

DUE DATE SLIP

GOVT. COLLEGE, LIBRARY

KOTA (Raj.)

Students can retain library books only for two weeks at the most.

BORROWER'S No.	DUE DATE	SIGNATURE

॥ श्री ॥

चौखम्बा सुरभारती ग्रन्थमाला

१३

१३

महाकविभीहर्षविरचितम्

नैषधीयचरितम्

चन्द्रकलाऽऽख्यया व्याख्यया हिन्दुनुवादेन च विभूषितम्

80738

व्याख्याकारः—

आचार्य श्रीशेखराजशर्मा रेग्मीः

मृतपूर्व-प्राध्यापक

काशीहिन्दूविश्वविद्यालयस्य, नेपालस्यत्रिभुवनविश्वविद्यालयस्य,

बारुमीकिसरकुतमहाविद्यालयस्य च

चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन

वाराणसी

AN

प्रकाशक

चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन

भारतीय संस्कृति एवं साहित्य के प्रकाशक तथा वितरक)

के० ३७/११७, गोपालमन्दिर लेन

पो० बा० नं० ११२९, वाराणसी २२१००१

दूरभाष : ३३३४३१

सर्वाधिकार सुरक्षित

प्रथम संस्करण १९९५

मुल्य :

प्रथम सर्ग २५-०० , १-३ सर्ग ५०-०० , २-३ सर्ग ३०-०० ,
४-५ सर्ग २५-०० , ६-९ सर्ग ७०-०० , ६-८ सर्ग ३५-०० ,
६-९ सर्ग ५०-०० , ९वां सर्ग २०-०० , १-९ सर्ग १२५-००
१०वां सर्ग १५-०० , १-१० सर्ग १५०-००

अन्य प्राप्तिस्थान

807.38 चौखम्बा संस्कृत प्रतिष्ठान

३८ मू. ए., बंगलो रोड, जवाहरनगर

पो० बा० नं० २११३

दिल्ली ११०००७

दूरभाष : २३६३९१

or

प्रमुख वितरक

चौखम्बा विद्याभवन

घोक (बनारस स्टेट बैंक भवन के पीछे)

पो० बा० नं० १०६९, वाराणसी २२१००१

दूरभाष : ३२०४०४

मुद्रक

श्रीजी मुद्रणालय

वाराणसी

THE
CHAUKHAMBA SURBHARATI GRANTHAMALA

13

NAISADHĪYACĀRITA

SRI HARSA

With

'Chandrakala' Sanskrit & Hindi Commentaries

By

Acharya Shesharaja Sharma 'Regmi'

Former Professor

Banaras Hindu University, Tribhuvan University
and Vaidiki Sanskrit Mahavidyalaya, Nepal

CHAUKHAMBA SURBHARATI PRAKASHAN
VARANASI

© CHAUKHAMBHA SURBHARATI PRAKASHAN

(Oriental Publishers & Distributors)

K. 37/117, Gopal Mandir Lane

Post Box No. 1129

VARANASI 221001

Also can be had of

CHAUKHAMBHA SANSKRIT PRATISHTHAN

38 U. A., Bungalow Road, Jawaharnagar

Post Box No. 2113

DELHI 110007

Telephone : 236391

Sole Distributors

CHOWKHAMBHA VIDYABHAWAN

CHOWK (Behind The Benares State Bank Building)

Post Box No. 1069

VARANASI 221001

सूचिका

महाकाव्य नैपथीयचरित और महाकवि श्रीहर्ष

संस्कृतके महाकाव्योंमें नैपथीयचरितका उच्च स्थान है। यो तो संस्कृतमें काव्य अपरिमित हैं, परन्तु पठनपाठनमें लघुनयी, बृहत्नयी और पञ्च महाकाव्य बहुत ही प्रसिद्ध हैं। लघुनयीमें प्रस्तुत महाकाव्यका परिगणन न होनेसे उसके विषयमें कुछ भी न कहकर बृहत्नयी और पञ्च काव्योंकी कुछ चर्चा की जाती है। किराताजुनीय, शिशुपालवध और नैपथीयचरित ये तीन महाकाव्य बृहत्नयीके रूपमें विख्यात हैं। इसी तरह कुमारसम्भव, रघुवश, किराताजुनीय शिशुपालवध और नैपथीयचरित ये पाँच महाकाव्य “पञ्चकाव्य” के रूपमें विख्यात हैं और पठनपाठनमें बहुप्रचलित हैं। इन दोनों विभागोंमें व्याकरणके “यथोत्तर मुनीना प्रामाण्यम्” इस उक्तिके समान पूर्वकी अपेक्षा पर श्रेष्ठ माने गये हैं। लोकोत्तर चमत्कार, रस, भाव, ध्वनि, अलङ्कार, पदलालित्य और वर्णन तथा प्रमाणमें असाधारणता इत्यादि गुणगणोंसे नैपथीयचरित महाकाव्य सब काव्योंमें श्रेष्ठ माना गया है।

पूर्वोक्त इन सभी काव्योंका कथानक इतिहास और पुराणसे लिया गया है परन्तु इनको आकषक मनोहर कल्पनासे सजाकर, महाकवियोंने अनिशम सुन्दरता और नवीनतासे चित्रित किया है। अतएव।

“अपारे काव्यसमारे कविरैक—प्रजापति ।

मयेद रोचते विश्व तयेद परिवर्तते ॥

शृङ्गारी चेतुवि काव्ये सर्व रसमय जगत् ।

स एव बीतरागश्चेन्नीरस सर्वमेव तत् ॥”

यह उक्ति विशेषतया इन लोगों में लागू होती है। यद्यपि—

“उपमा कानिदासस्य भारवेरयंगौरवम् ।

नैपथे पदलालित्य माधे सन्ति त्रयो गुणा ॥”

इस उक्तिमें नैपथ्यमें पदलालित्यकी विशेषता होने पर भी छीनो गुण होनेसे माधकी विशेषता परिलक्षित होती है, परन्तु—

“तावद्वा भारवेर्भाति यावन्माषस्य नोदयः ।
उदिते नैपधे भानौ क्व माषः ? क्व च भारविः ? ॥”

अर्थात् भारविकी कान्ति माषके उदयके पहले ही शोभित होती है परन्तु नैपधरूपी सूर्यके उदय होनेपर कहाँ माष ? और कहाँ भारवि ? इस उक्तिसे नैपधमहाकाव्यकी पूर्वोक्त दोनों काव्योंमें श्रेष्ठता जानी जाती है ।

नैपघीयचरित महाकाव्यके कर्ता महाकवि श्रीहर्षके पिताका नाम श्रीहीर और माताका नाम मामल्लदेवी वा अल्लदेवी था, यह बात उक्त काव्यके प्रत्येक सर्गके अन्तमें स्थित—

“श्रीहर्षः कविराजराजिमुकुटाञ्जलस्त्वारहीरः सुतं ।

श्रीहीर. सुपुत्रे जितेन्द्रयचय मामल्लदेवी च यम् ॥”

इस पद्यसे मानी जाती है । किसी उदयनाचार्य नामके पण्डितसे श्रीहर्षके पिता श्रीहीर शास्त्रार्थमें हार गये थे । वे उदयनाचार्य कुसुमाञ्जलि और किरणावलीके कर्ता दशमशताब्दीके मैथिल दार्शनिक उदयनाचार्यसे भिन्न थे । अन्तिम समयमें श्रीहीरने अपने पुत्र श्रीहर्षसे उक्त पण्डितको शास्त्रार्थमें जीतनेका अनुगोघ किया था । श्रीहर्षने अपनी मातासे चिन्तामणि मन्त्रकी दीक्षा लेकर भगवतीकी उपासनाके फलस्वरूप असाधारण विद्वत्ता और प्रतिभाकी प्राप्ति होनेसे खण्डन-खण्डखाद्य नामक वेदान्त ग्रन्थसे उदयनाचार्यको परास्त किया ।

अमामान्य वैदुष्यपूर्ण प्रतिभाके कारण जब इसको रचना दुरुह हुई तब अपनी कृतिको बोधगम्य करानेके लिए उन्होंने आधीरातके समय शिरमें पानी डालकर दही पिया तब कफकी प्रचुरतासे कुछ बुद्धिकी मन्दता हुई तदनन्तर इनका काव्य समझनेमें लोग समर्थ हुए ऐसी अनुश्रुति है ।

ऐसी भी उक्ति है कि महाकवि श्रीहर्ष प्रसिद्ध आलङ्कारिक मम्मटभट्टके भाञ्जे थे और उन्होंने अपनी रचना नैपघचरित मामाको दिखलाया मम्मटने कहा कि “मुझे काव्यप्रकाशके सप्तम उल्लास लिखनेके पहले ही यह ग्रन्थ मिल जाता तो दोषोंके उदाहरण ढूँढनेमें अनेक ग्रन्थोंको देखनेका परिश्रम नहीं उठाना पड़ता, तुम्हारे एक ही ग्रन्थ से सब काम चल जाता” परन्तु इस लोकोक्तिमें सत्यताका बहुत कम अंश देखा जाता है । महाकवि श्रीहर्ष कान्यकुब्ज (कन्नौज) और वाराणसीके महाराज विजयचन्द्र और जयचन्द्रके सभापण्डित थे और वे कान्यकुब्जेश्वरसे पानके दो बीड़े और आसन पाते थे, तथा समाधिमें ब्रह्मका

साक्षात्कार करते थे। उनका काव्य मधुकी वृष्टि करनेवाला है और तर्कोंमें उनकी उक्तियाँ शत्रुओंको परास्त करने वाली हैं, ये बात ग्रन्थके अन्त में स्थित—

“ताम्बूलद्वयभासन च लभते य कान्यकुब्जेश्वरा-

द्य साक्षत्कुरुते समाधिषु पर ब्रह्म प्रमोदाऽर्णवम् ।

यत्काव्य मधुर्वपि, धर्पितपरास्तर्केषु यस्योक्तय

श्रीश्रीहर्षकवे कृति कृतिमुदे तस्याऽभ्युदीयादियम् ॥” २२-१५३

इस पद्यसे जानी जाती है। महाकवि श्रीहर्षका समय विक्रमकी ग्यारहवीं शताब्दी है। ये न्याय, वेदान्त आदि अनेक शास्त्रोंपर पूर्ण अधिकार रखते थे। इनके ग्रन्थोंका सक्षिप्त परिचय देकर पीछे नैपघीयचरितपर कुछ लिखेंगे—

१ स्वर्णविचारणप्रकरण—संभवत इसमें बौद्धोंके क्षणिकवादका खण्डन होगा।

२ विजयप्रशस्ति—इसमें जयचन्द्रके पिता विजयचन्द्र की प्रशस्ति है।

३ खण्डनखण्डस्ताव—इसमें न्यायकी रीतिका अवलम्बन कर न्यायका खण्डन और अद्वैतसिद्धान्तका मण्डन है। यह अत्यन्त दुर्बल और पाण्डित्यका निकृष्टप्राया माना गया है। बादमें विक्रमकी सोलहवीं शताब्दीके शङ्करमिश्रने इसीकी शैलीपर “वादिविनोद” नामक ग्रन्थकी रचना की थी।

४ गौडोर्वीशकुलप्रशस्ति—इसमें बङ्गदेशके किसी राजाकी प्रशस्तिका वर्णन है।

५ अणववर्णन—इसमें समुद्रका वर्णन होगा।

६ छिन्दप्रशस्ति—इसमें छिन्द नामके किसी राजाकी प्रशस्तिका वर्णन होगा।

७ शिवशक्तिसिद्धि—नामके अनुसार इसमें भी शिव और शक्तिकी सिद्धि की गई होगी।

८ नवसाहसार्द्धचरितचम्पू—संभवत राजा भोजके पिता ‘नवसाहसार्द्ध’ उपाधिवाले सिन्धुराजका चरित होगा।

९ नैपघीयचरितमहाकाव्य—महाकविने इसे “तच्चिन्तामणिमन्त्रचित्तम-
फले” कहकर चिन्तामणि मन्त्रके चिन्तनसे फलस्वरूप बतलाया है। इसमें कुल २२ सर्ग हैं रत्नकर महाकविके “हरविजय महाकाव्य”—
(जिसमें ५० सर्ग हैं) को छोड़कर प्रचलित अन्य समस्त महाकाव्योंमें यह विशाल और श्रेष्ठ है इसमें तेरहवाँ सर्ग ५६ श्लोकोका १५ वाँ सर्ग ६३ श्लोकोका और अन्तीसवाँ सर्ग ६७ श्लोकोका है। इनको

छोड़कर अन्य सर्गोंमें श्लोकोंकी संख्या शताऽधिक है। किं बहुना १७ वां सर्ग २२२ श्लोकोका है।

इसमें समष्टि श्लोकसंख्या २८२८ है। कहा जाता है कि अपने आश्रयदाता महाराज जयचन्द्रकी आज्ञासे महाकविने इस महाकाव्यको रचा था इसमें उन्नीस छन्दोंका प्रयोग किया गया है जिनमें सबसे अधिक उपजाति छन्द हैं, जिसमें ७ सर्ग लिखे गये हैं। वंशस्थमें ४ सर्ग हैं। इनके अतिरिक्त दोषक, वसन्ततिलका, स्वागता, द्रुतविनम्बित, रयोद्धता, शार्दूलविक्रीडित, त्र्यम्बरा, शिखरिणी और अनुष्टुप् आदि छन्द हैं। १७ वां सर्ग तो अनुष्टुप् छन्दोंमें ही रचित है। इस महाकाव्यपर २३ टीकाएँ रची गई है ऐसा प्रतीत हुआ है। जिनमें प्राचीनमें मल्लिनाथकी जीवातु और नारायण पण्डितकी प्रकाश टीका तथा नवीनमें जीवानन्द विद्यासागर और म० म० हरिदास सिद्धान्तवागीशकी टीकाएँ उपलब्ध हैं, टीकाएँ केवल नाममात्रसे प्रसिद्ध हैं। श्रीहर्षके ग्रन्थोंमें नैषधीयचरित और खण्डनखण्डखाद्य उपलब्ध हैं अन्य अप्राप्य हैं।

नैषधीयचरितका उपजीव्य है महाभारतके वनपर्वन्वित नलोपाख्यान। इसमें आरम्भमें नलके अनुपम गुणगणोंका सविस्तर वर्णन है। दमयन्तीके पूर्वाऽनुरागकी भी विशद चर्चा है। अनन्तर नलकी दमयन्तीमें आसक्ति, दमयन्तीके विरहसे अधीर होकर राजा वनविहारके लिए जाते हैं, वहाँ तालाबके पास एक हंसको पकड़ते हैं। मनुष्यकी वाणीमें उसका विलाप सुनकर उसको छोड़ देते हैं। वह फिर आकर उनसे दमयन्तीका वर्णन करता है, और दमयन्तीके साथ राजाका सम्बन्ध करानेका प्रण कर दमयन्तीके पास जाता है। हंस दमयन्तीसे राजा नलके सौन्दर्य और गुणोंका वर्णन करता है राजा भीम दमयन्तीके स्वयम्बरका प्रयोग करते हैं नारदके मुखसे स्वयम्बरका समाचार सुनकर इन्द्र, यम, वरुण और अग्निके साथ दमयन्तीके स्वयम्बरमें जानेके लिए प्रस्तुत होते हैं। रास्तेमें नलको देख कर अपने कौशलसे उन्हें अपना दूत बनाते हैं। बड़े समारोहसे स्वयंवर होता है: चारों देवता नलका रूप लेकर उपस्थित होते हैं। नलका निश्चय करनेमें असमर्थ होकर दमयन्ती व्याकुल होती है। अन्तमें देवगण उनकी पति-भक्तिसे प्रसन्न होकर अपने चिह्नोंको प्रकट करते हैं तब दमयन्तीके साथ नलका विवाह होता है। लौटते समय कलिके साथ देवताओंका सामना होता है। कलिके नास्तिकवाद प्रकाशित करनेपर देवगण उसका खण्डन करते हैं। कलि नलके ऊपर कुपित होकर उनको पीड़ित करनेका प्रण करके द्वापरके साथ अन्यत्र कहीं उपयुक्त स्थान न देख कर उनके

बागीचेमें रहकर अवसर ताकता रहता है। अन्तमें नल और दमयन्तीकी प्रथम मिलनरात्रिका मनोहर वणन करके ग्रन्थ समाप्त होता है।

नलोपाख्यानके अनुसार भाई पुष्करके साथ जुँएमें राज्य गँवाकर नलका पर्यटन आदि वृत्तान्त न होनेसे यह महाकाव्य अधूरा-सा प्रतीत होता है। अतएव कहा जाता है कि इसमें पहले ६० सर्ग थे, परन्तु अभी २२ सर्ग-भाग उपलब्ध हैं इसमें रस अलङ्कार, ध्वनि, गुण, रीति आदि अलङ्कार शास्त्रके प्रत्येक विषयसे पूर्ण मौलिकता परिलक्षित होती है। कालिदासकी रचनाओंको छोड़कर पूर्ववर्ती समस्त कवियोंकी रचनाएँ इसके सामने हतप्रभ हो गई हैं। श्रीहर्षने अलङ्कारिकोंके नियमका भी पूर्णरूपसे पालन नहीं किया है, वर्णनोंमें उनकी विलक्षण कल्पनाओंकी उड़ानने सब सीमाका अतिक्रमण कर दिया है। श्रीहर्षने अलङ्कार आदिके प्रयोगोंमें दर्शन और व्याकरणसे उदाहरण लेकर अपनी अनोखी शृङ्खलाका परिचय दिया है। सस्मृतभाषामें श्रीहर्षका असाधारण अधिकार देखा जाता है। "नैपथ्यं विद्वदौपधम्" यह प्रसिद्ध जनश्रुति है। नैपथ्यको शास्त्रकाव्य कहनेमें कुछ भी अत्युक्ति नहीं प्रतीत होती है। अलङ्कारोंमें उन्होंने अतिशयोक्ति, अपह्नुति, अर्थांतरयास, उपमा, व्यतिरेक, रूपक आदिमें अपना बेजोड़ कौशल प्रदर्शित किया है। यमक आदि शब्दांशलङ्कारके प्रयोगमें भी वे अपनी सानी नहीं रखते हैं। हाँ मारवि और भाषके समान एकाक्षर और द्व्यक्षरवाले श्लोकोका प्रदर्शन कर श्रीहर्षने काव्यशिल्प नहीं दरसाया है, वस्तुतः यह भ्रूषण है, दूषण नहीं है। नैपथ्यचरितके १३ वें सर्गके ३४ वें श्लोकमें उन्होंने पञ्चनलीका वणन करनेमें अद्भुत और असाधारण वैदुष्य दिखाया है। नैपथ्यचरितमें प्रसादगुण और वैदर्भी रीतिकी पर्याप्त प्रदर्शन होनेपर भी माधुर्य और ओजोगुण और पाञ्चाली आदि रीतिकी प्रचुरता उपलब्धित होती है। इस काव्यरत्नके रसास्वादनके लिए कठिन परिश्रम और परिमार्जित बुद्धि अपेक्षित है इसमें दो मत नहीं।

अब नैपथ्यचरितके कुछ असाधारणश्लोकोका प्रदर्शन कर इस प्रसङ्गका उपसंहार किया जाता है—

नलके प्रताप और यशका कंशा मनोहर वणन है—

“तदाजसस्तद्यशम स्थिताविभौ वृषेति चित्ते कुक्षते यदा यदा।

तनोति भानो परिवेशकृतवात्तदा विधिं कुण्डलना विधोरपि ॥ १-१४।

दमयन्तीके विरहसे सन्तप्त होनेपर भी नलके अयाचित-प्रतका पालन कितनी रमणीयतासे वर्णित है—

“रमरोपतप्तोऽपि भृशं न स प्रभुविदभंराजं तनयामयाचत ।

त्यजन्त्यसूञ्जशर्मं च मानिनो वरं त्यजन्ति न त्वेकमयाचितप्रतम् ॥ १-५० ॥

नलसे पकड़े जानेपर हंसके मुगमे करुणरसका कैसा सजीव वर्णन है—

“भदेकपुत्रा जननी जराऽतुरा, नवप्रसूतिर्वरटा तपस्विनी ।

गतिस्तयोरेव जनस्तमदयन्नहो ! विधे ! त्वां करुणा रुणाद्धि नो” ॥ १-१३५ ॥

महाराज भीमकी पुरीका श्लिष्ट रूपमें कैसा मनोहर वर्णन है—

“स्थितिणालिसमस्तवर्णतां न कथं चित्रमयी विभर्तु या ।

स्वरभेदगुपैतु या कथं कलिताऽनल्पमुसारवा न वा” ॥ २-६८ ॥

नलकी साधुताका वर्णन व्याकरणपाण्डित्यप्रदर्शनपूर्वक कैसी प्रवीणतासे किया गया है—

क्रियेत चेत्साधुविभक्तिचिन्ता व्यक्तिस्तदा सा प्रथमाऽभिधेया ।

या स्वौजसां साधयितुं विलासैस्तावक्षमानामपदं बहु स्यात्” ॥ ३-२३ ॥

कितनी मार्मिकतासे नलके घोड़ोंका वर्णन अधिकारुढ़वैशिष्ट्यरूपकसे प्रदर्शित है—

“विना पतत्रं विनतातनूर्जः समीरणरीक्षणलक्षणीर्यः ।

मनोभिरासीदनणुप्रमाणेन निजिता दियक्तमा तदश्वः ॥ ३-३७ ॥

कैसी सूक्ष्मभक्ते नलके गुणोंका अतिशयोक्तिसे अशक्यवर्णन प्रतिपादित किया है—

“यदि त्रिलोकी गणनापरा स्यात्तस्याः समाप्तिर्यदि नायुषः स्यात् ।

पारेपराधं गणितं यदि स्याद् गणयेयनिःशेषगुणोऽपि स स्यात्” ॥ ३-४० ॥

चन्द्रमे स्थित कलरुक्को उत्प्रेक्षा और अपह्नुतिसे कैसी सजीवतासे दरसाया है—

“स्मरमुखं हरनेत्रहुताऽशनाज्ज्वलदिदं विधिना चकृपे विधुः ।

बहु विधेन वियोगिवर्धनसा शशमिपादथ कालिकयाऽङ्कितः” ॥ ४-७३ ॥

इस पद्यमें देवताओंका विग्रह नहीं है, शब्द ही देवता है ऐसे भीमांसा-सिद्धान्तको कैसी विलक्षणतासे प्रस्तुत किया है—

“विश्वरूपकलनादुपपन्नं तस्य जैमिनिमुनिवत्तुदीये ।

विग्रहं मखभुजालसहिष्णुव्यर्थतां मदशानि स निनाय” ॥ ५-३६ ॥

सार असङ्कारके द्वारा इन्द्रको श्रेष्ठताना कैसा मनोहर वर्णन है—

“लोकस्रजि धीदिवि चादितेया अत्यादितेयेषु महान्महेन्द्र ।

किङ्कतुं मयी यदि सोऽपि रागाञ्जामति कक्षा किमत पराऽपि ॥६-८१॥

स्वयंसे भी भारतवर्षकी श्रेष्ठताका कितना सुन्दर वर्णन है—

“स्वर्गे सता शर्म, पर न घमा भवन्ति भूमाविह तच्च ते च ।

इष्टयाऽपि तुष्टि सुकरा सुराणा कथ विहाय त्रयमेकमीहे” ॥ ६-८८ ॥

एक दमयन्तीको देखनेसे अनेक अप्सराओंको देखनेका कौतुक पूर्ण होता है, इस बातको कैसी विलक्षणतासे दिखाया है—

भूञ्जिन्न रेखा च, तिलोत्तमाऽभ्या नासा च, रम्भा च यदूदसृष्टि ।

दृष्टा तत पूरयतीयमेकाऽनेकाऽप्सर प्रेक्षणकौतुवानि” ॥ ७-६२ ॥

महाराज नल कामदेव और अश्विनीकुमारोंसे भी सुन्दर हैं इस बातको दमयन्ती के मुखसे किस तरह विलक्षणतासे प्रदर्शित किया है—

“न मन्मथस्त्व स हि नाऽस्तिमूर्तिर्न वाऽऽश्विनेय स हि नाऽद्वितीय ।

विहू नै किमन्यैर्यवा तवेय श्रीरेव ताम्यामधिको विशेष” ॥ ८-२६ ॥

दमयन्ती नलको “आपकी घाणी भात्रके सुननेसे नाम सुननेकी इच्छा शिथिल नहीं हुई है” इस बातको दृष्टान्त असङ्कारसे कैसे मधुरतापूर्वक कहती है—

“गिर श्रुता एव तव श्रव सुधा, श्लयाऽभवन्नामि तु न श्रुतिस्पृहा ।

पिपासुता शान्तिमुपैति वारिणा, न जातु दुग्धामधुनोऽधिकावपि” ॥ ६५ ॥

नैपथीयचरितके एकसे नौ सर्गों तक आपातत कतिपय मनोहर श्लोकोंका प्रदर्शन किया गया है, इसको परिमर्याके रूपमें नहीं समझना चाहिए ।

नैपथीयचरितकी इस नवीन चन्द्रकलाव्याख्यामें मैंने प्राचीन तथा नवीन जीवातु, प्रकाश और ज्योतीका निरीक्षणपूर्वक छात्रोंको सुगमतया बोध करानेका प्रयत्न किया है, मैं इस विषयमें कहाँ तक सफल हुआ हूँ इस विषयमें कृतवेदी विद्वद्गण तथा छात्रगण ही प्रमाण हैं ।

अतम त्वरा और प्रमादके कारण होनेवाले स्फलनमें सूचनाकी प्रायश्चा कर मैं अपने लघुवक्तव्यको समाप्त करता हूँ ।

वाराणसी, ब्रह्माघाट

स० २०३३ मेघसङ्क्रान्ति ।

शेयराजशर्मा

द्वितीय संस्करण

यद्यपि संस्कृतके महाकवियोंकी कृतिमें एक-एक विशिष्ट उत्कर्ष विद्यमान है, जैसे प्रसादगुण, उपमा आदि अलङ्कार और वैदर्भी रीतिमें कालिदास; अर्थगौरव, प्रकृतिवर्णन आदिमें भारवि; पदलालित्य और अनुप्रास आदिमें दण्डी और वर्णन आदिकी व्यापकतामें बाणभट्ट अपनी सानी नहीं रखते हैं। तथाऽपि संस्कृत महाकाव्यमें महाकवि श्रीहर्ष अप्रतिम हैं। मैंने पूर्व संस्करणकी भूमिकामें उनकी रचनाकी कतिपय विशेषताको प्रदर्शित किया है तो भी इस द्वितीय संस्करणमें भी थोड़ा-सा दिग्दर्शन करनेका प्रयास करता हूँ।

सभी जानते हैं कि प्रतिभा; लोकचरित्रविज्ञता और शास्त्रज्ञता इनसे काव्यकी उत्पत्ति होती है, इन तीनों गुणोंके पारिपाकसे काव्य चरम उत्कर्षको प्राप्त होता है। जैसे केवल शास्त्रज्ञता होनेसे कवित्व कुण्ठित होता है वैसे केवल लोकचरित्रविज्ञता होनेसे काव्य, ग्राम्यता आदि अनेक दोषोंका स्थान होता है। मुरारि कविमें शास्त्रज्ञताकी मात्रा अधिक होनेसे उनके अनर्घराघवमें कवित्वका परिपाक नहीं हो पाया है। भवभूतिके उत्तररामचरितमें और दिङ्नागकी कुन्दमालाकी तुलनामें उनका अनर्घराघव नहीं ठहरता है। जैसे प्रतिभाके साथ साथ पूर्वोक्त दोनों गुणोंका उत्कर्ष श्रीहर्षके नैपथीयचरितमें देखा जाता है संभवतः वैसे उत्कर्ष विश्वसाहित्यमें प्राप्त नहीं है।

नैपथीयचरितकी विशेषताको परखनेके लिए एक स्वतन्त्र ग्रन्थकी आवश्यकता है; इसलिए अभी इतनेसे ही सन्तोष करते हैं।

—शेखराजशर्मा

संक्षिप्त कथासार

[नवमसर्गपर्यन्त]

प्रथम सर्ग

निपघ देशके महाराज नलके गुणोका वर्णन । उनके गुणोको दूत, द्विज और बन्दी आदिने सुनकर विदभं देशके नरेश भीमकी पुत्री दमयन्तीका उनमें पूषराग-का वर्णन । उसी तरह दमयन्तीके लोकोत्तर मौन्द्य और गुणगुणोको सुनकर उन पर नलके अनुरागका वर्णन । दमयन्तीके विरहसे आकुल होकर सभाभवनमें रहनेमें नलकी असमयता । मन बहलानेके लिए बागीचेमें जानेके लिए उनकी इच्छा । नलके घोड़ेका वर्णन । छुड़सवार अपने वयस्थोके साथ उपवनमें नलकी यात्राका वर्णन । उपवनके माथ बहाके तासाबका सविस्तर वर्णन । बहापर एक सुनहरे हमको देखकर नल द्वारा उसका ग्रहण । मनुष्यवाणीमें नलकी निन्दा कर अपनी माता, हमी और बच्चोकी शोचनीयताको प्रकाश कर हृदयका अनिकरुण विलाप करना । उससे आश्चर्य होकर महोदय नलका उसे छोड़ देना ।

द्वितीय सर्ग

नलसे छुटकारा पाकर हमका अपने घामनेमें जाना और बहासे नीटकर फिर राजाके पास आना । हमका राजाके लिए मृगयाका समयन करना और और प्रत्युपकारके लिए दमयन्तीका जीए उनके मौन्द्य आशिका सविस्तर वर्णन कर राजासे प्रति दमयन्तीकी आज्ञा उपात्र करानेकी प्रतिज्ञा करना । दमयन्तीके विरहमें अपनी अवस्थाका राजा द्वारा वर्णन । राजाकी अनुमतिमें आकाश मार्गमें हमका कुण्डिनपुरके प्रति प्रस्थान । प्रस्थान-मार्गमें गङ्गा शक्ति वर्णन । कुण्डिनपुर वहाँके भयभीतोंका जीए राजप्रमाणा सविस्तर वर्णन उपवनका वर्णन और हमका उपवनमें मत्स्योके साथ दमयन्तीका देवता ।

तृतीय सर्ग

दमयन्तीके पाय जमीनपर हमका उतरना । उसे देखकर एकदनेक रिप दमयन्तीको इच्छा । उनकी मत्स्योका निषेध । दमयन्तीका अभिप्राय जानकर प्रतारण कर हमका मत्स्योमें बहुत दूर एकान्त स्थानमें दमयन्तीका पहुँचाना और मनुष्यवाणीसे उनकी उलाहना देकर अपना परिचय देकर नलके गुणाका

सविस्तर वर्णन करना । हंसका नलके प्रति दमयन्तीका अनुराग उत्पन्न करनेका प्रयत्न करना और “मैंने आपको परिश्रान्त कर अपराध किया है, अतः आपका कौन-सा ईप्सित कर्म करूँ ?” कहना । दमयन्तीका उत्तरके तौरपर आरम्भमें आकारगोपन करना और श्लेषसे द्व्यर्थक पदोंका प्रयोग करना, तब नलके प्रति दमयन्तीका सन्देश देनेके लिए हंसकी असमर्थता प्रकट करनेपर दमयन्तीका व्यक्त रूपसे नलमें अपने अनुरागको प्रकाश करना तथा नलको अपने प्रति-सन्देश देनेके लिए उपयुक्त अवसरका प्रतिपादन करना । हंसका भी नलकी विरहाऽवस्थाका वर्णन करना और दमयन्तीका नलके साथ सम्बन्धमें औचित्य का प्रतिपादन करना इसी समय हुई होती हुई सखियोंका उस स्थानपर आना और रुखसत होकर हंसका विरहसे व्याकुल और अशोक वृक्षके नीचे शय्यामें लेटे हुए राजाके पास आकर कार्यकी सफलताकी सूचना करना ।

चतुर्थ सर्ग

दमयन्तीकी विरहाऽवस्थाका कर्ण वर्णन । सखियोंके सामने उपालम्भ-पूर्वक दमयन्तीका चन्द्रकी निन्दा और राहु की स्तुति करना । पीछे उनकी सविस्तर कामदेवकी निन्दा करना । दमयन्तीका कामबाणसे विद्ध होकर ज्यादा बोलनेमें असमर्थ होना, सखियोंके साथ उक्तिप्रत्युक्तिमें तत्पर होना जैसे कि पूर्वाद्धमें सखियोंका दमयन्तीको प्रबोध करना उत्तरार्द्धमें दमयन्तीका उत्तर देना । इसी प्रसङ्गमें नैराश्यके कारण दमयन्तीका बेहोश होना, उनको होशमें लानेके लिए सखियोंका अनेक उपचार करना । दमयन्तीकी चेतनाका वर्णन, कोलाहल मुनकर राजा भीमका प्रधान मन्त्री और प्रधान वैद्यके साथ कन्याके अन्तःपुरमें आना तथा प्रधानमन्त्री और प्रधान वैद्य का एक-ही पद्यमें भिन्न-भिन्न अर्थमें दमयन्तीके उपयुक्त उपचारका प्रतिपादन करना और राजा स्वयंवर करानेकी सूचना कर दमयन्तीको आश्वासन देना ।

पञ्चम सर्ग

राजा भीमका दमयन्तीके स्वयंवरमें उपस्थितिके लिए अनेक राजाओंको निमन्त्रण देना उसी अवसरमें पर्वत मुनिके माथे देवर्षि नारदका आकाशमार्गसे इन्द्रके समीप जानेका वर्णन अतिथ्य कर इन्द्रका “राजाओंका धर्मयुद्धमें प्राण-परित्याग न करनेका” कारण पूछना । नारदका स्वयंवरमें दमयन्तीको प्राप्त करनेके लिए राजाओंकी युद्धमें अप्रवृत्तिका वर्णन करना और युद्ध देखनेके लिए

अपनी इच्छाको प्रकट करना । इन्द्रका उपेन्द्रके सरक्षणमें युद्धमें अपनी अभीष्टि का प्रकाश करना और दोनों ऋषियोका मन्यलोके प्रति प्रस्थान । यम् वह्न्य और अग्निके साथ इन्द्रका कुण्डिनपुरमें दमयन्तीके स्वयंवरमें जानेके लिए प्रवृत्त होना । उस समय इन्द्राणी और अप्सराओके भिन्न भिन्न मनोभावां का सविस्तर वर्णन । इन्द्र आदि देवताओका दमयन्तीके पास दूतीको और राजा भीमके पास पित्रभावमें अनेक उपहारोंको भेजना । रास्तेमें रथमें आरुह्य होकर कुण्डिनपुर में प्रस्थानके लिए उद्यत नल का मौ-ड्यं देखकर देवताओमें प्रत्येककी दमयन्ती की प्राप्तिमें निराशाका वर्णन । इन्द्रका अपने साथ देवताओका परिचय देकर नलके प्रति अपनी आर्षिताको जतवाना । इन्द्र का कपट न जानकर अपनेको सौभाग्यशाली समझकर नलका उनकी इच्छा पूर्ण करनेके लिए स्वीकृति देना । तब इन्द्र का दमयन्तीके पास दूतत्वमें जाने के लिए नलमें प्रताशरूपमें अनुरोध करना । देवताओका पट जानकर स्वयम् दमयन्तीके प्रणयार्थी होने से नलकी अस्वीकृति जतानेपर इन्द्र आदि देवताओके सामूहिक प्रयासकर अदृश्य शक्ति देकर जबदैस्ती से नलको अपने दूतत्वमें प्रवृत्त करना ।

बह सर्ग

रथमें आरुह्य होकर वेगपूर्वक नलका कुण्डिनपुरमें पहुँचना । पहुँचनेके बाद ही उनकी मूर्तिका अदृश्य होना । नलका राजमन्दिरमें और अन्त पुरमें प्रवेश करना । भ्रमसे दमयन्तीका दर्शन होना और अन्त पुरमें नलका अनेक महिलाओका अनेक क्रियाकलाप देखना । नलकी जितेन्द्रियताका वर्णन । स्त्रियोंके स्पर्शसे बचनेके लिए नलका चतुष्पथ (चौराहा) में जाना, वहाँपर भी उनका अनेक स्त्रियोंके सम्पर्कका वर्णन । अन्त पुरमें माताका प्रणाम कर चोटती हुई दमयन्तीके माथ योग होने पर भी भ्रमवश नलका न पहचानना तथा दमयन्ती का भी नलको न देखना । भ्रमणक्रममें नलका दमयन्तीके प्रणयदम पहुँचना । वहाँ पर नलका स्त्रियाँकी अनेक क्रियाओका देखना । मन्मथमाजम विद्यमान दमयन्तीका नलका पहचानना । वहाँपर अग्नि यमराज और धरुणकी दूतिया की प्रार्थनाओमें दमयन्तीकी अस्वीकृतिमें नलको उनकी प्राप्तिमें प्रत्याशा । दमयन्तीकी इन्द्र के दूतोंमें इन्द्रसंदेशका विशेष वर्णन । इन्द्र की प्रार्थनाका स्वीकार करनेके लिएमन्त्रियोंकी भी दमयन्तीसे अभ्यर्चना दमयन्तीमें प्रीतिपूर्वक इन्द्र की प्रणयप्रार्थनाका प्रत्याख्यान नलमें आशाका संचार होना ।

सप्तम सर्ग

दमयन्तीके अङ्गप्रत्यङ्गोंमें नलका दृष्टिपात । नलका मन ही मन दमयन्तीके केशोंसे आरम्भ कर नखपर्यन्त शरीरके अवयवोंका सविस्तर वर्णन कर उनके समीप प्रकटरूप होनेकी इच्छा करना ।

अष्टम सर्ग

दमयन्ती और उनकी सखियोंका नलको देखकर अनेक मनोभावोंका वर्णन । उनका नलसे "आप कौन है ? और कहाँसे आये है ?" इस प्रकार प्रश्न करतेमें भी असमर्थ होकर आसन छोड़कर उठना, तब स्वयम् दमयन्तीका नलके प्रति मधुरवचनोंसे स्वागत वाक्यका भाषण । आसनपर बैठनेका अनुरोध कर "आप कौन है ? कहाँसे आये है ? और कहाँ जायेंगे ?" इत्यादि प्रश्न दमयन्तीका नलके रूपकी प्रशंसा करना । दमयन्तीका नलके कुल आदिका परिचय पूछकर उनमें नलत्वकी संभावना करना । तब आसनपर बैठकर नलका आपनेको इन्द्र आदि देवताओंका सन्देश लेकर आया हुआ दूत बतलाना क्रमपूर्वक नलका दमयन्तीके विरहसे इन्द्र, अग्नि, यम, और वरुणकी अवस्थाका वर्णन करना और चारों देवताओंके प्रणयसन्देशका वर्णन कर एकको वरण करनेके लिए प्रार्थना करना ।

नवम सर्ग

नलवर्णित इन्द्र आदि देवताओंके प्रणयसन्देशको अनुसुना-सा कर दमयन्तीका पुनः नलके कुल और नामका प्रश्न करना उनगे अनावश्यकताका प्रतिपादनकर नलका देवताओंकी प्रणय-प्रार्थनाका उत्तर देनेके लिए दमयन्तीसे अनुरोध कर अपनेको चन्द्रवंशका अङ्कुर बतलाकर शिष्टलोग अपने नामका ग्रहण नहीं करते हैं" कहकर नामकीर्तनमें अपनी अगमर्थता जताना तब दमयन्तीका भी परपुरुष के साथ कुलललनाके संभाषणमें अनीचित्य प्रतिपादनकर देवताओंके प्रणयसन्देशके उत्तर देनेमें अपनी अगमर्थता दिखाना । तब दमयन्तीकी सखीका दमयन्तीके अभिप्रायको अपने वचनमें कहना और नलकी अप्राप्तिमें दमयन्तीकी आत्महत्या करनेका दृढ़ादा जताना । तब नलका आत्महत्या करनेपर भी दमयन्तीपर तत्त-देवताओंका अधिकार होनेका वर्णन करना फिर उनका दमयन्तीसे देवताओंमें किसी एकको वरण करने लिए अनुरोध करना । दमयन्तीका उस वाक्यको अनुसुना-सा कर नलको यमदूतके समान कहना । तब सखीका नलके प्रति दमयन्तीका दृढ़ अनुरागका वर्णन करना तब भी दूतकर्ममें धुरन्धर नलका इन्द्र

आदि देवताओंकी प्रतिकूलतासे नलके साथ दमयन्तीके विवाहमे असम्भाव्यताका वर्णन करना । अनन्तर दमयन्तीके करुणापूर्ण विलापमे पिघलकर दूतकर्म भूलकर नलका अनेक प्रकारसे दमयन्तीको आश्वासन देना । फिर अपने दूतकर्मका स्मरण होनेसे नलका पश्चात्ताप करना, तब हसका आकर दमयन्तीको निराश न करनेके लिए अनुरोध करना । अनन्तर नलका “इन्द्र आदि देवताओमे किसी एकको वा मुझे वरण कीजिए” ऐसा अनुरोध कर विचारपूर्वक कार्य करनेकी सम्मति देना । नलको पहचान कर दमयन्तीका प्रसन्न और लज्जित होना । उनकी सखीका नलको वरण करनेके लिए दमयन्तीके दूढ़ निश्चयकी सूचना । यह सुनकर लज्जित होकर नलका देवताओके साथ स्वयंवरमे उपस्थितिका ज्ञापन कर जाना । अन्तमे नलका इन्द्र आदि देवताओको दमयन्तीका सब वृत्तान्त सुनाना ।

इति शम्भु

— ० —

नायकादिसिद्धान्त

नैपथीयचरितमे राजा नल धीरोदात्त नायक हैं, दमयन्ती परकीया (कन्या) नायिका हैं । ये दोनों विभाव हैं । हसादि द्वारा नल और दमयन्तीके वर्णन परव वाच्य पुष्प, चन्दन, चन्द्रोदय, वसन्तऋतु, कोकिलशब्द, भ्रमरमञ्झार आदि उद्दीपन विभाव है, परस्परनिरीक्षण आदि अनुभाव है । निर्वेद आदि व्यभिचार भा हैं । १७ संगतक विप्रलम्भशृङ्गारका पूर्वारोग है, अनन्तर सभोगशृङ्गार है । प्रधान रस शृङ्गार है, करुण आदि अङ्गारस हैं । स्थायी भाव रति है । वैदर्भी रीति प्रधान है वही-वही गौडी भी है, गुण प्रायः प्रसाद है वही वही माधुर्य और ओज भी हैं । हस निसृष्टाय दूत है ।

— ० —

सूक्तयः

- अदृष्टमप्ययमदृष्टवैभवात्करोति सुसिर्जनदशनाऽतिथिम् । १-३६ ।
 त्यजन्त्यसूक्ष्मं च मानिनो वरं त्यजन्ति न त्वेकमयाचितव्रतम् । १-५० ।
 स्मरः स रत्यामनिरुद्धमेव यत्सृजत्ययं सर्गनिसर्ग ईदृशः । १-५४ ।
 ब्रह्म भोगमाप्नोति न भाग्यभाग् जनः । १-१०२ ।
 विगर्हितं धर्मधनैर्निवहृणं विशिष्य विश्वासजुषां द्विषामपि । १-१३१ ।
 तरुणीस्तन एव दीप्यते मणिहारावलिरामणीयकम् । २-४४ ।
 ब्रूयते हि फलेन साधवो न तु कण्ठेन निजोपयोगिताम् । २-४८ ।
 धनिनामितरः सतां पुनर्गुणवत्सन्निधिरेव सन्निधिः । २-५३ ।
 स्वत एव सतां पराऽर्थता ग्रहणानां हि यथा यथार्थता । २-६१ ।
 कार्यं निदानाद्धि गुणादधीते । ३-१७ ।
 विधेरपि स्वारसिकः प्रयासः परस्परं योग्यसमागमाय । ६-४८ ।
 सन्दर्भ्यते दर्भगुणेन सल्लीमाला न मृद्वी भृशकर्कशेन । ३-४६ ।
 हृदे गभीरे हृदि चाऽवगाढे शंसन्ति कार्याऽवतरं हि सन्तः । ६-५३ ।
 अशक्यशङ्कव्यभिचारहेतुर्वाणी न वेदा यदि सन्तु के तु । ३-७८ ।
 अहेलिना किं नलिनी विधत्ते सुधाकरेणाऽपि सुधाकरेण । ३-८० ।
 अलं विलम्ब्य त्वरितुं हि वेला, कार्ये किल स्थैर्यसहे विचारः ।
 गुरुपदेशं प्रतिभेव तीक्ष्णा प्रतीक्षते जातु न कालमर्तिः ॥ ३-६१ ।
 अपां हि वृषाय न वारिधारा स्यादुः सुगन्धिः स्वदत्ते तुषारा । ३-६३ ।
 आत्यन्तिकाऽसिद्धिविलम्बिसिद्धयोः कार्यस्य काऽऽर्थस्य शुभा विभाति । ३-६६ ।
 इतः स्तुतिः कः खलु चन्द्रिकाया यद्विधमप्युत्तरलीकरोति । ३-११६ ।
 प्रियमनु सुकृतां हि स्वसृहाया विलम्बः । ३-१३४ ।
 तदुदितः स हि यो मदनन्तरः । ४-३ ।
 प्रसति कः सति नाऽऽश्रयवाधने ? ४-१६ ।
 ष्वसहतामवलम्ब्यलवच्छिदामनुपपत्तिमतीमपि दुःखिता । ४-११० ।
 भटिति पराशयवेदिनो हि विज्ञाः । ४-११८ ।

साधने हि नियमोऽन्यजनाना योगिना तु तपसाऽलितसिद्धि । ५-३ ।

कर्म क स्वकृतमथ न भुङ्क्ते ? ५-६ ।

यावदर्हकरण किल साधो प्रत्यवायघुतये न भुणाय । ५-६ ।

आरुर स्वपरभूरिकयाना प्रायशो हि सुहृदो सहवास । ५-१२ ।

पूर्वापुण्यविभयव्यथलब्धा सम्पदो विपदा एव विमृष्टा ।

पात्रापाणिश्मलाऽप्यभासा तासु शान्तिकविधिविधिवदृष्ट ॥ ५-१७ ।

उत्तरोत्तरगुभो हि विभूना कोऽपि मञ्जुलतम क्रमवाद । ५-३७ ।

वर्त्म कथं पुर परमेष्ठस्तद्गताऽनुगतिको न महाऽर्घ । ५-५५ ।

घोरं काचिदयवाऽस्ति निरुद्धा, संव सा चरति यत्र हि वित्तम् । ५-५७ ।

त धिगन्तु क्लम्यन्पि बाञ्छामविषागवसर सहते य । ५-८३ ।

याद्यमानजनमानसकृते पूरणाय वत । जन्म न यस्य ।

तेन भूमिरतिभारवतीय, न द्रुमं न गिरिभिर्न समुद्रं ॥ ५-८८ ।

किं प्रहा द्विवि न जायति ते ते ? भास्वतस्तु कयमस्तुलयाऽस्ते ? ५-१०० ।

भार्जय हि कुटिलेषु न भीति । ५-१०३ ।

ह्रीगिराऽस्तु वरमस्तु पुनर्मा स्थोऽर्हतेव परवागपरास्ता । ५-१०५ ।

कुर्जया हि विषया विकृपाऽपि । ५-१०६ ।

हास्यतेव मुलभा न तु साध्य, तद्विषयमुभिरनौपयिकेन । ५-११५ ।

शसति द्विनयनी दृढनिद्रा द्राष्टुं निमेषमिषपूर्णं न पूर्णा । ५-१२६ ।

स्वत सता ह्री परतोऽपि गुर्वी । ६-२२ ।

पलासजालं पिहित स्वयं हि प्रकाशमासादपतीक्षुडिम्भ । ८-२ ।

मुग्धेषु क सत्यमृषाविवेक ? ८-१८ ।

वाज्रजम्बवफलयमसह्यशाल्य गुणाधिके वस्तुनि मौन्तिता चेत् ।

खलत्वमल्पोयसि जल्पितेऽपि, तदस्तु वदिभ्रमभूमितं ॥ ८-३२ ।

विम्बाऽनुविम्बो हि विहाय घातुनं जातु दृष्टाऽतिसरूपमृष्टि । ८-४६ ।

द्विपङ्गुलेऽपि स्वदते स्तुतिर्या, तन्मिष्टता नेष्टमुखे त्वमेया । ८-५१ ।

विवेकधाराशतघोतमत सता न काम वसुषोवरोति । ८-५४ ।

नामाऽपि जायति हि यत्र शत्रोस्तेजस्विनस्त क्तमे सहते ? ८-७४ ।

पिपासुता शान्तिभुषति वारिणा, न जातु दुग्धान्मधुनोऽधिकावपि । ९-५ ।

गरौ गिरः पल्लवानाऽर्थलाघवे नितञ्च वचो हि वाग्मिता । ६-८ ।
 जनः किलाचारमुचं विगायति । ६-१३ ।
 स्वभावभक्तिप्रवर्णं प्रतीश्वराः कया न वाचा मुदमुद्गिरन्ति वा । ६-२६ ।
 ह्रदस्य हंसावलिमांसलश्रियो बलाकयेव प्रबला विडम्बना । ६-२७ ।
 अकाञ्चनेऽकिञ्चननायिकाऽङ्गके किमारकूटाभरणेन न श्रियः ? ६-२८ ।
 पृषत्किशोरी कुरुतामसङ्गतां कयं मनोवृत्तिमपि द्वियाऽधिपे ? ६-२९ ।
 मृणालतन्तुच्छिदुरा सतीस्थितिलंवादपि द्रुटयति चापलात्किल । ६-३१ ।
 निर्निद्धमप्याचरणीयमापदि सती क्रिया नाऽवति यत्र सर्वथा ।
 घनाऽम्बुना राजपथेऽतिविच्छिन्ने ष्वचिद्वुधैरप्यपथेन गम्यते ॥ ६-३६ ।
 ष्व वा निर्धिर्निधनमेति किं च तं स वा कपाटं घटयन्निरस्यति ? ६-३६ ।
 अयोऽधिकारे स्वरितत्वमिष्यते कुतोऽयसां सिद्धरसस्पृशामपि ? ६-८२ ।
 मुखं विमुच्य श्वसितस्य धारया वृथैव नासापयधावनश्रमः । ६-४४ ।
 .....न्याय्यमुपेक्षते हि कः ? ६-४६ ।
 विजृम्भितं यस्य किल ध्वनेरिदं विदग्धनारीवदनं तदाकरः । ६-५० ।
 चकास्ति योग्येन हि योग्यसंगमः । ६-५६ ।
 सुरेषु विध्वनैकपरेषु को नरः करस्यमप्यर्थमवाप्तुमोश्वरः ? ६-८३ ।
 जनाऽऽनने कः करमर्पयिष्यति ? ६-१२५ ।
 न वस्तु दैवस्वरसाद्विनश्वरं सुरेश्वरोऽपि प्रतिकर्तुमोश्वरः । ६-१२६ ।
 सतां हि चेतःशुचिताऽऽत्मसाक्षिका । ६-१२६ ।
 विचार्य कार्यं सूच मा विधान्मुधा कृताऽनुतापस्तवयि पाणिनिविग्रहम् । ६-१३४ ।
 न मोघसङ्कल्पधराः किलाऽमराः । १-१४५ ।
 स्तवे रवेरप्सु कृतप्लवैः कृते न मुद्वती जातु भवेत्कुमुद्वती । ६-१४८ ।

इति ।

॥ श्री ॥

नैषधीयचरितं महाकाव्यम्

चन्द्रकलाऽऽख्यया व्याख्यया हिन्द्यनुवादेन च विभूषितम्

— ० —

प्रथमः सर्गः

मङ्गलाचरणम्

मृष्टिस्मितिप्रलयरूपदशामुपेनो यद्भ्रुविलासवशगोऽस्मि समस्तलोक ।

आनन्दकाननपति गिरिजापति त प्राप्तिंस्तव सपदि पूरयितुं नमामि ॥ १ ॥

दैवी समृद्धिमिह यत्कवणा विभति यच्चिन्तन सततमेव सुखं विपति ।

भोगाऽपवर्गजननी परदेवता सा नित्यं कृतार्थयतु भक्तजन प्रबोधात् ॥ २ ॥

सौख्यघन्यकुसुमलज्जदेवचन्द्रसीमाभ्यभाग्यपरहेमकुमारिसूनु ।

धीणाप्रवीणगुणभूषणकृष्णपूर्णचन्द्रद्वीपसहजनुद्विजशेखराज ॥ ३ ॥

सोऽहं करोमि निषधाऽधिपवृत्तकाव्यव्याख्या नितान्तसरलीकरणाशयेनाम् ।

श्रीहर्षकोविदकृति क्व ? मदीयमन्द सविच्च कुत्र ? सुनरामसमानयोग ॥ ४ ॥

छात्रोपकारपरतामभिलक्ष्य जातं जानन्तु मामकमिमं प्रणुणप्रयासम् ।

पुण्योपलब्धिर्हरिहरेषु जनेषु जातु किं कोरकोऽपि अनुपा न मुदं करोति ? ॥ ५ ॥

हा हन् । वर्पनवकाहृयिताऽनुजेन जातोऽहमस्मि दुरदृष्टवशाद्विमुक्त ।

हा । मामपटुसमयात्पुनरस्मि हन् । पूज्याऽग्नेन च विषुज्य नितान्ततान्ति ॥ ६ ॥

“हाणं मदग्रजवर किल काशिकायामानीय भेषजविधानपरो भवामि ।”

मन्मानसप्रभवमय शुभाऽभिलाष हा ! हन्त ॥ चातुकविधिर्विकलीचकार ॥ ७ ॥

ज्वातृत्वमरति नितरां तनोति स्वस्थास्मृतिश्च हृदयं बहुशो दुनोति ।

कालप्रतीक्षणपरं समयं नयामि श्रीविश्वनाथवरणो वारणं प्रयामि ॥ ८ ॥

अथ तत्र भवांश्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनप्राप्ताऽऽलौकिकप्रतिभाप्रवर्णो महाकविः श्रीहर्षः पुष्पश्लोकश्लोकनपरं नैषधीयचरिताऽभिधानं महाकाव्यं विधित्तुरादौ वस्तुनिर्देशरूपं मङ्गलं निदिशति निपीयेति—

निपीय यस्य क्षितिरक्षिणः कथां तथाऽऽद्रियन्ते न वृषाः सुधामपि ।

नलः सितच्छत्रितकीतिमण्डलः स राशिरासीन्महतां महोज्ज्वलः ॥ १ ॥

सन्वयः—यस्य क्षितिरक्षिणः कथां निपीय वृषाः सुधाम् अपि यथा न लाद्रियन्ते । सितच्छत्रितकीतिमण्डलः महतां राशिः महोज्ज्वलः स नलः रासीत् ॥ १ ॥

व्याख्या—यस्य = प्रकृतस्य, क्षितिरक्षिणः = भूपतेः कथानायकस्य नलस्येति भावः । कथाम् = उपादशान, निपीय = नितरानात्वाद्य, सादरं श्रुत्वेति भावः । वृषाः = विद्वांसः, सुधाम् अपि = अमृतम् अपि, तथा = तेन प्रकारेण न लाद्रियन्ते = न आदरं कुर्वन्ति वृषाः सुधाम् उपेत्य नलकथां बहु मन्यन्त इति भावः । सितच्छत्रितकीतिमण्डलः = शुक्लातपत्रीकृतयशोमण्डलः, महतां = तेजसां, राशिः = समूहः, रविरिवेति भावः । महोज्ज्वलः = उत्सवदीप्यमानः, नित्यमहोत्सवशालीति भावः । सः = प्रसिद्धः, नलः = नलनानको राजा, रासीत् = अभवत् ॥ १ ॥

अनुवादः—जिन राजा नलकी कथाको सुनकर विद्वान् (वा देवता) अमृतका भी वैसा आदर नहीं करते हैं । महाराज नल कीतिमण्डलको सफेद छत्र धनानेवाले, तेजोंके राशिस्वरूप (नूरों के समान), उत्सवोंसे उज्ज्वल अथवा बलिष्ठ श्रृङ्गार-रसवाले थे ॥ १ ॥

टिप्पणी—विघ्नध्वंसके लिए वा आरब्ध कार्यं निर्विघ्नपूर्वकं समाप्त हो जाय इसके लिए मङ्गलका आवरण दिया जाता है । मङ्गलके तीन भेद होते हैं—नति (नमस्कार), स्तुति और वस्तुनिर्देश । यहाँपर पुष्पश्लोक (पवित्र कीर्तिवाले) नलरूप वस्तुका निर्देश करनेसे वस्तुनिर्देशरूप मङ्गल है । क्षितिरक्षिणः = क्षिति रक्षणीति तच्छीलः तस्य, क्षिति—उपपदपूर्वक रक्षघातुसे “सुप्यजानी णिनिस्ताच्छीर्ये” इस सूत्रसे णिनि प्रत्यय (उपपदसमास) । कथां = कथन कथा नाम् “कथ वाक्यप्रबन्धे” घातुसे “चिन्तिपूजिकथिकुम्बिचक्ष” इस सूत्रसे अङ् और “अजाद्यतष्टाप्” इस सूत्रसे टाप् प्रत्यय । निपीय = नितरां पीत्वा, नि-उपसर्गपूर्वक “पीङ् पाने” घातुसे “समानवर्तृकयोः पूर्वकाले” इस सूत्रसे क्त्वा प्रत्यय और उसके स्थानमें “समासेऽनङ्पूर्वे क्त्वो ल्यप्” इस सूत्रसे ल्यप् वादेश । यहाँ “पा पाने” घातु नहीं लेना चाहिए क्योंकि “न ल्यपि” इस सूत्रसे

उसमे ईत्वका निषेध होता है । बुधा = बुध्यन्त इति, “बुध अवगमने” धातुसे “इगुपधआप्रीकिरः क” इस सूत्रसे क प्रत्यय । “ज्ञातृचान्द्रसुरा बुधा” इति क्षीरस्वामी । सुधाम् = ‘पीयूषममृतं सुधा’ इत्यमर । आद्रिषन्ते = “आङ्—उपसर्गपूर्वक “दृङ् आदरे” इस तीदादिक धातुसे लट् + स । सितच्छत्रितकीति-मण्डल = सित च तत् छत्र, “विशेषण विशेष्येण बहुलम्” इस सूत्रसे समास और उसकी “तत्पुरुष ममानाधिकरण कमधारय” इससे कर्मधारय सज्ञा हुई है । सितच्छत्र इति सितच्छत्रिन, “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच् प्रत्यय होकर क्त प्रत्यय हुआ है । कीति मण्डलम् (प० त०) : सितच्छत्रित कीतिमण्डल येन स “अनेकमन्यपदाये” इससे बहुव्रीहि समास । महोज्ज्वल = मह उज्ज्वल (त० त०) । “क्षण उदयो मह उदय उत्सव” इत्यमर । अथवा महाम् (साङ्गितशाय) उज्ज्वल (शृङ्गार) यस्य स (बहु०) । “शृङ्गार शुचि-उज्ज्वल” इत्यमर । आसीत् = “अस भुवि” धातुसे लट् । इस पद्य मे सुधासे भी नल-कषाकी मधुरताके आधिक्य वणनसे व्यतिरेक अलंकार है । व्यतिरेकका लक्षण है—

“आधिक्यभुरभेयस्योपमानान् यूनताऽप्यवा । व्यतिरेक” (सा० द० १०-५२) इसी तरह कीतिमण्डलमे सितच्छत्रका, लवम् नलमे महोराशित्वका आरोप करनेसे दो रूपक अलंकार हुए हैं । रूपकका लक्षण है—“रूपक रूपितारोपा-द्विपये निरपह्नवे ।” (सा० द० १०-२८) । इस प्रकार व्यतिरेक और रूपका-की निरपेक्षताया स्थित होनेसे तिल-तण्डुल व्यायसे समृष्टि अलंकार है । उसका लक्षण है —“मिथोऽनपेक्षयतेषां स्थितिः समृष्टिश्च्यते ।” (सा० द० १०-९८) । इन सर्गमे १-१४२ पद्यनक वशस्थ छंद है, उसका लक्षण है—“जती तु वशस्थमुदीरित जरी” ।।।।।।।। १ ।

रसे। कषा यस्य सुधाऽवधीरिणी नलः स भूजानिरभूद्गुणाद्भुतः ।

सुवर्णदण्डैकसितातपत्रितज्वलत्प्रतापावलिकीतिमण्डलः ॥ २ ॥

अर्थ—यस्य कषा रसं सुधाऽवधीरिणी, भूजानि न ल सुवर्णदण्डैक-सितातपत्रितज्वलत्प्रतापावलिकीतिमण्डल गुणाद्भुत अभूत् ॥ २ ॥

व्याख्या—यस्य = नलस्य कषा = उपाख्यान, रसं = स्वादं, शृङ्गारा-दिरसंवा, सुधाऽवधीरिणी = अमृततिरस्कारिणी, भूजानि = भूपति, स = पूर्वोक्त, नल = तदाख्यो नृप, सुवर्णदण्डैकसितातपत्रितज्वलत्प्रतापावलिकीतिमण्डल = स्वर्णदण्डैकशुक्लच्छत्रितदीप्यमानतेज पङ्क्तिपशामण्डल, अतएव गुणाद्भुत = शौर्यदाक्षिण्यादिभिराश्चयभूत, अभूत् = आसीत् ॥ २ ॥

अनुवादः—जिन (नल) का उपाख्यान, स्वाद वा शृङ्गार आदि रसोंसे अमृतको भी तिरस्कार करनेवाला है, ऐसे महाराज नल दीप्यमान प्रतापपङ्क्ति को सुवर्णदण्ड और कीर्तिमण्डलको एक सफेद छत्र बनानेवाले अतएव शौर्य और दाक्षिण्य आदि गुणोंमें आश्चर्यरूप थे ।

टिप्पणी—रसः = “रसो गन्धो रसः स्वादः” इति विश्वः । सुधाऽवधी-
रणी = सुधाम् अवधीरयतीति तच्छीला, सुधा + अव + धीर + णिनिः; स्त्रीत्व-
विवक्षामें “ऋन्नेभ्यो ङीप्” इस सूत्रसे ङीप् (उपपदसमास) । भूजानिः = भूः,
जाया यस्य सः (बहु०), “जायाया निङ्” इस सूत्रसे जाया शब्दका निङ्
आदेश । सुवर्णदण्डक० इत्यादिः = सुवर्णस्य दण्डः (प० त०), सितं च तत्
आतपत्रम् (क० घा०) । एकं च तत् सितातपत्रं (क० घा०), सुवर्णदण्डश्च
एकसितातपत्रं च सुवर्णदण्डैकसितातपत्रं, “चाऽयं द्वन्द्वः” इस सूत्रसे इतरेतरयोग-
द्वन्द्व । सुवर्णदण्डैकसितातपत्रे कृते सुवर्णदण्डैकसिताऽऽतपत्रिते, “सुवर्णदण्डैक-
सितातपत्र” शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच् होकर कर्ममें क्त प्रत्यय ।
प्रतापानाम् आवलिः (प० त०) । ज्वलन्ती चाऽसौ प्रतापावलिः (क० घा०) ।
कीर्तैः मण्डलम् (प० त०) । ज्वलत्प्रतापावलिश्च कीर्तिमण्डलं च (द्वन्द्वः) ।
सुवर्णदण्डैकसितातपत्रिते ज्वलत्प्रतापावलीकीर्तिमण्डले यस्य सः (बहु०) ।
गुणाऽद्भुतः = गुणैः अद्भुतः (त० त०) । अभूत् = भू + लुङ् + तिप्,
“गातिस्थाघुपाभूयः सिचः परस्मैपदेषु” इस सूत्रसे सिच्का लुक् हुआ है । यहाँ
पर व्यतिरेक, दीप्यमान प्रतापावलिमें सुवर्ण दण्डका और कीर्तिमण्डलमें एक-
सितातपत्रका आरोप करनेमें दो रूपक और यथासंख्य इस प्रकार इन तीन
अलंकारोंका संगृष्टि अलंकार हुआ है । यथासंख्यका लक्षण है—“यथासंख्य-
मनुद्देश उद्दिष्टानां क्रमेण यत् ।” सा० द० ११-७९ ॥ २ ॥

पवित्रमत्रातनुते जगद्युगे स्मृता रसक्षालनयेव यत्कथा ।

कथं न सा मद्गिरमाविलामपि स्वसेविनीमेव पवित्रयिष्यति ? ॥ ३ ॥

अन्वयः—अत्र युगे यत्कथा स्मृता (सती) रसक्षालनया इव जगत् पवित्रम्
आतनुते । सा आविलाम् अपि स्वसेविनीम् एव मद्गिरं कथं न पवित्र-
यिष्यति ? ॥ ३ ॥

व्याख्या — कविः स्वविनयं प्रदर्शयति—पवित्रमिति । अत्र = अस्मिन्, युगे =
कलियुग इत्यर्थः । यत्कथा = यस्य (नलस्य) कथा (उपाख्यानम्), स्मृता =
चिन्तिता (सती), रसक्षालनया इव = जलधावनेन इव, जगत् = लोकं,

पवित्र = विशुद्धम्, आतनुते = करोति । सा = नलकथा, आविलाम् अपि, कलु-
पाम् अपि, सदोपाम् अपीति भाव, स्वसेविनीम् एव = आत्मवर्णनपराम् एव ।
मद्गिर = मद्वाच, नैपद्यवर्णनरूपामिति भाव । कथ = केन प्रकारेण, न पवित्र-
यिष्यति = पवित्रा न करिष्यति ? पवित्रा करिष्यत्येवेति भाव ॥ ३ ॥

अनुवाद—इस कलियुगमें जिन महाराज नलकी कथा जलसे प्रक्षालनके
समान लोकको पवित्र कर दती है, वह (कथा) कलुष (दोषयुक्त) होनेपर
भी अपनी ही सेवा करनेवाली मेरी वाणीको क्यों पवित्र नहीं करेगी ? ॥ ३ ॥

टिप्पणी—अत्र = अस्मिन् इति, इदम् + नल् । यत्कथा = यस्य कथा (प०
त०), स्मृता = स्मृ + वृ + टाप् (कर्म) । रसक्षालनया = रसेन क्षालना,
तया (तु० त०) । "भृङ्गारादौ द्वे वीर्ये देहघातवम्बुपारदे ।" इति विश्व ।
विजन्त "क्षल शीघ्रकर्मणि" घातुम् "प्यासश्चान्यो युच्" इससे युच् (अन) होकर
टाप् प्रत्ययसे "क्षालना" शब्द बनता है । आतनुते = प्राङ्-उपसर्गक "तनुविस्तारे"
घातुसे लट् + त । आविलाम् = "कलुषोऽनृच्छ आविल" इत्यमरः । स्वसेविनीं =
स्व सेवते तच्छीला, ताम् । स्व + सव + णिनि + ङीप् (उपपद०) । यहाँपर
जैसे जलसे प्रक्षालन करनेसे वस्तुकी पवित्रता होती है उसी तरह नलकी कथाका
स्मरण करनेसे जगत्की पवित्रता होती है ऐसा अर्थ अभिव्यक्त होना है । कहा
भी गया है—

"कर्कोटकस्य नागस्य दमयत्या नलस्य च ।

ऋतुपर्णस्य राजर्षे कीर्तनं कलिनाशनम् ॥"

अर्थात् कर्कोटक नाग, दमयंती, नल और राजर्षि ऋतुपर्ण इनका कीर्तन
करनेसे कलिका नाश होता है । और भी—

"पुण्यश्लोको नलो राजा पुण्यश्लोको युधिष्ठिर ।

पुण्यश्लोका च वैदेही पुण्यश्लोको जनार्दन ॥"

अर्थात् राजा नल, युधिष्ठिर, वैदेही (सीताजी) और जनार्दन (भगवान्
कृष्ण) ये सब पुण्यश्लोक अर्थात् पुण्यश्रीनिवात हैं, इनका स्मरण करनेसे पुण्य-
लाभ होता है यह तात्पर्य है । यहाँपर उत्प्रेक्षा अलंकार और जिन नलकी कथा
स्मरण करनेपर भी शुद्ध करनी है, सेवा (वर्णन) करनेसे क्या कहना है । इस
प्रकार केंमुतिक न्यायमें अर्थापत्ति अलंकार है । उसका सोदाहरण लक्षण है—

"अर्थापत्ति स्वयं सिध्येत्पदाऽर्थान्तरवर्णनम् ।

स जितस्त्वन्मुखेनेन्दु का वार्ता सरसोरुहाम् ॥" (चन्द्रालोक)

इस प्रकार दो अलंकारोंसे संसृष्टि अलंकार है ॥ ३ ॥

अधीतिवोधाचरणप्रचारणैर्दशाश्चतस्रः प्रणयन्नुपाधिभिः ।

चतुर्दशत्वं कृतवान्कुतः स्वयं न वेद्मि विद्यासु चतुर्दशस्वयम् ॥ ४ ॥

अन्वयः—अयं चतुर्दशसु विद्यासु अधीतिवोधाचरणप्रचारणैः उपाधिभिः चतस्रः दशाः प्रणयन् स्वयं चतुर्दशत्वं कुतः कृतवान् ? (इति) न वेद्मि ॥ ४ ॥

व्याख्या—नलस्य चतुर्दशविद्याध्ययनं प्रतिपादयति—अधीतीति । अयं=नलः, चतुर्दशसु = चतुर्दशसंख्यकासु, विद्यासु = वेदादिषु, अधीतिवोधाचरणप्रचारणैः = श्रवणाऽर्थज्ञानतदर्थानुष्ठानप्रसारणैः, उपाधिभिः = भेदैः, चतस्रः = चतुःसंख्यकाः, दशाः = अवस्थाः, प्रणयन् = कुर्वन्, स्वयम् = आत्मना, चतुर्दशत्वं=चतुर्दशसंख्यकत्वं, कुतः=कस्मात्, कृतवान्=विहितवान्, इति, न वेद्मि = नो जाने, चतुर्दशसंख्यकानां विद्यानां चतुरावृत्त्या षट्पञ्चाशत्त्वमापादनीयं, कथं केवलं चतुर्दशत्वमिति भावः, चतुरवस्थत्वं कृतवानिति विरोधपरिहारः ॥ ४ ॥

अनुवादः—महाराज नलने चौदह विद्याओंमें, शब्दतः अध्ययन, अर्थात् ज्ञान, शास्त्रोक्त कर्मका आचरण और प्रचारण इन भेदोंसे चार अवस्थाओंको करते हुए स्वयम् चतुर्दशत्व कैसे किया ? यह मैं नहीं जानता हूँ । चौदह विद्याओंको चार भेदोंसे गुणन करनेपर छप्पन भेद होने चाहिए परन्तु चौदह ही कैसे हुए ऐसा विरोध होनेपर उन विद्याओंको चतुर्दशत्व अर्थात् अध्ययन आदिसे चार अवस्थाओंवाली बनानेसे उसका परिहार हो जाता है ॥ ४ ॥

टिप्पणी—चतुर्दशसु = चतुरधिका दश चतुर्दश, तासु, “शाकपार्थिवादीनां सिद्धय उत्तरपदलोपस्योपसंख्यानम्” इससे मध्यमपदलोपी समास । विद्यासु = विदन्ति धर्माऽर्थकाममोक्षान् आभिरिति विद्या, तासु, “विद ज्ञाने” धातुसे “संज्ञायां समजनिपदनिपतमनविदपुञ्जीङ् भृविणः” इस सूत्रसे क्यप् प्रत्यय होकर “अजाद्यतष्टाप्” इस सूत्रसे टाप् प्रत्यय । चौदह विद्याएँ हैं जैसे कि विष्णुपुराणमें हैं—

“अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः ।

धर्मशास्त्रं पुराण च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥”

अर्थात् वेदके छः अंग—शिक्षा, कल्प, व्याकरण, निरुक्त, छन्द और ज्योतिष चार वेद—ऋक्, यजु, साम और अथर्ववेद । मीमांसा न्याय, धर्मशास्त्र और पुराण । अधीतिवोधाचरणप्रचारणैः = अध्ययनम् अधीतिः, अधि = उपसर्गपूर्वक “इङ् अध्ययने” धातुसे “स्त्रियां क्तिन्” इस सूत्रसे क्तिन्प्रत्यय । बोधनं बोधः, “बुध अवगमने” धातुसे “भाव” इस सूत्रसे घञ् । अधीतिश्च बोधश्च आचरणं

च प्रचारण च अधीतिबोधप्रचारणप्रचारणानि, तं (द्वन्द्व) । यहाँपर “अधीति” पदसे शब्दत अध्ययनका, “बोध” पदसे अयज्ञानका, “आचरण” पदसे शास्त्रोक्त कर्मके अनुष्ठानका और “प्रचारण” पदसे अध्यापन वा लोकमें प्रचार करनेका तात्पर्य समझना चाहिए । “उपाधिभिः उपधाधिधर्मचिन्ताया कंतवे च विशेषणे ।” इति विश्व । चतस्रः अर्थात् “दशा” इस पदका विशेषण है । “त्रिषतुरो स्त्रिया तिसृचतसृ” इस सूत्रसे स्त्रीलिङ्गमें “चतसृ” शब्दके स्थानमें “चतसृ” आदेश हुआ है । प्रणयम् = प्रणयतीति, प्र-उपसर्गपूर्वक “जीम् प्रापणे” घातुसे लट्के स्थानमें “लट्, शतृशानच्वावप्रथमासमानाधिकरणे” इस सूत्रसे शतृ आदेश, लट्की अनुवृत्ति होनेपर भी फिर लट्के ग्रहणसे कहीं-कहींपर प्रथमाके सामानाधिकरण्यमें भी शतृ-शानच् आदेश जापित है । चतुर्दशत्व = चतुर्दशाना भाव चतुर्दशत्व, तत् । चतुर्दश शब्दसे ‘तस्य भावस्त्वतलो’ इस सूत्रसे त्व प्रत्यय । “त्वाऽन्त बलीबम्” इस लिङ्गाऽनुशासन सूत्रसे त्व-प्रत्ययात् त्व शब्द नपुंसकलिङ्गमें रहता है । यहाँपर चौदह विद्याओंको चार भेदोंसे गुणन करनेपर छप्पन होना चाहिए, फिर चतुर्दशत्व कैसे ? ऐसा विरोध होनेपर उसका परिहार—“चतुर्दशत्वम्” इसका चतस्र दशा यासा तादृशत्व (बहु०), नासा भाव चतुर्दशत्वम् अर्थात् चार अवस्थावालीयोंका भाव ऐसा अर्थ करनेसे उसका परिहार होता है, अतः विरोधाभास अलंकार होता है । उसका लक्षण है—

“आभासत्वं विरोधस्य विरोधाभास इष्यते ।” “चतुर्दशत्वम्” यहाँपर “स्वनलोगुणवचनस्य” इससे पुनर्भाव हुआ है । कुत = कस्मात् इति “किम्” शब्दसे “पञ्चम्यास्तसिल्” इस सूत्रसे तसिल् प्रत्यय और “कु ति हो” इससे “किम्” के स्थानमें “कु” आदेश हुआ है । इतवान् = “कृ” घातुसे “निष्ठा” इस सूत्रसे कर्ताके अथम क्तवतु प्रत्यय । वेधि = विद् + लट् + मिप् ॥ ४ ॥

अमुष्य विद्या रसनाऽग्रनर्तकी त्रयोविध नीताऽङ्गगुणेन विस्तरम् ।

अगाहताऽष्टादशता जिगीयसा नवद्वयद्वीपपृथग्जयधियाम् ॥ ५ ॥

अन्वय — अमुष्य रसनाऽग्रनर्तकी विद्या, त्रयो इव अङ्गगुणेन, विस्तर नीता (सती) नवद्वयद्वीपपृथग्जयधिया जिगीयसा अष्टादशताम् अगाहता ॥ ५ ॥

व्याख्या—नलस्याऽष्टादशविद्याऽभिज्ञता प्रतिपादयति अमुष्येति । अमुष्य = नलस्य । रसनाऽग्रनर्तकी = जिह्वाग्रसंचारिणी, विद्या=पूर्वोक्ता वददिविद्या सूद-विद्या च रसनाऽग्रनर्तनधर्मादिति भाव, त्रयो इव = त्रिवेदी इव, अङ्गगुणेन = शिखाच्छावत्वा, विस्तर=वृद्धि, नीता=प्रापिता सती, नवद्वयद्वीपपृथग्जयधियाम्=

अष्टादशद्वीपपृथग्विजयलक्ष्मीनां, जिगीषया = जेतुमिच्छया (इव), अष्टादशताम् = अष्टादशसंख्यकत्वम्, अगाहत् = अभजत ॥ ५ ॥

अनुवादः—नलकी जिह्वाके अग्रभागमें नर्तकीके समान विद्या (वेदादि-विद्या, अथवा पाकविद्या) ने त्रयी = त्रिवेदी (तीन वेदों) के समान शिक्षा आदि छः अङ्गोंकी गुणनक्रियासे वृद्धिको प्राप्त करायी जाती हुई नलकी अठारह द्वीपोंकी पृथक्-पृथक् विजय-लक्ष्मियोंको जीतनेकी इच्छासे अठारह संख्याको प्राप्त किया ॥ ५ ॥

टिप्पणी—रसनाऽग्रनर्तकी = रसनाया अग्रम् (प० त०), नृत्यतीति नर्तकी, “नृती गात्रविक्षेपे” घातुसे “शिल्पिनि ष्वन्” इस सूत्रसे “नृतिखनिरञ्जिभ्य एव” इसके अनुसार “ष्वन्” प्रत्यय होकर पकारका “पः प्रत्ययस्य” इससे इत्संज्ञा होनेसे लोप होकर पित् होनेसे “पिदगौरादिभ्यश्च” इससे ङीष् । क्रिया-कौशलको “शिल्प” कहते हैं । रसनाऽग्रे नर्तकी (स० त०) । विद्या नलकी जिह्वाके अग्र भागमें नाचती थी अर्थात् सब विद्याएँ उनको उपस्थित थीं । त्रयी = त्रयः (ऋग्यजुःसामाख्याः अथवा पद्यगद्यगीतरूपा अथवा प्रायेण धर्मार्थकाम-रूपाः) अवयवा यस्याः सा, ‘त्रि’ शब्दसे “संख्याया अवयवे तयप्” इस सूत्रसे तयप् और उसके स्थानमें “द्वित्रिभ्यां तयस्याऽयज्वा” इस सूत्रसे अयच् आदेश और श्रुतिका विशेषण होनेसे “टिड्ढाणब्” इत्यादि सूत्रसे ङीष् । ‘त्रयी’ कहनेसे ऋक्, यजु, साम ही वेद हैं, अथवा वेद नहीं है यह नहीं समझना चाहिए । यहाँपर ‘अङ्गगुणेन’ इस पदके साथ सम्बन्ध करनेके लिए ऐसा प्रयोग किया है । वेदके कोई अवयव ऋग्रूप अर्थात् पद्यमय, कोई यजुरूप अर्थात् गद्यमय और कोई समरूप अर्थात् गीतरूप है ऐसा कहनेसे अथर्ववेदका भी इनमें अन्तर्भाव हो जाता है । अथवा प्रायेण मन्त्ररूप वेदके प्रतिपाद्य विषय धर्म, अर्थ, काम ही अवयव हैं, अतएव भगवान् ने अर्जुनको—

“त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवाऽर्जुन” ।

कहा है । मोक्षका प्रतिपादन अधिकतर ब्राह्मण, आरण्यक और उपनिषदमें है । अङ्गगुणेन = अङ्गानां गुणः, तेन (प० त०) । वेदके छः अङ्ग हैं—शिक्षा, कल्प, व्याकरण, निरुक्त, छन्द और ज्योतिष । त्रयीको छः अङ्गोंसे गुणन करनेपर अठारह संख्या होती है । विस्तर = विस्तरणं विस्तरः, तम्, वि-उपसर्गपूर्वक “स्तृब् आच्छादने” घातुसे “ऋदोरप्” इससे अप् प्रत्यय । शब्दके फँलावमें विस्तर शब्द है । इतर विषयके फँलावमें पूर्वोक्त-उपसर्गयुक्त घातुसे “प्रथने वावशब्दे”

इस सूत्रसे घञ् प्रत्यय होकर “विस्तार” शब्द बनता है। अतएव अमरसिंहने कहा है—

“विस्तारो विग्रहो व्यास, स च शब्दस्य विस्तरः ।”

नीना=नी + क्त + टाप् । नवद्वयद्वीपपृथग्ग्रयधिया=द्वौ अवयवौ यस्य तत् द्वयम्, द्वि + तयप् (अवय्) । द्विगता आपो यस्मिन् इति द्वीपम् (बहु०), “द्वपन्तरुपसर्गोभ्योऽप ईत्” इस सूत्रसे अप्के अकारके स्थानमे ईत्वं । ऋक्पूरुष-पद्यामानक्षे” इस सूत्रसे समासाङ्गत्वं ‘अ’ प्रत्यय । “द्वीपोऽस्त्रियामन्तरीप यदन्त-र्वारिणस्तटम् ।” इत्यमरः । नवानां द्वयम् (प० त०) । नवद्वय च ते द्वीवा (क० घा०) । नवद्वय कहनेसे अठारह द्वीप जाने आते हैं । इनमें सात महाद्वीप हैं जैसे कि—१ जम्बूद्वीप, २ प्लक्षद्वीप, ३ शस्मलीद्वीप, ४ कुशद्वीप, ५ त्रीशद्वीप, ६ शाकद्वीप और ७ पुष्करद्वीप । ये नाम श्रीमद्भागवतके अनुसार हैं । स्वर्णप्रस्थ आदि आठ जम्बूद्वीपके उपद्वीप हैं, तीन अन्य द्वीप हैं । महाकवि कालिदासने भी “अष्टादशद्वीपनिखातयूप” कहकर अठारह द्वीपोंकी चर्चा की है । जयस्य त्रिय (प० त०), नवद्वयद्वीपानां पृथग्ग्रयधिय, तासाम् (प० त०) “जिगीपया” इस कृदन्तपदके योगमे “कृतुंकर्मणो कृति” इस सूत्रसे कममे पठ्ठी । जिगीपया=जेतु मिच्छा जिगीपा, सन् प्रत्ययान्त “जि जमे” धातुसे “अ प्रत्ययात्” इससे ‘अ’ प्रत्यय और टाप् । अष्टादशताम्=अष्टौ च दश च अष्टादश (द्वन्द्व), “द्वपष्टन सध्यायामवद्वीपीहृषीत्यो ” इससे आत्व हुआ है । अष्टादशानां भावः अष्टादशता, ताम्, अष्टादशन् + तल् + टाप् । अथाहत=“गाहू विलोडने” धातुसे “अनद्यतने लङ्” इस सूत्रसे लङ् । पूर्वोक्त चौदह विद्याओंके साथ वेदोंके चार उपवेद—आयुर्वेद, धनुर्वेद, म ध्रुववेद और अर्षशास्त्र इनमे भी महाराज नल पारदर्शी थे यह बात इस पद्यसे सूचित होती है । नवद्वयद्वीपपृथग्ग्रयधिया जिगीपया अर्थात् नलसे जीते गये अठारह द्वीपोंकी पृथक् जगधियोको मानो जीतनेकी इच्छासे उनकी विद्याआने भी अठारह सध्याओंके प्राप्त किया । यहाँपर उत्प्रेक्षावाचक शब्द इव आदि न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा और उपमा, इनका समुष्टि अलंकार है ॥५॥

दिगीशब्द्वन्दाऽऽविभूतिरीजिता दिशां स कामप्रसभाऽबरोधिनीम् ।

बभार शास्त्राणि ब्रह्म द्वयार्जविकां निजजिनेत्राऽवतरत्त्वबोधिकाम ॥ ६ ॥

अन्वय — दिगीशब्द्वन्दाऽऽविभूति दिशाम् ईशिता स शास्त्राणि कामप्रसभाऽ-बरोधिनीं निजजिनेत्राऽवतरत्त्वबोधिका द्वयार्जविका दृष्ट बभार ॥ ६ ॥

व्याख्या — नलस्य देवाशत्व प्रतिपादयति-दिगीयेति । दिगीशब्द्वन्दाऽऽविभूति

=इन्द्रादिदिक्पालमात्रोद्भवः, दिशां = प्राच्यादिकाष्ठानाम्, ईशिता = ईश्वरः, सः = नलः, शास्त्राणि = वेदादिशास्त्राणि (एव), कामप्रसभावरोधिनी = इच्छायाः कामदेवस्य वा बलाऽवरोधहारिणी, निजत्रिनेत्राऽवतारत्वञ्चोदिका = स्वत्रिनयना-विभविज्ञापिका, स्वमहादेवाऽवतारत्वज्ञात्रिका वा, द्वयाऽधिका = द्वितयाऽतिरिक्ता, तृतीयामिति भावः, दृशं = नेत्रं, वभार = धृतवान् ॥ ६ ॥

अनुवादः—इन्द्र आदि दिक्पालोंके अंशसे उत्पन्न अतएव दिशाओंके स्वामी नलने स्वेच्छाचारिताको वा कामदेवको बलसे निवारण करनेवाली, अपने तीन नेत्रोंके आविर्भाविका वा महादेवके अवतारत्वका बोधन करनेवाली दो से अधिक शास्त्ररूप दृष्टिको धारण किया ॥ ६ ॥

टिप्पणी—दिगीशवृन्दांशविभूतिः = दिशाम् ईशाः (प० त०), तेषां वृन्दं, (प० त०), “स्त्रियां तु सङ्घतिवृन्द निकुरस्व ऋदम्बकम् ।” इत्यमरः । दिगीश-वृन्दस्य अशा (प० त०), तः विभूतिः (उद्भवः) यस्य सः (व्यधिकरण-बहु०) । लोकपालकोंके अंशसे राजाकी उत्पत्ति होती है, इस बातको भगवान् मनुने भी कहा है—

इन्द्राऽनिलयमाऽर्काणामग्नेश्च वरुणस्य च ।

चन्द्रवित्तेशयोश्चैव मात्रा निर्हृत्य शाश्वतीः ॥ मनु० ७-४ ।

दिशाम् = “ईशिता” इस पदके योगमें “कर्तृकर्मणोः कृति” इस सूत्रसे कर्ममें पठ्ठी । ईशिता = ईष्ट इति, “ईशऐश्वर्ये” धातुसे “ण्वत्तृबो” इस सूत्रसे तृचप्रत्यय । नलको “दिशाम् ईशिता” कहने से आठ दिक्पाल इन्द्र आदि एक-एक दिशाके स्वामी है, पर नल सब दिशाओंके स्वामी है । अतः व्यतिरेक अलंकार व्यङ्ग्य होता है । शास्त्राणि = शिष्यते अभिरिति, “शासु अनुशिष्टो” धातुसे “सर्वधातुभ्यः ष्टृन्” इस सूत्रसे ष्टृन् प्रत्यय । शास्त्रका बक्षण ऐसा किया गया है—“प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च पुमां येनोदिश्यते । तद्धर्माश्चोदिश्यन्ते शास्त्रं शास्त्रविदो विदुः ।” अर्थात् पुरुषोंकी प्रवृत्ति और निवृत्ति एवम् उनके धर्म जिसमें उपदेश किये जाते हैं, उसे ‘शास्त्र’ कहते हैं । कामप्रसभाऽवरोधिनी = प्रसभेन अवरोधद्वानि प्रसभाऽ-वरोधिनी, प्रसभ और अव-उपसर्गपूर्वक ‘रुधिर् आवरणे’ धातुमें णिनि प्रत्यय और स्त्रीत्वविवक्षामें ङीप् । कामस्य प्रसभावरोधिनी ताम् (प० त०) । स्वेच्छाचारि-ताको बलसे रोकनवाली (नलपक्षमें) । कामदेवको बलसे रोकनेवाली (महादेव पक्ष-में) । “प्रसभ” के बदलेमें कहींपर “प्रसर” पदका पाठ है, उसमें कामस्य प्रसरः (विस्तारः, वृद्धिर्वा), तम् अवरोधद्वीति ऐसी व्युत्पत्ति करनी चाहिए । निज-

त्रिनेत्राऽवतरत्वबोधिकाम् = अवतरणम् अवतर, अव-उपसर्गपूर्वकं तृधातुसे “ऋदो
रप्” इस सूत्रसे अप् प्रत्यय, अवतरस्य भाव अवतरत्वम्, अवतर + त्व, त्रयाणां
नेत्राणाम् अवतरत्वम् “तद्विनाऽर्थोत्तरपदसमाहारे च” इस सूत्रसे उत्तरपदसमाप्त,
निज च तत् त्रिनेत्राऽवतरत्वम् क० घा०) । बोधयतीति बोधिका, बुध + ण्वल्
(अक) + टाप् । निजत्रिनेत्राऽवतरत्वस्य बोधिका, ताम् (प० त०) । अपने
तीन नेत्रोंके आविर्भावका या महादेवत्वका बोधन करनेवाली, यह पद “दृशम्”
का विशेषण है । द्वयाऽधिका = द्वौ अवयवौ यस्य तत् द्वयम्, द्वि + तयप (अयच्) ।
द्वयाद् अधिका, ताम् (प० त०) । यह भी “दृशम्” इसका विशेषण है,
शास्त्ररूप दो से अधिक नेत्र यह तात्पर्य है । कहा भी गया है —

“अनेकसंशयोध्येदि परोक्षाऽर्थस्य दशकम् ।

सर्वस्य लोचन शास्त्र यस्य नाऽप्यन्ध एव सा ॥”

महाराज नलके शास्त्र ही दो से अधिक अर्थात् तीसरे नेत्ररूप थे यह
तात्पर्य है । बभार = ‘दृष्टुं धारणपोषणयो’ धातुसे लिट् + तिप् । यहाँ
शास्त्रोंमें दृक्का आरोप होनेसे रूक नलङ्कार है ॥ ६ ॥

पदैर्धनुमि, सुकृते स्थिरीकृते कृतेऽमुना के न तप प्रपेदिरे ?

भुव पदेकाद्विभ्रकनिष्ठया स्पृशन्वावधर्मोऽपि कृशस्तपस्विताम् ॥ ७ ॥

अन्वयः—अमुना कृते सुकृते धनुमि पदै स्थिरीकृते (सति) के तपो न
प्रपेदिरे ? यत् अधर्मोऽपि अद्विभ्रकनिष्ठया भुव स्पृशन् कृश (सन्) तपस्विता
दधौ ॥ ७ ॥

व्याख्या—अथ नलस्य स्वभाव दर्शयति—पदैरिति । अमुना = नलेन, कृते =
सत्ययुगे सुकृते = धर्मे, धनुमि = बन्धु सशस्त्र, पदै = चरणौ, वृषरूपत्वादिति शेष ।
स्थिरीकृते = निश्चयीकृते (सति) । तपोज्ञानपञ्चदानरूपं पदैरधर्मयो धमपक्षे
योग्य । के = जना, तप = चाद्रायणादिरूप नियमाचरण, न प्रपेदिरे = न प्राप्य
वन्त, अपि तु सर्व एव तपश्चक्रुरित्यर्थः । यत् = यत्, अधर्मोऽपि = अधर्मविरोधपि,
किमुन अन्य इति अपिशब्दाऽर्थः । अद्विभ्रकनिष्ठया = चरणकनिष्ठया, भुव = भूमि,
स्पृशन् = आपृशन्, कृश = दुर्बल (सन्) तपस्विना = तपसत्त्व दीनत्व च
दधौ = धारयामास, नलस्य शासनादधर्मोऽपि धमव्यापृन्निमोऽमृदिति भावः ।

अनुवाद—सत्ययुगमें महाराज नलके धर्मका चार चरणों (तपस्या, ज्ञान,
यज्ञ और दान) से स्थिर करनेपर जिसने तपस्या नहीं की ? जा कि अधर्म भी
पैरकी छोटी अङ्गुलिमें पृथ्वीका स्पर्श करता हुआ दुर्बल होकर तपस्वी (तपस्या
करनेवाला वा दीन) हो गया ॥ ७ ॥

टिप्पणी — कृते = कृ + क्तः, कृतम् = “युगपर्याप्तयोः कृतम्” इत्यमरः ।
सुकृते = “स्याद्धर्ममस्त्रियां पुण्यश्रेयसी सुकृतं वृषः ।” इत्यमरः ।

‘तपः परं कृतयुगे, त्रेतायां ज्ञानमुच्यते ।

द्वापरे यज्ञमेवाहुर्दानमेक कलौ युगे ॥”

इस उक्तिके अनुसार सत्ययुगमे तपस्याकी, त्रेतामे ज्ञानकी, द्वापःमें यज्ञकी और कलियुगमे दानकी प्रधानता है, परन्तु महाराज नलने इन चारों चरणोंसे धर्मको स्थिर किया, यह बात इस पद्यसे सूचित होती है । शास्त्रोंमें लिखा गया है— सत्ययुगमें पूर्वोक्त तपस्या आदि चारों विषयोंकी उपस्थितिसे धर्म चतुष्पाद होता है । परन्तु अन्य युगमें धर्मके एक-एक चरणोंकी क्रमसे न्यूनता होती है, जैसे कि त्रेतामें तपस्याकी न्यूनतासे ज्ञान, यज्ञ और दानकी स्थितिसे धर्म त्रिपात् होता है । द्वापरमें तपस्या और ज्ञानकी न्यूनतासे यज्ञ और दानकी स्थितिसे धर्म द्विपात् होता है । इसी तरह कलियुगमे तपस्या, ज्ञान और यज्ञकी न्यूनतासे और एकमात्र दानकी स्थितिसे धर्म एकपात् हो जाता है । नलने अपने पराशरसे तपस्या आदि चारों चरणोंसे धर्मको स्थिर रखवाया । स्थिरीकृते = अस्थिरं स्थिरं यथा संपद्यते तथा कृतं स्थिरीकृतम्, तस्मिन्, “कुश्वस्त्रियोगे संपद्य कर्तरि च्विः” इससे च्वि प्रत्यय स्थिर + च्वि + कृ + क्त + ङि । “च्वो च” इससे अवर्णका ई भाव होता है । प्रपेदिरे = प्र-उपसर्गपूर्वक “पद” धातुसे लिट् + ण । अधर्मः = न धर्मः (नञ् त०) । यहाँपर नञ् विरोध अर्थमें है, नञ्के छः अर्थ हैं । जैसे कि—

तत्सादृश्यमभावश्च तदव्ययत्वं तदल्पता ।

—अप्राशस्त्यं विरोधश्च नञ्याः षट् प्रकीर्तिताः ॥”

अर्थात् नञ्के सादृश्य, अभाव, भिन्नता, अल्पता, अप्राशस्त्यता और विरोध ये छः अर्थ होते हैं । अङ्घ्रिकनिष्ठया = अङ्घ्रेः कनिष्ठा, तथा (प० त०) । “पादः पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम् ।” इत्यमरः । स्पृशन् = स्पृश + लट् (शतृ०) तपस्वितां = तपः अस्याऽस्तीति तपस्वी, तपस् शब्दसे “तपःसहस्राभ्यां विनीनी” इस सूत्रसे विनि प्रत्यय । तपस्विनो भावः तपस्विता, ताम्, तपस्विन् + तल् + टाप् । तपस्वी पदके दो अर्थ हैं, “तपस्वी शोचनीयः स्यात्” इस कोशके अनुसार शोचनीय अर्थात् दीन पुरुष और “मुनिदीनो तपस्विनो” इस विश्वकोशके अनुसार तपस्या करनेवाला मुनि भी । दधौ = धा + लिट् + तिप् । यहाँपर “अधर्मोऽपि तपस्वितां दधौ, किमुत अन्यः” अर्थात् अधर्म भी तपस्वी हो गया, अन्यका क्या

कहना ? ऐसा कहनेसे कैमुत्य न्यायसे अर्थापत्ति अलङ्कार और अधर्म भी धार्मिक हुआ कहनेसे विरोध अलङ्कार है । इस प्रकार दोनों अलङ्काराकी निरपेक्षतया स्थिति होनेसे ससृष्टि अलङ्कार है ॥ ७ ॥

अथ श्लोकसप्तकेन महाकविनलप्रताप वर्णयति —

यवस्य यात्रासु बलोद्धत रजः स्फुरत्प्रतापाञ्जलधूममञ्जिम ।

तदेव गत्वा पतित सुधाऽम्बुघो दधाति पङ्कोमभवत्कुतां विधौ ॥ ८ ॥

अथवा — अस्य यात्रासु बलोद्धत स्फुरत्प्रतापाञ्जलधूममञ्जिम यत् रजः, तद् एव गत्वा सुधाऽम्बुघो पतितम् (अनएव) पङ्कोमवत् (सत्) विधौ अङ्कता दधाति ॥ ८ ॥

व्याख्या—अस्य = नलस्य, यात्रासु = विजययात्राओंमें, बलोद्धत = संयोरित्तप्त, स्फुरत्प्रतापाञ्जलधूममञ्जिम = उदत्ततेजोऽग्निधूममञ्जु, यत्, रजः = धूलि, तद् एव = रज एव, गत्वा = गजित्वा, उरलोपवेगादिति भावः । सुधाऽम्बुघो = क्षीरसमुद्रे, पतितः = निपतितः सत्, अनएव, पङ्कोमवत् = कदमीभवत् सत्, विधौ—चन्द्रमासि, सुधाऽम्बुधिस्थित इति भावः, अङ्कता = कलङ्कित, दधाति = धारयति ॥ ८ ॥

अनुवाद — नलकी विजययात्राओंमें मेनाओमें उठी हुई और जलते हुए प्रतापरूप अग्निके समान मनोहर जो धूलि है वही जाकर क्षीरसमुद्रमें गिर पड़ी और वही कीचड़ होकर चन्द्रमामें कलङ्कित भावको धारण कर रही है ॥ ८ ॥

टिप्पणी—बलोद्धत=बलै उदत्तम् (तु० त०), स्फुरत्प्रतापाञ्जलधूममञ्जिम=प्रताप एव अनल “मयूरव्यसकादयश्च” इससे रूपकसमास, स्फुरत्श्चाऽसौ प्रतापाञ्जल (क० धा०), तस्य धूम (प० त०) । मञ्जिमोर्बो मञ्जिमा ‘मञ्जु’ शब्दसे “पृथादिभ्य इमनिश्वा” इस सूत्रसे इमनिष् प्रत्यय । “कान्तं मनोरमं दृश्यं मनाश मञ्जुमञ्जुलम् ।” इत्यमरः । स्फुरत्प्रतापाञ्जलस्य धूम (प० त०), तस्य इव मञ्जिमा यस्य तत् “सप्तमी विशेषणे बहुव्रीहो” इस सूत्रमें “सप्तमी” पदसे ज्ञापित व्यधिकरण बहुव्रीहि । रजः = “पाशुर्ना न द्वयो रजः” इत्यमरः । सुधाऽम्बुघो = अम्बूनि धीयन्ते यस्मिन् स, अम्बुधि अम्बु-उपपदपूर्वक ‘घा’ घातसे “कर्षण्यधिकरण च” इस सूत्रसे कि प्रत्यय । अम्बु + घा + कि । सुधाया अम्बुधि तस्मिन् (प० त०) पतितः = पत + क्त (कतकि अथमे) । पङ्कोमवत्=अपङ्क पङ्क यथा सम्पद्यते तथा भवत्, पङ्क + ज्वि + भू + लट्

(शतृ०) । अङ्कताम् = अङ्कस्य भावः अङ्कता, ताम्, अङ्क + तल् + टाप् ।
 “कलङ्कऽङ्की लाञ्छनं च” इत्यमरः । दधाति = “डुधाब् धारणपोषणयोः” इस
 जुहोत्यादि धातुसे लट् + तिप् । यहाँपर द्वितीय चरणमें रूपक और उपमा है ।
 घूलि समुद्रमें पड़कर कीचड़ होती हुई चन्द्रमामें कलङ्करूपकी धारण करती
 है, यहाँपर उत्प्रेक्षाव्यञ्जक इव आदि शब्दोंके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है,
 इस प्रकार तीन अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ८ ॥

स्फुरदनुनिःस्वनतदनाशुगप्रगल्भवृष्टिव्यधितस्य सङ्गरे ।

निजस्य तेजः शिखिनः परःशता वितेनुरङ्गारमिवाऽयशः परे ॥ ९ ॥

अन्वयः—सङ्गरे परःशताः परे स्फुरदनुनिःस्वनतदनाशुगप्रगल्भवृष्टिव्यधि-
 तस्य निजस्य तेजः शिखिनः अङ्गारम् इव अयशः वितेनुः ॥ ९ ॥

व्याख्या—सङ्गरे = युद्धे, परःशताः = शतात् परे, शताधिका इत्यर्थः, बहव
 इति भावः । परे = शत्रवः, स्फुरदनुनिःस्वनतदनाशुगप्रगल्भवृष्टिव्यधितस्य =
 प्रसरन्वापघोपसमन्वितनलमेघवाणमहावर्षनिर्वापितस्य, निजस्य = स्वस्य, तेजः-
 शिखिनः = प्रतापाऽने, अङ्गारम् इव = उल्मुकम् इव, अयशः = अकीर्तिम् परा-
 जयजनितामिति भावः । वितेनुः = विस्तारयामासुः ॥ ९ ॥

अनुवादः—युद्धमें सैकड़ों शत्रुओंने चमकनेवाले धनु और शब्दोंसे युक्त
 मेघरूप नलके वाणोंकी प्रचुर वृष्टिसे बुझाये गये अपने प्रतापरूप अग्निके
 अङ्गार (कोयला) के सदृश अकीर्तिको फैलाया ॥ ९ ॥

टिप्पणी—परःशताः = शतात् परे (अनन्ताः) (प० त०), “पारस्कर-
 प्रभृतीनि च संज्ञायाम्” इस सूत्रसे पारस्करादिगणके आकृतिगण होनेसे सुट्
 आगमका निपातन हुआ है । महाराज भोज परः शब्दको निपात मानते हैं ।
 परे = “अभिधातिपराऽरातिप्रत्ययिपरिपन्थिनः ।” इत्यमरः स्फुरदनुनिःस्वन० =
 धनुश्च निःस्वनश्च धनुनिःस्वनी (द्वन्द्वः) । स्फुरन्तो धनुनिःस्वनो यस्य सः
 (बहु०) । सः (नलः) एव घनः (रूपक०) । स्फुरदनुनिःस्वनश्चाऽसौ तद्वनः
 (क० घा०) तस्य आशुगः (प० त०) । प्रगल्भा चाऽसौ वृष्टिः (क० घा०)
 स्फुरदनुनिःस्वनतदनाशुगानां प्रगल्भवृष्टिः (प० त०), तथा व्यधितस्य
 (संजात-ययस्त्र, निर्वापितस्येति भावः) (तृ० त०) । तेजःशिखिनः = तेज
 एव शिखी, तस्य (रूपक०) । अयशः = न यशः, तत् (नञ्त्त०) । वितेनुः =
 वि-पसगंपूर्वक “तनु विस्तारे” धातुमे लिट् + ङि । यहाँपर रूपक और
 उत्प्रेक्षाका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ९ ॥

अनल्पदग्धाऽरिपुराऽनलोऽज्ज्वलं निजप्रतापं ज्वलत् भूवो बलयः ।

प्रदक्षिणीकृत्य जयाय सृष्टया रराज नीराजनया ॥ राजघः ॥ १० ॥

अन्वयः—राजघः स अनल्पदग्धाऽरिपुराऽनलोऽज्ज्वलं निजप्रतापं ज्वलत् भूवो बलयः प्रदक्षिणीकृत्य जयाय सृष्टया नीराजनया रराज ॥ १० ॥

व्याख्या—राजघः = शत्रुभूपालघातुक, स = तल, अनल्पदग्धारिपुराऽनलो-
ज्ज्वलं = बहुलभस्मीकृतशत्रुनगरवह्निप्रदीप्तं, निजप्रतापं = स्वतेजोभि, ज्वलत् =
दीप्त, भूवः = भूमे, बलयः = मण्डल, प्रदक्षिणीकृत्य = प्रदक्षिण विधाय, जयाय =
जेतु, सृष्टया = निमित्तया, नीराजनया = आरात्रिकेण, प्रतिपक्षराजाऽभावकरणेन
या, रराज = शुशुभे, नलस्य प्रतापो भूमण्डलव्यापकोऽभूदिति भावः ॥ १० ॥

अनुवाद—शत्रु राजाओं को मारनेवाले मल प्रचुर शत्रुनगरोंको जलानेवाले
और अग्निके समान उज्ज्वल अपने प्रतापोसे प्रदीप्त भूमण्डल की प्रदक्षिणा करके
जीतनेके लिए की गयी नीराजनासे शोभित हुए ॥ १० ॥

टिप्पणी—राजघः = राजान हन्तीति, “राजघ उपसद्वयानम्” इस वातिकसे
इस पदका निपातन हुआ है। अनल्पदग्धाऽरिपुराऽनलोऽज्ज्वलं = न अल्पानि
अनल्पानि (नञ०)। अरीणा पुराणि (प० त०)। अनल्पानि दग्धानि अरि-
पुराणि यस्ते (बहु०)। अनला इव उज्ज्वला (उपमानपू० कर्म०)। अनल्प-
दग्धाऽरिपुराश्च ते अनलोऽज्ज्वला, तं (क० धा०)। निजप्रतापं = निजस्य
प्रतापा, तं (प० त०)। ज्वलत् = ज्वलतीति, तत् ज्वल + लट् (शतृ)।
प्रदक्षिणीकृत्य = अप्रदक्षिण प्रदक्षिण यथा सपद्यते तथा कृत्वा प्रदक्षिण + च्चि +
कृ + क्त्वा (ल्यप्)। जयाय = “तुमर्थाच्च भाववचनात्” इससे षतुर्थी। सृष्टया =
सृज + क्त + टाप् + टा। रराज = “राज् दीप्तौ” घातुसे लिट् + तिप् (णल्)।
यहाँपर निजप्रतापोसे नीराजनासृष्टिके सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धका वगन
करनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ १० ॥

निवारितास्तेन महीतलेऽखिले निरीतिभाव गमितेऽतिवृष्टयः ।

न तत्त्यजु न मनन्यसन्नयाः प्रतीपभूपालमृगोदृशा दृशः ॥ ११ ॥

अन्वयः—तेन अखिले महीतले निरीतिभाव गमिते निवारिता अतिवृष्टय
अनन्यसन्नया (सत्य) प्रतीपभूपालमृगोदृशा दृशः न तत्त्यजु नूनम् ॥ ११ ॥

व्याख्या—तेन = तलेन, अखिले = समस्ते, महीतले = भूतले, निरीतिभावः =
अतिवृष्ट्यादीतिभावराहित्य, गमिते = प्रापिते सति निवारिता = निराकृता,
अतिवृष्टयः = अतिवर्षाणि, अनन्यसन्नया = अन्याशयस्थानरहिता सत्य, प्रतीप-

भूपालमृगीदृशां = शत्रुभूपतिसुन्दरीणां, दृशः = नेत्राणि, न तत्त्यजुः = त्यक्तवत्यः
नूनम् = इव ॥ ११ ॥

अनुवादः—महाराज नलने समस्त भूतलसे अतिवृष्टि आदि ईतियोंको हटा दिया, तब निवाग्नि अतिवृष्टियां दूसरा आश्रयस्थान न होनेसे नलके शत्रु राजाओंकी पत्नियोंके नेत्रोंको नही छोड़ती थी ऐसा मालूम होता है ॥ ११ ॥

टिप्पणी—महीतले = मद्यास्तलं, तस्मिन् (प० त०) । निरीतिभावं = ईतिः भावः (प० त०) । राष्ट्रमें दुर्मिक्ष आदि उपद्रवोंकी सूचना करनेवाली ईतियां छः प्रकारकी होती हैं । जैसे कि—

“अतिवृष्टिरनावष्टिर्मूपकाः शलभाः शुकाः ।

अत्यासन्नाश्च राजानः पडंता ईतयः स्मृताः ॥”

अर्थात् अतिवृष्टि, अनावृष्टि (वृष्टिका न होना), चूहे, शलभ (टिड्डी), तोते, ज्यादा निरुद्धवर्ती राजा इस प्रकार ईतिके छः भेद होते हैं निर्गता ईतयो यस्मिस्तत् (बहु०) । निरीतिनो भावः, तम् (प० त०) । गमिते = गम् + णिच् + क्तः । डि । निवारिताः = नि + वृ + णिच् + क्तः + टाप् + जस् । अनन्य-संश्रयाः । अन्यस्य संश्रयः (प० त०) । अविद्यमानः अन्यसंश्रयः यासां ताः (नबहु०) अनन्यसंश्रयः = “नलो स्तर्यानां वाच्यो वा चोत्तरपदलोपः” इससे (नबहु०) प्रतीपभूपालमृगीदृशां = प्रतिकूला आपो येषु ते प्रतीपाः, प्रति-उपसर्गपूर्वक “अप्” शब्दसे “द्वयन्तरुपसर्गभ्योऽप ईत्” इस सूत्रसे समासाज्न्त अप्रत्यय ओर ‘अप्’ के अकारका ईत्व हुआ है (बहु०) । भुवं पालयन्तीति भूपालाः, भू-उपपदपूर्वक “पाल रक्षणे” धातुसे “कर्मण्यम्” इस सूत्रसे अण् प्रत्यय “उपपदमनिङ्” इस सूत्रसे उपपदसमास । प्रतीपाश्च ते भूपालाः (क० घा०) । मृग्या इव दृशो यासां ताः मृगीदृशः सप्तमी विशेषणे बहुव्रीही” इस सूत्रसे ज्ञापित व्यधिकरण बहुव्रीहि । प्रतीपभूपालानां मृगीदृशः, तासाम् (प० त०) । तत्त्यजुः = “ज्यज हानो” धातुसे लिट् + जि (उत्) । नूनम् = यह उत्प्रेक्षावाचक शब्द है, जैसे कि कहा गया है—

“मन्ये शङ्के ध्रुवं प्रायो नूनमिह्येवमादयः ।

उत्प्रेक्षावाचकाः शब्दा इवशब्दोऽपि तादृशः ॥

शत्रु राजाओंकी सुन्दरियोंके अश्रुपातके वर्णनसे नलसे उनके शत्रु राजाओंकी पराजय गम्य होता है अतः पर्यायोक्त अलङ्कार है, जैसे कि काव्यप्रकाशमें उसका लक्षण है—“पर्यायोक्तं विना वाच्यवाचकत्वेन यद्वचः ।” १०-११५ ।

इम प्रकारसे उत्प्रेषा और पर्यायोक्त इन दोनों अलङ्कारोका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्खुर अलङ्कार है ॥ ११ ॥

सिताऽशुवर्णेव्यति स्म तद्गुणेमहाऽसिवेम्न सहकृत्वरी बहुम् ।

विगङ्गनाऽङ्गाभरण रणाऽङ्गणे यश पट तद्मटचातुरी तुरी ॥ १२ ॥

अ.व्य — तद्मटचातुरी तुरी महाऽसिवेम्न सहकृत्वरी रणाऽङ्गणे सिताऽशुवर्णे विगङ्गनाऽङ्गाभरण बहु यश पट व्यति स्म ॥ १२ ॥

व्याख्या — तद्मटचातुरी = नलयोद्धूचतुरता, तुरी = सूत्रवेष्टननलिका, महाऽसिवेम्न = विशालवह्वबायदण्डस्य, सहकृत्वरी = सहकारिणा (सती), रणाऽङ्गणे = पुष्पाऽङ्गरे सिताऽशुवर्णे = च द्रवर्णे, शुक्लवर्णैरित्यर्थः । तद्गुणं = मलशौर्यादिगुणैरेव तन्तुभिः, विगङ्गनाऽङ्गाभरण = दिशानायवयवभूषण बहु = प्रचुर, यश पट = कीर्तिवस्त्र, व्यति स्म = निमित्तवती ॥ १२ ॥

अनुवाद — नलके योद्धाश्रीकी चतुरता रूप तांतीने उनके बडेसे तत्रवारकर बायदण्डके सहारे युद्धके प्राङ्गमने चन्द्रमद्वत सफेद रंग नरकी शूरता आदि-गुणरूप गुणों (तन्तुश्री) से दिशा मय स्त्रियोंके अङ्गोंके भूषण-स्वरूप प्रचुर कीर्तिरूप वस्त्रको बुना ॥ १२ ॥

टिप्पणी — तद्मटचातुरी = तस्य भटा (प० त०), “भटा योद्धाश्च योद्धार इत्यमरः । चतुरस्य भावाभ्यातुरी “चतुर” शब्दसे “गुणवचनज्ञाह्यणादिभ्यः कमणि च” इस सूत्रसे भाव और कर्मके अर्थमें षष् प्रत्यय होकर ‘पप्रत्ययस्य’ इस सूत्रसे प्रत्ययके आदिमें स्थित मूर्धन्य पकारका लोप होकर “ह्रस्वस्तद्धितस्य” इससे यकारका लोप हुआ है । “पिद्गोरादिभ्यश्च” इससे ङीप् प्रत्यय । तद्मटाना चातुरी (प० त०) । महाऽसिवेम्न = महाशचाऽसौ असि = महाऽसि, “सन्महत्परमोऽकृष्टा पूज्यमाने” इससे समास (क० धा०) हुआ है । महाऽसिरेव वेमा, तस्य (रूपक०) । “पुंसि वेमा बायदण्ड” इत्यमरः । सहकृत्वरी = सह कृत्वरी, सह उपपदपूर्वक ‘कृ’ धातुसे “सहे च” इस सूत्रसे वनिष् प्रत्यय और अनुबन्धका लोप होकर ‘ह्रस्वस्य पिति कृति तुक्’ इस सूत्रसे तुक् आगम और स्त्रीत्वविवक्षामे “वनो र च” इस सूत्रसे ङीप् प्रत्यय होकर अन्त्य ‘न’ के स्थानमें ‘र’ आदेश हुआ है । रणाऽङ्गणे = रणस्य अङ्गण, तस्मिन् (प० त०) । “अङ्गण चत्वरऽङ्गिरे” इत्यमरः । सिताऽशुवर्णे = सिता अश्वो यस्य स सिताऽशु (वह०) । सिताऽशोरिव वर्णो येषां ते, तं (व्यधिकरण वह०) । तद्गुणं = तस्य गुणा तं (प० त०)

दिग्गङ्गनाऽङ्गाभरणं = दिश एव अङ्गनाः दिग्गङ्गनाः (रूपक०) तासामङ्गानि,
 (प० त०) तेषाम् आभरणम् (प० त०) । यशःपटं = यश एव पटः, तम्
 (रूपक०) । वयति स्म = 'वेत् तन्तुसन्ताने' इस घातसे "स्म" के योगमें
 "लट् स्मे" इस सूत्रसे भूतकाल के अर्थमें लट् । इस पद्यमें "सितांशुवर्णः"
 इसमें उपमा और अन्यत्र रूपक अलङ्कार है । इस प्रकार दोनों अलङ्कारोंका
 अङ्गाङ्गीभाव होनेसे सङ्कर हुआ है ॥ १२ ॥

प्रतीपभूपैरिव किं ततो भिया विरुद्धधर्मैरपि भेत्तुतोज्जिता ।

अमित्रजिन्मित्रजिवोजसा स यादृचारदृक्चारदृगप्यवर्तत ॥ ११ ॥

अन्वयः—प्रतीपभूपैः इव विरुद्धधर्मैः अपि ततो भिया भेत्तुता उज्जिता किम् ?
 यत् स अमित्रजित्, मित्रजित्, विचारदृक् अपि चारदृक् अवर्तत ॥ १३ ॥

व्याख्या—प्रतीपभूपैः इव = विरोधिभूपतिभिः इव, विरुद्धधर्मैः अपि =
 मिथोविरोधिधर्मैः अपि, ततः तस्मात् नलात् इत्यर्थः, भिया = भयेन हेतुना
 भेत्तुता = भेदनकारिता, पक्षान्तरे भेदज्ञापकता, व्यावर्तकता इति भावः,
 उज्जिता किं = परित्यक्ता किम् ? 'यत् = यस्मात्कारणात्, सः = नलः, ओजसा
 = तेजसा, अमित्रजित् = मित्रजिद्विजितः, परं मित्रजित् = मित्रजेता, अथ
 योऽमित्रजित् मित्राजिद्विजितः । स कथं मित्रजित् (मित्रजेता इति विरोधः प्रती-
 यते, तत्परिहारस्तु—ओजसा = प्रतापेन, अमित्रजित् = शत्रुजेता, तथा ओजसा
 = तेजसा, मित्रजित् = सूर्यजेता इति । इत्यमेव सः = नलः विचारदृक् = चार-
 दृग्भिन्नः । परं चारदृक् = चारदृष्टिः, अत्रापि यो विचारदृक् (चारदृग्भिन्नः)
 स कथं चारदृक् (चारदृष्टिः) इति विरोधः प्रतीयते, तत्परिहारस्तु—विचारदृक् =
 विचारपूर्वकं द्रष्टा, चारदृक् = गुप्तचरनेत्रः, "राजानश्चारचक्षुषः" इति श्रव-
 णादिति भावः । अवर्तत = आसीत् ॥ १३ ॥

अनुवादः—शत्रु राजाओं से समान विरुद्ध धर्मोंने भी उनसे डरकर भेत्तुता
 = भेदकारिता वा व्यावर्तकता छाड़ दी है क्या ? क्योंकि वे प्रतापसे अमित्रजित्
 (मित्रको जीतनेवालेसे भिन्न) होकर भी तेजसे मित्रजित् (मित्रोंको जीतने-
 वाले थे), यहाँपर विरोध प्रतीत होता है, इसका परिहार है, नल प्रतापसे अमि-
 त्रजित् अमित्र अर्थात् शत्रुओंका जीतनेवाले थे और तेजसे मित्रजित् = मित्र अर्थात्
 सूर्यको जीतनेवाले थे इसी तरह नल विचारदृक् अर्थात् चारदृष्टिसे भिन्न होकर
 भी चारदृक् अर्थात् चारदृष्टि थे यहाँपर भी विरोध प्रतीत होता है । इसका

परिहार है, नल विचारदृक्=विचारसे इन्साफको देखनेवाले और चारदृक् अर्थात् वे चारो (गुप्तचरो) से सब राष्ट्रके व्यवहारोंको देखनेवाले थे ॥ १३ ॥

दिम्पणी - प्रतीपमूर्ध्नि=प्रतीपान्ध ते भूपा, तं (क० घा०) । विरुद्धधर्मे=विरुद्धान्ध ते धर्मा, तं (क० घा०) । तत = तस्मात् इति, तद्+तसिल् । भिया = "भीतिर्भो साध्वस मयम् ।" इत्यमर । भेत्ता = भिनत्तीति भेत्ता, भिद्+तृच् । भेत्तुर्भाव, भेत्+तल्+टाप् । 'भेत्ता' पदके दो अर्थ हैं — भेदनीति कराना और व्यावर्तकता अर्थात् दूसरेसे व्यावृत्ति कराना । अमित्रजित्= न मित्राणि अमित्रा (नञ०) अमित्रम् (शत्रून्) जयतीति अमित्रजित् । अमित्र+जि+क्विप् (उ पद०) । मित्रजित्=मित्र जयतीति, मित्र+जि+क्विप् (उपपद०) । यहाँपर अमित्रजित् अर्थात् ओ मित्रजित्से मित्र हैं वे कैसे मित्रजित् होंगे इस प्रकार विरोध प्रतीत होता है, इसका समाधान है--ओजसा= प्रतापसे अमित्रजित् अर्थात् अमित्रों (शत्रुओ) को जीतनेवाले और ओजसा= तेजसे मित्रजित् अर्थात् मित्र (मूर्ध्नि) को जीतनेवाले । विचारदृक् विचार पश्यति, विचारदृग्+क्विप् (उपपद०) । चारदृक्=चार एव दृशो यस्य स (बहु०) । इसी तरह नल विचारदृक् अर्थात् चारदृक्से मित्र हाकर भी चारदृक् थे यहाँपर भी विरोध प्रतीत होता है, इसका समाधान है महाराज नल विचारदृक् विचारको देखनेवाले थे एवम् चारदृक् अर्थात् चार (गुप्तचर) ही उनके नेत्र थे, गुप्तचरों के द्वारासे नल स्वराष्ट्र और परराष्ट्रोंके सब व्यवहारोंको देखते थे यह तात्पर्य है । अवर्तत = "वृत्तु वर्तने" घातुके लङ्+त सूयके समान तेजवाले और गुप्तचररूप नेत्रोंवाले नलसे उठकर शत्रुओंने भेद और बरको छोडा यह भाव है । इस पद्यमे 'प्रतीपमूर्ध्नि' यहाँपर उपमा है और "अमित्रजित् मित्रजित्, विचारदृक् चारदृक्" इन अशोभे विरोध बलद्धार और किं शब्दके सम्भावनाका बोधक होनेसे उत्प्रेसा इस प्रकार तीन बलद्धारों का अङ्गोक्तिभाव होनेसे सङ्कर बलद्धार हुआ है ॥ १३ ॥

तदोजसस्तद्यजस स्थिताविमौ वृषेति चित्ते कुर्वते यदा यदा ।

तनोति भानो परिवेषकं तदा विधि कुण्डलनां विधोरपि ॥ १४ ॥

अन्वय —विधि तदाजस तद्यजस स्थितौ इमौ वृषा इति यदा यदा चित्ते कुर्वते, तदा परिवेषकं तदा भानो विधो अपि कुण्डलनां तनोति ॥ १४ ॥

व्याख्या—विधि = ब्रह्मा, तदोजस = नलतेजस, तद्यजस = नलकीर्ति स्थितौ = विद्यमानतायाम् इमौ=भानुविष्णु, सूयचन्द्रावित्यर्थ । वृषा=व्यधप्रायो,

निष्फलाविति भावः । इति = इत्थं, यदा यदा = यस्मिन् यस्मिन् समये, चित्ते = मनसि, कुल्ले = विधत्ते, विमृशतीति भावः । तदा = तस्मिन् तस्मिन् समये, परिवेषकैतवात् = परिधिच्छलान्, भानोः = सूर्यस्य, विधोः अपि = चन्द्रमसः अपि, कुण्डलनां = वैयर्थ्यं नूचकं रेखामण्डलं, तनोति = विस्तारयति ॥ १४ ॥

अनुवादः—ब्रह्माजी नलके तेजकी और उनकी कीर्तिकी स्थितिमें ये (सूर्य और चन्द्र) व्यर्थ हैं ऐसा जव-जव विचार करते हैं तब-तब परिवेष (मण्डल) के छलसे सूर्य और चन्द्रकी कुण्डलता (घंरे) को फैला देते हैं ॥ १४ ॥

टिप्पणी—तदोजसः = तस्य आजः, तस्य (प० त०) । तद्यशसः = तस्य यशः, तस्य (प० त०) । स्थितां = स्या + क्तिन् + डि । यदा = यस्मिन् काले, “सर्वैकान्यकियत्तदः काले दा” इस सूत्रसे यद् शब्दसे दा प्रत्यय । तदा = तस्मिन् काले, पूर्वकथित सूत्रसे तद् शब्दसे दा प्रत्यय । परिवेषकैतवात् = परिवेषस्य कैतवं, तस्मात् (प० त०), हेतुमे पञ्चमी । “परिवेषस्तु परिधिरुपसूर्य-कमण्डले ।” इत्यमरः । तनोति = “तनु विस्तारे” इस धातुसे लट् + तिप् । यहाँपर प्रसिद्ध उपमानभूत सूर्य और चन्द्रकी निष्फलताका अभिधान होनेसे प्रतीप अलङ्कार है, जैसा कि साहित्यदर्पणमें उसका लक्षण है—

“प्रसिद्धस्योपमानस्योपमेयत्वप्रकल्पनम् ।

निष्फलत्वाऽभिधानं वा प्रतीपमिति कथ्यते ॥” १०-११३ ।

इसी तरह यहाँपर प्रस्तुत परिवेषका निषेध कर कुण्डलनाका स्थापन करनेसे अपह्नुति भी है । इस प्रकार दो अलङ्कारोंकी निरपेक्षतासे स्थिति होनेसे संमृष्टि अलङ्कार है ॥ १४ ॥

अयं दरिद्रो भवितेति वैधर्षीं लिपिं ललाटेऽयिजनस्य जाग्रतीम् ।

मृषा न चक्रेऽल्पितकल्पपादपः प्रणीय दारिद्र्यदरिद्रतां नृपः ॥ १५ ॥

अन्वयः—अल्पितकल्पपादपो नृपः अयिजनस्य ललाटे “अयं दरिद्रो भविता”

इति जाग्रती वैधर्षीं लिपिं दारिद्र्यदरिद्रतां प्रणीय मृषा न चक्रे ॥ १५ ॥

नलस्य दानशीण्डत्वं श्लोकद्वयेन प्रतिपादयति—अयमिति ।

ध्याल्या—अल्पितकल्पपादपः = अल्पीकृतकल्पवृक्षः, नृपः = नृपधः, अयि-जनस्य = याचकजनस्य, ललाटे = भाले, अयम् = एषः, जनः = नरः, दरिद्रः = निःस्वः, भविताः = भविष्यति, इति = इत्थं, जाग्रतीं = सदा स्थितां, वैधर्षीं = ब्रह्मसम्बन्धिनीं, लिपिं = लिपि, वर्णावलीमिति भावः, दारिद्र्यदरिद्रतां =

दरिद्रताऽभात्र, प्रणीय = निर्माय, मृषा = मिथ्या, न चक्रे = न कृतवान्, एतेन याचितपदायस्य दातु कल्पपादपात्रनलस्योत्कर्षातिशयो द्योत्यते ॥ १५ ॥

अनुवाद — कल्पवृक्षको भी मात करनेवाले नलने याचकके लिलारमे “यह दरिद्र होगा” ऐसी विद्यमान ब्रह्माकी लिपिको उस याचककी दरिद्रताका दारिद्र्य करके झूठा नहीं बनाया ॥ १५ ॥

टिप्पणी— अल्पितकल्पपादप = अल्प कृत अल्पित, अल्प शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच् प्रत्यय होकर क्त प्रत्यय । कल्प (सकल्पिताऽर्थ) पूरक पादप कल्पपादप, “शाकपायिवादीना सिद्धय उत्तरपदलोपस्योपसक्तपानम्” इस वार्तिकसे मध्यमपदलोपो समास । अल्पित कल्पपादपो येन सः (बहु०) । अयिजनस्य = असन्निहित अथ अस्याऽस्तीति अर्था, ‘अथ’ शब्दसे “अर्थाच्चाऽसन्निहिते” इस सूत्रसे इनि प्रत्यय । “वनीयको याचनका मागणो पाषकाऽयिनी ।” इत्यमर । अर्था चाऽसौ जन, तस्य (क० घा०) । दरिद्र = दरिद्रातीति, “दरिद्रा दुगती” इस धातुसे षचाद्यच् । भविता = “भू सत्तायाम्” इस धातुसे “अनघतने लुट्” इससे लुट् + तिप् । जाग्रतो = जागर्तीति जाग्रती, ता, “जागु निद्राक्षये” इस धातुसे लट्के स्थानमे शतृ आदेश और स्त्रीत्वविवक्षा मे टिट् होनेसे “टिड्ढाणञ्०” इत्यादि सूत्रसे ङीप् प्रत्यय । वैधसी = वैधस इय वैधसी, ताम्, “वैधस्” शब्दसे “तस्येदम्” इससे अण प्रत्यय और स्त्रीत्वविवक्षामे “टिड्ढाणञ्०” इत्यादि सूत्रसे ङीप् । दारिद्र्यदरिद्रता = दरिद्रस्य भाव कम वा दारिद्र्य, दरिद्र + प्यञ् । दरिद्रस्य भावो दरिद्रता, दरिद्र + क्तल् + टाप् । दारिद्र्यस्य दरिद्रता, ताम् (प० त०) । प्रणीय = प्र + नी + क्त्वा (ल्यप्) । मृषा = यह अव्यय है । चक्रे = कृ + लिट् + त । इस पद्यमे नलकी उत्कृष्ट दानशीलता प्रतीत होती है । इस पद्यमे “अल्पितकल्पपादप” इस पदसे उपमान कल्पपादपसे उपमेय नलके आधिपत्य वर्णन करनेमे व्यतिरिक्त अलङ्कार है ॥ १५ ॥

विभज्य मेहनं मदयिषात्कृतो न सिधुर्त्सर्वजलव्ययमेव ।

अमानि तत्तेन निजाप्यशोयुग द्विफालबद्धाचिकुरा शिरस्थिनम ॥ १६ ॥

अवय — विभज्य मेह यत् अयिषात् न कृत, उत्सर्गजलव्ययं सिधु, यत् मेह न कृत, तत् तेन द्विफालबद्धा चिकुरा शिरस्थिन निजाप्यशोयुगम् अमानि ॥ १६ ॥

व्याख्या विभज्य = विभाग कृत्वा, खण्डशो विघायेति भाव । मेह =

सुमेरुपर्वतः, यत् = यस्मात्कारणात्, अर्थिसात् = याचकाऽधीनः, कृतः = नो विहितः, एवं च उत्सर्गजलव्ययैः = दानसलिलोपयोगैः, सिन्धुः = समुद्रः । यत् = यस्मात्कारणात्, मरुः = घन्वा, निजलदेश इति भावः, न कृतः = नो विहितः । तत् = तस्मात् कारणाद्वा, तेन = नलेन, द्विभागनद्धाः = द्विफालवद्धा, चिकुराः = केशाः उद्देश्यवाचकं पदमेतत् । शिरःस्थितं = स्वमस्तकस्थं, निजाऽयशोयुगं = स्वकीयाऽकीर्तियुग्मं, विधेयवाचकं पदमेतत् । अमानि = मतं, विचारितमिति भावः ॥ १६ ॥

अनुवादः — विभाग करके (खण्ड-खण्ड बनाकर) सुमेरुपर्वतको याचकजनोंको नहीं दिया और न तो दान करनेके समयमें जलका व्यय करके समुद्रको मरु-स्थल बनाया इस कारणसे महाराज नलने दो भागोंमें बाँधे गये अपने केशोंको अपने शिरमें स्थित अपने दो अकीर्तिरूप समझा ॥ १६ ॥

टिप्पणी — विभज्य = वि + भज् + क्त्वा (ल्यप्) । मेरुः = “मेरुः सुमेरु-हेमाद्री रत्नसानुः सुरालयः ।” इत्यमरः । उक्त कर्ममें प्रथमा । अर्थिसात् = अर्थ्य-धीनः, “अर्थिन् शब्दसे “तदधीनवचने” इस सूत्रसे “साति” प्रत्यय । उत्सर्गजल-व्ययैः = उत्सर्गस्य जलं (प० त०), तस्य व्ययाः तैः (प० त०) । मरुः = “समानो मरुघन्वानो” इत्यमरः । द्विफालवद्धाः = द्वयोः फालयोः वद्धाः, “तद्वि-ताऽर्थोत्तरपदसमाहारे च” इस सूत्रसे उत्तरपदसमास । चिकुराः = “चिकुरः कुन्तलो वालः कचः केशः शिरोरुहः ।” इत्यमरः । यह उद्देश्यवाचक पद है । शिरः-स्थितं — शिरसि स्थितम् (स० त०) — निजाऽयशोयुगं = न यशसी, (नन्०) अयशसोर्युगम् (प० त०) । निजं च तत् अयशोयुगम् (क० घा०), यह विधेय-वाचक पद है । अमानि = मन्घातु से कर्ममें लुङ् । उद्देश्य वाचक “चिकुराः” के बहुवचनान्त होनेपर भी विधेयवाचक पद “निजाऽयशोयुगम्” इसके एकवच-नान्त होनेपर विधेयकी प्रधानतासे क्रियापदमें एकवचन हुआ है । इस पदमें मेरु और मरु इन दोनों अप्रस्तुत पदोंकी कर्मतासे सम्बन्ध होनेसे तुल्ययोगिता अल-ङ्कार है । जैसा कि उसका लक्षण है—

“पदार्थानां प्रस्तुतानामन्येषां वा यदा भवेत् ।

एकधर्माऽभिसम्बन्धः स्यात्तदा तुल्ययोगिता ।” सा० द० १०-६६ ।

केशोंमें कृष्णताकी समतासे अयशका रूपण करनेमें रूपक अलङ्कार है, इस प्रकार तुल्ययोगिता और रूपककी परस्परमें अनपेक्षतया स्थिति होने संमृष्टि अलङ्कार है ॥ १६ ॥

अजस्रमभ्यासमुपेयुषा सम मुदय देवः कविना बुधेन च ।

दधी पटीयान्समय नयप्रय दिनेश्वरधीदृढ्यं दिने दिने ॥ १७ ॥

अन्वय — पटीयान् दिनेश्वरधी अय देव अजस्रम् अभ्यासम् उपेयुषा कविना बुधेन च सम मुदा एव समय नयन् दिने दिने उदय दधी ॥ १७ ॥

नलस्य विद्वज्जनसंति प्रतिपादयति — अजस्रमिति ।

ध्यास्या — पटीयान् = कार्यकुशल, दिनेश्वरधी = सूर्यसमतेजा, अयं वर्धमान, देव = राजा, नल इत्यर्थः । अजस्र = निरन्तरम्, अभ्यास = समीपम्, उपेयुषा = प्राप्तवता, कविना = काव्यकर्ता शुक्ले च, बुधेन = पण्डितेन, चन्द्रपुत्रग्रहेण च, सम = सह, मुदा एव = आनन्देन एव, समय = काल, नयन् = यापयन्, दिने दिने = प्रतिदिनम्, उदयम् उन्नतिम् उदयपवतसम्बन्ध च, दधी = धृतवान् ॥ १७ ॥

अनुवाद — कार्यकुशल और सूर्यके समान तेजवाले ये महाराज नल जैसे सूर्य निरन्तर समीपमें रहनेवाले कवि (शुक्ल) के तथा चन्द्रके पुत्र ग्रहके साथ हृषिके साथ समयको बिताते हुए प्रतिदिन उदयाचलको प्राप्त करते हैं उसी प्रकार निरन्तर निकट रहनेवाले कवि (काव्यकर्ता) और बुध (विद्वान्) के साथ हर्षसे समयको बिताते हुए प्रतिदिन उन्नतिको प्राप्त करते थे ॥ १७ ॥

टिप्पणी — पटीयान् = अतिशयेन पटु, पटु + ईयमुन् । दिनेश्वरधी = दिनस्य ईश्वर (प० त०), तस्य इव धीयस्य स (अधिकरण-बहु०) । अभ्यास 'सदेशाभ्याससविघ्नसमर्पदसवेशवत् । इत्यमर । उपेयुषा = उपेयायेति उपेयिवान्, तेन, "उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च" इस सूत्रसे उप-उपसर्गपूर्वक इण् धातुसे भूतमात्रमे लिट्, उसके स्थानमें क्वमु प्रत्यय और इट् आगम । कविना = "उशना भार्गव कवि" इति, "संख्यावान्पण्डित कवि" इति आऽमर । बुधेन = "रोहिणेयो बुध सीम्य" इति 'सन्मुधी कोषिदो बुध' इति आऽमर । "समम्" पदके साथ योग होनेसे दोनों पदोंसे "सहयुक्तेऽप्रधाने" इस सत्रमे तृतीया । नयन् = नयतीति, नी + लट् (शतृ) । दधी = धा + लिट् + तिप् । इस पद्यमें "दिनेश्वर धी" इस पदमे उपमा तथा "कविना" और "बुधेन" इन दोनों पदोंमें श्लेष होनेसे दो अलङ्कारोंकी समृष्टि है ॥ १७ ॥

अत्रोविधानात्कमलप्रवालयो. शिर सु धानावस्तिनक्षत्रामुजाम ।

पुरेवमूर्ध्वं भवतीति वेपसा पव किमस्याऽङ्कितमूर्ध्वरेखया ॥ १८ ॥

अन्वयः—कमलप्रवालयोः अधोविधानात् अखिलक्षमाभुजां शिरःसु धानात् इदम् ऊर्ध्वं पुरा भवति इति वेधसा अस्य पदम् ऊर्ध्वरेखया अङ्कितं किम् ? ॥ १८ ॥

व्याख्या—कमलप्रवालयोः = कमलपल्लवयोः, अधोविधानात् = तिरस्करणात्, अरुणतास्निग्धतामृदुत्वाऽतिशयैरिति शेषः । तथा अखिलक्षमाभुजां = सकलभूपालानां, शिरःसु = मस्तकेषु धानात् = स्थापनात्, “दानात्” इति पाठान्तरेऽपि स एवाऽर्थः । इदं = पदम्, ऊर्ध्वम् = उपरिवर्ति, पुरा भवति = भविष्यति इति = हेतोः, वेधसा = ब्रह्मणा, अस्य = नलस्य, पद = चरणम्, ऊर्ध्वरेखया = उच्चरेखया, अङ्कितं किं = चिह्नितं किम् ? ॥ १८ ॥

अनुवादः—कमल और पल्लवको तिरस्कार करनेसे और संपूर्ण राजाओंके मस्तकोंमें स्थापन करनेसे, यह चरण उच्च स्थानमें रहेगा इस हेतुसे ब्रह्माजीने इनके चरणको ऊर्ध्वरेखासे अङ्कित किया है क्या ? ऐसा मालूम पड़ता है ॥ १८ ॥

टिप्पणी—कमलप्रवालयोः = कमलं च प्रवालश्च, तयोः (द्वन्द्वः) । अखिल-क्षमाभुजां=क्षमां भुञ्जन्तीति क्षमाभुजः, क्षमा + भुज् + क्विप् (उपपद०) । “गौरिला कुम्भिनी क्षमा” इत्यमरः । अखिलाश्च ते क्षमाभुजः, तेषाम् (क० घा०) । धानात् = धा + ल्युट् + ङिति । पुरा भवति = भू धातुसे “पुरा” पदके योगमें “यावत्पुरानिपातयोर्लट्” इति सूत्रसे भविष्यत् कालमें लट् ऊर्ध्वरेखया = ऊर्ध्वा चाऽसी रेखा, तथा (क० घा०) । सोन्दर्यं और शुभ लक्षणोऽसि सम्पन्न नलका चरण है यह तात्पर्य है । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १८ ॥

जगज्जय तेन च कोशमक्षयं प्रणीतवान्शैवशेषवानयम् ।

सखा रतीशस्य ऋतुर्यथा वनं वपुस्तयाऽऽलिङ्गदयाऽस्य योवनम् ॥ १९ ॥

अन्वयः—शैवशेषवान् अयं जगज्जयं, तेन च कोशम् अक्षयं प्रणीतवान् । अयं रतीशस्य सखा ऋतुः यथा वनं, तथा योवनम् अस्य वपुः आलिङ्गत् ॥ १९ ॥ अयं नलस्य तारुण्यापगमं क्रमेण वर्णयति—जगज्जयमिति ।

व्याख्या—शैवशेषवान् = वाल्याऽवशेषयुक्तः, पोष्टवपुर्पदेशीय इति भावः । अयं = नलः, जगज्जयं=लोकविजयं, प्रणीतवान् = कृतवान्, तेन च = जगज्जयेन च, कोशं = भाण्डारगृहम्, अक्षयं=क्षयरहितं, परिपूर्णमिति भावः, प्रणीतवान् = कृतवान् । अयं=अनन्तरं, शैवशाऽपगमानन्तरमिति भावः । रतीशस्य = रतिपतेः कामदेवस्येति भावः, सखा = सहचरः, मित्रमित्यर्थः । ऋतुः = वसन्तः, यथा = येन प्रकारेण, वनं = काननम्, आलिङ्गति, तथा = तेन प्रकारेण, योवनं = तारुण्यम्, अस्य = नलस्य, वपुः = शरीरम्, आलिङ्गत् = आलिङ्गितवत्, आश्रयदित्यर्थः । नलस्य योवनप्रादुर्भावो जात इति भावः ॥ १९ ॥

अनुवादः—वाल्यावस्याका कुछ अवशेष रहनेपर ही नलने जगत् को जोत लिया उससे अपने कोपको अक्षय (परिपूर्ण) बना डाला । जैसे कामदेवका सहकारी (मित्र) ऋतु (वसन्त) बनको आश्रय करता है, वैसे ही वाल्या-वस्थाके बीतनेपर यौवनने उनके शरीर का आश्रय लिया, अर्थात् नल गुवा हो गये ॥ १९ ॥

टिप्पणी—शंशवशेषवान् = शिशोर्भाव, शंशवम् शिशु शब्दसे “इगताञ्च लघुपूर्वात्” इस सूत्रसे अण् “शिशुश्च शंशव वाल्यम्” इत्यमर । जगज्जय = जगता जय, तम् (प० त०) । प्रणीतवान् = प्र + नी + क्तवत् । कोपम् = यह उद्देश्यवाचक है । असयम् = अविद्यमान लपो यस्य तम (तज्-बहु०) । यह विधेयवाचक है । रतीशस्य = रते ईश, तस्य (प० त०) । यौवन = यून भाव युवा-शब्दसे “हायनाऽन्तयुवादिभ्योऽण्” इस सूत्रसे अण् प्रत्यय और “अन्” इससे अन का प्रकृतिभाव होनेसे टिलोप नहीं हुआ । “तारुण्य यौवन समे ।” इत्यमर । आलिङ्गत् = आङ् + लिङि + लङ् + तिप् । इस पद्यमे उपमा अलङ्कार है ॥ १९ ॥

अथ नलशरीरवर्णनमुपक्रमते—

अधारि पद्मेषु तदङ्घ्रिणा घृणा च तच्छयच्छायलवोर्ऽपि पल्लवे ।

तदास्पदास्येऽपि गतोर्ऽधिकारिता न शारद पाविकशखरीश्वरः ॥ २० ॥

अन्वय—तदङ्घ्रिणा पद्मेषु घृणा प्रकारि । तच्छयच्छायलवोर्ऽपि पल्लवे च ? शारद पाविकशखरीश्वर तदास्पदास्ये अपि अधिकारिता न गत ॥ २० ॥

व्याख्या—तदङ्घ्रिणा = नलचरणेन, पद्मेषु = कमलेषु, घृणा = जुगुप्सा अधारि = धृता, नलचरणापेक्षया कमलानां निकृष्टत्वादिति भाव । तच्छय-च्छायलव अपि = नलपाणिकान्तिलेश अपि । पल्लवे = विसलये च = कुत्र, नलपाणित कमलानां हीनत्वादिति भाव । शारद = शरदम्बुदित, पाविक-शखरीश्वर = पूणिमाचन्द्र, पौडशक्तासम्पूज इति भाव । तदास्पदास्ये अपि = नलमुखदासभावे अपि, अधिकारिता = योग्यता, न गत = न प्राप्त, शारद पूजचन्द्रोर्ऽपि नलमुखको हीन आभीरिति भाव ॥ २० ॥

अनुवाद—नलके चरणने कमलोम घृणा की । नलके पाणिकी वान्तिका लेश भी पल्लवमे नहीं था ? शरत् ऋतुकी पूर्णिमाके चन्द्र उनके मुखर दास होनेके लिए भी अधिकारी (योग्य) नहीं थे ॥ २० ॥

टिप्पणी—तदङ्घ्रिणा = तस्य अङ्घ्रि, तेन (प० त०), ‘पाद पदङ्घ्रि-

अरणोऽस्त्रियाम्” इत्यमरः । अघारि = घृ + लुङ् (कर्ममें) । तच्छयच्छायलवः = तस्य शयः तच्छयः (प० त०) ‘पञ्चशाखः शयः पाणिः” इत्यमरः । तच्छयस्य छाया तच्छयच्छायम् (प० त०), ‘विभाषा सेनासुगच्छायाश्लानिशानाम्” इस सूत्रसे विकल्पसे नपुंसकलिङ्गी हुआ है । “छाया सूर्यप्रिया कान्तिः प्रति-विम्बमनातपः ।” इत्यमरः । शारदः = शरदि भवः, शरद्-शब्दसे “सन्धिवेलाद्यु-नक्षत्रेभ्योऽण्” इस सूत्रसे अण् । पार्विकशर्वरीश्वरः = पर्वणि भवः पार्विकः, पर्वन्-शब्दसे “कालाट्ठञ्” इससे ठञ् । शर्वर्या ईश्वरः (प० त०) । पार्विकश्चाऽसी शर्वरीश्वरः क० धा०) । तदास्यदास्ये = तस्य आस्यम् (प० त०) । दासस्थ भावो दास्यम्, दास + ण्यञ् । तदास्यस्य दास्यं, तस्मिन् (प० त०) । अधि-कारिताम् = अधिकरोतीति तच्छीलः अधिकारी, अधि + कृ + णिनिः, अधि-कारिणो भावः अधिकारिता, ताम् अधिकारिन् + तल् + टाच् । इस पद्यमें नलके अङ्घ्रि आदिका कमल आदिमें घृणाका सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति अलंकार है । उसका लक्षण है—

“सिद्धत्वेऽप्यवसायस्याऽतिशयोक्तिर्निगद्यते” ॥ १०-६६ ॥

उसके पाँच भेद इस प्रकार हैं

“भेदेऽप्यभेदः सम्बन्धेऽसम्बन्धस्तद्विपर्ययो ।

पौर्वापर्याऽत्ययः कार्यहेत्वोः सा पञ्चधा ततः” (६७) ॥ २० ॥

किमस्य लोम्नां कपटेन कोटिभिर्विपिनं लेखाभिरजीगणद् गुणान् ? ।

न रोमकूपोघमिपाज्जगत्कृता कृताश्च किं दूषणशून्यविन्दवः ? ॥ २१ ॥

अन्वयः—विधिः रोम्णां कपटेन कोटिभिः लेखाभिः अस्य गुणान् किं न अजीगणत् ? जगत्कृता रोमकूपोघमिपात् दूषणशून्यविन्दवश्च किं न कृता ? ॥ २१ ॥

व्याख्या—विधिः = ब्रह्मा, रोम्णां = लोम्नां, कपटेन = व्याजेन, कोटिभिः = सार्धप्रिकोटिसंख्याभिः, लेखाभिः = रेखाभिः, अस्य = नलस्य, गुणान् = शौर्यौ-चार्यसौन्दर्यादीन्, किं न अजीगणत् = किं न गणितवान्, अजीगणत् इति भावः । तथैव जगत्कृता = लोकमृता, ब्रह्माणेति भावः, अस्य रोमकूपोघमिपात् = लोम-कूपममूहच्छायात्, दूषणशून्यविन्दवः—दोषाऽभावपृषताः, किं न कृताः = किं नो विहिताः, कृता एवेति भावः, नलस्य गुणा अतिप्रचुरा दोषाणां सुतरामभाव इति भावः ॥ २१ ॥

अनुवादः—ब्रह्माजीने रोओंके बहानेसे करोड़ों रेखाओंसे क्या नलके गुणोंको

नही गिना ? उसी तरह लोककी सृष्टि करनेवाले उन्होंने लोमकूपोंके बहानेसे नलके दोपोंके अभावसूचक शून्यबिन्दुओंको क्या नही किया ? ॥ २१ ॥

टिप्पणी—रोम्णा = "तनूह रोम लोम" इत्यमर । अजीगणत् = "गण सख्याने" धातुसे णिच् प्रत्यय होकर लुङ्का रूप है, "ई च गण" इससे ईत्व हुआ है । जगत्कृता = जगत् करोतीति जगत्कृत, तेन, जगत्, + कृ + क्विप् + टा (उपपद०) । रोमकूपोद्यमियात् = रोम्णा कृपा (य० त०), सेवामाघ (य० त०), तस्य मिय, तस्मात् (य० त०) । दूषणशून्यबिन्दव = दूषणानां शून्यानि (य० त०) तत्सूचका बिन्दव (मध्यमपदलोपी स०) । इस पद्यमें दो अपह्नुतिर्था और दो अर्थापत्तिर्था इनकी समृष्टि है ॥ २१ ॥

अमुष्य दोर्भ्यामरिदुगंलुण्ठने ध्रुव गृहीताऽर्गलदीर्घपीनता ।

उरध्रिया तत्र च गोपुरस्फुरत्कपाटदुर्घर्षतिर प्रसारिता ॥ २२ ॥

अथवा—अमुष्य दोर्भ्याम् अरिदुगंलुण्ठने अर्गलदीर्घपीनता गृहीता ध्रुवम् । तत्र उरध्रिया च गोपुरस्फुरत्कपाटदुर्घर्षतिर प्रसारिता गृहीता ध्रुवम् ॥ २२ ॥

व्याख्या—अमुष्य = ममस्य, दोर्भ्यां = बाहुभ्याम्, अरिदुगंलुण्ठने = शत्रु-दुर्गमस्थलबलात्कारग्रहणे, अर्गलदीर्घपीनता = विष्कम्भायतपुष्टता, गृहीता ध्रुवम् = उपात्ता किम् ? तत्र = अरिदुगंलुण्ठने, उरध्रिया च = वक्षस्थलसम्प्रत्या च, गोपुरस्फुरत्कपाटदुर्घर्षतिर प्रसारिता = पुरद्वारप्रकाशमानकपाटाऽमुष्यता तिर्यक्प्रसरणशीलता च, गृहीता ध्रुवम् = उपात्ता किम् ॥ २२ ॥

अनुवाद—नलकी बाहुओंने शत्रुआके किलोका बलात्कार से ग्रहण करनेमें अर्गलाके समान लम्बाई और मुटाईकी ग्रहण कर लिया है ऐसा मालूम पड़ता है । उसमें वक्षस्थलकी शोभाने शहरके द्वारमें प्रकाशमान कपाट (किवाड़) के समान दुर्घटना और तिरछी विस्तृतताकी ग्रहण कर लिया है ऐसा प्रतीत होता है ॥ २२ ॥

टिप्पणी—दोर्भ्यां = "भुजबाहू प्रवेष्टो दा" इत्यमर । अरिदुर्गंलुण्ठने = दुर्गेन गम्यत तपु इति दुर्गाणि, दुर्-उपगमसूचक भम् धातुसे 'सुदुरोरघ्रिकरणे' इस सूत्रसे ङ प्रत्यय । अंत आदि दुर्गम स्थानोंका "दुर्ग" कहने है । ऐसे दुर्गोंके छ भेद होते हैं, जैसा कि भगवान् भगुने कहा है—

"धन्वदुर्गं महीदुर्गमन्तुर्गं वासमेव वा ।

नूतुर्गं निरिदुर्गं वा समाश्रित्य वसेत्पुरम् ॥" ७-७० ।

अर्थात् मरुदुर्ग, महीदुर्ग, जलदुर्ग, वृक्षदुर्ग और पर्वतदुर्ग राजा इनमें

एक दुर्गका आश्रय करके नगरमें रहे । अरीणां दुर्गाणि (प० त०) । तेषां लुण्ठनं, तस्मिन् (प० त०) । “लुठि स्तेये” धातुसे ल्युट् प्रत्यय होकर “लुण्ठन” पद बनता है । अर्गलदीर्घपीनता = दीर्घं च तत्पीनम् (क० धा०) । तस्य भावः, दीर्घपीन + तल् + टाप् । अर्गलस्य दीर्घपीनता (प० त०) । “तद्विष्कम्भो गलं न ना ।” इत्यमरः । गृहीता = ग्रह + क्त + टाप् । ध्रुवम् = यह उत्प्रेक्षावाचक शब्द है । उरःश्रिया = उरसः श्रीः, तथा (प० त०) । गोपुरस्फुरत्कपाटदुर्धर्पतिरःप्रसारिता = स्फुरच्च तत्कपाटम् (क० धा०) । गोपुरे स्फुरत्कपाटम् (स० त०) । “पुरद्वारं नु गोपुरम्” इत्यमरः । दुःखेन धर्षितु शक्यं दुर्धर्षं, दुर् + धृप् + खल् । तिरःप्रसरतीति तत्क्षीलं तिरःप्रसारि, तिरस् + प्र + सृ + णिनि दुर्धर्षं च तत् तिरःप्रसारि (क० धा०), तस्य भावः, दुर्धर्पतिरः प्रसारिन् + तल् + टाप् । गोपुरस्फुरत्कपाटस्य दुर्धर्पतिरःप्रसारिता (प० त०) । इस पद्यमें दो उत्प्रेक्षाओंकी निरपेक्षतासे स्थिति होनेसे संसृष्टि अलङ्कार है ॥ २२ ॥

स्वकेलिलेशस्मितनिजितेन्दुनः निजांशदृक्तजितपद्मसम्पदः ।

अतद्वयोजित्वरसुन्दराऽन्तरे न तन्मुखस्य प्रतिमा चराऽचरे ॥ २३ ॥

अन्वयः—स्वकेलिलेशस्मितनिजितेन्दुनः निजांशदृक्तजितपद्मसम्पदः तन्मुखस्य प्रतिमा अतद्वयोजित्वरसुन्दराऽन्तरे चराऽचरे न ॥ २३ ॥

व्याख्या—स्वकेलिलेशस्मितनिजितेन्दुनः = आत्मक्रीडालवमन्दहास्यविजित-चन्द्रस्य, निजांशदृक्तजितपद्मसम्पदः = स्वभागनेत्रभर्त्सितकमलश्रियः, तन्मुखस्य = नलाननस्य, प्रतिमा = उपमा, अतद्वयोजित्वरसुन्दराऽन्तरे = चन्द्रपद्मजेतृ-रुचिरपदार्थरहिते, चराऽचरे = जङ्गमस्थावरात्मके जगति, न = न अवतत ॥ २३ ॥

अनुवादः—अपनी क्रीडाके लेशभूत मन्दहास्यसे चन्द्रको जीतनेवाले और अपने अशभूत नेत्रोंसे कमलोंकी शोभाकी भर्त्सना करनेवाले नलमुखकी उपमा चन्द्र और कमलको जीतनेवाले सुन्दर पदार्थसे रहित चराऽचर (जगत्) में नहीं थी ॥ २३ ॥

टिप्पणी—स्वकेलिलेशस्मितनिजितेन्दुनः = स्वस्य केलिः (प० त०) । तस्याः लेशः (प० त०) । स्वकेलिलेशश्च तत् स्मितम् (क० धा०) । “ईषद्वि-वासिनयनं स्मितं स्यात्स्फुटिता जरम्” साहित्यदर्पण- (३-२२१) की ऐसी उक्तिके अनुसार जिस होम्यमे नेत्र कुछ विकसित होते हैं और ओष्ठ हियता है उसे “स्मित” कहते हैं । निजित इन्दुः येन तत् (बहु०) । स्वकेलिलेशस्मितेन

निजितेन्दु, तस्य (तृ० त०) । यह और आगेवा दूसरा पद ये दोनों पद "त-मु-
खस्य" इस पदके विशेषण हैं । निजाशदुक्तजितपद्यसम्पद = निजआसी अश
(क० घा० १ । स चासी दूक् (क० घा०) । पद्यस्य सम्पत् (प० त०)
तजिता पद्यसपत् येन (बहु०) । निजाशदुशा तजितपदमसम्पत् तस्य (तृ० त०) ।
तन्मुखस्य=तस्य मुख, तस्य (प० त०) । अतद्वयीजित्वरमुन्दराऽन्तरे = द्वी
अवयवी यस्या सा द्वयी, द्वि शब्दसे "सख्याया अवयवे तयप्" इस सूत्रसे तयप्
प्रत्यय होकर उसके स्थानमें "द्वित्रिभ्या तयस्याऽयज्या" इससे अयच् आदेश
होकर स्त्रीत्वविवक्षामे "टिड्ढाणम्०" इत्यादि सूत्रसे डीप् प्रत्यय । तयोद्वयी
(प० त०) । जयतीति तच्छ्रील जित्वर, जि-घातुसे 'इणस्तजिसतिभ्य ऋवरप्'
इस सूत्रसे ऋवरप् । तद्वय्या जित्वरम् (प० त०) । अन्यत् सुन्दर सुन्दराऽ-
न्तरम्, "मयूरभ्यसकादयञ्च" इस सूत्रसे समास हुआ है । तद्वयीजित्वर च
तत् सुन्दराऽन्तरम् (व० घा०) । अविद्यमान तद्वयीजित्वरसुन्दराऽन्तर यस्मिन्,
तस्मिन् (नम् बहु०) । चराऽचरे = चराश्च अचराश्च चराऽचर, तस्मिन्, "सर्वो
द्वन्द्वो विभापर्यैकवद्भवति" इस परिभाषासे एकवद्भाव हुआ है । इस पद्यमे
व्यतिरेक अलकार, और चन्द्र तथा पद्यकी विजयकी विशेषणनिते नलके मुखमे
उपमाऽभावकी हेतुतास पदाऽर्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

"हेनोवर्ण्यपदाऽप्यत्वे काव्यलिङ्ग निगद्यते" (सा० द० १०-६१)

इस प्रकार दो अलङ्कारोकी ससृष्टि है ॥ २३ ॥

भङ्गघन्तरेण तमेवाऽर्थं पुनरप्याह—

सरोरुह तस्य दुर्ज्ञेय निर्व्रित, जिता स्मितेनैव विधोरपि भियः ।

कुत पर भव्यमहो महोयसी तदाननस्योपमिती दरिद्रता ॥ २४ ॥

अन्वय — तस्य दूशा एव सरोरुह तजितम् । (तस्य) स्मितेन न विधो
अपि भिय जिता । (आभ्याम्) पर भव्य कुत ? अहो ! तदाननस्य उपमिती
महोयसी दरिद्रता ॥ २४ ॥

व्याख्या—तस्य = नलमुखस्य, दूशा एव = नेत्रेण एव, सरोरुह = कमल,
तजित = भस्मिन् । तस्य स्मितेन एव = मन्हास्येन एव, विधो अपि = चन्द्र-
मस अपि, भिय = शोभा, जिता = निजिता (आभ्याम् = सरोरुहविधुभ्याम्)
परम् = अन्यत्, भव्य = सुन्दर वस्तु, कुत = कस्मात्, उपलभ्येतेति शेष । अहो =
आश्चर्यम् । तदाननस्य = नलमुखस्य, उपमिती = तुलनाया, महोयसी = अतिमहनी

दरिद्रता = वचनसम्पत्तेरभावः । कवीनामिति शेषः, सर्वथा निरुपमं नलमुखमिति भावः । २४ ॥

अनुवादः—नलके मुखमण्डलमें वर्तमान नेत्रने ही कमलकी भर्त्सना की और मन्दहास्यसे ही चन्द्रमाकी शोभाओंको जीत लिया । इन दोनों (कमल और चन्द्र से अन्य सुन्दर पदार्थ कहाँ है ? आश्चर्य है कि नलके मुखकी उपमामें बड़ी दरिद्रता है । २४ ॥

टिप्पणी—सरोरुहं = सरसि रोहतीति, सरस्—उपपदपूर्वक रुह घातुसे “इगु-पघज्ञाप्रीकिरः कः” इस सूत्रसे क प्रत्यय (उपपद०) । विधोः = “विधुः सुधांशुः शुभ्रांशुः” इत्यमरः । भव्यं = भवतीति, भव्यगंगप्रवचनीयोपस्थानीयजन्याप्ला-व्यापात्या वा” इस सूत्र से निपातन हुआ है । कुतः = कस्मात् इति, किम् + तसिल् । तदाननस्य = तस्य आननं, तस्य (प० त०) । महीयसी = अतिशयेन महती, महत् शब्दसे “द्विवचनविभज्योपपदे तरवीयसुनौ” इस सूत्रसे ईयसुन् प्रत्यय और स्त्रीत्व विवक्षामें डीप् दरिद्रता = दरिद्रस्य भावः, दरिद्र + तल् + टाप् । इस पद्यमें व्यक्तिरेक तथा सरोरुह और विधुके विजयरूप वाक्यार्थमें मुखकी उपमाकी दरिद्रताके हेतु होनेसे वाक्यार्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलङ्कार है । दोनोंकी संसृष्टि है ॥ २४ ॥

स्ववालभारस्य तदुत्तमाऽङ्गजैः समं चमर्येव तुलाऽभिलाषिणः ।

अनागसे शंसति बालचापलं पुनः पुनः पुच्छविलोलनच्छलात् ॥ २५ ॥

अन्वयः—चमरी एव तदुत्तमाऽङ्गजैः समं तुलाभिलाषिणः स्ववालभारस्य अनागसे पुनः पुनः पुच्छविलोलनच्छलात् बालचापलं शंसति ॥ २५ ॥

व्याख्या—चमरी एव = चमरमृगी एव, तदुत्तमाऽङ्गजैः समं = नलकेशैः सह, तुलाऽभिलाषिणः = साम्यकामिनः, स्ववालभारस्य = आत्मकेशकलापस्य, अनागसे = अपराधाऽभावाय, पुनः पुनः = भूयो भूयः, पुच्छविलोलनच्छलात् = लाङ्गूलसञ्चालनव्याजात्, बालचापलं = रोमचाञ्चल्यं यद्वा, बालचापलं = शिशु-चाञ्चल्यं, शंसति = सूचयति । यथा माता महापुरुषः समं संघर्षशी स्य स्वपुत्र-स्याऽपराधाऽभावप्रतिपादनाय “एतेन मतिपूर्वकं नैतदाचरितम् बालत्वान्मूर्खत्वादेव इत्थमाचरितम्”ति कथयति तथैव चमर्यपि नलकेशैः समं साम्यं वाञ्छतो निजवालभारस्याऽपराधाऽभावप्रतिपादनार्थं पुच्छविलोलनच्छलात् इदं चापलं बालत्वेन कृतमिति सूचयतीति भावः ।

अनुवादः—चमरी मृगी ही नलके केशोंके साथ बराबरीकी इच्छा करनेवाले

अपने केशबलापकी निरपराधता-प्रकाशनके लिए बार बार पूँछ हिलानेके बहानेसे रोओकी चपलता वा यह बालककी चपलता है ऐसी सूचना करती है ॥ २५ ॥

टिप्पणी तदुत्तमाऽङ्गजे = उत्तम च तत् अङ्गम् (प० घा०) । “उत्त-
माऽङ्ग शिर शीर्षं मूर्ध्ना ना मस्तकोऽस्त्रियाम् ।” इत्यमर । तस्य उत्तमाऽङ्गम्
(प० त०) । तदुत्तमाऽङ्गे जाता , तं , तदुत्तमाङ्ग-उपपदपूर्वक “जनी प्रदुमवि”
घातुसे “सप्तम्या जनेड ” इससे ङ प्रत्यय (उपपद०) “समम्” पदके योगसे
सृतीया । तुलाऽभिलाषिण = तुलाम् अभिरूपतीति तच्छील, तस्य तुला +
अभि + लप् + णिनि + ङम् (उपपद०) । स्ववालभारस्य = स्वस्य बाला (प०
त०), ‘चिकुर कुन्तलो बाल कच केश शिरोरुह ।’ इत्यमर । स्ववालाना
भार, तस्य (प० त०) अनागसे = न आग, अनाग, तस्मै ‘क्रियाऽर्थोप-
पदस्य च कर्मणि स्यानिन ” इससे चतुर्थी । पुच्छविलोलनच्छलात् = पुच्छस्य
विलोलन (प० त०), तस्य छल, तस्मात् (प० त०) । बालचापल =
बालानां चापलम् एव बालस्य चापल तत् (प० त०) । शसति = शमु स्तुती”
घातुप सट् । इस पद्यमे श्लेष और वंशवापह्नुति दो अलंकारोंका सङ्का है ॥ २५ ॥

महीभृतस्तस्य च मम्मथश्रिया निजस्य चित्तस्य च त प्रतीच्छया ।

द्विधा नृपे तत्र जगत्प्रयीभुवा नतभ्रुवां मम्मथविभ्रमोऽभवत् ॥ २६ ॥

अन्वय — तस्य महीभृत मम्मथश्रिया त प्रति निजस्य चित्तस्य इच्छया च
तत्र नृपे जगत्प्रयीभवा नतभ्रुवां द्विधा मम्मथविभ्रम अभवत् ॥ २६ ॥

व्याख्या—तस्य = पूर्वाक्तस्य, महीभृत = राजा नलस्येति भाव । मम्मथ-
श्रिया = कामसदृशशोभया त प्रति = नल प्रति निजस्य = स्वस्य, चित्तस्य =
मनस, इच्छया च = स्पृहया च तत्र = तस्मिन् नृपे = राजनि, नल इति भाव ।
जगत्प्रयीभुवा = लोवत्रितयोत्पन्नानां, नतभ्रुवा = सुदरीणां, द्विधा = द्वाभ्यां
प्रकाराभ्यां, मम्मथविभ्रम = कामभ्रान्ति, कामविलासश्च । अभवत् = अभूत् ।
लोवत्रितयसुदरीणां कामसदृशे नले अय मम्मथ इति भ्रमो मम्मथविलासश्चाऽभव-
दिति भाव ॥ २६ ॥

अनुवाद — राजा नलकी कामदेवके समान शोभासे और उनके प्रति अपने
चित्तकी इच्छासे उनके विषयमे तीन लोकोंमे विद्यमान स्त्रियांमे दो प्रकारोंसे
कामविभ्रम (ये कामदेव हैं ऐसी भ्रांत और कष्टों आदि कामविलास भी)
हो गया ॥ २६ ॥

टिप्पणी—महीभृतः = महीं विभर्तीति महीभृत्, तस्य मही + भृ + क्विप् + डस् (उपपद०) । मन्मथश्रिया = मन्मथस्य श्रीः, तथा (प० त०) । तं = “प्रति” के योगमें “अभितःपरितः समयानिकपाहाप्रतियोगेऽपि” इस वातिकसे द्वितीया । तत्र = तस्मिन्निति तद् + त्रल् । नृपे = नृन् पातीति नृपः तस्मिन्, नृ + पा + कः (उपपद०) जगत्त्रयीभुवां = जगतां त्रयी (प० त०), तस्यां भवन्तीति जगत्त्रयीभुवः, तासाम्, जगत्त्रयी + भू + क्विप् । नतभ्रुवां = नते भ्रुवी यासां ता नतभ्रुवः, तासाम् (बहु०) । द्विधा = द्वाभ्यां प्रकाराभ्याम् द्वि- शब्दसे “सख्याया विधार्थे घा” इस सूत्रसे घा प्रत्यय (अव्यय) मन्मथविभ्रमः = मन्मथस्य विभ्रमः (प० त०) । “भ्रान्तिमिथ्यामतिभ्रमः” इति—

“स्त्रीणां विलासविव्वोकविभ्रमा ललितं तथा ।

हेला लीलेत्यमी भावाः क्रियाः शृङ्गारभावजाः ॥”

इत्यमरः । अभवत् = भू + लङ् + तिप् । यहाँपर तीन भुवनोँका स्त्रियोंमें वैसे दो मन्मथविभ्रमोंके न होनेपर भी वैसे सम्बन्धकी उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति और “मन्मथविभ्रम” पदमें श्लेष अलंकार है इस प्रकारसे दो अलंकारोंकी परम्परामें निरपेक्ष स्थिति होनेसे संमृष्टि अलंकार है ॥ २६ ॥

निमीलनभ्रंशजुषा दृशा भृशं निपीय तं यस्त्रिदशीभिरजितः ।

अमूस्तमभ्यासभरं विवृण्वते निमेपनिःस्वैरघुनाऽपि लोचनैः ॥ २७ ॥

अन्वयः—त्रिदशीभिः निमीलनभ्रंशजुषा दृशा तं भृशं निपीय यः अजितः । अमूः अधुना अपि निमेपनिःस्वैः लोचनैः तम् अभ्यासभरं विवृण्वते ॥ २७ ॥

व्याख्या—त्रिदशीभिः = देवीभिः, निमीलनभ्रंशजुषा = मुद्रणनिवृत्तिसे- विन्या, निमेपव्यापारशून्यया इति भावः । एनादृश्या दृशा = दृष्ट्या, तं = नलं भृशम् = अत्यर्थं, निपीय = पानं कृत्वा, प्रणयाऽतिशयेन दृष्ट्वेति भावः । यः = अभ्यासभरः, अजितः = उपाजितः । अमूः = त्रिदश्यः, देव्य इत्यर्थः । अधुना अपि = इदानीम् अपि, निमेपनिःस्वैः = निमेपव्यापाररहितैः, लोचनैः = नेत्रैः, तम्=पूर्वोपाजितम्, अभ्यासभरम्=अनुशीलनोत्कर्षं, विवृण्वते=प्रकटयन्ति । २७ ।

अनुवादः—देवियोंने निनिमेप दृष्टिसे उनको देखकर जो अतिशय अभ्यासकी अजित किया था वे लोग अभी भी निमेपरहित दृष्टियोंसे उनको अभिव्यक्त कर रही है ॥ २७ ॥

टिप्पणी—त्रिदशीभिः = तिस्रो (वाल्यकोमारयोवनाख्या) दशा येषां ते त्रिदशाः (बहु०) । त्रिदशानां स्त्रियः त्रिदश्यः, ताभिः “पुंयोगादाख्यायाम्”

इस मूत्रसे ङीप् प्रत्यय वा त्रिदशजातो भवास्त्रिदश, ताभि "जातरस्त्रीविषया-
दयोपघात्" इस मूत्रसे ङीप् प्रत्यय । निमीलनभ्रशजुपा = निमीलनस्य भ्रश
(प० त०), त जुपत इति निमीलनभ्रशजुट्, तथा, निमीलभ्रश + जुप् + विवप् +
टा (उपपद०) । निषीय = नि + पा + क्त्वा (ल्यप्) । अजित = "अजं
अजने" धातुमे कर्ममें क्तप्रत्यय । निमेषनि स्व = निगत स्व (धनम्) येभ्य
सानि (बहु०) । निमेषेसु निस्वानि, तं (स० त०) । अभ्यासभरम् = अभ्यासस्य
भर, तम् (प० त०) । "अयाऽनिगयो भरः" इत्यमरः । विवृण्वते = वि-
उभयपूर्वक 'वृज् वरणे' धातुमे लट् + ण । इस पद्यमें देवियो की नलकी
देखनेकी अभ्यासवासनासे निनिमेषणाकी उत्प्रेक्षा है, वह इव आदि शब्दोंका
प्रयोग न होनेसे प्रनीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ २७ ॥

अदस्तदाकणि फलाढ्यजीवित दृशोद्वय मस्तदवीक्षि चाऽफलम् ।

इति स्म चक्षु श्रवसां प्रिया नले स्तुवन्ति निग्रांस्त हृदा तदाऽऽत्मन ॥ २८ ॥

अवय — चक्षु श्रवसां प्रिया अद न दृशो द्वय तदाकणि (मत्) फलाढ्य-
जीवित तदवीक्षि (सत्) अफल च इति नले आत्मन हृदा तत् स्तुवन्ति स्म
निन्दन्ति स्म च ॥ २८ ॥

टिप्पणी—चक्षु श्रवसां=सर्पाणां, प्रिया = वल्लभा सप्य इत्यर्थः । अद =
इद, न = अस्माक, दृशो = नेत्रयो, द्वय = द्वितय, दृशोद्वयमित्ययः । तदाकणि =
नलश्रवणशील सत्, फलाढ्यजीवित = सफलजीवित, वर्तत इति शेषः । एव च
तदवीक्षि = नलाऽवेक्षणरहित सत्, अफल च = निष्फल च, इति = अस्माद्वेनो,
नले = नैपथविषये, आत्मन = स्वस्य, तत् = दृशोद्वय, स्तुवन्ति स्म = प्रशसान्त
स्म, नलाकणिऽवेनेति शेषः । निन्दन्ति स्म च = जुगुप्सन्ते च नलाऽवीक्षित्वे-
नेति शेषः ॥ २८ ॥

अनुवाद — सर्पों की स्त्रियाँ ये हमारी दो आँखें नलके गुणोंकी सुनाती हैं,
इसलिए इनका जीवन सफल है, नलकी देखनेसे ये निष्फल भी हैं इस प्रकारसे
वे (सर्पों की स्त्रियाँ) नलके विषयमें अपनी आँखोंकी स्तुति और निन्दा भी
करती हैं ॥ २८ ॥

टिप्पणी—चक्षु श्रवसां = चक्षुषी एव श्रवसां येषां ते चक्षुःश्रवसः, तेषाम्
(बहु०), सपके चक्षु (नेत्र) ही व न हैं, इसलिए उन्हें "चक्षु श्रवा" कहा
गया है । परन्तु जब वे चक्षुमें देखते हैं तब सुनते नहीं, जब सुनते हैं तो देखते
नहीं, इसी बातको लेकर इनकी नलके विषयमें स्तुति और निन्दाका प्रकाशन

किया गया है । “कुण्डली गूढपाचक्षुःश्रवा, काकोदरः फणी ।” इत्यमरः ।
 नः = अस्मद् + आम् (नस्) “बहुवचनस्य वसन्सो” इससे नस् आदेश ।
 द्वयं = द्वि + तयप् (अयच्) । तदाकर्णि = तम् आकर्णयतीति, तद् + अम् +
 आङ् + कर्ण + णिनि + सु । पलाढ्यजीवितं = फलेन आढ्यम् (तृ० त०),
 तादृशं जीवितं यस्य तत् (बहु०) । तदवीक्षि = वीक्षते तच्छीलं वीक्षि,
 वि + ईक्ष + णिनिः (उपपद०) न वीक्षि अवीक्षि (नञ्०) । तस्य अवीक्षि
 (प० त०) । अफलम् = अविद्यमानं फल यस्य तत् (नञ् बहु०) । नले =
 विषयमें सप्तमी । आत्मनः = आत्मन् + शस् (कर्म) । स्तुवन्ति स्म = “ष्टुव्
 स्तुतो” धातुमे “स्म” के योगमें “लट् स्मे” इससे भूतकालमें लट् । निन्दन्ति
 स्म = “णिदि कृत्सायाम्” धातुसे ‘स्म’ के योग में पढ़लेके समान लट् । इस
 पद्यमें यथासंख्य और वैसे स्तुति और निन्दाके सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी
 उक्तिसे अतिशयोक्ति इस प्रकार इन दोनों अलङ्कारोंकी संसृष्टि है ॥ २८ ॥

विलोकयन्तीभिरजस्रभावनावलादम् नेत्रनिमीलनेष्वपि ।

अलम्भि मर्त्याभिरमुष्य दर्शने न विघ्नलेशोऽपि निमेषनिमित्तः ॥ २९ ॥

अन्वयः—अजस्रभावनावलात् नेत्रनिमीलनेषु अपि अमुं विलोकयन्तीभिः
 मर्त्याभिः अमुष्य दर्शने निमेषनिमित्तः विघ्नलेशः अपि न अलम्भि ॥ २९ ॥

व्याख्या—अजस्रभावनावलात्=निरन्तरचिन्तनशक्तेः, नेत्रनिमीलनेषु अपि=
 नयनमुद्वरणेषु अपि, अमु = नलं, विलोकयन्तीभिः = पश्यन्तीभिः, मनसेति शेषः ।
 तादृशीभिः मर्त्याभिः = मानुषाभिः स्त्रीभिः, अमुष्य = नलस्य, दर्शने=विलोकने,
 निमेषनिमित्तः=नेत्रनिमीलनरचितः, विघ्नलेशः अपि=अन्तरायलयः अपि,
 न अलम्भि = नो लब्धः ॥ २९ ॥

अनुवादः—निरन्तर चिन्तनकी शक्तिसे अंखोंको मूँदनेपर भी नलको देखने
 वाली मर्त्यलोककी स्त्रियोंने नलको देखनेमें निमेषसे उत्पन्न विघ्नका लेश भी
 नहीं पाया ॥ २९ ॥

टिप्पणी—अजस्रभावनावलात्=भावनाया वलम् (प० त०) । अजस्रं
 (यथा तथा) भावनावलं, तस्मात् (सुप्सुपा०) । हेतुमे पञ्चमी । नेत्रनिमीलनेषु=
 नेत्रयो निमीलनानि, तेषु (प० त०) । विलोकयन्तीभिः=वि + लोक + णिच् +
 लट् (शतृ) + ङीप् । मर्त्याभिः = मर्त्य शब्दके योषध होनेसे “जातेरस्त्री०”
 इत्यादि सूत्रसे ङीप् न होकर सामान्य स्त्रीत्वमे टाप् प्रत्यय । दर्शने=दृश् + ह्युट् +
 ङि निमेषनिमित्तः=निमेषेण निमित्तः (तृ० त०) । विघ्नलेशः=विघ्नस्य लेशः

(प० त०) । “विघ्नोऽन्तराय प्रत्यूह” इत्यमर । अलम्भि=“दुर्लभम् प्राप्ती”
घातुसे कममें लुङ्, “विभाषा विष्णुमुलो” इस सूत्रसे नुम् हुआ है । इस पद्यमें
मनुष्य स्त्रियोकी सब अवस्थाओमें नलदर्शनका सम्बन्ध न होनेपर भी उसका
वर्णन करनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है । २९ ॥

न का निशि स्वप्नगत ददर्श त, जगाद गोत्रस्खलिते च का न तम् ।

तदात्मताध्यातघवा रते च का चकार वा न स्वमनोभवोद्भूवम् ॥ ३० ॥

अन्वय — का निशि स्वप्नगत त न ददर्श । का च गोत्रस्खलिते त न
जगाद । का च रते तदात्मताध्यातघवा (सत्री) स्वमनोभवोद्भूव न चकार ॥ ३० ॥

व्याख्या—का = स्त्री, निशि = रात्री, स्वप्नगत = स्वापप्राप्त, त = नल,
न ददर्श = नो दृष्टवती, अपि तु सर्वा अपि ददर्शति भाव । का च = स्त्री,
गोत्रस्खलिते = नामविपर्ययसे, त = नल, न जगाद = मो बभाषे, अपि तु सर्वा
एव जगाद इति भाव । का च = स्त्री रते = सुगृहकेली, तदात्मताध्यातघवा =
नलरूपचिन्तितभतृका सती स्वमनोभवोद्भूव = निजचित्तकामोत्पत्ति, न चकार
= न कृतवती, अपि तु सर्वा एव चकारेति भाव ॥ ३० ॥

अनुवाद — किम स्त्रीने रातमें स्वप्नमें उठे नहीं देखा ? किस स्त्रीने नाम-
के उच्चारणकी भ्रान्तिसे उनका नाम नहीं लिया ? किस स्त्रीने रतिक्रीडामें नल-
के लामे अपने पतिकी चिन्ता कर अपने चित्तमें कामदेवकी प्रकट नहीं किया ।

टिप्पणी—स्वप्नगत = स्वप्न गत, तम् (द्वि० त०) । ददर्श = दृश् +
लिट् + तिप् । गोत्रस्खलिते = गोत्रस्य स्खलित, तस्मिन् (प० त०) । “गोत्र
नाम्यथले कुले” इत्यमर । तदात्मताध्यातघवा = तस्य (नलस्य) आत्मा
(स्वरूपम्) यस्य ॥ तदात्मा (व्यधिकरण बहु०) । तदात्मनोभावस्तदात्मता,
तदात्मन् + तल् + टाप् । ध्यात घव यया सा (बहु०) । “घव प्रिय पतिभर्ता”
इत्यमर । तदात्मतया ध्यातघवा (तृ० त०) स्वमनोभवोद्भूव = स्वस्य मनो-
भव (प० त०) । नस्य उद्भूव, तम् (प० त०) चकार = कृ + लिट् +
तिप् । इस पद्यमें अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ३० ॥

धियाऽस्य योग्याऽहमिति स्वमोक्षितु करे तमालोक्य सुरूपया घृत ।

विहाय भेमीमपदपया कया न दर्पणः श्वासमलीमस कृत ॥ ३१ ॥

अन्वय — भेमी विहाय कया सुरूपया तम् आलोक्य ‘धिया अहम् अस्य
योग्या’ इति स्वम् ईक्षितु करे घृन दर्पण अपदपया (सत्या) श्वासमलीमस
न कृत ? ॥ ३१ ॥

व्याख्या—भैमी = दमयन्ती, विहाय = त्यक्त्वा, कया, नुरुपया = मुन्दया, तं = नलम्, आलोक्य, श्रिया = शोभया, लहम्, अस्य = नलस्य, योग्या = अनु-
त्था, इति = एवं, विचार्येति शेषः स्वम् = आत्मानम्, ईक्षितुं = द्रष्टुं, करे =
हस्ते, धृतः = गृहीतः, दर्पणः = आदर्शः, अपदर्पया = गताभिमानया सत्त्वा,
श्वासमलीनमः = निःश्वासमलिनः, न कृतः = नो विहितः, भैमीं विहाय सर्वया
निःश्वासवातेन दर्पणो मलिनीकृत इति भावः ॥ ३१ ॥

लघुवादः—दमयन्तीको छोड़कर किस मुन्दरीने नलको देखकर “गोभासे
मैं इनके अनुत्तर हूँ” ऐसा विचार कर अपने रूपको देखनेके लिए हाथमें लिये
हुए दर्पणको दर्पहीन होकर निःश्वास वायुने मलिन नहीं बनाया ? ॥ ३१ ॥

टिप्पणी—भैमी = भीमस्य अपत्यं स्त्री भैमी, ताम् भीम + अण् + डीप् ।
विहाय = वि + हा + क्त्वा (त्यप्) । नुरुपया = शोभनं रूपं यस्या सा नुरुपा
तया (बहु०) । आलोक्य = आङ् + लोक् + क्त्वा (त्यप्) । योग्या =
योगाय प्रभवतीति, योग शब्दने “योगाद्यच्च” इति सूत्रसे यच् प्रत्यय होकर
स्त्रीत्वविधाने “अजाद्यतष्टाप्” इन सूत्रसे टाप् प्रत्यय । ईक्षितुम् = ईक्ष् +
तुमुप् । धृतः = धृ + क्तः । दर्पणः = “दर्पणे मुकुरादगौ” इत्यमरः । अपदर्पया
= अपगत दर्पः यस्या सा तया (बहु०) । श्वासमलीनमः = श्वातः मलीनमः
(तृ० त०) । “मलीनसंतु मलिनं कच्चरं मलदूषितम्” इत्यमरः । कृतः =
कृ + क्तः (कर्मणे) । इन पद्यमें भी अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ३१ ॥

ययोह्यमानः खलु भोगभोजिना प्रसह्य वैरोचनिजस्य पत्तनम् ।

विदर्भजाया मदनस्तया मनो नलाञ्जवद्वं वयसेव वेशितः ॥ ३२ ॥

अन्वयः—यया भोगभोजिना वयसा एव उह्यमानः मदनः अनलाञ्जवद्वं
वैरोचनिजस्य पत्तनं प्रसह्य वेजिनः खलु । तया भोगभोजिना वयसा एव उह्य-
मानः मदनः नलाञ्जवद्वं विदर्भजाया मनः प्रसह्य वेजितः खलु ॥ ३२ ॥

“आदो बाच्यः स्थिया रागः पुंसः पश्चात्तद्विद्धितैः” इति नियमेन नले
भैम्याः पूर्वरागं प्रस्तौति—ययेति ।

व्याख्या—यया = येन प्रकारेण, भोगभोजिना = सर्पगरीरभोजिना, वयसा
एव = पक्षिणा एव, गद्वेनेत्यर्थः । उह्यमानः = प्राप्यमाणः, मदनः = कामः
प्रद्युम्न इत्यर्थः । अनलाञ्जवद्वम् = अग्निरिवृत्, वैरोचनिजस्य = वापाश्वरस्य,
पत्तनं = नगरं, गोपितपुरमिति भावः । प्रसह्य = बलेन, वेजितः = प्रवेशितः,

खलु = निश्चयेन । तथा = तेन प्रकारेण, भोगभोजिना = सुखाऽनुभाविना, वयसा
एव = अवस्थया एव, तारुण्येन एवेत्यर्थः = ऊह्यमान । वितक्यमाण, मदन =
काम, नलाऽवदृढ, नपघसम्बद्ध, विदभजाया = वैदभ्या, दमयन्त्या इति भावः ।
मनः = चित्त, प्रसह्य = बलेन । वेशित = प्रवेशित, खलु = निश्चयेन । नलस्य
गुणगणध्रुवणोत्तर दमयन्त्या मनसि यौवनेनैव नलविषयकः कामावेशः प्रापित
इति भावः ॥ ३२ ॥

अनुवादः—जैसे सर्पके शरीरको खानेवाले पत्ती गरहने ही अग्निसे परि-
वेष्टित बाणाऽमुरके नगर (शोणितपुर) में प्रद्युम्न (कामदेव) को बलसे प्रवेश
कराया वैसे ही सुखका अनुभव करनेवाली अवस्था (जवानी) में ही सखीजनो
से तर्कित कामदेवको नलकी चिन्ता करनेवाली दमयन्तीके मनमें बलसे प्रवेश
कराया ॥ ३२ ॥

टिप्पणी—इस पद्यमें “आदौ वाच्य स्त्रिया राय पुंश्च पद्यात्तदिङ्गिते ।”
अलङ्कारशास्त्रके इस नियमके अनुसार मलमे दमयन्तीके पूर्वरागको पहले प्रस्तुत
किया है । भोगभोजिना = भोगम् (सर्पशरीरम्) मुनक्तीति भोगभोजी, तेन,
भोग + भुज् + णिनि (उपपद०) । “अहे शरीर भोग स्यात्” इति “भोग
सुखे स्त्र्यादिभृतावहेष्व ऋणकाययो ।” इति चाऽमरः । वयसा = “जगदात्म्या-
दिनोवयः” इत्यमरः । उह्यमान = उह्यत इति, “बहू प्रापणे” घातुसे कर्ममे लट्
(शानच्) । अनलाऽवदृढम् = अनलेन अवदृढम्, तत् (तृ० त०) । वैरोचनि-
जस्य = विरोचनस्य (प्रह्लादपुत्रस्य) अपत्यं पुमान् वैरोचनि (बलि), विरो-
चन + इष् । वैरोचने जात वैरोचनिज, तस्य । “पञ्चम्यामजाती” इस सूत्रसे
वैरोचनि = उपपदपूर्वक जन् घातुसे ङ प्रत्यय (उपपद०) । पत्न = “पू स्त्री
पुरीनगयी वा पत्न पुटभेदनम् ।” इत्यमरः । यह कर्म है । प्रसह्य = प्र + सह्
+ क्त्वा (त्यप्) । वेशित = विष् + णिच् + क्त । उह्यमान = ऊह्यत इति,
“ऊह वितक” इस घातुसे कर्ममे लट् (शानच्) । नलाऽवदृढ = नलेन अवदृढ
तत् (तृ० त०) । विदभजाया = विदभेषु जायत इति विदभजा, तस्या,
विदभ + जन् + ङ + टाप् + इस् । (उपपद०) । उस पद्यमें “वयोह्यमान”
“मनोनल ०” यहाँपर शब्दश्लेष और अन्यत्र “भोगभोजिना” “वयसा” यहाँपर
अश्लेष है । श्लिष्ट विशेषणवाली यह उपमा वयोरूप द्वयधक दो पदोंका
अभेदाऽव्यवसायमूलक अतिशयोक्तिसे अनुप्राणित है अतः सङ्कर अलङ्कार है ।

पौराणिक कथा — उपाकी सखी चित्रलेखाने वाणाऽसुरकी कुमारी उपासे स्वप्नमें देखे गये अनिरुद्धको योगबलसे लाकर उपासे समागम कराया । वाणाऽसुरने यह वृत्तान्त जानकर अनिरुद्धको बन्दी बनाया । नारदसे इस बातको जानकर कृष्ण, बलराम और प्रद्युम्नने गरुडपर सवार होकर शोणितपुरमें प्रवेश कर वाणाऽसुरको संग्राममें जीतकर अनिरुद्धको छोड़ाया—यह कथा श्रीमद्भागवत महापुराणमें है ॥ ३२ ॥

नृपेऽनुरूपे निजरूपसम्पदां दिदेश तस्मिन्बहुशः श्रुतिं गते ।

विशिष्य सा भीमनरेन्द्रनन्दना मनोभवाज्ञैकवशंवदं मनः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—सा भीमनरेन्द्रनन्दना निजरूपसम्पदाम् अनुरूपे तस्मिन् नृपे बहुशः श्रुतिं गते विशिष्य मनोभवाज्ञैकवशंवदं मनः दिदेश ॥ ३३ ॥

सम्प्रति दमयन्त्याश्वित्तासङ्गाख्यां द्वितीयावस्थां प्रतिपादयति - नृप इति ।

व्याख्या—सा = पूर्वोक्ता, भीमनरेन्द्रनन्दना = भीमभूपतनया, दमयन्तीत्यर्थः, निजरूपसम्पदां = स्वसौन्दर्यसम्पत्तीनाम्, अनुरूपे = योग्ये, तस्मिन् = पूर्वोक्ते, नृपे = राजनि, नल इत्यर्थः । बहुशः = अनेकवारं, श्रुतिं = श्रवणगोचरं, गते = प्राप्ते सति । विशिष्य = अतिशयेन, मनोभवाज्ञैकवशंवदं = कामदेवादेशैकाधीनं, मनः = चित्तं, दिदेश = अर्पितवती, नलं प्रति चित्तं निदधाविति भावः ॥ ३३ ॥

अनुवादः—दमयन्तीने अपनी रूपसम्पत्तियोंके योग्य नलके वारम्बार कर्ण-गोचर होनेपर विशेषतया कामदेवकी आज्ञाके एकमात्र अधीन अपने मनको उनमें लगाया ॥ ३३ ॥

टिप्पणी—भीमनरेन्द्रनन्दना = नन्दयतीति नन्दना, “टुनदि समृद्धौ” घातुसे णिच् होकर “नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः” इस सूत्रसे ल्यु (अन) प्रत्यय होकर स्त्रीत्वविवक्षामें टाप् । भीमश्चाऽसौ नरेन्द्रः (क० घा०) । भीमनरेन्द्रस्य नन्दना (प० त०) । निजरूपसम्पदां = रूपं च सम्पदश्च (द्वन्द्वः) । निजाश्च ता रूपसम्पदः तासाम् (क० घा०) । अनुरूपे = रूपस्य योग्यम् अनुरूपम् “अव्ययं विभक्ति०” इत्यादि सूत्रसे योग्यता-रूप यथाके अर्थमें समास होकर, अनुरूपम् अस्याऽस्ति इति “अर्शादिभ्योऽच्” इससे अच् प्रत्यय । नृपे = नृन् पातीति नृपः, तस्मिन्, नृ + पा + कः (उपपद०) । बहुशः = बहून् धारान्, बहु शब्दसे “संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्” इस सूत्रसे शस् प्रत्यय । यह पद अव्यय है । विशिष्य = वि-उपसर्गपूर्वक “शिण्लृ विशेषणे” घातुसे क्त्वाके स्थानमें ल्यप् आदेश । मनोभवाज्ञैकवशंवदं = मनोभवस्य आज्ञा (प० त०) । वशं वदतीति

वशवद वश-उपपद पूर्वक वद धातुसे 'प्रियवशे वद खच्' इससे खच् प्रत्यय और "अरुद्रिपदजनस्य मुम्" इस मूत्रसे मुम् आगम हुआ है (उपपद०) । एक च तद् वशवदम् (व० धा०) । मनोभवाज्ञाया एकवचवद, तत् (प० त०) । इस पद्यमे पूर्वाद्धमे छेकाऽनुप्रास और वृ अनुप्रासका एक आश्रयमे अनुपवेशरूप सङ्कुर अलङ्कार है ॥ ३३ ॥

उपासनामेत्य पितु स्म रज्यते दिने दिने साऽवसरेषु वन्दिनाम् ।

पठामु तेषु प्रति भूपतीनल विनिहरोमाऽजनि शृण्वती नलम् ॥ ३४ ॥

अवय - सा दिने दिने वन्दिनाम् अवसरेषु पितु उपासनाम् एव रज्यते स्म । तेषु भूपतीन् प्रति पठामु नल शृण्वती अल विनिहरोमा अजनि ॥ ३४ ॥

अप दमयन्त्या श्रवणाऽनुराग श्लोकचतुष्टयेन प्रतिपादयति-उपासनामिति ।

व्याख्या—सा = दमयन्ती, दिने दिने = प्रतिदिनम्, वन्दिना = स्तुतिपाठकानाम्, अवसरेषु = प्रसङ्गेषु स्तुतिपाठस्येति शेष । पितु = जनकस्य, भीम-भूपालस्येति भाव, उपासना = सेवाम्, एव = प्राप्य, रज्यते स्म = अनुरक्ता बभूव । तेषु = वन्दिषु, भूपतीन् = राज्ञ, प्रति पठामु = वदामु, स्तुतिकर्मत्वेनेति शेष । नल = नैवध, शृण्वती = आकर्णयन्ती सती, अलम् = अत्यर्थ, विनिहरोमा = रोमाञ्चयुक्ता, अजनि = जाता, दमयन्ती नलगुणाकर्णनाऽनन्तर साऽतिशय सञ्ज्ञानपुलकाऽभूदिति भाव । एतेन भीम्या वन्दिमुखेभ्यो नायकगुणगणाकर्णनं वणितम् ।

अनुवाद — दमयन्ती प्रतिदिन स्तुतिपाठकोके स्तुतिपाठके अवसरोंमे पिता-की सेवाके लिए उपस्थित होकर नलके प्रति अनुरक्त होती थी, जब वे राजा-जोका स्तुतिपाठ करने थे उस समय नलके गुणोंको सुननेपर दमयन्ती अतिशय रोमाञ्चयुक्त हो जाती थी ॥ ३४ ॥

टिप्पणी—दिने दिने = बीप्तामै द्विरुक्ति । वन्दिना = वदन्ते (स्तुवन्ति)

इति वन्दिन, तेषा "वदि अभिवादनस्तुत्यो" इस धातुसे ग्रह्यादिगणमे पठित हानसे णिनि । "वन्दिन स्तुतिपाठका" इत्यमर । अवसरेषु = "प्रसङ्ग स्याद-वसर" इत्यमर । उपासनाम् = उपासनम् उपासना, ताम् उप उपसर्गपूर्वक "आम्" धातुसे "आसश्रयो युच्" इससे युव और टाप । एव = आह + इण + व वा (ल्यप्) रज्यते स्म = "रज्ज राजे" धातुसे लट्, "अनिदिता हल उपधाया क्तिनि" इस मूत्रमे नकारका लोप । 'स्म' का योग होनेसे "लट् स्मे" इस मूत्रसे भूनायमे लट् । भूनीन् = भुव पतय, तान् (प० त०) । "प्रति" के

योगमें “अभितः-परितः समया निकषा हा प्रतियोगेऽपि” इससे द्वितीया । पठत्सु = पठन्तीति पठन्तः, तेषु, पठ + लट् (शतृ) + सुप् । ‘यस्य च भावेन भावलक्षणम्’ इससे सप्तमी । शृण्वती = शृणोतीति, श्रु + लट् (शतृ) + डीप् । अलं = “अलं भूषणपर्याप्तिशक्तिवारणवाचकम् ।” इत्यमरः । विनिद्ररोमा = विगता निद्रा येभ्यस्तानि विनिद्राणि (बहु०) । विनिद्राणि रोमाणि यस्याः सा (बहु०) । अजनि = “जनी प्रादुर्भावे” घातुसे लुङ् “दीपजनवृद्धपूरितायिष्यायिभ्योऽन्यतरस्याम्” इससे ‘च्लि’ के स्थानमे चिण् । “जनिवध्योश्च” इससे वृद्धिका निषेध । इस पद्यमें विनिद्ररोमत्व (रोमाश्च)-रूप सात्त्विक भावके उदयसे भावोदय अलङ्कार है ॥ ३४ ॥

कथाप्रसङ्गेषु मिथः सखीमुखात्तृणेऽपि तन्व्या नलनामनि श्रुते ।

द्रुतं विधूयान्यदभूयताऽनया मुदा तदाकर्णनसज्जकर्णया ॥ ३५ ॥

अन्वयः—तन्व्या अनया मिथः कथाप्रसङ्गेषु सखीमुखात् नलनामनि तृणे अपि श्रुते द्रुतम् अन्यत् विधूय मुदा तदाकर्णनसज्जकर्णया अभूयत । ३५ ॥

व्याख्या—तन्व्या = कृशशरीरया, अनया = दमयन्त्या, मिथः = रहसि परस्परं वा, कथाप्रसङ्गेषु = वार्तालापावसरेषु, सखीमुखात् = वयस्याऽऽननात्, नलनामनि = नलनामधेये, तृणे अपि = अर्जुने अपि, श्रुते = आकर्णिते, द्रुतं = शीघ्रम्, अन्यत्=अपरं, कार्यं कथान्तरं वा, विधूय = परित्यज्य, मुदा = हर्षेण, तदाकर्णनसज्जकर्णया = नलश्रवणतत्परश्रोत्रया, अभूयत् = भूतम् ॥ ३५ ॥

अनुवादः—कृश शरीरवाली दमयन्तीने परस्परमें वार्तालापके अवसरोंमें सखीके मुखसे “नल” नामवाले तृण (खश-खश) के सुननेपर भी झटपट सब काम छोड़कर हर्षसे नलके श्रवणमे कर्णोंको तत्पर बनाया ॥ ३५ ॥

टिप्पणी—तन्व्या = “तनु” शब्दसे “वोतो गुणवचनात्” इस सूत्रसे विकल्पसे डीप् । कथाप्रसङ्गेषु=कथायाः प्रसङ्गाः, तेषु (प० त०) । सखीमुखात् = सख्या मुखं, तस्मात् (प० त०) । नलनामनि = नलं नाम यस्य तत् नलनाम, तस्मिन् (बहु०) “नलः पोटगले राज्ञि” इति विश्वः । तृणे=“तृणमर्जुनम्” इत्यमरः । श्रुते = श्रु + क्त + डि । द्रुतं = “लघु क्षिप्रमरं द्रुतम्” इत्यमरः । अनयत् = “अन्य” शब्दसे अम्में “अदङ्हतरादिभ्यः पञ्चभ्यः” इस सूत्रसे अदङ् आदेश । विधूय = वि + धू + क्त्वा (ल्यप्) । तदाकर्णनसज्जकर्णया = तस्य आकर्णनम् (प० त०) । सज्जो कर्णौ यस्याः सा सज्जकर्णा (बहु०) । तदाकर्णने सज्जकर्णा, तथा (स० त०) । अभूयत = “भू सत्तायाम्” घातुसे

भावमे लङ् "सार्वधातुके यक्" इससे यक् । इस पद्यमे औत्सुक्य और हृष ये दो व्यभिचारिभाव नलविषयक रति भावके अङ्ग हुए हैं, इस कारणसे भावसन्धि अलकार है ॥ ३५ ॥

स्मरात्परासोरनिमेषलोचनाद् विभेमि तद्भिन्नमुदाहरेति सा ।

जनेन यून स्तुवता तदास्पदे निदशन नैषधमभ्यपेचयत् ॥ ३६ ॥

अ.वय — "परासो अनिमेषलोचनात् स्मरात् विभेमि, तद्भिन्नम् उदाहर" इति सा यून स्तुवता जनेन तदास्पदे निदशन नैषधम् अभ्यपेचयत् ॥ ३६ ॥

व्याख्या— परासो = मृतात्, अत एव अनिमेषलोचनात् = निमेषरहितनेत्रात्, देवाच्चेति गम्यते, स्मरात् = कामात्, विभेमि = भीता भवामि, अतः तद्भिन्न = स्मरभिन्न जनम्, उदाहर = घट, इति = इत्थ, सा = दमयन्ती, यून = तद्वान् जनान्, स्तुवता = प्रशंसता, जनेन = सखीजनेन, तदास्पदे = स्मरस्थाने, निदशन = दृष्टान्तभूत, नैषध = नलम्, अभ्यपेचयत् = अभिवेचितवती, दमयन्ती स्मरस्थाने परमसुन्दरनरत्वेन नल स्थापयामासीत भाव ॥ ३६ ॥

अनुवाद — "मरे हुए अन एव निमेषहीन नेत्रोंवाले कामदेवसे मैं डर जाती हूँ, इसलिए कामदेवसे भिन्न पुरुषका उदाहरण दो" ऐसा कहकर दमयन्तीने सुन्दर तद्वानकी तारीफ करनेवाली सखीके द्वारा कामदेवके स्थानमे धृष्टा तभूत नलको स्थापित किया ॥ ३ ॥

टिप्पणी— परासो = परागता अमबो यस्मात्स परासु, तस्मात् (बहु०) । अनिमेषलोचनात् = अविद्यमानो निमेषो ययोस्ते अनिमेषे (नञ् बहु०) । अनिमेषे लोचने यस्य, तस्मात् (बहु०) । स्मरात् = "कामं पञ्चशर स्मर" इत्यमर । "भीत्राऽर्थात्ता भयहन्तु" इससे अपादान सज्ञा होनेसे पञ्चमी । विभेमि = "त्रिभी भये" इस धातुसे लट् + मिप् । तद्भिन्न = तस्मात् भिन्न, तम् (य० त०) । उदाहर = उद + आङ्-उपसगपूवक "हृञ् हरणे" धातुस लोट् + सिप् । यूनः = युवन् + शस्, 'व्ययुवमघोनामतद्धिते' इस सूत्रसे सम्प्रसारण, 'यय स्थस्तद्वाना युवा' इत्यमर । स्तुवता = स्तोति इति स्तुवन्, तौ "ष्टुब् स्तुतो" इस धातुसे लट्के स्थानमे शतृ + टा । तदास्पदे = तस्य आस्पद, तस्मिन् (य० त०) । "आस्पदम्" इसमे 'आस्पदप्रतिष्ठायाम्' इस सूत्रसे गुटका निषानन । निदशन = नि + दृश् + ल्युट । नैषध = निषधानामय नैषध, तम् 'तस्यदम्' इससे अण् प्रत्यय और 'तद्धितेष्वाभादे' इससे आदि वद्धि । यहाँपर निषधाना राजा ऐसा विग्रह करेंगे तो न आदिमे होनेसे 'जनपदशब्दात्स्वात्रयादञ्' इस सूत्रको बाधित

कर 'कुरुतादिभ्यो ण्यः' इससे ण्य प्रत्यय होकर "नैषध्यः" ऐसा रूप बनेगा ।
 षाभ्यपेचयत् = अभि-उपसर्गपूर्वक णिजन्त "पिच क्षरणे" घातुसे लङ् + तिप्
 "प्राक् सितादङ्घ्र्यवायेऽपि" इससे पत्व हुआ है । इस पद्यमें अनिश्चयः कति
 अलंकार है ॥ ३६ ॥

नलस्य पृष्ठा निपघागता गुणान्मिषेण दूतद्विजवन्दिचारणाः ।

निपीय तत्कीतिकयामयाऽनया चिराय तस्थे विमनायमानया ॥ ३७ ॥

अन्वयः—अनया निपघागता दूतद्विजवन्दिचारणाः मिषेण नलस्य गुणान्
 पृष्ठाः अय तत्कीतिकथां निपीय चिराय विमनायमानया तस्थे ॥ ३७ ॥

व्याख्या—अनया = दमयन्त्या, निपघागता = निपधेभ्यः आयाताः, दूतद्विज-
 वन्दिचारणाः = सन्देशहरब्राह्मणस्तुतिपाठकनटाः, मिषेण = व्याजेन, नलस्य =
 नैषध्यस्य, गुणान् = सौन्दर्यशोभादीन्, पृष्ठाः = अनुयुक्ताः, अय = अनन्तरं,
 तत्कीतिकथां = नलयशोवर्णनं, निपीय = पान कृत्वा, प्रणयाऽतिशयेन श्रुत्वेति
 भावः ! चिराय = बहुकालपर्यन्त, विमनायमानया = अन्तर्मनायमानया सत्या,
 तस्थे = स्थितम् ॥ ३७ ॥

अनुवादः—दमयन्तीने निपध देशसे आये हुए दूत, ब्राह्मण, स्तुतिपाठक और
 नटोंसे किसी बहानेसे नलके गुणोंको पूछा, तब नलकी कीर्ति-कथाका पान कर वे
 बहुत समयतक अनमनी-सी हो जाती थी ॥ ३७ ॥

टिप्पणी—अनया = अनुक्त कर्तृमि तृतीया । निपघागता = निपधेभ्य आगताः
 (प० त०) । दूतद्विजवन्दिचारणाः = दूताश्च द्विजाश्च वन्दिनश्चचारणाश्च
 (द्वहः) । यह गौणकर्म है "स्यात्सन्देशहरो दूतः" इति "भरता इत्यपि नटा-
 ष्चारणाश्च कुशीलवाः ।" इत्यप्यमरः । पृष्ठाः = प्रच्छ + वतः । कर्ममें वत
 प्रत्यय । तत्कीतिकथां = तस्य कीर्तिः (प० त०), तस्याः कथा, ताम् (प०
 त०) । निपीय = नि + पान + क्त्वा (ल्यप्) । चिराय = "चिराय चिरगत्राय
 चिरगयाश्चिचिराऽर्णवाः ।" इत्यमरः । यह अव्यय है । विमनायमानया = विगतं
 मनो यस्याः सा (बहु०) "दुर्मना विमना अन्तर्मनाः स्यात्" इत्यमरः । विमना
 एव श्रान्तमनानि विमनायमाना, तथा । विमनम् शब्दमे "कर्तुः क्यङ् सलोपश्च"
 उग गूत्रस्य वयङ् प्रत्यय 'म' का लोप, "प्रकृत्सार्वधानुक्यादीर्षः" इममे दीर्घत्व
 और टिन् होनेमें 'अनुदात्तङित आत्मनेपदम्' उगम आत्मनेपद होकर लट्के
 स्यान्मने ज्ञानच् + टाप् + टा । तस्थे = स्या घातुमे भावमे लिट् । उन पद्यमें
 चिन्ता नामक व्यभिचारि भावका उदय होनेमे भावोदय अलङ्कार है ॥ ३७ ॥

प्रिय प्रिया च त्रिजगज्जयिष्विधौ लिखाद्विलोलागृहभित्ति कावपि ।

इति स्म सा कावतरेण लेखित नलस्य च स्वस्य च सह्यमोक्षते ॥ ३८ ॥

अन्वयः—“अधिलोलागृहभित्ति की अपि त्रिजगज्जयिष्विधौ प्रिय प्रिया च लिख” इति सा कावतरेण लेखित नलस्य स्वस्य च सह्यम् ईक्षते स्म ॥ ३८ ॥

अथ दमयन्त्या कान्तप्रतिकृतितद्वसनरूप विनोदोपायमुपस्थापयति—धियमिति ।

व्याख्या—अधिलोलागृहभित्ति = विलासभवनकुडधे, की अपि = की चित्, अनिदिष्टनामधेयो, त्रिजगज्जयिष्विधौ = लोकत्रयविजयिणोभौ, प्रिय = नायक, प्रिया = नायिका च, लिख = चित्रीकुरु, इति = इत्थम्, आदिश्वेति शेष । सा = दमयन्ती, कावतरेण = कुशलचित्रकरेण, लेखित = चित्रित, नलस्य = नयनस्य स्वस्य च = आत्मनश्च, सह्य = सहित्व, चित्ररूपे सहस्यतिमिति भाव । ईक्षते स्म = अद्राक्षीत् ॥ ३८ ॥

अनुवादः—‘विलास भवनकी दीवारपर तीन लोकोंको जीतनेवाली शोभा-वाले किन्ही नायिका और नायकको लिखो’ इस प्रकार आज्ञा देकर दमयन्ती कुशल चित्रकारसे लिखे गये चित्रमें नल और अपनी सहस्यतिको देखती थी ।

टिप्पणी—अधिलोलागृहभित्ति = लोलाया गृह (प० त०), तस्य भित्ति (प० त०) “भित्ति स्त्री कुडधम्” इत्यमरः । लोलागृहभित्ती इति अधिलोला-गृहभित्ति, “अव्यय विभक्तिः” इत्यादि सूत्रसे विभक्तिके अथमे अव्ययीभावः । कौ = का च कश्च कौ, तौ, “पुमान् स्त्रिया” इससे एकशेषः । त्रिजगज्जयिष्विधौ = त्रयाणां जगतां समाहारः त्रिजगत्, “तद्वितायौत्तरपदसमाहारे च” इमं सूत्रसे समास, उसकी “सख्यापूर्वो द्विगु” इमं सूत्रसे द्विगुमज्ञा । त्रिजगत् अयतीति तच्छ्रीला त्रिजगज्जयिनी, त्रिजगत् उपपदपूर्व “त्रि जये” धातुमे “जिद्विभिवि-श्रीष्वभाव्ययाभ्यमपरिभूषमूष्यश्च” इस सूत्रमे इति प्रत्ययः । त्रिजगज्जयिनी भीर्ययोस्तौ, तौ (यङ्) । प्रिय = प्रीणातीति प्रिय, त, “प्रीति तपण” धातुमे “ह्रुणयञाप्रोविर् क” इमं सूत्रमे क प्रत्ययः । लिख = “लिख भ्रक्ष्णि याम” धातुमे विधि अथम लोट् + मिष । कावतरेण = कुवन्तीति कारव, कृ धातुमे “कृवापात्रिमिस्त्वदिसाव्यञ्जुम्य उण्” इमं उणादेसूत्रमे उण् प्रत्यय, राव ‘शिष्यो’ इत्यमरः । अतिशयन नाह वास्तव (तस्य प्रत्यय) तेन, लेखित, त्रिज + णिच् + क्त । सह्य = सह्युर्भाव, तद् “सह्युय इस सूत्रसे भगि शब्दमे य प्रत्ययः । ईक्षते स्म = ईक्ष + लट् + त, “स्म लट्” इमं सूत्रमे ‘स्म’क यागमे भूत अव्यय लृट् ॥ ३८ ॥

मनोरथेन स्वपतीकृतं नलं निशि वव सा न स्वपती स्म पश्यति ?

अदृष्टमप्यर्थमदृष्टवैभवात्करोति सुप्तिर्जनदर्शनाऽतिथिम् ॥ ३९ ॥

अन्वयः—स्वपती सा मनोरथेन स्वपतीकृतं नलं वव निशि न पश्यति स्म ?

सुप्तिः अदृष्टवैभवात् अदृष्टम् अपि अर्थं जनदर्शनाऽतिथिं करोति ॥ ३९ ॥

व्याख्या—स्वपती = निद्राती, सा = दमयन्ती, मनोरथेन = अभिलाषेण, स्वपतीकृतम् = निजनाथीकृतं, नलं = नैषधं, वव = कुत्र, निशि = रात्रौ, न पश्यति स्म = नो दृष्टवती, सर्वस्यां रात्रावपि ददर्शति भावः । उक्तमर्थमर्थान्तरन्यासेन द्रष्टव्यं । सुप्तिः = स्वप्नः, अदृष्टवैभवात् = धर्माऽधर्मप्रभावात् अदृष्टम् अपि = अविलोकितम् अपि, अर्थं = पदार्थं, जनदर्शनाऽतिथिं = लोकविलोकनगोचरं, करोति = विदधाति, स्वप्नरूपेण दर्शयतीति भावः ॥ ३९ ॥

अनुवादः—सोती हुई वे (दमयन्ती) अभिलाषसे अपने पति बनाये गये नलको किस रातमें नहीं देखती थीं । स्वप्न धर्म और अधर्मके प्रभावसे नहीं देते गये पदार्थों भी जनोका दर्शनगोचर बनाता है ॥ ३९ ॥

टिप्पणी—स्वपति = “वि वप श्ये” धातुसे लट्के स्थानमें शतृ आदेश और स्त्रीत्वविवक्षामें डीप । स्वपतीकृतं = स्वस्य पतिः (प० त०) । अस्वपतिः स्वपतिर्यथासपद्यते तथा कृतः स्वपतीकृतः, तम् । स्वपति + च्वि + कृ + क्तः । वव कस्यामिति, “किमोऽ” इस सूत्रसे “किम्” शब्दसे अत् और “क्वाऽति” इससे ‘किम्’ के स्थानमें वव आदेश । पश्यति स्म = दृश (पश्य) + लट् + तिप्, ‘स्म’ के योगमें भूतकालमें लट् । सुप्तिः = स्वप्नं, “विष्वप श्ये” धातुसे “स्त्रियां क्तिप्” उगमे क्तिप् और सम्प्रसारण अदृष्टवैभवात् = न दृष्टम् अदृष्टम् (नञ०) धर्म और अधर्म । अदृष्टस्य वैभवं, तस्मात् (प० त०) । अदृष्टं = न दृष्टः, तम् (नञ०) । अर्थम् = “अर्थोऽभिधेयरेवस्तुप्रयोजननिवृत्तिषु ।” इत्यमरः । जनदर्शनाऽतिथिं = जनानां दर्शनम् (प० त०), तस्य अतिथिः, तम् (प० त०) । करोति = कृ + लट् + तिप् । इस पद्यमें सामान्यसे विशेषका मयनरूप अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ ३९ ॥

निमीलितावक्षिण्णाच्च निद्रया हृदोऽपि बाह्येन्द्रियमोनमुद्रितात् ।

अदर्शं संगोप्य कदाऽप्यवीक्षितो रहस्यमस्याः स महन्महोपतिः ॥ ४० ॥

अन्वयः निद्रया निमीलितात् अक्षियुगात् बाह्येन्द्रियमोनमुद्रितात् हृदः अपि संगोप्य कदाऽपि अवीक्षितः अस्या महत् रहस्यं स महोपतिः अदर्शः ॥ ४० ॥

व्याख्या—निद्रया = स्वापेन, निमीलितात् = मुद्रितात्, अक्षियुगात् = नेत्र-

युगलात्, बाह्येन्द्रियमौनमुद्रितात् = बहिरिन्द्रियाव्यापारनिमीळितात्, हृद अपि = मनस अपि, सगोप्य = सम्यग् गोपयित्वा, कदाऽपि = कस्मिन्नपि काले, अवीक्षित = अदृष्ट, अस्या = दमयन्त्या, महत् = महत्त्वपूर्ण, रहस्य = गोपनीय वस्तु, स = पूर्वोक्त, महोपति = राजा नल इत्यर्थः । अदक्षि = दक्षित ॥४०॥

अनुवाद—नौदसे मूढे गये दो नेत्रसे बाह्य इन्द्रियके व्यापारभावसे निष्क्रिय अतः करण (मन) से भी छिपाकर कभी भी नहीं देखे गये इन (दमयन्ती) के अत्यन्त गोपनीय महाराज नलको निद्रान्ते दमयन्तीको दिखाया ॥४०॥

टिप्पणी—निमीळितात् = नि + मील + क्त (कर्मणे) । अक्षयुगात् = अक्षयो युग, तस्मात् (य० त०) । बाह्येन्द्रियमौनमुद्रितात् = बहिर्मवानि बाह्यानि, बहिस् छन्दसे “बहिषष्टिलोपो यच्” इस सूत्रसे यच् प्रत्यय और ‘टि’ (इस्) का लोप हुआ है । बाह्यानि च तानि इन्द्रियाणि (क० धा०) । मुनेर्भावो मौनम्, ‘मुनि’ छन्दसे “इगन्ताच्च लघुपूर्वात्” इस सूत्रसे अण् प्रत्यय । बाह्येन्द्रियाणां मौनम् (य० त०), तेन मुद्रितं, तस्मात् (तृ० त०) । हृद = “चित्तं तु चेनो हृदय स्वान्तं हृमानस मनः ।” इत्यमरः । सगोप्य = सम्-उपसर्गपूर्वक “गुपूरक्षणे” धातुमे ‘वत्स’ के स्थानमे त्यप् । अवीक्षित = न वीक्षित (नञ्०) । रहस्य = रहसि भव, रहस् छन्दसे “तत्र भव” इस सूत्रसे यद् । महोपति = महत्या पति (य० त०) । अदक्षि = दक्ष् + णिच् + लुट् ॥ ४० ॥

अहो ! अहोभिर्महिमा हिमागमेऽतिप्रपेदे प्रति तां स्मराऽदिताम् ।

तपतुं पूता अपि वेदसां भरा विभावरोभिर्विभराम्बभूविरे ॥ ४१ ॥

अन्वय — अहो ! स्मराऽदिता ता प्रति हिमागमे अपि अहोभिर्महिमा अति-प्रपेदे, तपतुं पूतौ अपि विभावरीभिर्मदसा भरा विभराम्बभूविरे ॥ ४१ ॥

व्याख्या — अहो = आश्चर्यम्, स्मराऽदिता = कायपीडिता, ता प्रति = दमयन्ती प्रति, हिमागमे अपि । हेमन्ते अपि = अहोभिर्महिमा = दिनं, महिमा = महत्त्व, दैर्घ्यमिति भावः । अतिप्रपेदे = अतिशयेन प्राप्य, तपतुं पूतौ अपि = प्रीष्मर्तुं पूरणे अपि, विभावरीभिः = रात्रिभिः, मेदसां = वसाना, भरा = अतिशया, दैर्घ्यरूपा इति भावः । विभराम्बभूविरे = धृता । हेमन्ते दिनानि ह्रस्वानि, प्रीष्मे रात्रयो ह्रस्वा भवन्ति परं नलवियोगपीडिताया दमयन्त्या कृते हेमन्ते दिनानि दीर्घाणि, प्रीष्मर्तौ रात्रयो दीर्घरूपा प्रतीयन्ते स्मेति भावः ॥ ४१ ॥

अनुवाद — आश्चर्य है ! कामदेवसे पीडित दमयन्तीके लिए हेमन्त ऋतुमे

भी दिन लम्बेसे प्रतीत होते थे, ग्रीष्म ऋतुमें भी रात्रियोंसे दीर्घताका धारण किया जाता था ॥ ४१ ॥

टिप्पणी—अहो = “अहो हीति विस्मये” इत्यमरः । ओकाराऽन्त निपात है, इसलिए “अहो अहोभिः” यहांपर “ओत्” इस सूत्रसे ‘अहो’ पदको प्रगृह्यसज्ञा होकर प्रकृतिभाव होनेसे पूर्वरूप नहीं हुआ । स्मरादितां = स्मरेण अदिता, ताम् (तृ० त०) । तां = “प्रति” इस पदके योगमें “अभितः परितः समया निकषा हा प्रतियोगेऽपि” इससे द्वितीया हुई है । हिमाऽऽगमे = हिमस्य आगमः, तस्मिन् (प० त०) । अहोभिः = “घस्रो दिनाऽहनी वा तु क्लीवे दिवसवासरो ।” इत्यमरः । महिमा = महतः भावः, महत्-शब्दसे “पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा” इस सूत्रसे इमनिच् प्रत्यय, यह पुलिङ्गी शब्द है । अतिप्रपेदे = अति + प्र + पद + लिट् + त (कर्ममें) । तपतुं पूर्तो = तपश्चाऽसौ ऋतुः तपतुः (क० घा०), “आदगुणः” इससे “उरण् रपरः” इसके सहकारमें अर् गुण । “निदाघ उष्णोप-गम उष्ण ऊष्मागमस्तपः ।” इत्यमरः । तपतोः पूर्तिः, तस्याम् (प० त०) । विभावरीभिः = “विभावरीतमस्विन्यौ रजनी यामिनी तमी ।” इत्यमरः । मेदसां = “मेदस्तु वषा वसा” इत्यमरः । “मेद” पदसे चरवीका बोध होता है । विभ-राम्बम्बिरे = “डुमृब् धारणपोषणयोः” इस घातुसे कर्ममें लिट् + झ, “भील्ली-मृहुवां श्लुवच्च” इससे श्लुवद्भाव होनेसे द्विस्व हुआ है । इस पद्यमें पूर्वार्द्ध और उत्तरार्द्धमें दो विरोधाभास है, निरपेक्षतासे उनकी स्थिति होनेसे सत्सृष्टि अलंकार है । इस पद्यसे दमयन्तीकी निरन्तर चिन्ता और रातमें जाग्रण प्रतीत होता है ॥ ४१ ॥

साम्प्रतं नलस्यापि दमयन्त्यामनुरागं सूचयति—

स्वकान्तिकीर्तिव्रजमौक्तिकक्षजः श्रयन्तमन्तघटनागुणश्रियम् ।

कदाचिदस्या युवधैर्यलोपिनं नलोऽपि लोकादभृणोद् गुणोत्करम् ॥ ४२ ॥

अन्वयः—नलः अपि कदाचित् लोकात् स्वकान्तिकीर्तिव्रजमौक्तिकक्षजः अन्तर्घटनागुणश्रियं श्रयन्तं युवधैर्यलोपिनम् अस्या गुणोत्करम् अभृणोत् ॥ ४२ ॥

व्याख्या—नलः अपि = नैपघः अपि, कदाचित् = जातुचित्, लोकात् = जनात्, स्वकान्तिकीर्तिव्रजमौक्तिकक्षजः = आत्मसौन्दर्ययशःसमूहमुक्तामालायाः, अन्तर्घटनागुणश्रियम् = अभ्यन्तरगुणफनसूत्रांभां, श्रयन्तम् = आश्रयन्तं, युवधैर्यलोपिनं = तरुणधीरत्वनशकम्, अस्याः = दमयन्त्याः, गुणोत्करं = सौन्दर्य-सौशील्यादिगुणसमूहम्, अभृणोत् = श्रुतवान् ॥ ४२ ॥

अनुवाद — नलने भी किसी समय लोभसे अपने सौन्दर्यके यशसमूहके हारके भीतर गुम्फनके लिए सूत्रकी शोभा करनेवाले और युवकोंके धैर्यको हटानेवाले दमयन्तीके गुणगणको सुना ॥ ४२ ॥

टिप्पणी—लोकात् = हेतुमे पञ्चमी 'लोकस्तु भूवने जने' इत्यमर । स्व-
कान्तिकीतिव्रजमोक्तिकस्रज = स्वस्य कात्ति (प० त०) कीर्तिना व्रज (प०
त०) । स्वकान्ते कीतिव्रज (प० त०) । मोक्तिकाना स्रज (प० त०) ।
स्वकान्तिकीतिव्रज एव मोक्तिकस्रज (रूपक०), तस्या । अन्तर्घटनागुण-
धियम् = अन्त घटना (सुसुपा०) । अन्तर्घटनाया गुण (प० त०), तस्य
श्री, ताम् (प० त०) । अयन्त = अयतीति अयन्, तम्, श्रि + लट् + शतृ +
अम् । युवधैर्यलोपिन = यूना धैर्यम् (प० त०) । युवधैर्यं लुप्सतीति युवधैर्य-
लोपी, तम् । युवधैर्य + लुप + णिनि (उपपद०) । गुणोत्कर = गुणानाम्
उत्कर, तम् (प० त०) । अमृणोत् = "श्रु श्रवणे" घातुसे लङ् + तिप् । इत्
पद्यमे रूपक अलङ्कार है ॥ ४२ ॥

तमेव लब्ध्वाऽवसर स्मर शरीरशोभाजयजातमत्सर ।

अमोघशक्त्या निजयेव भूतया तया विनिर्जितुमियेव नैवधम् ॥ ४३ ॥

अन्वय — तत् शरीरशोभाजयजातमत्सर स्मर तम् एव अवसर लब्ध्वा
भूतया निजया अमोघशक्त्या इव तया नैवध विनिर्जितुम् इयेव ॥ ४३ ॥

अथ नलस्य दमयन्त्या रामादय वर्णयति-तमेवति ।

व्याख्या - तत् = अनन्तर, नलकृतदमयन्तीगुणश्रवणाऽनन्तरमिति भाव ।
शरीरशोभाजयजातमत्सर = स्वदे सौन्दर्यविजयोत्पन्नविद्वेष, स्मर = काम,
तम् एव = नलकृतदमयन्तीगुणश्रवणात्मकम् एव, अवसर = प्रसङ्ग, लब्ध्वा =
प्राप्य भूतया = भूतिमत्या, निजया = स्वकीयया अमोघशक्त्या इव = अकुण्ठ-
सामर्थ्येन इव, तया = दमयन्त्या, करणभतयेति भाव । नैवध = नल, विनिर्जितुम्
पराभितुम्, इयेव = ऐक्यत्वं, शत्रवो रन्धाऽ वेपथवगणयणा भवन्तीति भाव ॥ ४३ ॥

अनुवाद — तब अपने शरीरके सौन्दर्यका श्रोतनेसे विद्वेषस युक्त कामदेवने
उसी अवसरको पाकर मूर्तिमती अपनी सफल शक्तिके समान दमयन्तीके द्वारा
ही नलका जीतनेकी इच्छा की ॥ ४३ ॥

टिप्पणी — शरीरशोभाजयजातमत्सर = शरीरस्य शोभा (प० त०) ।
तस्या जय (प० त०) । जान मत्सर यस्य स । (वट्ट०) । शरीरशोभाजयेन
जातमत्सर (हेतुमे तृतीया और तृ० त०) । लब्ध्वा = लभ् + क्त्वा । अमोघ-

शक्त्या = अमोघा चाऽसौ शक्तिः तथा (क० घा०) । नैपधं = निपध + अण् । विनिर्जेतुम् = वि + निर् + जि + तुमुन् । इयेप = "इषु इच्छायाम्" घातुसे लिट् + तिप् । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ४३ ॥

अकारि तेन श्रवणाऽतिथिगुणः क्षमाभुजा भीमनृपात्मजाश्रयः ।

तदुच्चधैर्यव्ययसंहितेपुणा स्मरेण च स्वात्मशरासनाश्रयः ॥ ४४ ॥

अन्वयः—तेन क्षमाभुजा भीमनृपात्मजाश्रयः गुणः श्रवणाऽतिथिः अकारि, तदुच्चधैर्यव्ययसंहितेपुणा स्मरेण च स्वात्मशरासनाश्रयः गुणः श्रवणाऽतिथिः अकारि ॥ ४४ ॥

व्याख्या -- तेन = पूर्वोक्तेन, क्षमाभुजा = राजा, नलेनेत्यर्थः । भीमनृपात्मजाऽऽश्रयः = दमयन्तीनिष्ठः, गुणः = सोन्दर्यवैदुष्याऽऽदिः, श्रवणाऽतिथिः = श्रोत्रेन्द्रियागन्तुकः, कर्णविषय इति भावः । अकारि = कृतः, नलेन दमयन्त्या गुणगणः श्रुतः इति भावः । ततः तदुच्चधैर्यव्ययसंहितेपुणा = नलोनतघोरताविनाशार्थं सयोजितवाणेन, स्मरेण च = कामदेवेन च, स्वात्मशरासनाश्रयः = निजदृढधनुनिष्ठः गुणः = मोर्वी, श्रवणाऽतिथिः = श्रोत्रेन्द्रियागन्तुकः, अकारि = कृतः, कामदेवेन नलविजयार्थं स्वचापारोपितो गुण आकर्णं कृष्ट इति भावः ॥ ४४ ॥

अनुवादः—महाराज नलने दमयन्तीमें रहनेवाले सोन्दर्य और वैदुष्य आदि गुणोंको अपने कानोंका अतिथि बनाया अर्थात् दमयन्तीके गुणोंको सुना । नलके उन्नत धैर्यका नाश करनेके लिए धनुमें वाणका सन्धान करनेवाले कामदेवने अपने दृढ़ धनुमें चढ़ायी गयी प्रत्यक्षाको कानोंतक खीचा ॥ ४४ ॥

टिप्पणी—क्षमाभुजा=क्षमां भुनक्तीति क्षमाभृक्, तेन, क्षमा + भुज् + क्विप् । भीमनृपात्मजाश्रयः=भीमश्चाऽसौ नृपः (क० घा०), तस्य आत्मजा (प० त०) । भीमनृपात्मजा आश्रयः यस्य सः (बहु०) । श्रवणाऽतिथिः = श्रवणयोः अतिथिः (प० त०) । अकारि = कृ + लुङ् (कर्ममें) । तदुच्चधैर्यव्ययसंहितेपुणा = उच्चं च तत् धैर्यम् (क० घा०) । उच्चधैर्यस्य व्ययः (प० त०) । तस्य उच्चधैर्यव्ययः (प० त०) । संहितः इषुः येन सः (बहु०) । तदुच्चधैर्यव्ययाय संहितेपुः, तेन (च० त०) । स्वात्मशरासनाश्रयः = आत्मनः शरासनम् (प० त०) । शोभनम् आत्मशरासनम् "कुगतिप्रादयः" इससे गतिसमाप्त । स्वात्मशरासनम् आश्रयः यस्य सः (बहु०) । गुणः = "मोर्वीज्या शिञ्जिनी गुणः" इत्यमरः । श्रवणातिथिः = श्रवणयोः अतिथिः (प० त०) । अकारि = कृ + लुङ् + त (कर्ममें) । इस पद्यमें "अकारि"

इस एक श्रियाक साय नल और स्मर इन दोनों प्रस्तुतोंकी कर्तृतासे सम्बन्ध होनेसे तुल्ययोगिता अलङ्कार है और "स्वादिशूरासनायय" इस पदमें स्व और आत्मन् शब्दके प्रयोगसे पहले पुनरुक्ति प्रतीत होती है। (शोभन) आत्मशरासनायय अर्थकी प्रतीति होनेसे पुनरुक्तिवदामास अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

80738

आपाततो यदर्थस्य पुनरुक्त्याऽवभासनम् ।

पुनरुक्तवदामास स भिन्नाकारशङ्कः ॥ १०२ (सा० ६०) ।

इस प्रकार दो अलंकारोंकी समष्टि है ॥ ४४ ॥

अमुष्य धीरस्य जयाय साहसो तदा खलु यथा विशिखं सनाययन् ।

निमग्नयामास यथासि सशये स्मरस्त्रिलोकीविजयाजिताययि ॥ ४५ ॥

अन्वय—साहसी स्मर धीरस्य अमुष्य जयाय तदा यथा विशिखं सनाययन् त्रिलोकीविजयाजितानि अपि यथासि सशये निमग्नयामास खलु ॥ ४५ ॥

व्याख्या—साहसी = साहसकर, स्मर = कामदेव, धीरस्य = धैर्ययुक्तस्य, अमुष्य = नलस्य, जयाय = विजयाय, तदा = तस्मिन् समये, यथा = मोर्ची, विशिखं = बाण, सनाययन् = सनाया कुर्वन्, सयोजयन्निरययं । त्रिलोकीविजयाजितानि अपि = त्रिभुवनजयापाजितानि अपि, यथासि = कीर्ती, सशये = सन्देहे, निमग्नयामास = स्थापयामास, खलु = निश्चयेन, त्रिभुवनविजेतायपि काम नलविजयार्थं प्रवर्णमान सन् "सोऽयं काम नलविजये समर्थो भवेन्नवेति सशयपात्र इधूये" ति भाव ॥ ४५ ॥

अनुवाद—साहसी कामदेवने धैर्यशाली नलको जीतनेके लिए उस समय प्रत्यक्षबामे बाणोंको चड़ाकर तीन लोकोंको जीतकर उपाजित अपने यशको सशयने डाल दिया ॥ ४५ ॥

टिप्पणी—साहसी साहसम् अस्यास्तीति, साहस शब्दसे "अत इतिठनो" इससे इति-प्रत्यय । "न सशयमनाहस्य नरो भद्राणि पश्यति" इस न्यायसे विलम्ब नहीं करता हुआ यह नातरय है । जयाय = क्रियाऽर्थोत्पदस्य च कर्मणि स्या-निन" इससे चतुर्थी । सनाययन् = नार्य सहिता सनाया (तुल्ययोगं बहु०) । सनाया कुर्वन्, "तत्करोति तदाचष्टे" इस सूत्रसे णिच् प्रत्यय होकर लट्के स्यातमे शतृ आदेश । त्रिलोकीविजयाजितानि = त्रयाणां लोकानां समाहार त्रिलोकी, "तद्धिताऽर्थोत्तरपदममाहारे च" इससे समास, "सख्यापूर्वो द्विगु" इससे उसकी द्विगुसत्ता और "अस्मात्तन्तोत्तरपदो द्विगु स्थियामिष्ट" इससे स्त्रीलिङ्ग

होनेसे “द्विगोः” इस सूत्रसे ङीप् । त्रिलोक्या विजयः (ष० त०) । तेन अर्जितानि, तानि (तृ० त०) । निमज्जयामास = नि-नषसर्गपूर्वक “दुमस्जो शुद्धो” इस धातुसे णिच् होकर लिट् + तिप् । कामदेवके उक्त संशयसे सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धका प्रतिपादन होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ४५ ॥

अनेन भैमीं घटयिष्यतस्तथा विधेरवन्ध्येच्छतया व्यलासि तत् ।

अभेदि तत्तादृगनङ्गमार्गणैर्यवस्य पौष्पैरपि धैर्यकञ्चुकम् ॥ ४६ ॥

अन्वयः देवयोगात्कामस्य नलविजयोद्यमः सफल इति प्रतिपादयति—अनेनेति । अनेन भैमी घटयिष्यतः विधेः अवन्ध्येच्छतया तत् तथा व्यलासि । यत् पौष्पैः अपि अनङ्गमार्गणैः अस्य तादृक् तत् धैर्यकञ्चुकम् अभेदि ॥ ४६ ॥

व्याख्या--अनेन = नलेन सह, भैमी = दमयन्ती, घटयिष्यतः = संयोजयिष्यतः, विधेः = ब्रह्मणः, अवन्ध्येच्छतया = अमोघाऽभिलाषत्वेन, तत्, तथा=तेन प्रकारेण, व्यलासि = विलसितम् । यत् पौष्पैः अपि = पुष्पमयैः अपि, न तु कठिनैरिति भावः । अनङ्गमार्गणैः = अनङ्गवाणैः न तु अङ्गिवाणैः, अस्य = नलस्य, तादृक् = अतिकठोरम्, तत् = प्रसिद्धं, धैर्यकञ्चुकं = धीरस्त्वक्वचम्, अभेदि = भिन्नम् । विधेरभिलाषाफल्येनाऽनङ्गस्य कुसुमरूपैरपि वाणैर्नलस्य धैर्यकवचं भिन्नमिति भावः ॥ ४६ ॥

अनुवादः—नलके साथ दमयन्तीका संयोग करानेवाले ब्रह्माजीकी इच्छाके अमोघ होनेसे ऐसा हुआ कि कामदेवके वैसे पुष्पमय वाणोंसे भी नलका धैर्यरूप कवच भिन्न हो गया ॥ ४६ ॥

टिप्पणी - अनेन = “सह युवतेऽप्रधाने” इस सूत्रसे सहका योग गम्यमान होनेपर भी तृतीया । भैमी = भीमस्य अपत्यं स्त्री भैमी, ताम्, भीम + अण् + ङीप् + अम् घटयिष्यतः = घट + णिच् + लृट् + (शतृ) + इस् । अवन्ध्येच्छतया = न वन्ध्या (नञ् तत्पु०), अवन्ध्या इच्छा यस्य सः (बहु०) । अवन्ध्येच्छस्य भावः अवन्ध्येच्छता, तया (अवन्ध्येच्छ + तल् + टाप् + टा) । व्यलासि = वि + लस + लुङ् (भावमें) । पौष्पैः = पुष्पाणाम् इमे, तैः (पुष्प + अण् + भिस्) । अनङ्गमार्गणैः = अविद्यमानानि अङ्गानि यस्य सः अनङ्गः (नञ् बहु०) “कन्दर्पोदरपकोऽनङ्गः कामः पञ्चशरः स्मरः ।” इत्यमरः । अनङ्गस्य मार्गणाः, तैः (ष० त०) । तादृक् = तदिव दृश्यते इति, तद-उपपदपूर्वक दृश् धातुसे “त्य-दादिषु दृशोऽालो-ने कश्च” इय सूत्रसे क्विप् प्रत्यय ओर् “आ सर्वनाम्नः” इस सूत्रसे आत्वं । धैर्यकञ्चुकं=धैर्यम् एव कञ्चुकम्, “मयूरव्यांसकादयश्च” इस सूत्रसे

रूपकसमाप्त । “कञ्चुको वारबाणोऽस्त्री” इत्यमरः । अभेदि = भिदिर् विदारणे
इस घातुसे कममे लुङ् । इस पद्यमें पुष्पमय बाणोंसे कञ्चुकके भेदमे विरोधकी
प्रतीति होनी है, विधिकी अवध्य इच्छासे उसका परिहार होनेसे विरोधाभास
अलङ्कार है । घंयमें कञ्चुकका आरोप होनेसे रूपक अलङ्कार है । इस प्रकार
रूपक और विरोधाभासका अङ्ग-अङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ४६ ॥

किमयदद्यापि यदस्त्रतापित पितामहो वारिजमाधयत्यहो ।

स्मर तनुच्छाययतया तमास्थन शशाक शङ्के स न लङ्घितु मल ॥ ४७ ॥

अन्वय — अहो ! अन्यत् किम् ? यदस्त्रतापित पितामह अद्यापि वारिजम्
आधयति । स मल आत्मनः तनुच्छाययतया स स्मर लङ्घितु न शशाक (इति)
शङ्के ॥ ४७ ॥

व्याख्या — अहो = आश्चर्यम्, अन्यत् = अपर, कि = किम् उच्यते, यदस्त्र-
तापित = यस्य (स्मरस्य) आयुषस्तपापित पितामह = ब्रह्मा अद्यापि =
इदानीम् अपि, वारिज = कमलम्, आधयति = अवलम्बते, कामसन्तापाशनयार्थं
कमलासनमधिवसतीति भावः । स पूर्वोक्तः, नल, आस्थन = स्वस्य, तनुच्छा-
ययतया = शरीरकात्तिमत्त्वेन अथवा शरीरच्छायात्त्वेन, स = पूर्वोक्तः, स्मर =
कामदेव, लङ्घितुम् = अतिक्रमितुं, न शशाक न समर्थो बभूव, इति, शङ्के = शङ्का,
करोमि, स्वसदृश आत्मच्छाया वा लङ्घितुं न शक्यत इति भावः ॥ ४७ ॥

अनुवाद — आश्चर्य है । और क्या कहना है ? जिस कामदेवके अस्त्रसे
तापित ब्रह्माग्नी आज भी कमलका आश्रय ले रहे हैं । महाराज नल अपने शरीर
की कान्तिके सदृश होनेसे वा अपने शरीरकी छाया होनेसे कामदेवको लङ्घन
करनेके लिए समर्थ नहीं हुए मैं ऐसा समझता हूँ ॥ ४७ ॥

टिप्पणी — यदस्त्रतापित = यस्य (स्मरस्य) अस्त्राणि (य० त०), स
तापित (तृ० त०) । पितामह = पितु पिता, ‘पितृव्यमातुल्यातामहपितामहा’
इससे निपातन, ‘मातृपितृभ्या पितरि ङामहच्’ इस वानिकसे पितृ णङ्सते ङामहच्
प्रत्ययः । वारिज = वारिज जात तत्, वारि + जन + ङ + अम् । आधयति =
आङ् + ध्रिज् + लट् + तिप् । तनुच्छययतया = तनो इव छाया (कान्ति)
यस्य स (व्यधिकरण बहु०) । अथवा आस्थन छाया आत्मच्छाय, ‘विभाषा
सेनासुराच्छायाशालानिष्ठानाम्’ इससे विकल्पसे नपुंसकलिङ्गता । ‘छाया
त्वनातपे कान्तो’ इति वंजयन्ती । तनुच्छायस्य भावः, तत्ता नया तनुच्छाय +
तल् + टाप् + टा । लङ्घितु = लघि + तुमुन् । शशाक = शक + लिट् + तिप् ।

शङ्के = शकि + लट् + त । इस पद्यमें अर्थापत्ति, उत्प्रेक्षा और अतिशयोक्ति इन तीनों अलङ्कारोंकी संसृष्टि है ॥ ४७ ॥

उरोभुवा कुम्भयुगेन जृम्भितं नवोपहारेण वयः कृतेन किम् ।

प्रपासरिदुर्गमपि प्रतीयं सा नलस्य तन्वी हृदयं विवेश यत् ॥ ४८ ॥

अन्वयः—तन्वी सा प्रपासरिदुर्गमम् अपि प्रतीयं नलस्य हृदयं यत् विवेश

तत् वयःकृतेन नवोपहारेण उरोभुवा कुम्भयुगेन जृम्भित किम् ? ॥ ४८ ॥

व्याख्या—तन्वी = कृशाऽङ्गी, सा = दमयन्ती, प्रपासरिदुर्गमम् अपि = लज्जा-नदीदुर्गमस्थलम् अपि, प्रतीयं = प्रकर्षेण तीर्त्वा, नलस्य = नैषधस्य, हृदयं = मनः, यत्, विवेश = प्रविष्टवती, तत् = नलहृदयप्रवेशनं, वयःकृतेन = यौवनविहितेन, नवोपहारेण = नूतनोपायनरूपेण, उरोभुवा = वक्षःस्थलोत्पन्नेन; कुम्भयुगेन = कलशयुग्मेन, कुचयुगलरूपेणेति शेषः, जृम्भितं किम् = विलसितं किम् ॥ ४८ ॥

अनुवादः—कृशाऽङ्गी दमयन्तीने लज्जारूप नदी दुर्गको भी पार कर नलके हृदयमें जो प्रवेश किया वह यौवनेसे किये गये उपहाररूप छातीमें उत्पन्न दो कुचकलशोने विलास किया है क्या ? ॥ ४८ ॥

टिप्पणी—प्रपासरिदुर्गमं = प्रपा एव सरित् (रूपक०), “मन्दाक्षं ह्रीस्त्रपा श्रीढा लज्जा” इत्यमरः । प्रपासरित् एव दुर्गं, तत् (रूपक०) । प्रतीयं = प्र + पृ + क्त्वा (ल्यप्) । विवेश = “विश प्रवेशने” धातुसे लिट् + विप् । वयः = (क० घा०) । उपायनमुपग्राह्यमुपहारस्तथोपदा । इत्यमरः । उरोभुवा = उरसि भवतीति, तेन, उरस् + भू + विवप (उपपद०) । कुम्भयुगेन = कुम्भयोः युगं, तेन (प० त०) । जृम्भितं = “जृम्भि गात्रविनामे” इस धातुसे क्त प्रत्यय (भावमे) । इस पद्यमें अतिशयोक्ति, उत्प्रेक्षा और रूपक इनकी निरपेक्षतासे स्थिति होनेसे संसृष्टि अलङ्कार है ॥ ४८ ॥

अपह्नुवानस्य जनाय यन्निजामधीरतामस्य कृतं मनोभुवा ।

अबोधि तज्जागरदुःखसाक्षिणी निशा च शय्या च शशाङ्गकोमला ॥ ४९ ॥

अन्वयः—निजाम् अधीरतां जनाय अपह्नुवानस्य अस्य मनोभुवा यत् कृतं, तत् जागरदुःखसाक्षिणी शशाङ्गकोमला निशा शय्या च अबोधि ॥ ४९ ॥

अधुना नलस्य जागराऽवस्थां प्रतिपादयति—अपह्नुवानस्येति ।

व्याख्या—निजां = स्वकीयाम्, अधीरताम् = अधैर्यं, अपलतामिति भावः । जनाय = लोकाय, अपह्नुवानस्य = अपलपतः, अस्य = नलस्य, मनोभुवा = काम

देवेन, यत् = जागरप्रलापादिक, कृत = विहित, तत्, जागरदुःखसाक्षिणी = अनिद्रापीडाया साक्षाद्द्रष्ट्री, शशाङ्ककोमला = चन्द्रमृदुला, शीतलेति भाव । निशा = रात्रि, शशाङ्ककोमला, शय्या च = शयनीय च, अबोधि = जातवती । निशा शय्या च नलजागरदुःखसाक्षिणीति भाव ॥ ४९ ॥

अनुवाद — अपनी अधीरताको लोकसे छिपानेवासे राजा नलका कामदेवने जो किया, उसको उनके जागरणके दुःखकी साक्षिणी चन्द्रसे कोमल (शीतल) रात और चन्द्रके समान कोमल शय्या भी जानती थी ॥ ४९ ॥

टिप्पणी — अधीरता = न धीरता, ताम् (नञ्, त०) । अनाप = “अपह्नु-वानस्य” इस हुतुञ्, घातुके योगमे ‘श्लाघह्नुइस्थाशपा ङीप्स्वमान’ इस सूत्रसे सम्प्रदानसशा होनेसे चतुर्थी । अपह्नुवानस्य = अपह्नुत इति अपह्नुवान्, तस्य, अय-उपसर्गपूर्वक “इनुइ अपनयने” इस घातुसे लट्के स्वानमे शानच् आदेश । मनोभूवा = मनसि भवतीति मनोभू, तेन, मनस् + भू + क्विप् + टा । जागर-दुःखसाक्षिणी = जागरण जागर “जागृ निद्रालये” घातुसे घञ् प्रत्यय । जागरे दुःखम् (स० त०) । साक्षाद्द्रष्ट्री साक्षिणी, “साक्षात्” शब्दसे “साक्षाद्द्रष्टरि सन्नायाम्” इससे इनि प्रत्यय और स्त्रीस्वविबलामें “ऋन्मेभ्यो ङीप्” इस सूत्रसे ङीप् । जागरदुःखस्य साक्षिणी (व० त०) । शशाङ्ककोमला = शश अङ्क यस्य स शशाङ्क (बहु०) । शशाङ्केन कोमला (तु० त०), यह विग्रह निशाके विशेषणमे है । शशाङ्क इव कोमला, “उपमामानि सामान्यवचन” इससे समास । यह विग्रह शय्याके विशेषणमे है । शय्या = भेते प्रस्थाम् इति, “शीङ् स्वप्ने” घातुसे ‘सन्नाया समञ्जनिषदनिपतमनविदपुङ्गीङ्मृञिण’ इस सूत्रसे क्यप् प्रत्यय और “अयङ् वि किरिति” इससे अयङ् आदेश । अबोधि = बुध् + लुङ् + त (कर्तमे) । यहाँ तुल्ययोगिता और उपमा बलङ्कार है ॥ ४९ ॥

स्मरोपतप्तोऽपि भृश न स प्रभुर्विदर्भराज तनयामयाचत ।

त्यजत्यसूत्रशर्म च मानिनो वर त्यजन्ति न त्वेकमयाचितव्रतम् ॥ ५० ॥

अन्वय — प्रभु स भृश स्मरोपतप्त अपि विदर्भराज तनया न अयाचत । मानिन असूत्र शर्म च त्यजन्ति वरम्, तु एकम् अयाचितव्रत न त्यजन्ति ॥ ५० ॥

व्याख्या — प्रभु = समर्थ, स = नल, भृशम् = अत्यर्थ, स्मरोपतप्त अपि = कामसन्तप्त अपि, विदर्भराज = भीमनृप, तनया = पुत्री, तत्पुत्री दमयन्तीमिति भाव, न अयाचत = नो याचितवाम् । तथा हि-मानिन = अभिमानिन, मन-स्विन इत्यर्थ । असूत्र = प्राणान्, शर्म च = सुख च, त्यजन्ति = जहति, वर = प्राणसुख-

त्यागोऽपि मनाक् प्रियः, तु = किन्तु, एकम् = अद्वितीयम्, अयाचितव्रतम् = अयाचनानियमं तु, न त्यजन्ति = नो जहति, मनस्विनां प्राणादित्यागदुःखादपि याचनादुखं दुःसहं भवतीति भावः ॥ ५० ॥

अनुवादः—समर्थ महाराज नलने अतिशय कामपीडित होकर भी विदभं-
राज भीमसे उनकी पुत्री दमयन्तीको नहीं मांगा । क्योंकि मनस्वी पुरुष प्राणी-
को और सुखको भी छोड़ देते हैं, यह त्याग भी कुछ उत्कर्ष ही है परन्तु एक
अयाचित व्रतको नहीं छोड़ते है ॥ ५० ॥

टिप्पणी—स्मरोपतप्तः = स्मरेण उपतप्तः (वृ० त०) । विदभंराजं =
विदभंराजां राजा विदभंराजः, तम् (प० त०) । “राजाऽहःप्रक्षिभ्यष्टच्” इस
सूपसे समासाऽन्त टच् प्रत्यय । “अयाचित” इस “याच्” घातुका “अकषितं च”
इससे कर्मसंज्ञा होकर द्वितीया । यह गौण कर्म है । तनयाम् = यह मुख्य कर्म
है । अयाचित = “याच् याच्ञायाम्” घातुसे लङ् + त । मानिनः = मान + इनि
+ जस् । असूम् = “पुंसि मून्म्यसवः प्राणाः” इत्यमरः । वरं = “देवाद् वृते वरः
षेष्ठे त्रिषु क्लीवे मनाक् प्रिये ।” इत्यमरः । अयाचितव्रतं = याचनं याचितम्,
‘याच्’ घातुसे ‘नपुंसके भावे क्तः’ इससे क्त प्रत्यय । न याचितम् (नञ्
सत्पु०) । अयाचितं च तद्व्रतम् (क० घा०) । त्यजन्ति + त्यज् + लट् + क्षि ।
इस पद्यमें सामान्यसे विशेषका समर्थनरूप अर्थान्तरन्यास अलङ्कार और तुल्य-
योगिताका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ १० ॥

मृषाविषादाऽभिनयादयं क्वचिज्जुगोप निःश्वासतति वियोगजाम् ।

विलेपनस्याऽधिकचन्द्रभागताविभावनाच्चापललाप पाण्डुताम्-॥ ५१ ॥

अन्वयः—अयं क्वचित् मृषाविषादाऽभिनयात् वियोगजां निःश्वासतति
जुगोप । विलेपनस्य अधिकचन्द्रभागताविभावनात् पाण्डुतां च अपललाप ॥ ५१ ॥

व्याख्या—अयं = नलः, क्वचित् = कुत्रचित् विषये मृषाविषादाऽभिनयात् =
मिथ्यासुखप्रकाशनात्, वियोगजां = मंत्रीविरहोत्पन्नां, निःश्वासतति = निःश्वास-
परम्परां, जुगोप = गोपितवान्, संवारेत्यर्थः । विलेपनस्य = चन्दनादिलेपन-
द्रव्यस्य, अधिकचन्द्रभागताविभावनात् = अतिरिक्तकर्पूरांशताज्ञापनात्, पाण्डु-
तां च = शरीरपाण्डिमानं च, अपललाप = अपलपितवान् ॥ ५१ ॥

अनुवादः—नलने किसी विषयमें मिथ्यासुखको प्रकाशित करके दमयन्तीके
वियोगसे उत्पन्न निःश्वासपरम्पराको छिपाया । चन्दन आदि लेपनद्रव्यमें ज्यादा
कर्पूरका भाग पड़ गया है ऐसा कहकर शरीरकी पाण्डुताको छिपाया ॥ ५१ ॥

टिप्पणी—मृषाविषादाऽभिनयात् = मृषा चाऽमी विषाद (क० धा०) ।
 'मृषा' यह अव्यय है । मृषाविषादस्य अभिनयः, तस्मात् (प० त०), "विभाषा
 गुणोऽस्त्रियाम्" इस सूत्रसे हेतुमे पञ्चमी । वियोगजा = वियोगात् जाता, ताम्,
 वियोग उपपदपूर्वक "जन्" धातुसे "पञ्चम्यामजातो" इस सूत्र से ट प्रत्यय होकर
 स्त्रीत्वविवक्षामे टाप् । निश्वासानि = निश्वासाना तति, ताम् (प० त०) ।
 जुगोष = "गुपूरक्षणे" धातुसे लिट् + तिप् । अधिकचन्द्रभागताविभावनात् =
 चन्द्रस्य भाग (प० त०) । "वनसारश्चन्द्रसज्ज" सिताम्नो हिमवातुका ।"
 इत्यमर । अधिकश्चाऽसौ चन्द्रभाग (क० धा०), तस्य भावः तत्ता अधिक-
 चन्द्रभाग + तन् + टाप् । अधिकचन्द्रभागताया विभावन, तस्मात् (प० त०),
 पहलेके सूत्रसे हेतुमें पञ्चमी । पाण्डुना = पाण्डोर्भावि, ता, पाण्डु + तल् + टाप् +
 अम । "हरिण पाण्डुरः पाण्डुः" इत्यमरः । अपललाप = अप-उपसर्गपूर्वक "लप
 व्यक्ताया वाचि" धातुसे लिट् + तिप् । "अपलापस्तु निह्नुव" इत्यमरः । इस
 पद्यमे व्याजोक्ति अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

"व्याजोक्तिर्गोपन व्याजानुद्भूतस्याऽपि वस्तुन ।" सा० द० १०-१२० ।

शशाकं निह्नोतुमयेन सत्प्रियामय बभाषे यदलीकवीक्षिताम् ।

समाज एवाऽऽनयितासु वैणिकैर्मूमूच्छं यत्पञ्चममूच्छंतासु च ॥ ५२ ॥

अथय अयम अलीकवीक्षिता प्रिया यत् बभाषे, वैणिकं पञ्चममूच्छंतासु
 आलपितासु समाज एव च यत् मुमूच्छ, तत् अनेन निह्नोतु शशाक ॥ ५२ ॥

व्याख्या—नलस्य प्रलापाख्या कामदशा प्रतिपादयति—शशाकेति । अयः =
 नल, अलीकवीक्षिता = मिथ्याऽवलोकिता, प्रिया = वल्लभा, दमयतीमित्यर्थः ।
 यत् बभाषे = भाषितवान्, निह्नोतुमयेन वशात्पुनः संप्राप्ता विदित्वेति शेषः ।
 वैणिकं = वीणावादकं, पञ्चममूच्छंतासु = पञ्चमस्वरमूच्छासु, आलपितासु = पुनः
 पुनर्गीतासु सनीषु समाजे एव च = सभास्थितजनसमूहे एव च, यत् = यस्मात्कार-
 णात्, मुमूच्छं = मूच्छां प्राप, स्फुटता न प्रापेति भावः । तत् = भाषणम्, अनेन =
 प्रकारेण, निह्नोतु = भोषयितु, शशाक = समर्थो बभूव ॥ ५२ ॥

अनुवाद —इहोने भ्रमसे देखी गयी प्रिया, दमयन्ती) को जो कहा, बीन
 बजानेवालो के पञ्चम स्वरकी मूच्छंताओके आलाप करनेपर जनसमूहमे ही जिससे
 स्फुट नहीं हुआ इस कारणसे उसे छिपानेके लिए नल समर्थ हुए ॥ ५२ ॥

टिप्पणी—अलीकवीक्षिताम् = अलीकम् (यथा तथा) वीक्षिता, ताम्
 (सुधुमा०) बभाषे = भाष + लिट् + त । वैणिकं = वीणावादन शिल्प (क्रिया-

कोशलम्) येषां ते वैणिकाः, तैः, “शिल्पम्” इस सूत्रसे ठब् । पञ्चममूर्च्छनासु = पञ्चमस्य मूर्च्छनाः, तासु (प० त०) । तन्त्री (तार) और कण्ठसे उत्पन्न होनेवाले शुद्ध स्वर सात प्रकारके होते हैं, जैसे कि—पङ्कज, ऋषभ, गान्धार, मध्यम, पञ्चम, धैवत और निषाद । स्वरोंके आरोह और अवरोहके क्रमको “मूर्च्छना” कहते हैं । मूर्च्छनाके इक्कीस भेद होते हैं । आलपितासु = आङ् + लप् + क्त + टाप् + सुप् । यत् = यद्-शब्दका प्रतिरूपक अव्यय । मुमूर्च्छं = “मुच्छा मोहसमुच्छ्राययोः” इस धातुसे लिट् + तिप् । निहोतु = नि, उपसर्ग-पूर्वक “ह्नुङ् अपनयने” धातुसे “समानकर्तृकेषु तुमुन्” इस सूत्रसे तुमुन् प्रत्यय । शशाक = “शक्ल मर्पणे” धातुसे लिट् + तिप् । इस पद्यमें “मूर्च्छं” “मूर्च्छं” इस प्रकारसे व्यञ्जनसमुदायका एक बार अनेक प्रकारसे समता होनेसे छेकाजुप्रास अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

“छेको व्यञ्जनसङ्घस्य सकृत्साम्यमनेकधा ।” सा० द० १०-४ ॥ ५२ ॥

अवाप साऽपत्रपतां स भूपतिर्जितेन्द्रियाणां धुरि कीर्तितस्थितिः ।

असंवरे शम्बरवैरविक्रमे क्रमेण तत्र स्फुटतामुपेयुषि ॥ ५३ ॥

अन्वयः—जितेन्द्रियाणां धुरि कीर्तितस्थितिः स भूपतिः तत्र असंवरे शम्बर-वैरविक्रमे क्रमेण स्फुटताम्, उपेयुषि साऽपत्रपताम् अवाप ॥ ५३ ॥

शब्दार्थ—जितेन्द्रियाणां=वशीकृत-हृषीकाणां जनानां, धुरि=अग्रे, कीर्तित-स्थितिः=स्तुतमर्यादिः, सः=पूर्वोक्तः, भूपतिः=राजा, नल, इत्यर्थः । तत्र = तस्मिन्, समान इति शेषः । असंवरे = निरोद्धुम् अशक्ये, शम्बरवैरविक्रमे = मदनपराक्रमे, मदननानाविधविकार इति भावः, क्रमेण = परिपाट्या, स्फुटतां = व्यक्तताम्, उपेयुषि = प्राप्तवति सति, साऽपत्रपताम् = अन्येभ्यो लज्जितताम्, अवाप=प्राप, जनसमाजे कामविकारे व्यक्ते सति नलो लज्जितो वभूवेति भावः ॥ ५३ ॥

अनुवादः—जितेन्द्रियोंके अग्रभागमें वर्णित मर्यादावाले महाराज नल समाज-में कामविकारके रोकनेमें अशक्य होकर क्रमसे व्यक्त हो जानेपर अन्य लोगोंके सम्मुख लज्जित हुए ॥ ५३ ॥

टिप्पणी—जितेन्द्रियाणां = जितानि इन्द्रियाणि यैस्ते, तेषाम् (बहु०) । कीर्तितस्थितिः = कीर्तिता स्थितिः येषां ते (बहु०) । “संस्था तु मर्यादा धारणा स्थितिः” इत्यमरः । भूपतिः = भुवः पतिः (प० त०), तत्र = तस्मिन्निति, तद् + तल् । असंवरे = संवरणं संवरः, सम्-उपसर्गपूर्वक “वृज वरणे” धातुसे “ग्रहवृहनिषिचगमश्च” इस सूत्रसे अप् प्रत्यय । अविद्यमाना संवरो यस्य सः,

तस्मिन् (नल् बहु०) । शम्बरवैरिविग्रहे = शम्बरस्य वैरो (प० त०),
 “शम्बराऽरिमनसिजः” इत्यमरः । शम्बरवैरिण विक्रमः, तस्मिन् (प० त०) ।
 स्फुटता = स्फुट + तल् + टाप् । उपयुषि = उप उपसर्गपूर्वक इण् धातुसे “उप-
 यिवाननाश्वाननूचानेञ्च” इस सूत्रसे क्वसु प्रत्यय + ङि । साऽपत्रपताम् = अन्यत
 लज्जा अपत्रपा, “लज्जा साऽपत्रपाऽन्यत” इत्यमरः । अपत्रपया सहित सापत्रप,
 “तेन सहेति तुल्ययोगे” इससे तुल्ययोगबहुव्रीहि, “वोपसजनस्य” इस सूत्रसे ‘सह’
 के स्थानमे विकल्पसे ‘स’ भावः । साऽपत्रपस्य भावः सापत्रपता, ताम्, साऽपत्रप
 + तल् + टाप् + अम् । अवाप = अव-उपसर्गपूर्वक “आप्लु व्याप्तौ” धातुमे
 लिङ् + तिप् । इस पद्यमे प्रथमचरणमे ‘प’कारका बार बार साम्य होनेसे वृत्त्यनु-
 प्रास अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

“अनेकस्यैकधा साम्यमसङ्गहाऽप्यनेकधा ।

एकस्य सङ्गदप्येव वृत्त्यनुप्रास उच्यते ॥” सा० द० १०-५

पूर्वाद्धमे अस्याऽनुप्रास है । उसका लक्षण है—

“व्यञ्जन चेद्यथाऽऽवस्थ सहाद्यन स्वरेण तु ।

भावत्यतेऽन्ययोज्यस्वादन्याऽनुप्रास एव तत् ॥” १०-७ ।

उत्तराद्धमे “वरे श्वर” “क्रमे क्रमे -” इस प्रकार व्यञ्जनसमुदायका
 अनेक प्रकारसे साम्य होनेसे छेकानुप्रास है, इस प्रकार वृत्त्यनुप्रास, अन्त्याऽनु-
 प्रास और छेकाऽनुप्रास इन अलङ्कारोंकी निरपेक्षनया स्थिति होनेमे ससृष्टि
 अङ्कार है ॥ ४३ ॥

अल नल रोद्धममी किलाऽप्रमग्नुणा विवेकप्रभवा न चापलम् ।

स्मर स रत्यामनिरुद्धमेव यस्तुङ्गस्य सग्निसर्ग ईदृश ॥ ५४ ॥

अन्वय —अमी विवेकप्रभवा गुणा नल चापल रोद्धुम् अल न अभवन् किल ।
 यत् स स्मर रत्याम् अनिरुद्धम् एव मृजति, ईदृश अय सग्निसर्ग ।

व्याख्या—विवेकादयो गुणा नलचापल निवारयितुं कथं न समर्था जाता
 इत्यत्राऽऽह—अल नलमिति । अमी=एते, विवेकप्रभवा = पृथगात्मतोत्पन्ना,
 गुणा = धर्म्यादय इत्यर्थः । नल=नपद्य, नलादिति भावः, चापल चाञ्चल्य, काम-
 जनिष्ठमिति शेषः । रोद्धुं = निवारयितुम्, अल=समर्था, न अभवन् = नो जाता,
 किल = निश्चयेन । अत्र हेतुमुपपादयति—स्मर इति । यत् = यस्मात्कारणात्,
 स = प्रसिद्ध, स्मर = कामदेव, रत्याम् = अनुरागे सति, अथवा रतिनामस्व-
 प्रियायाम्, अनिरुद्धम् एव = अनिवारितम् एव, चापलम् एव, पुष्ट्यमिति शेषः ।

पक्षान्तरे—अनिरुद्धनामकं पुत्रम् एव, सृजति = करोति, ईदृशः = एतादृशः, अयम् = एषः, सर्गनिसर्गः = सृष्टिस्वभावः, कामः रती = अनुरागे सति पुष्पं चपलमेव करोति अथवा कामः रती = स्वप्रियायाम्, अनिरुद्धम् एव = अनिरुद्धनामकं पुत्रम् एव उत्पादयति, एतादृशः सृष्टिस्वभाव इत्यर्थः ॥ ५४ ॥

अनुवादः—ये विवेकसे उत्पन्न धर्म आदि गुण नलकी कामचञ्चलताको रोकनेके लिए ममर्ष नहीं हुए। जो कि कामदेव अनुराग उत्पन्न होनेपर मनुष्यको चञ्चल ही कर देता है अथवा कामदेव प्रद्युम्न रति (पत्नी) अनिरुद्ध (पुत्र) को उत्पन्न करते हैं। ऐसा यह सृष्टिका स्वभाव है ॥ ५४ ॥

टिप्पणी—विवेकप्रभवः = विवेकः प्रभवः येषां ते (बहु०) । “विवेकः पृथगात्मता” इत्यमरः । नलम् = अधिकरण वा सम्बन्धकी विवक्षा न करके “अकथितं च” इस सूत्रमे कर्मसंज्ञा होकर द्वितीया । चापलं = चालस्प भावः चापलं, तत् “चपल” शब्दसे युवादिगणमें पठित होनेसे “हायताञ्जतयुवादिभ्यो ऽण्” इस सूत्रसे अण्, ब्राह्मणादिगणमें पठित होनेसे घ्यञ् प्रत्यय होकर “चापल्यम्” ऐसा रूप भी बनता है । यह मुख्य कर्म है । रोद्धम् = “अलम्” इस पटका योग होनेसे “पर्याप्तिवचनेष्वञ्मर्षेण” इससे तुमुन् प्रत्यय । अलम् = “अलं मूषणपर्याप्तिशक्तिवारणवाचकम् ।” इत्यमरः । अभवन् = भू + लट् + झि । रत्याम् = रम् + क्तिन् + डि । अनिरुद्धम् = न निरुद्धम् तद् (नल त०) । अथवा अनिरुद्धम् = प्रद्युम्नपुत्रम् । सृजति = सृज् + लट् + तिप् । सर्गनिसर्गः = सर्गस्य निसर्गः (प० त०) । “सर्गः स्वभावनिर्माक्षनिश्चयाऽऽप्यासृष्टिषु ।” इति “स्वरूपं च स्वभावश्च निसर्गश्च” इत्यप्यमरः । इस पद्यमें उत्तरार्धस्थित सामान्यसे पूर्वा-र्द्धस्थित विशेष अर्थका समर्थन होनेसे अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है उसका लक्षण है—

“सामान्यं वा विशेषेण, विशेषस्तेन वा यदि ।

कार्यं च कारणेनेदं, कार्येण च समर्थ्यते ॥

माधर्म्येणेतेरेणाऽर्थान्तरन्यासोऽष्टधा ततः ।” सा० द० १०-८० ॥ ५४ ॥

अनङ्गचिह्नं स विना शशाक नो यवासितुं संसवि यत्नवानपि ।

क्षणं तवाऽऽरामविहारकृतवान्निषेवितुं देशमियेष निजनम् ॥ ५५ ॥

अन्वयः—स यत्नवान् अपि संसदि यदा अनङ्गचिह्नं विना आसितुं नो शशाक, तदा क्षणम् आरामविहारकृतवात् निजं देशं निषेवितुं इषेय ॥ ५५ ॥

अथ नलस्याऽभीष्टपूर्त्तिसद्व्यवहंससमागमहेतुकोपवनविहारं प्रस्तौति अनङ्गिति ।

व्याख्या—सः = नलः, यत्नवान् अपि = प्रयत्नसम्पन्नः अपि, अनङ्गचिह्नं-

गूढेन इति शेष । ससदि=समाया, यदा = यस्मिन् समये अनङ्गविल्ल विना = स्तस्मादिकामलक्षण विना, आसितुम् = उपवेष्टु, नो जशाक=न समयो बभूव । तदा = तस्मिन् समये, क्षण = क्षिप्रकाल यावत्, आरामविहारकैववात्=उपवन क्रीडाचञ्चलात् निर्जन = जनरहित, देश = स्थान, निषेधितुम् = आश्रयितुम्, इयेष = इष्टवान्, लज्जापरिहाराधमिति शेष ॥ ५२ ॥

अनुवाद — नल प्रयत्न करनेपर भी सभामे जध काम लक्षणके बिना रहनेको समय नहीं हुए, तब कुछ समय तक वगीचेमे क्रीडाके वहानेके उद्देशे निर्जन स्थानका आश्रय लेनेके लिए इच्छा की ॥ ५२ ॥

द्विषणो—यस्नवान्=यस्न यस्याऽस्तीति यस्नवान्, “यस्न” शाब्दसे “तद-स्याऽस्थस्मिन्निति मनुष्य” इस सूत्रसे मनुष्य, ‘म’ कारके स्थानमे “मादुपश्रयाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्य” इससे वकार आदेश । ससदि=‘समय्या परिपद्गोष्ठी सभा समित्सितसद ।’ इत्यमर । अनङ्गविल्ल विना = प्रविष्टमाननि अङ्गानि यस्य स अनङ्ग (नञ् बहु०) । अनङ्गस्य विल्ल, तत् (व० त०), “विना” इस पदके योगसे “पृथग्विनानानाभिस्तृतीयाऽप्यतरस्याम्” इसमे तृतीया, पञ्चमी और द्वितीया होती है, यहाँपर द्वितीया । आसितुम्=आस+तुमुत् । जशाक=जक+लिट+तिप् । क्षण=‘कालाऽऽवनोरस्य-नसरोवे’ इस सूत्रसे द्वितीया “नव्यापार-स्विनी कालविवेयोत्सवयो क्षण.” इत्यमर । “आरामविहारकैववात्=आरामस्य विहार (व० त०), “आराम स्यादुपवनम्” इत्यमर । आरामविहारस्य कैवव, सस्मात् (व० त०) ‘कपटोऽस्त्रो व्याजदम्भोपश्रयश्चक्षकैतवे ।’ इत्यमर । निर्जन = निर्गता जना यस्मात्, तम् (बहु०) । निषेधितुम् = नि + सेध + तुमुन् । “परिनिविभ्य सेवसिनसयसिबुसहसुट्स्तुस्वञ्जाम्” इससे मूर्धन्य वकार । इयेष = इष् + लिट् + तिप् । यहाँपर वृत्त्यनुप्रास अलङ्कार है ॥ ५५ ॥

अथ धिया भर्त्सितमत्स्यकेन सम वयस्ये स्वरहृत्स्यवेदिभि ।

पुरोपकण्ठोपवन किंसेक्षिताऽऽदिवेश यानाय निदेशकारिण ॥ ५६ ॥

अन्वय — अथ धिया भर्त्सितमत्स्यकेन स्वरहृत्स्यवेदिभि वयस्ये सम पुरोप कण्ठोपवनम् ईक्षिता (सन्) यानाय निदेशकारिण आदिदिश किल ॥ ५६ ॥

अथ धिया—अय=यतन्तः निर्जनदेशनिषेधेनञ्ज्ञानगुरमिति भाव । धिया=स्वप्नरीरकान्या हेतुना, भर्त्सितमत्स्यकेन = तिरस्कृतकाम, नल इति भाव । स्वरहृत्स्यवेदिभि = ब्राह्मणो-पविश्याऽभिज्ञ, वयस्ये = नृत्यवयस्क मित्रे, सम = सह, पुरोपकण्ठोपवन=नगरनिष्ठारामम्, ईक्षिता = अवलोकिता सन् यानाय =

यानम्, वाहनमानेतुं, गमनाय वा, निदेशकारिणः = आशाकारिणो जनान्, आदिदेश = आज्ञापयामास ॥ ५६ ॥

अनुवादः—तव शरीरकी शोभासे कामदेवको तिरस्कृत करनेवाले नलने अपने रहस्यके जानकार मित्रोंके साथ शहरके निरुद्धस्थ वगीचेको देखनेके लिए वाहन लानेके लिए कर्मचारियोंको आज्ञा दी ॥ ५६ ॥

टिप्पणी—श्रिया = “हेतो” इससे तृतीया । भस्मिमतमस्यकेतनः = परस्यः केतनं (चित्तम्) यस्य सः (बहु०) । “भस्मिमतमस्यलाञ्छनः” “भस्मिन्मीनकेतनः” ऐसे पाठान्तरोंमें भी अर्थमें भेद नहीं है । “मदनो मन्मथो मारः प्रद्युम्नो मीनकेतनः” इत्यमरः । स्वरहस्यवेदिभिः = रहसि (एकान्ते) भवं रहस्यम्, रहस् + यत् । स्वरहस्यं विदन्तीति तच्छीलाः, तैः, स्वरहस्य + विद् + णिनिः + भिस् (उपपद०) । वयस्यैः = वयसा तुल्या वयस्याः, तैः “वयस्” शब्दसे “नौवयोधर्म०” इत्यादि सूत्रसे यत् प्रत्यय । “समम्” इस पदके योगमें तृतीया । पुरोपकण्ठोपवनं = पुरस्य उपकण्ठः (प० त०), “उपकण्ठाऽन्तिकाऽप्यर्णाऽभ्यग्रा अभ्यभितोऽव्ययम् ।” इत्यमरः । पुरोपकण्ठे उपवनं, तत् (स० त०) “ईक्षिता” इस तुन् प्रथयान्तपदके योगमे “कर्तृकर्मणोः कृति” इस सूत्रसे कर्ममें पण्ठीकी प्राप्ति थी, पर “न लोकाऽव्ययनिष्ठाखलर्षतृनाम्” इससे निषेध हुआ है । ईक्षिता = ईक्षत इति; ईक्ष + तृन् । यानाय = “क्रियार्योपपदस्य च कर्मणि स्यान्तिनः” इस सूत्रसे चतुर्थी । निदेशकारिणः निदेशं कुर्वन्तीति तच्छीलाः, तान् निदेश + कृ + णिनिः (उपपद०) । आदिदेश = आह् + दिश + लिट् + तिप् । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ५६ ॥

अमी ततस्तस्य विभूषितं सितं जवेऽपि मानेऽपि च पौरुषाऽधिकम् ।

उपाहरन्नश्वमजस्रचञ्चलः खुराञ्चलः क्षोदितमन्दुरोदरम् ॥ ५७ ॥

अन्वयः—ततः अमी तस्य विभूषितं सितं जवे अपि माने अपि पौरुषाऽधिकम् अजस्रचञ्चलः खुराऽञ्चलः क्षोदितमन्दुरोदरम् अश्वम् उपाहरन् ॥ ५७ ॥

व्याख्या—ततः आदेशनाऽनन्तरम्, अमी निदेशकारिणो जनाः, तस्य = नलस्य विभूषितम् = अलङ्कृतं, सितं = श्वेतवर्णं, जवे अपि = वेगे अपि, माने अपि = प्रमाणे अपि, पौरुषाऽधिकं = पुरुषप्रमाणाऽतिरिक्तम् एवं च अजस्रचञ्चलः = निरन्तरचपलः, खुराऽञ्चलः = शफाऽग्रभागः, क्षोदितमन्दुरोदरं = विदारितवाजिशालामध्यम्, अश्व = हयम्, उपाहरन् = उपासीतवन्तः ॥ ५७ ॥

अनुवादः—तब आज्ञाकारी भृत्य अलङ्कृत, सफेद वेग और प्रमाणमें भी

पुरुषके प्रमाणसे अधिक तथा निरन्तर चलनेवाले खुरोके अग्रभागसे घुडशालके मध्यभागको विदारित करनेवाले घोड़ेको नलके पास ले आये ॥ ५७ ॥

टिप्पणी—विभूषित = वि + भूष + क्त (मभमें) । पौरुषाऽधिक = पुरुषस्य भावः पौरुष, पुरुष + अण्, युवादिगणमे पठित होनेसे अण् । जबके पक्षमे यह व्युत्पत्ति है । मानके पक्षमे—पुरुष प्रमाणमस्य पौरुष, “पुरुषहस्तिभ्यामण् ष” इससे अण् । पौरुषात् अधिक, तम् (प० त०) । अजस्रचञ्चलं = अजस्र (यथा तथा) चञ्चला, तं (सुप्पुषा०) । खुराऽञ्चलं = खुराणाम् अञ्चला, तं (प० त०) । लोदितमन्दुरोदर = मन्दुराया उदरम् (प० त०) । “वाजिशाला तु मन्दुरा” इत्यमर । लोदित मन्दुरोदर येन स, तम् (बहु०) । उपाहरम् = उप-उपसर्गपूर्वक “हम् हरणे” धातुसे लङ् + क्षि । इस पद्यमे वृत्त्यनुप्रास और छेकाऽनुप्रासकी समृष्टि अलंकार है ॥ ५७ ॥

अपान्तरेणाश्वदुगामिनाऽश्वना निशीथिनीनामह सहोदरं ।

निगालगाह्वमणेरिवोस्थितेविराजितं केशरकेशरश्मिभि ॥ ५८ ॥

अन्वय — अथ निशीथिनीनामह सहोदरं निगालपात् देवमणे आन्तरेण अवदुगामिना अश्वना उत्थितं, इव केशरकेशरश्मिभि विराजितम् ('त ह्यक्षितिपाकशासन स आरुहो' इति चतुषष्टितमश्लोकस्य पदं सम्बन्ध) ॥ ५८ ॥

अथ अश्ववर्णनप्रसङ्गे सप्तमि कुलकमाह अयेति ।

व्याख्या—अथ = अश्वोपहाराऽनन्तर, निशीथिनीनामह सहोदरं = चन्द्रकिरणमदृशं, शुक्लैरिति भाव । निगालपात् = मलादेशस्थात्, देवमणि = देवमणिनामकदक्षिणावर्तात्, आन्तरेण = कण्ठमध्यवर्तिना, अवदुगामिना = कृकाटिकापर्यन्तगतेन अश्वना = मार्गेण, उत्थितं इव = उद्गतं इव, स्थितैरिति शेष । तादृशं केशरकेशरश्मिभि = केशररूपविकृतरकिरणं, विराजितं = शोभितम् (त = तादृश, ह्यम् = अश्व, क्षितिपाकशासन = भूमहेन्द्र, स = नल, आरुहो = आरुढवान्, इति चतुषष्टितमश्लोकस्य पदं सम्बन्ध, एव परत्राऽपि) ॥ ५८ ॥

अनुवादः—तब घोड़ेको खानेके अनन्तर (सफेद) गलेके निकटवर्ती देवमणिनामक दक्षिण आवतसे कण्ठक बीचमे रहनेवाले कृकाटिका तरु गये दूधे मार्गसे उठे हुंके समान चन्द्रकिरणोके सदृश केशररूप नेशाकी किरणोमे शोभन (उस घोड़ेके ऊपर नल सवार हुए) ॥ ५८ ॥

टिप्पणी — निशीथिनीनामह सहोदरं = निशाथ (अर्धरान) अस्या अस्तीति निशीथिनी (राशि), निशीथ शब्दसे “अत इति ठनौ” इस सूत्रसे

इति प्रत्यय और तदन्तसे स्त्रीत्वविवक्षामें “ऋन्नेभ्यो ङीप्” इस सूत्रसे ङीप्, निशीथ + इति + ङीप् । “ऋधंरात्रि निशीथौ द्वौ” इति “निशा निशीथिनी रात्रि स्त्रियामा क्षणदा क्षणा ।” इत्यमरः । निशीथिन्या नाथः (ष० त०), तस्य महसि (ष० त०) “महश्चोत्सवतेजसोः” इत्यमरः । सह (समानम्) उदरं येषां ते सहोदराः (बहु०) । “वोपसर्जनस्य” इरुके “स” भावकी विकल्पतासे एक पक्षमें न होनेसे यह रूप होता है । प्रार्यः सहोदर भाइयोमें तुल्यरूपता होती है इसलिए यहाँपर ‘सहोदर’ शब्दका सदृश अर्थ लक्षित होता है । निशीथिनीनाथमहसां सहोदराः तौ (ष० त०) । महस् और मह अकारान्त भी शब्द देखा जाता है । निगालगात् = निगालं गच्छतीति, निगालगः तस्मात् निगाल + गम् + ड + डसिः, देवमणेः = “देवमणिः शिवेश्वस्य कण्ठावर्ते च कोस्तुभे ।” इति विश्वः । आन्तरेण = अन्तरे भवः आन्तरः, तेन, अन्तर + अण् + टा । अवट्टगामिना = अवट्टं गच्छतीति तच्छीलः, तेन अवट्ट + गम् + णिनिः + टा । “अवट्टर्घाटा कृकाटिका” इत्यमरः । उत्थितैः = उद् + स्था + क्तः + मिस् । वेशरवेशरश्मिभिः = केशरा एव केशाः । ‘रूपक०’) । घोड़े के स्कन्धके वालोंकी ‘वेशर’ कहते हैं । त एव रश्मयः, तैः (रूःक०) । विराजितं = वि + राज् + क्तः । इस पद्यम द्वितीय चरणमे उपमा, तृतीय चरणमें उत्प्रेक्षा और चतुर्थ चरणमे रूपक ‘स’ प्रकार इन तीनों अलंकारोंकी निरपेक्ष रूपसे स्थिति होनेसे संसृष्टि अलङ्कार है ॥ ५८ ॥

अजस्रभूमीतटवृट्टनोदगतैरुपास्यमानं चरणेषु रेणुभिः ।

रयप्रकर्षाऽध्ययनाऽयमागतैर्जनस्य चेतोभिरिवाऽणिमाङ्कितैः ॥ ५९ ॥

अन्वयः—रयप्रकर्षाऽध्ययनाऽयं आगतैः अणिमाङ्कितैः जनस्य चेतोभिः

इव अजस्रभूमीतटवृट्टनोदगतैः रेणुभिः चरणेषु उपास्यमानम् इव (तं ह्यं क्षितिपावशासनः स आरुरोह) ॥ ५९ ॥

व्याख्या—रयप्रकर्षाऽध्ययनार्थं = वेगाऽतिशयपठनार्थम्, आगतैः = आयातैः, अणिमाङ्कितैः = अणुभावाङ्कितैः, जनस्य = लोकस्य चेतोभिः इव = मनोभिः इव “अयोगपद्य उज्जानानां तस्याऽणुत्वमिहेष्यते ।” इति नैयायिकसिद्धान्ते मनसो णु परिमाणत्वं स्वीकृतम् । अजस्रभूमीतटवृट्टनोदगतैः = निरन्तरधरातलविदारणोत्थितैः रेणुभिः = धूलिभिः, चरणेषु उपास्यमानम् इव = सेवमानम् इव ‘तं ह्यं क्षितिपावशासनः स आरुरोह’ । यथा शिष्यो गुरुचरणयोरुपास्ते तथैवाऽणुपरिमाणैर्जनमनोभिश्चरणेषु उपास्यमानमिव तं ह्यं राजाऽऽरूढवानिति भावः ॥ ५९ ॥

अनुवाद — वेगके उत्कर्षके अध्ययनके लिए आये हुए अणुपरिमाणवाले लोगोंके मनोके तुल्य, लगातार जमीनकी विदारण करनेसे उत्पन्न धूलियोंसे चरणोमे सेवित (उस घोड़ेके ऊपर राजाने आरोहण किया ॥ ५६ ॥

टिप्पणी रयप्रकर्षाध्ययनाऽथम् = रयस्य प्रकर्षं (प० त०) “रहस्तरसी तु रय स्मयं जव” इत्यमर । रयप्रकर्षस्य अध्ययनम् (प० त०) । रयप्रकर्षाध्ययनाय इदं “चतुर्थी तदर्थायं बलिहितमुखरक्षितं” इस सूत्रसे ‘अर्थेन नित्यसमासो विशेष्यलिङ्गता चेति वक्तव्यम्” इस वक्तव्यके सहकारसे चतुर्थी तत्पुरुष, यह “आगतं” इसका त्रिया विशेषण है । आगतं = आठ + गम् + क्त + भिस्, अणिमाङ्कितं = अणोर्भावे अणिमा, “अणु” शब्दसे ‘पृष्ठादिभ्य इमनिष्ठा” इस सूत्रसे इमनिच् । अणिम्ना अङ्कितानि, तौ । तृ० त०) । जनस्य = “जात्याख्यायामेकस्मिन् बहुवचनमन्यतरस्याम्” इस सूत्रसे जातिमे एकवचन । अजलभूमीतटकुट्टनोदगतं = भूम्या तटम् (प० त०) । ‘भूमि’ शब्दसे ‘वृद्धिकारादक्षितः” इस गणसूत्रसे ङीष् । भूमीतटस्य कुट्टनम् (प० त०) अजल (यथा तथा) । भूमितटकुट्टनम् (सुम्पुषा० । अजलभूमीतटकुट्टनेन उल्लिखिता, तौ (तृ० त०) । उपास्यमानम् = उपास्यत इति, उप + आस + लट् कर्ममे) + यक् + शानच् + अय । जैसे अध्ययनके लिए शिष्य गुरुचरणोमे उपासना करते हैं वैसे ही अतिशय वेगके अध्ययनके लिए आये हुए अणुपरिमाण मनुष्योंके मनोके समान धूलियोसे चरणोमे उपासना किये गये घोड़े पर राजा आरोह हुए यह भाव है । नलका अवयव मनके समान वेगवाला है यह अर्थ व्यङ्ग्य है ता है । इस पद्यमे वित्तोमे शिष्यव्यवहारका समारोप होनेसे समासाक्ति अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

“समासोक्तिः समर्थैव कार्यलिङ्गविशेषणं ।

व्यवहारसमारोपः प्रस्तुतेऽन्यस्य वस्तुनः ॥” सा० ६० १०-७४ ।

“चितोभिरिव” यहाँपर उत्प्रेक्षा है, इन दोनोंका एकाध्याऽनुप्रवेशरूप सङ्कर अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

“अङ्गाङ्गित्वेऽलङ्कृतीनां तद्वदेकाग्र्यस्थितिः ।

सन्दिग्धत्वे च भवति सङ्करस्त्रिविधः पुनः ॥” सा० ६० १०-१२८

चलाचलप्रोपतया गृहीभूते स्ववेगदर्पानिव वक्तुमसुक्कम् ।

अल गिरा, वेव किन्नाऽयमाश्रय स्वयं ह्यस्येति च मौन्मास्थितम् ॥ ६० ॥

अन्वयः — चलाचलप्रोपतया गृहीभूते स्ववेगदर्पान् वक्तुम् असुक्कम् इव, अय

स्वयं ह्यस्य आशयं वेद किल, “गिरा अलम्” इति मीनम् आस्थितं च (तं ह्यं क्षितिपाकशासनः स आरुह) ॥ ६० ॥

व्याख्या—चलाचलप्रोथतया = अतिचञ्चलनासिकत्वेन, महीभूते = राज्ञे, नलायेत्यर्थः । स्ववेगदर्पान् = आत्मजवर्गान्, वक्तुं = प्रतिपादयितुम् = उत्सुकम्, इव = उत्कण्ठितम् इव, तर्हि किमर्थं स्ववेगदर्पो न प्रतिपादित इत्याशङ्क्याह— अलमिति । अयं = महीभूत्, नल इत्यर्थः । स्वयम् = आत्मना एव, ह्यस्य = अश्वस्य, आशयम् = अभिप्रायं, वेद = जानाति, किल = निश्चयेन, अतः गिरा = वाण्या, वेगदर्पप्रकाशनकारिण्येति शेषः । अलं = पर्याप्तं, राज्ञः स्वयमभिज्ञत्वाद् गिरा साध्यं नास्तीति भावः । इति = अनेन कारणेन, मीनं = तूष्णीकत्वम् आस्थितं च = आश्रितं च (तं ह्यं क्षितिपाकशासनः स आरुह) ॥ ६० ॥

अनुवादः—अत्यन्त चञ्चल नाक होनेसे राजाको अपने वेगके दर्पको कहनेमें उत्कण्ठितके समान परन्तु ये (राजा) स्वयम् घोड़ेका अभिप्राय जानते हैं, वाणीसे क्या ? इस कारण मीनको धारण करनेवाले (घोड़ेके ऊपर राजा आरुढ़ हुए) ॥ ६० ॥

टिप्पणी—चलाचलप्रोथतया = चलनशीलं चलाचलं, ‘चल’ धातुसे “चरि-चलिपतिवदीनां वा द्वित्वमच्याक् चाभ्यासस्येति वक्तव्यम्” इस वार्तिकसे अच् प्रत्यय, विकल्पसे द्वित्व और आक् आगम । “चलनं कम्पनं कम्पं चलं लोलं चलाचलम् ।” इत्यमरः । चलाचलं प्रोथं यस्य सः (बहु०) । “घोणा तु प्रोथमस्त्रियाम्” इत्यमरः । चलाचलप्रोथस्य भावश्चलाचलाचलप्रोथता, तया, चलाचलप्रोथ + तल् + टाप् + टा । महीभूते = महीं विभर्तीति महीभूत्, तस्मै, मही + भू + विवप् + डे । “क्रियया यमभिप्रैति सोऽपि सम्प्रदानम्” इससे सम्प्रदान-संज्ञा होकर चतुर्थी । स्ववेगदर्पान् = स्वस्य वेगः (प० त०) तस्य दर्पाः, तान् (प० त०) । वक्तुं = वच + तुमुन् । आशयम् = “अभिप्रायश्चन्द्रः आशयः” इत्यमरः वेद = “विद् ज्ञाने” धातुसे लट् “विदो लंटो वा” इति सूत्रसे तिप्के स्थानमें णल् । गिरा = “गम्यमानाऽपि क्रिया कारकविभक्तौ प्रयोजिका” इससे तृतीया । मीनं = मुनेर्भावो मीनम् तत्, मुनि + अण् + भ्रम् । आस्थितम् = आङ् + स्था + क्तः + अम् । इस पद्यमें पूर्वार्द्धमें वाच्या उत्प्रेक्षा और उत्तरार्द्धमें प्रतीयमाना उत्प्रेक्षा है, इस प्रकार दो उत्प्रेक्षाओंकी निरपेक्षतासे स्थिति होनेसे संसृष्टि अलंकार है । नलकी अश्वशास्त्रमें अभिज्ञता महाभारतके वनपर्वमें उल्लिखित है ॥ ६० ॥

महारयस्याऽध्वनि चक्रवर्तिन पराऽनपेक्षोद्बहनाद्यं सितम् ।

रदाऽवदाताऽशुमिपावनोदृशां हसन्तमन्तर्बलमवतां रवे ॥ ६१ ॥

अन्वय — अध्वनि महारयस्य चक्रवर्तिन पराऽनपेक्षोद्बहनात् यश सित रदाऽ-
वदानाऽशुमिपा र्वनीदृशा रवे अवता बलम् अन्तर्हसन्तम् (त ह्य क्षितिपाक-
शासन स आरोह) ॥ ६१ ॥

व्याख्या — अध्वनि = मार्ग, महारयस्य = बृहत्स्य दनस्य, अयुतयोधिनो वा,
चक्रवर्तिन = सार्वभौमस्य, नलस्येति भाव । पराऽनपेक्षोद्बहनात् = अत्याऽऽश्वा-
पेक्षाऽभावेन बहनात्, एकाकित्वेन धारणदिति भाव । यश सित = शीर्णिशुभ्र,
रदाऽवदाताऽशुमिपात् = दन्तोऽञ्जलकिरणञ्जलात्, र्वनीदृशाम् = अनेतादृशानां,
पराऽनपेक्षोद्बहनाऽऽश्मर्यानामिति भाव । रवे = सूर्यस्य, अवताम् = अश्वानां, सप्त-
सहस्रकानामिति भाव । बल = शक्तिम्, अन्तर् = अन्तःकरणे, हसन्तम् = उप-
हसन्तम् इव स्थितम् (त ह्य क्षितिपाकशासन स आरोह) ॥ ६१ ॥

अनुवाद — मार्गमे वडे रथवाने अथवा दश हजार धनुर्धारियोसे युद्ध करने-
वाले चक्रवर्ती महाराज नलको दूसरे घोडांकी अपेक्षा न रखकर डोनेसे कीर्तिसे
शुभ्र, दांतीकी उज्ज्वल किरणोंके बहानेमे अग्य घोडोही अपेक्षाके बिना डोनेमें
असमर्थ सूर्यके (सात) घोडोंके बलको मन ही मन उपहास करते हुए (उस
घोडेके ऊपर महाराज नलने आरोहण किया) ॥ ६१ ॥

टिप्पणी — महारयस्य = महान् रयो यस्य स महारय, तस्य (बहु०),
"आत्महन् समानाधिकरणजानीययो" इति सूत्रसे "महत्" शब्दका आत्व ।
महारय शब्दका लक्षण है—

"एको दश सहस्राणि योधयेद्यस्तु धन्विनाम् ।

शस्त्रशास्त्रप्रवीणश्च विज्ञेय स महारय ॥"

चक्रवर्तिन = चक्रे (राजमण्डले) मुख्यत्वेन बतते तच्छील चक्रवर्ती, तस्य,
चक्र + वृत् + णिनि + क्तृत् । "चक्रवर्ती सार्वभौम" इत्यमर । 'पराऽनपेक्षो-
द्बहनात् = न अपेक्षा अनपेक्षा' (नञ्०) । परेषाम् अनपेक्षा (प० त०) ।
पराऽनपेक्षया उद्बहन्, तस्मात् (तृ० त०) । यशसित = यशसा सित, तम्
(तृ० त०) । रदाऽवदाताऽशुमिपात् = अवदाताश्च ते अश्व (व० घा०),
"अवदात सितो गौरोऽञ्जलसो धवलोऽर्जुन ।" इत्यमर । रदानाम् अवदानाऽश्व-
(प० त०) । रदाऽवदाताऽशूना मिष, तस्मात् (प० त०) । र्वनीदृशा = न
ईदृश तेषाम्, (नञ्०) । अवताम् = "अर्वणस्त्रसावनज " इति सूत्रसे "तृ"

अन्तादेश । “वाजिवाहवंगन्धर्वहयसैन्धवसप्तयः ।” इत्यमरः । सूर्यके सात घोड़े हैं, जैसे कि—

“जयोऽजयश्च विजयो जितप्राणो जित रमः ।

मनोजवो जितक्रोधो वाजिनः सप्त कीर्तिताः ॥”

(भविष्योत्तरपुराण, आदित्यहृदयस्तोत्र) ।

“हरितः सूर्यस्य” निघण्टूकी इस उक्तिके अनुसार सूर्यके घोड़ोंका वर्ण हरा है । वलम् = “हसे हसने” धातु अकर्मक है, अतः, “वलम्” इस पदके अनन्तर “उद्दिश्य” इस पदका ऊह करना चाहिए । सूर्यके घोड़ोंके वलको उद्दिश्य करके भीतर हँसनेवाले ऐसा अर्थ करना चाहिए । हसन्तं = हस + लट् + शतृ + अम् । इस पद्यमें अपह्नुतिके साथ “हसन्तम्” इस पदमें “इव” के गम्यमान होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है और सूर्यके घोड़ोंसे नलके घोड़ेका उत्कर्ष प्रतीत होनेसे व्यतिरेक अलङ्कार है, इस प्रकार इनका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ६१ ॥

सितत्विपश्चञ्चलतामुपेयुषो मिषेण पुच्छस्य च केसरस्य च ।

स्फुटां चलच्चामरयुग्मचिह्नकैरनिह्नुवानं निजवाजिराजताम् ॥ ६२ ॥

अन्वयः—सितत्विपः चञ्चलताम् उपेयुषः पुच्छस्य केसरस्य च मिषेण चलच्चामरयुग्मचिह्नकैः स्फुटां निजवाजिराजताम् अनिह्नुवानम् (तं हयं क्षितिपाकशासनः स आरुरोह) ॥ ६२ ॥

व्याख्या—सितत्विपः=शुक्लकान्तियुक्तस्य, चञ्चलतां=चपलताम्, उपेयुषः=प्राप्तवतः, पुच्छस्य = लाङ्गूलस्य, केसरस्य च = ग्रीवावालसमूहस्य च, मिषेण=छलेन, चलच्चामरयुग्मचिह्नकैः = चलत्प्रकीर्णकयुगललक्षणैः, स्फुटां = प्रसिद्धां, निजवाजिराजताम् = स्वहयराजताम्, अनिह्नुवानम् = अनिषेधन्तं, प्रकटयन्तमिति भावः । (तं हयं क्षितिपाकशासनः स आरुरोह) ॥ ६२ ॥

अनुवादः—सफेद कान्तिवाले, चञ्चल भावको प्राप्त करनेवाले, पूँछ और कान्धेके वालोंके छलसे चलते हुए दो चैवरोंके चिह्नोंसे प्रसिद्ध अपने अश्वराजत्वको प्रकट करते हुए (उस घोड़ेपर राजा नलने आरोहण किया) ॥ ६२ ॥

टिप्पणी - सितत्विपः=सिता त्विट् यस्य, तस्य (बहु०) । चञ्चलतां = चञ्चल + तल् + टाप् + अम् । उपेयुषः=उप + इण् + ववसुः + डम् । चलच्चामरयुग्मचिह्नकैः=चलत इति चलती । चल् + लट् (शतृ) + औ । चलती च ते चामरे (क० घा०), “चामरं तु प्रकीर्णकम्” इत्यमरः । चलच्चामरयुग्मम्

(प० त०) चिह्नानि एव चिह्नकानि, स्वार्थमे क प्रत्यय । चलञ्चामरयुग्म-
योश्चिह्नकानि, तै (प० त०) । निजवाजिराजता=वाजिना राजा वाजिराज
(प० त०), "राजाऽहसखिभ्यष्टच्" इससे समासाऽन्त टच् । वाजिराजस्य
भावो वाजिराजता, वाजिराज+वल्+टाप् । निजा चाऽसौ वाजिराजता, ताम्
(क० घा०) । अनिह्नुवान = निह्नुत इति निह्नुवान नि+ह्नुङ्+लट्
(शानच्), न निह्नुवान, तम् (नञ्०) इस पद्यमें अपह्नुति और उत्प्रेक्षा
इन दोनोंकी समुष्टि है ॥ ६२ ॥

अपि द्विजिह्वाऽभ्यवहारपौरुषे मुखानुपक्तायतवल्गुवल्गया ।

उपेयिवांस प्रातिमल्लता रयस्मये जितस्य प्रसभ गहमत ॥ ६३ ॥

अर्थ—रयस्मये प्रसभ जितस्य गहमत द्विजिह्वाऽभ्यवहारपौरुषे अपि
मुखाऽनुपक्तायतवल्गुवल्गया प्रातिमल्लताम् उपेयिवासम् (त ह्य क्षितिपाकशासन
स आरोह) ॥ ६३ ॥

व्याख्या—रयस्मये = वेगाहङ्कारे, प्रसभ = बलात्कारेण, जितस्य=पराजित-
स्य गहमत = गहस्य, द्विजिह्वाऽभ्यवहारपौरुषे अपि = सपमक्षणपुरुषाऽर्थात्,
मुखाऽनुपक्तायतवल्गुवल्गया = माननलनदीधमनोहररज्ज्वा, प्रातिमल्लता = प्रति
द्विन्दिताम् उपेयिवास=प्राप्तवन्तम् (त ह्य क्षितिपाकशासन स आरोह) ॥ ६३ ॥

अनुवाद — वेगके अहङ्कारमे बलपूयक जीते गये गहडके सपमक्षणरूप
पुरुषाऽप्ये श्री मुखमे लम् हुई लम्बी और सुन्दर लगामसे प्रतिद्विन्दिभाषको
प्राप्त करनेवाले (उस घोडेपर राजा नलने आरोहण किया) ॥ ६३ ॥

टिप्पणी—रयस्मये = रयस्य स्मय तस्मिन् (प० त०) । "दमोऽवलेपो-
ऽवष्टम्भश्चोद्वेग स्मयो मद ।" इत्यमरः । प्रसभम् = यह क्रियाविशेषण है ।
गहमत = गहत सति यस्य स गहमतम् तस्य (गह् + मनुप् + डस्) ।
यवादिगणमे 'गहत्' शब्दका पाठ होनेसे अर्थ " इस दूधत यत्न नहीं हुआ ।
यह शब्द योगरह है, "गहमान्गहस्तगह्यो वैनतेय खगेश्वर ।" इत्यमरः ।
द्विजिह्वाऽभ्यवहारपौरुषे = द्वे जिह्वे येषां ते द्विजिह्वा (वङ्०) । "द्विजिह्वो
सपसूचनी" इत्यमरः । द्विजिह्वानाम् अभ्यवहार (प० त०), स एव पौरुष,
तस्मिन् (रूपक०) । मुखाऽनुपक्तायतवल्गुवल्गया=मुखे अनुपक्ता (स० त०) ।
आयता चाऽसौ वल्गु (क० घा०) । आयतवल्गुआऽसौ वल्गु (क० घा०) ।
मुखाऽनुपक्ता चाऽसौ आयतवल्गुवल्गु, तथा (क० घा०) । प्रातिमल्लता=
प्रतिबली मल्ल प्रातिमल्ल, "कुवतिप्रादय" इस मूलसे समास । प्रातिमल्लस्य

भावः प्रतिमल्लता, ताम् । प्रतिमल्ल + तल् + टाप् + अम् । उपेयिवांसम् = उप + इण् + क्वसुः + अम् । इस पद्यमें गरुडके जयका सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी उक्तिसे अतिशयोक्ति और “प्रतिमल्लताम् उपेयिवांसम्” यहाँपर सादृश्यका आक्षेप होनेसे उपमा इस प्रकार दो अलंकारोंकी निरपेक्षतया स्थित होनेसे संसृष्टि है ॥ ६३ ॥

स सिन्धुजं शीतमहःसहोदरं हरन्तमुच्चैःश्रवसः श्रियं हयम् ।

जिताऽखिलक्ष्माभृदनल्पलोचनस्तमारुरोह क्षितिपाकशासनः ॥ ६४ ॥

अन्वयः—जिताऽखिलक्ष्माभृत् अनल्पलोचनः क्षितिपाकशासनः सः सिन्धुजं शीतमहःसहोदरम् उच्चैःश्रवसः श्रियं हरन्त तं हयम् आरुरोह ॥ ६४ ॥

व्याख्या—जिताऽखिलक्ष्माभृत् = वशीकृतसकलभूभृत्, अनल्पलोचनः = विशालनयनः, क्षितिपाकशासनः = महीमहेन्द्रः, सः = नलः, सिन्धुजं = सिन्धुदेशोत्पन्नं समुद्रोत्पन्नं वा, शीतमहःसहोदर, चन्द्रसहोदरं चन्द्रसदृशं शुक्लवर्णमित्यर्थो वा, एवं च उच्चैःश्रवसः = इन्द्रहयस्य, श्रियं = शोभां, हरन्तं = गृह्णन्तं, तं = पूर्वोक्तं, हयम् = अश्वम्, आरुरोह = आरूढवान् ॥ ६४ ॥

अनुवादः—सम्पूर्ण राजाओंको जीतनेवाले, दीर्घ नेत्रोंवाले, पृथ्वीके इन्द्र महाराज नल सिन्धुदेशमें वा समुद्रमें उत्पन्न चन्द्रमाके सदृश (श्वेत वर्णवाले) और इन्द्रके अश्व उच्चैःश्रवाकी शोभाको हरण करनेवाले ऐसे घोड़ेपर आरूढ़ हुए ।

टिप्पणी—जिताऽखिलक्ष्माभृत् = क्ष्मां विभ्रतीति क्ष्माभृतः क्ष्मा + भृत् + क्विप् + जस् (उपपद०) । जिताः अखिलाः क्ष्माभृतः (राजानः) येन, सः (बहु०) अनल्पलोचनः = न अल्पे अनल्पे (नञ्०) । अनल्पे लोचने यस्य सः (बहु०) । क्षितिपाकशासनः = शास्तीति शासनः, “शामु अनुशिण्टी” घातुसे ‘कृत्यल्युटो बहुलम्’ इस सूत्रमें बहुलग्रहण करनेके सामर्थ्यसे कर्तृमिं ल्युट् । पाकस्य (दैत्य-भेदस्य) शासनः (प० त०) । “इन्द्रो मरुत्वाग्मघवा विडोजाः पाकशासनः ।” इत्यमरः । क्षितौ पाकशासनः (स० त०) । पूर्वोक्त दो पदोंसे इन्द्र और नलका उपमानोपमेयभाव व्यङ्ग्य होता है । इन्द्रके पक्षमें “जिताऽखिलक्ष्माभृत्” इस पदमें विद्यमान “क्ष्माभृत्” पदसे पर्वतरूप अर्थ भी व्यङ्ग्य होता है । इन्द्रने सब पर्वतोंके पक्षोंको काट दिया था । “अनल्पलोचनः” इस पदमें इन्द्रके पक्षमें न अल्पानि अनल्पानि (नञ्०), प्रचुराणि इत्यर्थः, अनल्पानि लोचनानि यस्य सः (बहु०) । अनल्पलोचन अर्थात् हजार नेत्रोंवाले इन्द्र यह अर्थ है । सिन्धुजं=सिन्धु देशे जायते इति सिन्धुजः, तम्, ‘सप्तम्यां जनेदं’ इस सूत्रसे सिन्धु उपपदपूर्वक जन

धातुसे ड प्रत्यय । उच्चं शब्दाका भी यह पद विशेषण हो सकता है । उस पक्षमे सिन्धो (समुद्रे) जायत इति । शीतमह सहोदर = शीत मह (कांति) यस्य स शीतमहा (बहु०), शीतमहस सहोदर, तम् (प० त०) । चन्द्रमा और इन्द्रका घोड़ा दोनों ही समुद्रसे उत्पन्न हैं, इसलिए वे सहोदर भाई हो गये हैं, यह तात्पर्य है । हरन्त = हृव् + लट् (शतृ) + अम् । आरुरोह = आर् + रुह् + लिट् + तिप् । इस पद्यमे श्लेष, उपमा और “धिय हरन्तम्” इस अशमे अन्यकी श्री (शोभा) को अग्न्य कैसे हरण करेगा इस प्रकार सादृश्यका बोधन करनेसे निदर्शना अलङ्कार है अतः समृष्टि है । अट्टावनवें श्लोकसे चौसठवें श्लोकतक कुल सात श्लोकोमे परस्पर सम्बन्ध होनेसे कुलक हो गया है, जैसे कि—

छन्दोबद्धपद्य, तेनैकेन च मुक्तकम् ।

द्वाम्या तु युग्मक, सन्दानितक निमिरिष्यते ॥

कलापक चतुर्भिश्च, पञ्चभिः कुलक मतम् ॥ सा० द० ६-३०३

अर्थात् छन्दोबद्ध पद्यश्लोको “पद्य” कहते हैं । दूसरे पद्यसे असम्बद्ध एक पद्यको “मुक्तक”, दो पद्योंमे परस्पर सम्बन्ध होनेसे “युग्मक” और तीन पद्योंमें “सन्दानितक” कहते हैं । सन्दानितकको ही कोई विशेषक और कोई “तिलक” भी कहते हैं । चार श्लोकोमे परस्पर सम्बन्ध रहनेसे “कलापक” और पाँच श्लोकोमे वा उनसे अधिक श्लोकोमे परस्पर सम्बन्ध रहनेसे “कुलक” कहते हैं ॥ ६४ ॥

निजा मयूखा इव तीक्ष्णदीधिति स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपङ्कजम् ।

समश्ववारा जवनाऽश्वयायिनः प्रकाशरूपा मनुजेशमश्वयुः ॥ ६५ ॥

अन्वय — प्रकाशरूपा निजा मयूखा स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपङ्कज जवनाऽश्वयायिनः तीक्ष्णदीधितिम् इव प्रकाशरूपा निजा अश्ववारा स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपङ्कज जवनाऽश्वयायिनः त मनुजेशम् अन्वयम् ॥ ६५ ॥

व्याख्या—प्रकाशरूपा = शीतस्वरूपा, निजा = स्वकीया, मयूखा = किरणा, स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपल्लव = विकसितरक्तकमलचिह्नितकरकमल, जवनाऽश्वयायिनः = वेगयुक्तसप्तहयगामिनः, तीक्ष्णदीधितिम् इव = सूर्यम् इव, प्रकाशरूपा = प्रसिद्धसौन्दर्या, निजा = आत्मोया, अश्ववारा = हयारोहा, स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपङ्कज = व्यस्तरेषारूपकमलचिह्नितकरकमल, जवनाऽश्वयायिनः = वेगवद्धयगामिनः, त = पूर्वोक्त, मनुजेश = मरुपति, मलमित्यर्थः । अन्वयु = अनुगतवन्तः ॥ ६७ ॥

अनुवादः—प्रकाशस्वरूपवाले अपने किरणसमूह जैसे विकसित रक्तकमलोंसे चिह्नित करकमलवाले तथा वेगवाले सात घोड़ोंसे गमन करनेवाले सूर्यका अनु-गमन करते हैं उसी प्रकार प्रसिद्ध सौन्दर्यवाल नलके घुड़सवारोंने स्पष्ट रेखारूप कमलोंसे चिह्नित करकमलोंवाले तथा वेगवाले घोड़ोंसे यात्रा करनेवाले राजा नलका अनुगमन किया ॥ ६५ ॥

टिप्पणी—प्रकाशरूपाः = प्रकाशः रूपं येषां ते (बहु०) । “प्रकाशो द्योत आतपः” इत्यमरः । स्फुटाऽरविन्दाऽङ्कितपाणिपल्लवं = स्फुटे च ते अरविन्दे (क० घा०), ताम्याम् अङ्कितम् (तृ० त०), पाणिः पङ्कजम् इव, पाणिपल्लवम्, “उपमितं व्याघ्रादिभिः, सामान्याऽप्रयोगे” इससे समास । स्फुटाऽरविन्दाऽङ्कितं पाणिपङ्कजं यस्य, तम् (बहु०) । मनुजेश पक्षमे—स्फुटानि च तानि अरविन्दानि (क० घा०) । और अंश पहलेके समान । जवनाऽश्वयायिनं = जवशीलाः जवनाः, “जु” यह सौत्र (सूत्रपठित) धातु गति और वेग अर्थमें है, उससे “जुचङ्क्रायदन्द्रम्यसृग्घ्रिज्वलशुचलपतपदः” इस सूत्रसे युच् प्रत्यय, “जवनस्तु जवाऽधिकः” इत्यमरः । जवनाश्च ते अश्वाः (क० घा०), तैः यातीति तच्छीलः, तम्, जवनाऽश्व + या + णिनिः + तम् (उपपद०) । मनुजेशपक्षमें—जवशीलः जवनः, स चाऽसौ अश्वः (क० घा०) । और पहलेके तुल्य । तीक्ष्णदीधिति = तीक्ष्णा दीधितियस्य, तम् (बहु०) । “भानुः करो मरीचिः स्त्री-पुंसयोर्दीधितिः स्त्रियाम् ।” इत्यमरः । प्रकाशरूपाः = प्रकाशं रूपं येषां ते (बहु०) । अश्ववाराः = अश्वान् वृण्वत इति, अश्व-उपपदपूर्वक “वृञ् वरणे” धातुसे ‘कर्मण्यम्’ इस सूत्रसे अण् (उपपद०) । इसी ‘अश्ववार’ शब्दका अपभ्रंश हिन्दी भाषाका ‘सवार’ शब्द है । मनुजेशन् = मनी जाता मनुजाः, मनु + जन् + डः (उपपद०) । मनुजानाम् ईशः, तम् (प० त०) । अन्वयुः = अनु-उपसर्गपूर्वक “या प्रापणे” धातुसे लङ्के ‘झि’ के स्थानमें “लङ्ः शाकटायनस्यैव” इस सूत्रसे विकल्पसे जुस् आदेश । एक पक्षमें “अन्वयान्” ऐसा रूप भी धनता है । इस पद्यमें पूर्णोपमा अलङ्कार है ॥ ६५ ॥

चलन्लङ्कृत्य महारयं हयं स बाहवाहोचितवेपपेशलः ।

प्रमोदनिष्पन्दतराऽक्षिपक्ष्मभिर्व्यंलोकं लोकैर्नगरालयेनलः ॥ ६६ ॥

अन्वयः—बाहवाहोचितवेपपेशलः स नलः महारयं हयम् अलङ्कृत्य चलन् प्रमोदनिष्पन्दतराऽक्षिपक्ष्मभिः नगरालयैः लोकैः व्यलोकितः ॥ ६६ ॥

व्याख्या—बाहवाहोचितवेपपेशलः = अश्वारोहणयोग्यनेपथ्यसुन्दरः, स = पूर्वोक्तः

नल = नैऋत्य, महारयम् = अनिशायम्, हृष्ये = क्षिप्रम्, अलकृत्य = भूष-
यित्वा, चलन् = गच्छन्, भूषणीभूय = चञ्चलानि भाव, प्रमोदनिष्पन्दतराक्षि-
पक्ष्मभिः = हृष्यनिश्चलतरनेत्रलोमभिः, नगराऽऽज्यं = पुराणोक्तिभिः, लोकं =
जनं, व्यलोकित = विलोकित, विम्वयहृष्यभिः = ११६ ॥

अनुवादः—घुड़सवारोंके योग्य वेशसे सुन्दर और बड़े वेगवाले घोड़ोंको
अलकृत कर चलते हुए नलको हृष्यमें निश्चेष्ट नेत्रलोमवाले नगरवासी लोगोंने
देखा ॥ ६६ ॥

80738

टिप्पणी—बाह्वाहोचितवेपपेशल = उद्यते अनेन इति बाह, “बह प्रापणे”
घातुसे “हलञ्च” इस सूत्रसे करणसे घञ् । “बाजिबाहाऽज्यं च हृष्ये” इत्यमर ।
इत्यमर । बहन बाह, “बह” घातुसे “भावे” सूत्रसे भावसे घञ् । बाहस्य बाह
(प० त०) तस्मिन् उच्चन (स० त०) । बाह्वाहोचितआसी वेप (क०
घा०), तेन पेशल (तृ० त०) । “बारी दक्षे च पेशल” इत्यमर । महारय =
महाम् रयो यस्य स महारय, तम् (बहु०) । अलकृत्य = अल + कृ + क्त्वा
(ल्यप्) । चलन् = चल + लट् (शतृ) । प्रमोदनिष्पन्दतराक्षिपक्ष्मभिः =
निगत स्पन्दो मेघ्यस्तानि निष्पन्दानि (बहु०) । अतिशयेन निष्पन्दानि निष्प-
न्दतराणि, ‘निष्पन्द’ शब्दमे “द्विवचनविधयोपपदे सखायमुनौ” इस सूत्रसे तरप्
प्रत्यय । अक्ष्णो पक्ष्माणि (प० त०) । निष्पन्दतराणि अक्षिपक्ष्माणि देया ते
निष्पन्दतराक्षिपक्ष्मण (बहु०) । प्रमोदेन निष्पन्दतराक्षिपक्ष्मण, तं
(तृ० त०) । नगराऽऽज्यं = नगा सति अस्मिन्निति नगरम्, ‘नग’ शब्दसे
“नगशामुराण्डुभ्यश्च” इत्ये र प्रत्यय । नगरम् आलमो तेषां ते, तं (बहु०) ।
व्यलोकित = त्रि तस्यसंगपूर्वक “लोक दक्षेने” घातुसे लुङ् + त (क्यमे) इस
पद्यमे कृप्यनुप्रास अलङ्कार है ॥ ६६ ॥

सणादयेव सणदापतिप्रभः प्रमञ्जनाऽध्येयजवेन बाजिना ।

सहैव ताभिर्जनदुष्टिवृष्टिभिर्बहिः पुरोऽभूत्पुरुहूतपोष्य ॥ ६७ ॥

अथ —अथ सणदापतिप्रभः पुरुहूतपोष्य एष प्रमञ्जनाऽध्येयजवेन
बाजिना सणात् ताभिः, जनदुष्टिवृष्टिभिः सह एव पुरः बहिः अभूत् ॥ ६७ ॥

व्याख्या—अथ = लोकविलोकराजन्तर, सणदापतिप्रभ = चन्द्रसदृश,
सुन्दर इत्यर्थ, पुरुहूतपोष्य = इन्द्रतमपुरुषार्जयुक्त, एष = अथ, नञ् इत्यर्थ ।
प्रमञ्जनाऽध्येयजवेन = वायुशिखणीयवेगेन, बाजिना = अश्वेन, सणात् = अल्प-

कालात्, ताभिः = पूर्वोक्ताभिः, जनदृष्टिवृष्टिभिः लोकदृष्टिपातैः, सह एव = समम् एव, पुरः = नगरात्, बहिः = बहिर्गतः, अभूत् = अवतिष्ठ ॥ ६७ ॥

अनुवादः—अनन्तर चन्द्रमाके सदृश कान्तिसे सम्पन्न, इन्द्रके समान पराक्रमी नल वायुसे पढनेके योग्य वेगवाले घोड़ेपर आरूढ होकर अल्प क्षणमें ही जनोके दृष्टिपातोके साथ ही शहरसे बाहर हो गये ॥ ६७ ॥

टिप्पणी—क्षणदापतिप्रभः=क्षणं ददातीति क्षणदा, क्षण-उपदपूर्वक “हुदाब् दाने” घातुसे “आतोऽनुपसर्गे कः” इस सूत्रसे क प्रत्यय और टाप् । (उपपद०) । “निशा निशीथिनी रात्रिस्त्रियामा क्षणदा क्षपा ।” इत्यमरः । क्षणदायाः पतिः (प० त०) । क्षणदापतेरिव प्रभा (कान्तिः) यस्य सः (व्यधिकरणबहु०) । पुरुहूतपौरुषः = पुरुभिः (बहुभिः) हूतः (आकारितः), इति पुरुहूतः (तृ० त०) “पुरुहूतः पुरन्दरः” इत्यमरः । प्रभञ्जनाऽध्येयजवेन = अध्येयः जवः यस्य सः (बहु०) प्रभञ्जनेन अध्येयजवः, तेन (तृ० त०) । वाजिना = बहिर्भवन क्रियामें “साधकतमं करणम्” इस सूत्रसे करणसंज्ञा होकर तृतीया । जनदृष्टि-वृष्टिभिः = दृष्टीनां वृष्टयः (प० त०) । जनानां दृष्टिदृष्टयः, ताभिः (प० त०) । “सह” पदके योगमे तृतीया । पुरः=“अपपरिवहिरश्चवः पञ्चम्या” इस सूत्रमें पञ्चमी समासका विधान होनेसे पञ्चमी । अभूत् = भू + लुङ् + तिप् । इस पद्यमे “क्षणदापतिप्रभः” “पुरुहूतपौरुषः” इन दो स्थलोमे उपमा और अश्ववेगका प्रभञ्जनसे अध्येयजवत्वका सम्बन्ध न होकर भी सम्बन्धकी उक्तिव अतिशयोक्ति इन दो अलङ्कारोकी संसृष्टि है ॥ ६७ ॥

ततः प्रतीच्छ प्रहरति भाषिणी परस्परोत्लासितशल्पपल्लवे ।

मृषामृधं सादिवले कुतूहलाग्रलस्य नासीरगते वितेनतुः ॥ ६८ ॥

अन्वयः—ततः “प्रतीच्छ प्रहर” इति भाषिणी परस्परोत्लासितशल्पपल्लवे नलस्य नासीरगते सादिवले कुतूहलात् मृषामृधं वितेनतुः ॥ ६८ ॥

व्याख्या—ततः = पुरादवः, मनाऽन्तरं, प्रतीच्छ = गृहाण, मच्छस्त्रप्रहारं स्वाऽङ्गे स्वीकुर्विति भावः, प्रहर = मयि प्रहारं कुरु, इति = एवं, भाषिणी = भाषमाणे, परस्परोत्लासितशल्पपल्लवे = अन्योन्यप्रसारिततोमराश्रे, नलस्य = नैषध्यस्य, नासीरगते = सेनामुखप्राप्ते, सादिवले = तुरङ्गसंन्ये, कुतूहलात् = कोतुकात्, मृषामृधं = मिथ्यायुद्ध, युद्धनाटकमित्यर्थः, वितेनतुः चतुः ॥ ६८ ॥

अनुवादः—नगरसे बाहर निकलनेके अनन्तर मेरा शस्त्रप्रहार ले लो, प्रहार करो” ऐसा भाषण करते हुए परस्पर पल्लवके समान तोंमरकी उठाते हुए नलके

सेनामुखमे स्थित नलके घुङ्गसवारोकी दो सेनाओने कुतूहलसे मिथ्या युद्धका अभिनय किया ॥ ६८ ॥

टिप्पणी—प्रबीच=प्रति + इष् + ओट + सिप् । प्रहर = प्र + हृ + लोट + सिप् । भाषिणी = भाषेते तच्ञीले, भाष + णिनि + ओ । परस्परोल्लासितशल्प-पल्लवे = "परस्परम्" यहाँपर पर शब्दसे बीप्तामे द्वित्व होकर "कस्कादिषु क" इससे सत्व हुआ है । परस्परम् उल्लासितानि (मुष्पुषा०) । शल्यानि पल्लवानि इव (उपमित०) "शल्प सोमरम्" इत्यमर परस्परोल्लासितानि शल्पपल्लवानि याभ्या ते (बहु०) । नासीरगते = नासीर गते (द्वि० त०), "सेनामुख तु नासीरम्" इत्यमर । सादिवले = अवश्य सोदतीति सादिन, "पद्लु विशरण-गत्यवसादनेषु" घातुसे "आवश्यकाऽग्रमर्ध्ययोजिनि" इससे णिनि । "अरवारो-हास्तु सादिन" इत्यमर । सादिना बले (ष० त०) । मृषामृष = "मृषमा-स्कन्दन सख्यम्" इत्यमर । वितेनतु = वि-उपसर्गपूर्वक "तनु विस्तारे" घातुने लिट् + तस (अतुम्) एव और अभ्यास लोप । इस पद्यमे उपमा अलङ्कार है ॥ ६८ ॥

प्रयातुमस्माकनिय क्रियत्वश् घरा तद्वाभ्योधिरेपि स्थलायताम् ।

इतीव वाहेनिजवेगदपितेः पयोधिराघसममुत्थित रज ॥ ६९ ॥

अन्वयः—इय घरा अस्माक प्रयातु क्रियत्वद्, तत् अम्भोधि अपि स्थलाय-ताम् इति इव निजवेगदपितं वाहे पयोधिराघसम रज उत्थितम् ॥ ६९ ॥

व्याख्या—इयम् = एषा, घरा = भू, अस्माक = यावताम् अश्वानाम्, प्रयातु = प्रस्थातु, क्रियत्वद् = क्रिपरिमाण स्थान, भवेदिति शेष । न किञ्चित्पर्याप्तमित्यर्थः । तत् = तस्मात्, कारणात्, अम्भोधि अपि = समुद्र अपि, स्थलायता = स्थलवत् आश्रयतु, भूरेव भवतु इति भावः । इति १५ = इति मत्वा इव, निजवेगदपितं = स्वजसदपयुक्तं, वाहे = अश्वं, पयोधिराघसम = समुद्राच्छादनसमर्थ, रज = धूलि, उत्थितम् = उत्थापितम् "उद्धतम् उद्धनम्" इति पाठान्तरयोरपि अयमेवाऽर्थः ॥ ६९ ॥

अनुवाद — 'यह पृथ्वी हम लोगोंने प्रस्थानके लिए किनने पगोंके लिए होगी ? इस कारण समुद्र भी स्थल हो जाय मानो ऐसा विचार कर अपने वेगमे दपे करनेवाले घोड़ोंने समुद्रको आच्छादन करनेके लिए पर्याप्त धूल उड़ा दी ॥ ६९ ॥

टिप्पणी—प्रयातु=प्र + या + तुमुन् । क्रियत्वद् = क्रियति पदानि यस्मिन् (कर्मणि) तद्यथा तथा (बहु०) । अम्भोधि = अम्भासि घीयन्ते अत्र इति

अम्भस + घा + किः । स्थलायतां = स्थलवत् आचरतु “कर्तुः क्यङ् सलोपश्च” इसमे क्यङ्, स्थल + क्यक् + लोट्—त । निजवेगदर्पितः = दर्पः संजातो येषां ते दर्पिताः, “दर्पं” शब्दसे “तदस्य संजातं तारकादिभ्य इतच्” इससे इतच्प्रत्यय । निजश्चाऽसौ वेगः (क० घा०), तेन दर्पिताः, तैः (व० त०) । पयोधिरोधक्षमं = पयांसि धीयन्ते अस्मिन् पयोधिः, पयस् + घा + किः । पयोधे रोधः (प० त०), तस्मिन् क्षमम् (स० त०) । रजः = “पांशुर्ना न द्वयोरजः” इत्यमरः । उत्थितम् = उद् + स्था + क्तः, यहाँ णिच्का अर्थे अन्तर्भावित है । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है । ६९ ॥

हरेर्दकामि पदैककेन खं पदैश्चतुर्भिः क्रमणेऽपि तस्य न ।

त्रपा हरीणामिति नम्रिताऽऽननैर्न्यवर्ति तैरर्धनभः कृतक्रमैः ॥ ७० ॥

अन्वयः—“यत् खं हरेः एककेन पदा अक्रामि, तस्य चतुर्भिः पदैः क्रमणे अपि हरीणा नः त्रपा” इति नम्रिताऽऽननैः अर्धनभः कृतक्रमैः तैः न्यवर्ति ॥ ७० ॥

ध्यास्या—यत्, खम् = आकाशं, हरेः = विष्णोः, एककेन = एकाकिना, असहायेन एकेनेन भावः, पदा=पादेन, अक्रामि=अलङ्घ्वा, तस्य = खस्य चतुर्भिः=चतुर्मुख्यकैः, पदैः=पादैः, क्रमणे अपि=लङ्घने कृते अपि, हरीणां=वाजिनां, विष्णूनां चेति गम्यते, नः = अस्माकं, त्रपा=लज्जा, एकस्य हरेः एकाकिना पदेन यत् खं लङ्घितं, तस्य बहूनां हरीणाम् (अश्वानां, विष्णूनां वा) चतुर्भिः पदैर्लङ्घने लज्जेति भावः । इति=अस्मात् कारणात् इव, नम्रिताऽऽननैः=अवनतीकृतमुखैः, तथा अर्धनभःकृतक्रमैः=अर्द्धाकाशविहितपादविक्षेपैः, तैः=हरिभिः, न्यवर्ति = निवृत्तम् । एतेन प्लुतगतिरुक्ता तत्र गगनलङ्घनस्य संभवादिति भावः ॥ ७० ॥

अनुवाद—“जिस आकाशका विष्णूके एक चरणने लङ्घन किया था उस- (आकाश) का चार चरणोमे लङ्घन करनेपर भी हरि (घोड़े अथवा बहुतसे हरि) हम लोगोको लज्जा है” मानों इस काण्ठसे नम्र मुख करनेवाले तथा आधे आकाशमे चरणविक्षेप करनेवाले वे लोग लौट गये ।

टिप्पणी—खं= “नभोऽनरिक्षं गगनमनन्तं सुखवर्त्म खम् ॥” इत्यमरः । एककेन = एक एव एककः, तेन ‘एक’ शब्दसे “एकादाकिनिच्चाऽसहाये” इस सूत्रमें चकारका पाठ होनेसे कन् प्रत्यय । पदा=“पाद” शब्दकी टा विभक्तिमें “पटत्रोमासूहृन्निशमन्यूपन्दोपन्यकञ्चकन्नुदन्नासञ्चस्पृभृतिषु” इस सूत्रमे पद आदेशः । अक्रामि = क्रम + लुङ् (कर्ममे) + त । यहाँपर “नोदात्तोपदेशस्य माऽन्तस्याऽनाचमेः” इस सूत्रसे वृद्धि-निषेध होनेसे यह प्रयोग “च्युतसंस्कृति”

दोषसे युक्त है, “अक्रमि” होना इष्ट है। क्रमणे = क्रम + ल्युट् + ङि। हरीणा = “यमाऽनिलेन्द्रचन्द्राऽर्कविष्णुमिहाऽशुवाजिपु। शुकाऽहिकपिभेकेषु हरिर्ना कविले त्रिपु।” इत्यमर। न “अस्माकम्” के स्थानमें “बहुवचनस्य वत्नसी” इस सूत्रसे नस् आदेश। नञिनाऽऽनने = नञ् कृत नञिनम्, नञ् शब्दसे णिव प्रत्यय कर क्तप्रत्यय। नञिनम् आनन ये, तै (बहु०)। अर्धनभ कृतकर्म = अर्धं नभस अर्धनभ “अर्धं नपुंसकम्” इससे समास। कृत क्रमो यन्मे कृतक्रमा (बहु०)। अर्धनभसि कृतक्रमा, तै (स० त०)। अथर्वि = नि-उपपदपूर्वक “बहु वतने” धातुसे भावसे लुङ्। इस पद्यमें “इति” के आगे ‘इव’ पशका प्रयोग न होनेसे प्रतीयमानास्त्रेष्वा मलङ्कार है ॥ ७० ॥

चमूचरास्तस्य नृपस्य सादिनो जिनोक्तिपु आद्यतयेव संघवा।

विहारदेश तमवाप्य मण्डलीमकारयन् भूरितुरङ्गमानपि ॥ ७१ ॥

अवयव - तस्य नृपस्य चमूचरा संघवा सादिन जिनोक्तिपु आद्यतया इव त विहारदेशम् अवाप्य तु-ङ्गमान् भूरि मण्डलीम् अपि अकारयन् ॥ ७१ ॥

व्याख्या - तस्य = पूर्वोक्तस्य, नृपस्य = राजा नलस्येत्यम्। चमूचरा, = सेनाचरा, संघवा = सिंघुदेशोत्तरभा, सादिन = अव्वारोक्षा, जिनोक्तिपु = बुद्धवचनेषु, आद्यतया इव = श्रद्धालुनया इव, त = प्रसिद्ध, विहारदेश = सञ्चार-भूमिम्, बौद्धमठ च, अवाप्य = प्राप्य, तुरङ्गान् = अश्वान्, भूरि = बहुल, मण्डलीम् अपि = मण्डलाकार च, मण्डलासन च, अकारयन् = कारयत् त बौद्धा अपि स्वकर्माऽनुष्ठाने प्रायेण मण्डलानि कुर्वन्तीति प्रसिद्धि ॥ ७१ ॥

अनुवाद - जैसे बौद्ध बुद्धके वचनमें श्रद्धालु होकर बौद्धमठमें मण्डलासन कराते हैं वैसे ही राजा नलके सँघमें रहनेवाले सिंघु देशवाले घुड़मवारोने विहारभूमि पहुँचकर घोड़ोंकी मण्डलाकार रूपमें भ्रमण कराया ॥ ७१ ॥

टिप्पणी—नृपस्य = नृ + पा + क (उपपद०)। चमूचरा = चम्वा चरन्तीति, चमू-उपपदपूर्वक “चर” धातुसे “चरेष्ट” इस सूत्रसे ट प्रत्यय। संघवा = सिन्धो भवा, “सिन्धु” शब्दसे “तत्र भव” इस सूत्रसे अण्। “देशे नटविशेषेऽव्री सिन्धुर्ना सरिनि स्त्रियाम्।” इत्यमर। जिनोक्तिपु = जिनस्य उक्तय, तासु, (प० त०) “समन्मदो भगवान्मारजित्कोकजिज्जन।” इत्यमर। आद्यतया = श्रद्धा अस्ति येषां ते श्रद्धा “श्रद्धा” शब्दसे “प्रज्ञाश्रद्धा-ऽर्थाभ्यो ण” इस भूषणेण प्रत्यय। श्रद्धाना भावि आद्यता, तथा, आद्य + तल् + टाप् + टा। विहारदेश = विहारआसी देश, तम (क० घा०)।

“विहारो भ्रमणे स्कन्धे लीलायां सुगतालये ।” इति विश्वः । अवाप्य=अव + आप् + क्त्वा (ल्यप्) । तुरङ्गमान् = “हृक्कोरन्यतरस्याम्” इस सूत्रसे विकल्पसे कर्मसंज्ञा होकर द्वितीया, एक पक्षमें “तुरङ्गमः” ऐसा भी रूप बनता है । मण्डलीम् = “मण्डल” शब्दसे “पिद्गौरादिभ्यश्च” इस सूत्रसे ङीप् । अकारयन् = ‘कृ’ धातुसे णिच् प्रत्यय होकर लङ् + झि । नल सत्ययुगमें हुए परन्तु बुद्धदेव कलियुगके प्रथम चरणमें हुए इसलिये नलके समयमें वीहोके विहारकी चर्चा अनुचित प्रतीत होती है, पर नलसे पूर्वकल्पके बुद्धकी विवक्षा करनेसे दोषपरिहार समझना चाहिए । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलंकार है ॥ ७१ ॥

द्विपद्भिरेवास्य विलङ्घिता दिशो यशोभिरेवासन्धिरकारि गोष्पदम् ।

इतीव धारामवधीर्यं मण्डलीक्रियाभियाऽमण्डि तुरङ्गमः स्थली ॥ ७२ ॥

अन्वयः—अस्य द्विपद्भिः एव च दिशः विलङ्घिताः, अस्य यशोभिः एव अन्धिः गोष्पदम् अकारि; इति इव तुरङ्गमः धाराम् अवधीर्यं मण्डलीक्रियाभिया स्थली अमण्डि ॥ ७२ ॥

व्याख्या—अस्य = नलस्य, द्विपद्भिः एव = शत्रुभिः एव, पलायमानरिति शेषः । दिशः = ककुभः, विलङ्घिताः = अतिक्रान्ताः, अस्य = नलस्य, यशोभिः एव = कीर्तिभिः एव, अन्धिः = समुद्रः, गोष्पदं = गोखुरप्रमाणः, अकारि = कृतः इति = एव विचार्य, इव, अन्यसामान्यं कर्म उत्कर्षाय न भवेदिति विमृश्य इवेति भावः । तुरङ्गमः = अश्वैः, धाराम्=आस्कन्दितादिगतिम् । अवधीर्यं = अनाहृत्य, मण्डलीक्रियाभिया=मण्डलीकरणशोभया, मण्डलगत्येव इति भावः । स्थली = अकृत्रिमा भूमिः, अमण्डि = मण्डिता, भूपितेति भावः ॥ ७२ ॥

अनुवादः—नलके शत्रुओंने ही दिशाओंको लङ्घन किया है इनकी कीर्तियोंने ही समुद्रको गायके घुरके समान बना डाला है, मानो ऐसा विचार कर घोड़ोंने आस्कन्दिता आदि गतियोंका अनादर करके मण्डलीकरणकी शोभासे भूमिको अलङ्कृत कर दिया ॥ ७२ ॥

टिप्पणी—द्विपद्भिः = द्विपन्तीति द्विपन्तः, तैः, “द्विप अप्रीतो” धातुसे लट्के स्थानमेशतृ आदेशा “रिपीर्वरिसपत्नाऽरिद्विपद्वेपणदुर्हदः ।” इत्यमरः । अन्धिः=आपः धीयन्ते अय, अप् + धा + किः, “समुद्रोऽन्धिरकूपारः” इत्यमरः । गोष्पदं = गावः पद्यन्ते अस्मिन्स्थले तत्, गोभिः सेवितं गाव्यदं, “गोष्पदं सेवितऽ सेवितप्रमाणेषु” इस सूत्रसे सुट् और ‘स’ के स्थानमें “प” । अकारि = “कृत”

घातुसे लुङ् + त (कर्ममे), घाराम् = जातिमे एकवचन । आस्कन्दित आदि पाँचों गतियोंको यह तात्पर्य है जैसे कि—

“आस्कन्दित घोरितक रेचित वस्त्रित प्लुतम् ।”

“गतयोऽम् पञ्चघारा ” इत्यमर । अवघोर्यं = अव-अधि-उपसर्गपूर्वक “ईर प्रेरणे” घातुसे ‘क्त्वा’ के स्थानम ल्यप् आदेश । “शकन्वादिषु पररूप वाच्यम्” इससे पररूप । मण्डलीक्रियाधिया = मण्डल्या क्रिया (प० त०), तस्या स्त्री, तथा (प० त०) । स्थली = अङ्गत्रिम अर्थमे “जानपदकुण्डगोणस्थलः” इत्यादि सूत्रसे ङीप् प्रत्यय । कृत्रिम भूमिके लिए “स्थला” ऐसा प्रयोग होता है । अमण्डि = “मण्डि भूपायाम्” घातुमे णिच् होकर लुङ् (कर्ममे) + त । इस पद्यमें अतिशयोक्ति और उत्प्रेक्षा इन दोनों अलंकारोंका एकाग्रधाम्नुषवेशरूप सङ्कर है ॥ ७२ ॥

अधीकरवशाद् ह्येन या भ्रमीनिजातपत्रस्य तलस्थले मलः ।

मवस्तिकमद्याऽपि न तामु शिक्षते वित्तस्य वारयामयचक्रचङ्क्रमान् ॥ ७३ ॥

अवयः—नल निजातपत्रस्य तलस्थले ह्येन या भ्रमी चारु अधीकरत्, तामु मरुत् अद्य अपि वारयामयचक्रचङ्क्रमान् वित्तस्य किं न शिक्षते ? ॥ ७३ ॥

व्याख्या—नल = मयव्य, निजाऽऽनपत्रस्य = स्वच्छत्रस्य, तलस्थले=अप-प्रदेशे, ह्येन = अश्वेन, या, भ्रमी = मण्डलगती, चारु = मनोहर यथा तथा अधीकरत् = कारित्वान्, तामु = भ्रमीषु विषये, मरुत् = वायु, अद्य अपि = अधुना अपि, वारयामयचक्रचङ्क्रमान् = वानसमूहमयमण्डलगती, वित्तस्य = विस्तीर्य, किं न शिक्षते = किमर्थं न जिज्ञासते, शिक्षितश्चेन्मरुत् तथा गतिं कुर्यादिति भाव । नलो वायोर्प्यसंभाविता गती अश्वेन वारयामासेति तात्पर्यम् ॥ ७३ ॥

अनुवादः—नलने अपने छत्रके अधोभागमे घोड़ेसे जिन मण्डलगतियोंको मनोहरतासे कराया, उनमे वायु अभी भी वायुजोकी मण्डलगतियोंको फैलाकर क्यों नही सीखना चाहता है ? ॥ ७३ ॥

टिप्पणी—निजातपत्रस्य = जातपात् प्रायते इति आनपत्रम्, जातप + त्रि (या) + क (उपपद०) । निज च तत् जातपत्र, तस्य (क० घा०) । तलस्थले = तलस्थ तत् स्थल तस्मिन् (क० घा०) । ह्येन = “हृत्रारग्यनर-स्याम्” इससे कर्तृत्वके वकल्पिक होनेसे तृतीया । भ्रमी = “भ्रमु अनवस्थाने” घातुसे “इक् कृष्यादिभ्य” इससे इक् । चारु=यह क्रियाविशेषण है । अधी-करत् = णिजन्त ‘कृ’ घातुमे लुङ् + तिप् । “णिश्चिद्रुसुभ्य कर्तरि चङ्” इससे

चङ् और द्वित्व आदि । वात्यामयचक्रचङ्क्रमान्=वातानां समूहो, वात्या, “वात” शब्दसे “पाशादिभ्यो यः” इस सूत्रसे य प्रत्यय और टाप् । वात्यास्वरूपा वात्यामयाः, ‘वात्या’ शब्दसे “तत्प्रवृत्तवचने मयट्” इस सूत्रसे स्वरूप अर्थमें मयट् । पुनः पुनः क्रमणानि चङ्क्रमाः, “क्रमु पादविक्षेपे” धातुसे “धातोरेकाचो हलादेः क्रियासमभिहारे यङ्” इस सूत्रसे यङ्, द्वित्व होकर घञ्, ह्रस्व अकारका लोप और “यस्य हलः” इससे यकारका लोप । चक्रस्य चङ्क्रमाः (५० त०) । वात्यामयाश्च ते चङ्क्रमाः, तान् (क० घा०) । वितत्य = वि + तन् + क्त्वा (ल्यप्) । शिक्षते ≈ शक धातुसे “धातोः कर्मणः समानान्तृकादिच्छायां वा” इस सूत्रसे सन् प्रत्यय और शिक्षेजिज्ञासायाम्” इससे आत्मनेपद लट् + त । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ७३ ॥

विवेश गत्वा स विलासकाननं ततः क्षणात्क्षोणिपतिर्घृतीच्छया ।

प्रवालरागच्छुरितं सुपुप्सया हरिर्घनच्छायमिवाऽम्भसां निधिम् ॥ ७४ ॥

अन्वयः—ततः हरिः सुपुप्सया विलासकाऽननं प्रवालरागच्छुरितं घनच्छायम् अम्भसां निधिम् इव स क्षोणिपतिः घृतीच्छया गत्वा प्रवालरागच्छुरित घनच्छायं विलासकाननं क्षणात् विवेश ॥ ७४ ॥

व्याख्या—ततः = अनन्तरं, हरिः = विष्णुः, सुपुप्सया = स्वप्नुम् इच्छया, विलासकाऽननं = सर्पप्राणनं, प्रवालरागच्छुरितं = विद्रुमाऽऽरुण्यरूपितं घनच्छाय = मेघकान्तिम्, अम्भसां = जलानां, निधिम् इव = शेवधिम् इव; समुद्रम् इवेत्यर्थः । सः = पूर्वोक्तः, क्षोणिपतिः = भूपतिः, नल इति भावः । घृतीच्छया = सन्तोषकाङ्क्षया, गत्वा = गमनं कृत्वा; प्रवालरागच्छुरितं = पल्लवारुण्यराज्जतं, घनच्छायं = सान्द्राऽनातपं, विलासकाननं = क्रीडावनं, क्षणात् = अल्पकालात्, विवेश = प्रविष्टः ॥ ७४ ॥

अनुवादः—तब जैसे भगवान् विष्णु सोनेकी इच्छासे सर्पोंके स्थानभूत, मृगोंके वर्णसे रञ्जित, मेघकी समान कान्तिसे युक्त समुद्रमें प्रवेश करते हैं वैसे ही राजा नलने दिल बहलानेकी इच्छासे जाकर पल्लवोंके वर्णसे अनुरञ्जित, गाढ छायासे सम्पन्न क्रीडावनमें थोड़े ही समयमें प्रवेश किया ॥ ७४ ॥

टिप्पणी सुपुप्सया ≈ स्वप्नुम् = इच्छा सुपुप्सा, तथा “विण्वप् शये” धातुसे सन् प्रत्यय, द्वित्व होकर तदन्तसे “अ प्रत्ययात्” इससे अ प्रत्यय और टाप्-टा । विलासकाऽननं = ‘व’ और ‘व’ में अभेद होनेसे विले आमते इति विलासकाः, (सर्पाः), विल-उपपदपूर्वक आस धातुसे “ण्वलृचो” इस सूत्रसे ण्वल् (अक्)

प्रत्यय । विलासकानाम् अननम् (प्राणनम्), तत् (य० त०) । प्रवालराग-
छुरित = प्रवालानां राग, (य० त०), "प्रवालो वल्लकादृष्टे विद्रुमे नव-
पल्लवे ।" इत्यमरः । प्रवालरागेण छुरित, तम् (तृ० त०) । घनच्छाया =
घनस्य (मेघस्य) इव छाया यस्य, तम् (व्यधिकरणबहु०) । क्षोणपति = क्षोणे
पतिः (य० त०) । धृतोच्छ्रया = धृते इच्छा, तया (य० त०) । गत्वा = गम्
घातुसे "समानकर्तृकयोः पूर्वकाले" इति सूत्रसे क्त्वा । घनच्छाया = घना छाया
यस्य, तत् (बहु०) । "छाया खनातपे काती" इति विश्वः । विलासकानन =
विलासस्य कानन, तत् (य० त०) । विवेश = "विश प्रवेशने" घातुसे लिट् +
तिप् । इति पद्यमे पूर्णोपमा अलङ्कारः है ॥ ७४ ॥

वनान्तपयन्तमुपेत्य सस्पृह क्रमेण तस्मिन् अवतीणदृक्पथे ।

न्यवति दृष्टिप्रकरे पुरीकसामनुव्रजद्वयधुसमाजवधुभिः ॥ ७५ ॥

अन्वयः । अनुव्रजद्वयधुसमाजवधुभिः, पुरीकसा इष्टिप्रकरं वनान्तपर्यन्त
सस्पृहम् = उपेत्य क्रमेण तस्मिन् अवतीणदृक्पथे (सति) न्यवति ॥ ७५ ॥

व्याख्या । अनुव्रजद्वयधुसमाजवधुभिः = अनुव्रजद्वयधुसमाजवधुसदृश स्नेहा-
विति शेषः । पुरीकसा = नगरवासिना, दृष्टिप्रकरं = नेत्रसमूहं (कृत्तुभिः),
वनान्तपयन्त = वनान्तोपान्तसीमाम्, उपेक्षान्तपयन्त च, सस्पृह = सार्धभिलाष
यथा तथा, उपेत्य = गत्वा क्रमेण = समयपरिपाटया, तस्मिन् = नले, अवतीण-
दृक्पथे = अतिक्रान्तनेत्रविषय सति, न्यवति = निवसतम् । यथा जना प्रवासो-मुख
जन जलाशयं यामनुगम्य "ओदकान्तमनुव्रजेत्" इति शास्त्रेण निवसत ते तथैव
वधुसदृशानि नागरिकाणां नेत्राणि अपि गच्छन्त नलं कान्तोपान्तसीमा यावद्
गत्वा, तस्मिन् अतिक्रान्तनेत्रभागे सति न्यवसत त इति भावः ॥ ७५ ॥

अनुवाद — पीछे जानेवाले बा-धुसमाजो- सदृश नगरवासियों के नेत्र उपवन
की सीमा तक जाकर क्रमशः नलके दृष्टि से ओट हो जानपर स्फोट गये ॥ ७५ ॥

टिप्पणी—अनुव्रजद्वयधुसमाजवधुभिः = अनुव्रज तः । अनुव्रज त, अनु-
व्रज + लट् (शतृ) + जस् । बन्धना समाजा (य० त०) । अनुव्रजन्तश्च ते
बन्धुसमाजा (क० घा०) । अनुव्रजद्वयधुसमाजानां बन्धवः तं (य० त०) ।
यद्वापर पिछले बन्धु'शब्दका अर्थ सदृश है । पुरीकसा = पुरम् ओक् येषां ते
पुरीकस, तेषाम् (बहु०) । दृष्टिप्रकरं = दृष्टानां प्रकरा, तं (य० त०) ।
वनान्तपयन्त = वनस्य अन्तः (य० त०) । 'वन' का अर्थ यद्वापर 'अटव्य,
रप्य विभिन्न गहनं वनम् ।" इत्यमरः, इस वाक्यके अनुसार वन और "वने

सलिलकानने" इत्यमरः इस कोशके अनुसार जल अर्थ भी होता है। वनाऽन्तस्य-पर्यन्तम् (प० त०) । सस्पृहं = स्पृहया सहितं यथा तथा (तुल्ययोगबहु०) । उपेत्य = उप + इण् + क्त्वा (ल्यप्) । अवतीर्णदृक्पथे = दृशोः पन्था दृक्पथः (प० त०), "ऋक्पूरब्धूःपथामानक्षे" इस सूत्रसे समासाऽन्त अ प्रत्यय । अवतीर्णःदृक्पथः येन तस्मिन् (बहु०) । भावलक्षणमें सप्तमी । न्यवर्ति = नि + वृत् + लुङ् + त (भावमे लुङ्) । जैसे प्रवासमें जानेके लिए उद्यत जनको बन्धु-गण जलाशयतक उसको पहुँचाकर लौट जाते हैं वैसे ही वगीचेमें जाते हुए नलके दृष्टिपथसे कोट होनेपर पुरवासियोंके नेत्र लौट पड़े यह तात्पर्य है । इस पद्यमें चतुर्थ चरणमें उपमा अलङ्कार है ॥ ७५ ॥

ततः प्रसूने च फले च मञ्जुले स सम्मुखस्याऽङ्गुलिना जनाधिपः ।

निवेद्यमानं वनपालपाणिना व्यलोकयत्काननरामणीयकम् ॥ ७६ ॥

अन्वयः— ततः स जनाऽधिपः मञ्जुले प्रसूने फले च सम्मुखस्याऽङ्गुलिना । वनपालपाणिना निवेद्यमानं काननरामणीयकं व्यलोकयत् ॥ ७६ ॥

व्याख्या— ततः = अनन्तरं, सः = पूर्वोक्तः, जनाऽधिपः = नरेशः, नल इत्यर्थः । मञ्जुले = मनोहरे, प्रसूने = पुष्पे, मञ्जुले फले च = सस्ये च, सम्मुख-स्याऽङ्गुलिना = अभिमुखस्थकरणासेन, वनपालपाणिना = उद्यानरक्षकहस्तेन, निवेद्यमानं = ज्ञाप्यमान, प्रदर्शयमानमिति भावः । काननरामणीयकं = वनसौन्दर्य व्यलोकयत् = अपश्यत् ॥ ७६ ॥

अनुवादः— तब राजा नलने सुन्दर फल और फलमें उद्यानरक्षकसे उँग-लियोंको सम्मुख कर दिखलायी गयी वनकी सुन्दरताको देखा ॥ ७६ ॥

टिप्पणी— जनाऽधिपः = जनानाम् अधिपः (प० त०) । सम्मुखस्याङ्गुलिना = सम्मुखं तिष्ठन्तीति सम्मुखस्थाः, सम्मुख + स्था + कः (उपपद०) । सम्मुखस्था अङ्गुलयः यस्य सः तेन (बहु०) । "अङ्गुल्यः करणाखा स्युः" इत्यमरः । वनपालपाणिन = वनं पालयतीति वनपालः, वन-उपपदपूर्वक "पाल रक्षणे घातुसे "कर्मण्यम्" इस सूत्रसे अण् (उपपद०) । वनपालस्य पाणिः, तेन (प० त०) । निवेद्यमानः = निवेद्यत इति, तत्, नि + विद् + णिच् + लट् (कर्ममें) + यक् + शानच् + अम् । काननरामणीयकं = रमणीयस्य भावो राम-णीयकम्, रमणीयणब्दसे "योपघाद गुरुपोत्तमाद् वुञ्" इस सूत्रसे वुञ् (अक) प्रत्यय । "कामनीयकम्" ऐसे पाठमें भी कमनीयस्य भावः ऐसा विग्रह और पूर्व सूत्रसे वुञ् । अर्थ भी वही है । काननस्य रामणीयकं, तत् (प० त०) । यहाँ

पर "रामणीयकम्" इस गुणवाचकपदके साथ 'कानन' पदका समास 'पूरणगुण-मुहिताऽर्धसदव्ययतव्यसमानाऽधिकरणेन' इस सूत्रसे निषिद्ध था परन्तु "तदशिष्य सज्ञाप्रमाणत्वात्" इत्यादि निर्देशसे वह निषेध अनित्य है, अतः समास हुआ । व्यलोकयत् = वि + लोक् + णिच् + लट् + तिप् । इस पद्यमे मञ्जुलत्वरूप एक गुणके साथ प्रसून और फल इन पदार्थोंका अभिसम्बन्ध होनेसे तुल्ययोगिता अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

“पदार्थानां प्रस्तुतानामप्येषा वा यदा भवेत् ।

एकधर्माभिसम्बन्ध स्वात्तदा तुल्ययोगिता ॥” सा० द० १०-११ ।

फलानि पुष्पाणि च पल्लवे करे वयोऽतिपातोद्गतवातवेपिते ।

स्थितेः समाधाय महर्षिबाह्वकादने तदातिथ्यमशिक्षि शाखिभिः ॥ ७७ ॥

अन्वय — वयोऽतिपातोद्गतवातवेपिते पल्लवे करे फलानि पुष्पाणि च समाधाय स्थितं बने शाखिभि महर्षिबाह्वकात् तदातिथ्यम् अशिक्षि ॥ ७७ ॥

व्याख्या—वयोऽतिपातोद्गतवातवेपिते = पक्षिपातोत्पन्नवायुकम्पिते, महर्षि-पक्षे—बाह्वाद्यवस्थाऽपगमोत्पन्नवातवोपकम्पिते, पल्लवे करे = किसलये एव पाणौ, महर्षिपक्षे—पल्लवे = किसलये इव कोमल इति भाव, करे = पाणौ, फलानि = सस्यानि, पुष्पाणि च = कुसुमानि च, समाधाय = निधाय, स्थितं = तिष्ठद्भि, बने = उपवने, शाखिभि = वृक्षै, वेदशाखाऽप्यादिभिश्च, महर्षिबाह्वकात् = वृद्धमर्षिसङ्घात्, तदातिथ्य = नलाऽतिथिसंस्कार, अशिक्षि = शिक्षितम्, नो चेत्कथमिदमाचरितमिति भाव ॥ ७ ॥

अनुबाधः—वात्य आदि अवस्थाके बीतनेसे उत्पन्न वात दोषसे कम्पित पल्लवके समान हाथमे फलों और फूलोंको लेकर रहनेवाले वेदशाखाका अध्ययन करनेवाले बूढ़े महर्षियोंके समान वनमे पक्षियोंके उड़नेसे उत्पन्न हवासे हिलते हुए पल्लवरूप हाथमे फलों लीर फूलोंको लेकर रहनेवाले वृक्षोंने बूढ़े महर्षियोंसे राजाके आतिथ्यको सीखा ॥ ७७ ॥

टिप्पणी—वयोऽतिपातोद्गतवातवेपिते = वयस अतिपात (प० त०), “खगबाल्यादिनोवय” इत्यमर । वयोऽतिपातेन उद्गत (वृ० त०), स चाऽमो वात (क० घा०) तेन वेपित, तस्मिन् (वृ० त०) । महर्षिपक्षमे “पल्लवे” यहाँपर पल्लव सदृशमे लक्षणा है । वृक्षपक्षमे “पल्लवे एव करे” इस प्रकार व्यस्तरूपक है । समाधाय = सम् + आङ् + घा + क्त्वा (ल्यप्) । शाखिभि = शाखा (महर्षि-पक्षमे वेदशाखा) सन्ति येषां ते, ते “घीह्यादिभ्यश्च” इस

सूत्रसे इति प्रत्यय । महर्षिवाङ्मकात् = महान्तश्च ते ऋषयः महर्षयः, 'सन्महत्पर-
मोत्तमोत्कृष्टाः पूज्यमानैः" इस सूत्रसे समास और "आन्महतः समानाधिकरण-
जातीययो." इससे आत्व और अर् गुण । वृद्धानां समूहो वाङ्मकम् 'वृद्ध' शब्दसे
"वृद्धाच्चेति वक्तव्यम्" इस वार्तिकसे वृन् प्रत्यय । महर्षीणां वाङ्मक, तस्मात्
(प० त०), सामर्थ्यसे वृत्तिः अन्तर्गत 'वृद्ध' शब्दका अन्वय हाकर "शिव-
भागवत" पदके समान समास हुआ है । "आख्यातोपयोगे" इससे अपादानसंज्ञा
होकर पञ्चमी । तदातिथ्यम्=अतिथये इदम् आतिथ्यम्=अतिथि' शब्दसे "अति-
थेऽयं" इस सूत्रसे ङ्य प्रत्यय । तस्य आतिथ्यम् (प० त०) । अशिक्षि =
"शिक्ष विद्योपादाने" धातुसे कर्ममें लुङ् + त । इस पद्यमें "पल्लवे करे" यहाँपर
व्यस्तरूपक, श्लेष और प्रतीयमानोत्प्रेक्षा इनका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर
अलङ्कार है ॥ ७० ॥

विनिद्रपत्राऽऽलिंगताऽलिकैतवान्मृगाऽङ्कचूडामणिवर्जनाऽर्जितम् ।

वधानमाशासु चरिष्णु दुर्यशः स कीतुकी तत्र ददर्श केतकम् ॥ ७८ ॥

अन्वयः—कीतुकी स तत्र विनिद्रपत्राऽऽलिंगताऽलिकैतवात् मृगाऽङ्कचूडा-
मणिवर्जनाऽर्जितम् आशासु चरिष्णु दुर्यशः दधानं केतकं ददर्श ॥ ७८ ॥

व्याख्या—कीतुकी = कुतूहली, आरामदर्शन इति शेषः । सः = नलः,
उपवने, विनिद्रपत्राऽऽलिंगताऽलिकैतवात् = विकसितलपङ्क्तिस्थितभ्रमर-
च्छलात्, मृगाऽङ्कचूडामणिवर्जनाऽर्जितं=शिवपरिहारोपाजितम् आशासु=दिशासु,
चरिष्णु = संचरणशील दुर्यशः = अपकीर्ति, दधानं = धारयत्, केतकं = केतकी
कुसुमं, ददर्श = दृष्टवान् ॥ ७८ ॥

अनुवादः—उपवन देखनेके लिए कुतूहल रखनेवाले नलने वहाँपर विकसित
पत्तोंकी पङ्क्तिमें स्थित भ्रमरके छलसे शिवजीके छोड़नेसे उपाजिततथा दिशाओं-
में संचरणशील अपकीर्तिको धारण करते हुए केतकी पुष्पको देखा ॥ ७८ ॥

टिप्पणी—कीतुकी = कीतुकम् अस्याऽस्तीति, 'अतइनिठनो" इम सूत्रसे
इति प्रत्यय, कीतुक + इनिः । विनिद्रपत्राऽऽलिंगताऽलिकैतवत् = पत्राणाम्
आलिः (प० त०) । विनिद्रा चाऽसी पत्राऽलिः (क० घा०) । विनिद्रपत्रालि-
गतः (द्वि० त०) । ते च ते अलयः (क० घा०) । विनिद्रपत्राऽऽलिंगतालीनां
कैतवं, तस्मात् (प० त०) । मृगाऽङ्कचूडामणिवर्जनाऽर्जितं = मृगः अङ्कः यस्य
सः (बहु०) । चूडाया मणिः (प० त०) । मृगाङ्कः चूडामणिः यस्य सः
(बहु०), शिव इत्यर्थः । मृगाऽङ्कचूडामणिना वर्जनम् (तृ० त०) । तेन

अजितम् (तृ० त०) तत् । परिष्णु = परणशील तत्, 'वर' धातुसे "अलङ्कु-
ञ्जिराकृञ्प्रजनोत्पचोत्पतोन्मदश्च्यपत्रपवृत्तुषुसहचर इष्णुच्" इससे इष्णुच् ।
दुयश = दुष्ट यश, तत् "कुगतिप्रादय" इस सूत्रसे समास । केतक = केतक्या
विकार. (पुष्पम्) इति केनक, तत् । 'केतकी' शब्दसे "तस्य विकार" इस
सूत्रसे अण प्रत्यय, उसका "पुष्पमूलेषु बहुलम्" इससे लुक् और "लुक् तद्धित-
लुकि" इससे स्त्रीप्रत्ययका लुक् । ददशं = दश + लिट् + तिप् ।

पूवकालमे ब्रह्मा और विष्णुके श्रेष्ठत्वके विषयमे विवाद होनेपर शिवलिङ्ग
प्रकट हुआ और "इसका ऊर्ध्वभाग और अधोभाग जो देख सके वह श्रेष्ठ है"
ऐसी आकाशवाणी के होनेपर ब्रह्मा ऊपर और विष्णु नीचे गये । विष्णु शिव-
लिङ्गका पार न पाकर लौट गये, परन्तु ब्रह्माजीने पार न पाकर भी मैंने पार
पाया कहकर केतकी पुष्पकी साखी बनाया । तब मिथ्याभाषणके कारण शिव-
जीने केनकी का बर्जन किया, अतएव "न केतक्या सदाशिवम्" ऐसे निषेधवचन
का उद्गम हुआ, ऐसी पौराणिक प्रसिद्धि है । इस पद्यमे "अलिकेतवात्" इस
पदमे अलित्वका अपह्ण्व कर उसमे दुर्यशस्त्वका स्थापन करनेसे कौतवाऽऽह्नुति
अलङ्कार और प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है । उन दोनोंकी ससृष्टि है ॥ ७८ ॥

वियोगभाजां हृदि कण्टकैः कटुनिधीयसे कर्णशर स्मरेण यत् ।

ततो दुराकर्षतया तदन्तर्द्विगीयसे मन्मथदेहवाहिना ॥ ७९ ॥

अन्वय — (हे केतक !) यत् (त्वम्) स्मरेण वियोगभाजा हृदि कण्टकैः
कटु कर्णशर (सन्) निधीयसे, ततो दुराकर्षतया तदन्तर्द्विगीय (सन्) मन्मथ-
देहवाहिना विगीयसे ॥ ७९ ॥

व्याख्या — अथ नल कामोदीपकत्वात्त्रिभिः केतकमुपालभ्यसे वियोगभाजा-
मिति । (हे केतक !) यत् = यस्मात्कारणात् (त्वम्), स्मरेण = कामदेवेन,
वियोगभाजा = विरहिणा जनानां, हृदि = वक्षःस्थले, कण्टकैः = निजनीक्षणा-
ऽवयवैः, कटु = तीक्ष्ण, कर्णशर = प्रतिलोमशल्पवद्वाण सन्, निधीयसे =
निक्षिप्यसे, ततः = तस्मात्कारणात्, दुराकर्षतया = दुःखद्वारतया, तदन्तर्द्विगीय =
वियोगिनाशकारी सन्, मन्मथदेहवाहिना = स्मरहरेण विगीयसे = निग्यसे, अत-
एव परिहृत्यसेऽपीति शेष । ७९ ॥

अनुवाद हे केतकीपुष्प ! जो तुम कामदेवसे वियोगियोंके हृदयमें काटोंसे
तीक्ष्ण और नुकीला बासावाला होकर रक्खे जाते हो, दुःखसे निकाला जानेवाला
होकर वियोगियोंका प्राण सेनेसे महादेव तुम्हारी निन्दा करते हैं ॥ ७९ ॥

टिप्पणी—वियोगभाजां = वियोगं भजन्तीति वियोगभाजः-तेषाम् वियोग-
उपपदपूर्वकं भज घातुसे “भजो ण्विः” इस सूत्रसे ण्विप्रत्यय (उपपद०) ।
कर्णिशरः = कर्ण इव कर्णः, सः अस्याऽस्तीति कर्णी, कर्ण + इनिः । कर्णी चाऽसी
शरः (क० घा०) । निधीयसे = नि-उपसर्गपूर्वकं घा घातुसे कर्ममें लट् । दुरा-
कर्षंतया=दुःखेन आक्रष्टुं शक्यः दुराकर्षः, दुर् + आङ् + कृष् + खल् (उपपद०) ।
तस्य भावः तत्ता, तया, दुराकर्ष + तल् + टाप् + टा । तदन्तकृत् = तेषाम् अन्तः
(प० त०) । तदन्तं करोतीति, तदन्त + कृ + क्विप् (उपपद०) । विगीयसे =
वि-उपसर्गपूर्वकं गी घातुसे लट् (कर्ममें) यास् (से) । द्वेप्य कामदेवके समान
द्वेप्यका साधन भी असह्य होता है, वह भी हिंसाशील हो तो क्या कहना है?
यह तात्पर्य है । शिवजीसे की गयी कामनिन्दामें कामदेवसे की गयी वियोगि-हिंसा-
की कारणताकी उत्प्रेक्षा व्यङ्ग्य होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा और केतकी पुष्पमें
कर्णिशरत्वका आरोप होनेसे रूपक अलङ्कार, इस प्रकार सङ्कर अलङ्कार है । ७९।

त्वदग्रसूचीसचिवः स कामिनीमनोभवः सीव्यति दुर्यशःपटौ ।

स्फुटं च पत्रैः करपत्रमूर्तिभिर्वियोगिहृद्दारुणि दारुणायते ॥ ८० ॥

अन्वयः—त्वदग्रसूचीसचिवः स मनोभवः कामिनोः दुर्यशःपटौ सीव्यति । च
करपत्रमूर्तिभिः पत्रैः वियोगिहृद्दारुणि दारुणायते ॥ ८० ॥

व्याख्या—(हे केतक !) त्वदग्रसूचीसचिवः = त्वन्मूलसीवनीसहकारी, सः
= प्रसिद्धः, मनोभवः = कामदेवः, कामिनोः = तरुणदम्पत्योः, दुर्यशःपटौ =
अपकीर्तिवस्त्रे, सीव्यति = योजयति, कण्टकस्यूतं करोतीति भावः । च = किञ्च,
करपत्रमूर्तिभिः = ऋकचाकारैः, पत्रैः = दलैः, वियोगिहृद्दारुणि = विरहिवक्षः-
काण्ठे, दारुणायते = भीषणवत् आचरति ॥ ८० ॥

अनुवादः—(हे केतकीपुष्प !) तुम्हारी नोकरूप सुईकी सहायतासे काम-
देव तरुण दम्पतियोके अपकीर्तिरूप वस्त्रको सीता है और आरेके समान आकार-
वाले पत्रोंसे वियोगियोंके वक्षःस्थलरूप काण्ठमें भयङ्कर आचरण करता है । ८०।

टिप्पणी—त्वदग्रसूचीसचिवः = तव अग्राणि त्वदग्राणि (प० त०), युष्मद्
शब्दके स्थानमें “प्रत्ययोत्तरपदयोश्च” इस सूत्रसे उत्तरपदके परे रहते “त्वन्”
आदेश हुआ है । त्वदग्राणि एव एव सूच्यः (रूपकम्) । त्वग्रसूच्यः एव सचिवा
यस्य सः (बहु०) । मनोभवः = मनसि भवतीति, मनस् + भू + अच् । कामिनोः =
कामिनी च कामी च कामिनी, तयोः “पुमान् स्त्रिया” इस सूत्रसे एकशेष ।
दुर्यशःपटौ = दुष्टे यशसी (गति०), ते एव पटौ, तौ (रूपक०) । सीव्यति =

पिवु तन्तुसन्ताने" घातुसे लट् + तिप् । "हलि च" इससे दीर्घ । करपत्र-
मूर्तिभि = करपत्रस्य इव मूर्तियेण तानि करपत्रमूर्तीनि, तै (व्यधिकरण-
बहु०) । "ऋकचोऽस्त्री करपत्रम्" इत्यमर । वियोगिहृद्दारुणि=वियोगिन हृत्
(प० त०) । वियोगिहृत् एव दारु, तस्मिन् (रूपक०) । "काष्ठ दाबिन्धन
त्वेघ इधममेघ समित्स्त्रियाम् ।" दारुणायते=दारुणवत् आचरति, 'दारुण' शब्दसे
"कर्तुं ऋक् सलोपश्च" इससे ऋक् + लट् + त । इस पद्यमे रूपक और उपमा
का समुष्टि अलङ्कार है ॥ ८० ॥

धनुर्मधुस्विन्नकरोऽपि भीमजापर परानेस्तव घूलिहस्तयम् ।

प्रसूनघन्वा शरसात् करोति मामिति ऋषाऽऽकृष्यत तेन केतकम् ॥ ८१ ॥

अन्वय — (हे केतक !) "प्रसूनघन्वा धनुर्मधुस्विन्नकर अपि तव परागं
घूलिहस्तयम् भीमजापर मा शरसात् करोति", इति तेन ऋषा केतकम्
आकृष्यत ॥ ८१ ॥

व्याख्या—(हे केतक !) प्रसूनघन्वा = पुष्पघाप, काम इति भाव । धनु-
र्मधुस्विन्नकर अपि = कामुक (पुष्प) मकरन्दार्द्रपाणि सन् अपि, तव=केतकी-
पुष्पस्य, परागं = रजोभि, घूलिहस्तयम् = घूलिहस्तम् आत्मानं कुर्वन्, अन्यथा
धनु स्रजनादिति भाव, भीमजापर = दमयन्त्यासक्त, मां = नल, शरसात् =
शराऽधीन, करोति = विदधाति, इति=इत्थ, श्लोकत्रयोक्त्या इति भाव । तेन=
मत्सेन, ऋषा = क्रोधेन, केतक = केतकीपुष्पम्, आकृष्यत = आकृष्ट, निन्दित-
मिति भाव ॥ ८१ ॥

अनुवाद — ("हे केतकीपुष्प !) पुष्परूप धनुको तेनेवात्मा कामदेव पुष्प-
रूप धनुके मकरन्द (रस) से आर्द्रपाणि होकर भी तेरे परागमे हाथको घूलि-
युक्त करता हुआ दमयन्तीमें आसक्त भुञ्जकी बाणका लक्ष्य बनता है" इस प्रकारसे
(तीन श्लोकोकी उक्तिसे) नलने केतकीपुष्पकी निन्दा की ॥ ८१ ॥

टिप्पणी—प्रसूनघन्वा = प्रसून घन्व यस्य ॥ (बहु०) । "धनुश्चापौ घन्व
शरासनकोदण्डकामुकम् ।" इत्यमर । अथवा प्रसून धनु यस्य स (बहु०),
"धनुपश्च" इस सूत्रसे विकल्पसे अनङ् । "पुष्पघन्वा रतिपति" इत्यमर । धनु-
र्मधुस्विन्नकर = धनुष मधु (प० त०), "मधु मये पुष्परसे क्षौद्रेऽपि" इत्यमर ।
स्विन्न कर यस्य स (बहु०) । धनुर्मधुना स्विन्नकर (तृ० त०) । परागं =
"परागं सुमनोरज" इत्यमर । घूलिहस्तयम् = घूलियुक्तो हस्त घूलिहस्त,
"शाकपायिवादीनां सिद्धय उत्तरपदलोपस्योपसङ्ख्यानम्" इस वार्तिकसे मध्यमपद-

लोपी समास । धूलिहस्तं कुर्वन् धूलिहस्तयन्, “धूलिहस्त” शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच् होकर लट्के स्थानमें शतृ आदेश । भीमजापरं = भीमा-ज्जाता भीमजा, भीम + जन् + टाप् । भीमजायां परः, तम् (स० त०) । शरसात् = शराऽधीनम्, “शर” शब्दसे “तदधीनवचने” इस सूत्रसे साति प्रत्यय । करोति = कृ + लट् + तिप् । क्रुधा = “कोपक्रोधाऽमर्षरोपप्रतिघा रूढक्रुधौ स्त्रियो” इत्यमरः । आक्रुष्यत = आङ्-उपसर्गपूर्वक “क्रुश आह्वाने रोदने च” धातुसे कर्ममें लङ् + त । इस पद्यमें कामका धनु (फूल) के रससे आर्द्र हाथ होनेका, केतकी के रजवाला हाथ होनेका और नलकटुक कामनिन्दाका भी सम्बन्ध न होनेपर भी तत्तत्सम्बन्धकी उक्ति होनेसे तीन अतिशयोक्ति अलङ्कारोंकी संसृष्टि है ॥ ८१ ॥

विदभंसुभ्रूस्तनतुङ्गताऽप्येत्ये घटानिवाऽपश्यदलं तपस्यत ।

फलानि धूमस्य घयानधोमुखान् स दाडिमे दोहदधूपिनि द्रुमे ॥ ८२ ॥

अन्वयः—स दोहदधूपिनि दाडिमे द्रुमे विदभंसुभ्रूस्तनतुङ्गताऽप्येत्ये अलं तपस्यतः धूमस्य घयान् अधोमुखान् घटान् इव फलानि अपश्यत् ॥ ८२ ॥

व्याख्या—सः = नलः, दोहदधूपिनि = फलवद्धंकदोहदधूपयुक्ते, दाडिमे = करके, द्रुमे = वृक्षे, विदभंसुभ्रूस्तनतुङ्गताप्येत्ये = दमयन्तीपयोधरोन्नततालाभाय, अलम् = अत्यर्थं, तपस्यतः = तपश्चरतः अतः धूमस्य = दोहदधूमस्य, घयान् = पातून्, पानकारिण इत्यर्थः, अधोमुखान् = अवनतवदनान्, घटान् इव = कुम्भान् इव, फलानि = दाडिमफलानि, अपश्यत् = दृष्टवान्, उन्नतिलाभार्थं मन्येऽपि अधोमुखत्वेन धूमं पीत्वा तपश्चरन्तीति भावः ॥ ८२ ॥

अनुवादः—नलने (फलादिवद्धंक) दोहदधूपवाले अनारके पेड़में दमयन्तीके पयोधरोकी ऊँचाई पानेके लिए अत्यन्त तपस्या करते हुए और धूमको पीनेवाले अधोमुख घटोंके समान फलोंको देखा ॥ ८२ ॥

टिप्पणी—दोहदधूपिनि = दोहदधूपवासी धूपः (क० घा०) । वृक्ष, गुल्म और लताओंमें फूल और फल उत्पन्न होनेके समयसे पूर्व ही फूल और फलोंके उत्पादनके लिए जिस द्रव्यका उपयोग किया जाता है उसे “दोहद” कहते हैं । जैसे कि—

“तद्गुल्मलतादीनामकाले कुशलैः कृतम् ।

पुष्पाद्युत्पादकं द्रव्यं दोहदं स्यात्तु तत्क्रिया ।” (शब्दाऽर्णव) ।

दोहदधूपः अस्याऽस्तीति दोहदधूपी, तस्मिन् (दोहदधूप + इनि + छि) । दाडिमे = “समौ करकदाडिमौ” इत्यमरः । विदभंसुभ्रूस्तनतुङ्गताऽप्येत्ये = शोभने

घृत्रो यस्या सा सुभ्रू (बहु०), विदमेषु सुभ्रू, दमयन्तीत्यर्थ (स० त०),
विदमसुभ्रूव स्तनी (प० त०) । तुङ्गस्य भाव तुङ्गता, तुङ्ग + तल् + टाप् ।
विदमसुभ्रूस्तनयो तुङ्गता (प० त०), तस्या आप्ति, तस्मै (प० त०),
“तादर्थ्यं चतुर्थी वाच्या” इस वतिंरुसे चतुर्थी । तपस्यत = तपश्चरतीति तप-
स्यन्, तस्य, “तपस्” शब्दसे “कर्मणा रोमन्वतपोभ्या वतिंचरो” इस सूत्रसे
क्यङ् प्रत्यय और “तपस परस्मैपद च” इससे परस्मैपद होकर लट् (शतृ) +
ङस । घयान् = घयन्तीनि घया, तान् “घेद् पाने” घातुसे “पाघ्राभ्माघेद्दुश
श” इम सूत्रसे श प्रत्यय । अघोमुखान् = अघो मुख येषा ते, तान (बहु०) ।
अपश्यत् = दृश (पश्य) + लट् = तिप् । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है । ८२।
वियोगिनीमैक्षत दाडिमीवसो प्रियस्मृते स्पष्टम् उदीतकण्टकाम् ।

फलस्तनस्यानविदीणरागिहृद्विशच्छुकास्यस्मरार्कशुकाऽऽशुगाम् ॥ ८३ ॥

अन्वय — असौ वियोगिनी प्रियस्मृते स्पष्टम् उदीतकण्टका फलस्तनस्यान-
विदीणरागिहृद्विशच्छुकास्यस्मरार्कशुकाऽऽशुगा दाडिमीम् ऐक्षत ॥ ८३ ॥

श्यास्या असौ = नल, वियोगिनी = पक्षिपोगिनी, विरहिणी च । प्रिय-
स्मृते = प्रीतिकरणदोहदादिस्मरणान्, नायकस्मरणान् च । स्पष्टम् = व्यक्तम्, उदी-
तकण्टकाम् = उत्पन्नरीक्षणाऽऽश्रयवाम्, उत्पन्नरोमाश्वा च, फलस्तनस्यानविदी-
णरागिहृद्विशच्छुकाऽऽस्मरार्कशुकाऽऽशुगा = दाडिमीफलस्यलङ्कटितरक्तहृद-
यप्रविशरकीरमुखकामपलाशबाणा, दाडिमी-दाडिमवृक्ष, काबियायिका च, ऐक्षत
= अपश्यत् ॥ ८३ ॥

अनुवाक.—जिसपर तोता बैठा था, प्रियके स्मरणसे रोमान्वसे युक्त वियो-
गिनी स्त्रीके समान कण्टकयुक्त नायिकाके फलसदृश स्तनोंके भीतर अनुरागयुक्त
विदीर्ण हृदयमे प्रविष्ट कामदेवके पलापुष्पारूप बाणके सदृश जिसके विदीर्ण
लाल फलमें प्रविष्ट तोतेकी चोब दिखाई पड़ती थी ऐसी दाडिमी (अनार के-
पेड) को राजा नलने देखा ॥ ८३ ॥

टिप्पणी — वियोगिनी = वियोग अस्या अस्तीति वियोगिनी ताम्, वियोग
+ इनि + डीप् । दाडिमी (दाडिम) वृक्ष मे यह व्युत्पत्ति है । बिना (पमिणा)
योगिनी (सयुक्ता) (तृ० त०) विरहिणी स्त्रीमे यह व्युत्पत्ति है । प्रियस्मृते
= प्रियस्य (कान्तस्य, प्रीतिकारकदोहादादेर्वा) स्मृति, तस्या (प० त०) ।
उदीनकण्टकाम् = उदीयन्ते स्म इति उदीता, उद् उपसर्गपूर्वक “ईङ् गतो” इस
दिवादि घातुम कर्त्तृके अणमे क्त प्रत्यय । उदीता कण्टका (रोमाश्वा, तीक्ष्णा-

ऽप्रावयवाः वा) यस्याः सा उदीतकण्टका, ताम् (बहु०) । फलस्तनस्थान-
विदर्णरागिहृद्विशच्छुकाऽऽस्यस्मरकिशुकाऽऽशुगां = फलानि एव स्तनौ (रूपक०),
तौ एव स्थानम् (रूपक०) । तस्मिन् विदीर्णम् (स० त०) । दाडिमी
(अनार) के पक्षमें पकनेसे विदीर्ण, नायिकाके पक्षमें विरहके तापसे विदीर्ण ।
रागः अस्याऽस्तीति रागि (राग + इनि) । दाडिमी फलके पक्षमें राग (लाल
वर्ण) वाला, नायिकाके पक्षमें अनुरागवाला । फलस्तनस्थानविदीर्णरागि च तत्
हृत् (क० घा०) । दाडिमी पक्षमें हृत् = मध्य भाग, नायिका पक्षमें-हृदय
प्रदेश । शुक्रस्य आस्यम् (प० त०) । किशुकम् एव आशुगः (रूपक०) ।
स्मरस्य किशुकाऽऽशुगः (प० त०) । विशति इति विशत्, विश् + लट् (शतृ)
विशच्च तत् शुकास्यम् (क० घा०) । अनारका बीज खानेके लिए घुसता हुआ
यह तात्पर्य है । फलस्तनस्थानविदीर्णरागिहृदि विपच्छुकास्यम् (स० त०)
स्मरस्य किशुगाऽऽशुगः (प० त०) । फलस्तनस्थानविदीर्णरागिहृद्विशच्छुकास्यम्
एव स्मरकिशुकाऽऽशुगः यस्याः सा, ताम् (बहु०) । इस पद्यमें श्लिष्ट एकदेश-
विवर्ति रूपक अलङ्कार है ॥ ८३ ॥

स्मराऽर्धचन्द्रेपुनिभे क्रशीयसां स्फुटं पलाशेऽध्वजुपां पलाऽशनात् ।

स वृन्तमालोकित खण्डमन्वितं वियोगिहृत्खण्डिनि कालखण्डजम् ॥ ८४ ॥

अन्वयः--सः स्मराऽर्धचन्द्रेपुनिभे वियोगिहृत्खण्डिनि क्रशीयसाम् अध्वजुपां
पलाऽशनात् स्फुटं पलाशे अन्वितं वृन्तं कालखण्डजं खण्डम् आलोकत् ॥ ८४ ॥

व्याख्या--नलः नैषधः, स्मराऽर्धचन्द्रेपुनिभे = कामाऽर्धचन्द्राकारवाणसदृशे,
वियोगिहृत्खण्डिनि = विरहिहृदयच्छेदिनि, क्रशीयसां = कृशतराणाम्, अध्वजुपां
= पान्थानां, पलाशनात् = मांसभक्षणात्, स्फुटे = प्रकटम् एव, पलाशे = अन्वर्थ-
के पलाशे, किशुकपुष्पे । अन्वितं = सम्बद्धं, वृन्तं = प्रसववन्धनं तदेव कालख-
ण्डजं खण्डं = यकृत्खण्डम्, कृष्णवर्णत्वादिति भावः । आलोकित=दृष्टवान् ॥ ८४ ॥

अनुवादः--नलने कामदेवके अर्धचन्द्राकार वाणके सदृश, विरही जनोके
हृदयको खण्डित करनेवाले और प्रिया वियोगसे अत्यन्त दुर्बल पथिकोंके पल-
(मांस) को भक्षण करनेसे अन्वर्थ पलाशकी कलीमें सम्बद्ध प्रसववन्धनको
कलेजेके टुकड़ेके समान देखा ॥ ८४ ॥

टिप्पणी--स्मराऽर्धचन्द्रेपुनिभे = अर्ध चन्द्रस्य अर्धचन्द्रः, "अर्धं नपुंसकम्"
इससे समासः । अर्धचन्द्राकार इषुः अर्धचन्द्रेषुः (मध्यमपदलोपी समास) ।
स्मरस्य अर्धचन्द्रेषुः (प० त०) स्मराऽर्धचन्द्रेषुणा सदृशं स्मराऽर्धचन्द्रेपुनिभम्

तस्मिन् (तृ० त०) । नित्यसमास होनेसे अस्वपद विग्रह । “स्फुरत्तरपदेत्वमी । निभसङ्काशनीकाशप्रतीकाशोपमादय ।” इत्यमरः । यह “पलाशे” इस पदका विशेषण है । वियोगिहृत्खण्डिनि = वियोग अस्ति येषां ते वियोगिन, वियोग + इनि । वियोगिना हृत् (प० त०) । तत्खण्डयतीति वियोगिहृत्खण्डि, तस्मिन्, वियोगिहृत् + खडि + णिनि + टि । यह भी “पलाश” का विशेषण है । कशीप-साम्=अतिशयेन कृशा कृशीयास, तेषाम्, “कृश” शब्दसे “द्विवचनविभज्योपपदे तरवीयसुनो” इस सूत्रसे ईयसुन् प्रत्यय और “र ऋतो हलादेशघो ” इस सूत्रसे ‘ऋ’ के स्थानमे “र” आदेश । अध्वजुषाम् = अध्वान जुषन्ते इति अध्वजुष, तेषाम्, “अध्वन्” उपपदपूर्वक “जुषी प्रीतिसेवनयो ” धातुसे क्विप् (उप०) । पलाशनात् = पलस्य अशन, तस्मात् (प० त०) । “पलमुन्मानमांसयो ” इति हैम । अन्वितम्=अनु + इण + क्त । वृत्त = “वृत्त प्रसववधनम्” इत्यमरः । कालखण्डज = कालखण्डात् जात, तत्, कालखण्ड + जम् + ट । “कालखण्डयकृती तु समे इमे” इत्यमरः । हिन्दी मे कालखण्डको “कलेजा” कहते हैं । आलोकित = आज्-उपसगपूर्वक “लोक दशने” धातुसे लङ् + क्त । इस पद्यमे “स्मरार्घचन्द्रेपुनिभे” यहाँपर उपमा और “कालखण्डज खण्डम्” यहाँपर इव आदि उत्प्रेक्षावाचक शब्दके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा इस प्रकार दो अलङ्कारोंकी सृष्टि है ॥ ८४ ॥

नवा लता गन्धवहेन चुम्बिता करम्बिताङ्गी मकरन्दशीकरे ।

दृशा नृपेण स्मितशोभिःकुङ्कुमला दराऽऽदराभ्यां दरकम्पिनो पपे ॥ ८५ ॥

अन्वय — गन्धवहेन चुम्बिता मकरन्दशीकरं करम्बिताऽङ्गी स्मितशोभिःकुङ्कुमला दरकम्पिनी नवा लता नृपेण दराऽऽदराभ्यां दशा पपे ॥ ८५ ॥

व्याख्या—गन्धवहेन=वायुना, चन्दनाद्यनुलिप्तेन पुरुषेण च, चुम्बिता = स्पृष्टा, कृतमुखसयोगा च, मकरन्दशीकरं = पुष्परसकर्ण, करम्बिताऽङ्गी=मिथि-ताऽवयवा, कस्यचित्पुरुषस्य स्पर्शेन स्वेदयुक्ताऽङ्गी च । स्मितशोभिःकुङ्कुमला = विकासरम्यमुकुला, मधुरहासमनोहरदशनमुकुला च, दरकम्पिनी = वातस्पर्शति इत्यङ्कम्पिनी, पुरुषस्पर्शात्सात्त्विककम्पयुक्ता च, नवा = नूतना, लता = चल्ली, लतासदृशी कान्ता च, नृपेण=नलेन, दराऽऽदराभ्यां = भयतृष्णाभ्याम्, उपलक्षितेन सता, कामोद्दीपनादभय प्रियासादृश्यात् आदरश्चेति भावः । दृशा = नेत्रेण करणेन, पपे = पीता, लालसया अवलोकितेति भावः ॥ ८५ ॥

अनुवाद—चन्दन आदिसे अनुलिप्त किसी पुरुषसे चुम्बित, पुरुषके स्पर्शसे

स्वेदयुक्त शरीरवाली, मन्द हास्यसे मुकुलके समान दन्तोंवाली और पुरुषके स्पर्श से कुछ कम्पसे युक्त किसी नायिकाकी समान वायुसे स्पृष्ट, पुष्परसोंसे मिश्रित अवयवोंवाली मन्दहास्योंके समान कोंपलोंसे शोभित होनेवाली और हवासे कुछ हिलनेवाली नयी लताको राजा नलने भय और आदरके साथ नेत्रोंसे पान किया (इच्छापूर्वक देख लिया) ॥ ८५ ॥

टिप्पणी—गन्धवहेन = गन्धं वहतीति गन्धवहः, तेन गन्ध + वह + अच् (उपपद०) । “पृषदश्वो गन्धवहो गन्धवाहाऽनिलाऽऽशुगाः ।” इत्यमरः । समा-
सोक्ति अलङ्कार होनेसे प्रस्तुत गन्धवह आदि शब्दोंसे अप्रस्तुत नायक आदि अर्थ भी प्रतीत होते हैं । चुम्बिता = चुम्बि + क्त (कर्ममें) + टाप् । मकरन्द-
शीकरैः = मकरन्दस्य शीकराः, तैः (प० त०) । “मकरन्दः पुष्परसः” इति
“शीकरोऽम्बुरुक्णाः स्मृताः,” इति चाऽमरः । करम्बिताऽङ्गी = करम्बिताति
अङ्गानि यस्या सा (बहु०), “अङ्गगात्रकण्ठेभ्यो वक्तव्यम्” इससे ङीप् ।
“करम्बितं मिश्रिते स्यात् खचिते च” इति त्रिकाण्डशेषः । स्मितशोभिकुड्मला =
स्मितवत् शोभन्ते इति स्मितशोभिनः, स्मित + शुभ् = णिनिः (उपपद०)
स्मितशोभिनः कुड्मलाः यस्याः सा (बहु०), कुड्मल शब्दका अप्रस्तुत अर्थ
दन्त है । दरकम्पनी = दरम् (ईपत्) कम्पते तच्छीला दर + कपि + णिनि +
ङीप् । प्रस्तुत लताके पक्षमे हवासे कुछ हिलनेवाली और अप्रस्तुत नायिकापक्षमें
नायकके स्पर्शसे सात्त्विक कम्पवाली ऐसा तात्पर्य होता है । दराऽऽदराभ्यां = दरं च
आदरश्च दराऽऽदरो, ताभ्याम् (द्वन्द्वः) । “इत्यंभूतलक्षणे” इससे तृतीया ।
“दरोऽस्त्री शखभोगतेष्वल्पाऽर्थे स्वव्ययम्” इति वैयाज्यन्ती । उद्दीपक होनेसे डर
और प्रिया दमयन्तीके सादृश्यसे आदरसे युक्त राजाने लालसापूर्वक लताको
देखा यह तात्पर्य है । पपे = पा + लिट् (कर्मणि) । इस पद्यमे श्लिष्ट विशेष-
पणसाम्यसे, लिङ्गसाम्यसे और कायंसाम्यसे भी प्रस्तुत लतामें अप्रस्तुत नायिकाके
व्यवहारसाम्यसे समासोक्ति अलङ्कार है ॥ ८५ ॥

विचिन्वतीः पान्यपतङ्गहिंसनैरपुण्यकर्माण्यलिकज्जलच्छलात् ।

व्यलोकयच्चम्पककोरकावलीः स शम्बराऽरेवंलिदीपिका इव ॥ ८६ ॥

अन्वयः - सः अलिकज्जलच्छलात् पान्यपतङ्गहिंसनैः अपुण्यकर्माणि विचि-
न्वतीः शम्बराऽऽरेः वलिदीपिका इव चम्पककोरकाऽऽवलीः व्यलोकयत् ॥ ८६ ॥

व्याख्या - सः नलः, अलिकज्जलच्छलात् = भ्रमराऽञ्जनकतवात्, पान्यपतङ्ग-
हिंसनैः = पथिकपक्षिवधैः, अपुण्यकर्माणि = पापक्रियाः, विचिन्वतीः = संगुह्यतीः,

हिंसापापकारिणीरित्यर्थः । शम्बरादेः = कामदेवस्य, बलिदीपिका इव = पूजा-
प्रदीपान् इव, चम्पककोरकाऽवली = चम्पकपुष्पकलिकाद्येणी, व्यलोकयत् =
अपश्यत् ॥ ८६ ॥

अनुवाद—नलने अमररूप कज्जलके छलसे पायरूप पक्षियोंके वधसे पाप
कर्मोंको इकट्ठा करती हुई, कामदेवकी पूजाके प्रदीपोंके समान चम्पक पुष्पोंकी
कलियोंको देखा ॥ ८६ ॥

टिप्पणी—अलिकज्जलच्छलात् = अलिक कज्जलानि इव अलिकज्जलानि,
“उपमित व्याघ्रादिभिः सामान्याऽप्रयोगे” इससे समास । अलिकज्जलानां छल,
तस्मात् (५० त०) । पान्यपतङ्गाहिंसनं = पान्यान नित्य गच्छन्तीति पान्या,
पयिन् शब्दसे “पन्यो ण नित्यम्” इस मूलसे ण प्रत्यय, पन्य आदेश और आदि
बुद्धि, “अध्वनीनोऽध्वगोऽध्वन्य पाय पयिक इत्यपि ।” इत्यमरः । पान्या एव
पतङ्गा (रुरक०) । “पतङ्गो पक्षिसमो च” इत्यमरः । पायपतङ्गानां हिंसनानि
तै (५० त०) । अपुण्यकर्माणि = पुण्यानि च तानि कर्माणि (१० घा०) । न
पुण्यकर्माणि, तानि (नज०) । विचिन्वती = विचिन्वन्तीति विचिन्वत्य तां
वि + चिञ् + लट् (शतृ) + डीप् = शस् । शम्बरादेः = शम्बरस्य अरि, तस्य
(५० त०) । “शम्बराऽरिमनसिजः । इत्यमरः । बलिदीपिका = बले दीपिका,
ता (५० त०) । चम्पककोरकाऽवली = कोरकाणाम् आवल्य (५० त०) ।
चम्पकानां कोरकावलय, ता (५० त०) । व्यलोकयत् = वि + लोक + णिच्
+ लङ् + तिप् । इस पद्यमें रूपक कंतवाऽपह्नुति, उत्प्रेक्षा और उपमा इनका
अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ८६ ॥

अमन्यताऽसौ कुसुमेषु गर्भज परागम-अङ्कुरण वियोगिनाम् ।

स्मरेण मुक्तेषु पुरा पुराऽरये तदङ्गमस्मैव शरेषु सङ्गतम् ॥ ८७ ॥

अन्वय—असौ कुसुमेषु गर्भज वियोगिनाम् अङ्कुरण पराग पुरा स्मरेण
पुराऽरये मुक्तेषु शरेषु सङ्गत तदङ्गमस्मैव इव अमन्यत ॥ ८७ ॥

ध्यास्या—असौ = नल, कुसुमेषु गर्भज = पुष्परूपवाणाऽभ्यन्तरजात,
“कुसुमेषु गर्भगम्” इति पाठान्तरे कुसुमेषु-पुष्पेषु गर्भगम् = अत्र स्थितमित्यर्थः ।
वियोगिना = विरहिणाम्, अङ्कुरण नेत्रोपघातक, पराग = सुमनोरज, पुरा =
पूर्व, स्मरेण = कामदेवेन, पुराऽरये = शिवाय, मुक्तेषु = निमित्तेषु, शरेषु =
बाणेषु, सङ्गत = संसक्त, तदङ्गमस्मैव इव = पुरार्यवयवमसितम् इव, अमन्यत =
उत्प्रेक्षितवान् ॥ ८७ ॥

अनुवाद—राजाने फूलोंके भीतर रहे हुए, विरहियोंको अघ्रा करानेवाले

परागको पूर्वकालमें कामदेवसे महादेवको लक्ष्य कर छोड़े हुए पुष्परूप वाणोंमें लगा हुआ महादेव के अङ्गमें संसक्त भस्मके समान जाना ॥ ८७ ॥

टिप्पणी—कुसुमेपुगर्भजं = कुसुमानि एव इपवः (रूपक०) गर्भे जातः गर्भजः, गर्भ + जन् + ङ (उपपद०) कुसुमेपूणां गर्भजः, तम् (प० त०) । अन्धङ्करणम् = अनन्धान् अन्धान् कुर्वन्ति अनेन इति, अन्ध-उपपदपूर्वक 'कृ' घातुसे "आढ्यसुभगस्थूलपलितनग्नाऽन्धप्रियेषु च्वचर्थेऽवच्वौ कृजः करणे ह्युत्" इस सूत्रसे ह्युत् प्रत्यय और "अर्हद्विपदजन्तस्य मुम्" इस सूत्रसे मुम् । पुराऽरये = पुराणाम् अरिः, तस्मै (प० त०) । तदङ्गभस्म = तस्य अङ्गं (प० त०), तस्मिन् भस्म (स० त०) इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ८७ ॥

पिकाद्वने शृण्वति भृङ्गहृङ्कृतैर्दंशामुदञ्चत्करुणं वियोगिनाम् ।

अनास्थया सूनकरप्रसारिणीं ददर्श दूनः स्थलपद्मिनीं नलः ॥ ८८ ॥

अन्वयः—दूनः नलः वने पिकान् भृङ्गहृङ्कृतैः वियोगिनां दशाम् उदञ्चत्करुणं शृण्वति अनास्थया सूनकरप्रसारिणी स्थलपद्मिनी ददर्श ॥ ८८ ॥

व्याख्या—दूनः = उपतप्तः, दमयन्तीविरहेणेति शेषः । नलः = नैषधः, वने = उपवने श्रोतरि, पिकात् = कोकिलात् वक्तुः, सकाशात्, भृङ्गहृङ्कृतैः = भ्रमरहृङ्कारैः, वियोगिनां = विरहिणां, दशाम् = अवस्थां, दुःखाऽवस्थामित्यर्थः । उदञ्चत्करुणम् = उद्यत्कृपम्, विकसद्वृक्षविशेषं च यथा तथा, शृण्वति = श्रुण्वति सति, अनास्थया = श्रोतुम् अनिच्छया, सूनकरप्रसारिणीं = पुष्परूप-हस्तविस्तारिणी, निवारयन्तीम् इव स्थिताम् इति भावः । स्थलपद्मिनी = स्थल-कमलिनी, ददर्श = दृष्टवान् । यथा कस्मिंश्चिज्जने कस्माच्चिज्जनात् विरहि-जनानां दुःखपूर्णविस्थां श्रवणद्योतकहृङ्कारशब्देन शृण्वति काचित्सहृदया हस्तं प्रसार्य निषेधति तथैव उपवने श्रोतरि कोकिलाद्वक्तुः भृङ्गहृङ्कारैः वियोगिनां दशां साऽनुकम्प शृण्वति सति अनिच्छया पुष्परूपहस्तप्रसारिणी स्थलकमलिनी नलो ददर्शेति भावः ॥ ८८ ॥

अनुवादः—दमयन्तीके विरहसे संतप्त नलने सुननेवाले उपवनके वक्ता कोकिलसे भोरोके हृङ्कारोसे वियोगियोकी दुर्दशाको करुणापूर्वक सुननेपर अनिच्छासे पुरुषरूप हाथकी फैलाकर (निषेध करनेवालीके समान) स्थल-कमलिनीको देखा ॥ ८८ ॥

टिप्पणी—दूनः = "टदु उपतापे" घातुसे कतकि अर्थमें क्त प्रत्यय और "त्वादिभ्यः" इससे "त" के स्थानमें 'न' कार और "दुग्वोर्दीर्घश्च" इससे दीर्घत्व । भृङ्गहृङ्कृतैः = भृङ्गाणां हृङ्कृतानि तैः (प० त०) । उदञ्चत्करुणं = उदञ्चन्ती

(उद्यती) कठणा यस्मिन् (वर्मणि) तद् यथा तथा (बहु०) । दूसरे पद्यमे उदञ्चन्त (विकसन्त) कठणा (वृक्षविशेषा) यस्मिस्तद् यथा तथा (बहु०) । जैसे कठणवृक्ष विकसित होते हैं उस तरह । “कठणस्तु रसे वृक्षे, कृपाया कठणा मता ।” इति विश्व । शृण्वति ॥ शृ + लट् (शृत्) + ङि । अनास्यामा = न आस्या, तथा (नञ०) । सूनकरप्रसारिणी = सूनम् एव कर (रूपक०) । सूनकर प्रसारयतीति तच्चोला, ताम् सूनकर + प्र + सृ + णिच् + णिनि + ङीप् + अम् । ददश = दश् + लिट् + तिप् । इस पद्यमें स्थलपद्मिनी और वनमें कार्यसे स्त्री और पुरुषके व्यवहारका समारोप होनेसे समासोक्ति अलङ्कार, रूपक और प्रतीयमानोत्प्रेक्षा इनमें अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कुर अलङ्कार है ॥ ८८ ॥

रसालसाल समदृश्यताम्रुना स्फुरद्द्विरेफारवरोपहुङ्कृतिः ।

समीरलोलैर्मुकुलैर्वियोगिने जनाय दित्सन्निव तजनाभियम् ॥ ८९ ॥

अवयवः—अम्रुना स्फुरद्द्विरेफाऽऽरवरोपहुङ्कृति समीरलोलैर्मुकुलैर्वियोगिने जनाय तजनाभिय दित्सन् इव रसालसाल समदृश्यत ॥ ८९ ॥

व्याख्या—अम्रुना = मलेन, स्फुरद्द्विरेफाऽऽरवरोपहुङ्कृतिः = सबलदध्रमर- झङ्कारकोपहुङ्कार, समीरलोलैर् = वायुचञ्चलैर्, मुकुलैर् = कुङ्कुमलैर्, अङ्गलिभि- रिवेति भाव । वियोगिने = विरहिणे, जनाय = लोकाय, तजनाभिय = भर्त्सनाभय, दित्सन् इव = दातुम् इच्छन् इव, रसालसाल = आस्रवृक्ष, समदृश्यत = सम्यग् दृष्ट ॥ ८९ ॥

अनुवाद — नलने घूमते हुए भीरोके झङ्काररूप क्रोधका हुङ्कारवाला और वायुसे चञ्चल जँगलियोंके समान मुकुलोसे वियोगी जनको भर्त्सनके भयको देनेकी इच्छा करते हुऐके समान आमके पेड़को देखा ॥ ८९ ॥

टिप्पणी—स्फुरद्द्विरेफाऽऽरवरोपहुङ्कृति = द्वी रेफो येपा से द्विरेफा (बहु०), द्विरेफ शब्द लक्षितलक्षणासे भ्रमरमें दो रेफ होनेसे उसका लक्षक है । “द्विरेफ- पुष्पत्रिभृङ्गपटपदध्रमराऽल्य ।” इत्यमर । स्फुरन्तश्च ते द्विरेफाः (क० घा०) । तेषाम् आरव (प० त०) । रोपस्य हुङ्कृति (प० त०) । स्फुरद्द्विरेफारव एव रोपहुङ्कृति यस्य ॥ (बहु०) । समीरलोलैर् = समीरेण लोला, तै (तृ० त०) । तर्जनाभिय = तजनाया भी, ता (प० त०), “भीत्राऽर्पाना भयहेतु” इसमें पञ्चमी होकर “भयभीतभीतिभीमिरिति वाच्यम्” इससे समास । दित्सन् = दातुम् इच्छन्, सन्प्रत्ययाऽत ‘दा’ घातुसे द्वित्व, लटके स्थानमें शतृ आदेश, “सति मीमाधुरभलभशक्पतपदामच इस्” इससे इस्, “अत्र लोपोऽप्यासस्य”

इससे अभ्यासका लोप, “सः स्यार्धघातुके” इससे सकारके स्थानमें तकार आदेश ।
रसालसालः = रसालश्चाऽसौ सालः (क० घा०) । समदृश्यत=सं=दृश +
लङ् (कर्ममें) + त । इस पद्यमें रूपक और उत्प्रेक्षा, इनका अङ्गाऽङ्गिभावसे
सङ्कर है ॥ ८९ ॥

दिने दिने त्वं तनुरेधि रेऽधिकं पुनः पुनमूर्च्छं च मृत्युमूर्च्छं च ।

इतोव पान्थं शपतः पिकान्द्विजान्सखेदमैक्षिष्ट स लोहितेक्षणान् ॥ ९० ॥

अन्वयः—रे ! त्वं दिने दिने अधिकं तनुः एधि, पुनः पुनः मूर्च्छं च; मृत्युम्
मूर्च्छं च” इति पान्थं शपत इव लोहितेक्षणान् पिकान् द्विजान् स सखेदम्
ऐक्षिष्ट ॥ ९० ॥

व्याख्या—रे = हे दीन !, त्वं, दिने दिने = प्रतिदिनम्, अधिकं = भृशं,
तनुः = कृशः, एधि = भव, पुनः पुनः = भयो भूयः, मूर्च्छं च = मूर्च्छां प्राप्नुहि
च, किं बहुना—मृत्युं = मरणम्, मूर्च्छं च = गच्छ च, इति = इत्थं, पान्थं =
पथिकं, शपत इव = आक्रोशत इव, लोहितेक्षणान् = रक्तदृष्टीन्, कोकिलपक्षे
स्वभावतः ब्राह्मण पक्षे रोषात् इति बोद्धव्यम् । द्विजान् = पक्षिणः, कोकिलान्,
पक्षान्तरे ब्राह्मणान्, सः = नलः, सखेद = विपादपूर्वकम्, ऐक्षिष्ट = दृष्टवान्,
स्याऽपि उक्तशङ्कयेति भावः ॥ ९० ॥

अनुवादः—“रे पान्थ ! तुम प्रतिदिन अधिक कृश बनो, फिर फिर मूर्च्छित
हो जाओ, मृत्युको भी प्राप्त करो” इस प्रकारसे पथिकको शाप देते हुएके
समान लाल नेत्रोंवाले पक्षियों (कोयलों) को क्रोधसे लाल नेत्रोंवाले ब्राह्मणोंके
समान नलने खेदके साथ देखा ॥ ९० ॥

टिप्पणी—अधिकम् = यह क्रियाविशेषण है । एधि = “अस भुवि” घातुसे
लोट्के ‘हि’ के स्थानमें “हुसलभ्यो हेधिः” इससे “धि” आदेश, “ध्वसोरेद्वावभ्या-
सलोपश्च” इससे एत्व और शनसोरत्लोपः इससे अकारका लोप । मूर्च्छं = “मूर्च्छां
मोहसमुच्छ्राययोः” घातुसे लोट् + सिप् । मूर्च्छं = मूर्च्छ + लाट् + सिप् ।
पान्थम् = पथिन् (पन्थ) + ण + अम् । यहाँपर जीप्स्यमानत्व (ज्ञापनमें इष्टत्व)
के न होनेसे “श्लाघतुङ्स्थाशपा जीप्स्यमानः” इस सूत्रसे सम्प्रदानके न हानेसे
द्वितीया । शपतः=शपन्तीति शपन्तः, तान् “शप अ ऋशे” घातुसे लट् +
शस् । उपालम्भ न होनेसे आत्मनेपद नहीं हुआ । लोहितेक्षणान्=लोहिते रङ्गणे
येषां, तान् (बहु०) । कोकिल स्वभावसे ही और ब्राह्मण कापसे लाल नेत्रोंवाले
है यह तात्पर्य है । द्विजान् = द्विर्जायन्ते इति द्विजाः, तान् । “अन्येष्वपि दृश्यते”

इससे ड प्रत्यय । सखेद = खेदेन सहित यथा तथा (तुल्ययोग बहु०) । ऐसिष्ट = ईस + लुङ् + त । इस पद्यमे 'शपत इव' यहाँपर उत्प्रेक्षा अलंकार है और "द्विज" पदसे ब्राह्मण अर्थका भी बोध होनेसे उपमा अलंकार व्यङ्ग्य होता है अतः (उत्प्रेक्षा) अलंकारसे अलंकार ध्वनि है ॥ ९० ॥

अलिप्तजा कुटुम्बलम् चक्षेत्र निपीय चाम्पेयमधीरया दृशा ।

॥ धूमकेतु विपदे वियोगिनामुद्योतमातङ्कितवानशङ्कत ॥ ९१ ॥

अन्वय — अलिप्तजा उच्चक्षेत्र चाम्पेय कुटुम्बलम् अधीरया दृशा निपीय आतङ्कितव न स वियोगिना विपद उदीत धूमकेतुम् अशङ्कत ॥ ९१ ॥

व्याख्या — अलिप्तजा = अमरपक्ष्या, उच्चक्षेत्रम् = उन्नतशिरोभूषण, अमरमलिनऽङ्गमिति भाव । चाम्पेय = चम्पकविकार, कुटुम्बलम् = कुटुम्ब, अधीरया = धीररहितया दृशा = दृष्ट्या, निपीय = सादर दृष्ट्वा आतङ्कितवान् = भीत किञ्चिदनिष्टभुत्प्रेक्षितवानिति भाव । स = नल, वियोगिना = विरहिणा, विपद = विनाशसूचनाय, उदीम् = उत्थित धूमकेतुम् = अशुभसूचक तारापुञ्जम, अशङ्कत शङ्कितवान् ॥ ९१ ॥

अनुवाद — अमरकी पङ्क्तिसे ऊँचे शिरोभूषणवाली चम्पाकी कलीकी अधीर दृष्टिसे देखकर अनिष्टकी आशङ्का करनेवाले नलने उसमें वियोगियोंके विनाशके लिए उठे हुए धूमकेतु होनेकी शङ्का की ॥ ९१ ॥

टिप्पणी अलिप्तजा = अलीना लक्ष्म तया (प० त०) । उच्चक्षेत्रम् = उच्च क्षेत्रा यस्य, तम (बहु०), चाम्पेय = चम्पाया अपत्य पुमान् चाम्पेय, तम् "क्षीभ्या ढक्" इससे ढक् (एय) प्रत्यय और 'किति च' इससे ङादि-वृद्धि । यहाँपर मल्लिनाथजीने "न पट्पदो गन्धफलीमजिघ्रत्" ऐसी उक्ति होनेसे भीरोम चम्पाकी कली कैस उन्नत हाथी ऐसी अशङ्का कर भीरा उसे छूकर मर जाता है, इतनेसे ऐसी प्रसिद्धि हो गयी, अथवा चाम्पेय कहनेसे यहाँपर नागकेशर लेना चाहिए इस प्रकार उसका परिहार किया है । "अथ चाम्पेयश्चाम्पको हेमपुष्पव" इति "एतस्य कलिक" गन्धफली स्यात्" इति "चाम्पेय केशरो नागकेशर वाञ्छनाह्वय ।" इति चाऽमर । अधीरया = न धीरा, तया (नल) । निपीय = नि + पा + क्त्वा ल्यप् । आतङ्कितवान् आङ् + तङ्क + क्तवतु + ॥ । विपदे = तादृश्यमे चतुर्थी । धूमकेतु = धूममयान केतु, तम् (मध्यमपदलापी स०) । "अग्न्युत्पातो धूमकेतु" इत्यमर । अशङ्कत = शङ्क + लङ् + त । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलंकार है ॥ ९१ ॥

गलत्परागं भ्रमिभङ्गिभिः पतत् प्रसक्तभृङ्गावलि नागकेशरम् ।

स मारनाराचनिधर्पणस्खलज्ज्वलत्कणं शाणमिव व्यलोकयत् ॥ ९२ ॥

अन्वयः—स गलत्परागं भ्रमिभङ्गिभिः पतत् प्रसक्तभृङ्गावलि नागकेशरं
मारनाराचनिधर्पणस्खलज्ज्वलत्कणं शाणम् इव व्यलोकयत् ॥ ९२ ॥

व्याख्या—सः = नल-, गलत्परागं = निर्यद्रजस्कं, भ्रमिभङ्गिभिः = भ्रमण-
प्रकारैः, उपलक्षितं, पतत् = अश्रयत् प्रसक्तभृङ्गावलि = सक्तभ्रमरकुलं; नागके-
शरं = कुसुमविशेष, मारनाराचनिधर्पणस्खलज्ज्वलत्कणं = स्मरशरकर्पणलुठद्दी-
प्यमानं स्फुलिङ्गं, शाणम् इव = निकपम् इव, व्यलोकयत् = अपश्यत् ॥ ९२ ॥

अनुवादः—नलने गिरते हुए परागवाले, घूमकर आती हुई भ्रमरपङ्क्तिसे
सम्बद्ध, गिरे हुए नागकेशरके फूलको कामदेवके वाणसंधर्पणसे निकलते हुए
जलते हुए स्फुलिङ्गसे युक्त कसौटीके समान देखा ॥ ९२ ॥

टिप्पणी—गलत्परागं = गलन्तः परागा यस्मात्, तत् (बहु०) । भ्रमि-
भङ्गिभिः = भ्रमेः भङ्गिभिः, ताभिः (तृ० त०) । पतत् = पततीति, पत् +
लट् (शतृ) । प्रसक्तभृङ्गाऽऽवलि = भृङ्गाणाम् आवलिः (प० त०) । प्रसवता
भृङ्गावलिः यस्मिन्, तत् (बहु०) । नागकेशरं = नागकेशरस्य विकारः (पुष्पम्)
नागकेशरं, “तस्य विकारः” इससे अण् प्रत्यय, “पुष्पमूलेषु बहुलम्” इससे
उसका लुक् । मारनाराचनिधर्पणस्खलज्ज्वलत्कणं = मारस्य नाराचाः (प० त०),
तेषां निधर्पणं (प० त०), तस्मात् स्खलन्तः (प० त०) । मारनाराचनिधर्प-
णस्खलन्तः ज्वलन्तः कणाः यस्य सः, तम् (बहु०) । शाणम् = “शाणस्तु
निकपः कपः ।” इत्यमरः । व्यलोकयत् = वि-लोक + णिच् + लङ् + तिप् ।
इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ९२ ॥

तदङ्गमुद्दिश्य सुगन्धि पातुकाः शिलीमुखालीः कुसुमाद् गुणस्पृशः ।

स्वचापदुर्निर्गतमार्गणभ्रमात्स्मरः स्वनन्तीरवलोक्य लज्जितः ॥ ९३ ॥

अन्वयः—सुगन्धि तदङ्गम् उद्दिश्य गुणस्पृशः कुसुमात् पातुकाः स्वनन्तीः
शिलीमुखालीः, अवलोक्य स्मरः स्वचापदुर्निर्गतमार्गणभ्रमात् लज्जितः
(अभवत्) ॥ ९३ ॥

व्याख्या—सुगन्धि = मनोहरगन्धं, तदङ्गं = नलाऽङ्गम्, उद्दिश्य = लक्ष्यी-
कृत्य, गुणस्पृशः गन्धादिस्पृशः, मोर्वीस्पृशश्च, कुसुमात् = पुष्पात्, पातुकाः =
घावन्तीः, स्वनन्तीः = ध्वनन्तीः, शिलीमुखाली भ्रमरपङ्क्तीः, वाणपङ्क्तीश्च,
अवलोक्य = दृष्ट्वा, स्मरः = कामदेवः, स्वचापदुर्निर्गतमार्गणभ्रमात् = स्वपुष्प-
घनुविपमनि-मृतवाणभ्रान्तेः, लज्जितः = व्रीहितः, अभवदितिशेषः ॥ ९३ ॥

अनुवाद।—सुगन्धसे युक्त नलके अङ्गुली उद्देश्य करके गुण (गन्ध आदि वा मीठी) को स्पर्श करनेवाले, पुष्पासे दौढ़नेवाले, शब्द करते हुए भ्रमरसमूहों-को देखकर कामदेव अपने धनुसे निशानेसे चूके हुए बाणके भ्रमसे रुज्जितके तुल्य हुए ॥ ९३ ॥

टिप्पणी—सुगन्धि = शोभन गन्ध यस्य, तत् (बहु०) “गन्धस्येदुत्पूति-
सुसुरभिभ्य” इत सूत्रसे समासाऽन्त इ प्रत्यय । तदङ्ग = तस्य अङ्ग, तत्
(य० त०) । उद्दिश्य = उद्+दिश् = बरवा (ल्यप्) । गुणस्पृश = गुण
(गन्धादि मौर्वी च) स्पृश-ञीनि, ता, गुण-उपपदपूर्वक स्पृश धातुसे “स्पृशोऽ
नुदके क्विप्” इत सूत्रसे क्विप् प्रत्यय (उपपद०), यह पद ‘शिलीमुखाली’
इतका विशेषण है । पातुका = पतन्तीति, ता पत् धातुसे “लषपतपदस्यामूढृष-
हनकमगमभ्य उकन्” इत सूत्रसे उकन् + शस् । स्वनन्ती = स्वनन्तीति
स्वनन्त्य, ता, स्वन + लट (शतृ) + ङोप् + शस् । शिलीमुखाली = शिलीमु-
खानाम् (अलीना बाणानां वा) आस्य, ता (य० त०) । “अलिबाणी
शिलीमुखी” इत्यमर । अवलोक्य = अव + लोक + क् + बरवा (ल्यप्) । स्वचाप-
दुर्निर्गन्तमार्गध्रमात् = स्वस्य चाप (य० त०) । दुर्निर्गन्ताश्च ते मार्गणा
(बाणा), (क० धा०) । स्वचापात् दुर्निर्गन्तमार्गणा (य० त०) । तेषा
ध्रम, तस्मात् (य० त०) । इत पद्यमे श्वेय, ध्रमरोम बाणके आतिमान्,
“लज्जित” यहाँपर उपप्रेक्षावाचक इव आदि शब्दों के न होनेसे प्रतीयमानोपप्रेक्षा,
इत प्रकार इन अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ९३ ॥

महलालः वल्लभकण्डके क्षत समुच्चरवचनसारसौ रभम् ।

स घारमारोहवसञ्चिनोपम इदं मालूरकल पवेलिमम् ॥ ९४ ॥

अथवा — स भवतललत्पलेकवकण्टकं सतं समुच्चरकध्वनसारसोरम वार-
नारीकवसश्वतीपम पवेलिम मालरफल ददश ॥ ९४ ॥

व्याख्या—स = नल, भवन्लक्ष्मणलक्ष्मणशृङ्ग = वायुचलितसलपतीश्याप्रा
 श्रवणं, अथन विलसद्विहटनखैरिति गम्यते । सत=विलिखितम्, समुच्चरन्च=दन्-
 सारसोरम=प्रसपच्छ्रीलक्ष्मणलक्ष्मणशृङ्ग, अत एव नारनारी चसञ्चितोपम =
 देशपापयोधरसम्पादिनसादृश्यं, पचेलिम = स्वतः पक्व, मालू=फल = विल्वफल,
 ददर्श = विलोकयामास ॥ ९४ ॥

अनुवाद — नलने वायुसे चलते हुए पल्लवोंके काँटोमें बिड़, फँसते हुए चन्दन-
के समान सौरभसे युक्त, वेश्याके पयोधरके सदृश पके हुए बेलफलको देखा ॥९४॥

टिप्पणी—मरुल्ललत्पल्लवकण्टकः = ललन्ति च तानि पल्लवानि (क० घा०) । मरुता ललत्पल्लवानि (तृ० त०) । तेषां कण्टकाः, तैः । प० त०) । यहाँपर दूसरा अर्थ मरुतरूप विलासीके नखोंसे क्षत ऐसा व्यञ्ज्य होता है । समुच्चरच्चन्दनसारसौरभं = चन्दनस्य सारः (प० त०), तस्य सौरभम् (प० त०) । समुच्चरत् चन्दनसारसौरभं यस्य, तत् (बहु०) । वेश्याका पयोधर भी चन्दन आदिके सौरभसे सम्पन्न होता है । वारनारीकुचसञ्चिनोर्मं = वारस्य (नरसमूहस्य) नारी वारनारी (प० त०), “वारस्यो गणिका वेश्या रूपाजीवा” इत्यमरः । तस्याः कुचः (प० त०), सञ्चिता उपमा यस्य तत् (बहु०) । वारनारीकुचेन सञ्चितोपमं, तत् (तृ० त०) । पचेलिमं = स्वयमेव पच्यत इति, पच् घातुसे “केलिमर उपसंख्यानम्” इस वाक्तिकसे कर्मकर्तृमिं केलि-मर प्रत्यय । मालूरफलं = मालूरस्य फलम् (प० त०), तत् । “वित्वे शाण्डिल्यशैलूपी मालूरश्रीफलावपि ।” इत्यमरः । ददर्श = दृश् + लिट् + तिप् । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ९४ ॥

युवद्वयीचित्तिनिमज्जनोचितप्रसूनशून्येतरगर्भगह्वरम् ।

स्मरेपुष्पकृत्य धिया भियाञ्जया स पाटलायाः स्तवकं प्रकम्पितः ॥ ९५ ॥

अन्वयः—स युवद्वयीचित्तिनिमज्जनोचितप्रसूनशून्येतरगर्भगह्वरं पाटलायाः स्तवकं भिया अन्धया धिया स्म पुष्पकृत्य प्रकम्पितः ॥ ९५ ॥

व्याख्या—सः = नलः, युवद्वयीचित्तेत्यादिः = तरुणमिथुनमानसबुडनसमर्थ-पुष्पपूर्णगर्भकुहरं पाटलायाः = पाटलवृक्षस्य, स्तवकं=गुच्छं, भिया=भयेन, अन्धया = मूढया, धिया = बुद्धया, स्मरेपुष्पकृत्य = “इदं कामतूणीरम्” इति विभ्रम्य, प्रकम्पितः = चकम्पे ॥ ९५ ॥

अनुवादः—नल युवती और युवकजनोको आकर्षण करनेमें समर्थ पुष्पोंसे पूर्ण भीतरी भागवाले पाटल पुष्पोंके गुच्छेको भयसे मूढ बुद्धिसे “यह कामदेवका तरकश है” ऐसा विचार कर कम्पित हुए ॥ ९५ ॥

टिप्पणी—युवद्वयीचित्तेत्यादिः=युवतिश्च युवा च युवानो, “पुमान् स्त्रिया” इससे ए०शेष, यूनोद्वयी (प० त०) । युवद्वय्याः चित्ते (प० त०) । नि + मस्ज् + णिच् + ल्युट्=निमज्जनम् । युवद्वयीचित्तयोः निमज्जनं (प० त०), तस्मिन् उचितानि (स० त०), त नि च तानि प्रसूनानि (क० घा०) शून्यात् इतरत् (प० त०) अशून्यं पूर्णमित्यर्थः । गर्भस्य गह्वरम् । प० त०) । युवद्वयीचित्ति-निमज्जनोचितप्रसूनः शून्येतरत् (तृ० त०), तत् गर्भगह्वरं यस्य, तम् (बहु०) ।

स्तवक = “याद् गुच्छकस्तु, स्तवक” इत्यमर । भिया = “भीतिभी साध्वस भयम्” इत्यमर । स्मरेपुष्पकृत्य = स्मरस्य इषुधि (प० त०) । तूणीपासङ्ग-
तूणीरनिपङ्गा इषुधिद्वयो । तूण्याम्” इत्यमर । अस्मरेपुष्प यथा स्मरेपुष्प
सम्पद्यते तथा कृत्वा, स्मरेपुष्प + च्वि + कृ + क्त्वा (ल्यप्) । प्रकम्पित = प्र +
कपि + क्त (कर्ताभे) । इस पद्यमे पाटलके स्तवकमे नलको कामदेव तूणीर
(तरव्य) का भ्रम होनेसे भ्रान्तिमान् अलङ्कार है जैसे कि—

“सम्यादतस्मितद्वुडि भ्रान्तिमान् प्रतिभोत्थित ।” सा० ६० १०-३६ ॥

मुनिद्रुम कोरकित शितिद्युतिवनेऽमुनाऽमन्यत सिंहिकासुत ।

तमिन्नपक्षत्रुटिकूटभक्षित कलाकलाप किल वैधव वमन् ॥ ९६ ॥

अन्वय. — अमुना वने कोरकित शितिद्युति मुनिद्रुम तमिन्नपक्षत्रुटिकूट
भक्षित वैधव कलाकलाप वमन् सिंहिकासुत अमन्यत किल ॥ ९६ ॥

व्याख्या — अमुना = नलेन, वने = उपवने, कोरकित = सजातकोरक,
शितिद्युति = कृष्णकान्ति पक्षेष् इति शेष । मुनिद्रुम = अगस्त्यवृक्ष, तमिन्न-
पक्षत्रुटिकूटभक्षित = कृष्णपक्षमयव्याजगलित, वैधव = चाद्रमस, कलाकलाप =
कलासमूह, वमन् = उद्विग्न, सिंहिकासुत = राहु, अमन्यत = ज्ञात, किल =
निश्चयेन ॥ ९६ ॥

अनुवाद — नलने वनमें कलियोसे युक्त, काली कान्तिवाले अगस्त्यके वृक्ष
को कृष्णपक्षके बहानेसे छाये गये च द्रमाके कलासमूहको वमन करता हुआ
राहु समझा ॥ ९६ ॥

टिप्पणी—कोरकित = कोरका सजाता अस्य, ‘कोरक’ शब्दसे “तदस्य
सजात तारकादिभ्य इतच्” इसस इ० १५ । अगस्त्यवृक्षकी कलियाँ चन्द्रकी कलाओं
के समान सफेद होती हैं । शितिद्युत = शिति द्युति यस्य स (बहु०) ।
अगस्त्यक पक्षे काल होते हैं । “शिवी धवलमेवकी”, इत्यमर । तमिन्नपक्षत्रुटि-
कूटभक्षित = तमिन्नस्य पक्ष (प० त०), तस्य त्रुटि (प० त०) तस्या कूटम्
(व्याज) (प० त०), तेन भक्षित, तम् (तृ० त०) । वैधव = विद्या अथ
वैधव, तम्, विद्यु + अण् + अम् । “विद्यु सुधाञ्शु शुभ्राञ्शु” इत्यमर । कला-
कलाप = कलाना कलाप, तम् (प० त०) । वमन् = वमतीति, “दुवम् उद-
गिरणे” घातुसे लट्के स्थानमे शतृ आदेश । सिंहिकासुत = सिंहिकाया सुत
(प० त०) अमन्यत = मन् + लङ् + त (कर्म) । इस पद्यमे कतवाऽपह्नुति
और उत्प्रेलामे अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ९६ ॥

पुरो हठाक्षिप्ततुपारपाण्डुरच्छदाऽऽवृतेर्वीरुषि नद्विभ्रमाः ।

मिलन्निमीलं विदधुर्विलोकिता नभस्वतस्तं कुसुमेषु केलयः ॥ ९७ ॥

अन्यथः—पुरो हठाक्षिप्ततुपारपाण्डुरच्छदावृतेः नभस्वतः वीरुषि नद्विभ्रमाः कुसुमेषु केलयः विलोकिताः (सत्यः) तं मिलन्निमीलं विदधुः ॥ ९७ ॥

व्याख्या—पुरः = अग्रे, हठाक्षिप्ततुपारपाण्डुरच्छदाऽऽवृतेः = बलाकृष्टहिम-
शुक्लपत्राऽऽवरणस्य, नभस्वतः=वायोः, वीरुषि=लतायां, नद्विभ्रमाः =
अनुबद्धभ्रमणाः, कुसुमेषु = पुष्पेषु, केलयः = कम्पनादिक्रीडाः, कुसुमेषु केलयः=
कामक्रीडाश्च, विलोकिताः = दृष्टाः सत्यः, तं=नलं, मिलन्निमीलं=निमीलित-
नेत्रं, विदधुः = चक्रुः । वायोर्लतायां कम्पनव्यापारस्य कामोद्दीपकत्वात् अथवा
वायोर्लतायां कम्पनं समागमक्रियां ज्ञात्वा नलो निमीलितनयनो बभूवेति
भावः ॥ ९७ ॥

अनुवाद—सामने बलसे वरफसे सफेद पत्ररूप वस्त्रको खींचनेवाले वायुकी
लतामें सम्बद्ध भ्रमण वा विलाससे युक्त फूलोंमें कम्पन आदि क्रीडा वा काम-
क्रीडाओंको देखकर नलने आँखोंको मूँद लिया ॥ ९७ ॥

टिप्पणी—हठाऽक्षिप्ततुपारपाण्डुरच्छदावृतेः = हठेन आक्षिप्ता (तृ० त०) ।
तुपारेण पाण्डराः (तृ० त०), “हरिणः पाण्डुरः पाण्डुः” इत्यमरः । तुपार-
पाण्डराश्च ते छदाः (क० घा०) । “पत्रं पलाश छदनं दलं पर्णं छदः पुमान् ।”
इत्यमरः । तुपारपाण्डुरच्छदानाम् आवृतिः (प० त०) । हठाक्षिप्ता तुपार-
पाण्डुरच्छदावृतिः येन, तस्य (बहु०) । वीरुषि = वीरुत्व शब्दका “लता
प्रतानिनी वीरुत्व” इस उक्तिके अनुसार फैली हुई लता ऐसा अर्थ न कर सामान्य
लता ऐसा अर्थ करना चाहिए । नद्विभ्रमाः = नद्धा विभ्रमाः (भ्रमणानि
विलासा वा) यासां ताः (बहु०) । कुसुमेषु यहाँपर विषयमें सप्तमी । अथवा
कुसुमेषुकेलयः = कुसुमानि इषवः (वाणाः) यस्य सः कुसुमेषुः (बहु०),
“शम्बराऽरिमंनसिजः कुसुमेषुरनन्यजः ।” इत्यमरः । कुसुमेषोः केलयः
(प० त०) । मिलन्निमीलं = मिलन् निमीलः यस्य, तम् (बहु०) । विदधुः=
वि + धा + लिट् + झि (उस्) । इस पद्यमें कार्य और श्लिष्टविशेषणसाम्यसे
प्रस्तुत नभस्वान्में अप्रस्तुत नायकके व्यवहारका समारोप होनेसे समासोक्ति
अलंकार है । लतामें वायुके पत्ररूप वस्त्रके हटानेसे समागमरूप व्यवहारकी
प्रतीति होनेसे “नेक्षेताऽर्कं न नग्नां स्यी न च संसृष्टमैशुनाम्, (याज्ञवल्क्य०
१-१३५) इस वचनके अनुसार नलने आँखोंको मूँद लिया यह तात्पर्य है ॥ ९७ ॥

यता यदुत्सङ्गतले विशालतां द्रुमाः शिरोभिः फलगौरवेण ताम् ।

कथं न घात्रीमतिमात्रनामितैः स वन्दमानानभिनन्दति स्म तान् ॥ ९८ ॥

अन्वयः—द्रुमा यदुत्सङ्गतले विशालतां गता, ता घात्री फलगौरवेण अति-
मात्रनामितैः शिरोभिः वन्दमानान् तान् स कथं न अभिनन्दति स्म ? ॥ ९८ ॥

व्याख्या—द्रुमा = वृक्षा, यदुत्सङ्गतले = यदुपरिदेहे, यदङ्गतले च, विशा-
लता = विवृद्धि, यता = प्राप्ता ता=घात्री भुव च, फलगौरवेण=फलपारेण,
घर्मातिशयेन च हेतुना, अतिमात्रनामितैः = अतिशयप्रह्वीकृतं, शिरोभिः=ध्वज-
भागैः, उत्तमाङ्गैश्च, वन्दमानान् = स्मृत, अभिवाद्यमानाश्च, तान् द्रुमान्,
स = बल, कथं = केन प्रकारेण न अभिनन्दति स्म = अस्तीपीत्, अभि-
नन्द एवेति भावः । द्रुमाणां क्षत्राणुरूपफलसम्पत्तिमपत्यानां मातृभक्तिं च को
नाम नाऽभिनन्दतीति भावः ॥ ९८ ॥

अनुवादः—पेड़ जिन (घरती) के गोदमें विशाल हो गये उन (माता)
को फलोके भारसे अत्यन्त झुके हुए शिरो (अग्र भागों) से अभिवादन करते
हुए उन (पेड़ों) को बल कैसे अभिनन्दन नहीं करते थे ? ॥ ९८ ॥

टिप्पणी—यदुत्सङ्गतले = उत्सङ्गस्य तलम् (य० त०), यस्या उत्सङ्गतल-
तस्मिन् (य० त०) । विशालता=विशालस्य भावो विशालता ताम् विशाल+
तल+टाप्+अम् । घात्री=घयन्ति याम् इति घात्री, ताम्, “घेट पाने” घातुसे
“घ कर्मणि ष्टुन्” इस सूत्रसे ष्टुन् प्रत्यय और स्त्रीत्वविवक्षामे वित् होनेसे
“विद्गौरादिभ्यश्च” इस सूत्रसे ङीप् । “घात्री जनन्यामलकीवसुमत्सुपमातृषु ।”
इत्यमरः । इसका यहाँपर “उपमाता” ऐसा अर्थ भी ध्वनित होता है । फल-
गौरवेण = फलाना गौरव, तेन (य० त०) । अतिमात्रनामितैः = अतिमात्र-
नामितानि, तैः (सुप्सुपा०) । वन्दमानान् = वन्दन्ति इति वन्दमाना, ताम्,
बदि+लट् (शानच्) +शस् । अभिनन्दति = अभि+नदि+लट्+तिप् ।
इस पद्यमें कार्यसे और विशेषणसाध्यसे भी प्रस्तुत द्रुमों में अप्रस्तुत पुष्पोंके
व्यवहारकी प्रतीति होनेसे समासोक्ति बलचुम्बर है ॥ ९८ ॥

नृपाय तस्मै हिमिन्त वनाऽनिलैः सुषीकृतं पुष्परसेरहमंहः ।

विनिमित्तं केतकरेणुभिः सितं वियोगिनेऽद्यत्तं न कौमुदीमुखः ॥ ९९ ॥

अन्वयः—वनाऽनिलैः हिमिन्त, पुष्परसं सुषीकृतं, केतकरेणुभिः सितं विनि-
मित्तम् अहमह (एव) कौमुदी वियोगिने तस्मै नृपाय मुदं न अद्यत्त ॥ ९९ ॥

व्याख्या—वनाऽनिलैः = उद्यानवासं, हिमिन्त=हिम (शीतल) कृतम्

पुष्परसैः=कुसुमरसैः, मकरन्दैरित्यर्थः, उपवनवाताऽऽनीतैरिति शेषः । सुधीकृतम्=अमृतीकृतं, तथा केतकरेणुभिः = केतकीपुष्परजोभिः, सितं = शुक्लं, विनिर्मितं=कृतम्, इत्थं च—अहर्महः = दिनतेजः आतप एव, कौमुदी = चन्द्रिका, वियोगिने = विरहिणे, तस्मै = पूर्वोक्ताय, नृपाय = नरेशाय, नलायेति भावः । मुदः=हर्षान् न अधत्त=न कृतवती, प्रत्युत उद्दीपनमेव चकारेति भावः ॥ ९९ ॥

अनुवादः—उद्यानकी हवाओसे ठण्डा किया गया, फूलोके रसोंसे अमृतके समान किया गया, केतकी पुष्पोके परागोंसे सफेद बनाया गया प्रकाश ही चांदनीने वियोगी नलको हर्षप्रदान नहीं किया ॥ ९९ ॥

टिप्पणी—वनाऽनिलैः = वनस्य अनिलाः, तैः (प० त०) । हिमितं=हिमं कृतम्, “हिम” शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच् प्रत्यय होकर कर्ममें क्त प्रत्यय । पुष्परसैः = पुष्पाणा रसाः, तैः (प० त०) । सुधीकृतम् = असुधा सुधा यथा संपद्यते तथा कृतम्, सुधा + च्वि + कृ + क्तः । केतकरेणुभिः=केतक्या विकाराः (पुष्पाणि) केतकानि, केतकी शब्दसे “तस्य विकारः” इससे अण् प्रत्यय और उसका “पुष्पमूलेषु बहुलम्” इससे लुप् । केतकानां रेणवः, तैः (प० त०) विनिर्मितं=वि+निर्+मा+क्तः । अहर्महः = अह्नः महः (प० त०) “रोऽसुपि” इस सूत्रसे रेफ आदेश । अधत्त = धा+लङ्+त । इस पद्यमें अहर्महमे कौमुदीका आरोप होनेसे रूपक अलङ्कार है ॥ ९९ ॥

वियोगभाजोऽपि नृपस्य पश्यता तदेव साक्षादमृतांशुमाननम् ।

पिकेन रोषाऽरुणचक्षुषा मुहुः कुहूस्ताऽऽहूयत चन्द्रवैरिणी ॥ १०० ॥

अन्वयः—वियोगभाजः अपि नृपस्य तत् आननम् एव साक्षात् अमृतांशुं पश्यता (अत एव) रोषाऽरुणचक्षुषा पिकेन कुहूस्ता चन्द्रवैरिणी मुहुः आहूयत ॥ १०० ॥

व्याख्या—वियोगभाजः अपि =वियोगिनः अपि, नृपस्य=राज्ञः, नलस्येत्यर्थः । तत्, आननम् एव=मुखम् एव, साक्षात्=प्रत्यक्षम्, अमृतांशुं=चन्द्रं, पश्यता = विलोकयता, अत एव रोषाऽरुणचक्षुषा = कोपरक्तनयनेन, वियोगेऽप्ययं चन्द्रतां न मुञ्चतीति रोषहेतुर्वोद्वध्यः । पिकेन = कोकिलेन, कुहूस्ता = कुहूशब्देन, अमावास्यावाचकशब्देन वा, चन्द्रवैरिणी = कुहू, अमावास्या इति भावः । मुहुः = वारं वारम्, आहूयत = आहूता (किम्) ॥ १०० ॥

अनुवादः—वियोगी होनेपर भी नलके मुखको ही प्रत्यक्ष चन्द्र देखते हुए

और ओघसे लाल ननोंवाले कोयलने कुहू (स्वाभाविक वा अमवास्यावाचक) शब्दसे चन्द्रकी वैरिणी अमावास्याको बारबार बुलाया ॥ १०० ॥

टिप्पणी—वियोगभ्राज = वियोग भजतीति वियोगभाक्, तस्य (वियोग + भज + ण्वि + डत्) । साक्षात् = "साक्षात्प्रत्यक्षतुल्ययो" इत्यमर । अमृताऽशुम् = अमृतम् इव अशु यस्य स, तम् (बहु०) । पश्यता = पश्यतीति पश्यन्, तेन, दृश् + (पश्य) + लट् (शतृ) + टा । रोपाऽरुणचक्षुषा = अरुणे चक्षुषी यस्य ॥ (बहु०) । रोपात् (इव) अरुणचक्षु, तेन (प० त०), कुहूना = कुहूश्चाऽसौ कतु कुहूकतु तया (क० घा०) । "कुहू स्यात्कोकिलऽऽलापनप्टेन्दुकलपोरपि ।" इति विश्व । चन्द्रवैरिणी = चन्द्रस्य वैरिणी (प० त०) । आहूयन् = आह् + ह्वेन् + लङ् + त (कर्ममे) । इस पद्यमे रूपक और "आहूयत" यहाँपर उत्प्रेक्षा वाचक इव आदि शब्दों के न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है, अत दो अलङ्कारोका अङ्गाङ्गिभावसे सञ्चार अलङ्कार है ॥ १०० ॥

अशोकमर्षाऽभिव्रतनामताऽऽश्रयागताऽश्वरथ्य गृहशोचिनोऽश्वगान् ।

अम यताऽवन्तमिवेव पल्लवे प्रतीष्टकामज्वलदस्त्रजालकम् ॥ १०१ ॥

अन्वय—एष पल्लवै प्रतीष्टकामज्वलदस्त्रजालकम् अशोकम् अर्षाऽभिव्रत नामताशया शरण्य गतान् गृहशोचिन अश्वगान् अवन्तम् इव अमयत ॥ १०१ ॥

व्याख्या—एष = नल, पल्लवै = कियलप्य, प्रतीष्टकामज्वलदस्त्रजालक = गृहीतमदनदीप्यमानाधुधभारकम्, अशोकम् = अशोकवृक्ष वञ्जुलाऽपरनामधेयम्, अर्षाऽभिव्रतनामताऽऽश्रया = अन्वर्षाभिधानताऽभिलाषेण, अयमशोक, अतएव शोकरहिनीऽस्ति अत अस्मानपि शोकरहित करिष्यतीत्याद्येति भाव । शरण्यम् = शरणपाधु तम् अर्षाकमित्यर्थ । गतान् = प्राप्तान्, गृहशोचिन = गृहम् (पत्नीम्) उद्दिश्य शोक कुर्वत, अश्वगान् = पान्थान्, अवन्तम् इव = रक्षन्तम् इव शरणागताना रक्षणे महाकलभरक्षणे च महादोष भावपिरिति शेष । अमयत = जातवान् ॥ १०१ ॥

अनुवाद—नलने पल्लवोसे कामदेवके जलते हुए अश्वोकी नयी कलियोको लेनेवाले अशोक वृक्षको उसके नामकी अन्वर्थना (यह अशोक = शोकरहित है, अत हम लोगोको भी शोकरहित करेगा) ऐसी आशामे रक्षा करनेमें निपुण विचार कर गये हुए, पत्नीका शोक करनेवाले पणिकोंकी आनों रक्षा कर रहा है ऐसा समझा ॥ १०१ ॥

टिप्पणी—प्रतीष्टकामज्वलदस्त्रजालकं = ज्वलन्ति च तानि अस्त्राणि ज्वलदस्त्राणि (क० घा०), तेषां जालकानि (प० त०), “क्षारको जालकं वलीवे” इत्यमरः । कामस्य ज्वलदस्त्रजालकानि (प० त०) । प्रतीष्टानि कामज्वलदस्त्रजालकानि येन, तम् (बहु०) । अशोकम् = अविद्यमानः शोकः यस्य सः, तम् (नबहु०) । “वञ्जुलोऽशोके” इत्यमरः । अर्थाऽन्वितनाम-ताऽऽशया = नाम्नो भावो नामता, नाम + तल् + टाप् । अर्थेन अन्विता (तृ० त०) । अर्थाऽन्विता चाऽसौ नामता (क० घा०), तस्या आशा तया (प० त०) । शरण्यं = शरणे साधुः शरण्यः, तम्, “तत्र साधुः” इससे यत् । “शरणं गृह्रक्षित्रोः” इत्यमरः । गृहशोचिनः = गृहं शोचन्तीति गृहशोचिनः, तान्, गृह + शुच् + णिनि (उपपद०) + शस् । “गृहं गृहाश्च पुंभूमि कलत्रेऽपि च सध्वनि ।” इति मेदिनी । अत एव—“न गृहं गृहमित्याहुर्गृहिणी गृहमुच्यते ।” अर्थात् गृहको गृह नहीं कहते हैं, पत्नीको “गृह” कहते हैं ऐसी लोकोक्ति है । अध्वगान् = अध्वान गच्छःतीति अध्वगाः, तान्, अध्वन्-उपपदपूर्वकं ‘गम्’ घातुसे “अन्ताऽत्यन्ताऽध्वदूरपारसर्वाऽनन्तेषु डः” इस सूत्रसे ड प्रत्यय (उपपद०) । “अध्वनीनोऽध्वगोऽध्वन्यः पान्थः पथिक इत्यपि ।” इत्यमरः । अवन्तम् = अवतीति अवन्, तम्—अव + लट् (शतृ) + अम् । अमन्यत = मन + लङ् + त । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १०१ ॥

विलासवापीतटवीचिवादानात्पिकाऽलिगीतेः शिखिलास्यलाघवात् ।

वनेऽपि तौर्यत्रिकमारराध तं, क्व भोगमाप्नोति न भाग्यभाग्जनः ॥ १०२ ॥

अन्वयः—विलासवापीतटवीचिवादानात् पिकाऽलिगीतेः शिखिलास्यलाघवात् वने अपि तं तौर्यत्रिकम् आरराध, भाग्यभाक् जनः क्व भोगम् न आप्नोति ॥ १०२ ॥

व्याख्या—विलासवापीतटवीचिवादानात् = विहारदीधिकातीतरङ्गनादात्, पिकाऽलिगीतेः = कोकिलभ्रमरगानात्, शिखिलास्यलाघवात् = मयूरनृत्यनपुण्यात्, वने अपि = उपवने अपि, तं = नलम्, तौर्यत्रिकं = नृत्यगीतवाद्यत्रयम्, आर-राध = आराधयामास, तथा हि—भाग्यभाक् = भाग्यवान्, जनः = लोकः, क्व = कृत्र, स्थाने गृहे वनेऽपि वा इति शेषः, भोगं = सुखं, न आप्नोति = न प्राप्नोति, सर्वत्रैव सुखं प्राप्नोतीति भावः ॥ १०२ ॥

अनुवादः—विहारकी वावलीके किनारेमें तरङ्गोके शब्दसे (वादनसे), कोयल और भीरोके गानेसे, मयूरोके नृत्यकी निपुणतासे उपवनमें भी महाराज नलकी नृत्य, गीत और वाद्य इन तीनोंसे सेवा की । भाग्यवान् जन कहां सुखको प्राप्त नहीं करते हैं ? ॥ १०२ ॥

टिप्पणी—विलासवापीतटवीचिवादनान् = विलासस्य वापी, “वापी तु बीधिका” इत्यमर । विलासवाप्या तटम् (प० त०), बीधीना वादनम् (प० त०) । विलासवापीतटे बीचिवादनं तस्मात् (घ० त०), सर्वत्र हेतुमे पञ्चमी । पिकाऽलिंगीति = पिकाश्च अल्यश्च पिकालय (इन्द्र), तेषां गीति, तस्मात् (प० त०) शिखिलास्यलाघवात् = शिखिना लास्यम् (प० त०), “ताण्डव मटन नाटय लास्य नृत्य च नर्तने ।” इत्यमर । शिखिलास्यस्य लाघव तस्मात् (प० त०) । तोयञ्चिक = “तोयञ्चिक नृत्यभीतवाद्य नाटयमिदं त्रयम् ।” इत्यमर । आराध = आङ् + राध + लिट् + निप् । भाग्यमाक = भाग्य भजतीति भाग्यमाक, भाग्य + भज् + ण्वि (उ०) । भोग = भुज्यते इति भोग, तम्, भुज् + भज् (कर्ममे) + अम् । आप्नोति = आप् + अट् + श्नु + तिप् । इत्थं पद्यमे सामान्यसे विशेषका समर्थनं होनेसे अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ १०३ ॥

तद्वचनमप्याप्य जनेन तद्वने शुका विमुक्ता पटवस्तुवन् ।

स्वराऽमृतेनोपजगुश्च शारिकास्तथैव तत्पौरुषगायनीकृता ॥ १०३ ॥

अन्वय — जनेन तदर्थम् अध्याप्य तद्वने विमुक्ता पटव शुका तम् अस्तुवन्, तथैव (तदर्थम् अध्याप्य तद्वने विमुक्ता) तत्पौरुषगायनीकृता शारिका स्वराऽमृतेन उपजगुश्च ॥ १०३ ॥

व्याख्या — जनेन = सेवकजनेन, तदर्थ = नलप्रीत्यर्थम्, अध्याप्य = स्तुतिं पाठयित्वा, तद्वने = तस्मिन् उपवने, विमुक्ता = विसृष्टा, पटव — व्यक्तगिर, शुका = कीरा, त = नलम्, अस्तुवन् = स्तुतवन्, तथैव = तेन प्रकारेणैव, शुकवत् एव (तदर्थम् अध्याप्य तद्वने विमुक्ता) तत्पौरुषगायनीकृता = नल पराक्रमगामनीकृता, शारिका = शुकवद्व, स्वराऽमृतेन = मधुरस्वरजनि भाव । उपजगुश्च = उपगम्यतवत्यश्च, तुष्टुवुश्चेति भाव ॥ १०३ ॥

अनुवाद — सेवकजनसे नलकी प्रीतिके लिए उस वनमे छोडे गये स्पष्ट शब्दवाले तोतोने नलकी स्तुति की, उसी तरह नलके पराक्रमकी गायिका बनायी गयी शारिकाओ (मैनाओ) ने भीठी आवाजसे गान किया ॥ १०३ ॥

टिप्पणी—तदर्थ = तस्मै इदम् (च० त०, क्रियाविशेषण) । अध्याप्य = अधि + आङ् + इच् + णिच् + वत्वा (स्पृ) । तद्वने = तच्च तद्वन, तस्मिन् (क० धा०) । विमुक्ता = वि + मुच् + क्त + (कर्ममे) टाप् + जस् । अस्तुवन् = “ष्टुञ् स्तुवो” घातुसे लङ् + णि । तत्पौरुषगायनीकृता, पुरुषस्य भाव

पौरुषम्, पुरुष + अण् । गायन्तीति गायनयः, “गै शब्दे” घातुसे “ण्युट् च” इससे ण्युट् प्रत्यय और स्त्रीत्वविवक्षामें टिट्वात् “टिड्ढाणञ्” इत्यादि सूत्रसे डीप् । अगायनयः गायनयः यथा संपद्यन्ते तथा कृताः, गायनी + च्वि + कृ + क्त + टाप् । तत्पौरुषस्य गायनीकृताः (ष० त०) । शारिकाः = “सारिकाः” ऐसा भी रूप होता है । स्वराऽमृतेन = स्वरः अमृतम् इव स्वराऽमृतं, तेन “उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याऽप्रयोगे” इस सूत्रसे समास । उपजगुः = उप + गै + लिट् + क्षि (उस्) । इस पद्यमें “स्वराऽमृतेन” यहाँपर उपमा अलंकार है ॥ १०३ ॥

इतोष्टगन्धाऽऽढ्यमटन्नसौ वनं पिकोपगीतोऽपि शुक्स्तुतोऽपि च ।

अविन्दताऽऽमोदभरं बहिः पर विदर्भसुभ्रूविरहेण नाऽऽन्तरम् ॥ १०४ ॥

अन्वयः— इति इष्टगन्धाऽऽढ्य वनम् अटन् असौ पिकोपगीतः अपि शुक्स्तुतः अपि च पर बहिः आमोदभरम् अविन्दतः विदर्भसुभ्रूविरहेण आन्तरम् आमोदभरं न अविन्दत ॥ १०४ ॥

व्याख्या—इति = इत्थम्, इष्टगन्धाऽऽढ्यम् = अभीष्टसौरभसम्पन्नं, वनम् = उपवनम्, अटन् = गच्छन्, असौ = नलः, पिकोपगीतः अपि = कोकिलगीतिविषयीकृतः अपि, शुक्स्तुतः अपि च = कीरस्तुतिविषयीकृतः अपि च, परं = केवलं, बहिः = बाह्यम्, आमोदभरं = सौरभ्याऽतिरेकम्, अविन्दत = अलभत, विदर्भसुभ्रूविरहेण = दमयन्तीवियोगेन, आन्तरम् = अन्तश्चरं, मानसमिति भावः, आमोदभरम् = आनन्दाऽतिरेकमिति भावः, न अविन्दत = न अलभत, प्रत्युत दुःखमेवाऽनुभूतवानिति भावः ॥ १०४ ॥

अनुवादः—इस प्रकारके अभीष्ट सौरभसे सम्पन्न उपवनमें भ्रमण करते हुए नलने कोयलके गानेमें और तोतेकी स्तुतिसे भी केवल बाहरी हर्षविशेषका अनुभव किया, परन्तु दमयन्तीके वियोगसे भीतरी हर्षविशेषका अनुभव नहीं किया ॥ १०४ ॥

टिप्पणी—इष्टगन्धाऽऽढ्यम् = इष्टाऽसौ गन्धः (क० घा०), तेन आढ्यं, तत् (तृ० त०) वनम् = अकर्मक “अट” घातुके योगमें “अकर्मक घातुभिर्योगे देशः कालो भावो गन्तव्योऽथवा च कर्मसंज्ञक इति वाच्यम्” इससे कर्मसंज्ञक होकर द्वितीया । अटन् = अटतीति, अट् + लट् (शतृ) + सु । पिकोपगीतः = पिकैः उपगीतः (तृ० त०) । शुक्स्तुतः = शुक्लैः स्तुतः (तृ० त०) । आमोदभरम् = आमोदस्य भरः, तम् (प० त०) “आमोदो गन्धहर्षयोः” इति विश्वः । अविन्दत = “विदल्ल लाभे” घातुसे लङ् + त । विदर्भसुभ्रूविरहेण = शोभने भ्रूवी

यस्या सा सुधू (बहु०) विदर्भाणा सुधू (प० त०), तस्या विरह, तेन (प० त०) । “हेतो” इस सूत्रसे तृतीया । आन्तरम् = अन्तरे भव आन्तर, तम्, अन्तर + अण् । इस पद्यमें आनन्द हेतु सुगमि वन आदिके होनेपर भी उसका फलरूप आनन्दके न होनेसे और “विदग्धसुधूविरहेण” इस पदन निमित्तकी उक्ति होनेसे उक्तनिमित्त। विशेषोक्ति अलङ्कार है । उगका लक्षण है—

सति हेतो फलाभावो विशेषोक्तिस्तथा द्विधा ।” सा० द० १०-६७ ॥ १०४ ॥

करणे मोन निजकेतन दधद् द्रुमाऽऽलवालाऽम्बुनिवेशशङ्कया ।

व्यतिक्रि सर्वतुषने वने मधु स मित्रमत्राऽनुसरन्निव स्मर ॥ १०५ ॥

अन्वयः—स निजकेतन मोन द्रुमाऽऽलवालाऽम्बुनिवेशशङ्कया करे दधद् सर्वतुषने अत्र वने मित्र मधुम् अनुसरन् स्मर इव व्यतिक्रि ॥ १०५ ॥

व्याख्या—स = नल, निजकेतन = स्वलाञ्छन, मोन = मत्स्य, द्रुमाऽऽल-
वालाऽम्बुनिवेशशङ्कया = वक्षाऽऽनापजउप्रवेशभीत्या, करेण = हस्तेन, दधद् =
धारयन् मत्स्यरेखाच्छलेन दधान इति भाव । सर्वतुषने = सकलतुमङ्कुले,
अत्र = अस्मिन्, वने = उपवने, मित्र = सखाय, मधु = वनस्तम्, अनुसरन् = अनुसरन्,
स्मर इव = कामदेव इव, व्यतिक्रि = वितर्कित, लोकरिचि शेष ॥ १०५ ॥

अनुवाद—नलको अपने चिह्न मत्स्यकी दृष्टिके आलवालके जलमे घुमनेके
भयसे हाथसे धारण करते हुए सब ऋतुओंसे परिपूर्ण इस उपवनमे अपने मित्र
वसन्त ऋतुओंको दूढ़नेवाल कामदेवके समान लोगोने तकना की ॥ १०५ ॥

टिप्पणी—निजकेतन = निज च तत् केतन तत् (क० घा०) । द्रुमाऽऽल-
वालाऽम्बुनिवेशशङ्कया = द्रुमाणाम् आलवालानि (प० त०) । ‘स्वादा-
लवालमावालमावाप’ इत्यमर । द्रुमालवालानाम् अम्बु (प० त०), तस्मिन्
निवेश (स० त०) । तस्य शङ्का (प० त०), तथा, दधद् = दधानीति,
‘दधान् धारणपोषणयो’ दधातुसे लटके स्थानमे शतृ आदेश, “उभे अभ्यस्तम्”
इसमे अभ्यस्त सज्ञा होकर “नाऽभ्यस्ताच्छतु” इससे नुम्रि निबंध हुआ है ।
सर्वतुषने = सर्वे च ते ऋतव (क० घा०), तं घन, तस्मिन् (तृ० त०) ।
अनुसरन्, अनुसरतीति, अनु + सृ + लट् (शतृ०) । व्यतिक्रि = वि + तर्क +
लुङ् + त (क० घा०) । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १०५ ॥

लताऽलवालाऽप्यकलायुस्तस्मिन् प्रोत्करपश्यतोहृत् ।

असेवताऽम्बु मधुगन्धवारिणि प्रणीतलोलाप्लवनो वनाऽनिल ॥ १०६ ॥

अन्वयः—लताऽबलालास्यकलागुरुः तरुप्रसूनगन्धोत्करपश्यतोहरः मधुगन्ध-
वारिणि प्रणीतलीलाप्लवनः वनाऽनिलः अमुम् असेवत ॥ १०६ ॥

व्याख्या—लताऽबलालास्यकलागुरुः = वल्लीवधून् नृत्यविद्याशिक्षकः, एतेन
मान्द्योक्तिः प्रतीयते । तरुप्रसूनगन्धोत्करपश्यतोहरः = वृक्षपुष्पसौरभसमूहचोरः,
एतेन सौरभ्यं प्रतीयते । एवं च मधुगन्धवारिणि = मकरन्दगन्धोदके, प्रणीत-
लीलाप्लवनः = कृतविलासाऽवगाहनः, अनेन शैत्यं व्यज्यते । तादृशः वनाऽनिलः =
उपवनवातः, अमुं = नलम्, असेवत = सेवितवान् ॥ १०६ ॥

अनुवादः—लतारूप स्त्रियोंकी नृत्यविद्या सिखानेवाला, वृक्षोंके फूलोंके
सौरभको चुरानेवाला तथा मकरन्दके सौरभसे पूर्ण जलमें विलासके साथ तैरने
वाले वनके वायुने नलकी सेवा की ॥ १०६ ॥

टिप्पणी—लताऽबलालास्यकलागुरुः = लता एव अवलाः (रूपक०) ।
लास्यस्य कलाः (प० त०) । लताऽबलानां लास्यकलाः (प० त०), तासु
गुरुः (स० त०) । “लतारूप स्त्रियोंकी लास्य कलाओंमें गुरु” इस विशेषणसे
वायुके मन्दतागुणकी प्रतीति होती है । तरुप्रसूनगन्धोत्करपश्यतोहरः = तरूणां
प्रसूनानि (प० त०), तेषां गन्धाः (प० त०), तेषाम् उत्कराः (प० त०) ।
पश्यतः हरः पश्यतोहरः, “पण्ठी चाऽनादरे” इस सूत्रसे पण्ठी और “वाग्दिक्-
वश्यद्बुधो युक्तिदण्डहरेषु” इस वार्तिकमें अनुक् समास । “पश्यतो यो हरत्यर्थं
स चोरः पश्यतोहरः ।” इति हलायुधः । तरुप्रसूनगन्धोत्कराणां पश्यतोहरः (प०
त०) । “वृक्षोंके फूलोंके सौरभको चुरानेवाला” इस विशेषणसे वायुके सौरभ-
की प्रतीति होती है । मधुगन्धवारिणि = गन्धपूर्ण वारि गन्धवारि (मध्यपदलोपी
स०) । मधु एव गन्धवारि, तस्मिन् (रूपक०) । प्रणीतलीलाप्लवनः = लीलया
प्लवनं (तृ० त०), प्रणीतं लीलाप्लवनं येन सः (बहु०) । “मकरन्दके गन्धसे
पूर्ण जलमें विलाससे अवगाहन करनेवाला” इस विशेषणसे वायुकी शीतलताकी
प्रतीति होती है । वनाऽनिलः = वने अनिलः (स० त०) । असेवत = सेव +
लङ् + त । इस पद्यमें कार्यसे और शिल्पट विशेषणसाम्यसे भी प्रस्तुत वनाऽनिल
में अप्रस्तुत श्वकके व्यवहारका समारोप होनेसे समासोक्ति अलङ्कार है और
रूपक अलङ्कार भी है, इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर
अलङ्कार है ॥ १०६ ॥

अथ स्वमादाय भयेन भयनाच्छिरस्तरत्नाऽधिकमुच्चितं चिरात् ।

निलोय तस्मिन्निवसन्नर्पानिधिवने तदागो वदुशोऽवनीभुजा ॥ १०७ ॥

अन्वय — अथ मन्थनात् भयेन चिरात् उच्चित चिरत्नरत्नाऽधिक स्वम् आदाय तस्मिन् वने निलीय निवसन् अपा निधि इव तन्नाय अवनीभूजा ददृशे ॥

व्याख्या — अथ = वनाऽवलीकनाऽनन्तर, मन्थनात् = मथनात्, भयेन = भीत्या, घनाऽर्थं पुनर्मयिष्यतीति भिया इति भाव । चिरात् = बहुकालात्, उच्चित = सञ्चित, चिरत्नरत्नाऽधिक = चिरन्तनश्रेष्ठवस्तुप्रचुर, स्व = धनम्, आदाय = गृहीत्वा, तस्मिन् = पूर्वोक्ते, वने = उपवने, निलीय = तिरोहितीभूय, निवसन् = वसमान, अपानिधि = समुद्र (इव), तन्नाय = पचाकर, सरोविशेष इति भाव, अवनीभूजा = राजा, नलेनेत्यय । ददृशे = दृष्ट ॥ १०७ ॥

अनुवाद — तब फिर मन्थन होनेके डरसे बहुत समयसे सञ्चित प्राचीन श्रेष्ठ वस्तुओसे प्रचुर धन लेकर उस उपवनमें छिपकर रहते हुए समुद्रके समान तालाबको राजा मलने देखा ॥ १०७ ॥

टिप्पणी — मन्थनात् = मन्थ + ल्युट् + क्ति । “भीनाऽर्चाना मयहेतु” इससे अपादान सज्ञा होकर पञ्चमी । उच्चितम् = उच् + चिज् + क्त + अन् । चिरत्न-रत्नाऽधिक = चिरात् भवानि चिरत्नानि, ‘चिर’ शब्दसे “चिरपद्वरारिभ्यस्तनो वक्तव्य” इस धातिकसे २न प्रत्यय । चिरत्नानि च तानि रत्नानि (क० घा०), “रत्न स्वजातिश्रेष्ठेऽपि” इत्यमर । चिरत्नरत्नं (ऐरावतादिभि) अधिक, तम् (लृ० त०) । आदाय = आह् + दा + क्त्वा (ल्यप्) । निलीय = नि + ली + क्त्वा (ल्यप्), निवसत् = नि + वस + लट् (शतृ) + सु । तन्नाय = “पचाकरस्तन्नागोऽस्त्री कासार सरसी सर ।” इत्यमर । अवनीभूजा = अवनी भुनक्तीति अवनीभुक्, तेन, अवनी + भुज् + क्विप् (उपपद०) + टा । ददृशे = दृश् + लिट् (कर्ममे) + त । इस पद्यमे प्रस्तुत अपानिधिमे अप्रस्तुत घनी पुरुषके व्यवहारका समारोप करनेसे समासोक्ति और “अपानिधि” यहाँपर “इव” आदि शब्दके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है, इस प्रकार दो अलङ्कारोंकी ससृष्टि है ॥ १०७ ॥

पयोनिलीनाऽभ्रमुकामुकावलीरदाननन्तीरगपुच्छसच्छवीन् ।

जलाऽर्धरुद्धस्य तटाऽन्तभूमिदो मृणालजालस्य निभाद् बभार य ॥ १०८ ॥

अन्वय — य जलाऽर्धरुद्धस्य तटाऽन्तभूमिद मृणालजालस्य निभाद् अनन्तो रगपुच्छसच्छवीन् पयोनिलीनाऽभ्रमुकामुकावलीरदान् बभार ॥ १०८ ॥

व्याख्या — अथ श्लोकनवकेन तन्नायस्य पयोधिधर्मैश्च प्रतिपादयति — पयोनिली नेत्यादिभि । य = तन्नाय, जलाऽर्धरुद्धस्य = सलिलाऽर्धच्छन्नस्य, तटाऽन्तभूमिद =

तीरान्तमृमिनिर्गतस्य, मृणालस्य = विसृज्यस्य, निभात् = व्याजात्, अनन्तोरगपुच्छसच्छवीन् = जेषाऽहिलाङ्गुलतुल्यवर्णान्, शुक्लवर्णानिति भावः । पयोनिर्लीनाऽभ्रमुक्ताऽवलीरदान् = जलमग्नैरावतश्रेणीदन्तान्, वभार = धारयामास, समुद्रे त्वेक एवैरावतः, अथ त्वत्तद्या एवैरावता इति भावः ॥ १०८ ॥

अनुवादः—जो तालाव जलसे अर्धं आच्छादित तीरके समीपकी जमीनसे निकले हुए मृणालसमूहके बहानेसे शेषनागके पुच्छके समान कान्तिवाले, जलमें छिपे हुए ऐरावतोंके दाँतोंको धारण करता था ॥ १०८ ॥

दिप्पणी—जलाग्रंरुद्धस्य = अर्धं (यथा तथा) रुद्धम् (मुष्मुपा०) जलेन अर्धंरुद्ध, तस्य (तृ० त०) । तटाऽन्तभूमिदः = तटस्य भूतः (प० त०), तस्मिन् भूः (स० त०), तां भिनत्तीति, तस्य, तटाऽन्त + भू + भिद् + क्विप् (उपपठ०) । मृणालजालस्य = मृणालानां जालं, तस्य (प० त०) । निभात् = “निमी व्याजसदृजयो” इति विश्वः अनन्तोरगपुच्छसच्छवीन् = अतन्तश्चाऽतो उरगः (क० धा०), ‘जेषोऽनन्त’ इत्यमरः । अनन्तोरगस्य पुच्छम् (प० त०), समाना छविः येषां ते सच्छवयः (बहु०) “समानस्यच्छन्दम्य-मृधं प्रमृत्युदकानु “समानस्य” इसका योगविभाग होनेसे “समान” के स्थानमें “स” आदेश । अनन्तोरगपुच्छेन सच्छवयः, तान् (तृ० त०) । पयोनिर्लीनाऽभ्रमुक्तावलीरदान् = पर्याप्त निर्लीनाः (स० त० । अभ्रमोः कामुकाः (प० त०), “कमेर्गनिषेधः” इस वातिकसे “नलोकाऽऽयनिष्ठाश्चल्यन्तृनाम्” इससे विधीयमान पष्ठी का निषेध नहीं हुआ । तेषाम् आवल्यः (प० त०) । “पयोनिर्लीनाश्च ता अभ्रमुक्तावलीरदाः (क० धा०), तासां रदाः, तान् (प० त०) । “ऐरावतोऽभ्रमातङ्गैरावणाऽभ्रमुवल्लभाः ।” इति ।

“करिष्योऽभ्रमुकपिलापिङ्गलाऽनुपमाः क्रमात् ।

ताभ्रकर्णी शभ्रदन्ती चङ्गना चाऽऽजनावती ॥” इति चाऽमरः ।

वभार = भृक् + लिट् + तिप् । इस पद्यमें उपमा और कैतवाऽपह्नुति इन दोनों का अङ्गाऽङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ १०८ ॥

तटाऽन्तविश्रान्ततुरंगमच्छटास्फुटाऽनुविम्बोदयचुम्बनेन यः ।

वभौ चलद्वौचिकशाऽन्तशातनैः सहस्रमुच्चैःश्वसामिव श्वम् ॥ १०९ ॥

अन्वयः—यः तटाऽन्तविश्रान्ततरंगमच्छटास्फुटाऽनुविम्बोदयचुम्बनेन वं।चक-शाऽन्तशातनैः चलत् उच्चैःश्वसामिव सहस्रं श्वम् इव वभौ ॥ १०९ ॥

व्याख्या—यः = तडागः, तटाऽन्तविश्रान्ततुरंगमच्छटास्फुटाऽनुविम्बोदय-

चुम्बनेन=तीरप्रान्तस्थितनलाऽश्वधेणीप्रकटगतिविम्बोत्पत्तिसम्बन्धेन, वीचिकशा-
ऽन्तशातनं = तरङ्गाऽश्वताडनीप्राग्तताडनं, चलत्=स्फुरत्, उच्चं श्रवणम् =
उच्चं श्रवो नामकमहेन्द्रश्रवणा, सहस्र = दशशती, बाहुल्यमि त भाव । अयम्
इव = प्राप्नुवन् इव, बभौ = शुशुभे । १०९ ॥

अनुवाक — जो तालाब तीरके प्रान्तमें विश्राम करते हुए घोड़ोंके प्रति-
विम्बोंके सम्बन्धसे तरङ्गरूप चातुकोके प्रहारोंसे चलते हुए हजारों उच्चं श्रवाओं
को धारण करते हुंके समान शोभित होता था ॥ १०९ ॥

टिप्पणी — तटाऽन्तविश्रान्ततुरङ्गमच्छटास्फुटाऽनुविम्बोदयचुम्बनेन = तटस्य
अन्तः (प० त०) तस्मिन् विश्रान्ता (स० त०) । तुरङ्गभाणा छटा (प०
स०) । तटान्तविश्रान्ताश्च ता तुरङ्गमच्छटा (क० घा०), अनुविम्बस्य उदय
(प० त०) । तस्य चुम्बनम् (प० त०) । स्फुटम् (यथा तथा) अनुविम्बोदय,
चुम्बनम् (सुप्पु०) । तटाऽन्तविश्रान्ततुरङ्गमच्छटाय । स्फुटाऽनुविम्बोदय-
चुम्बन, तेन (प० त०) । वीचिकशाऽन्तशातनं वीचय एव कशा. (रूपक०) ।
“अशवादेस्ताडनी कशा” इत्यमर । वीचिकशानाम् अन्ता (प० त०), तं
शातनानि, तं (तृ० त०) । चलत् = चल + लट् + (शतृ) । अयम् = अय-
तीति “यिञ् सेवायाम्” धातुसे लट्के स्थानमे शतृ आदेश । बभौ = “भा दीप्ती”
धातुसे लिट् + त । इस पद्यमें “वीचिकशा” इत्य अशमे रूपक और उत्प्रेक्षा
अलङ्कार है, उत्प्रेक्षासे नलके घोड़ोंकी इन्द्रके अश्व उच्चं श्रवासे समाना व्यङ्ग्य
होती है इस प्रकारसे अलङ्कारसे वस्तुध्वनि है ॥ १०९ ॥

सिताऽम्बुजानी निवहस्य यस्मिन्नाद्भावलिङ्गामलितोदरश्रियाम् ।

तम समच्छादयत्कलङ्कमङ्कुल कुल सुधाऽगोर्वहस्य बह्वहम् ॥ ११० ॥

अन्वय य अलिङ्गामलितोदरश्रिया सिताऽम्बुजाना निवहस्य छलात् तम
समच्छादयत्कलङ्कसङ्कुल बहुल सुधाऽगो कुल बहन बहु बभौ ॥ ११० ॥

व्याख्या — य = तद्वान्, अलिङ्गामलितादरश्रिया = भ्रमरश्यामीकृतपद्म-
शोभाना, सिताऽम्बुजाना = श्वेतकमलाना पुण्डरीकाणामित्यर्थ, निवहस्य = समूह-
स्य छलात् = कतवात्, तम समच्छादयत्कलङ्कमङ्कुल = निमिरवजलाञ्छनव्याप्त,
बहुल = प्रचुर, सुधागो = चन्द्रमस, कुल = समूह बहत् = धारयन् समम्, बहु =
अधिक बभौ = शुशुभे ॥ ११० ॥

अनुवाक — जो तालाब मध्यमें भौरोसे श्यामवर्णवाली गोभासे सम्पन्न श्वेत-

कमलोंके छलसे श्यामवर्णवाले कलङ्कोसे व्याप्त बहुतसे चन्द्रोंको धारण करता हुआ अधिक शोभित था ॥ ११० ॥

टिप्पणी—अलिश्यामलितोदरश्रियाम् = श्यामला कृता श्यामलिता, अलिभिः श्यामलिता (तृ० त०) । उदरस्य श्रीः (ष० त०) । अलिश्यामलिता उदरश्रीः येषां तानि अलिश्यामलितोदरश्रीणि, तेषाम् (बहु०), “तृतीयादिपु भाषितपुंस्कं पुंवद् गालवस्य” इससे पुंवद्भाव । सिताम्बुजानां = सितानि च तानि अम्बुजानि, तेषाम् (क० धा०) । तमःसमच्छायकलङ्कसकुलं = तमसा समा (तृ० त०), सा छाया (कान्तिः) येषां ते तमः समच्छायाः (बहु०), ते च ते कलङ्काः (क० धा०), तैः सङ्कुलं, तत् (तृ० त०) । सुधांशुः = सुधा (युक्ता) अंशवः यस्य स सुधांशुः, तस्य (बहु०) । वहन् = वह + लट् (शतृ) + सु । बहु = क्रियाविशेषण है वभौ = भा + लिट् + तिप् (णल्) । इस पद्यमें उपमा और कैतवाऽपह्नुति इन दोनोंमें अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ११० ॥

रथाङ्गभाजा कमलाऽनुपङ्गिणा शिलीमुखस्तोमसखेन शाङ्गिणा ।

सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवान्मृणालशेषाऽहिभूवाऽन्वयायि यः ॥ १११ ॥

अन्वयः—रथाङ्गभाजा कमलाऽनुपङ्गिणा शिलीमुखस्तोमसखेन मृणालशेषाऽहिभूवा शाङ्गिणा सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवात् यः (अपानिधिः) यथा अन्वयायि (तथैव) रथाङ्गभाजा कमलाऽनुपङ्गिणा शिलीमुखस्तोमसखेन मृणालशेषाऽहिभूवा सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवात् यः अन्वयायि ॥ १११ ॥

व्याख्या—रथाङ्गभाजा = सुदर्शनचक्रधारिणा, कमलाऽनुपङ्गिणा = कमलाससर्गवता, शिलीमुखस्तोमसखेन = भ्रमरसमूहसदृशेन, कृष्णवर्णनेत्यर्थः । मृणालशेषाऽहिभूवा = विससदृशशेषनागाऽऽधारेण, सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवात् = कमलिनीगुल्मसमूहच्छलात् कमलिनीगुल्मसमूहोऽपि शेषनागसदृशो भवतीति भावः । शाङ्गिणा = विष्णुना, यः = अपानिधिः = समुद्रः, (यथा = येन प्रकारेण) अन्वयायि = अनुगतः । (तथैव) रथाङ्गभाजा = चक्रवाकयुक्तेन कमलाऽनुपङ्गिणा = कमलसंसर्गयुक्तेन, शिलीमुखस्तोमसखेन = अलिकुलसहचरेण, सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवात् = कमलिनीगुच्छसमूहच्छलात्, मृणालशेषाऽहिभूवा = शेषसदृशविसाधारेण, सरोजिनीस्तम्बकदम्बेन = कमलिनीगुच्छसमूहेन, सरोजिनीस्तम्बकदम्बे एव मृणालानि भवन्तीति भावः । यः = अपानिधिः, तटागः, अन्वयायि = अनुगतः ॥ १११ ॥

अनुवादः—चक्र (सुदर्शन चक्र) को धारण करनेवाले, कमला (लक्ष्मी) के संसर्गसे युक्त, भ्रमरसमूहके सदृश (कृष्णवर्णवाले), मृणालसदृश (श्वेतवर्ण)

शेषनागके ऊपर शयन करनेवाले विष्णुसे जैसे समुद्र अधिष्ठित होता है, उसी तरह जो तालाब रयाङ्गो (चक्रवाकों) से युक्त, कमलके ससर्गसे युक्त, भ्रमरों के भ्रमणका स्थान, शेषनागके सदृश (सफेद) मृणालोका आधारभूत कमलिनीगुच्छोंसे अनुगत था ॥ १११ ॥

टिप्पणी—रयाङ्गभाजा=रयस्य अङ्ग (प० त०), चक्रमित्यय । रयाङ्ग भजतीति रयाङ्गभाक् तेन, रयाङ्ग + भज् + णि (उपपद०) । सुदर्शन चक्रको लेनेवाले यह तात्पर्य है, “शङ्गिणा” इसका विशेषण । दूसरा अर्थ—रयाङ्ग पदका चक्ररूप अर्थ भी होता है “चक्रवाक” (चक्रवा) शब्द का एकवचन चक्र है “नामकदेशे नामणहणम्” अर्थात् नामके एक वेश (अवयव) में भी नामका ग्रहण होता है इस न्यायसे ‘चक्र’ का अर्थ चक्रवाक और उसका पर्याय “रयाङ्ग” भी चक्रवाक (चक्रवा) का वाचक हुआ है । “कोकचक्र-चक्रवाको रयाङ्गाह्वयनामक ।” इत्यमर । रयाङ्गाम् भजतीति रयाङ्गभाक्, तेन, चक्रवाकसे युक्त यह अर्थ हुआ । यह “सरोजिनीस्तम्बकदम्बेन” इसका विशेषण है । कमलाऽनुषङ्गिणा = अनुषङ्ग अस्य अस्तीति अनुषङ्गी, अनुषङ्ग + इति । कमलया अनुषङ्गी, तेन (तृ० त०) लक्ष्मीसे युक्त यह पद “शङ्गिणा” इसका विशेषण है । शिलीमुखस्तोमसखेन = शिलीमुखाना स्तोम- (स० त०) तस्य सखा (सदृश) तेन (प० त०), इस प्रकार यह “शङ्गिणा” इसका विशेषण है । दूसरे पक्षमें—कमलं अनुषङ्गी, तेन, “सरोजिनीस्तम्बक-दम्बेन” इसका विशेषण है । मृणालशेषाऽहिभुवा = शेषश्चाऽसौ अहि (क० धा०) । मृणालम इव शेषाऽहि “उपमानानि सामान्यवचने” इससे समास । “मृणालशेषाऽहि भू (शयनाधार) यस्य स” तेन (बहु०) । मृणालके समान सफेद शेषनाग में सोनेवाले, इस अर्थमें “शङ्गिणा” का विशेषण है । दूसरे पक्षमें—मृणालशेषाऽहिभुवा = मृणालशेषाऽहि इव “उपमित व्याधादिभिः सामान्याऽप्रयोगे” इससे समास । मृणालशेषाऽहि भू (आधार), (प० त०) तेन । इस पक्षमें यह ‘सरोजिनीस्तम्बकदम्बेन’ इसका विशेषण है । सरोजिनीस्तम्बकदम्बकतवात् = सरोजिनीना स्तम्बा (प० त०) “अप्रकाण्डे स्तम्बगुल्मी” इत्यमर । सरोजिनीस्तम्बाना कदम्ब (प० त०), तस्य कंठव, तस्मात् (प० त०) । तडागपक्षमें इसका सम्बन्ध करनेके लिए “सरोजिनीस्तम्ब-कदम्बेन” ऐसा विभक्तिविपरिणाम और पवहान करना चाहिए, तब दो पदोंका समष्टि अथ शेष सपके समान शुक्लवर्ण मृणालोके आधारभूत कमलोंके गुच्छोंसे

जो तालाव अनुगत था ऐसा होता है । अन्वयायि = अनु उपसर्गपूर्वक “या”
घातुसे लुङ् (कर्ममें) + त । इस पद्यमें कैतवाऽपह्नुति उपमा और श्लेष इन
अलङ्कारोकी निरपेक्षतया स्थिति होनेसे संसृष्टि है ॥ १११ ॥

तरङ्गिणीरङ्गजुषः स्ववल्लभास्तरङ्गरेखा विभराम्बभूव यः ।

दरोदगतैः कोकनदोघकोरकैर्घृतप्रवालाऽङ्कुरसञ्चयश्च यः ॥ ११२ ॥

अन्वयः—यः अङ्कजुषः तरङ्गरेखाः (एव) स्ववल्लभाः तरङ्गिणीः
विभराम्बभूव । (किञ्च) यः दरोदगतैः कोकनदोघकोरकैः घृतप्रवालाऽङ्कुरसञ्च-
यश्च (अस्ति) ॥ ११२ ॥

व्याख्या—यः तडागः, अपां निधिरिव इति शेषः । अङ्कजुषः=निकटवर्तिनोः,
उत्सङ्गसङ्गिनश्च, तरङ्गरेखाः=भङ्गराजोः (एव , स्ववल्लभाः = निजप्रियाः,
तरङ्गिणीः=नदीः विभराम्बभूव=धारयामास । (किञ्च) यः=तडागः, दरोदगतैः=
ईषदुदबुद्धैः, कोकनदोघकोरकैः = रक्तोत्पलसमूहकलिकाभिः, घृतप्रवालाऽङ्कुर-
सञ्चयश्च = गृहीतविद्रुमाङ्कुरनिकरश्च, अस्तीति शेषः ॥ ११२ ॥

अनुवादः—जैसे समुद्र गं दमे रहनेवाली अपनी प्रियाओं नदियोंको धारण
करता है वैसे ही जो तालाव अपने पासमे रहनेवाली तरङ्गरेखारूप अपनी
प्रियाओंको धारण कर रहा था । जैसे समुद्र विद्रुमो (मूंगो) के समूहको धारण
करता है वैसे ही जो तालाव कुछ खिली हुई लाल कमलोंकी कलियोंको धारण
कर रहा था ॥ ११२ ॥

टिप्पणी अङ्कजुषः अङ्कं जुपन्त इति, ताः, अङ्क + जुप् + क्विप् (उप-
पद० १) । तरङ्गरेखाः=तरङ्गाणा रेखाः, ताः (प० त०), एव स्ववल्लभाः=
स्वम्य वल्लभाः, ताः (प० त०) । तरङ्गिणीः=नदीः, ‘तरङ्गिणी शैवलिनी
तटिनी ह्लादिनी धुनी ।’ इत्यमरः । विभराम्बभूव = “डुभृव् धारणपोषणयोः”
घातुसे लिट्मे “भीह्रीभृहृवां श्लुवच्च” इस सूत्रसे भृ घातुसे विकल्पसे आम्
प्रत्यय, पक्षान्तरमे “बभार” ऐसा रूप भी बनता है । दरोदगतैः = दरम् (यथा
तथा उदगतैः, तैः (सुप्पुपा०), “कन्दरे तु दरीमाहुरीपदर्थे दरोऽव्ययम् ।”
इति विश्वः । कोकनदोघकोरकैः=कोकनटानाम् ओघाः (प० त०), “रक्तोत्पलं ।
कोकनटम्” इत्यमरः । काकनदोघानां कोरकाः तैः (प० त०) । घृतप्रवालाऽ-
ङ्कुरसञ्चयः=प्रवालानाम् अङ्कुराः (प० त०) तेषां सञ्चयः (प० त०) । घृतः
प्रवालाऽङ्कुरसञ्चयः येन सः (बहु०) । इस पद्यमें तरङ्गरेखाओंमें तरङ्गिणीत्व
के आरोपस रूपक अलङ्कार है । ११२ ॥

महीपस पङ्कजमण्डलस्य यदछलेन गौरस्य च मेचकस्य च ।

नलेन मेने सलिले निलीनयोस्त्विष विमुञ्चन्विधुकालकूटयो ॥ १११ ॥

अवय य महीपस गौरस्य मेचकस्य च पङ्कजमण्डलस्य छनेन सलिले
निलीनयो विधुकालकूटयो त्विष विमुञ्चन् (इव) नलेन मेने ॥ १११ ॥

व्याख्या—य = तटभाग, महीपस = भूतलस्य, गौरस्य = श्वेतस्य, मेच-
कस्य च = नीलस्य च पङ्कजमण्डलस्य = कमलसमूहस्य, शुक्लनीलकमलयोरिति
भावः । छलेन = कतवेन, सलिले = जले, निलीनयो = निमग्नयो, विधुकाल-
कूटयो = चन्द्रकालकूटविषयो सितसितयो, त्विष = कान्ति, विमुञ्चन् =
विमुञ्चन्, (इव) नलेन = नैपथ्येन, मेने = सम्भावित ॥ १११ ॥

अनुवादः—जिस तालाबको बड़ेसे सफेद और नीले कमलसमूहके बहानेसे
जलमें डूबे हुए चन्द्रमा और कालकूट विषयी कान्तिको छोटते हुएके समान
नलने सम्भावना की ॥ १११ ॥

टिप्पणी—महीपस = अतिजयेन महत् महीप, तस्य, महत् + ईयमुन् +
इत् । पङ्कजमण्डलस्य = पङ्कजाना मण्डल, तस्य (प० व०), निलीनयो = नि +
ली + क्त + ओत् । विधुकालकूटयो, = विधुश्च कालकूट च, तयो (द्वन्द्व) ।
विमुञ्चन् = विमुञ्चतीति, वि + मुञ्च + लट् (शतृ) + सु । “शेमुचादीनाम्”
इससे नुम् आगम । मेने = मन् + लिट् (कर्मणे) + त । इस पद्यमें कतवाऽपहनुति
और उत्प्रेक्षा इन दोनों अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर
अलङ्कार है ॥ १११ ॥

चलीकृता यत्र तरङ्गरिङ्गणेरबालशेवाललतापरम्परा ।

द्रुव दधुर्बाहव्यवाहवस्थितिप्ररोहत्तमभूमधूमताम् ॥ ११४ ॥

अवय —यत्र तरङ्गरिङ्गणं चलीकृता अबालशेवाललतापरम्परा बाहवह
व्यवाहवस्थितिप्ररोहत्तमभूमधूमता दधु द्रुवम् ॥ ११४ ॥

व्याख्या—यत्र = यस्मिन्, तटभाग इति भावः । तरङ्गरिङ्गणं = भगङ्गम्पनै,
चलीकृता = चञ्चलीकृता, अबालशेवाललतापरम्परा = कठोरजलनीलीवल्ली-
पङ्क्तय, बाहवहव्यवाहवस्थितिप्ररोहत्तमभूमधूमता = बहवाऽनलाऽवस्थानबहि-
प्रादुर्भवत्तमबाहुल्यधमता, दधु = धारयामासु, द्रुवम् = इव, बहिवस्थितधूम-
पटलवद्गम् ॥ ११४ ॥

अनुवादः—जिस तालाबमें तरंगोंके कम्पनसे चञ्चल बनाई गयी कठोर

सेवारकी लताएँ नीचे वडवाग्निकी स्थितिसे प्रादुर्भूत होनेवाले धूमकी बहुलता-
को मानों धारण कर रही थीं ॥ ११४ ॥

टिप्पणी—तरंगरिङ्गणः = तरङ्गाणां रिङ्गणानि, तैः (ष० त०) चला-
कृताः = अचलाः चलाः संपद्यन्ते तथा कृताः, चल + च्वि + कृ + क्त + टाप् +
जस् । अवालशैवाललतापरम्पराः = न वालाः अवालाः (नञ् त०) ।
शैवालानां लताः (ष० त०) । “जलनीली तु शैवालं शेवलः” इत्यमरः ।
अवालाश्च ताः शैवाललताः (क० घा०), तासां परम्परा, (ष० त०) ।
वाडवहव्यवाडवस्थितिप्ररोहत्तमभूमधूमतां=हव्यं वहतीति हव्यवाड् (अग्निः),
हव्य-उपपदपूर्वकं ‘वह्’ धातुसे “वहश्च” इस सूत्रसे ण्वि प्रत्यय (उपपद०) ।
वाडवश्चासौ हव्यवाड् (क० घा०), तस्य अवस्थितिः (ष० त०) । अति-
शयेन प्ररोहन् प्ररोहत्तमः, प्ररोहत् + तमप् । बहोः भावः भूमा, ‘बहु’ शब्दसे
“पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा” इससे इमनिच् प्रत्यय और “बहोर्लोपो भू च बहोः”
इससे बहु के स्थानमें भू आदेश । प्ररोहत्तमो भूमा येषां ते प्ररोहत्तमभूमानः
(बहु०), ते च ते धूमाः (क० घा०) । वाडवहव्यवाडवस्थित्या प्ररोहत्तम-
भूमधूमाः (तृ० त०), तेषां भावस्तत्ता, ताम् वाडवहव्यवाडवस्थितिप्ररोहत्तम-
भूमधूम + तल् + टाप् + अम् । दधुः = धा + लिट् + झि (उस्) । इस पद्यमें
उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ११४ ॥

प्रकाममादित्यमवाप्य कण्टकैः करम्बिताऽऽमोदभरं विवृण्वती ।

धृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा दिवा सरोजिनी यत्प्रभवाऽप्सरायिता ॥ ११५ ॥

अन्वयः—आदित्यम् अवाप्य कण्टकैः प्रकामं करम्बिता, आमोदभरं
विवृण्वती, दिवा धृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा यत्प्रभवा सरोजिनी अप्सरायिता ॥ ११५ ॥

व्याख्या—आदित्य=सूर्यम्, अप्सरःपक्षे—इन्द्रम्; अवाप्य = प्राप्य, कण्टकैः=
नालगततीक्ष्णाऽवयवैः, अप्सरःपक्षे—रोमाञ्चैः, प्रकामम् = अत्ययं, करम्बिता =
दन्तुरिता, अप्सरःपक्षे—युक्ता । आमोदभरं = परिमलसम्पदम्, अप्सरःपक्षे—
आनन्दसम्पदं, विवृण्वती = प्रकटयन्ती, दिवा = दिवसे, धृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा =
गृहीतव्यक्तकमलस्वरूपा, अप्सरःपक्षे—दिवा = स्वर्गण, धृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा =
गृहीतशोभास्थानशरीरा, स्वर्गलोकवासिनीति भावः, एतादृशी यत्प्रभवा = यत्
तडागोत्पन्ना, सरोजिनी = कमलिनी, अप्सरायिता = अप्सरोवत् आचरिता ॥ ११५ ॥

अनुवादः—जैसे स्वर्गलोकमें रहनेवाली अप्सरा इन्द्रको पाकर अत्यन्त
रोमाञ्चोंसे युक्त होती है, अतिशय आनन्दको प्रकट करती है वैसे ही जिस तालावसे

उत्पन्न कमलिनी सूर्यको पाकर नालमे स्थित कण्ठकोसे अत्यन्त युक्त होकर अतिशय सुगन्धको प्रकट कर तथा स्पष्ट रूपसे कमलरूप शरीरको धारण करती हुई अप्सराके समान आचरण करती है ॥ ११५ ॥

टिप्पणी—आदित्यम् = अदितेरपत्य पुमान् आदित्य तम् 'अदिति' शब्दसे "दित्यदित्यादित्यपर्युत्तरपदान्ण्य" इससे प्य प्रत्यय । अवाप्य = अव + आप् + क्त्वा (स्यप्) । आमोदधरम् = आमोदस्य धर, तम् (प० त०) । "आमोदः सोऽतिनिर्हारी" इति "मुश्रीति प्रमदो हर्षप्रमोदामोदसम्मदाः" इति चाऽमरः । विवृण्वती = विवृणोतीति, वि = वृ + कृद् (शतृ) + क्तीप् + सु । दिवा = "दिवाऽह्नीति" इति "सुरलोको द्योदिवो द्वे स्त्रिया, क्लीबे त्रिविष्टपम्" इति चाऽमरः । घृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा = श्रिय गृहाणि (प० त०) । स्फुटानि च तानि श्रीगृहाणि (क० घा०) । घनानि स्फुटश्रीगृहाणि (पञ्चानि) यस्य सा (बहु०), घृतस्फुटश्रीगृह विग्रह (स्वरूपम्) यस्या सा (बहु०) अप्सराके पक्षमे— दिवा = स्वर्गेण, घृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा = श्रिय (शोभाया) गृहम् (प० त०) । घृत स्फुट श्रीगृह विग्रह (शरीरम्) यस्या सा (बहु०) उज्ज्वलशोभायुक्त शरीरवाली यह तात्पर्य है । यत्प्रभवा = प्रभवति अस्मात् इति प्रभव, प्र-उप सगंपूर्वक 'भू' घातुसे "ऋदोरप्" इस सूत्रसे अप प्रत्यय । य (तद्वाग) प्रभव (कारणम्) यस्या सा (बहु०) । अप्सरायिता = अप्सरोवद् आचरिता, अप्सरस् शब्दसे "कतु क्यङ् सलोपश्च" इस सूत्रसे "ओजसोऽप्सरसो नित्यमितरेषा विभाषया" इस वार्तिकके सहकारसे क्यच् प्रत्यय, सकारका लोप ओर टाप् प्रत्यय । इस पद्यमे श्लेष और उपमा अलङ्कार है ॥ ११५ ॥

यदम्बुपूरप्रतिबिम्बताऽऽपतिमैरुत्तरद्गैस्तरलस्तदद्रुमः ।

निमज्ज्य मंताकमहीमृतः सतस्ततान पक्षाम्बुवत सपक्षताम् ॥ ११६ ॥

अर्थ—यदम्बुपूरप्रतिबिम्बताऽऽपतिमैरुत्तरद्गैस्तरलस्तदद्रुम निमज्ज्य सत पक्षाम्बुवत मंताकमहीमृत सपक्षता ततान ॥ ११६ ॥

ध्यास्या—यदम्बुपूरप्रतिबिम्बताऽऽपति = यज्जलप्रवाहप्रतिकलिताऽऽपाम्, मरुत्तरद्गै = वायुचालिताभिः, तरल = चञ्चल, तदद्रुम = तीरवृक्ष, निमज्ज्य-निमगनीभूय, सत = विद्यमानस्य, पक्षाम्बुवत = पक्ष्याणि, ध्रुवत = कम्पयत, मंताकमहीमृत = मंताकपर्वतस्य, सपक्षता = तुल्यता, पक्षयुक्तता च, ततान = विस्तारयामास ॥ ११६ ॥

अनुवादः—जिस तालाबके जलप्रवाहमे प्रतिबिम्बित विस्तारवाला, वायुसे

कम्पित तरङ्गोसे चञ्चल किनारेका पेड़ झूबकर रहते हुए और पंखोंको हिलाते हुए
मैनाक पर्वतके समानताका वा पक्षयुक्त-भावका विस्तार कर रहा था ॥११६॥

टिप्पणी—यदम्बुपूरप्रतिविम्बिताऽऽयतिः = अम्बुनः पूरः (प० त०) यस्य
(तडागस्य) अम्बुपूरः (प० त०) । प्रतिविम्बिता आयतिः यस्य सः बहु०) ।
यदम्बुपूरे प्रतिविम्बिताऽऽयतिः (स० त०) । मरुत्तरङ्गैः = मरुतः तरङ्गाः,
तैः (प० त०) । तटद्रुमः = तटे द्रुमः (स० त०) । निमज्ज्य = नि + मज्ज् +
क्त्वा (ल्यप्) । सतः = अस्तीति सत्, तस्य, अस् + लट् (शतृ) + डस् ।
ध्रुवतः = ध्रुवतीति ध्रुवन्, तस्य, “घृ विधूनने” इस तुदादिस्थ घातुसे लट् शतृ +
डस् मैनाकमहीभृतः = मैनाकश्चाऽसौ महीभृत्, तस्य (क० घा०), सपक्षतां =
समानः पक्षः यस्य सः सपक्षः (बहु०), “समानस्यच्छन्दस्यमूर्धप्रभृत्युदकेषु”
इस सूत्रमें “समानस्य” इसका योगविभाग होनेसे समानके स्थानमें “स” आदेश
हुआ है । सपक्षस्य भावः सपक्षता, ताम्, सपक्ष + तल् + टाप् + अम् । मैनाक-
पक्षमें—पक्षैः सह सपक्षः (तुल्ययोग बहु०), “वोपसर्जनस्य” इस सूत्रसे ‘सह’
के स्थानमें ‘स’ भाव । ततान = तनु + लिट् + तिप् (णल्) । इन्द्रने जब पर्वतों
के पक्षोंको काटा तब मैनाक पर्वत डरकर समुद्रमें छिपा ऐसी पौराणिकी आख्या-
यिका है । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ११६ ॥

युग्मम्—

पयोधिलक्ष्मीमुपि केलिपल्लवे रिरंसुहंसीकलनादसादरम् ।

स तत्र चित्रं विचरन्तमन्तिके हिरण्मयं हंसमवोधि नैषधः ॥ ११७ ॥

प्रियासु वालासु रतिक्षमासु च द्विपत्रितं पल्लवितं च विभ्रतम् ।

स्मराऽर्जितं रागमहोरुहाङ्कुरं मिषेण चञ्चोश्चरणद्वयस्य ॥ ११८ ॥

अन्वयः—स नैषधः पयोधिलक्ष्मीमुपि तत्र केलिपल्लवे रिरंसुहंसीकलनाद-
सादरं वालासु रतिक्षमासु च प्रियासु चञ्चोः चरणद्वयस्य च मिषेण द्विपत्रितं
पल्लवितं च स्मराऽर्जितं रागमहोरुहाङ्कुरं विभ्रतम् अन्तिके विचरन्तं चित्रं
हिरण्मयं हंसम् अवोधि ॥ ११७-११८ ॥

व्याख्या—सः=पूर्वोक्तः, नैषधः = नलः, पयोधिलक्ष्मीमुपि=समुद्रशोभाहरे,
समुद्रसदृश इति भावः । तत्र = तस्मिन्, केलिपल्लवे = क्रीडासरसि, रिरंसुहंसी-
कलनादसाऽऽदरं = रमणेच्छुवरटामधुरशब्दसस्पृहं, वालासु = आसन्नयौवनासु,
अरतिक्षमास्त्विति भावः । रतिक्षमासु च = रमणसमर्थासु, युवतीष्विति भावः ।
इदं द्विविधासु, प्रियासु = वल्लभासु, क्रमात्, चञ्चोः = श्रोतयोः चरणद्वयस्य

च = पादद्वितयस्य च, मिषेण = छन्नेन द्विपत्रित = सञ्ज्ञातद्विपत्र, चञ्चो द्विषण्डत्वेन साम्यादियमुक्ति, पल्लवित च = सञ्ज्ञातपल्लवत्व च, चरणयो विसृमराऽङ्गुलित्वेन पल्लवसाम्यादियमुक्ति स्मराऽङ्गित = कामोपाङ्गित, स्मरेणैव वृक्षरोपणेनोत्पादिति भावः । रागमहीरुहाऽङ्कुर = अनुरागवृक्षनूतनोद्भूत, विभ्रत = धारयन्त, चञ्चुषुटमिषेण द्विपत्रित बालावोचराम, चरणमिवेण पल्लवित युवतिविषये राग च धारयन्तमिति भावः । अस्तिके = हृसीनिकटे, विचरन्त = युवतिविषये राग च धारयन्तमिति भावः । अस्तिके = हृसीनिकटे, विचरन्त = गच्छन्त, चित्रम् = अद्भुत, हिरण्मय = सुवर्णमय, हंस = चक्राङ्गम्, अवाधि = ज्ञातवान्, अवाधीदिति भावः ॥ ११७-११८ ॥

अनुवाद—महाराज नलने समुद्रकी शोभाका हरण करनेवाले, बिहार-सरोवरम रमणकी इच्छा करनेवाली हंसियोंके अभ्यक्त मधुर शब्दोंमें अभिलाष करनेवाले, बाला और प्रौढ अपनी प्रियाओंमें दो चोचो और दो चरणोंके बहानेसे दो पत्तोंसे तथा पल्लवसे युक्त कामदेवसे उपाङ्गित अनुरागरूप वृक्षके अङ्कुरकी धारण करते हुए और हंसियोंके पास जाते हुए अनूठे सुनहरे हंसकी देखा ॥ ११७-११८ ॥

टिप्पणी—नैपद्य = निपद्य + अण् । पयोधिलक्ष्मीमुपि = पयोधे लक्ष्मी (प० त०) । तां मुष्णातीति पयोधिलक्ष्मीमुद्, तस्मिन्, पयोधिलक्ष्मी + मुष् + विष् + छि (उपपद०) । केलिपल्लवे = केले पल्लव, तस्मिन् (प० त०) । 'वैशन्त पल्लव चाऽल्पतर' इत्यमरः । रिरमुहसीबलनादसादर = रन्तुम् इच्छव रिरसव, रम् + सन् + उ । ताञ्च ता हस्य (क० घा०) । बलभासी नाद (क० घा०), आदरेण सहित सादर (तुल्योगबहु०) । रिरमुहसीना कलनाद (प० त०), तस्मिन् सादर, तम् (सं० त०) । रतिसमासु = रती समा, तामु (सं० त०), चञ्चो = "चञ्चुस्त्रोटिरुधे स्त्रियाम्" इत्यमरः । चरणद्वयस्य = चरणयो द्वय, तस्य (प० त०) । द्विपत्रित = द्विसंख्यके पत्रे द्विपत्रे (मध्यमपदलोरी सं०) । द्विपत्रे सञ्ज्ञाते अस्य द्विपत्रित, तम् "तदस्य सञ्ज्ञात तारकादिभ्य इतच्" इससे इतच् प्रत्यय । पल्लवित = पल्लव सञ्ज्ञातम् अस्य, तम्, पल्लवेके समान इतच् । स्मराऽङ्गित = स्मरेण अङ्गित, तम् (तु० त०) । रागमहीरुहाऽङ्कुर = राग एव महीरुह (रूपक०) तस्य अङ्कुर, तम् (प० त०) । विभ्रत = भृ + लट् (शतृ) + अम् । विचरन्त = वि + चर + लट् (शतृ) + अम्, हिरण्मय = हिरण्यस्य विकार, तम् 'दाण्डिनायनहास्तिनायनाववाणिजैर्ह्याशितेयवाशिनायनिप्रौढस्य यैवत्यसारवैक्वाकर्मनेयहिरण्मयानि'

इस सूत्रसे यकारलोपका निपातन । हंसम् = यहाँपर “हंस” शब्दसे राजहंसको लेना चाहिए । ‘राजहंसास्तु ते चञ्चुचरणैर्लोहितैः सिताः ।’ इत्यमरः । अवोधि= “बुध अवगमने” धातुसे लुङ्, (कतमिं) “दीपजनबुधपूरितायिप्यायिभ्योऽन्यतरस्याम्” इससे च्लिके स्थानमें चिण् । पूर्वपद्यमें पयोधिलक्ष्मीको केलि-पल्लव कैसे हरण करता है इस प्रकार वस्तुसम्बन्ध असम्भव होकर पयोधि-लक्ष्मीके सदृश लक्ष्मीका बोधन करनेसे निदर्शना लङ्कार है । दूसरे पद्यमें यथासंख्य, रूपक और कौतवाऽपट्टनुतिका सङ्कार है । उसके साथ दो रोगोंके भेदमें अभेदलक्षणा अतिशयोक्तिसे उत्पापित चोचों और चरणोंके व्याजसे भीतरके समान बाहर भी अङ्कुरितत्वकी उत्प्रेक्षा व्यङ्ग्य होती है इस प्रकार लङ्कारसे लङ्कारध्वनि है ॥ ११७-११८ ॥

महीमहेन्द्रस्तमवेक्ष्य स क्षणं शकुन्तमेकान्तमनोविनोदिनम् ।

प्रियावियोगाद्विधुरोऽपि निर्भरं कुतूहलाश्रान्तमना भनागभूत् ॥ ११९ ॥

अन्वयः—महीमहेन्द्रः स एकान्तमनोविनोदिनं तं शकुन्तं क्षणम् अवेक्ष्य प्रियावियोगात् निर्भरं विधुरः अपि मनाक् कुतूहलाश्रान्तमनाः अभूत् ॥ ११९ ॥

व्याख्या—महीमहेन्द्रः = पृथिवीन्द्रः, सः = नलः, एकान्तमनोविनोदिनं = नितान्तचित्ताह्लादकं, तं = पूर्वोक्तं, शकुन्तं = पक्षिणं हंसमित्यर्थः । क्षणं = कञ्चित्कालम्, अवेक्ष्य = दृष्ट्वा, प्रियावियोगात् = दयिताविरहात्, दमयन्ती-वियोगादित्यर्थः । निर्भरम् = अतिमात्रं, विधुरः अपि = विह्वलः अपि, मनाक् = ईषत्, कुतूहलाश्रान्तमनाः = कुतूहलाऽन्वितचित्तः, अभूत् = अभवत्, ग्रहीतुका-मोऽभूदिति भावः ॥ ११९ ॥

अनुवादः—राजा नल चित्तको अत्यन्त आनन्दित करनेवाले उस पक्षी- (हंस) को कुछ समयतक देखकर दमयन्तीके विरहसे अत्यन्त विह्वल होकर भी कुछ कुतूहलसे युक्त हो गये ॥ ११९ ॥

टिप्पणी—महीमहेन्द्रः = महाश्रवाऽसौ इन्द्रः (क० धा०), मह्यां महेन्द्रः (स० त०) । एकान्तमनोविनोदिनं = मनो विनोदयतीति मनोविनोदी, मनस् + वि + नुद् + णिच् + णिनि (उपपद०) । एकान्तं (यथा तथा) मनोविनोदी, तम् (सुप्सुपा०) । “तीव्रैकान्तनितान्तानि गाढवाढदृढानि च ।” इत्यमरः । क्षणं = “कालाऽवनोरत्यन्तसंयोगे” इस सूत्रसे द्वितीया । “निर्व्यापारस्थितौ कालविशेषोत्सवयोः क्षणः ।” इत्यमरः । अवेक्ष्य = अव + इक्ष + क्त्वा (ल्यप्) । प्रियावियोगात् = प्रियाया वियोगः, तस्मात् (प० त०) । कुतूहलाश्रान्तमनाः =

आक्रान्त मनो यस्य सा (बहु०), कुतूहलेन आक्रान्तमना (तृ० त०) ।
अभूत् = भू + लुङ् + तिप् ॥ ११९ ॥

अवश्यमव्येध्वनवग्रहग्रहा यया दिशा धावति वेधस स्पृहा ।

तृणेन वात्येव तयाऽनुगम्यते भवस्य चित्तेन भृशाऽवशात्मना ॥ १२० ॥

अन्वय — अवश्यमव्येध्वनवग्रहग्रहा वेधस स्पृहा यया दिशा धावति तया
भृशाऽवशात्मना जनस्य चित्तेन तृणेन वात्या इव अनुगम्यते ॥ १२० ॥

व्याख्या — धीरोदात्तो नल कथं हसग्रहणात्मके चापत्ये प्रावतिष्ठेत्यागच्छ
समाधत्ते अवश्येति । अवश्यमव्येध्वनवग्रहग्रहा = नियमभक्तियोग्येषु विषयेषु अनवग्रहग्रहा =
अप्रतिबन्धनिर्बन्धा, निरङ्कुशाऽभिनिवेशेति भावः । वेधस = ब्रह्मणः, स्पृहा =
इच्छा, यया दिशा = येन मार्गेण, धावति = गच्छति, तया = दिशा, भृशा वशा-
त्मना = अत्यर्थपरतन्त्रस्वभावेन, जनस्य = लोकस्य, चित्तेन = मानसेन, तृणेन =
अर्जुनेन, वात्या इव = वातसमूह इव, अनुगम्यते = अनुस्रियते, वेधस स्पृहा
कर्म ॥ १२० ॥

अनुवाद — नियमसे भवितव्य विषयोमे प्रतिबन्धसे रहित आग्रहवाली ब्रह्माकी
इच्छा जिस दिशासे जाती है उसी दिशाको अत्यन्त परतन्त्र स्वभाववाले मनुष्यका
चित्त अनुगमन करता है जैसे कि तृण वायुसमूहका अनुगमन करता ॥ १२० ॥

टिप्पणी — अवश्यमव्येध्वनवग्रहग्रहा = भवतीति भव्या, “अव्येध्वनवग्रहग्रहा यया दिशा धावति वेधस स्पृहा तया भृशा वशा-
त्मना” इस सूत्रसे निपात हुआ है । अवश्य भव्या तेषु
(सुप्सुपा०) । “अवश्यम्” के अकारका “लुप्तेदवश्यम् कृत्य” इममे लोप
हुआ है अनवग्रहग्रहा = अविद्यमान अवग्रह यस्मिन् ॥ (नन्वहु०), स ग्रह
यस्या सा (बहु०) “ग्रहोऽनुग्रहनिवृत्त्यग्रहणेषु रणालये ॥” इति विश्व भृशाऽ-
वशात्मना = अवश (अधीन) आत्मा (स्वभाव) यस्य स (बहु०) । भृशम्
(यथा तथा) अवशात्मना, तेन (सुप्सुपा०) वात्या = वाताना समूह, ‘वात’
शब्दसे “पाशादिभ्यो य” इस सूत्रसे भे प्रत्यय और टाप् । अनुगम्यते = अनुगम
+ (कर्मणे) + ॥ इस पदमे उपमा अलङ्कार है ॥ १२० ॥

अयाऽवलम्ब्य क्षणमेकपादिकां तदा निवृत्तावुपपत्त्वल खग ।

स तिर्यगावर्जितकन्धर शिर पिघाय यक्षेण रतिकलमाऽलस ॥ १२१ ॥

अन्वय — अथ रतिकलमाऽलस खग तदा एकपादिकाम् अवलम्ब्य तिर्य-
गावर्जितकन्धर (सन्) पश्चेन शिर पिघाय उपपत्त्वल क्षण निरक्षी ॥ १२१ ॥

व्याख्या — अथ = नलोत्कण्ठोत्पत्त्यनन्तर, रतिकलमाऽलस = मुरतखेदालस्य-

युक्तः, सः = पूर्वोक्तः, खगः = पक्षी, हंस इत्यर्थः । तदा = तस्मिन् समये, एक-
पादिकाम् = एकपादाऽवस्थानक्रियाम्, अवलम्ब्य = आश्रित्य, तिर्यगावर्जितकन्धरः =
तिर्यगावर्जितग्रीवः (सन्), पक्षेण = पतत्रेण, शिरः = मूर्धानं, पिधाय =
आच्छाद्य, उपपल्वलं = क्रीडासरोवरनिकटे, क्षणं = कश्चित्कालं, निदद्री =
सुप्वाप ॥ १२१ ॥

अनुवादः—नलको उत्कण्ठा होनेके अनन्तर रमणकी ग्लानिसे आलस्ययुक्त
होकर वह पक्षी (हंस) उस समय एक पेरसे भूतलका अवलम्बन कर गरदनको
टेंढा कर पंखेसे शिर ढककर तालावके पास कुछ समयतक सो गया ॥ १२१ ॥

टिप्पणी—रतिक्लमाऽलसः = रतेः क्लमः (प० त०), तेन अलसः (तृ०
त०) । खगः = खे गच्छतीति, ख + गम् + ङः । एकपादिकाम् = एकः पादः
यस्याम् (क्रियायाम्) एकपादिका, ताम्, “तद्धिताऽर्थोत्तरादसमाहारे च” इस
सूत्रसे तद्धितार्थविषयमें समास होकर “अन इनिठनो” इस सूत्रसे ठन् प्रत्यय
होकर “ठस्येकः” इससे उसके स्थानमें इक होकर स्त्रीत्वविवक्षामें टाप् । अनित्य
होनेसे समासाज्जन्त विधिका अभाव हुआ, अतएव पद आदेशका प्रसंग नहीं ।
तिर्यगावर्जितकन्धरः = तिर्यक् आवर्जिता कन्धरा येन सः (बहु०) । पिधाय =
अपि + धा + क्त्वा (ल्यप्), “वष्टि भःगुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः” इसके
अनुसार ‘अपि’ के अकारका लोप । “अपिधानतिरोधानपिधानाच्छादनानि च ।”
इत्यमरः । उपपल्वलं = पल्वलस्य समीपे, समीप अर्थमें अव्ययीभाव । निदद्री =
नि + द्रा + लिट् + णल (औ) । इस पद्यमें स्वभावोक्ति अलङ्कार है, उसका
लक्षण है—

“स्मावोक्तिर्दुरुदाऽर्थस्वक्रियारूपवर्णनम् ।” सा० द० १०-१२१ ॥ १२१ ॥

सनालमात्माऽऽनननिजितप्रभं ह्रिया नतं काञ्चनमम्बुजन्म किम् ? ।

अवुद्ध तं विद्रुमदण्डमण्डितं स पीतमम्भःप्रभुचामरं च किम् ? ॥ १२२ ॥

अन्वयः—स तम् आत्माऽऽनननिजितप्रभं ह्रिया नतं सनालं काञ्चनम् अम्बु-
जन्म किम् ? (तथा) विद्रुमदण्डमण्डितं पीतम् अम्भःप्रभुचामरं च किम्
(इति) अवुद्ध ॥ १२२ ॥

व्याख्या—सः = नलः, तं = हंसम्, आत्माऽऽनननिजितप्रभं = स्वमुखपराजित
कान्ति, अतएव ह्रिया = लज्जया, नतं = नम्रं, सनालं = नालमहितम्, एकचरणा-
ऽवस्थानादिति शेषः । काञ्चनं = सौवर्णं, हंसस्य हिरण्यत्ववादिति शेषः । अम्बु-
जन्म = जलजं, कमलमित्यर्थः, कि = किम्, (तथा) विद्रुमदण्डमण्डितं =

प्रवालदण्डमूपित, चरणस्य रक्तवादीति शेष । पीत=पीतवर्णं हिरण्यवत्वादिति शेष । अम्भ प्रमुचामर च = वरुणप्रकीर्णक च, किं = किमु, इति अबुद्ध = बुद्ध-वान् उत्प्रेक्षितवानिति भाव ॥ १२२ ॥

अनुवाद --- नलने हसको अपने मुखसे पराजित कान्तिवाला अतएव लज्जासे झुका हुआ, नालसे युक्त सुनहला कमल है क्या ? अथवा मूँगेके दण्डसे अलंकृत पीला वरुणदेवका चामर है क्या ? ऐसा विचार किया ॥ १२२ ॥

टिप्पणी --- आत्मानननिर्जितप्रभम् = निर्जिता प्रभा यस्य तत् (बहु०) । आत्मन आननम् (प० त०), तेन निर्जितप्रभम् (तृ० त०) । नत = नम् + क्त । सनाल = नालेन सहितम् (तुल्ययोग बहु०) । काञ्चन = काञ्चनस्य विकार, "अनुशान्तादेश्च" इस सूत्रसे अम् प्रत्यय । अम्बुज-म = अम्बुज जम्भ यस्य तत् = (व्यधिकरण बहु०) । विद्रुमदण्डमण्डित = विद्रुमस्य दण्ड (प० त०), तेन मण्डितम् (तृ० त०) । अम्भ प्रमुचामरम् = अम्भस्य प्रमु (प० त०), "प्रवेत्ता वरुण पाप्मो मादक्ष्य परिरण्यति ।" इत्यमरः । अम्भ प्रभा चामरम् (प० त०) । अबुद्ध = 'बुद्ध अवबन्धने' घातुषे लुङ् + न, "क्षयस्त-योर्घोश्च" इस सूत्रसे तकारके स्थानमें घकार । इस पद्यमें ल्ही (लज्जा) के प्रति "निर्जितप्रभ" पदका अर्थ हेतु है अतः पदाव्यहेतुक काव्यलिङ्ग, पूर्वाह्न और उत्तराह्नमें दो उत्प्रेक्षाएँ और "अबुद्ध" इस एक क्रियाके साथ "अम्बुज" और "चामर" की कर्मतासे सम्बन्ध होनेसे तुल्ययागिता अलंकार है, इस प्रकार इनका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कुर अलङ्कार है ॥ १२२ ॥

कृताञ्जवरोहस्य ह्यानुपानही ततः पदे रेजतुरस्य बिभ्रती ।

तयोः प्रवालवनयोस्तथाऽम्बुजंनियोद्धुकामे किमु बद्धवर्मणी ? ॥ १२३ ॥

अन्वय --- ततः ह्यात् कृताञ्जवरोहस्य अस्य उपानही बिभ्रती पदे तथा वनयोः प्रवालं तथा अम्बुजं नियोद्धुकामे (अतः) बद्धवर्मणी रेजतु किमु ? ॥ १२३ ॥

व्याख्या --- ततः = हमदशनानन्तर, ह्यात् = अश्वात्, कृताञ्जवरोहस्य = विहिताञ्जतरणस्य, अस्य = नलस्य, उपानही = पादत्राणी, वर्मरूप इति भाव । बिभ्रती = धारयती, पदे = चरणे, तयोः = पूर्वोक्तयोः, वनयोः = विपिनसलिलयोः प्रवालं = पल्लवं, तथा = तेन प्रकारेण, अम्बुजं = कमलं, नियोद्धुकामे = युद्धकामे अतः बद्धवर्मणी = सशृङ्गकवचे, रेजतु = शुशुभाते, किमु ॥ १२३ ॥

अनुवाद --- तब घाँटसे उतरनेवाले नलके जूतोंको पहननेवाले पाँव, उपवन

और जलके पल्लवों और कमलोंसे युद्ध करनेकी इच्छासे कवच पहने हुए हैं क्या ? इस प्रकार शोभित हुए ॥ १२३ ॥

टिप्पणी—ह्यात् = अपादानमें पञ्चमी । कृताऽवरोहस्य = कृतः अवरोहः येन, तस्य (बहु०) । उपानहौ = उपनह्येते इति उपानहौ, ते, उप—उपसर्ग-पूर्वक 'णह वन्धने', धातुसे "सम्पदादिभ्यः क्विप्" इस वातिकसे क्विप् प्रत्यय और "नहिवृत्तिवृषिव्यधिरुचिसहितनिपु क्वौ" इस सूत्रसे पूर्वपदका दीर्घ । विभ्रती = भृ + लट् (शतृ) + औ । पदे = पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माऽङ्घ्रि-वस्तुपु ।" इत्यमरः । वनयोः = वनं च वनं च वने, तयोः "सरूपाणामेकशेष एकविभक्तौ" इससे एकशेष "वने सलिलकानने" इत्यमरः । प्रवालैः = "प्रवा-लोऽस्त्री किसलये वीणादण्डे च विद्रुमे ।" इति मेदिनी । नियोदधुकामे = नियोद्धुं कामः ययोस्ते (बहु०) । "तुं काममनसोरपि" इससे तुमुनृके मकारका लोप । वद्धवर्मणी = वद्ध वर्म याभ्यां ते (बहु०) । रेजतुः = "राजू दीप्ती" धातुसे लिट् + तस् (अतुस्) । "फणा च सप्तानाम्" इस सूत्रसे एत्व और अभ्यास-लोप । इस पद्यमे श्लेष यथासंख्य और उत्प्रेक्षाका अङ्गाङ्गिभावरूप सङ्कर अलंकार है ॥ १२३ ॥

विधाय मूर्ति कपटेन वामनीं स्वयं बलिध्वंसिविडम्बिनीमयम् ।

उपेतपाश्वंश्चरणेन मोनिना नृपः पतङ्गं समधत्त पाणिना ॥ १२४ ॥

अन्वयः—अयं नृपः स्वयं कपटेन वामनी बलिध्वंसिविडम्बिनी मूर्ति विधाय मोनिना चरणेन उपेतपाश्वं पाणिना पतङ्गं समधत्त ॥ १२४ ॥

व्याख्या—अयम् = एषः, नृपः = राजा, नल इत्यर्थः । स्वयम् = आत्मना, नत्वनुचरेण, कपटेन = छलेन, वामनी = ह्रस्वा, बलिध्वंसिविडम्बिनी = भगवद्वा-मनाऽनुकारिणी, मूर्ति = शरीरं, विधाय = कृत्वा, शरीरं सङ्कुचयेति भावः । मोनिना = मोनयुक्तेन, निःशब्देनेत्यर्थः । चरणेन = पादेन, उपेतपाश्वं = आसादित हंससामीप्यः मन्, पाणिना = कर्णेण, पतङ्गं = पक्षिणं, हंसमिति भावः । समधत्त = जग्राहेत्यर्थः ॥ १२४ ॥

अनुवावः—राजा नलने स्वयम् कपटसे बलिको छलनेवाले विष्णु (वामन) की नकल करनेवाला छोटा शरीर बनाकर शब्दसे रहित चरणसे (दवे पाँव) हंसके पास पहुँचकर हाथसे हंसको पकड़ लिया ॥ १२४ ॥

टिप्पणी—वामनी = वामनस्य इयं वामनी, वाम् वामन + अण् + ङीप् + अम । "टिड्ढाणञ्" इस सूत्रसे ङीप् वा "पिद्गोरादिभ्यश्च" इससे ङीप् ।

बलिध्वसिविडम्बिनी=बलि ध्वसयतीति बलिध्वसी (वामन), बलि + ध्वस + णिच् + णिनि (उपपद०) । बलिध्वसिन विडम्बयतीति बलिध्वसिविडम्बिनी, ताम्, बलिध्वसि + वि + डवि + णिनि + ङीप् + अम् । भूति = 'भूति काठिन्य-काययो' इत्यमर । विधाय=वि + धा + क्त्वा (ल्यप्) । मौनिना=मुनेर्भाव मौनम्, 'मुनि' शब्दसे "इगन्ताच्च लघुपूर्वात्" इससे अण् । मौनम् अस्याऽस्तीति मौनी, तेन, मौन + इनि + टा । उपेतपार्श्वम्=उपेत पार्श्वं येन स, तम् (बहु०) । पाणिना = साधकनम करणम्, इससे करणसज्ञा हीकर तृतीया । समघत्त=स + घा + चुङ् + ट । इस पद्यमें स्वभावोक्ति और उपमाका ससृष्टि अलङ्कार है । पूर्वकालमें भगवान् नारायणने अदितिका प्रायनासे वामन अवतार लेकर त्रिपादपरिमित भूमिकी प्रार्थना कर छलपूर्वक बलिको स्वयंसे हटा दिया था यहाँ पर उसी बातका संकेत है ॥ १२४ ॥

तदात्तमात्मानमवेत्य स भ्रमात्पुन पुन प्रायसदुत्प्लवाय स ।

गतो विरक्तयोद्धुयने निराशतां करो निरोद्धुर्दशति स्म केवलम् ॥ १२५ ॥

अर्थ — स आत्मान तदात्तम् अवेत्य स भ्रमात् उत्प्लवाय पुन पुन प्रायसत्, उद्धुयने निराशतां गत (सन्) विरक्त निरोद्धु करो केवल दशति स्म ॥ १२५ ॥

व्याख्या - स = हस, आत्मान = स्व, तदात्त = नलगृहीतम्, अवेत्य = शरणा, स भ्रमात् = त्वराया, उत्प्लवाय = उत्पन्ननाय, पुन पुन = भूयो भूय, प्रायसत् = प्रयासम् अकार्षात्, उद्धुयने = उत्पन्ने, निराशता = निराश्य, गत = प्राप्त सन्, विरक्त=विरुध्य, निरोद्धु=प्रहीतु, नलस्येति भावः । करो=हस्ती, केवलम् = एव, दशति स्म = दष्टवान् ॥ १२५ ॥

अनुवादः—उस हसने अपनेको नलसे पकड़ा गया जानकर घबड़ाहटसे उठनेके लिए बारम्बार प्रयत्न किया, आखिर उठनेमें निराश होकर चित्लाकर नलके दोनों हाथोंकी काटने लगा ॥ १२५ ॥

टिप्पणी—तदात्त तेन आत्त, (तृ० व०) । अवेत्य = अव + इण् + क्त्वा (ल्यप्) । स भ्रमात् = हेतुमे पञ्चमी । उत्प्लवाय = "क्रियार्थोपदस्य च कर्मणि स्यान्नित" इस सूत्रसे चतुर्थी । प्रायसत् = प्र-उपसर्गपूर्वक "यसु प्रयत्ने" धातुसे लुङ्में "पुपादिदुनाचलुदित परस्मैपदेषु" इस सूत्रसे चिके स्थानमें अङ् आदेश । निराशता = निमृता आशा यस्मात् स (बहु०) । निराशाय भावो निराशता, ताम्, निराश + तल् + टाप्, विरक्त्य = वि-उपसर्गपूर्वक "रु शब्दे" धातुसे

क्त्वा (ल्यप्) । निरोद्धुः = निरुणद्धीति निरोद्धा, तस्य नि + रुध् + तृण + डस् । इस पद्य में भी स्वभावोक्ति अलङ्कार है ॥ १२५ ॥

ससंभ्रमोत्पातिपतिपतत्कुलाऽऽकुलं सरः प्रपद्योत्कतयाऽनुकम्पिताम् ।

तमूमिलोलैः पतगग्रहान्नृप न्यवारयद्वारिरुहैः करैरिव ॥ १२६ ॥

अन्वयः—ससंभ्रमोत्पातिपतत्कुलाऽऽकुलं सरः उत्कतया अनुकम्पितां प्रपद्य तं नृपम् ऊर्मिलोलैः वारिरुहैः करै इव पतगग्रहात् न्यवारयत् ॥ १२६ ॥

व्याख्या—संभ्रमोत्पातिपतत्कुलाऽऽकुलं = सत्त्वरोत्पतनशीलपक्षिसमूह-व्याकुलं, सरः = तडागः, उत्कतया = उत्कण्ठितत्वेन, अनुकम्पिता = दयालुतां, प्रपद्य = प्राप्य, तं = पूर्वोक्तं, नृपं = राजानं, नलमिति भावः । ऊर्मिलोलैः = तरङ्गचञ्चलैः, वारिरुहैः = कमलैः, करैः इव = हस्तैः इव, पतगग्रहात् = पक्षिग्रहणात्, न्यवारयत् इव = निवारितवान् इव ॥ १२६ ॥

अनुवादः—घबड़ाहटके साथ उड़नेवाले पक्षियोसे आकुल तालाव, उत्कण्ठित होनेसे दयालु होकर राजा नलको तरंगोंसे चञ्चल कमलसदृश हाथोंसे पक्षाको ग्रहण करनेमें मानों रोक रहा है ऐसा मालूम होता था ॥ १२६ ॥

टिप्पणी—ससंभ्रमोत्पातिपतत्कुलाऽऽकुलं = पतन्तीति पतन्तः, पत् + लट् (ऋतृ । “पतत्रिपतिप्रपतगपतत्पत्वरथाऽण्डजाः ।” इत्यमरः । पततां कुलम् (प० त०) । संभ्रमेण सहितं, (तुल्ययोगबहु०) । उत्पततीति उत्पाति, उद् + पत् + णिनिः । ससंभ्रम यथा तथा उत्पाति (सुष्पुपा०) । ससंभ्रमोत्पाति च तत् पतत्कुलम् (क० धा०), तेन आकुलम् (तृ० त०) । उत्कतया = “उत्क उन्मताः” इस सूत्रसे “उत्क” शब्दका निपात हुआ है । उत्कस्य भाव उत्कता, तथा, उत्क + तल् + टाप् + टा । अथवा उद्गतं कं (जलम्) यस्मात् उत्कं (बहु०), तस्य भावः तत्ता तथा । पक्षियोंके उड़नेसे जलके झिलनेसे यह तात्पर्य है । अनुकम्पिताम् = अनुकम्पते तच्छीलः अनुकम्पी, अनु = कपि + णिनिः । अनुकम्पिनः भावः अनुकम्पिता ताम्, अनुकम्पिन् + तल् + टाप् + अम् । प्रपद्य = प्र + पद् + क्त्वा (ल्यप्) । ऊर्मिलोलैः = उर्मिभिः लोलानि, तैः (तृ० त०) । वारिरुहैः = वारिणि रोहन्तीति वारिरुहाणि, तैः ‘इगुपघञ्जप्रोक्तिरः कः’ इस सूत्रसे क प्रत्यय, वारि + रुह + कः । पतगग्रहात्—पतगस्य ग्रहः, तस्मात् (प० त०) । न्यवारयन् = नि + वृ + णिच् + तिप् । इस पद्यमें उपमा और “न्यवारयत्” महापर उत्प्रेक्षावाचक इव आदि शब्दके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अगाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलंकार है ॥ १२६ ॥

पतत्रिणा तद्रुचिरेण वञ्चित धियः प्रयान्त्या प्रविहाय पल्लवम् ।

चलत्पदाम्भोरुहनुपुरोपमा चुकूज कूले कलहसमण्डली ॥ १२७ ॥

अन्वयः—रुचिरेण पतत्रिणा वञ्चित तत् पल्लव प्रविहाय प्रयान्त्या धियः
चलत्पदाम्भोरुहनुपुरोपमा कलहसमण्डली कूले चुकूज ॥ १२७ ॥

व्याख्या—रुचिरेण=सुन्दरेण, पतत्रिणा=पक्षिणा, हसेनेति भावः,
वञ्चित = विरहित, तत् = पूर्वोक्त, पल्लव = तडाग, प्रविहाय = सत्यर्थ प्रया-
सया = गच्छन्त्या, धियः = लक्ष्म्या, चलत्पदाम्भोरुहनुपुरोपमा = गच्छच्छरण-
कमलपादाङ्गदसाम्ययुक्ता, कलहसमण्डली = राजहससहृति, कूले = तडागतटे,
चुकूज = अव्यक्तशब्द चकार ॥ १२७ ॥

अनुवाद — सुन्दर पक्षी (राजहस) से रहित उस तालाबको छोड़कर
जाती हुई लक्ष्मीके चलते हुए चरणकमलोके मूपुरके सदृश राजहससमूह किनारे
में शोर मचाने लगा ॥ १२७ ॥

टिप्पणी—प्रविहाय = प्र + वि + हा + क्त्वा (ल्यप्) । प्रयान्त्या =
प्रयातीति प्रयाती, तस्या, प्र + या + लट् + शतृ + डीप् + डश् । चलत्पदाम्भो-
रुहनुपुरोपमा = अम्भसि रोहन् इति अम्भोरुहे अम्भस + रुह + क । पदे अम्भो-
रुहे हव (उपमित०) । चलती च ते पदाम्भोरुहे (क० घा०), तपोः नूपुरो
(य० त०), “पादाङ्गद तुलाकोटिमञ्जीरो नूपुरोऽस्त्रियाम् ।” इत्यमरः ।
चलत्पदाम्भोरुहनुपुराभ्याम् उपमा (सादृश्यम्) यस्या सा (व्यधिकरणबहु०) ।
कलहसमण्डली = कलवाचो हसा कलहसा (मध्यमपदलोपी स०) । ‘कलहसस्तु
कादम्बे राजहसे नृपोत्तमे ।’ इति विश्व । चलहसाना मण्डली (य० त०) ।
चुकूज = “कूज अव्यक्ते शब्दे” इति घातुस लिट् + तिप् (णल) । इस पद्यमें
शोभा और लक्ष्मीके भेद होनेपर भी श्री शब्दके प्रत्येक अक्षरे अक्षरसाय होनेसे
अतिशयोक्ति और उपमा इन दोनोंका अङ्गाङ्गीभाव होनेसे सङ्कर अल-
ङ्कार है ॥ १२७ ॥

न वासयाग्या वसुधेयमीदृशस्त्वमङ्ग । यस्या पतिरज्जितस्त्विति ।

इति प्रहाय क्षितिमाभिता नम खगास्तमाचुक्षुरारथे खलु ॥ १२८ ॥

अन्वयः—इय वसुधा वासयोग्या न, अय । यस्या उज्जितस्त्विति ईदृश
त्व पति इति खगा क्षिति प्रहाय नम आश्रिता (सत) तम् आरथे आचु-
क्षु खलु ॥ १२८ ॥

व्याख्या—इयम् = एषा, वसुधा = पृथिवी, वासयोग्या न = निवासाऽर्हा न, अंग = भो राजन्, यस्याः = वसुधायाः, उज्जितस्थितिः = त्यक्तमर्यादः, ईदृशः = एतादृशः, निरपराधपक्षिग्रहीतेति भावः । त्वं, पतिः = पालकः, असीति शेषः । इति = एवं, कथयित्वा इवेति शेषः । खगाः = पक्षिणः, क्षिति = वसुधा, प्रहाय = परित्यज्य, नभः = अन्तरिक्षम्, आश्रिताः = प्राप्ताः सन्तः, तं = नलम्, आरवीः = उच्चध्वनिभिः, आचुकुशुः = निनिन्दुः (इव), खलु = निश्चयेन ॥ १२८ ॥

अनुवादः—“यह धरती रहने लायक नहीं है, हे राजन् ! मर्यादा छोड़नेवाले आप जैसे जिसके पालक हैं ।” इस प्रकार पक्षिगण धरती को छोड़कर अन्तरिक्षका आश्रय लेते हुए नलकी उच्च ध्वनियों से निन्दा कर रहे हैं ऐसा मालूम होता था ॥ १२८ ॥

टिप्पणी—वासयोग्या = वासे योग्या (स० त०) । अङ्ग = “स्युः प्याद् पाठङ्ग है हे भोः” इत्यमरः । ये सब अव्यय हैं । उज्जितस्थितिः = उज्जिता स्थितिर्येन सः (बहु०) । “संस्था तु मर्यादा धारणा स्थितिः” इत्यमरः । प्रहाय = प्र + हा + क्त्वा (ल्यप्) । आचुकुशुः = आङ् + कुश + लिट् + क्षि (उत्) । इस पद्यमें “आचुकुशुः” इस क्रियापदमें उत्प्रेक्षाद्योतक इव आदि पदके अभावसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १२८ ॥

“न जातरूपच्छदजातरूपता द्विजस्य वृष्टे” यमिति स्तुवन्मृदुः ।

अवादि तेनास्य स मानसोकसा जनाधिनायः करपञ्जरस्पृशा ॥ १२९ ॥

अन्वयः—“इय जातरूपच्छदजातरूपता द्विजस्य न दृष्टा” इति मृदुः स्तुवन् स जनाधिनायः अथ करपञ्जरस्पृशा तेन मानसोकसा अवादि ॥ १२९ ॥

व्याख्या—इयम् = ईदृक्, जातरूपच्छदजातरूपता = सुषणंपक्षोत्पन्नसौन्दर्यता, द्विजस्य = पक्षिणः, न दृष्टा = न अवलोकिता, इति = इत्थं, मृदुः = वारंवारं, स्तुवन् = प्रशंसन्, सः = पूर्वोक्तः, जनाधिनायः = नराधिपतिः, नल इति भावः । अथ = अनन्तरं, करपञ्जरस्पृशा = हस्तपिञ्जरस्पर्शकारिणा । तेन = पूर्वोक्तेन, मानसोकसा = मानसरोवरवासिना, हंसेनेत्यर्थः । अवादि = उक्तः ॥ १२९ ॥

अनुवादः—‘किसी भी पक्षीमें सुनहलें पंखोंका ऐसा सौन्दर्य मंने नहीं देखा था’ इस प्रकार वारंवार तारीफ करनेवाले राजा नलको पिजड़े सदृश उनके हाथमें विद्यमान उस हंसने कहा ॥ १२९ ॥

टिप्पणी—जातरूपचन्द्रजातरूपता=जात रूप (सौन्दर्यम्) यस्य ॥ जात-
रूप (बहु०), तस्य भावो जातरूपता, जातरूप+तल्+टाप् । जातरूपस्य
छदा (य० त०), “चामीकर जातरूप महारजतकाञ्चने ।” इत्यमरः । जात-
रूपचन्द्रं जातरूपता (तृ० त०) । स्तुवन् = स्तोतीति, ष्टु+लट् (शतृ०)
+सु । जनाऽधिनाथ = जनानाम् अधिनाथ (य० त०) । करपञ्जरस्पृशा =
कर पञ्जरम् इव (उपमित०) । ‘पिञ्जरेके समान हाथ’ कहनेसे उसकी शिथि-
लतासे पीडाके अभावकी सूचना होती है । करपञ्जर स्पृशतीति करपञ्जर-
स्पृक, तेन, करपञ्जर-उपपदपूर्वक “स्पृश” धातुसे “स्पृशोऽनुदके किवन्” इस
सूत्रसे किवन् प्रत्यय । मानसीकसा = मानसम् ओक (स्थानम्) यस्य स मन-
सीका तेन (बहु०) । “हृत्वास्तु श्वेतगस्तत्राङ्गा मानसीकसा ।” इत्यमरः ।
अवादि=वद+लुङ् (कर्ममें)+त । इस पद्यमें “करपञ्जरस्पृशा” इसमें
उपमा अलङ्कार है और “जानका - - - - - जातरूप” महापरा-
यमक अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

“सत्यर्थे पृथगर्थाया स्वरव्यञ्जनसहते ।

क्रमेण तनैवावृत्तियमक विनिगद्यत ॥” छा० २० १०-१० ॥ १२९ ॥

धिगस्तु तृष्णातरल भवग्मनः समीक्ष्य पलाग्मन हेमजग्मन ।

तवाऽर्णवस्यैव तुषारशीकरैर्भवेदमीभिः कमलोदय कियान् ? ॥ १३० ॥

अथव — हेमजग्मन मम पलाग्नं समीक्ष्य तृष्णातरल भवग्मन धिक् अस्तु,
तुषारशीकरैः अणवस्य इव तव अमीभिः कियान् कमलोदय भवेत् ? ॥ १३० ॥

व्याख्या—अथ हस पद्यचतुष्टयेन राजानमुपालभते = धिगिति । हेमजग्मन-
= सौवर्णान्, मम = हसस्य, पलाग्नं = पतत्राणि, समीक्ष्य = दृष्ट्वा, तृष्णातरल
= लालसाधञ्जल, भवग्मन धिक् = त्यक्त्वित, धिक्, भवग्मनसो निन्देत्यर्थः ।
अस्तु = भवतु, तुषारशीकरैः = हिमकर्णैः, अणवस्य इव = समुद्रस्य इव, तव =
भवत अमीभिः = एभिः, हेमजग्मनि पलाग्निरिति भावः, कियान् = कियरिमाणं,
कमलोदय — भवत — कमलाया = लक्ष्म्या, समुद्रस्य — कमलस्य = जलस्य,
उदय = वृद्धि, भवेत् = स्यात्, अतिस्वल्प स्यादिति भावः । अणाधजल समुद्रो
यथा जलवृद्धयर्थं तुषारशीकर नाद्रियते तथैव आढ्यतमेन भवताऽपि मत्पुत्रसुवर्णं
नादरणीयमिति भावः ॥ १३० ॥

अनुवादः—मुनहरे मेरे पल्लोको देखकर तृष्णासे चञ्चल आपके मनको

॥ ने० प्र०

घिष्कार हो । हिमकणोंसे समुद्रको जैसे कितनी जलवृद्धि होगी ? वैसे ही मेरे इन सुनहले पंखोंसे आपको कितनी सम्पत्तिकी वृद्धि होगी ? ॥ १३० ॥

टिप्पणी—हेमजन्मनः = हेमनः जन्म येषां ते हेमजन्मानः तान् (व्याघ्रकरण-वहु०) । समीक्ष्य = सम् + ईक्ष् + क्त्वा (ल्यप्) । तृष्णातरलं = तृष्ण्या तरलं तत् (तृ० त०) । भवन्मनः = भवतः मनः, तत्, 'घिक्' के योगमें "घिगु-पर्यादिषु त्रिषु" इससे द्वितीया । घिक् = "घिङ् निर्भर्त्सन्निन्दयोः" इत्यमरः । अस् तु = अस् + लोट् + तिप् । तुषारशीकरं = तुषाराणां शीकराः, तैः (ष० त०) कियान् = किं परिमाणम् अस्य, 'किम्' शब्दसे "किमिदम्भ्यां बोधः" इससे वतुप् (वत्) और 'व' के स्थानमें घ (इय) आदेश, "इदं किमोरीष् की" इससे 'किम्' के स्थानमें 'की' और "यस्येति ण" इससे ईकारका लोप । कमलोदयः—राज-पक्षमे—कमलायाः (लक्ष्म्याः), समुद्रपक्षमे—कमलस्य उदयः (ष० त०) "कमला श्रीहंरिप्रिया" इति "सलिलं कमल जलम् " इति चाऽमरः । इस पद्यमें उपमा और श्लेष अलंकार की ससृष्टि है ॥ १३० ॥

न केवलं प्राणिवधो वधो मम त्वदीक्षणाद्विश्वसिताऽन्तरात्मनः ।

विगर्हितं धर्मधनेनिवहणं विशिष्यं विश्वासजुषां द्विषामपि । १३१ ॥

अन्वयः—(हे नृप !) त्वादीक्षणात् विश्वसिताऽन्तरात्मनः मम वधः केवलं प्राणिवधः न । विश्वासजुषां द्विषाम् अपि निवहणं धर्मजनैः विशिष्य विगर्हितम् ॥ १३१ ॥

व्याख्या—(हे नृप !) त्वदीक्षणात् = भवन्मूर्तिदर्शनात्, विश्वसिताऽन्तरात्मनः = विश्वव्यचित्तस्य, मम = हंसस्य, वधः = व्यापादनं, केवलः प्राणिवधः = जन्तुव्यापादनमात्रं, न = न अस्ति । किन्तु विश्वासजुषां = विश्वम्भभाजां, द्विषाम् अपिः शत्रूणाम् अपि, निवहणं = वधः, धर्मजनैः = धर्मपरैः, मन्वादिभिरिति शेषः । विशिष्य = अतिरिच्य, विगर्हितम् = अत्यन्तनिन्दितम् । कस्याऽपि प्राणिनो वधो गर्हितः, तत्राऽपि निरपराधस्य, तत्र ऽपि "भवान् धार्मिको राजा" इति मनसि कृत्य विश्वस्तस्य मम वधो धार्मिकैरत्यन्तविगर्हितो भवेदिति भावः ॥ १३१ ॥

अनुवाद.—आपको देखनेसे विश्वस्त चित्तवाले मेरी हिंसा खाली प्राणि-हिंसा नहीं है । विश्वास करनेवाले शत्रुओकी भी हत्याकी धर्मज्ञोंने अत्यन्त निन्दा की है ॥ १३१ ॥

टिप्पणी त्वादीक्षणात् = तव ईक्षणं, तस्मात् ष० त० । विश्वसिताऽन्तरात्मनः = विश्वसितिः अन्तरात्मा यस्य स विश्वसिताऽन्तरात्मा, तस्य (वहु०) ।

प्राणिवध = प्राणिन वध (प० त०) । विश्वासजुषा = विश्वास जुषन्त इति वश्वासजुष, तेषाम्, विश्वास + जुष + क्विप् + आम् । द्विषा = द्विषन्ति ते द्विष, तेषाम्, द्विष् + क्विप् + आम् । निवहण = “प्रभापण निवहण निकारण विशारणम् ।” इत्यमर । विशिष्य = वि + शिप् + क्त्वा (ल्यप्) । इस पद्यमें अर्थांतरण्यास और अर्थापत्तिका सङ्कुर है ॥ १३१ ॥

पदे पदे सन्ति भटा रणोद्धटा न तेषु हिंसारस एव पूर्यते ? ।

धिगोदृशं ते नृपते कुविक्रम कृपाश्रये य कृपणे पतत्त्रिणि ॥ १३२ ॥

अन्वय — रणोद्धटा भटा पदे पदे सन्ति, एव हिंसारस तेषु न पूर्यते ? नृपते ते इदृश कुविक्रम धिक, य कृपाऽऽश्रये कृपणे पतत्त्रिणि (क्रियते) ॥ १३२ ॥

व्याख्या — रणोद्धटा = युद्धप्रचण्डा, भटा = योद्धा, पदे पदे = प्रतिपद, सन्ति = वर्तन्ते । एव = अथ, हिंसारस = वधराग, तेषु = भटेषु, न पूर्यते = परिपूर्णो न भवति ? इति काकु । नृपते = राजा, ते = तव, इदृशम् = एता-
दृशम्, अवध्यवध्रूपमिति भाव । कुविक्रम = कुत्सितपराक्रम, धिक कुविक्रमस्य निन्देत्यर्थ । य कुविक्रम, कृपाऽऽश्रये = करुणाविषये, कृपणे = दाने, पतत्त्रिणि = पक्षिणि, क्रियत इति शेष ॥ १३२ ॥

अनुवाद.—(हे राजन्) युद्धमें प्रचण्ड योद्धा पक्ष-पक्षमें मौजूद हैं, यह हिंसारराग क्या उनमें पूरा नहीं होता है ? प्रजापालक आपके इस कुत्सित पराक्रम को धिक्कार है, जो कि करुणाके विषय क्षेत्र पक्षीमें किया जा रहा है ॥ १३२ ॥

टिप्पणी — रणोद्धटा = रणेषु उद्धटा (स० त०) । भटा = “भटा योद्धाश्च योद्धार” इत्यमर । पदे पदे = बीप्सामे द्विशक्ति । सन्ति = अस + लट + सि । हिंसारस = हिंसाया रस (प० त०), “शृंगारादौ विषे बीर्षे गुणे रागे द्वये रसः ।” इत्यमर । पूर्यते = पूरी + लट + क्यप् + व । नृपते = नृणा पति, तस्य (प० त०) । कुविक्रम = कुत्सित विक्रम, तम्, “कुपति-
प्राश्य” इससे समास । “धिक्” के योगमें “धिगुपर्यादिषु त्रिषु” इससे द्वितीया । कृपाऽऽश्रये = कृपाया आश्रय, तस्मिन् (प० त०), पतत्त्रिणि = पतत्त्रि + इनि + टि । १३२ ॥

फलेन मूलेन च वारिभूह्यां मुनेरिवेत्य मम यस्य वृत्तयः ।

इत्याऽऽतस्मिन्नापि वण्डधारिणा कथं न पत्या धरणी हृणीयते ? ॥ १३३ ॥

अन्वय, यस्य मम मुने इव वारिभूह्या फलेन मूलेन च इत्य वृत्तय, तस्मिन् अपि वण्डधारिणा पत्या त्वया अथ धरणी कथं न हृणीयते ? ॥ १३३ ॥

व्याख्या यस्य, मम = हृत्पय, मुने इव = ऋषे इव वारिभूह्या = जल-

भूम्युत्पन्नानां, पद्मवृक्षादीनामित्यर्थः, फलेन=सस्येन, मूलेन च = कन्दादिना च इत्यम् = अनेन प्रकारेण, वृत्तयः = जीविकाः, सन्तीति शेषः । तस्मिन् अपि = मुनिसदृशे अपि, निर्दोषेऽपीति शेषः, दण्डधारिणा = निग्रहकारिणा, अदण्डध-
दण्डकेनेत्यर्थः । पत्या = पालकेन, त्वया = भवता, राज्ञेत्यर्थः । अद्य=अस्मिन्दिने
धरणी = धरित्रि, कथं = केन प्रकारेण, न हृणीयते = न लज्जते, दुर्वृत्ते भर्तारि
वधूलज्जत इति भावः ॥ १३३ ॥

अनुवादः—जल और वृक्षोंसे उत्पन्न कन्द और फलसे मुनिके समान मेरी
वृत्ति है वैसे मेरे पति दण्ड धारण करनेवाले पालक आपसे पृथ्वी क्यों नहीं
लज्जा करती है ? ॥ १३३ ॥

टिप्पणी—वारिभूरुहां = वारि च भूश्च वारिभूवौ (द्वन्द्वः), वारिभूवोः
रोहन्तीति वारिभूरुहः, तेषाम्, वारिभू + रुह + क्विप् (उपपद०) + आम् ।
वृत्तयः = “वृत्तिर्वर्तनजीवने” इत्यमरः । दण्डधारिणा = दण्डं धारयतीति
तच्छीलः दण्डधारी, तेन दण्ड + धृ + णिच् + णिनि + टा (उप०) । हृणीयते =
“हृणीङ् रोपणे लज्जायां च” इस कण्ठ्वादि घातुसे डित् होनेसे आत्मनेपद
होकर लट् + त । इस पद्यमे उपमा अलंकार है ॥ १३३ ॥

इतीदृशेस्तं विरचय्य वाङ्मयैः सचित्रवैलक्ष्यकृपं नृपं खगः ।

दयासमुद्रे स तदाशयेऽतिथीचकार कारुण्यरसापगा गिरः ॥ १३४ ॥

अन्वयः—स खगः इति तं नृपम् ईदृशैः वाङ्मयैः सचित्रवैलक्ष्यकृपं विरचय्य
दयासमुद्रे तदाशये कारुण्यरसाऽपगाः गिरः अतिथीचकार ॥ १३४ ॥

व्याख्या —सः = पूर्वोक्तः, खगः = पक्षी, हंस इत्यर्थः, इति = इत्थं, तं =
पूर्वोक्तं, नृपं = राजानं, नलमित्यर्थः । ईदृशैः = एतादृशैः, पूर्वोक्तैरिति भावः ।
वाङ्मयैः = वाग्विकारैः दोषोद्घाटकैरिति भावः । सचित्रवैलक्ष्यकृपम्=आश्चर्य-
लज्जातिशयकरणासहितं, विरचय्य = विधाय, दयासमुद्र = करुणासागरे, तदा-
शये = नलचित्ते, कारुण्यरसापगाः = करुणारस नदीस्वरूपाः, गिरः = वाणीः,
अतिथीचकार = प्रवेशयामासेत्यर्थः । समुद्रे नदीप्रवेशो युक्त इति भावः ॥ १३४ ॥

अनुवादः—उस पक्षी (हंस) ने इस प्रकार राजा नलको ऐसे वचनोसे
आश्चर्य, लज्जा और करुणासे युक्त वनाकर दयाके समुद्रके समान उनके चित्तमें
करुणारसकी नदियोंके समान वाणियोंका प्रवेश कराया ॥ १३४ ॥

टिप्पणी—वाङ्मयैः = वाचां विकारा वाङ्मयानि, तैः “एकाऽचो नित्यम्”
इस वक्तिकसे मयट् प्रत्यय । सचित्रवैलक्ष्यकृपं = विलक्षस्य भावो वैलक्ष्यम्

विलस + ष्यञ् । चित्र च वैलक्ष्य च कृपा च चित्रवैलक्ष्यकृपा (द्रष्टुं), ताभि
सह सचित्रवैलक्ष्यकृपा, तम् (तुल्ययोग०) । “आलक्ष्याऽऽश्रययोश्चित्रम्”
इत्यमरः । विरचय्य = वि + रच + णिच् + क्त्वा (ल्यप्) णिच् के स्थानमे
“त्यपि लघुपूर्वति” इससे अच् आदेश । राजाको मनुष्यके समान भाषणसे चित्र
(आश्चर्य), उनके दोषके उद्घाटनसे अतिलज्जा और अपनी दीनताके प्रदर्शन-
से दया, इन भावोंसे युक्त बनाकर यह तात्पर्य है । दयासमुद्रे = दयाया समुद्र,
तस्मिन् (प० त०) । तदाशये = तस्य आशय, तस्मिन् (प० त०) ।
कारुण्यरसाऽऽवगा = करुणा एव कारुण्य, करुणा + ष्यञ् (स्वार्थमे) । “कारुण्यम्
एव रसः, (रूपक०), तस्य आवगा, ता (प० त०) । “कारुण्य करुणा
घृणा” इत्यमरः, अतिथीचकार = अनतिथय अतिथय यथा सम्पद्यन्ते तथा
चकार, अतिथि + ष्वि + कृ + लिट् । इस पद्यमे हसकी वाणियोमे नदीत्वका
आरोप करनेके लिए नलके हृदयमे समुद्रत्वका आरोप निमित्त है और “रस”
पद श्लिष्ट है इस कारणसे श्लिष्टपरम्परित रूपक अलङ्कार है । परम्परित
रूपकका लक्षण है—

“यत्र कस्यचिदारोप पराऽऽरोपणकारणम् ।

तत्परम्परित, श्लिष्टाऽश्लिष्टशब्दनिबन्धनम् ॥” सा०द० १०-६१ ।

यहाँपर “रस” शब्द का प्रयोग होने पर भी उसका जलरूप अथ होनेसे
रसशेष नहीं है ॥ १३४ ॥

‘मदेकपुत्रा जननी जराऽऽतुरा, नवप्रसूतिचरटा तपस्विनी ।

गतिस्तथोरेय जनस्तमदयस्यहो ! विधे ! त्वां करुणा क्णद्धि नो ? ॥ १३५ ॥

अन्वय — जननी मदेकपुत्रा जराऽऽतुरा, चरटानवप्रसूति तपस्विनी, एव जन
तयो गति, तम् अर्दयन् हे विधे ! त्वां करुणा नो क्णद्धि ? अहो ! ॥ १३५ ॥

व्याख्या—साम्प्रत हस कारुण्यरसपूरिता गिरी विस्तारयति मदेकपुत्रेति ।
तत्र प्राग्विधिमुपालभते—जननी = जनयित्री, मदीया मातेत्यर्थः । मदेकपुत्रा =
मदेकतनया, मम नाशे न कीऽपि तस्या रसश्च इति भावः । तद्धि अयोऽपि तनयो
भविष्यतीति सभावनायाम्—जरातुरा = वार्धक्याकुला, प्रसवेऽसमर्थेति भावः ।
चरटा = मम भार्या, नवप्रसूति = अचिरप्रसवा, जन, तपस्विनी = शोचनीया,
एषः = अयं, जन = पुरुष, तयो = जननीजाययो, गति = शरण, त = तादृश
शरणभूत जन, यामिति आवा । अर्दयन् = भारयन् । हे विधे = हे विधात ।

त्वां=भवन्तं, करुणा = दया, नो रुणद्धि = न निवारयति ? इति काकुः । अहो= आश्चर्यम्, विधिर्नृशंसतर इति भावः ॥ १३५ ॥

अनुवादः—मेरी माता, उसका मैं ही एक पुत्र हूँ, उसपर भी वह बुढ़ापा-से आकुल है । मेरी भार्या (हंसी) नये प्रसववाली है, अतः शोचनीया है । उन दोनों का मैं ही एकमात्र रक्षक हूँ, उसकी हिंसा करते हुए हे ब्रह्मदेव ! क्या तुम्हें करुणा नहीं रोकती है ? आश्चर्य है ! ॥ १३५ ॥

टिप्पणी—भदेकपुत्रा = अहम् एव एकः पुत्रः यस्याः सा (बहु०), जरा-ऽतुरा=जरया आतुरा (तृ० त०) । वरटा="हंसस्य योपिद्वरटा" इत्यमरः । नवप्रसूतिः=नवा (नूतना) प्रसूतिः (प्रसवः) यस्याः सा (बहु०) । तपस्विनी = "तपस्वी तापसे चाऽनुकम्प्ये" इति मेदिनी । अर्दयन्="अर्दं हिंसा-याम्" इस चुरादि घातुसे अर्द + णिच् + लट् (शतृ) + सु । रुणद्धि = रुध + लट् + तिप् । इस पद्य में विशेषणोंके अभिप्रायगर्भित होनेसे परिकर अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

"उक्तैर्विशेषणैः साऽभिप्रायैः परिकरो मतः ।" सा० द० १०-७१ ।

करुण रस, प्रसाद गुण और वैदर्भी रीति है ॥ १३५ ॥

मुहूर्तमात्रं भवनिन्दया दयासखाः सखायः स्रवदश्रवो मम ।

निवृत्तिमेष्यन्ति परं दुरुत्तरस्त्वयैव मातः । सुतशोकसागरः ॥ ३६ ॥

अन्वयः—हे मातः ! मम सखायः दयासखायः भवनिन्दया मुहूर्तमात्रं स्रवदश्रवः (सन्तः) निवृत्तिम् एष्यन्ति, परं त्वया एव सुतशोकसागरः दुरुत्तरः ॥ १३६ ॥

व्याख्या—अथ मातरमुद्दिश्य शोचति—मुहूर्तेति । हे मातः = जननि ! मम, सखायः = सुहृदः, दयासखाः = करुणासहचराः, भवनिन्दया=संसारगर्हणेन मुहूर्तमात्रं, क्षणमात्रं, स्रवदश्रवः = गलितनयनजलाः सन्तः, "विनश्वरसम्बन्ध-भाजं संसारं धिक्" इत्यादिवचनजातेनेति शेषः । निवृत्तिः=शोकोपरतिम्, एष्यन्ति =यास्यन्ति, परं = किन्तु, त्वया एव = भवत्या एव, सुतशोकसागरः = तनय-शुक्समुद्रः, दुरुत्तरः = दुस्तरः । ॥ १३६ ॥

अनुवादः—हे मातः ! मेरे मित्र सदैव होकर संसार की निन्दासे कुछ क्षण तक आँसुओंको गिराते हुए शोकनिवृत्तिको प्राप्त होंगे, परन्तु आपसे ही पुत्रका शोकसमुद्र दुस्तर होगा ॥ १३६ ॥

टिप्पणी—दयासखायः = दयया सखायः (तृ० त०) "राजाऽहःसखिम्यष्टच्" इस सूत्रसे समासान्त टच् प्रत्यय । भवनिन्दया = भवस्य निन्दा, तथा (तृ० त०) ।

मुहूर्तमात्र = मुहूर्त एव, मुहूर्तमात्र, तत् (रूपक०), “कालाऽऽवनोत्पत्त्ययोगे”
इससे द्वितीया । स रदश्च = सवन्ति अश्रूणि येषां ते (बहु०) । एष्यन्ति = इण् +
लृट् + सि । सुतशोकसागरः = सुतस्य शोक (य० त०), स एव सागर
(रूपक०) । दुरतः = दुःखेन उत्तरीतुं शक्य, दुर + उद् - उपसर्गपूर्वक “तु
प्लवनससतरणयो” इस धातुमे “ईषदु मुपु कृच्छाऽकृच्छाऽर्षेषु खल्” इस सूत्रसे
खल् प्रत्यय । इस पद्यमे रूपक अलङ्कार है ॥ १३६ ॥

‘मदर्थसन्देशमृणालमन्थरः प्रियं किमद्दूरे’ इति स्वयोजिते ।

विलोकयन्त्या पश्यताऽप्य पक्षिणं प्रिये । स कीदृशमभिता तव क्षण ? ॥ १३७ ॥

अन्वयः हे प्रिये ! “मदर्थसन्देशमृणालमन्थरं प्रियं किमद्दूरे” इति स्वया
उचिते, अप रदत पक्षिणं विलोकयन्त्या तव स क्षण कीदृश भविता ? ॥ १३७ ॥

व्याख्या - साम्प्रत प्रियामनूद्य शोचति - मदर्थेति । हे प्रिये = हे दयिते !,
“मदर्थसन्देशमृणालमन्थर = मदर्थं वाचिकविभाऽलस, प्रिय = वल्लभ, किमद्दूरे =
किपरिमाणविप्रकृष्टप्रदेशे, वतत इति शेष । इति = एव, स्वया = भवत्या,
उचिते = उक्ते, पृष्टे सतीति भाव । अथ = प्रश्नाऽनन्तर, रदत = अश्रूणि
विमुञ्चत, अनिष्टाच्छायाणाऽमामर्ष्येनेति शेष । पक्षिण = विहङ्गान्, इतो
गतानोति शेष । विलोकयन्त्या = पश्यन्त्या, तव = भवत्या, स = तादृश,
क्षण = काल, कीदृक् = कीदृश, भविता = भविष्यति, वक्ष्यपातसदृश
असहनीय इति भाव ॥ १३७ ॥

अनुवाद - हे प्रिये ! “मेरे लिए स देश और मृणाल भेजनेमे विलम्ब करने
वाले मेरे प्यारे कितने दूर है” ऐसा तुम्हारे पृष्ठनेपर रोते हुए पक्षियोंको देखती
हुई तुम्हारा वह क्षण कैसा होगा ? ॥ ४२७ ॥

टिप्पणी - मदर्थसन्देशमृणालमन्थर = मह्यम् इमे मदर्थे, “चतुर्थी तदर्थाऽर्थ-
बलिहितमुखरजितं” इस सूत्रसे “अर्थेन नित्यसमाप्तो विशेष्यलिङ्गता चेति वक्त-
व्यम्” इस धातिकके सहकारसे चतुर्थी तत्पुरुष । सन्देशश्च मृणाल च सन्देशमृणाले
(द्वन्द्व) मदर्थे च ते सन्देशमृणाले (क० धा०), तयो मन्थर (स० त०) ।
किमद्दूरे = किञ्च तत् दूर, तस्मिन् (क० धा०) । उचिते = उद् + क्त + डि ।
रदत = रदतीति रुदन्, तात् रुद् + लट् (शतृ) + शस् । विलोकयन्त्या =
वि + लोक + णिच् + लट् (शतृ) + डीप् + डस । भविता = भू + लुट् + तिप् ।
यहाँपर अद्यतन भविष्यदर्थमे लुट्का प्रयोग इष्ट था परन्तु अनद्यतनभविष्यत् -
लुट्का प्रयोग होनेसे व्युत्पत्त्युक्ति दापकी आशङ्का नहीं करनी चाहिए, शोकाऽऽ-

कुल हंसकी ऐसी उक्ति करुणरसके अनुकूल होनेसे गुणस्थानीय है । इस पद्यमें शोकका उदय होनेसे भावोदय अलङ्कार है ॥ १३७ ॥

कथं विधातर्मयि पाणिपङ्कजात्तव प्रियाशैत्यमृदुत्वशिल्पिनः ।

“वियोक्ष्यसे वल्लभये” इति निगंता लिपिललाटन्तपनिष्ठुराक्षरा ? ॥ १३८ ॥

अन्वयः—हे विधातः ! प्रियाशैत्यमृदुत्वशिल्पिनः, तव पाणिपङ्कजात् मयि “वल्लभया वियोक्ष्यसे” इति ललाटन्तपनिष्ठुराक्षरा लिपिः कथं निगंता ? ॥ १३८ ॥

व्याख्या—हे विधातः=हे विधे !, प्रियाशैत्यमृदुत्वशिल्पिनः=वल्लभाशीतलत्व-कोमलत्वनिर्मातुः, तव=भवतः, पाणिपङ्कजात्=करकमलात्, मयि = विषये, वल्लभया = प्रियया सह, वियोक्ष्यसे = वियुक्तो भविष्यसि, इति=एवं, ललाटन्तपनिष्ठुराक्षरा = भालतापिकठिनवर्णा, लिपिः = अक्षरविन्यास इत्यर्थः, कथं = केन प्रकारेण, निगंता = निःसृता । मत्प्रियाशैत्यकोमलत्वनिर्मातुस्तव हस्ताभ्यङ्गाल प्रियावियोजनसूचककठिनलिपिनिर्मितः आश्चर्यद्योतिकेति भावः ॥ १३८ ॥

अनुवादः—हे ब्रह्मदेव ! मेरी प्रियाकी शीतलता और कोमलताका निर्माण करनेवाले तुम्हरे हाथसे मेरे विषयमें “तुम प्रियासे विछुड़ जाओगे” इस तरह ललाटको ताप करनेवाली निष्ठुर अक्षरोंसे युक्त लिपि कैसे निकली ? ॥ १३८ ॥

टिप्पणी—विधातः = विदधातीति विधाता, तत्सम्बुद्धौ, वि + धा + तृच् + सु । प्रियाशैत्यमृदुत्वशिल्पिनः=शीतस्य भावः शैत्यम् । शीत + व्यञ् । मृदोर्भावः मृदुत्वम्, मुदु + त्व । शैत्यं च मृदुत्वं च (द्वन्द्वः) । शिल्पम् अस्यास्तीति शिल्पी, शिल्प + इनि । प्रियायाः शैत्यमृदुत्वे (प० त०), तयोः शिल्पि, तस्मात् (प० त०) । पाणिपङ्कजात्=पाणिः पङ्कजम् इव, तस्मात् (उपमित०) । वियोक्ष्यसे = वि + युज् + लृट् (कर्ममे) + घास् (से) । ललाटन्तपनिष्ठुराक्षरा = ललाटं तपन्तीति ललाटन्तपानि, “असूयंललाटयोर्दक्षितपोः” इस सूत्रने खश् प्रत्यय और “अरुद्विपदजन्तस्य मुम्” इससे मुम् आगम । ललाटन्तपानि निष्ठुराणि अक्षराणि यस्याः सा (बहु०) । निगंता = निर् + गम् + क्त + टाप् । इस पद्यमें कारणसे विरुद्ध कार्यकी उत्पत्तिके कथनसे विषम अलंकार है । भेदप्रदर्शनपूर्वक उसका लक्षण है—

“गुणौ क्रिये वा यत्स्यातां विरुद्धे हेतुकार्ययोः ।

यदारब्धस्य वैफल्यमनर्थस्य च सम्भवः ॥

विरूपयोः सङ्घटना या च तद्विषमं मतम् ।” सा० द० १०-९१ ॥ १३८ ॥

अपि स्वयूष्यैरशनिक्षतोपमं ममाऽद्य वृत्तान्तमिमं बतोलिता ।

मुखानि लोलाक्षि । दिशामसशय दशाऽपि क्षूयानि विलोकयिष्यसि ॥१॥ १॥

अन्वय.—अपि (च) अद्य स्वयूष्यं अशनिक्षतोपमं मम इमं वृत्तान्तम् उदिता (सती) हे लोलाक्षि । दश अपि दिशां मुखानि क्षूयानि विलोकयिष्यसि असशय बत । ॥ १३९ ॥

ध्याख्या—अपि च = अन्यच्च, अद्य = अस्मिन् दिने, स्वयूष्यं = आत्मसङ्घ-
भवै, हंसंरिरयं । अशनिक्षतोपमं = वज्रप्रहारसदृश, मम = प्रियस्य इमम् =
एव, वृत्तान्तम् = उदन्त, नरहस्तपतनरूपमिति शेष । उदिता = उक्ता सती, हे
लोलाक्षि = हे चपलनयने !, दश = दशसंख्यकानि, दिशा = काष्ठानां, प्राच्यादीमा-
मित्यर्थः । मुखानि = सम्मुखस्थानानि, क्षूयानि = रिक्तानि, विलोकयिष्यसि = द्रक्ष्यसि,
मद्वियोगादिति भावः । असशयम् = अत्र सन्देहो न, बत = इति खेदे ॥ १३९ ॥

अनुवाद—और भी, आज अपने वर्गके हुसोंके वज्रप्रहारके सदृश इस
वृत्तान्तको क-नेपर हे चञ्चलनयने । तुम दिशाओंके दशों समुखवर्ती स्थानोंको
क्षूय देखोगी, इसमें सन्देह नहीं है, हाय । ॥ १३९ ॥

टिप्पणी—अद्य = अस्मिन् दिने, “मद्य पद्यत्” इत्यादि सूत्रसे निपात ।
स्वयूष्यं = यूपे भवा यूष्या, यूप + यत् । स्वस्य यूष्या तं (प० त०) ।
अशनिक्षतोपमम् = अशनिना क्षतम् (वृ० त०), तत् उपमा (सादृश्यम्)
यस्य, तम् (बहु०) । वृत्तान्तम् = वद घातुके द्विकर्मक होनेसे मुख्य कर्ममे
द्वितीया । उदिता = वद + क्त (कर्ममे) + टाप् । लोलाक्षि = लोले अक्षिणी
यस्या सा लोलाक्षी, तत्सम्बुद्धी (बहु०) । “बहुव्रीही सव्ययवर्णो स्वाङ्गाव
पच” इससे समासाऽन्त पच, । पित् होनेसे स्त्रीत्वविवक्षामे “पिद्गोरादिभ्यश्च”
इससे ङीप् । विलोकयिष्यसि = वि + लोक + णिच् + लृट् + सिप् । असशय =
सशयस्य अभावः, “अन्वय विभक्तिः” इत्यादिसे अर्थाभावमे अभ्यधीभाव
समासः । इस पद्यमे उपमा अलंकार है ॥ १३९ ॥

ममैव शोकेन विदीर्णवक्षसा त्वयाऽपि चित्राङ्गि ! विपद्यते यदि ।

तदास्मि देवेन हतोऽपि हा । हत स्फुटयतस्ते शिशव पराऽसवः ॥१४०॥

अन्वय—हे चित्राङ्गि । मम शोकेन एव विदीर्णवक्षसा त्वया अपि विपद्यते
यदि, तद् देवेन हत, स्फुट हत अस्मि, हा । यत ते शिशव पराऽसवः ॥१४०॥

ध्याख्या—हे चित्राङ्गि = हे विचित्रगात्रे !, लोहितचञ्चुचरणत्वादिति
भावः । मम = प्रियस्य, शोकेन = मन्थुना, एव, विदीर्णवक्षसा = विदलितहृदयया

त्वया अपि = भवत्या अपि, प्रियया अपीति भावः । विपद्यते यदि = म्रियते चेत्, तन् = तर्हि, दैवेन = भाग्येन, हतः = नाशितः, स्फुट = व्यक्तं, पुनः हतः = नाशितः, अस्मि = भवामि, हा = दैवपुनर्हतस्य मे शोच्यत इति भावः । यतः = यस्मात्कारणात्, ते = तव, शिशवः = शावकाः, पराऽसवः = मृताः, भवेयुरिति शेषः । मच्छ्लोकेन त्वमपि प्राणास्त्यक्षसि चेन्द्ररणयोर्मतापित्रोरमावेनाऽस्मच्छावका अपि मारेष्यन्तीति दैवहर्नोऽहं पुनर्हतो भविष्यामीति भावः ॥ १४० ॥

अनुवादः—हे विचित्र अङ्गोवाली प्रिये ! मेरे शोकसे ही विदीर्णहृदय होकर तुम भी मर जाओगी तो भाग्यसे मारा जाकर व्यक्त रूपसे फिर भी मारा जाऊँगा, क्योंकि, तब तो तुम्हारे वच्चे भी (हम लोगोंके अभावसे) मर जायेंगे ॥ १४० ॥

टिप्पणी—चित्राङ्गि = चित्राणि अङ्गानि यस्याः सा चित्राङ्गी, तत् सम्बुद्धौ (बहु०), “अङ्गात्रकण्ठेभ्यो वक्तव्यम्” इस वार्तिकसे ङोप् । विदीर्णवक्षसा = विदं णं वक्षो यस्याः सा विदीर्णवक्षाः, तथा (बहु०), विपद्यते = वि + पद् + लट् (भावमे) + त । हतः = हन् + क्तः, हा = “हा विस्मयविपादयोः” इति विश्वः । शिशवः = “पोतः पाकोऽर्भको हिम्भः पृथुकः शावकः शिशुः ।” इत्यमरः । पराऽसवः = परागता असवः (प्राणा) येषां ते बहु०) । वच्चोंके मरनेकी भावनासे द्विगुण मरणका दुःख मैं पाऊँगा यह भावार्थ है । इस पद्यमें शोकके स्थायिभाव होनेमे करुण ःस है ॥ १४० ॥

तवाऽपि हा ! हा विरहात्क्षुधाकुलाः कुलायकूलेषु विलुट्य तेपु ते ।

चिरेण लब्धा बहुभिमनोरथगताः क्षणेनाऽस्फुटितेक्षणा मम ॥ १४१ ॥

अन्वयः—(हे प्रिये !) बहुभिः मनोरथैः चिरेण लब्धाः अस्फुटितेक्षणाः मम ते अपि विरहात् क्षुधा आकुलाः तेपु कुलायकूलेषु विलुट्य क्षणेन गताः, हा ! हा !! ॥ १४१ ॥

व्याख्या—मन्मरणे कथं सुताना मरणमिति प्रतिपादयति । (हे प्रिये !) बहुभिः = अधिकैः, मनोरथैः = अभिलाषैः, चिरेण = बहुकालेन, लब्धाः = प्राप्ताः, “अस्माकं सन्तनयो भवन्तु” इति बहुभिरभिलाषैः कण्ठेन प्राप्ता इति भावः । एवं च अस्फुटितेक्षणाः = अनुन्मोलितनयनाः, अद्याऽपीति शेषः । मम = हंसस्य, ते = पूर्वोक्ताः, शिशव इति भावः । तव अपि = न केवलं मम तव अपि इति भावः । विरहात् = वियोगात्, क्षुधा = बुभुक्षया, आकुलाः = पीडिताः सन्तः, तेपु = स्वसम्पादिनेषु इति भावः, कुलायकूलेषु = नीडसमीपभागेषु, विलुट्य = परिवृत्य, क्षणेन = अल्पकालेनैव, गताः = प्राप्ताः, मृता भविष्यन्ति, बहुभिमनोरथैर्वहुकालेन

प्राप्ता अस्मच्छिन्नव आवयोरभावेन अस्मकालेन मृता भविष्यतीति भावः ।
हा ! हा ! = त्वा मा च इति शेषः, वञ्चरातोऽनभिविस्तव मम च शोच्यत
इति भावः ॥ १४१ ॥

अनुवाद — (हे प्रिये) बहुत मनोरथोंसे बहुत समयमें पाये गये अस्फुटित
नेत्रोंवाले मेरे और तुम्हारे वे बच्चे हमारे वियोगसे भूखसे पीड़ित होकर घोंसले-
के समीप लोटकर थोड़े ही समयमें मर जायेंगे हाय ! हाय ! ॥ १४१ ॥

टिप्पणी लब्धा = लभ + क्त + जस् । अस्फुटितेक्षणः = न स्फुटिते
(नञ्०), अस्फुटिते इक्षणे यथा ते (बहु०) । विरहात् = हेतुमे पञ्चमी ।
कुलायकूलेषु = कुलायस्य कुलानि, तेषु (प० त०) । कूलरा अर्थ यहाँपर
समीप स्थान है । "कुलायो नीडमस्त्रियाम्" इत्यमरः । विलूठथ = वि + लूठ +
थञा (लृप्) । जगन = "अपवर्गे सृनीया" इससे सृनीया । इस पद्यमें कण
रस है ॥ १४१ ॥

सुता । कमाय चिराय चूड्कृतैर्विधाय कम्प्राणि मुखानि क प्रति ? ।

कथामु शिष्यध्वमिति प्रमीत्य स स्मृतस्य सेवाद् बुबुधे नृपाऽश्रुण ॥ १४२ ॥

अन्वय — 'हे सुता । चूड्कृतैर्विधाय कम्प्राणि मुखानि क प्रति मुखानि
कथामु शिष्यध्वम्' इति प्रमीत्य स स्मृतस्य नृपाऽश्रुण सेवाद्
स बुबुधे ॥ १४२ ॥

व्याख्या—हसं शिशूननूद्य भूय परिदेवयते—सुता इति । हे सुता = हे
पुत्रा !, चूड्कृतैर्विधाय "चूम" इति पक्षिणावकृतीरिति त्वयः । चिराय =
बहुकालपर्यन्तम्, क = कतर जनम्, आहूय = आकाय, क प्रति = कतर
प्रति, उभयत्र जननीजनकयोरिति शेषः । मुखानि = आननानि, कम्प्राणि =
कम्पनशीलानि, चञ्चलानीति भावः । विधाय = कृत्वा, कथामु = शब्द
मात्रेषु, शिष्यध्वम् = अवशिष्टा भवन, इति = एवम्, उक्तेति शेषः ।
प्रमीत्य = मूच्छां प्राप्य, स = हसः स्मृतस्य = गलितस्य, नृपाऽश्रुण = नल-
नयनजलस्य सेवात् = सेवनान्, बुबुधे = सञ्ज्ञा प्रापः ॥ १४२ ॥

अनुवाद — 'हे बच्ची ! चू चू करके बहुत समय तक बिसे बुलाकर और
बिसे लक्ष्य करके मुँहका चञ्चल बनाकर शब्द मात्रसे अवशिष्ट हा जाओगे'
ऐसा कहकर मूच्छित होकर वह हस रात्रा के गिरे हुए आँसूके सेचनसे होशमें
आ गया ॥ १४२ ॥

टिप्पणी चिराय = "चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरादप्यका

इत्यमरः । आहूय = आङ् + ह्वेच् + क्त्वा (ल्यप्), दोनों शब्द अव्यय हैं
 कम्प्राणि = कम्पनशीलानि, “कपि चलने” घातुसे “नमिकम्पिस्म्यजसकमहिंस-
 दीपो रः” इस सूत्रसे र प्रत्यय । शिष्यध्वम् = “शिष असर्वोपयोगे” घातुसे “प्रेपा
 ऽतिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्च” इससे प्राप्तकालमें लोट् + ध्वम् । प्रमील्य = प्र +
 मील + क्त्वा (ल्यप्) । नृपाऽश्रुणः = नृपस्य अश्रु, तस्य (प० त०) । सेकात्
 = सिच + घञ् + ङसि । वुधुघे = वुध + लिट् + त (एण) । यद्वापर “म्रियध्वम्”
 कहनेपर अमङ्गलव्यञ्जक अश्लीलदोष होता था अतः “कथासु शिष्यध्वम्” ऐसा
 प्राप्तकालमें लोटका प्रयोग किया गया है । स्वभावोक्ति अलंकार है ॥ १४२ ॥
 इत्यमरं विलपन्तममुञ्चद्दीनदयालुतयाऽवनिपालः ।
 रूपमदर्श घृतोऽसि यदर्थं गच्छ यथेच्छमयेत्यभिधाय ॥ १४३ ॥

अन्वयः—इत्थं विलपन्तम् अमुम् अवनिपालः दीनदयालुतया “रूपम् अदर्श,
 यदर्थं घृतः असि; अयं यथेच्छं गच्छ” इति अभिधाय अमुञ्चत् ॥ १४३ ॥

व्याख्या—इत्थम् = अनेन प्रकारेण, “धिगस्तु तृष्णातरलम्” इत्यादि
 रूपेणेति भावः । विलपन्तं = परिदेवमानम्, अमुं = हसम्, अवनिपालः = भूपालः,
 नल इति भावः । दीनदयालुतया = आतंकृपालुतया, रूपम् = आकृतिः, अदर्श =
 अवलोकितम्, अपूर्वत्वादिति शेषः । यदर्थः = रूपदर्शनाऽर्थं घृतः = गृहीतः, असि
 = वर्तसे, एतत्कथनेन “धिगस्तु तृष्णातरलम्” इत्यादिश्लोकीः क्रियमाणा लघ्वत्वा-
 दरूपा आक्षेपाः परिहृताः । अयं = अनन्तरं, मत्कृतृकत्वद्रूपदर्शनाऽनन्तरमिति-
 भावः । यथेच्छं = यथेष्टं, गच्छ = गज, इति = एवम्, अभिधाय = उक्त्वा, अमुञ्चत्
 मुक्तवान् ॥ १४३ ॥

अनुवादः—इस प्रकार विलाप करते हुए उस हंसको दीनोंमें दयालु होनेसे
 राजा नलने “रूप देख लिया जिसके लिए मैंने तुम्हें पकड़ा था, अब इच्छाके
 अनुसार जाओ” ऐसा कहकर छोड़ दिया ॥ १४३ ॥

टिप्पणी—विलपन्तं = विलपतीति विलपन्, तम्, वि + लप + लट् (शतृ)
 + अम् । “विलापः परिदेवनम्” इत्यमरः । अवनिपालः = अवनि पालयतीति,
 अवनि + पाल + अच् । दीनदयालुतया = दयत इति दयालुः, दय घातुसे “स्पृहि-
 गृहिपतिदग्निदाश्रद्धाभ्य आलुच्” इस सूत्रसे आलुच् प्रत्यय । दयालोर्भावः,
 दयालु + तल् + टाप् । दीनेषु दयालुता, तया (स० त०) । हेतुमें तृतीया ।
 अदर्श = दृश् + लृङ् (कर्ममें) + त । यदर्थं + यस्मै इदम् (च० त०) यथा
 तया, (क्रि० वि०) घृतः + घृञ् + क्तः (कर्ममें) । यथेच्छम् = इच्छाम् अनति-
 क्रम्य (अव्ययीभाव०) । गच्छ-गम् + लोट् + सिप् । अभिधाय = अभि +

धा + क्त्वा (ल्यप्) । अमुच्चत् मुच् + लट् + तिप् । महाकाव्यमे सर्गके अन्तमें छन्द बदलना चाहिए जैसे कि कहा है—

“एकवृत्तमयं पद्यं रचयामास्य वृत्तकं ।” सा० द० ६-८ ।

यह दोषक छन्द है उसका लक्षण है—‘दोषकवृत्तमिदं भवमा गो’ ॥१४३॥

आनन्दजाऽभुभिरनुस्रियमाण मार्गान्प्राक्शोकनिगमितनेत्रपय प्रवाहान् ।

चक्रे स चक्रनिभचङ्क्रमणच्छलेन नीराजना जनयता निजबान्धवानाम् ॥१४४॥

अन्वय — स चक्रनिभचङ्क्रमणच्छलेन नीराजना जनयता निजबान्ध-
वाना प्राक्शोकनिगमितनेत्रपय प्रवाहान् आनन्दजाऽभुभि अनुस्रियमाणमार्गान्
चक्रे ॥ १४४ ॥

व्याख्या — स = हुआ, चक्रनिभचङ्क्रमणच्छलेन = मण्डलाकारभ्रमणमियेण,
नीराजनाम् = आरतिका, जनयता, कुवता, निजबान्धवाना = स्वबन्धूना, प्राक्शो-
कनिगमितनेत्रपय प्रवाहान् = पुराशुद्धि सति बाष्पपूरान्, आनन्दजाऽभुभि = हर्ष-
जनयनमलिलं, अनुस्रियमाणमार्गान् = अनुसर्यमानाऽध्वन, चक्रे = कृतवान् ॥ १४४ ॥

अनुवाद — उस हसने मण्डलाकार भ्रमणके बहानेसे नीराजना करनेवाले
अपने बान्धवोंके पहले शोकसे निकले हुए आँसुओंको आनन्दसे उत्पन्न आँसुओंसे
अनुसरण किया जाने वाला बनाया ॥ १४४ ॥

टिप्पणी — चक्रनिभचङ्क्रमणच्छलेन = कुटिल क्रमण चङ्क्रमण, त्रम घातुसे
“नित्य कीटिल्ये गती” इस सूत्रमें कुटिल गतिमें यच् प्रत्यय और “यङोऽधि च”
इससे लुक् और द्वित्व होकर भावम ल्युट् । चक्रेण सदृश चक्रनिभम् (तृ० त०),
अस्वपदविग्रह होनेसे नित्य समास । चक्रनिभ च तच्चङ्क्रमण (क० घा०) ।
तस्य छल, तेन (प० त०) । जनयता = जनयनीति तेषाम्, जन + णिच् + लट्
(शतृ) + आम् । निजबान्धवाना = निजाश्च ते बाँधवा, तेषाम् (क० घा०),
प्राक्शोकनिगमितनेत्रपय प्रवाहान् = पयसा प्रवाहा (व० त०), नत्रयो पय-
प्रवाहा (प० त०) । प्राग्भव शोक प्राक्शोक (मध्यपद०) । प्राक्शोकेन
निगमिता (तृ० त०), ते च ते नेत्रपय प्रवाहा, तान् (क० घा०) ।

आनन्दजाऽभुभि = आनन्दात् जातानि, आनन्द + जन् + इ । आनन्दजानि च
तानि अभुभि, तै (क० घा०) । अनुस्रियमाणमार्गान् = अनुस्रियन्ते इति
अनुस्रियमाणा, अनु + सृ + लट् (कममे) + शानच् । ते मार्गा येषां ते,
तान् (बहु०) । चक्रे = कृ + लिट् (कर्तके अर्थमें) + य (एच्) । इस पद्यमें
बन्धनसे छूटे हुए अपने गूँथके पक्षीके चारों ओर पक्षिगण मण्डलाकार रूपसे

घूमते हैं इस बातको मनुष्योंके समान नीराजनाके रूपमें प्रदर्शित किया है। नलसे हंसके पकड़े जानेपर उसके यूथके पक्षिगण रोये, पीछे छोड़े जानेपर हर्षाश्रुगिराने लगे यह इसका तात्पर्य है। इस महाकाव्यमे सगंके अन्तिम प्रत्येक पद्यमें 'आनन्द' पदका प्रयोग किया है, अतः यह "आनन्दाञ्जु" महाकाव्य है। इस
 ~ कर्तवाऽपह्नुति अलङ्कार है। वसन्ततिलका छन्द है। उसका लक्षण है—

“उक्ता वसन्ततिलका तभजा जगौ गः ।” ॥ १४४ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटाञ्जुहरीरः सुतं

श्रीहरीरः सुपुत्रे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।

तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शृङ्गारभङ्गया महा-

काव्ये चारुणि नैपघीयचरिते सर्गोऽयमादिगंतः ॥ ४५ ॥

अन्वयः—कविराजराजिमुकुटाञ्जुहरीरः श्रीहरीरः मामल्लदेवी च जितेन्द्रियचय य श्रीहर्ष सुतं सुपुत्रे । तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शृङ्गारभङ्गया चारुणि नैपघीयचरिते महाकाव्ये अयम् आदिः सर्गः गतः ॥ १४५ ॥

व्याख्या—अथ महाकविः सर्गान्ते काव्य वर्णनं सर्गसमाप्तिं च पद्यबन्धेन प्रदर्शयति— श्रीहर्षमिति । कविराजराजिमुकुटाञ्जुहरीरः=पण्डितश्रेष्ठश्रेणी-किरीटभूषणवज्रमणिः श्रीहरीरः = श्रीहरीनामकः, मामल्लदेवी च=मामल्लदेवी-नाम्नी च, जितेन्द्रियचय=वशीकृतहृषीकसमूहम् । य श्रीहर्षं=श्रीहर्षनामकं सुतं=पुत्रं सुपुत्रे = जनयामास, तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले = तच्चिन्तामणिनामक-मनूपासनाफलरूपे, शृङ्गारभङ्गया=आदिरसविच्छित्या, चारुणि-मनोहरे, नैपघीय-चरिते=नैपघीयचरितनामके, महाकाव्ये=बृहत्काव्ये = काव्यविशेष इति भावः । हर्षं=निवृत्त्यर्थः, आदि=प्रथमः, रुगं=अध्यायः, गतं=समाप्त इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

अनुवादः श्रेष्ठ पण्डितों की श्रेणीके मुकुटके अलङ्कारहरीरेके समान श्रीहरीर और मामल्लदेवीने जिस श्रीहर्ष नामके पुत्रको उत्पन्न किया, उन (श्रीहर्ष) के चिन्तामणि नामक मन्त्रीकी उपासनाके फलस्वरूप शृङ्गारकी विचित्रतासे मनोहर नैपघीयचरितनामक महाकाव्यमे यह पहला सर्ग समाप्त हुआ ॥ १४५ ॥

टिप्पणी - कविराजराजिमुकुटाञ्जुहरीरः = कवीना राजानः कविराजाः (प० त०), समासाऽन्त टच् प्रत्यय । “संख्यावान् पण्डितः कविः” इत्यमरः । कविराजानां राजिः (प० त०), तस्या मुकुटानि (प० त०), “अथ मुकुटं किरीटं पुनपुसकम्” इत्यमरः । तेषाम् अलङ्कारः (प० त०) च चाऽसौ हरीरः (क०

घा०) श्रीहीर = श्रीसम्पन्नो हीर (मध्यमपद०) । मामल्लदेवी = किसीने यहाँपर माम् + अल्लदेवी ऐसा पदच्छेद कर “अल्लदेवी च मा सुत श्रीहृषम् सुपुत्रे” ऐसा अन्वय किया है, उस पक्षमे श्रीहृषकी माता का नाम ‘मामल्लदेवी’ न होकर “अल्लदेवी” ऐसा प्रतीत होता है । जितेन्द्रियचयम् = इन्द्रियाणां अय (य० त०), जित इन्द्रियचयो येन, नम् (बहु०) । सुपुत्रे = ‘पूढ प्राणिप्रसवे’ इस घातुसे लिट् + त (एण) । तन्निष्तामणिमन्त्रचित्तनकले = ‘चिन्तामणि’ पदके दो अर्थ हैं एक मन्त्रविशेष और दूसरा मणिविशेष । दोनों ही चिन्तित पदार्थों को देने वाले हैं । प्रकृतमे चिन्तामणिपदका अर्थ मन्त्रविशेष है जिसकी अर्चा इसी महाकाव्यमे-अवामावामाहुँ० १४-८८ इत्यादि श्लोकमे की जायगी चिन्तामणिपदकी मणि चिन्तामणि ‘मध्यमपद०’ । मन्त्रके अर्थमें “चिन्तामणि” पद लाक्षणिक है । चिन्तामणिश्चाऽसौ मन्त्र (क० घा०) तस्य चित्तन (य० त०) तस्य फल तस्मिन् (य० त०) । शृङ्गारभङ्गधा शृङ्गारस्य भङ्गि, तथा (य० त०) नैपथीयचरिते = निपथानाम् अय नैपथ, निपथ + अण् । नैपथस्य इदं नैपथीयम् नैपथ + छ (ईय) । नैपथीय च तत् चरितम्, तस्मिन् । क० घा०), महाकाव्ये = कवेर्भाव कर्म वा काव्यम्, कवि + व्यञ्ज । महश्च तत् काव्यं तस्मिन् (क० घा०) “सगबन्धो महाकाव्यम्” इत्यादि लक्षणोसे युक्त बृहत् काव्यको “महाकाव्य” कहते हैं । इसमे जाठसे अधिक सर्ग होने चाहिए इत्यादि नियम हैं । यत = गम् + क्त । इस पद्यमे रूपक अलङ्कार है और शाबूलविक्रीडित छन्द है । उसका लक्षण है—“सूर्याश्रयमसजस्तता सगु-
रवाः शाबूलविक्रीडितम् ॥ १४५ ॥

इति श्रीनैपथीयमहाकाव्यव्याख्याया चन्द्रकलाश्रित्याया प्रथमः सर्गः समाप्तः ।

काव्य और महाकाव्य के लक्षण

अब छात्रों की व्युत्पत्तिके लिए काव्यका लक्षण और उसके कुछ भेदकी चर्चा की जाती है। कीर्तीति कविः, “कु शब्दे” घातुसे “अच इः” इससे ‘इ’ प्रत्यय होकर ‘कवि’ शब्द की निष्पत्ति होती है। शब्द करनेवालेको “कवि” कहते हैं। ‘कवि’ शब्दके तीन अर्थ हैं—ईश्वर, विद्वान् और काव्यकी रचना करनेवाला। कवेर्भावः कर्म वा काव्यम्। कविके भाव वा कर्मको “काव्य कहते हैं। ‘कवि’ शब्दसे “गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्म च” इस सूत्रसे ष्यङ् प्रत्यय होकर “काव्य” पद निष्पन्न होता है।

मम्मटभट्टके काव्यप्रकाशके अनुसार काव्यका लक्षण है—

“तददोषो शब्दाद्यौ सगुणावनलङ्कृती पुनः क्वाऽपि ।”

अर्थात् दोषरहित, गुण सहित अलङ्कारसे अलङ्कृत शब्द और अर्थको “काव्य” कहते हैं, कहीपर अलङ्कारके न होनेपर भी “काव्य” पदका व्यवहार हो सकता है। सामान्यतः काव्य के दो भेद हैं दृश्य और श्रव्य। अभिनयसे दिखाये जानेवालेको “दृश्य” कहते हैं। इसे रूपक भी कहते हैं। इसके नाटक आदि अनेक भेद होते हैं। सुने जानेवाले काव्यको श्रव्य कहते हैं। इनके दो भेद होते हैं गद्य और पद्य। कथा और आख्यायिका गद्यके भेद हैं। काव्यके दो भेद होते हैं महाकाव्य और खण्डकाव्य। साहित्यदर्पणके अनुसार महाकाव्यका लक्षण इस प्रकार किया गया है—

“सर्गबन्धो महाकाव्यं तत्रैको नायकः सुरः ।

सदृशः क्षत्रियो वाऽपि धीरोदात्तगुणाऽन्वितः ॥” ६—४० इत्यादि ।

अर्थात् सर्गबन्धसे युक्त देवता अथवा उत्तमकुलप्रसूत क्षत्रिय धीरोदात्तगुणसे सम्पन्न नायकसे अङ्कृत और आठ सर्गोंसे अधिक सर्गयुक्त पञ्च सन्धिसे समन्वित ऋतुवर्णन आदि वर्णन से सम्पन्न काव्यको महाकाव्य कहते हैं। प्रस्तुत नैपथीय-चरित ‘महाकाव्य’ है, इसमें २२ सर्ग हैं।

॥ श्री ॥

नैषधीयचरितं महाकाव्यम्

चन्द्रकलाऽऽख्यया व्याख्यया हिन्ध्यनुवादेन च विभूषितम्

द्वितीयः सर्गः

भक्ताऽभिलाषपरिपूरणसंक्षणा या, रक्षापराऽर्तिहरणाय धृतव्रता या ।
विश्वेश्वरस्य रमणी करुणापरा सा दाक्षायणी मम कृति सफला विद्यताम् ॥

अधिरत्य जगत्पद्मीश्वरादथ मुक्तिं पुरुषोत्तमात् ।
वचसामपि गोचरो न य स तमानन्दमविन्दत द्विज ॥ १ ॥

अन्वय —अथ स द्विज जगत्पद्मीश्वरात् पुरुषोत्तमात् तत् मुक्तिम् अधि-
गत्य यो वचसाम् अपि गोचरो न, तम् आनन्दम् अविन्दत ॥ १ ॥

व्याख्या—हसमुखेन भैमीवर्णनाऽर्थं द्वितीय सर्गमारभते—अथ=मोचना-
ऽनन्तर, स=पूर्वोक्त, द्विज=पक्षी विप्रश्च, जगत्पद्मीश्वरात्=भूपते, भुवन-
पतेश्च, पुरुषोत्तमात्=पुरुषश्रेष्ठात्, विष्णोश्च, तत्=तत्तात् प्रसिद्धाच्च,
मुक्ति=मोचन निर्वाण च, अधिरत्य=प्राप्य, य=आनन्द, वचसाम् अपि=
वाक्यानाम् अपि, गोचर=ग्राह्य, न, वक्तुमशक्य इति भावः । ॥=तादृशम्,
आनन्द=सुख, परमानन्द च मोक्षजन्यमिति भावः । अविन्दत=अलभत । यथा
विप्रो भुवनपतेर्विष्णोर्मोक्षं प्राप्य अनिवचनीयमानन्दं प्राप्नोति तथैव स हसोऽपि
भूपते मोचनं प्राप्य वाचामविषयं सुखं प्राप्तवानिति भावः ॥ १ ॥

अनुवाद—तब वह हस जैसे ब्राह्मण लोकपति भगवान् विष्णु से मोक्ष
पाकर अनिवेचनीय आनन्द पाता है, उसी तरह भूपति, पुरुषश्रेष्ठ नलसे छूटकारा
पाकर अवर्णनीय आनन्दको प्राप्त हुआ ॥ १ ॥

टिप्पणी—द्विजः=द्विर्जायते इति, द्वि+जन्+ङः । “दन्तविप्राण्डजा द्विजाः” इत्यमरः । जगत्यधीश्वरात्=जगत्या अधीश्वरः, तस्मात् (ष० त०) “अथ जगती लोको विष्टपं भुवनं जगत् ।” इत्यमरः । पुरुषोत्तमात्=पुरुषेषु उत्तमः तस्मात्, (स० त०), यद्यपि निर्द्धारणमें “यतश्च निर्द्धारणम्” इस सूत्रसे पृष्ठी और सप्तमी दोनों विभक्तियाँ होती है, तथापि ‘न निर्द्धारणे’ इस सूत्रसे निर्द्धारणमें पृष्ठीका समास नहीं होता । मुक्ति=मुच्+क्तिन् । आत्यन्तिक दुःखनिवृत्तिको मुक्ति, मोक्ष, निर्वाण या अपवर्ग कहते हैं । वेदान्तके अनुसार स्व(ब्रह्म)-स्वरूपके ज्ञानसे मुक्तिकी प्राप्ति होती है, “तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नाऽन्यः पन्था विद्यतेऽयनाय” “यतो वाचो निवर्तन्ते” (तैत्ति० २।४) “आनन्दं ब्रह्मणो रूपम्” इत्यादि प्रमाण है । अधिगत्य=अधि+गम्+क्त्वा (त्यप्) । अविन्दत=“विदुः लाभे” धातुसे क्रियाफल कर्तृगामी होनेसे आत्मनेपदमें लङ्, “शे मुचादीनाम्” इससे नुम् आगम । इस पद्यमें द्वितीय अर्थके प्रस्तुत न होनेसे श्लेष नहीं है, “द्विजो ब्राह्मण इव” द्विज ब्राह्मणके समान कहनेसे उपमा व्यङ्ग्य है । इस प्रकार शब्दार्थशक्तिमूल अलङ्कार ध्वनि है । इस संगमें सौ श्लोकों तक वियोगिनी नामक अर्द्धसमवृत्त है, उसका लक्षण है—

“विपमे ससजा गुरुः समे, सभरा लोऽथ गुरुवियोगिनी” ॥ १ ॥

अधुनीत खगः स नैकधा तनुमुत्फुल्लतनूरुहीकृताम् ।

करयन्त्रणदन्तुराऽन्तरे व्यलिखच्चञ्चुपुटेन पक्षती ॥ २ ॥

अन्वयः—स खगः उत्फुल्लतनूरुहीकृतां तनुं नैकधा अधुनीत, करयन्त्रणदन्तुराऽन्तरे पक्षती चञ्चुपुटेन व्यलिखत् ॥ २ ॥

ध्याख्या—सः=पूर्वोक्तः, खगः=पक्षी, हंस इत्यर्थः । उत्फुल्लतनूरुहीकृतां=सम्फुल्लपतत्त्रीकृतां, नलकरपीडनादिति भावः । तनुं=शरीरं, नैकधा=अनेकधा, अनेकप्रकारेणेत्यर्थः, अधुनीत=कम्पितवान्, करयन्त्रणदन्तुराऽन्तरे=नलहस्तपीडननिम्नोन्नतमध्यप्रदेशे, पक्षती=पक्षमूले, चञ्चुपुटेन=त्रोटिपुटेन, व्यलिखत्=विलेखनेन ऋजूचकारेत्यर्थः ॥ २ ॥

अनुवाद—उस पक्षी (हंस) ने राजाके हाथसे पकड़े जानेसे रोमाञ्चसे मुक्त शरीरको अनेक प्रकारसे कम्पित किया और हाथसे पकड़नेसे ऊँच-नीच मध्यप्रदेशवाले पक्षमूलोंको चोंचकी नोंकसे सम बनाया ॥ २ ॥

टिप्पणी—उत्फुल्लतनूह्रीकृताम्=उत्फुल्लन्तीति उत्फुल्लानि, उद्-उपसर्ग-पूर्वकं फुल्ल विकसने" घातुसे "उत्फुल्लसम्फुल्लयोरुपसङ्ख्यानम्" इस वातिकसे अच्प्रत्ययात् निपातन । "प्रफुल्लोत्फुल्लसम्फुल्लव्याकोशविकचम्फुटा ।" इत्यमर । तन्वा रोहन्तीति तनूरुहाणि, तनू + रुह् + क (उपपद०) । उत्फुल्लानि तनूरुहाणि यस्या सा (बहु०) । अनुत्फुल्लतनूरुहा उत्फुल्लतनूरुहा यथा सम्पद्यते तयाकृता, ताम्, उत्फुल्लतनूरुहा + च्वि + कृ + क्त (टाप्) + अम् । नैकधा = न एकधा नैकधा, "सुधुषा" समास । यहाँ नञ्समाम नहीं हुआ, नञ् समास होता तो "न लोपो नञ्" इससे 'न' का लोप होकर "अनेकधा" ऐसा रूप बनता । अघुनीत = "धूञ् कम्पने" इस कृपादिगणस्थ घातुसे लङ् + त, "प्वादीना ह्रस्व" इससे ह्रस्व । करयन्त्रणदन्तुराऽन्तरे = करेण यन्त्रणम् (तृ० त०) । दन्तुरम् अन्तर ययोस्ते (बहु०) । "दन्तुर सूत्रतानतम्" इत्यमर । करयन्त्रणेन दन्तुराऽन्तरे (तृ० त०), ते । पक्षती = पक्षयोर्मूले, ते, पक्ष शब्दसे "पक्षाति" इस सूत्रसे ति प्रत्यय । "स्त्री पक्षति पक्षमूलम्" इत्यमर । चञ्चुपुटेन = चञ्चवो पुट, तेन (प० त०) । अलिखत् = वि + लिख + लङ् = तिप् । इस पद्यमें स्वभावोक्ति अलङ्कार है ॥ २ ॥

अयमेकतमेन पक्षतेरधिमध्योर्ध्वगजङ्घमङ्घ्रिणा ।

स्खलनक्षण एव शिथिये द्रुतकण्डूयितमौलिरालयम् ॥ ३ ॥

अन्वय — अय स्खलनक्षण एव एकतमेन अङ्घ्रिणा पक्षते अधिमध्योर्ध्वग-जङ्घ द्रुतकण्डूयितमौलि (सन्) आलय शिथिये ॥ ३ ॥

व्याख्या—अय = इस, स्खलनक्षण एव = मोचनसमय एव, एकतमेन = एकेन, अङ्घ्रिणा = चरणेन, पक्षते = पक्षमूलस्य, अधिमध्योर्ध्वगजङ्घम् = मध्योर्ध्वगामिप्रसृत (यथा तथा), द्रुतकण्डूयितमौलि = क्षीप्रपणितमस्तक सन्, आलय = निजावास, नीडमित्यर्थ, शिथिये = श्रितवान् ॥ ३ ॥

अनुवाद—वह (इस) छूटते ही एक पंरसे पक्षमूलके मध्यमे जाँघको ऊपर कर शीघ्र भायेको खुजलाता हुआ अपने घोंसलेमें जा पहुँचा ॥ ३ ॥

टिप्पणी—स्खलनक्षणे = स्खलनस्य क्षण तस्मिन् (प० त०) । अधिमध्योर्ध्वगजङ्घ = मध्ये इति अधिमध्यम्, विभक्तिके अर्थमें अङ्घ्रयोभाव । ऊर्ध्वं गच्छतीति ऊर्ध्वगा, ऊर्ध्व + गम् + ड + टाप् । सा जङ्घा यस्मिन् (कर्मणि) तथाया तथा (बहु०) । अधिमध्यम् ऊर्ध्वगजङ्घम् (सुपुगा०) द्रुतकण्डूयितमौलि = कण्डूयितो मौलिर्येन स (बहु०) । द्रुत (यथा तथा)

कण्डूयितमौलिः (सुप्नुपा०) । शिथ्रिये = “थ्रिब् सेवायाम्” घातु से लिट्
“लिटस्तझयोरेशिरच्” इस सूत्र से ‘त’ के स्थान में एश् । स्वभावोक्ति
अलङ्कार ॥ ३ ॥

स गरुद्वनदुगंदुग्रंहान् कटु कीटान् दशतः सतः क्वचित् ।

नुनुदे तनुकण्डु पण्डितः पटुचञ्चूपटुकोटिकुट्टनैः ॥ ४ ॥

अन्वयः—पण्डितः स गरुद्वनदुगंदुग्रंहान् कटु दशतः क्वचित् सतः कीटान्
पटुचञ्चूपटुकोटिकुट्टनैः तनुकण्डु नुनुदे ॥ ४ ॥

व्याख्या—पण्डितः = निपुणः, कीटाद्यपनयनप्रवीण इति भावः । सः =
हंसः, गरुद्वनदुगंदुग्रंहान् = पक्षसमूहदुर्गमस्थानदुर्ग्राह्यान्, कटु = तीक्ष्णं, दशतः =
तुदतः दन्तैरिति शेषः । क्वचित् = कुत्रचित्, सतः = वर्तमानान्, कीटान् = क्षुद्र-
जन्तून्, पटुचञ्चूपटुकोटिकुट्टनैः = समयंत्रोदघग्रघट्टनैः, तनुकण्डु = अल्पखजुं यथा
तथा, नुनुदे = निवारितवान् ॥ ४ ॥

अनुवाद—कीड़ोंको हटानेमें निपुण उस हंसने पक्षसमूहरूप किलेमें न
पकड़े जानेवाले तीक्ष्ण रूपसे काटनेवाले ऐसे कहीपर रहे हुए कीड़ोंको मजबूत
चोंचकी नोकके आघातोंसे खुजलीको कम कर हटाया ॥ ४ ॥

टिप्पणी—पण्डितः = सत् और असत्का विवेक करनेवाली बुद्धिको
“पण्डा” कहते हैं । पण्डा सञ्जाता अस्य पण्डितः, ‘पण्डा’ शब्दसे ‘तदस्य
सञ्जातं तारकादिभ्य इतच्’ इससे इतच् प्रत्यय । गरुद्वनदुगंदुग्रंहान् = गरुतां
वनम् (प० त०) तदेव दुर्गम् (रूपक०) । दुःखेन ग्रहीतुं शक्या दुर्ग्रहाः,
दुर् + ग्रह + खल् (उपपद०) । गरुद्वनदुगंदुग्रंहाः, तान् (स० त०) । कटु =
यह क्रियाविशेषण है । दशतः = दशन्तीति दशन्तः, तान् (दश + लट् + शट्
+ शस्) । सतः = सन्तीति सन्तः, तान् (अस् + लट् + शट् + शस्) । पटुचञ्चू-
पटुकोटिकुट्टनैः = चञ्चूः पटुम् (प० त०) । पटु च तत् चञ्चूपटुम् (क० घा०)
तस्य कोटिः (अग्रभागः), (प० त०), तथा कुट्टनानि, तैः (वृ० त०) ।
तनुकण्डु = तनुः कण्डूः यस्मिन् (कर्मणि) (बहु०), तद्यथा तथा । “कण्डूः
खर्जूश्च कण्डूया” इत्यमरः । नुनुदे = “णुद प्रेरणे” इति घातोर्लिट् । रूपक
और स्वभावोक्तिकी संसृष्टि है ॥ ४ ॥

अयमेत्य तडागनीडर्जलंधु पर्यन्त्रियताज्य शङ्कितैः ।

उददीपयत वैकृतात्करग्रहजादस्य विकस्वरस्वरैः ॥ ५ ॥

अन्वय —अयं तडागनीडजं लघु एत्य पर्यग्नियत । अयं अस्य करग्रहजात् वैकृतात् शङ्कितं विकस्वरस्वरं उददीयत ॥ ५ ॥

व्याख्या—अयं=हस, तडागनीडजं=पद्याकरकुलायोत्पन्नं पक्षिभिः, लघु=शीघ्रम्, एत्य=आगत्य, पर्यग्नियत=परिवृत्त । अयं=परिवेष्टनाऽनन्तरम्, अस्य=हसस्य, करग्रहजात्=हस्तपोडनजनितात्, वैकृतात्=विकारात्, दन्तुरपक्षत्वरूपादिति भावः । शङ्कितं=भीतं, विकस्वरस्वरं उच्चैर्घोषे पक्षिभिः, उददीयत=उद्गोचरम् ॥ ५ ॥

अनुवाद—उस हसको तालाबके निकट स्थित घोंसलोमें उत्पन्न पक्षियोंने शीघ्र आकर घेर लिया । तब उस हस के हाथ से ग्रहण करने से उत्पन्न दन्तुरत्व रूप विकारसे शङ्कित होकर जँबी आवाज करते हुए सब पक्षी उड़ गये ॥ ५ ॥

टिप्पणी—तडागनीडजं=तडागे नीडा (स० त०), समीप अर्थमे सप्तमी । तडागनीडे जातास्तडागनीडजा, तै, तडागनीड+जन्+ङ+भिस् (उपपद०) । लघु=“लघु सिप्रमर द्रुतम् ।” इत्यमरः । एत्य=आद्+ङ्+क्त्वा (ल्यप्) । पर्यग्नियत=परि+वृत्+कृद् (कर्ममे)+त । करग्रहजात्=ग्रहण ग्रह । “ग्रह उपादाने” धातुसे “ग्रहवृद्धिनिश्चिगमश्च” इस सूत्रसे अप् प्रत्यय, करेण ग्रह (तृ० त०), तस्माज्जात करग्रहज, तस्माद्, करग्रह+जन्+ङ (उपपद०)+ङिति । वैकृतात्=विकृतम् एव वैकृत, तस्माद्, विकृद्+अण् (स्वार्थमे) । विकस्वरस्वरं=विकसन्तीति विकस्वरा, वि+उपसर्गपूर्वक कस धातुसे “स्वेषभासपितृकसो वरच्” इस सूत्रसे वरच् प्रत्यय । “विकासी तु विकस्वर” इत्यमरः । विकस्वर स्वरो येषां ते, तै (बहु०) । उददीयत=उद्+डीङ्+लृट्+त (भावमे) । इस पद्यमे स्वभावोक्ति अलङ्कार है ॥ ५ ॥

दधतो बहुशैवलक्ष्मतां धृतश्चाक्षमधुवत खगः ।

स नलस्य ययो कर पुन सरस कोकनदभ्रमादिव ॥ ६ ॥

अन्वय —स खग बहुशैवलक्ष्मता दधत सरस बहुशैवलक्ष्मता दधतो नलस्य धृतश्चाक्षमधुवत कर कोकनदभ्रमात् देव पुन ययो ॥ ६ ॥

व्याख्या—स=पूर्वोक्त, खग=पक्षी, हस इत्यर्थः । बहुशैवलक्ष्मता=भूरिशैवलभूमिता, दधत=धारयत, सरस=पल्लवात् । बहुशैवलक्ष्मता=अधिकशिवभक्तपिङ्गता, दधत=धारयत, नलस्य=नैवधस्य, धृतश्चाक्ष-

मधुव्रतं=भ्रमरसदृशरुद्राक्षधारकं करं=हस्तं, कोकनदभ्रमात् इव=रक्तकमल-
भ्रान्तेः इव, पुनः=भूयः, ययौ=जगाम, रक्तवर्णं नलहस्ते रक्तकमलभ्रान्तेरिव
हंसः पुनर्जंगामेति भावः ॥ ६ ॥

अनुवाद—वह हंस बहुत शैवलों (सेवारों) वाली भूमिको धारण करने-
वाले तालावसे बहुतसे शिवभक्तके चिह्नोंको धारण करनेवाले नलके भीरोंके
समान रुद्राक्षोको धारण करनेवाले हाथको मानों रक्तकमलकी भ्रान्तिसे फिर
प्राप्त हुआ ॥ ६ ॥

टिप्पणी—बहुशैवलक्ष्मतां=बहूनि शैवलानि यस्यां सा बहुशैवला (बहु०) ।
“जलनीली तु शैवालं शैवलः” इत्यमरः । बहुशैवला क्षमा (भूमिः) यस्मिंस्तद्
बहुशैवलक्ष्मम् (बहु०) तस्य भावः तत्ता, ताम्, बहुशैवलक्ष्म + तल् + टाप् +
अम् । दधतः=दधातीति दधत् तस्य, धा + लट् (शतृ) + ङस् । सरसः=
“कासारः सरसीः सरः” इत्यमरः । नलके पक्षमें—बहुशैवलक्ष्मतां=शिवे
भक्तिर्यस्य सः शैवः, “शिव” शब्दसे “भक्तिः” इस सूत्रसे अण्, “तद्वितेष्वा-
मादेः” इससे आदि अच्की वृद्धि । शैवस्य लक्ष्माणि (प० त०) “चिह्नं
लक्ष्म च लक्षणम्” इत्यमरः । बहूनि शैवलक्ष्माणि यस्य स बहुशैवलक्ष्मा
(बहु०), तस्य भावः तत्ता, ताम्, बहुशैवलक्ष्मम् + तल् + टाप् + अम् ।
भस्म, रुद्राक्ष आदि शैव (शिवजीके उपासकके) चिह्न हैं । प्रकृतमें शैव
नलका चिह्न रुद्राक्ष अभिमत है । धृतरुद्राक्षमधुव्रतं=रुद्राक्षा मधुव्रता इव
रुद्राक्षमधुव्रताः, “उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याऽप्रयोगे” इससे उपमित-
समास । धृता रुद्राक्षमधुव्रता येन, तम् (बहु०) । कोकनदभ्रमात्—कोकनदस्य
भ्रमः, तस्मात् (प० त०) । “रक्तोत्पलं कोकनदम्” इत्यमरः । ययौ=या +
लिट् + तिप् (णल्) । इस पद्यमें शब्दश्लेष, उपमा और उत्प्रेक्षा इन अलङ्कारों-
का अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर है ॥ ६ ॥

पतगश्चिरकाललालनादतिविस्रम्भमवापितो नु सः ।

अतुलं विदधे कुतूहलं भुजमेतस्य भजन्महीभुजः ॥ ७ ॥

अन्वयः—स पतगः चिरकाललालनात् अतिविस्रम्भम् अवापितो नु (किञ्च)
एतस्य महीभुजः भुजं भजन् अतुलं कुतूहलं विदधे ॥ ७ ॥

व्याख्या—अयाऽस्य स्वयमागमनादुत्प्रेक्षते पतग इति । सः=पूर्वोक्तः,
पतगः=हंसः, चिरकाललालनात्=बहुसमयोपलालनात्, अतिविस्रम्भम्=
अविश्वासम्, अवापितो नु=प्रापितः किम्, नोचेत्कथं पुनः स्वयमागच्छेदिति

भाव । एतस्य = अस्य, महीभुज = राज्ञः, नलम्बेत्यर्थः । भुज = कर, भजन् = सेवमान, स्वयमाप्नुवन्निति भावः । अतुलम् = अनुपम, कुतूहल = कौतुक, विदग्धे = चकार ॥ ७ ॥

अनुवाद—यह पक्षी (हंस) बहुत समयतक हाथमे लेनेसे मानो अत्यन्त विद्वस्त कराया गया । राजाके हाथमे स्वयम् प्राप्त होनेसे उसने अनुपम कौतुकको उत्पन्न किया ॥ ७ ॥

टिप्पणी—पतंग = पतै (पक्षी) गच्छतीति, पत-उपपदपूर्वकं गम् धातुसे “पुसि सञ्ज्ञाया य प्रायेण” इस सूत्रसे य प्रत्यय । ‘पततित्रपतित्रपतगपतस्परत्र-रथाऽण्डजा ।’ इत्यमरः । चिरकाललालनात् = चिरकाल लालन, तस्माद् (सुप्सुपा०) । अतिविस्रम्भम् = अत्यन्त विस्रम्भ, तम् “कुगतिप्रादय” इति समासः । ‘समौ विस्रम्भविद्यासौ’ इत्यमरः । अवापित = अव + आप् + णिष् + क्त । महीभुज = महीं भुजतीति महीभुक् तस्य, मही + भुज् + विष्प् (उपपद०) + क्त । भजन् = भजतीति, भज + लट् (णट्) + सु । अतुलम् = अविद्यमाना तुला (उपमा) यस्य, तत् (नञ् बहु०) । विदग्धे = वि + धा = लिट् + त (एच्) । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा और कुतूहलविधानके प्रति भुज-भजनकी हेतुता होनेसे पदार्थहेतुक काव्यलिङ्ग है । इस प्रकार दोनोंकी सृष्टि है ॥ ७ ॥

नृपमानसमिष्टमानस स निमज्जन्कुतुकाऽमृतोमिषु ।

अवलम्बितकर्णशङ्कुलीकलसीक रचयन्नवोचत ॥ ८ ॥

अन्वय—इष्टमानस स कुतुकाऽमृतोमिषु निमज्जत् नृपमानसम् अवलम्बित-कर्णशङ्कुलीकलसीक रचयन् अवोचत ॥ ८ ॥

व्याख्या—इष्टमानस = प्रियमानस, स = हंस, कुतुकाऽमृतोमिषु = कौतुकसुधातरङ्गेषु, निमज्जत् = बुडत्, नृपमानस = नलमन, अवलम्बितकर्ण-शङ्कुलीकलसीकम् = आलम्बितद्योत्रशङ्कुलीकलसीक, रचयन् = कुर्वन्, अवोचत = उक्तवान् जले निमज्जन्त पुरुष यथा कञ्चित्तरणाय कलसप्रदानेन तमुद्धरति तथैव कौतुकतरङ्गेषु बुडत् राजमानसमपि हंस तरकौतुकप्रशमनाय वक्ष्यमाण-वाक्य जगादेति भावः ॥ ८ ॥

अनुवाद—मानस सरोवरको पसद करनेवाला यह हंस कौतुकरूप अमृतकी तरङ्गोमें डूबते हुए राजाके मनमें कर्णशङ्कुलीरूप कलसीका अवलम्बन कराता हुआ बोला ॥ ८ ॥

टिप्पणी—इष्टमानस = इष्ट मानस यस्य स (बहु०) । कौलास पर्वतमें

ब्रह्माजीके मनसे उत्पन्न सरोवरको मानस सरोवर कहते हैं। जैसा कि वाल्मीकि-रामायणमें है—

“कैलासपर्वते राम ! मनसा निमित्तं परम् ।

ब्रह्मणा नरशाद्वल ! तेनेद्रं मानसं सरः ॥”

(आ० का० २४ सर्गः)

“मानसं सरसि स्वान्ते” इति विश्वः । कुतुकाऽमृतोर्मिषु = कुतुकम् एव अमृतम् (रूपक०) । “कौतूहलं कौतुकं च कुतुकं च कुतुहलम् ।” इत्यमरः । कुतुकाऽमृतस्य ऊर्मयः, तेषु (प० त०) । निमज्जत् = निमज्जतीति, नि + मज्ज + लट् (शतृ) + अम् । नृपमानसं = मन एव मानसम्, “प्रज्ञादिभ्यश्च” इससे स्वार्थमें, मनस् + अण् । नृपस्य मानसं, तत् (प० त०) । अवलम्बित-कर्णशङ्कुलीकलसीकम् = कर्णो शङ्कुल्यो इव (उपमित०) । अवलम्बिते कर्ण-शङ्कुल्यो एव कलस्यो येन, तत् (बहु०) । “नद्यतश्च” इस सूत्रसे समासान्त कप् प्रत्यय । एक प्रकारकी मिठाई (जलेबी) को शङ्कुली कहते हैं । जलमें डूबने हुए व्यक्तिको जैसे घड़ेका सहारा होता है वैसे ही कौतुकरूप अमृतमें डूबते हुए नलको कर्णरूप शङ्कुलीका सहारा देता हुआ हंस कहने लगा, यह तात्पर्य है । रचयन् = रचयतीति, रच + णिच् + लट् (शतृ) । अवोचत = वच + लुङ् + त । इस पद्यमें उपमा और रूपककी संसृष्टि है । यमक नामक शब्दालङ्कार भी है ॥ ८ ॥

मृगया न विगीयते नृपैरपि धर्माऽऽगमममंपारगैः ।

स्मरसुन्दर ! मां यदत्यजस्तव धर्मः स दयोदयोज्ज्वलः ॥ ८ ॥

अन्वयः—धर्माऽऽगमममंपारगैः अपि नृपैः मृगया न विगीयते (तथाऽपि) हे स्मरसुन्दर ! मां यत् अत्यजः, स तव दयोदयोज्ज्वलः धर्मः ॥ ९ ॥

व्याख्या—धर्माऽऽगमममंपारगैः अपि = धर्मशास्त्रतत्त्वपारगामिभिः अपि, नृपैः = राजभिः, मृगया = आखेटः, न विगीयते = न गृह्यते, तथाऽपि, हे स्मर-सुन्दर = हे काममनोरम !, मां = पक्षिणं, मृगयालक्ष्यभूतमिति भावः । यत्, अत्यजः = त्यक्तवान्, सः = त्यागः, तव = भवतः, दयोदयोज्ज्वलः = करुणाश्व-तारनिर्मलः, धर्मः = मुकृतम्, त्वं न केवलमाकारत उज्ज्वलः प्रत्युत दयारूप-धर्मेणाऽपीति भावः ॥ ९ ॥

अनुवाद—धर्मशास्त्रों के तत्त्वोंके पारदर्शी राजाओंसे भी मृगया (शिकार) की निन्दा नहीं की जाती है तो भी हे कामदेवके समान सुन्दर ! जो आपने पक्षे छोड़ दिया है, वह आपका दयाके उदयसे उज्ज्वल धर्म है ॥ ९ ॥

टिप्पणी—धर्मस्य आगमा (प० त०), तेषा मर्माणि (प० त०), पार गच्छन्तीति, पार—उपपदपूर्वकं गम् घातुमे “अताऽयन्ताऽऽवद्वारसारसर्वा-
ज्जन्तेषु च ” इस सूत्रसे ड प्रत्यय । धर्माऽऽगममर्मणा पारगा , तं (प० त०),
विगीयते=वि+गे+लट् (कममे) +त । स्मरमुन्दर=स्मर इव सुन्दर,
तत्सम्युद्धो । “उपमानानि सामान्यवचनं ” इस सूत्रसे उपमानपूर्वपद (क० घा०) ।
अत्यज =त्यज + लङ् + तिप् । यहाँ अद्यतन क्रिया विवक्षित होनेपर
अनद्यतन अर्थमें लङ्का प्रयोग अनुचित है, अतः व्युत्पत्ति दोष हो गया है ।
दयोदयोऽज्जल =दयाया उदय (प० त०), तेन उज्जल (तृ० त०) ।
इस पद्यमें रमागके प्रति धर्मकी कारणता होनेसे पदार्थहेतुक काव्यलिङ्ग
अलङ्कार है ॥ ९ ॥

अवलस्वकुलाऽशिनो अपात्रिजनीडद्रुमपीडिन क्षगान् ।

अनवद्यतृणादिनो मृगान्मृगयाऽधाय न भूभृता धनताम् ॥ १० ॥

अन्वय -अवलस्वकुलाऽशिनो अपान् (धनताम्), निजनीडद्रुमपीडिन क्षगान्
(धनताम्), अनवद्यतृणादिनो मृगान् धनता भूभृता मृगया अधाय ॥ १० ॥

व्याख्या—राजा कृते मृगयाया विधानाऽभाव प्रतिपादयति—अबलेति ।
अवलस्वकुलाऽशिन =निबलनिजवशभक्षकान्, अपान्=मत्स्यान्, धनताम्, एव
परत्राऽपि । निजनीडद्रुमपीडिन =स्वकुलायवृक्षपीडकान्, विद्यात्यागफलभक्षणा-
दिनेति भाव । क्षगान्=पक्षिण, तथा अनवद्यतृणादिन =निरपराधाऽर्जुन-
हिसकान्, मृगान्=पशून्, धनता=हिंसता, भूभृता=राजा, मृगया=आलेट,
अधाय=पापाय, न=न भवति । तेषा अपक्षगपशूना वधस्य दण्डरूपत्वादण्ड-
नाऽभाव एव दोष इति भाव ॥ १० ॥

अनुवाद—निर्बल अपने वशकी मारनेवाली भक्षितियोंको, अपने घोसलेके
पेढोकी पीडित करनेवाले पक्षियोंको तथा निरपराध तृणोंकी हिंसा करनेवाले
मृगोंकी मारनेवाले राजाओंको मृगया (शिकार) पापके लिए नहीं होती है ।

टिप्पणी—अवलस्वकुलाऽशिन =अविद्यमान बल यस्य तत् अवल, (नन्-
वह०), स्वस्य कुलम् (प० त०), अवल च तत् स्वकुलम् (क० घा०)
अवलस्वकुलम्, अद्वन्द्वीति तच्छीला, तान्, अवलस्वकुल + अश + गिनि
(उपपद०) + शस् । अपान्=“पृथुरोमा क्षया मत्स्यो मीनो वैसारिणोऽण्डज ।”
इत्यमरः । प्रबल मत्स्य निर्बल मत्स्योंकी खा जाते हैं, इसीसे “मात्स्यन्याय”

की प्रसिद्धि है । निजनीडद्रुमपीडिनः=नीडानां द्रुमाः (प० त०), निजाश्र ते नीडद्रुमाः (क० घा०), तान् पीडयन्तीति तच्छीलाः, तान्, निजनीडद्रुम+पीड+णिनि+(उपपद०) शस् । पक्षी अपने घोंसलेवाले पेड़ोंको विघ्नात्याग और फलादिभक्षणसे पीडित करते हैं । अनवद्यतृणादिनः=न उद्यन्त इति अवद्यानि, नञ्-उपपदपूर्वक वद घातुसे “अवद्यपण्यवर्या गर्ह्यपणितव्याऽनिरोधेषु” इस सूत्रसे गर्ह्य अयंमें यत्प्रत्ययान्त निपातन । न अवद्यानि अनवद्यानि (नञ्०) । अनवद्यानि च तानि तृणानि (क० घा०); तानि अदन्तीति तच्छीला तान् अनवद्यतृण+अदं+णिनि (उपपद०)+शस् । निरपराध तृणोंको मृग खा जाते हैं । तृणोंमें भी प्राण हैं । “अन्तःसञ्ज्ञा भवन्त्येते सुखदुःखसमन्विताः । (१-४९) मनुने ऐसा कहा है । घ्नतां=घ्नन्तीति घ्नन्तः, तेपाम्, हन्+ल्ड (शतृ)+आम् । भूभृतां=भुवं विभ्रतीति, भूभृतः, तेपाम्, भू+भृ+क्विप् (उपपद०)+आम् । अघाय=तादव्यंमें चतुर्थी । अपराधी मत्स्योंको, पक्षियोंको और मृगोंको मारनेवाले राजाके लिए मृगया दण्डरूप होनेसे पाप उत्पन्न करनेवाली नहीं होती—यह तात्पर्य है । इस पद्यमें अप्रस्तुत सामान्य भूभृत्के कथनसे प्रस्तुत विशेष भूभृत् नलकी प्रतीति होनेसे अप्रस्तुतप्रशंसा और पापके अभावके प्रति पहलेके तीन पादोंके पदार्थोंकी हेतुतासे पदार्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलङ्कार है, इस प्रकार दोनोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर है ॥ १० ॥

यदवादिपमप्रियं तव प्रियमाघाय नुनुत्सुरस्मि तत् ।

कृतमातपसञ्ज्वरं तरोरभिवृष्याऽमृतमंशुमानिव ॥ ११ ॥

अन्वयः—(हे राजन् !) तव यत् अप्रियम् अवादिपं, प्रियम् आघाय तत् तरोः कृतम् आतपसञ्ज्वरम् अमृतम् अभिवृष्य अंशुमान् इव नुनुत्सुः अस्मि ॥ ११ ॥

व्याख्या—हंसः पुनः स्वागमनकारणं प्रतिपादयति—यदिति । (हे राजन् !) तव = भवतः, यत्, अप्रियम् = अप्रीतिजनकं वाक्यं, “धिगस्तु तृष्णातरलम्” इत्यादिरूपमिति भावः । अवादिपम् = अवोचम्, प्रियं = प्रीतिजनकं वाक्यम्, आघाय = निघाय, कथयित्वेति भावः । तत् = अप्रियं, तरोः = वृक्षस्य, कृतं = स्वयं विहितम्, आतपसञ्ज्वरं = द्योतकृतं सन्तापम्, अमृतं = जलम्, अभिवृष्य = वर्षित्वा, अंशुमान् इव = सूर्यं इव, नुनुत्सुः = निवारयितुम् इच्छुः, अस्मि = भवामि ॥ ११ ॥

अनुवाद—(हे राजन् !) जैसे सूर्य अपनेसे की गयी पेड़में धूपकी पीड़ा-को जल की वृष्टिसे हटाते हैं उसी तरह मैंने जो आपको अप्रिय कहा है, प्रिय वचन कहकर उसे हटाता हूँ ॥ ११ ॥

टिप्पणी—अप्रिय=न प्रिय, तत् (नब०) । अवादिप=वद+लुङ्+मिप् । आघाय=आद्+घा+क्त्वा (ल्यप्) । आतपसञ्ज्वरम्=आतपेन सञ्ज्वर, तम् (तृ० त०) । अमृत=“वय कीलालममृतम्” इत्यमर । अभिवृष्य=अभि+वृष+क्त्वा (ल्यप्) । अशुमान्=प्रशस्ता अश्व सन्ति यस्य स, अशु+मनुप् । नुनुत्सु=नोदितुम् इच्छ, नुद्+सन्+उ । अस्मि=अस्+लट्+मिप् । इस पद्य में उपमा अलङ्कार है ॥ ११ ॥

उपनम्रमयाचितं हित परिहर्तुं न तयाऽपि साम्प्रतम् ।

करकल्पजनान्तराद्धिघ्ने शुचित प्रापित हि प्रतिग्रह ॥ १२ ॥

अर्थ—अयाचितम् उपान्न हित तव अपि परिहर्तुं न साम्प्रतम् । हि स प्रतिग्रह करकल्पजनान्तरात् शुचित विधे प्रापि ॥ १२ ॥

व्याख्या—स्वदीयापकृतिन मया ग्राह्येति चेत्तत्राह—उपनम्रमिति । अयाचितम्=अप्रापितम्, उपनम्रम्=उपनम्र, हित=हितसम्पादक, मदीय प्रिय-वचनमिति भाव । तव अपि=भवत अपि, परिहर्तुं=परित्यक्तु, न साम्प्रत=नो युक्तम्, “अयाचिताऽऽहृत ग्राह्यमपि दुष्कृतकमथ” (या० स्मृ० १।२१५) इति स्मरणादिति भाव । तदपि मादृश्यास्तिर्यग्जाते कथं ग्राह्यमिति चेत्तत्राह—करकल्पेति । हि=यस्मात्कारणात् । स=पूर्वोक्त, मयाऽभिहित इति भाव । प्रतिग्रह=दत्तपदार्थ, करकल्पजनान्तरात्=हस्तस्थानीयाऽन्यलोकात्, शुचित=शुद्धात् विधे=भाग्यात्, प्रापि=प्राप्त, न तु मत्त इति भाव । अह तु निमित्तमात्र, दातृस्थानीय तु भाग्यमेवेति अतो न ग्रहणलाघवमिति तात्पर्यम् ।

अनुवाद—याचनाके बिना ही प्राप्त मेरे हित वचनको आपको छोड़ना नहीं चाहिए, क्योंकि वह हितवचनरूप प्रतिग्रह हाथके सदृश मेरे ऐसे व्यक्तिरूप शुद्ध भाग्यसे प्राप्त हुआ है ॥ १२ ॥

टिप्पणी—अयाचित=न याचितम् (नब०) । उपनम्रम्=उपनमन-शीलम्, उप उपसर्गपूर्वक “अम प्रहृत्वे ण्ये” इस धातुसे “नमिकम्पिस्म्य-जसकर्महिंसदीपो र” इस सूत्रसे र प्रत्यय । परिहर्तुं=परि+हृङ्+तुमुन् । साम्प्रत=“युक्ते ऽ साम्प्रत स्थाने” इत्यमर । दुष्कर्म करनेवाले से भी बिना

याचना के प्राप्त पदार्थको लेना चाहिए ऐसा महर्षि याज्ञवल्क्यने कहा है । अयाचित वृत्तिको भगवान् ननुने भी “अमृतं स्यादयाचितम्” (४।५) अमृत कहा है । “प्रत्याख्येयं न वारि च” ऐसा भी शास्त्रका वचन है, अर्थात् याचना-के बिना मिले हुए जलका भी प्रत्याख्यान नहीं करना चाहिए । करकल्प-जनान्तरात्=ईषत् असमासः करः करकल्पं हस्तसदृशमित्यर्थः । ‘कर’ शब्दसे “ईषदसमासौ कल्पवृक्षदेशीयरः” इस सूत्रसे कल्पप् प्रत्यय । ‘करकल्प’ शब्दका करसदृश ऐसा अर्थ होता है । अन्यो सनो जनान्तरम् (मयूरव्यंसकादि-समास) । करकल्पं च तत् जनान्तरं तस्मात् (क० घा०) । शुचितः=शुचेः इति शुचितः, “शुचि” शब्दसे “अपादाने चाऽहीयरुहोः” इस सूत्रसे तसि प्रत्यय । यह “विधेः” इस पदका विशेषण है । प्रापि=प्र-उपसर्गपूर्वक “आप्ल व्याप्तौ” धातुसे कर्ममें लुङ् । इस पद्यमें हितपरिहारकी अयुक्तताके प्रति उत्तरार्ध-स्थित वाक्यकी हेतुतासे वाक्याऽर्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलङ्कार है ॥ १२ ॥

‘पतगेन मया जगत्पतेरुपकृत्यं तव किं प्रभूयते ।

इति वेद्यि न तु त्यजन्ति मां तदपि प्रत्युपकर्तुं मर्तयः ॥ १३ ॥

अन्वयः—पतगेन मया जगत्पतेः तव उपकृत्यं किं प्रभूयते ? इति वेद्यि, तदपि अर्तयः तु मां प्रत्युपकर्तुं न त्यजन्ति ॥ १३ ॥

व्याख्या—हंसः स्वगवं परिहरति—पतगेनेति । पतगेन=पक्षिणा, मया=हंसेन, तुच्छजन्तुना इति भावः । जगत्पतेः=सार्वभौमस्य, तव=भवतः, उपकृत्यं=उपकाराय, किं प्रभूयते=किं क्षम्यते ? समर्थेन न भूयत इति भावः । इति=एवं, वेद्यि=जानामि, तदपि=तथाऽपि, अर्तयस्तु=प्रत्युपकराऽर्थ-मुत्कण्ठारूपाः पीडास्तु, मां=पतगं, प्रत्युपकर्तुं=प्रयुपकारं कर्तुं, न त्यजन्ति=न मुञ्चन्ति, प्रत्युपकाराय प्रेरयन्तीत्यर्थः । पतगोऽप्यहं दयालोस्ते महोपकारं करवाणीति भावः ॥ १३ ॥

अनुवाद—“अदना पक्षी मैं जगत्पति आपके उपकारके लिए कैसे समर्थ होऊँगा” यह जानता हूँ । तो भी प्रत्युपकारके लिए उत्कण्ठारूप पीडाएँ तो मुझे आपके उपकारका बदला देने के लिए नहीं छोड़ती है ॥ १३ ॥

टिप्पणी—जगत्पतेः=जगतः पतिः, तस्य (प० त०), उपकृत्यं=उप-करणम् उपकृतिः, तस्य, उप-उपसर्गपूर्वक ‘कृ’ धातुसे “स्त्रियां क्तिन्” इस सूत्रसे क्तिन्, तादर्थ्यमें चतुर्थी । प्रभूयते=प्र+भू+लट् (भावमें) +त । वेद्यि=

विद् + लट् + भिप् । अतएव = “अति पीडाघनुष्कोटयो ” इत्यमर । प्रत्युप-
कर्तुं = प्रति + उप = कृ + तुमुन् । त्यजन्ति = त्यज + लट् + झि । इम पद्यमे
छेकाऽनुशास है ॥ १३ ॥

अचिरादुपकर्तुं राचरेव्यवात्सोपयिकीमुपक्रियाम् ।

पृथुरित्यमयाऽनुरस्तु सा न विसोवे विदुषामिह ग्रह ॥ १४ ॥

अन्वय —अथवा उपकर्तुं अचिरात् औपयिकीम् उपक्रियाम् आचरेत्, इत्य
सा पृथु अथ अणु अस्तु । विदुषाम् इह ग्रहो न ॥ १४ ॥

व्याख्या—स्वशक्त्यनुसारेण उपकारस्य प्रत्युपकार शीघ्र कृतव्य इति
प्रतिपादयति—अचिरादिति । अथ वा = पश्चात्तरे, उपकर्तुं = उपकारकस्य,
अचिरात् = अविलम्बात्, औपयिकीं = स्वोपायसाध्याम्, उपक्रियाम् = उपकारम्
आचरेत् = कुर्यात् जीवनस्य अनित्यत्वाच्छीघ्र प्रत्युपकार विदधीतेति भाव ।
इत्यम् = एव सति, सा = उपक्रिया, पृथु = अधिका, अथ = अथ वा, अणु =
अल्पा, अस्तु = भवतु, विदुषा = बुधाना, विवेकिनामिति भाव । इह = अस्मिन्
विषये, ग्रहो न = आग्रहो न । गुणग्राहिणो विवेकिन कृतव्रतमेवाऽस्य पश्यति
नैयूयादिजनित दोष नाऽन्विष्यन्तीति भाव ॥ १४ ॥

अनुवाद—अथवा उपकार करनेवालेका शीघ्र ही अपने उपायसे साध्य
उपकार करे, इस प्रकार वह उपकार अधिक वा अल्प हो, विद्वानोको इस
विषयमे आग्रह नहीं है ॥ १४ ॥

टिप्पणी—उपकर्तुं = उपकरोतीति उपकर्ता, तस्य, उप + कृ + कृच् +
ङत् । औपयिकीम् = उपाय एव औपयिक, उपाय शब्दसे “विनयादिभ्यष्टक्”
इस सूत्रसे “उपायो ह्रस्वत्व च” इस वातिकके सहकारसे स्वार्थमें ठक्, ‘ठ’ के
स्थानमें “ठस्येक ” इससे इक्, ह्रस्वत्व “किति च” इस सूत्रसे आदिदृष्टि
औपयिकात् आगता औपयिकी, ताम् “तत् आगत ” इससे अण् । “टिड्ढा-
णञ्” से ङीप् । “युक्तौपयिक लभ्य भजमानाऽभिनीतवत् । स्याप्यश्च त्रिषु
पट्” इत्यमर । उपक्रियाम् = उप + कृ + ण + टाप् + अम् । आचरेत् =
आह् + चर + विधिलिङ् + तिप् । विदुषा = विदन्तीति विद्वांस, तेषाम्, विद् +
लट् + णत् (वसु) + आम् ॥ १४ ॥

भविता न विचारचारु चेसदपि अथ्यमिद भवीरितम् ।

अथवागिपमित्यतोऽपि किं न मुञ्च वास्यति कीरगोरिव ॥ १५ ॥

अन्वयः—(हे नृप !) इदं मदीरितं विचारचारु न भविता चेत् तदपि श्रव्यम् । इयं खगवाक् इत्यतः अपि कीरगीः इव मुदं किं न दास्यति ॥ १५ ॥

व्याख्या—स्ववचः श्रवणे हेतुमुपपादयति—भवितेति । (हे नृप !) इदं=वक्ष्यमाणं, मदीरितं=मत्कथितं, वच इति भावः । विचारचारु=विमर्श-मनोहरं, न भविता चेत्=नो भविष्यति यदि, तदपि=तथाऽपि मदीरिते विचारचारुत्वाऽभावेऽपीति भावः । श्रव्यं=श्रोतव्यम्, इयम्=एषा, खगवाक्=पक्षिवाणी, इत्यतः अपि=अस्मात्कारणात् अपि, कीरगीः इव=शुकवाणी इव, मुदं=हर्षं, किं न दास्यति=किं न वितरिष्यति ? दास्यत्येवेति भावः । विचारचारुत्वाऽभावेऽपि कौतुकादपि मदीरितं वचः श्रोतव्यमिति भावः ॥ १५ ॥

अनुवाद—(हे राजन् !) यह मेरा वचन विचार करनेपर मनोहर न हो तो भी सुनना चाहिए । यह पक्षीकी वाणी है इस कारणसे भी तोतेकी वाणी क्या हर्ष उत्पन्न नहीं करेगी ॥ १५ ॥

टिप्पणी—मदीरितं=मया ईरितम् (तृ० त०) “वचः” इस पदका अध्याहार करना चाहिए । विचारचारु=विचारे चारु (स० त०) भविता=भू+लुट्+तिप् । श्रव्यम्=श्रोतुम् अहम्, श्रु घातुसे “अचो यत्” इस सूत्रसे यत् प्रत्यय, “सावंधातुकार्धधातुकयोः” इससे गुण “धातोस्तन्निमित्तस्यैव” इस सूत्रसे अव् आदेश । खगवाक्=खगस्य वाक् (प० त०) । कीरगीः=कीरस्य गीः (प० त०) । दास्यति=दा+लृट्+तिप् । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ १५ ॥

स जयत्यरिसार्थसार्धकीकृतनामा किल भीमभूपतिः ॥

यमवाप्य विदभंभूः प्रभुं हसति घामपि शक्रभर्तृकाम् ॥ १६ ॥

अन्वयः—अरिसार्थसार्धकीकृतनामा स भीमभूपतिः जयति किल । यं प्रभुम् अवाप्य विदभंभूः शक्रभर्तृकां घाम् अपि हसति ॥ १६ ॥

व्याख्या—साम्प्रतं स्ववचो वक्तुमुपक्रमते—स जयतीति । अरिसार्थसार्धकी-कृतनामा=शत्रुसमूहाऽन्वर्थीकृताऽभिधानः, सः=प्रसिद्धः, भीमभूपतिः=भीमाऽऽख्यनृपः, जयति किल=सर्वोत्कर्षेण वर्तते खलु । यं=भीमभूपति, प्रभुं=भर्तारम्, अवाप्य=प्राप्य, विदभंभूः=विदभंभूमिः, शक्रभर्तृकाम्=इन्द्र-स्वामिकां, घाम् अपि=दिवम् अपि, लक्ष्यीकृत्येति शेषः । हसति=उपहसति, किमुत अन्यभर्तृकदेशमिति शेषः । स्त्रियो हि भर्तृरुत्कर्षादन्याः स्त्रीरुपहसन्तीति भावः ॥ १६ ॥

अनुवाद—शत्रुसमूहसे अन्वयं नामवाले राजा भीम उत्कर्षपूर्वक बढ रहे हैं जिनको पतिके रूपमें पाकर विदर्भ देशकी भूमि इन्द्ररूप स्वामीवाली स्वर्ग-भूमिका भी उपहास कर रही है ॥ १६ ॥

टिप्पणी—अरिसार्थसार्थकीकृतनामा=अर्थेन सहित साऽर्थकम्, “तेन सहेति तुल्ययोगे” इस सूत्रसे तुल्ययोग बहु० । “वोपसर्जनस्य” इससे विकल्पसे “सह” के स्थानमें “स” आदेश । “शेषादिभाषा” इससे समासाऽन्त कप् प्रत्यय । असाऽर्थक साऽर्थक यथा सम्पद्यते तथा कृतम्, सार्थक + ञि + कृ + क्त । सार्थकीकृत नाम यस्य स (बहु०) । अरोणा सार्थ (प० त०), तस्मिन् सार्थकीकृतनामा (स० त०) । “सङ्घसाधौ तु ञ-तुभि” इत्यमर । भीम-भूपति = भुव पति (प० त०) । भीमञ्जाऽसौ भूपति (क० घा०) । विभेति अस्मात् इति भीम, “जिभी भये” धातुसे “भीमादयोऽपादाने” इस सूत्रसे मक् प्रत्यय । जिससे शत्रु डरवा है वह ‘भीम’ ऐसी व्युत्पत्तिसे साऽर्थक (अन्वयं) नामवाले राजा भीम हैं—यह तात्पर्य है । जयति=जि + लट् + तिप् । यहाँपर “जि” धातु अकर्मक है । प्रभु = “प्रभु परिव्रजोऽधिप” इत्यमर । अधाप्य = अव + आप + क्त्वा (ल्यप्) । विदर्भभू = विदर्भाणां भू (प० त०) । शक्रभर्तृका = शक्र भर्ता यस्या सा शक्रभर्तृका, ताम् (बहु०) । “नघृतञ्च” इस सूत्रसे कप और टाप् । घाम् = ‘घो’ शब्दसे द्वितीयाका एकवचन, “औतोऽञ्चसो” इस सूत्रसे ओकारके स्थानमें आकार आदेश । “गुरलोको घोदिवौ द्वे” इत्यमर । हसति = “हसे हसने” धातुसे लट् + तिप् । यह अकर्मक है । अतः ‘घामपि’ यहाँपर “लक्ष्योक्त्य” इस पदका अध्याहार करना चाहिए । “भीमभूपति” इस अशमे “निरुक्त” नामका लक्षण है । जैसा कि चन्द्रालोकमें है—

“निरुक्त स्यान्निर्वचन नाम्न सत्य तथाऽनृतम् ।

ईदृशञ्चरितं राजन्सत्य दोषाकरो भवान् ॥”

इस पद्यमें विदर्भभूमिका स्वर्गभूमिके हाससे सम्बन्ध ॥ रहनेपर भी सम्बन्धकी उक्तिसे अतिशयोक्ति और “घाम् अपि” यहाँपर स्वर्ग को भी हँसती है, और को क्या कहना इस प्रकार अर्थापत्ति है, इस प्रकार दो अलङ्कारोकी ससृष्टि है ॥ १६ ॥

वमनादमनावप्रसेदुःस्तनया तप्यगिरस्तपोधनात् ।

वरमाप स बिष्टविष्टप्रितयाऽन्यसदृष्टानुदयाम् ॥ १७ ॥

अन्वयः—सः अमनाक् प्रसेदुपः तथ्यगिरः दमनात् तपोधनात् दिष्टविष्ट-
पत्रितयाऽनन्यसदृग्गुणोदयां तनयां वरम् आप ॥ १७ ॥

व्याख्या—हंसः साम्प्रतं दमयन्त्या उत्पत्तिं वर्णयति—दमनादिति । सः= भीमभूपतिः, अमनाक्=अत्यर्थं, प्रसेदुपः=प्रसन्नात्, निजोपासनयेति शेषः । तथ्यगिरः=सत्यवचसः, अमोघवचनादिति भावः । तादृशात् दमनात्= दमननामकात्, तपोधनात्=तपस्विनः, ऋपेरित्यर्थः । दिष्टविष्टपत्रितयाऽनन्य-
सदृग्गुणोदयां=काललोकत्रयाऽनितरसदृशसौन्दर्यादिगुणाविर्भावां, तनयां=पुत्रीं
वरम्=अभीप्सितम्, आप=प्राप, वरत्वेन पुत्रीं लब्धवानिति भावः ॥ १७ ॥

अनुवादः—महाराज भीमने अत्यन्त प्रसन्न, सत्य वाणीवाले दमन नामके
तपस्वीसे तीन कालों और तीन लोकोंमें असाधारण सौन्दर्य आदि गुणोंवाली
पुत्रीरूप वरको प्राप्त किया ॥ १७ ॥

टिप्पणी—अमनाक् न मनाक् (नञ्०) । “किञ्चिदीपन्मनागल्पे” इत्यमरः ।
प्रसेदुपः=प्रससादेति प्रसेदिवान्, तस्य, प्र-उपसर्गपूर्वकं सद् धातुसे “भाषायां
सदवसश्रुवः” इस सूत्रसे भूतसामान्यमें लिट्के स्थानमें क्वसु आदेश, सम्प्र-
सारण । तथ्यगिरः=तथा (तत्प्रकारे) साधुः तथ्या, तथा शब्दसे “तत्र
साधुः” इस सूत्रसे यत् और स्त्रीत्वविवक्षामें टाप् प्रत्यय । “सत्यं तथ्यमृतं
सम्यक्” इत्यमरः । तथ्या गीर्यस्य स तथ्यगीः, तस्मात् (बहु०) । दमनात्=
दमयतीति दमनः, तस्मात्, दम धातुसे “सहितपिदमःसञ्ज्ञायाम्” (ग० सू० २३)
इससे ल्यु (अन) प्रत्यय । तपोधनात्=तप एव धनं यस्य, तस्मात्
(बहु०) । दिष्टविष्टपत्रितयाऽनन्यसदृग्गुणोदयाम्=त्रयः अवयवा, ययोस्ते
त्रितये, त्रि शब्दसे “सङ्ख्याया अवयवे तयप्” इस सूत्रसे तयप् । अन्यस्यां सदृक्
अन्यदृक् (स० त०) । “सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः” इससे “अन्या”
शब्दका पुंवद्भाव । न अन्यसदृक् (नञ्०) । गुणानाम् उदयः (प० त०) ।
अनन्यसदृक् गुणोदयो यस्याः सा (बहु०) । दिष्टाश्च विष्टपानि दिष्टविष्टपानि
“कालो दिष्टोऽप्यनेहापि समयोऽपि” इति, “अथ जगती लोको विष्टपं
भुवनं जगत्” इति चामरः, दिष्टविष्टपानां त्रितये (प० त०), तयोः
अनन्यसदृग्गुणोदया, ताम् । (स० त०) । वरम्=“देवाद् वृते वरः श्रेष्ठे त्रिपु
वलीवे मनाविप्रये” इत्यमरः । आप=आप् + लिट् + त । महाराज भीमने
दमन ऋषिसे तीन कालों और तीन लोकोंमें असाधारणगुणों से सम्पन्न

कन्यारूप वर पाया यह तात्पर्य है। इस पदमे “दमनादमनाक्” यहाँपर यमक अलङ्कार है ॥ १७ ॥

भुवनत्रयमुद्भूवामसौ दमयन्ती कमनीयतामदम् ।

उदियाय यतस्तनुश्रिया दमयन्तीति तनोमिधा दधौ ॥ १८ ॥

अन्वय—असौ यत तनुश्रिया भुवनत्रयमुद्भूवा कमनीयतामद दमयन्ती उदियाय, यत दमयन्तीति अभिधा दधौ ॥ १८ ॥

व्याख्या—अमाऽस्या नामधेय तद्व्युत्पत्ति च प्रदर्शयति—भुवनेति । असौ = तनया, यत = यस्मात्कारणात्, तनुश्रिया = निजशरीरसौ-दयेण, भुवनत्रय-मुद्भूवा = लोकत्रितयमुन्दरीणां, कमनीयतामद = सौन्दर्यगर्व, दमयन्ती = अस्व-गमयन्ती सती, उदियाय = उदित्ता, उत्पन्नेति भाव । यत = तस्मात्कारणात्, दमयन्ती इति = दमयन्तीत्यानुपूर्विकाम्, अभिधा = नाम, दधौ = बभार ॥ १८ ॥

अनुवाद—वह (भीमकी पुत्री) जिस कारणसे अपने शरीरके सौन्दर्यसे तीन लोकोकी मुन्दरियोके सौ-दर्यगर्वका दमन करती हुई उत्पन्न हुई उस कारण से उ-होने ‘दमयन्ती’ ऐसे नामको धारण किया ॥ १८ ॥

टिप्पणी—यत = यद् + तसिल् । तनुश्रिया = तनो श्री, तया (प० त०) । भुवनत्रयमुद्भूवा = त्रय अवयवा यस्य तत् त्रयम्, त्रि शब्दसे “महस्याया अवयवे तयप्” इस सूत्रसे तयप् प्रत्यय और “द्वित्रिभ्या तयस्याऽयञ्वा” इस सूत्रसे उसके स्थानमे विकल्पसे अयच् आदेश । शोभने भूवो यासा ता-मुद्भूव (बहु०) । भुवनाना त्रयम् (प० त०), तस्मिन् मुद्भूव (स० त०) तासाम् । कमनीयतामद = कमनीयस्य भाव (कमनीय + तल् + टाप्), कमनीयताया मद, तम् (प० त०) । दमयन्ती = दमयन्तीति, निजन्त दम धातुसे लट् (शतृ) + डीप्, यहाँपर “न पादस्याङ्ग०” इत्यादि सूत्रसे परस्मै-पदका निषेध होनेपर भी “क्रियाफल कर्तृभामि न होनेसे “शेषात्परस्मैपदम्” इससे परस्मैपद हुआ है । उदियाय = उद् + इण् + लिट् + तिप् (णल्) । दधौ = धा + लिट् + तिप् । इस पद्यमें भुवनत्रयकी मुन्दरियोकी अपेक्षा दमयन्तीके सौन्दर्यकी अधिकताका वर्णन होनेसे व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ १८ ॥

श्रियमेव पर घराऽधिपाद् गुणसिन्धोऽदितामवेहि ताम् ।

श्वघावपि वा विधौ कला मृदचुडानिकुया न वेद क. ॥ १९ ॥

अन्वयः—(हे राजन् !) तां गुणसिन्धोः धराऽधिपात् उदितां प्रियम् एव परम् अवेहि. वा व्यवधौ अपि मृडचूडानिलयां विधोः कलां को न वेद ॥ १९ ॥

व्याख्या—अथ पद्यानामेकविंशत्या चिकुरादारभ्य दमयन्तीं वर्णयति—
श्रियमिति । (हे राजन् !) तां = दमयन्तीं, गुणसिन्धोः = दयादाक्षिण्यादिगुण-
समुद्रात्, धराऽधिपात् = भीमनरेन्द्रात्, उदिताम् = उत्पन्नां, श्रियम् एव =
लक्ष्मीम् एव, परं = ध्रुवम्, अवेहि = जानीहि । देशव्यवधानान्न श्रीरेवेति
त्राव्यमित्याह—व्यवधावपीति । वा = अथवा, व्यवधौ अपि = व्यवधाने सत्यपि,
मृडचूडानिलयां = शिवशिखाऽऽश्रयां, विधोः = चन्द्रमसः, कलां = षोडशं भागं,
को न वेद = को न जानाति ? सर्वोऽपि वेदेत्यर्थः । यया शिवशिरःस्थिताऽपि
कला चन्द्रकलैव तथैव गुणसिन्धोर्भीमभूपालादुत्पन्नाऽपि एषा दमयन्ती श्रीरेवेति
भावः ॥ १९ ॥

अनुवाद—हे राजन् ! दमयन्तीको गुणके समुद्र राजा भीमसे उत्पन्न
लक्ष्मी ही जानिये, अथवा व्यवधानके रहनेपर भी शिवजीके शिरमें आश्रय
लेनेवाली चन्द्रकलाको कौन नहीं जानता है ॥ १९ ॥

टिप्पणी—गुणसिन्धोः = गुणानां (दयादाक्षिण्यादीनाम्) सिन्धुः तस्मात्
(प० त०), धराऽधिपात् = धराया अधिपः, तस्मात् (प० त०) । उदि-
ताम् = उद् + इण् + क्त + टाप् । अवेहि = अव-आङ्-उपसर्गपूर्वक इण् धातुसे
लोट्के तिप्के स्थानमें 'हि' आदेश, गुण होकर अव + एहि । यहाँपर "एत्ये-
घट्यूठसु" इससे प्राप्त वृद्धिको बाधित करके "ओमाडोञ्च" इससे पररूप ।
व्यवधौ = व्यवधानं व्यवधिः, तस्मिन् वि-अव उपसर्गपूर्वक 'धा' धातुसे
"उपसर्गे धोः किः" इस सूत्रसे कि प्रत्यय । व्यवधि शब्द पुंलिङ्गमें है, इसको
नारायण पण्डितने स्त्रीलिङ्गी लिखा है, वह भ्रान्तिमूलक है । मृडचूडानिलयां =
मृडस्य चूडा (प० त०), "गिरीशो गिरिशो मृडः" इत्यमरः । मृडचूडा
निलयो यस्य सा, ताम् (बहु०) । वेद = विद धातुसे "विदो लटो वा" इस
सूत्रसे लट्के तिप्के स्थानमें विकल्पसे णल् आदेश, एक पक्षमें 'वेति' ऐसा रूप
होता है । इस पद्यमें राजा भीममें सिन्धुत्वका आरोप दमयन्तीमें श्रीत्वके
आरोपमें निमित्त है । इस कारण परम्परित रूपक और दृष्टान्त अलङ्कार हैं,
दोनोंकी संसृष्टि है ॥ १९ ॥

चिकुरप्रकरा जयन्ति ते विदुषी मूर्धनि सा विभर्ति यान् ।

पशुनाऽप्यपुरस्कृतेन तत्तुलनामिच्छत् चामरेण कः ॥ २० ॥

अन्वय — ते चिकुरप्रकरा जयन्ति, विदुषी सा यान् मूर्धनि विभति । पशुना अपि अपुरस्कृतेन चामरेण तत्तुलना क इच्छतु ॥ २० ॥

व्याख्या — साम्प्रत दमयन्त्या केशादारभ्य वर्णनमुपक्रमते — चिकुरेति । ते = प्रसिद्धा, चिकुरप्रकरा = केशकलापा, जयन्ति = सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते । विदुषी = पण्डिता, सा = दमयन्ती, यान् = चिकुरप्रकरान्, मूर्धनि = शिरसि, विभति = धारयति । पशुना अपि = चतुष्पदेन अपि, मूर्खेण चमरीमृगेणाऽपीति भावः । अपुरस्कृतेन = अनादृतेन, पृष्ठभागस्थापितेन वा, चामरेण = चमरीपुच्छेन सह तत्तुलना = चिकुरप्रकरसमीकरण, क = जन, इच्छतु = वाञ्छतु, न कोऽपीति भावः ॥ २० ॥

अनुवाद — वे केशकलाप उत्कर्षपूर्वक बढते रहते हैं, पण्डिता दमयन्ती जिन्हे शिरसे धारण करती है । पशु चमरी भृगसे भी अनादृत पूँछमें रखे गये चामरसे उनकी तुलना करनेकी कोन इच्छा करे ॥ २० ॥

टिप्पणी — चिकुरप्रकरा = चिकुराणा प्रकारा (प० त०), विदुषी = वेतीति, विद् घातुसे लटके शतृके स्थानमे “विदे शतुवमु” इससे वसु आदेश, “उगितश्च” इससे स्त्रीत्वविवक्षामे ङीप् “वसो सम्प्रसारणम्” इससे सम्प्रसारण । मूर्धनि = मूर्धन् शब्दमे सप्तमीकी द्विविभक्तिमे “विभाषा द्विष्यो” इससे अल्लोपके अभावपक्षमें रूप । उक्त सूत्रसे अल्लोप होनेपर “मूर्जि” ऐसा रूपभी बनता है । विभति = भृ + छट् + तिप् । अपुरस्कृतेन = न पुरस्कृत, तेन (नञ०) तत्तुलना = तोलन तोलना, “तुल उम्माने” इस घातुसे “अतुलोप-माभ्याम्” ऐसे निपातनसे गुणका अभाव होकर निजन्त तुल घातुसे “ण्यास-श्चयो युच्” इससे युच् (अन) होकर टाप् । तेषा तुलना, ताम्, (प० त०) । इच्छतु = इष + लोट + तिप् । “इषुगमियमा छ” इससे छत्व । इस पद्यमे उपमान चामरसे उपमेय दमयन्तीके चिकुरके उत्कर्षका वर्णन होनेसे व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ २० ॥

स्वदशोर्जनयति सान्त्वना खुरकण्डूयनकैतवान्मृगा ।

जितयोऽदयत्प्रमीलयोस्तदखर्वेक्षणशोभया भयात् ॥ २१ ॥

अन्वय — मृगा तदखर्वेक्षणशोभया जितयो भयात् उदयत्प्रमीलयो स्वदशो खुरकण्डूयनकैतवात् सान्त्वना जनयन्ति ॥ २१ ॥

व्याख्या — मृगा = हरिणा, तदखर्वेक्षणशोभया = दमयन्तीविशालनेत्र-कान्त्या, जितयो = पराभूतयो, अतएव भयात् = भीते, उदयत्प्रमीलयो =

उत्पद्यमाननिमीलनयोः, स्वदृशोः=निजनेत्रयोः, खुरकण्डूयनकैतवात्=शफ-
घर्षणच्छलात्, सान्त्वनाम्=आश्वासनं, जनयन्ति=कुर्वन्ति, यथा लोके पर-
पराजितान् भयान्निमीलितनयनान् जनान् स्वजना हस्तपरामर्शादिना सान्त्वयन्ति
तथैव मृगा अपि दमयन्तीनेत्रपराजिते स्वनेत्रे खुरकण्डूयनच्छलादाश्वासयन्तीति
भावः ॥ २१ ॥

अनुवाद—मृग दमयन्तीके विशाल नेत्रोंकी शोभासे जीते गये । अतएव भय
से मूंदे गये अपने नेत्रोंको खुरसे खुजलानेके वहानेसे आश्वासन देते हैं ॥ २१ ॥

टिप्पणी—तदखर्वेक्षणशोभया=न खर्वे (नख०), अखर्वे च ते ईक्षणे
(क० घा०), तस्या अखर्वेक्षणे (प० त०) तयोः शोभा, तया (प० त०)
भयात्=हेतुमें पञ्चमी । उदयत्प्रमीलयोः=उदयन्ती प्रमीला ययोस्ते, तयोः
(बहु०) । स्वदृशोः=स्वस्य दृशो, तयोः (प० त०) । खुरकण्डूयनकैतवात्
=खुरैः कण्डूयनम् (तृ० त०), “शफं क्लीवे खुरः पुमान्” इत्यमरः ।
खुरकण्डूयनस्य कैतवं, तस्मात् (प० त०) । जनयन्ति=जन + णिच् + लट् +
क्षि । इस पद्यके कैतवाऽपह्नुति और प्रतीयमानोत्प्रेक्षाकी संसृष्टि है ॥ २१ ॥

अपि लोकयुगं दृशावपि श्रुतदृष्टा रमणीगुणा अपि ।

श्रुतिगामितया दमस्वसुर्व्यतिभाते सुतरां घरापते ॥ २२ ॥

अन्वयः—हे घरापते ! दमस्वसुः लोकयुगं श्रुतिगामितया सुतरां व्यतिभाते,
दृशो अपि (श्रुतिगामितया सुतरां व्यतिभाते), श्रुतदृष्टा रमणीगुणा अपि
(श्रुतिगामिनया सुतरां व्यतिभाते) ॥ २२ ॥

व्याख्या—हे घरापते=हे भूपते ! दमस्वसुः=दमयन्त्याः, लोकयुगं=
मातापितृकुलयुग्मं, श्रुतिगामितया=लोकश्रवणविषयत्वेन, जगत्प्रसिद्धत्वेनेति
भावः । सुतराम्=अत्यर्थं, व्यतिभाते=परस्परोत्कर्षेण विनिमयेन वा भाति
(शोभते), दृशो अपि=नेत्रे अपि, दमस्वसुरिति अध्याहार्यम् । श्रुतिगामितया=
कर्णाज्जितविश्रान्ततया, सुतराम्=अत्यर्थं, व्यतिभाते=परस्परोत्कर्षेण विनिमयेन
वा भातः (शोभते) । श्रुतदृष्टाः=आकर्णिताऽवलोकिताः, लोकतः श्रुताः
स्वयं ज्ञाताश्चेति भावः । रमणीगुणा अपि=सौन्दर्योदार्यादयः स्त्रीगुणा अपि,
श्रुतिगामितया=लोकतः श्रवणविषयतया, सुतराम्=अत्यन्तं, व्यतिभाते=
विनिमयेन भाति (शोभते) । दमयन्त्या मातृपितृकुलयुग्मं नेत्रयुगलं स्त्रीगुणा
अति प्रसिद्धिपथागतत्वेन सुतरां शोभन्त इति भावः ॥ २२ ॥

अनुवाद—हे राजन् ! दमयन्ती के मातृकुल और पितृकुल दोनों ही लोकका श्रवण विषय होकर परस्परके उत्कर्षसे शोभित होते हैं, इसी तरह उनकी दोनों आँखें कान तक फैलनेसे परस्परके उत्कर्षसे शोभित होती हैं तथा सुने गये और देखे गये दमयन्तीके सौन्दर्य-औदार्य आदि स्त्रीगुण भी लोकसे श्रवणके विषय होनेसे परस्परमे अत्यन्त शोभित होते हैं ॥ २२ ॥

टिप्पणी—धरापते=धराया पति, तत्सम्बुद्धौ (प० त०) दमस्वसु = दमस्य स्वसा दमस्वसा, तस्या (प० त०) । दमन ऋषिके वरसे महाराज भीमके दम नामका पुत्र और दमयन्ती नामकी पुत्री उत्पन्न हुई थी, महाकविने वर्णनीय होनेसे दमयन्तीकी उत्पत्तिका वर्णन लिखा, दमका नहीं । “न पद-स्वस्नादिभ्य” इससे “अन्नेभ्यो ङीप्” इससे प्राप्त ङीप्का निषेध हुआ है । लोक-युग=लोकयोर्गुणम् (प० त०), ‘लोक’ शब्द यहाँपर लक्षणासे कुलवाचक हुआ है । श्रुतिगामितया=श्रुत्योर्गच्छतीति श्रुतिगामि, श्रुति+गम्+णिनि । श्रुति-गामिनो भाव, तथा, श्रुतिगामि+तल्+टाप्+टा । सुतरा=तरप्रत्यान्त ‘सु’ उपसर्गसे “किमेतिष्ठव्ययघादाम्बद्रव्यप्रकर्षे” इससे आमु प्रत्यय । व्यति-भाते=वि+अति-उपसर्गपूर्वक अदादित्य “भा दीप्तौ” इस घातुसे “कर्तरि कर्मव्यतिहारे” इससे आत्मनेपद हुआ है । कर्मव्यतिहारका अर्थ है कर्मका विनिमय और कैयटके मतमे परस्पर करणको भी कर्मव्यतिहार माना गया है । व्यतिभाते=वि+अति+भा+लट्+त । यहाँपर यह एकवचन है । दृशौ=“दृग्दृष्टौ” इत्यमरः । श्रुतिगामितया=श्रुत्योर्गच्छतस्तच्छीले इति श्रुतिगामिग्यौ, श्रुति+गम्+णिनि+ङीप् (उपपद०) । श्रुतिगामिग्योर्भावि श्रुति-गामिता, तथा, श्रुति+गामिनी+तल्+टाप्+टा । यहाँपर “त्वत्तल्लोर्गुण-वचनस्य” इस सूत्रसे पुबद्भाव हुआ । व्यतिभाते=पहलेके सूत्रसे आत्मनेपद, वि+अति+भा+आताम्, यण् और सवर्णदोधं करके ‘व्यतिभाताम्’ ऐसा रूप होनेपर “दित आत्मनेपदाना टेरे” इससे ‘टि’का एत्व होकर ऐसा रूप बनता है । श्रुतदृष्टा=प्राक् श्रुता पश्चाद् दृष्टा, “पूर्वकालैकसर्वजरत्पुराणनवकेवला समानाधिकरणेन” इससे पूर्वकालसमाप्त रमणीगुणा =रमण्या गुणा (प० त०) । श्रुतिगामितया=श्रुत्योर्गच्छन्तीति श्रुतिगामिन, श्रुति+गम्+णिनि (उप०) । “श्रुति श्रोत्रे, तथाऽऽम्नाये, वर्ताया, श्रोत्रकर्मणो”ति विश्व । श्रुतिगामिना भाव तथा, श्रुतिगामिन्=तल्+टाप्+टा । व्यति-भाते । वि+अति+भा+झ । पहलेके सूत्रसे आत्मनेपद और “आत्मने-

पदेष्वनतः" इससे 'ज्ञ' के स्थान में अत् और पहलेके समान 'टि'का एत्व भी । इस पद्य में "लोकयुगम्" "दृशौ" "रमणीगुणाः" इन सब प्रस्तुत पदार्थोंका व्यतिभान रूप एक क्रिया के साथ सम्बन्ध होनेसे तुल्योगिता और "व्यति-भाते" इसका एकवचन, द्विवचन और बहुवचन होनेसे वचनश्लेष भी है । अतः इनका एकाश्रयाऽनुप्रवेशरूप सङ्कर है ॥ २२ ॥

नलिनं मलिनं विवृण्वती पृपतीमस्पृशती तदीक्षणे ।

अपि खञ्जनमञ्जनाऽश्विते विदधाते रुचिगवंदुविधम् ॥ २३ ॥

अन्वयः—नलिनं मलिनं विवृण्वती, पृपतीम् अस्पृशती तदीक्षणे अञ्जनाऽश्विते (सती) खञ्जनम् अपि रुचिगवंदुविधं विदधाते ॥ २३ ॥

व्याख्या—नलिनं=कमलं, मलिनं=मलीमसम्, असुन्दरमिति भावः, विवृण्वती=कुर्वाणे, स्वसौन्दर्याऽतिशयेनेति भावः । पृपती=मृगीम्, अस्पृशती=स्पर्शम् अपि अकुर्वती, नेत्रसौन्दर्यस्पर्धायां मृगमपि द्वारात्परिहरती इति भावः । तदीक्षणे=दमयन्तीनयने, अश्वनाश्विते=कज्जलपरिष्कृते सती, खञ्जनम् अपि=खञ्जरीटं पक्षिणम् अपि, रुचिगवंदुविधं=सौन्दर्याऽभिमानदरिद्रं, विदधाते=कुर्वति, दमयन्त्या नेत्रे सर्वथाऽप्यनुपमेये इति भावः ॥ २३ ॥

अनुवाद—कमलको मलिन बनाने वाले तथा (सौन्दर्यमें) मृगीका स्पर्श भी नहीं करते हुए दमयन्तीके नेत्र, कज्जलसे परिष्कृत होते हुए, खञ्जन पक्षी को भी सौन्दर्यसे अभिमानमें दरिद्र बना देते हैं ॥ २३ ॥

टिप्पणी—विवृण्वती=विवृणुत इति, वि+वृण्+लट् (शतृ)+ङीप्+औ । पृपतीं="हरिण्यां पृपती प्रोक्ता" इति रन्तिदेवः । अस्पृशती=स्पृशत इति स्पृशती, स्पृश+लट् (शतृ)+औ । न स्पृशती (नञ्०) । तदीक्षणे=तस्या ईक्षणे (प० त०) । अञ्जनाऽश्विते=अञ्जनेन अश्विते (तृ० त०) । खञ्जनं="खञ्जरीटस्तु खञ्जनः" इत्यमरः । रुचिगवंदुविधं=रुचेः गर्वः (प० त०) तस्मिन् दुविधः तम् (स० त०) "निस्वस्तु दुविधो दीनो दरिद्रो दुर्गतोऽपि सः" इत्यमरः । विदधाते=वि+धा+लट्+आताम् । इस पद्यमें दमयन्तीके नेत्रोंके कमल आदिके मलिनोत्पत्ति आदिसे सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी उक्तिसे अतिशयोक्ति और उपमानभूत नलिन आदिसे उपमेयभूत दमयन्तीके नेत्रोंके आधिक्य वर्णनसे व्यतिरेक अलङ्कार, इस प्रकार दो अलङ्कारोंके अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ २३ ॥

अधर खलु बिम्बनामक फलमस्मादिति मग्यमग्यम् ।

लभतेऽधरबिम्बमित्यद पदमस्या रदनच्छद वदत् ॥ २४ ॥

अन्वय — अधरबिम्बम् इति अद पदम् अस्या रदनच्छद वदत् बिम्बनामक फलम् अस्मात् अधर खलु इति भव्यम् अन्वय लभते ॥ २४ ॥

व्याख्या — अधरबिम्बम् = अधरविम्बम् इत्यानुपूर्वीकम्, इति = एवम्, अतः = एतत्, पद = शब्द, अस्या = दमयन्त्या, रदनच्छदम् = ओष्ठ, वदत् = अभिदधत् प्रतिपादयदिति भावः । बिम्बनामक = बिम्बाऽभिधेय, फल = सस्यम्, अस्मात् = दमयन्तीरदनच्छदात् अधरम् = अपकृष्ट, खलु = निश्चयेन, इति = अस्मात्कारणात्, भव्यम् = अबाधितम्, अन्वय = पदार्थसर्ग, लभते = प्राप्नोति ॥ २४ ॥

अनुवाद — “अधरबिम्ब” यह पद दमयन्तीके ओष्ठका प्रतिपादन करता हुआ बिम्ब नामक फल दमयन्तीके ओष्ठसे अधर (निकृष्ट) है इस प्रकार अबाधित अवयव (पदार्थसर्ग) को प्राप्त करता है ॥ २४ ॥

टिप्पणी — रदनच्छद = रदनानां छदः, तम् (प० त०), “रदना वशना दत्ता रदा” इति “ओष्ठाऽधरो तु रदनच्छदो वशनवाससी” इति चाऽमरः । वदत् = वदतीति, वद + लट् (शतृ) + सु । बिम्बनामक = बिम्ब नाम यस्य तत् (बहु०) । लभते = लभ + लट् + त । “अधरबिम्ब” यह पद दमयन्तीके ओष्ठका प्रतिपादन करनेके लिए अधर बिम्ब (बिम्बफलम्) यस्मात्तत् इस प्रकार बहुव्रीहि समाससे अबाधित अन्वय हो जाता है । अन्य स्त्रीके ओष्ठको कहनेके लिए ‘अधरो बिम्बम् इव’ इस प्रकार उपमितकर्मधारय समास करना चाहिए । आकारसे, रक्त वर्णसे और आत्वादसे उत्कृष्ट होनेसे दमयन्तीका ओष्ठ बिम्ब फलसे उत्कृष्ट है — यह तात्पर्य है । इस पद्यमे उपमानभूत बिम्ब फलसे उपमेयभूत दमयन्तीके ओष्ठके आधिक्यका वर्णन होनेसे व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ २४ ॥

हृतसारमिवेन्दुमण्डल दमयन्तीवदनाय वेद्यसा ।

धृतमध्यबिल विलोक्यते धृतगम्भीरखनीखनीलिम ॥ २५ ॥

अन्वय — इन्दुमण्डल दमयन्तीवदनाय वेद्यसा हृतसारम् इव कृतमध्यबिल धृतगम्भीरखनीखनीलिम विलोक्यते ॥ २५ ॥

व्याख्या — इन्दुमण्डल = चन्द्रबिम्ब, दमयन्तीवदनाय = दमयन्तीवदन निर्मातु, वेद्यसा = ब्रह्मणा, हृतसारम् इव = गृहीतश्चेष्टभागम् इव, कृतमध्य-

विलं=विहिताऽन्तरच्छिद्रं, सत्, धृतगम्भीरखनीखनीलिम=धृतगम्भीरनिम्न-
गतकाशनैल्यं, विलोक्यते=दृश्यते । ब्रह्मणा दमयन्त्या मुखं निर्मातुं चन्द्र-
विम्वात्सुन्दरभागो गृहीतः, अतो गृहीतसुन्दरभागे चन्द्रविम्बे छिद्रं सञ्जातं
तत्राऽऽकाशस्य नीलिमा पतितः स एव चन्द्रस्य कलङ्क इति भावः । चन्द्रः सक-
लङ्कः, दमयन्त्या मुखं निष्कलङ्कः । तस्माद्धेतोश्चन्द्रापेक्षया दमयन्तीवदनं
मनोहरतरमिति भावः ॥ २५ ॥

अनुवाद—ब्रह्माजीने दमयन्तीके मुखकी रचनाके लिए चन्द्रमण्डलसे श्रेष्ठ
भागको हरण कर लिया । अतः उसमें (बीचमें) छेद पड़ गया । उसपर जो
आकाशकी नीलिमा है वही कलङ्कके रूप में दिखाई दे रही है ॥ २५ ॥

टिप्पणी—इन्दुमण्डलम्=इन्दोः मण्डलम् (प० त०) । दमयन्तीवदनाय=
दमयन्त्या वदनं, तस्मै (प० त०), “क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः”
इससे चतुर्थी । हृतसारं—हृतः सारो यस्मात् तत् (बहु०) । कृतमध्यविलं=
मध्ये विलम् (स० त०), कृतं मध्यविलं यस्य तत् (बहु०) । धृतगम्भीर-
खनीखनीलिम=गम्भीरा चाऽसौ खनी (क० घा०), “खनिः स्त्रियामाकरः
स्यात्” इत्यमरः । “कृदिकारादक्तिनः” इस सूत्रसे ङीप् प्रत्यय होकर ईकारान्त
भी खनी शब्द हो जाता है । यहाँपर खनीका प्रसिद्ध अर्थ खान न होकर गतं
होता है । नीलस्य भावो नीलिमा, नील+इमनिच्, खस्य नीलिमा
(प० त०), गम्भीरखन्यां खनीलिमा (स० त०), धृतो गम्भीरखनी-
खनीलिमा येन तत् (बहु०) । ब्रह्माजीने चन्द्रविम्बस्थ उत्कृष्ट भाग तो
दमयन्ती का मुख बनानेके लिए निकाल लिया । तब उसके निम्न गतमें आका-
शकी जो नीलिमा पड़ गई वही कलङ्कके रूपमें प्रसिद्ध है । चन्द्रमा में कलङ्क
है दमयन्तीका मुख निष्कलङ्क होनेसे उससे उत्कृष्ट है यह तात्पर्य है । विलो-
क्यते=वि+लोक+लट् (कर्ममें)+त । इस पद्यमें कलङ्कका अपहृतव
करके आकाशकी नीलिमाका आरोप करनेसे अपह्नुति, ‘कृतमध्यविल’ यहाँपर
पदार्थहेतुक काव्यलिङ्ग, ‘हृतसारम् इव’ यहाँपर उत्प्रेक्षा, इस तरह अङ्गाङ्गि-
भावसे सङ्कर । आकाश रूपरहित द्रव्य है । अतः उसमें महाकविने लोक-
प्रसिद्धि के अनुसार नीलिमाका वर्णन किया है ॥ २५ ॥

धृतलाञ्छनगोमयाऽञ्जनं विधुमालेपनपाण्डरं विधिः ।

भ्रमयत्युचितं विवर्भञ्जाऽऽनननीराजनवर्द्धमानकम् ॥ २६ ॥

अन्वय — विधि घृतलाञ्छनगोमयाञ्चनम् आलेपनपाण्डर विधु विदर्भ-
जाऽऽनननीराजनवर्द्धमानक भ्रमयति, उचितम् ॥ २६ ॥

व्याख्या—विधि = ब्रह्मा, घृतलाञ्छनगोमयाञ्चन = गृहीतमृगचिह्नगोमय-
सश्लेषणम्, आलेपनपाण्डर = पिष्टोदकशुक्लवर्ण, तत्सदृशनिजकान्तिसुधाधवलित,
विधु = चन्द्रमस, विदर्भजाऽऽनननीराजनवर्द्धमानक = दमयन्तीमुखारातिकशराव,
किरणदीपकलिकायुक्तमिति भाव । भ्रमयति = भ्रमण कारयति, उचित =
योग्यम्, लोकोत्तरत्वादिति भाव । एव नीराजयतीति देशाऽऽचार ॥ २६ ॥

अनुवाद — ब्रह्माजी गोमयके सदृश, कलङ्कसे युक्त और पिष्टजलके समान
सफेद चन्द्रमाको दमयन्तीके मुखकी आरती उतारनेके लिए मृत्तिकापात्रके
समान जो घुमाते हैं, वह उचित है ॥ २६ ॥

टिप्पणी—घृतलाञ्छनगोमयाञ्चन = गो पुरीष गोमय, 'गो' शब्दसे 'गोब्र
पुरीषे' इस सूत्रसे मयद् प्रत्यय । गोमयेन अञ्चनम् (तृ० त०) । घृत लाञ्छनम्
एव गोमयाञ्चन येन, तम् (बहु०) । आलेपनपाण्डरम् = आलेपनेन पाण्डर,
तम् (तृ० त०) । विधु = "विधु सुधाऽशु शुभ्राऽशु" इत्यमर । विदर्भजा-
ऽऽनननीराजनवर्द्धमानक = विदर्भजाया आननम् (प० त०), तस्य नीराजन
(प० त०), तस्य वर्द्धमानक, तत् (प० त०) । "शरावो वर्द्धमानक"
इत्यमर । भ्रमयति = भ्रम + णिष् + लट् + तिप् । "मिता ह्रस्व" इससे
ह्रस्व हुआ है । जैसे लोकमें नीराजना करनेके लिए और दृष्टदोषको हटानेके
लिए गोबर और पिष्टजलसे लेप करके वर्द्धमान (मिट्टीके पात्र) को घुमाते हैं,
उसी तरह ब्रह्माजी दमयन्तीके मुखमें नीराजन करनेके लिए गोबरके समान
कलङ्कसे युक्त और पिष्टजलके समान अपनी किरणसे सफेद चन्द्ररूप वर्द्धमान
(मृत्तिकापात्र) को घुमाते हैं । चन्द्रमासे दमयन्तीका मुख सुन्दर है, यह तात्पर्य
है । इस पद्यमें साङ्गरूपक और चन्द्रमाके भ्रमणका सम्बन्ध न होनेपर भी
सम्बन्धका वर्णनकरनेसे अतिशयोक्ति है । इस प्रकार दो अलङ्कारोका
अङ्गाङ्गिभावरूप सङ्कुर अलङ्कार है ॥ २६ ॥

सुषमाविषये परीक्षणे निखिल पद्मभाजि तन्मुखात् ।

अधुनाऽपि न भङ्गलक्षणं सलिलोन्मज्जनमुपसृति स्फुटम् ॥ २७ ॥

अन्वय — सुषमाविषये परीक्षणे निखिल पद्मं तन्मुखात् अभाजि, (अत
एव) अधुना अपि भङ्गलक्षणं सलिलोन्मज्जनं न उपसृति स्फुटम् ॥ २७ ॥

व्याख्या—सुषमाविषये = परमशोभाविषये, परीक्षणे = परीक्षाया, जल-

दिव्यशोधने कृते सतीति भावः । निखिलं = समस्तं, पद्मं = कमलं, तन्मुखात् = दमयन्त्याननात्, अभाजि = अभञ्जि, स्वयमेव भग्नमभूदित्यर्थः । अत एव अंघुना अपि = साम्प्रतम् अपि, भङ्गलक्षण = पराजयचिह्नं, सलिलोन्मज्जनं = जला-दूर्ध्वभवनं, न उज्जति = न जहाति, स्फुटम् = इव, जलदिव्योन्मज्जनस्य परा-जयचिह्नत्वस्मरणादिति भावः ॥ २७ ॥

अनुवाद—परमशोभाकी परीक्षामें सम्पूर्ण कमल दमयन्तीके मुखसे हार गये, इसी कारणसे अब तक वे पराजयके चिह्नरूप जलसे उन्मज्जन नहीं छोड़ रहे हैं; ऐसा मालूम हो रहा है ॥ २७ ॥

टिप्पणी—सुपमाविषये = सुपमा विषयो यस्मिन् तत्, तस्मिन् (बहु०) । “सुपमा परमा शोभा” इत्यमरः । तन्मुखात् = तस्या मुखं, तस्मात् (प० त०) । अभाजि = “भञ्जो आमर्दने” इस धातुसे कर्मकर्तामें लुङ्, “चिण्भावकर्मणोः” इससे चिण्, “भञ्जेश्च चिणि” इससे विकल्पसे ‘न’ का लोप, अतः एक पक्षमें “अभञ्जि” ऐसा भी रूप वनता है । भङ्गलक्षणं = भङ्गो लक्षणं यस्य तत् (बहु०) । सलिलोन्मज्जनं = सलिलात् उन्मज्जनं, तत् (प० त०) । उज्जति = “उज्ज उत्सर्गे” धातुसे लट् + तिप् । दमयन्तीका मुख और कमलमें से किसमें अधिक शोभा है इसकी परीक्षाके लिए जल दिव्य किया गया । उसमें कमल जलमें न डूबकर ऊपर उठा हुआ है, अत एव उसका पराजय हुआ है, दम-यन्तीके मुखके समान उसमें शोभा नहीं है, इसकी यहाँपर उत्प्रेक्षा की गई है । जलदिव्यके विषयमें योगीश्वर याज्ञवल्क्यने लिखा है—

“समकालमिपुं मुक्तमानीयाऽन्यो जवी नरः ।

गते तस्मिन्निमग्नाऽङ्गं पश्येच्चेच्छुद्धिमान्पुन्यात् ॥” २।१०९ ॥

इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है, “स्फुटम्” यह पद उत्प्रेक्षाका वाचक है ।

धनुषी रतिपञ्चवाणयोरुदिते विश्वजयाय तद्भ्रुवौ ।

नलिके न तदुच्चनासिके त्वयि नालीकविमुक्तिकामयोः ॥ २८ ॥

अन्वयः—तद्भ्रुवौ विश्वजयाय उदिते रतिपञ्चवाणयोः धनुषी, तदुच्च-नासिके त्वयि नालीकविमुक्तिकामयोः रतिपञ्चवाणयोः नलिके न ॥ २८ ॥

व्याख्या—तद्भ्रुवौ = दमयन्तीभ्रुवौ, विश्वजयाय = जगद्विजयाय, उदिते = उत्पन्ने, रतिपञ्चवाणयोः = रतिकामदेवयोः, धनुषी = चापी, ध्रुवम् । एवं च तदुच्चनासिके = दमयन्त्युन्नतनासाच्छिद्रे, त्वयि = भवति, नालीकविमुक्ति-

कामयो = बाणप्रहारार्थिनो, रतिपञ्चबाणयो = रतिकामदेवयो, नलिके न = शराऽऽधारनलो न ? अपि तु नलिके एवेति भावः । दमयन्त्या भ्रूनासिक दृष्ट्वा सर्वोऽपि कामवशो भवतीति तात्पर्यम् ॥ २८ ॥

अनुवाद—दमयन्तीकी भीहि जगत्को जीतनेके लिए उत्पन्न रति और कामदेवके धनुष हैं क्या ? उसकी ऊँची नासिकाके दो छिद्र आपमे बाण छोड़नेकी इच्छा करने वाले रति और कामदेवकी नलियाँ तो नहीं हैं ॥ २८ ॥

टिप्पणी—तद्भ्रूवी = तस्या भ्रूवो (प० त०) । विश्वजपाय = विश्वस्य जप, तस्मै (प० त०), “तुमर्याच्च भाववचनात्” इससे चतुर्थी । उदिते = उद् + इण् + क्त + डि । रतिपञ्चबाणयो = पञ्च बाणा यस्य स (ब्रु०) । पाँच बाण होनेके कारण कामदेवको “पञ्चबाण” वा “पञ्चशर” कहते हैं, पाँच बाण जैसे—

“अरविन्दमशोक च चूत च नवमल्लिका ।

नीलोत्पल च पञ्चते पञ्चबाणस्य सामका ॥”

अर्थात् कमल, अशोक पुष्प, आमका फूल, नवमल्लिका और नीलकमल—ये पाँच प्रकार के पुष्प कामदेव के बाण हैं । रतिश्च पञ्चबाणश्च रतिपञ्चबाणी, तयो (द्वन्द्व०) । तदुच्चनासिके = उच्चै च ते नासिके (क० घा०) । नासिकाके छिद्रोंके द्वित्वसे नासिकामे द्विवचन किया गया है । तस्या उच्चनासिके (प० त०) त्वयि = विषयमे सप्तमी । नालीकविमुक्तिकामयो = विमुक्ति कामयेते इति विमुक्तिकामौ, विमुक्ति-उपपदपूर्वक “कमु कान्तौ” धातुसे “शीलिकामि-भक्ष्याचरिभ्यो ण” इस सूत्रसे ण प्रत्यय (उपपद०) । नालीकाना विमुक्तिकामौ, तयो (प० त०) । “नालीक पयस्ये स्त्री, नालीक शरशत्ययो ।” इति विश्व । यहाँपर भ्रूयुग्ममे धनुर्युग्मका आरोप होनेसे पूर्वार्द्धमे रूपक और उत्तरार्द्धमे नलिकामे नासिकात्वकी संभावना करनेसे उत्प्रेक्षा, इस प्रकार दो अलङ्कारोंकी संसृष्टि है ॥ २८ ॥

सदृशी तव शूर ! सा परं जलदुर्गस्थमृणालजिद्भुजा ।

अपि मित्रजुषा सरोरुहा गृह्यालु करलीलया ध्रिय ॥ २९ ॥

अन्वय — हे शूर ! जलदुर्गस्थमृणालजिद्भुजा मित्रजुषाम् अपि सरोरुहा ध्रिय करलीलया गृह्यालु स तव पर सदृशी ॥ २९ ॥

व्याख्या—हे शूर = हे वीर !, जलदुर्गस्थमृणालजिद्भुजा = सलिलदुर्गस्थ-विसर्जयिबाहु, सा = दमयन्ती, मित्रजुषाम् अपि = अर्कसेविना, मुहूर्तहायसम्प-

न्नानाम् अपि, सरोरुहां = कमलानां, श्रियः = शोभाः, सम्पदश्च, करलीलया = हस्तविलासेन, वलिग्रहणेन च, गृह्यालुः = ग्रहणशीला, सा = दमयन्ती, तव = भवतः, परम् = अत्यर्थं, सदृशी = तुल्या, दमयन्त्या भुजौ मृणालादपि कोमलौ, दमयन्त्याः पाणिः कमलादपि मनोहर इति भावः ॥ २९ ॥

अनुवाद—हे वीर ! जलरूप किलेमें रहनेवाले कमलको जीतनेवाली बांहों-वाली वह (दमयन्ती) सूर्यकी सेवा करनेवाले वा मित्रसहायसे सम्पन्न कमलों-की शोभा वा सम्पत्तियोंको हाथके विलाससे वा करग्रहणके रूपमें लेनेवाली, आपके लिए अत्यन्त योग्य है ॥ २९ ॥

टिप्पणी—शूरः = “शूरो वीरश्च विक्रान्तः” इत्यमरः । जलदुर्गस्थमृणाल-जिदभुजा = जलम् एव दुर्गः (रूपक०); तस्मिन् तिष्ठन्तीति जलदुर्गस्थानि, जलदुर्ग + स्था + कः (उपपद०), तानि च तानि मृणालानि (क० घा०), तानि जयत इति जलदुर्गस्थमृणालजितौ, जलदुर्गस्थमृणाल + जि + क्विप् । तादृशी भुजौ यस्याः सा (वह०), मित्रजुषां = मित्रं जुषन्त इति मित्रजुषि तेषाम्, मित्र + जुप् + क्विप् । मित्र पदका अर्थ यहाँपर सूर्य और सुहृद् है । “मित्रं सुहृदि, मित्रोऽङ्कः” इति विश्वः । सरोरुहां = सरसि रोहन्तीति सरो-रुंहि, तेषां, सरस् + रुह् + क्विप् (उपपद०) + आम् । श्रियः = “श्रीलक्ष्मी-वेशसम्पत्सु भारतीशोभयोरपि” इति त्रिकाण्डशेषः । “गृह्यालुः” इस कृदन्त-पदके योगमें “कर्तृकर्मणोः कृतिः” इससे प्राप्त पष्ठीका “न लोकाऽव्यनिष्ठा-खलर्यतृनाम्” इससे निषेध होनेसे कर्ममें द्वितीया । करलीलया = करयोः अथवा कराणां लीला, तया (प० त०), “वलिहस्तांश्शवः कराः” इति “लीला विलासक्रिययोः” इति चामरः । गृह्यालुः = गृह्यते इति, “गृह् ग्रहणे” इस चौरादिक धातुसे “स्पृहिगृहिपतिदयिनिद्रातन्द्राश्चद्वाम्य आलुच्” इस सूत्रसे आलुच् प्रत्यय । “गृह्यालुर्ग्रहीतरि” इत्यमरः । जो जलरूप किलेमें रहनेवाले मृणालोंको भी अपने बाहुसे जीतती हैं और जो सूर्यका अथवा मित्रका आश्रय लेनेवाले कमलोंकी शोभा वा सम्पत्तिको भी अपने हाथोंके विलाससे अथवा करके रूपमेंसे ग्रहण करती है—ऐसी वीर नारी आप जैसे वीरके लिए बहुत ही योग्य है—यह तात्पर्य है । इस पद्यमें दमयन्ती और नलरूप योग्य व्यक्तियोंकी अनुरूपतासे दलाया होनेसे “सम” अलङ्कार है, जैसे कि “समं स्यादानु-रूप्येण श्लाघा या योग्यवस्तुनोः ।” सा० टि० १०-६२ । मित्र, कर, लीला और श्री का सूर्य, वलि, क्रिया और सम्पत्तिसे भेद होनेपर भी दलेपसे अभेदका

अध्यवसाय होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है । अतएव इनका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ २९ ॥

ययसी शिशुतातदुत्तरे मुदशि स्वाऽभिर्विधि विधित्सुनी ।

विधिनाऽपि न रोमरेखया कृतसीम्नी प्रविभज्य रज्यत ॥ ३० ॥

अन्वय — मुदशि स्वाऽभिर्विधि विधित्सुनी शिशुतातदुत्तरे ययसी विधिना रोमरेखया प्रविभज्य कृतसीम्नी अपि न रज्यत ॥ ३० ॥

व्याख्या—मुदशि = मुलोचनाया, सुन्दर्या दमयन्त्यामिति भाव । स्वाभि-विधि = तिजव्याप्ति, विधित्सुनी = विधातुम्, इच्छती, शिशुतातदुत्तरे = बाल्य यौवने, ययसी = अवस्थे, विधिना = ब्रह्मणा, सीमाभिज्ञेनेति भाव । रोमरेखया = लोमपङ्क्त्या, सीमाभिज्ञेनेति भाव । प्रविभज्य = प्रविभाग कृत्वा, रोमोत्पत्ते पूर्वमत्र दीधवेन स्यात्तव्य, तत् पर यौवनेनेति कालतो विभाग कृत्वेति भाव । कृतसीम्नी अपि = विहितमर्यादे अपि = न रज्यत = न सन्तुष्यत, रम्यवस्तु दुस्त्यजमिति भाव । एतेन वय सन्धिदत्त ॥ ३० ॥

अनुवाद—मुदरी दमयन्तीमे अपनी प्रभुताको रखनेकी इच्छा करनेवाली बचपन और जवानी अवस्थाएँ ब्रह्माजीके रोमकी रेखासे विभाग करके मर्यादा करनेपर भी सन्तुष्ट नहीं होती हैं ॥ ३० ॥

टिप्पणी—मुदशि = सीमने दृशी यस्या सा मुदक्, तस्याम् (बहु०) । स्वाभिर्विधि = स्वस्य अभिविधि, तम् (प० त०) । विधित्सुनी = विधातु-मिच्छुनी, वि + धा + सन् + उ + औ । शिशुतातदुत्तरे = शिशोर्भाव शिशुता, शिशु + तल् + टाप् । तस्या उत्तरम् (प० त०) । शिशुता च तदुत्तर (यौवनम्) च (द्वन्द्व), ययसी = “लग्नावास्यादिनोर्वय” इत्यमर । रोमरेखया = रोम्णा रेखा तया (प० त०) । प्रविभज्य = प्र + वि + भज् + क्त्वा (त्यप्) । कृतसीम्नी = कृता सीमा ययोस्ते (बहु०) । रज्यत = “रज्ज रागे” धातुसे कट् + तस । “अनिदिता हल उपधाया विङिति” इससे नकारका लोप । इस पद्यमे प्रस्तुत वङ्गोविशेषके साम्यसे अप्रस्तुत विवादकी प्रतीति होनेसे समा-सोक्ति अलङ्कार है ॥ ३० ॥

अपि तद्वपुर्वि प्रसर्पतोगमिते कान्तिभरैरगाधताम् ।

स्मरयोवनयो खलु द्वयो प्लवकुम्भी भवत कुचावुभौ ॥ ३१ ॥

अन्वय — कान्तिभरैरगाधता गमिते तद्वपुर्वि प्रसर्पतो स्मरयोवनयो द्वयो अपि उभौ कुची प्लवकुम्भी भवत खलु ॥ ३१ ॥

व्याख्या—श्लोकत्रयेण पयोधरी वर्णयति—अपीति । कान्तिक्षरैः=लावण्य-
प्रवाहेः, अगाधताम्=अतलस्पर्शताम्, दुरवगाहतामिति, भावः । गमिते=
प्रापिते, तद्वपुषि=दमयन्तीशरीरे, प्रसर्पतोः=प्रसर्पणं कुर्वतोः, प्लवमान-
योरिति भावः । स्मरयौवनयोः=कामतारुण्ययोः, द्वयोरपि=उभयोरपि,
उभौ=द्वौ, कुचौ=पयोधरी, प्लवकुम्भौ=तरणकलशौ, भवतः=विद्येते,
खलु=निश्चयेन, लोकेऽपि तरङ्गिरनिमज्जनाय कुम्भादिकमाश्रीयते इति
प्रसिद्धम् ॥ ३१ ॥

अनुवाद—लावण्यके प्रवाहोसे अतलस्पर्शी दमयन्तीके शरीरमें, तरते
हुए कामदेव और तारुण्य दोनोंको दमयन्तीके दोनों कुच तैरनेके लिए घड़े हो
रहे हैं ॥ ३१ ॥

टिप्पणी—कान्तिक्षरैः=कान्तीनां क्षरा, तैः (प० त०) “वारिप्रवाहो
निक्षरो क्षरः” इत्यमरः । गमिते=गम् + णिच् + क्त + डि । तद्वपुषि=
तस्या वपुः, तस्मिन् (प० त०) । प्रसर्पतोः=प्रसर्पंत इति प्रसर्पति, तयोः,
प्र + सृप् + लट् (शतृ) + ओस् । स्मरयौवनयोः=स्मरश्च यौवनं च स्मर-
यौवने, तयोः (द्वन्द्वः) । प्लवकुम्भौ=प्लवस्य कुम्भौ (प० त०) । इस पद्यसे
दमयन्तीके शरीरमें कान्तिकी प्रचुरता, कामदेव और यौवनका प्रादुर्भाव और
दमयन्तीके कुचोंका विस्तार ऐसे अर्थ सूचित होते हैं । दमयन्तीके कुचोंमें काम-
देव और यौवनके प्लवनकुम्भत्वकी उत्प्रेक्षासे कुचोंकी अतिशय वृद्धि व्यङ्ग्य
होती है । इस प्रकार अलङ्कार से वस्तुछवि है ॥ ३१ ॥

कलसे निजहेतुदण्डजः किमु चक्रभ्रमकारितागुणः ।

स तदुच्चकुचौ भवन् प्रभाक्षरचक्रभ्रममातनोति यत् ॥ ३२ ॥

अन्वयः—निजहेतुदण्डजः चक्रभ्रमकारितागुणः कलसे किमु ? यत् स तदु-
च्चकुचौ भवन् प्रभाक्षरचक्रभ्रमम् आतनोति ॥ ३२ ॥

व्याख्या—निजहेतुदण्डजः=स्वकारणदण्डजन्यः, चक्रभ्रमकारितागुणः=
कुलालभाण्डभ्रमणजनकत्वधर्मः, कलसे किमु=दण्डकार्यरूपे घटे किम्, सङ्क्रान्त
इति शेषः । यत्=यस्मात् कारणात्, सः=कलसः, तदुच्चकुचौ=दममन्यु-
घ्नतपयोधरी भवन्=सन्, दमयन्तीकुचस्वरूपेण परिणतः सन्निति भावः ।
प्रभाक्षरचक्रभ्रमं=प्रभाक्षरे (लावण्यप्रवाहे) चक्रभ्रमम् (चक्रवाकप्रान्ति,
कुलालदण्डभ्रमणं च), आतनोति=प्रकरोति ॥ ३२ ॥

अनुवाद—अपने कारण दण्डसे उत्पन्न चक्र भ्रमणकारकत्वस्वरूप गुण कलशरूप कार्यमे सक्रान्त हुआ है क्या ? जिस कारणसे कि वह (कलश) दमयन्तीके उच्च कुचोके स्वरूपमे पण्डित होता हुआ लावण्यके प्रवाहमें चक्र-वाककी भ्रांति वा कुम्भकारके दण्डभ्रमणको कर रहा है ॥ ३२ ॥

टिप्पणी—निजहेतुदण्डज = निजभ्रांती हेतु (क० धा०) त चाऽसौ दण्ड (क० धा०), तस्माज्जात, निजहेतुदण्ड + जन् + ॥ चक्रभ्रमकारिता-गुण = भ्रमण भ्रम, “भ्रमु अनवस्थाने” धातुसे “भावे” इस सूत्रसे भावमें घञ्, और “नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्याऽनाच्मे” इस सूत्रसे वृद्धि का निषेध । “भ्रमोऽम्बुनिर्गमे भ्रान्तौ कुविदभ्रमयोरपि” इति मेदनी । चक्रस्य भ्रम (प० त०) ‘चक्रो गणे चक्रवाके चक्र सैररथाऽङ्गयो । ग्रामजाले कुलालस्य भाण्डे राट्ठाऽस्त्रयोरपि” इति विश्व । चक्रभ्रम करोरीति तञ्जोल चक्रभ्रम-कारी, चक्रभ्रम + कृ + णिनि + सु (उपपद०) चक्रभ्रमकारिणो भाव चक्रभ्रम-कारिता, चक्रभ्रमकारिन् + तल + टाप् । सा एव गुण (रूपक०) “गुण प्रधाने रूपादौ” इत्यमर । तदुच्चकुचौ = उच्चौ च तौ कुचौ (क० धा०) । तस्या उच्चकुचौ (प० त०) । भवन् = भवतीति, भू + लट् + शतृ + सु । प्रभाक्षरचक्र-भ्रम = प्रभाणा क्षर (प० त०), चक्रस्य भ्रम (प० त०) प्रभाक्षरे चक्र-भ्रम, तम् (स० त०) चक्रवाकभ्रांति कुलालदण्डभ्रमण च । आतनोति = आह् + तनु + लट् + तिप् ।

महाकविने इस पद्यमे ग्यायशास्त्रमें अपनी अभिज्ञता दरसाई है । ग्यायशास्त्र के अनुसार कारणके तीन भेद होते हैं—समवायिकारण, असमवायिकारण और निमित्तकारण । जिसमे समवाय सम्बन्धसे विद्यमान होकर कार्य उत्पन्न होता है उसे ‘समवायिकारण’ कहते हैं, जैसे घटका कपाल समवायिकारण है, वेदाङ्गी इसे ही “उपादान कारण” कहते हैं । समवायिकारण द्रव्य ही होता है । घटका कपालद्वयसंयोग “असमवायिकारण” है । असमवायिकारण गुण वा कर्म होता है, द्रव्य नहीं । समवायिकारण और असमवायिकारणसे भिन्न कारणको निमित्तकारण कहते हैं, जैसे घटका कुलाल, दण्ड आदि निमित्त कारण हैं । “कारणगुणा कार्यगुणानारभन्ते” अर्थात् कारणके गुण कार्यके गुणोको बनाते हैं । जैसे कि पटका तत्तु समवायिकारण है, शुक्ल तन्तु शुक्ल पटका और कृष्ण तत्तु कृष्ण पटका निर्माण करते हैं यह नियम मात्र समवायिकारणमे चरितार्थ होता है असमवायिकारण और निमित्तकारणमे

नहीं । परन्तु कलश (घट) दमयन्तीके कुचस्वरूपमें परिणत होकर लावण्य-प्रवाहमें जो कुलालचक्रका भ्रम उत्पन्न कर रहा है सो उस कलशमें उसके हेतु (निमित्तकारण) दण्डसे उत्पन्न हुआ है, ऐसा प्रतीत होता है । दमयन्तीके कुचकलशमें चक्रवाककी भ्रान्ति होती है, यह दूसरा अर्थ भी होता है । इस प्रकार दमयन्तीके कुचकलशका निमित्तकारण कुलालचक्रका भ्रम कार्यभूत दमयन्तीके कुचकलशमें भी देखा जाता है; यह तात्पर्य है ।

इस पद्यमें “तदुच्चकुची भवन्” इस अंशमें रूपक, पूर्वाद्धमें उत्प्रेक्षा और उत्तराद्धमें उत्प्रेक्षा के वाचक ‘इव’ आदि शब्दोंके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा और चक्रका कुलालभाण्ड और चक्रवाक, भ्रमका भ्रमण और भ्रान्ति इनमें भेद होने पर भी श्लेषकी महिमासे अभेद अध्यवसाय होनेसे दो अतिशयोक्तियाँ हैं, इस प्रकारसे सङ्कर हैं ॥ ३२ ॥

भजते खलु षण्मुखं शिखी चिकुरैर्निमितवहंगहर्णः ।

अपि जम्भरिपुं दमस्वसुजितकुम्भः कुचशोभयेभराद् ॥ ३३ ॥

अन्वयः—दमस्वसुः चिकुरैः निमितवहंगहर्णः शिखी षण्मुखं भजते खलु । दमस्वसुः कुचशोभया जितकुम्भः इभराद् अपि जम्भरिपुं भजते खलु ॥ ३३ ॥

व्याख्या—दमस्वसुः=दमभगिन्याः, दमयन्त्या इत्यर्थः । चिकुरैः=केश-कलापैः, निमितवहंगहर्णः=कृतपिच्छनिन्दः, शिखी=मयूरः, षण्मुखं=षडाननं, कार्तिकेयमित्यर्थः, भजते=आश्रयते, खलु=निश्चयेन । तथैव दमस्वसुः=दम-यन्त्याः, कुचशोभया=पयोधरकान्त्या, जितकुम्भः=पराजितमस्तकपिण्डः, इभराद् अपि=ऐरावतः अपि, जम्भरिपुं=जम्भभेदिनम् इन्द्रमित्यर्थः, भजते=आश्रयते, खलु=निश्चयेन, उभयत्रापि भीत्या उत्कर्षप्राप्तीच्छया वेति बोद्धव्यम् ॥ ३३ ॥

अनुवाद—दमयन्तीके केशकलापोसे पिच्छोंका तिरस्कार किये जानेसे मयूरने कार्तिकेयका आश्रय लिया है । उसी प्रकार दमयन्तीके कुचोंकी कान्तिसे मस्तकपिण्डोंके परास्त होनेसे ऐरावत हाथीने भी इन्द्रका आश्रय लिया है ॥ ३३ ॥

टिप्पणी—दमस्वसुः=दमस्य स्वसा, तस्याः (प० त०) । निमितवहंगहर्णः=वहर्णिं गहर्णा (प० त०), “पिच्छवर्हे नपुंसके” इत्यमरः । निमिता वहंगहर्णा यस्य सः (बहु०) । शिखी=शिखा (चूडा) अस्यास्तीति, शिखा-शब्दसे “श्रीह्यादिभ्यश्च” इस सूत्रसे इनि । “शिखावलः शिखी केकी” इत्यमरः ।

पण्मुत्त = पट् मुत्तानि यस्य स, तम् (बहु०) “यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा”
इमसे अनुनासिक ण आदेश, एक पक्षमें “पङ्मुत्तम्” । “कार्तिकेयो महाशेखः
शरजमा पदानन” इत्यमर । भजने = “भज सेवायाम्” घातुसे लट् + त ।
कुचशोभया = कुचयो शोभा, तया (प० त०) । जितकुम्भ = जितो कुम्भो
यस्य स (बहु०) । इमराट् = राजति इति राट्, “राजृ दीप्तौ” घातुसे
“सत्सूद्विप०” इत्यादि सूत्रसे क्तिप् प्रत्यय । इमाना राट् (प० त०) ।
जम्भरिपु = जम्भस्य रिपु, तम् (प० त०), “जम्भभेदी हरिह्न स्वाराण्
नमुचिसूदन” इत्यमर । इस पक्षमें “भजते” इस एक क्रियामे अप्रस्तुत शिखी
और इमराट् इनका कर्तृत्वसे सम्बन्ध होनेसे तुल्ययोगिता, पण्मुत्त और जम्भ-
रिपुके भजनके प्रति निमित्तबर्हणहणत्व और जितकुम्भत्वकी हेतुतासे पदार्थ-
हेतुक दो काव्यलिङ्ग तथा वैसे हेतुसे भजनद्वयका सम्बन्ध न होनेपर भी
सम्बन्धका प्रतिपादन करनेसे अतिशयोक्तियाँ हैं, इस प्रकार इन अलङ्कारों
सङ्कर है ॥ ३३ ॥

उदर नतमध्यपृष्ठतास्फुरदङ्गुष्ठपदेन मुष्टिना ।

चतुरङ्गुलमध्यनिर्गतत्रिबलिभ्राजि कृत दमस्वसु ॥ ३४ ॥

अर्थ — दमस्वसु उदर नतमध्यपृष्ठतास्फुरदङ्गुष्ठपदेन मुष्टिना चतुर-
ङ्गुलमध्यनिर्गतत्रिबलिभ्राजि कृतम् ॥ ३४ ॥

व्याख्या — दमस्वसु = दमयन्त्या, उदर = जठर, नतमध्यपृष्ठतास्फुर-
दङ्गुष्ठपदेन = निम्नमध्यप्रदेशपञ्चाङ्गागतास्फुटीभवद्बुद्धाङ्गुलि-यासस्यानेन,
मुष्टिना = सम्पीडिताङ्गुलिपाणिना, चतुरङ्गुलमध्यनिर्गतत्रिबलिभ्राजि =
अङ्गुलिचतुष्टयाऽन्तरालनि सृतबलित्रयशोभि, कृत = विहित, कौतुकिना विधि-
मेति शेष । मुष्टिग्राह्यमध्येय दमयन्तीति भावः ॥ ३४ ॥

अनुवाद — दमयन्तीका पेट, ब्रह्माजीने पीठका मध्यभाग नन होनेसे अगूठे-
का स्थान व्यक्त होनेवाली मुट्ठीसे चार अंगुलियोंके बीचसे निकली हुई तीन
उदररेखाओंसे शोभित बनाया है ॥ ३४ ॥

टिप्पणी — दमस्वसु = दमस्य स्वसा, तस्या (प० त०) । उदर =
“पिचण्डकुक्षी जठरोदर तुन्दम्” इत्यमर । नतमध्यपृष्ठतास्फुरदङ्गुष्ठपदेन =
नत मध्य यस्य तत् (बहु०), “मध्यम चाञ्चलन च मध्योऽस्त्री” इत्यमर ।
नतमध्य पृष्ठ यस्य (उदरस्य) तत् (बहु०), तस्य भाव तत्ता, (नतमध्य-
पृष्ठ + तल् + टाप्) । स्फुरत् अङ्गुष्ठपद यस्य स (बहु०) । नतमध्य-

पृष्ठतया स्फुरदङ्गुलपदः, तेन (तृ० त०) । चतुरङ्गुलमध्यनिर्गतत्रिवलिभ्राजि = चतसृणाम् अङ्गुलीनां समाहारः चतुरङ्गुलम्, “तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च” इससे समास “सङ्ख्यापूर्वो द्विगुः” इससे उसकी द्विगुसञ्ज्ञा, “स नपुंसकम्” इससे नपुंसकलिङ्गता और “तत्पुरुषस्याङ्गुलेः सङ्ख्याऽव्ययादेः” इस सूत्रसे समासाऽन्त अच् प्रत्यय । चतुरङ्गुलस्य मध्याः (प० त०) । चतुरङ्गुलमध्येभ्यो निर्गतम् (प० त०) । तिसृणां वलीनां समाहारः त्रिवलि, पहलेके समान द्विगुसमास आदि कार्य । चतुरङ्गुलमध्यनिर्गतं च तत् त्रिवलि (क० घा०) तेन भ्राजते तच्छीलं, चतुरङ्गुलमध्यनिर्गतत्रिवलि + भ्राज् + णिनि + तु (उपपद०) । कृतं = कृ + क्त (कर्ममें) । दमयन्तीकी कमर मूढीसे ग्रहण करने योग्य (पतली) है । मूढीसे ग्रहण करनेसे अंगूठेसे प्रेरणा करनेसे पीठके बीच में नन्नता और पेटमें चार अंगुलियोंसे प्रेरणा करनेसे तीन उदररेखाओंके आविर्भावकी उत्प्रेक्षा होती है । उत्प्रेक्षावाचक शब्द ‘इव’ आदिके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ३४ ॥

उदरं परिमातु मुष्टिना कुतुकी कोऽपि दमस्वनुः किमु ?

धृततच्चतुरङ्गुलीव यद्वलिभिर्भाति सहेमकाञ्चिभिः ॥ ३५ ॥

अन्वयः—कः अपि कुतुकी दमस्वनुः उदरं मुष्टिना परिमाति किमु ? यत् सहेमकाञ्चिभिः वलिभिः धृततच्चतुरङ्गुलि इव भाति ॥ ३५ ॥

व्याख्या—प्रकारान्तरेण उदरमेव वर्णयति—उदरमिति । कः अपि = अज्ञातनामधेयो जनः कुतुकी = कुतूहली सन्, दमस्वनुः = दमयन्त्याः । उदरं = जठरं, मुष्टिना = सम्पीण्डिताऽङ्गुलिपाणिना, परिमाति किमु = परिच्छिनत्ति किम् ?, यत् = यस्मात्कारणात्, सहेमकाञ्चिभिः = सुवर्णमखलासहिताभिः, वलिभिः = तिसृभिः उदररेखाभिः, धृततच्चतुरङ्गुलि इव = धृतपरिमात्रङ्गुली-चतुष्टयम् इव, भाति = शोभते ॥ ३५ ॥

अनुवाद—कोई पुरुष कुतूहलसे युक्त होकर दमयन्ती के पेटको मूढीसे मापता है क्या ? जो कि सुवर्णमखला के साथ तीन उदररेखाओंसे दमयन्तीका पेट, नापनेवाले की चार अंगुलियोंके निशानसे युक्तके समान मालूम पड़ता है ॥ ३५ ॥

टिप्पणी—कुतुकी = कुतुकम् अस्याऽस्तीति, कुतुक + इनि । “कोतूहलं कोतुकं च कुतुकं च कुतूहलम्” इत्यमरः । परिमाति = परि—उपसर्गपूर्वक ‘माद् माने’ धातुसे लट् । किमु = यह उत्प्रेक्षावाचक शब्द है । सहेम-

काञ्चिभि = हेमन् काञ्चि (प० त०) । तथा सहिता सहेमकाञ्चय, ताभि (तुल्ययोगबहु०) । घृततत्त्वचतुरङ्गुलि = चतुसङ्ख्यका अङ्गुल्य चतुरङ्गुल्य (मध्यमपदलोपी स०), तस्य (परिमातु) चतुरङ्गुल्य (प० त०) घृता तत्त्वचतुरङ्गुल्यो येन तत् (बहु०) । तीन उदररेखाएँ और चौथी हेमकाञ्ची (सुवर्णमेखला) इस प्रकार मापनेवालेकी भुट्टीकी चार अङ्गुलियोंके समान प्रतीति होती हैं, यह तात्पर्य है । पहलेके पद्यमें तीन उदररेखाओंकी चार अङ्गुलियोंके मध्यसे निकलनेकी उत्प्रेक्षा की गई है, इसमें काञ्चीसे युक्त उहीं उदररेखाओंकी अङ्गुलिचतुष्टयरूपमें उत्प्रेक्षा की गई है, यह भेद है । इस पद्य में दो उत्प्रेक्षाओंका सङ्कर है ॥ ३५ ॥

पृथुवर्तुल्लसन्नितम्बदृग्निहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया ।

विधिरेकचक्रचारिण विमु निमित्तति मान्मय रयम् ॥ ३६ ॥

अन्वयः—पृथुवतुलतन्त्रितम्बकृत् विधि मिहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया एक-
चक्रचारिण भान्मथ रथ निर्मित्सति किमु ॥ ३६ ॥

ध्यातृणां-पृथुवर्तुलसन्निभम्बकृत्=विशालवृत्तदमयन्तीकटिपद्माङ्गागनिर्माता,
विधि = ब्रह्मा, मिहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया = रविरथनिर्माणाऽध्यासपाठयेन,
एकचक्रचारिणम् = एकाकिरथाऽङ्गचरणशील, मान्मथ = मन्मथसम्बन्धिन,
रथ = स्यन्दन, निर्मित्सति किमु = निर्मातुम् इच्छति किम्?, ब्रह्मा सूर्यस्येव
मन्मथस्यापि एकचक्र रथ निर्मातुमिच्छति किम्? इति भावः ॥ ३९ ॥

अनुवाद—विशाल और गोल दमयन्तीके नितम्बको बनानेवाले ब्रह्माजी सूर्यके रथके निर्माणकी अभ्यासपटुतासे एक ही चक्रसे चलनेवाले कामदेवके रथको बनाना चाहते हैं क्या ॥ ३६ ॥

टिप्पणी—पृथुवर्तुलतन्निमित्तम्बकृत् = “पृथुआऽसौ वर्तुल” (क० धा०),
“विशङ्कृत पृथु बृहद्विशालम्” इति “वर्तुल निस्तल वृत्तम्” इत्यमर । तस्या
नितम्ब (य० त०), “पश्चान्नितम्ब स्त्रोक्तथा” इत्यमर । पृथुवर्तुल-
आऽसौ तन्नितम्ब (क० घा०), त करोतीति, पृथुवर्तुलतन्नितम्ब + कृ +
निष्प्र + सु (उपपद०) । मिहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया = मिहिरस्य स्यन्दन
(य० त०), तस्य शिल्प (य० त०), तस्य शिक्षा, तथा (य० त०) ।
एककचक्रचारिणम् = एकम् एव एककम् ‘एक’ शब्दसे ‘एकादाकिनिष्वाऽसहाये’
इस सूत्रसे कन् प्रत्यय, ‘एकाकी त्वेक एकक’ इत्यमर । एकक च तत् चक्र
(क० धा०), तेन चरतीति तच्छील, तम्, एककचक्र + चर + णिनि +

अम् (उपपद०) । मान्मथं = मन्मथस्य अयं मान्मथः, तम्, मन्मथ शब्दसे 'तस्येदम्' इस सूत्रसे अण् और 'तद्धितेष्वचामादेः' इस सूत्रसे आदिवृद्धि । निमित्सति = निर्-उपसर्गपूर्वक-माङ् घातुसे सन् + लट् + तिप् । 'सनि मीमा-धुरभलभशकपतपदामच इस्' इससे इस् आदेश 'सः स्याधंघातुके' इससे सकार के स्थानमें तकार आदेश और 'अत्र लोपोऽभ्यासस्य' इस सूत्रसे अभ्यासका लोप होता है । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ३६ ॥

तरुमरूयुगेण सुन्दरी किमु रम्भां परिणाहिना परम् ।

तरुणीमपि जिष्णुरेव तां घनदाऽपत्यतपःफलस्तनीम् ॥ ३७ ॥

अन्वयः—सुन्दरी परिणाहिना ऊरुयुगेण रम्भां तहं परं जिष्णुः किमु ? घनदाऽपत्यतपःफलस्तनीं तां तरुणीम् अपि जिष्णुः एव ॥ ३७ ॥

व्याख्या—सुन्दरी = रुचिराऽङ्गी, दमयन्तीत्यर्थः । परिणाहिना = विपुलेन, ऊरुयुगेण = सविथयुग्मेन, रम्भां = रम्भां नाम, तहं = वृक्षं, परं = केवलं, जिष्णुः = जयशीला इति, किमु = किं वक्तव्यम्, अपि तु घनदाऽपत्यतपःफल-स्तनीं—कुवेरपुत्रतपःफलभूतकुचां, तां = प्रसिद्धां रम्भां, तरुणीम् अपि = युव-तीम् अपि, जिष्णुः एव = जयशीला एव । दमयन्ती ऊरुसौन्दर्येण न रम्भां नाम तरुमेव रम्भां नामाऽप्सरविशेषमपि जितवतीति भावः ॥ ३७ ॥

अनुवाद—सुन्दरी दमयन्तीने विशाल दोनों ऊरुओंसे रम्भा (केला) नामके पेड़को जीत लिया यह क्या कहना है ? कुवेरके पुत्र नलकूबरकी तपस्याके फलभूत स्तनोंवाली रम्भा नामकी तरुणीको भी जीत ही लिया है ॥ ३७ ॥

दिप्पणी—सुन्दरी = सुन्दर शब्द से स्त्रीत्वविवक्षामें 'पिद्गौरादिभ्यश्च' इन सूत्रसे ङीप् । परिणाहिना = परिणाहः अस्याऽस्तीति परिणाहि, तेन, परिणाह + इनि + टा । 'परिणाहो विशलता' इत्यमरः । ऊरुयुगेण = ऊर्वोयुगं, तेन (प० त०), 'कुमति च' इससे नकारके स्थानमें णत्व । 'सविथ वलीवे पुमा-नूरुः' इत्यमरः । रम्भां = 'रम्भा कदत्यप्सरसोः' इति विश्वः । 'रम्भा' शब्दसे 'जिष्णुः' पदके योगमें 'कर्तृकर्मणोः कृति' इस सूत्रसे कर्ममें पठ्ठीकी प्राप्ति थी, 'न लोकाऽव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' इससे उसका निषेध होनेसे कर्ममें द्वितीया । जिष्णुः = जयशीला, 'जि' घातुसे 'ग्लानिस्थश्च ग्नुः' इस सूत्रसे ग्नु प्रत्यय । घनदाऽपत्यतपःफलस्तनी = घनं ददातीति घनदः, घन + दा + कः (उपपद०) । 'मनुष्यधर्मा घनदो राजराजो घनाऽधिपः' इत्यमरः घनदस्य अपत्यं (प० त०) तस्य तपः (प० त०) । फले इव स्तनी यस्याः सा फलस्तनी (बहु०) ।

घनदाऽपत्यतपस फलस्तनी, ताम् (प० त०) । रम्भे इव अथवा रम्भाया इव ऊरु मस्या सा, बहुवीहि अथवा व्यधिकरणबहुवीहि दोनो समासोसे दमयन्ती “रम्भोर” है अर्थात् दमयन्तीके ऊरु कदलीस्तम्भोके वा रम्भा अप्सरा के समान हैं । अतः वह ‘रम्भोर’ पदसे वाच्य है—यह तात्पर्य है । इस पद्यमे पूर्वाद्धिमें अर्थापत्ति और उत्तराद्धिमें दमयन्तीके ऊरुओसे रम्भा (कदली) और रम्भा अप्सराके जयका सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी उक्तिसे अतिशयोक्ति है । इस प्रकार दो अलङ्कारोका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ३७ ॥

जलजे रविसेवयेव ये पदमेतत्पदतामवापतु ।

ध्रुवमेत्य दत्त सहस्रकीकुक्षस्ते विधिपत्रदम्पती ॥ ३८ ॥

अन्वय —ये जलजे रविसेवया इव एतत्पदता पदम् अवापतु, ते विधिपत्र-दम्पती एत्य दत्त सहस्रकीकुक्षत ध्रुवम् ॥ ३८ ॥

व्याख्या—पद्यद्वयेन दमयन्तीचरणौ वर्णयति—जलजे इति । ये जलजे=द्वे पद्मे, रविसेवया इव=सूर्योपासनाया इव, एतत्पदता=दमयन्तीचरणताम् एव, पद=स्नानम् प्रतिष्ठामिति भाव । अवापतु=प्रापतु । ते=द्वे पद्मे, विधिपत्रदम्पती=ब्रह्मवाहनजम्पती, ब्रह्मवाहनभूती हसीहंसाविति भाव । एत्य=आगत्य, दत्त=रवात्, कूजनादित्यर्थः । अथवा दत्त=कूजत । सहस्रकीकुक्षत=पादकटकयुक्ते हंसयुक्ते च कुक्षत, ध्रुवम्=इव । द्वे कमले सूर्यसेवया इव दमयन्तीचरणरूपा प्रतिष्ठा प्रापतु । दमयन्त्याञ्चरणौ कमलसदृश-विति भाव । यत्र कमल तत्र हंस आगच्छति इति उभयो सहस्रित्या कमल-सदृशी दमयन्तीचरणौ “सहस्रकीकुक्षत” इति शब्देन पादकटकयुक्ती अथवा हंसयुक्ती च कुक्षत इव ॥ ३८ ॥

अनुवाद—दो कमलोने मानो सूर्यकी उपासनासे दमयन्तीके चरणरूप प्रतिष्ठाको प्राप्त कर लिया । इन दो कमलोको ब्रह्माके वाहन हसी और हंस आकर शब्दसे मानो सहस्रक पादकटको से वा हंसोसे युक्त बनाते हैं ॥ ३८ ॥

टिप्पणी—जलजे=जले जाते, जल+जन्+ङ+औ (उपपद०), रवि-सेवया=रवे सेवा, तया (प० त०) । एतत्पदताम्=पदयोर्भावि पदता, पद+तल्+टाप् । ‘पद व्यवसितित्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु’ इत्यमर । एतस्या पदता, ताम् (प० त०) । अवापतु=अव+आप्+लिट्+तस् (अतुस्) । ते=यह “जलजे” का सर्वनाम कर्म है । विधिपत्रदम्पती=

विधे पत्रं (प० त०), “सर्वं स्याद्वाहनं यानं युग्मं पत्रं च धारणम्”
इत्यमरः । जाया च पतिश्च दम्पती (द्वन्द्वः), ‘राजदन्तादिषु परम्’ इस सूत्रसे
‘जाया’ शब्दका ‘दम्’ भावका निपातन, “दम्पती जम्पती जायापती भार्यापती
च तौ” इत्यमरः । विधिपत्रे च ते दम्पती (क० घा०) । एत्य=आङ् + इण्
+ क्त्वा (ल्यप्) । रुतः=रवणं रुत्, तस्याः “रु शब्दे” धातुसे “सम्पदादिभ्यः
क्विप्” इस वार्तिकसे क्विप् प्रत्यय और “ह्रस्वस्य पिति कृति तुक्” इस सूत्रसे
तुक् आगम । सहंसकीकुरुतः=हंसी इव हंसके, ‘हंस’ शब्दसे “इवे प्रतिकृती”
इस सूत्रसे कन् प्रत्यय । हंसकाभ्यां (पादकटकाभ्याम्) सहिते सहंसके (तुल्ययोग-
बहु०), “हंसकः पादकटकः” इत्यमरः । असहंसके सहंसके यथा सम्पद्येते तथा
कुरुतः, सहंसक + च्वि + कृ + लट् + तत् । ब्रह्माके वाहन हंसी और हंस आकर
दो कमलों (दमयन्तीके चरणौ) को शब्द करके मानों पादकटकों (नूपुरों) से
युक्त बनाते हैं; यह तात्पर्य है । रुतः=शब्द करते हैं, इस पक्षमें ‘रु शब्दे’ धातु
से लट् + तत् । सहंसकी कुरुतः=हंसाभ्यां सहिते सहंसके (तुल्ययोगबहु०),
‘शेषाद्विभाषा’ इस सूत्रसे समासाऽन्त कप् प्रत्यय । च्विप्रत्यय पहलेके समान ।
ब्रह्माके वाहन हंसी और हंस आकर शब्द करते हैं और दमयन्तीके चरण-
कमलोंको हंसयुक्त बनाते हैं । ध्रुवम्=यह उत्प्रेक्षावाचक शब्द है । दमयन्तीके
चरण कमलसरीखे हैं और वे नूपुरयुक्त होकर शब्द करते हैं; यह अभिप्राय है ।
इस पद्यमें पूर्वाद्धमें कमल और हंस की सहस्थिति होनेसे दिव्य कमलोंकी दम-
यन्तीके चरणत्वमें गुणोत्प्रेक्षा और उत्तराद्धमें दिव्यहंसोंके सहंसकत्व करनेसे
क्रियोत्प्रेक्षा और हंस और हंसक (पादकटक) में भेद होनेपर भी श्लेषसे अभेद-
का अध्यवसाय होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है, इस प्रकार इनकी निरपेक्षतासे
स्थिति होनेसे संसृष्टि अलङ्कार है ॥ ३८ ॥

श्रितपुण्यसरःसरित् कथं न समाधिक्षपिताऽखिलक्षपम् ।

जलजं गतिमेतु मञ्जुला दमयन्तीपदनाम्नि जन्मनि ॥ ३९ ॥

अन्वयः—श्रितपुण्यसरःसरित् समाधिक्षपिताऽखिलक्षपं जलजं दमयन्ती-
पदनाम्नि जन्मनि मञ्जुला गतिं कथं न एतु ॥ ३९ ॥

व्याख्या—श्रितपुण्यसरःसरित्=सेक्तिपवित्रकासारनदीकं, समाधिक्षपिता-
ऽखिलक्षपं=ध्यानयापितसमस्तरजनीकं, जलजं=कमलं, दमयन्तीपदनाम्नि=
दमयन्तीचरणनामधेये, जन्मनि=जनने, जन्मान्तर इति भावः । मञ्जुलां=

रमणीयाम्, उत्तमामिति भावः । गतिम् = अवस्था, कथं = केन प्रकारेण, न एतु = न प्राप्नोतु, एत्वेवेति भावः ॥ ३९ ॥

अनुवाद—पवित्र मानस आदि सरोवर और गङ्गा आदि नदियोंकी सेवा करनेवाला और समाधि (ध्यान वा मुद्रण) से समूची रातको बितानेवाला (इस प्रकार तीर्थसेवा और साधन करनेवाला) कमल, दमयन्तीके चरण ऐसे नामवाले जन्मान्तरमें उत्तम गतिको कैसे नहीं प्राप्त करेगा ? (करेगा ही) ॥ ३९ ॥

द्विपथी—श्रितपुण्यसर सरित् = सरासि च सरितश्च सर सरित (इन्द्र) । “कासार सरसी सर” इति “अथ नदी सरित्” इत्युभयत्राऽप्यमरः । श्रिता पुण्या सर सरितो येन तत् (बहु०) । समाधिः क्षपिताऽखिलाक्षप = समाधिना (ध्यानेन मुकुलीभावेन वा) क्षपिता (तृ० त०) । “क्षै क्षये” घातुसे णिच् और पुक् आगम होकर क्त प्रत्यय होने से ‘क्षपित’ पद बनता है, मिच् होनेसे ‘मिता ह्रस्व’ इससे ह्रस्व । अखिलाश्च ता क्षपा (क० घा०) । समाधिः क्षपिता अखिला क्षपा येन तत् (बहु०) । जलज = जले जातम्, जल + जन् + ङ (उपप०) । दमयन्तीपदनाम्नि = दमयन्त्या पद (प० त०) तद् नाम यस्य तत्, तस्मिन् (बहु०), गति = “गतिर्गतिं दद्यात् च” इति विश्वः । एतु = इण् घातुसे सभावनामे लोट् + तिप् । मानस आदि सरोवर और गङ्गा आदि नदियोंकी सेवा करनेवाला और समाधिसे समूची रातको बितानेवाला पुरुष जैसे दूसरे जन्ममें उत्तम गतिको प्राप्त करता है, उसी प्रकार सरोवर और नदियोंकी सेवा करनेवाला और सूर्यके अवर्तनसे रातभर मुकुलितत्वं रूप समाधि करनेवाला कमल जन्मान्तरमें दमयन्तीके चरणत्वकी प्राप्ति कैसे नहीं करेगा ? यह भाव है । इस पद्यमें श्लिष्ट विशेषणों के साम्यसे कमलमें सरोवर और नदियोंकी सेवा करनेवाले तथा समाधि करनेवाले तपस्वीके व्यवहारका समारोपसे समाप्ति अलङ्कार है तथा “कथं न एतु” यहाँ पर अर्थापत्ति है । इस प्रकार अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ३९ ॥

सरसी परिशीलितुं मया गमिकर्माकृतनैकनीवृता ।

अतिश्रित्वमनायि सा दृशो सदसत्सद्योचरोदरी ॥ ४० ॥

अन्वय — सरसी परिशीलितुं गमिकर्माकृतनैकनीवृता मया सदसत्सद्योचरोदरी सा दृशो अतिश्रित्वम् अनायि ॥ ४० ॥

द्यात्या—तादृशी दमयन्ती त्वया कथं दृष्टेत्यत आह—सरसीरिति । सरसीः = सरांसि, उपलक्षणमेतत् सरितश्चेति । परिशीलितं = परिचेतुं, विहर्तुमिति भावः । गमिकर्मोक्तनैकनीवृता = गमनफलाश्रयीकृताऽनेकजनपदेन, मया = हंसेन, सदसत्संगयगोचरोदरी = भावाऽभावसन्देहास्पदोदरी, कृगोदरीति भावः, तादृशी सा = दमयन्ती, दृगोः = नेत्रयोः, अतियित्वं = प्राधुनिकत्वं, ग्राह्यत्वम् । अनायि प्रापिता, अवलोकितेति भावः ॥ ४० ॥

अनुवाद—जलाशयोर्मि विहार करनेके लिए अनेक देशोको गमनका कर्म जनानेवाले (भ्रमण करनेवाले) मैंने, है कि नहीं है, ऐसे संगयके विषयभूत उदरवाली दमयन्तीको देखा ॥ ४० ॥

टिप्पणी—सरसीः = “पिद्गौरादिभ्यश्च” इससे गौरादिगणमें पाठसे ङीप् । परिशीलितुं = परि + शील + तुमुन् । गमिकर्मोक्तनैकनीवृता = गम् धातुसे घातृका निर्देश करनेके लिए “इक्षितपो धातुनिर्देशे” इस वार्तिकसे इक् प्रत्यय होकर “गमि” पद बनता है, उसका अर्थ हुआ गम् धातु । गमेः (गम् धातोः) कर्म गमिकर्म (प० त०) । अगमिकर्म गमिकर्म यथा सम्पद्यते तथा कृताः गमिकर्मोक्ताः, गमिकर्म + च्वि + कृ + क्तः । न एके नैके, “सहस्रपा” इससे समास । नितरां वतन्ते जना येषु ते नीवृताः, नि उपसर्गपूर्वक “वृत्तु वतन्ते” धातुसे “अन्येभ्योऽपि दृश्यते” इस सूत्रसे क्विप् प्रत्यय और “नहिवृतिवृषि-व्यधिरुचिसहितनिपु क्वी” इसके पूर्वपदका दीर्घ । “नीवृज्जनपदः” इत्यमरः । गमिकर्मोक्ता नैके नीवृता येन सः, तेन (बहु०), सदसत्संगयगोचरोदरी = सच्च असच्च सदसत् (क० धा०), सदसति संगयः (स० त०), तस्य गोचरः (प० त०) । सदसत्संगयगोचरः उदरं यस्याः सा (बहु०), “नासिका-दरोष्ठजङ्घादन्तकण्ठगृङ्गाच्च” इन सूत्रसे स्त्रीत्वविषयामं ङीप् । दमयन्ती कृगोदरी है यह तात्पर्य है । सा = मुख्य कर्म, “अनायि” इससे उक्त होनेसे प्रथमा । अतियित्वम् = अतिभेदाभावः, तत्त्वम् अतिथि + त्वं, गौणकर्म होनेसे द्वितीया । अनायि = “णीक् प्रापणे” धातुमे कर्ममें लुङ् + त । इस पद्यमें दमयन्तीके उदरमें भाव और अभावके मंशयका सम्यन्ध न होनेपर भी सम्यन्ध की उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ४० ॥

अवधृत्य दिव्योऽपि योवर्तनं सहाऽघोतवतीमिमामहम् ।

फतमस्तु विघातुराशये पतिरस्या वसतीत्यचिन्तयम् ॥ ४१ ॥

अन्वय—अहम् इमा दिव यौवतं अपि सह न अधीतवतीम् अवधृत्य विधातु आशये अस्या पति कतम तु वसति इति अचि तयम् ॥ ४१ ॥

व्याख्या—अह=हस, इमाम्=एता, दमयन्तीमित्यर्थः । दिव=स्वर्गस्य सम्बन्धिभिः, यौवतं अपि=युवतीसमूहै अपि, सह=सम, न अधीतवती=न अध्ययनकर्त्री, स्वर्गस्थयुवतीसमूहादपि अधिकसुन्दरीमिति भावः । अवधृत्य=निश्चित्य, विधातु=ब्रह्मण, आशये=हृदि, अस्या=दमयन्त्या, पति=भर्ता, कतम=क, तु=नु, वसति=तिष्ठति, इति=एवम् अचिन्तय=चिन्तितवान् । अह देवाङ्गनाऽप्योऽपि सुन्दर्या अस्या पतिब्रह्मणा को निश्चित इति विमृष्टवानिति भावः ॥ ४१ ॥

अनुवाद—मैं न दमयन्तीको स्वर्गके युवतीसमूहके साथ भी अध्ययन न करनेवाली, अर्थात् उनसे भी अधिक सुन्दरी निश्चय करके ब्रह्माजीने किसको इसका पति बनाने का निश्चय किया है ? ऐसा विचार किया ॥ ४१ ॥

टिप्पणी—दिव = “मुरलोको द्यौर्दिवो द्वे स्त्रियाम्” इत्यमरः । यौवतं = युवतीना समूहा यौवतानि, तै, शतं प्रत्ययान्तं होकर ङीप्प्रत्ययात् युवती-शब्दसे “अनुदात्तादेरङ्” इस सूत्रसे अङ् प्रत्ययः । “भिक्षादिभ्योऽङ्” इस सूत्रमे भिक्षाऽऽदिगणमे ‘युवति’ शब्दके पाठका भाष्य और कैयटने प्रत्याख्यान किया है । इसलिए उक्त सूत्रसे अङ् प्रत्ययका और ‘भस्याङे तद्धिते’ इससे पुवङ्भावकी कल्पनाका अवलम्बन करना भल्लिनाथजी और नारायण पण्डितका अनुचित है । अधीतवतीम्=अधि उपसर्गपूर्वक ‘इह अध्ययने’ धातुसे क्तवत् और स्त्रीत्वविवक्षामे ‘उगितश्च’ इससे ङीप् । अवधृत्य=अव+धृङ्+क्तवा (ल्यप्) । कतम = ‘कतरकतमौ जातिपरिप्रश्ने’ ऐसे वचनके सामर्थ्यसे स्वार्थ में भी कतमच् प्रत्ययः । अचि-तयम्=चि-त + णिच् + लङ् + मिप् । इस पद्यमे उपमानभूत स्वर्गके युवतीसमूहसे भी उपमेयभूत दमयन्तीके आधिक्यका वर्णन करनेसे व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ ४१ ॥

अनुरूपमिम निरूपयन्नय सर्वेष्वपि पूर्वपक्षताम् ।

युवसु व्यपनेतुमक्षमस्त्वयि सिद्धान्तघिय न्यवेशयम् ॥ ४२ ॥

अन्वय—अथ अनुरूपम् इम निरूपयन् सर्वेषु अपि युवसु पूर्वपक्षता व्यपने-तुम् अक्षम (सः) त्वयि सिद्धान्तघिय न्यवेशयम् ॥ ४२ ॥

व्याख्या—अथ=अथ ताऽनन्तरम्, अनुरूप=योग्य, दमयन्त्या इति शेषः । इम=पति, निरूपयन्=आलोचयन्, सर्वेषु अपि=सकलेषु अपि, युवसु=

तरुणेषु, पूर्वपक्षतां = दूष्यकौटितां. व्यपनेतुं = निवारयितुम्. अक्षमः = असमर्थः सन्, त्वयि = भवति विषये, सिद्धान्तधियं = सिद्धान्तबुद्धि, न्यवेशयं = निवेशितवान्, अन्यान् यूनौ दमयन्त्या अयोग्यान्विचार्य भवानेन तस्या अनुरूपपतिरिति निरचैपमिति भावः ॥ ४२ ॥

अनुवाद—चिन्ताके अनन्तर दमयन्तीके अनुरूप पतिकी आलोचना कर मैंने अन्य सभी युवकोंमें पूर्वपक्षता (दूष्यकौटिता) हटानेमें असमर्थ होकर आपमें सिद्धान्त-बुद्धि (दमयन्तीके योग्य पति है ऐसी बुद्धि) का स्थापन किया ॥ ४२ ॥

टिप्पणी—अनुरूपं = रूपस्य योग्यं योग्यता वा; सादृश्यके; अर्थमें अव्ययी-भाव । निरूपयन् = नि + रूप + णिच् + लट् (शतृ) + सु । युवसु = 'वयः-स्थस्तरुणो युवा' इत्यमरः । पूर्वपक्षतां = पूर्वपक्षाऽसी पक्षः, (क० घा०) तस्य भावस्तत्ता, ताम्, पूर्वपक्ष + तल् + टाप् + अम् । व्यपनेतुं = वि + अप + नी + तुमुन् । अक्षमः = न क्षमः (नञ०) । त्वयि = विषय में सप्तमी । सिद्धान्तधियं = सिद्धान्तस्य धीः, ताम् (प० त०) न्यवेशयम् = नि-उपसर्गपूर्वक 'विश' धातुसे लङ् + मिप् । शास्त्रार्थमें पूर्वपक्ष जैसे दूष्य और उत्तरपक्ष अर्थात् सिद्धान्तपक्ष स्थापनीय होता है, उसी तरह दमयन्तीके योग्य पतिकी आलोचनामें और सब युवक पूर्वपक्षस्थानीय और नल सिद्धान्तपक्षस्थानीय हैं; ऐसा मैंने निश्चय किया है । यही ब्रह्माका आशय है; यह तात्पर्य है । इस पद्यमें सम अलङ्कार है—

'समं स्यादानुरूप्येण श्लाघा या योग्यवस्तुनोः ।' सा० १०-१२ ॥ ४२ ॥

अनया तव रूपसीमया कृतसंस्कारविवोधनस्य मे ।

चिरमप्यवलोकिताऽथ सा स्मृतिमारूढवती शुचिस्मिता ॥ ४३ ॥

अन्वयः—चिरम् अवलोकिता अपि सा शुचिस्मिता अथ अनया तव रूप-सीमया कृतसंस्कारविवोधनस्य मे स्मृतिम् आरूढवती ॥ ४३ ॥

व्याख्या—चिरं = बहुपूर्वकाम्, अवलोकिता अपि = दृष्टा अपि, सा = पूर्वोक्ता, शुचिस्मिता = शुक्लहास्या, सुन्दरी दमयन्तीति भावः । अथ = अस्मिन् दिने, अनया = सन्निकृष्टस्थया, तव = भवतः, रूपसीमया = सौन्दर्यकाष्ठया, कृतसंस्कारविवोधनस्य = उद्बुद्धभावनाऽऽख्यसंस्कारस्य, मे = मम, हंसस्य, स्मृति = संस्कारमात्रजन्यं ज्ञानं, स्मरणमित्यर्थः । आरूढवती = आरूढा, एकसम्बन्धिज्ञानमपरसम्बन्धिस्मारकं भवतीति भावः ॥ ४३ ॥

अनुवाद—बहुत पहले देखी गयी वह सुन्दरी (दमयन्ती) आज आपके सौन्दर्यकी सीमासे उद्बुद्ध सत्कारवाले मेरे स्मरणमार्गमे आरुढ़ हो गयी ॥४३॥

टिप्पणी—अवलोकित्वा = अव + लोक + क्त (कर्ममे) + टाप् । शुचि-
स्मिता = शुचि स्मिता यस्या सा (बहु०) । रूपसीमया = रूपस्य सीमा, तया
(प० त०) । सीमन् शब्दसे 'दाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्' इस सूत्रसे विकल्पसे
छाप् और टा विभक्ति । टाप्के अभावमे रूपसीम्ना । कृतसत्कारविवोधनस्य =
सत्कारस्य विवोधनम् (प० त०) । सत्कारके तीन भेद होने हैं—वेग, भावना
और स्थितिस्थापक । यहाँपर 'भावना' नामक सत्कार उद्दिष्ट है । भावनाका
लक्षण है—“अनुभवजं य, स्मृतिहेतुर्गुणविशेष” अनुभवसे उत्पन्न स्मरणके
कारणभूत गुणविशेषको 'भावना' कहते हैं । यह आत्माका विशेष गुण है ।
कृत सत्कारविवोधन यस्य स, तस्य (बहु०) । स्मृतिम् = स्मरण स्मृति,
ताम्, स्मृ + क्तिन् । बुद्धिके दो भेद होते हैं—अनुभव और स्मृति । स्मृतिका
लक्षण है—‘सत्कारमात्रजन्य ज्ञान स्मृति’ अर्थात् भावना नामक सत्कारमात्रसे
उत्पन्न ज्ञानको 'स्मृति' कहते हैं । आरुढवती = आर् + रुह + क्तनतु + ङीप् ।
सदृशवस्तुका दर्शन दूसरी वस्तुका स्मारक होता है, अतिशय सुन्दर आपको
देखने से अत्यन्त सुन्दरी दमयन्तीका मुझे स्मरण हुआ, यह सात्वयं है । इस
पद्यमें स्मरण अलङ्कार है—

“सदृशाऽनुभवाद्भस्मृति स्मरणमुच्यते ॥” सा० द० १०-४० ॥

बिना सादृश्यके भी वस्तुके स्मरणसे रामवानन्दके मतसे अनुमार यह
अलङ्कार है ॥ ४३ ॥

त्वयि वीर ! विराजते पर दमयन्तीकिलकिञ्चित् किल ।

तरुणीस्तन एव दीप्यते मणिहारावलिरामणीयकम् ॥ ४४ ॥

अन्वय — हे वीर ! दमयन्तीकिलकिञ्चित् त्वयि पर विराजते किल ।
मणिहारावलिरामणीयक तरुणीस्तन एव दीप्यते ॥ ४४ ॥

व्याख्या—हे वीर = हे शूर !, दमयन्तीकिलकिञ्चित् = दमयन्ती-
शृङ्गारचेष्टाविशेष, त्वयि = भवति, परम् = एव, विराजते = शोभते, किञ्च =
खलु । उक्तमयं दृष्टान्तेन समर्थयते—तरुणीति । मणिहारावलिरामणीयक =
मुक्ताहारपङ्क्तिः सौन्दर्यं, तरुणीस्तन एव = युवतिपयोधर एव, दीप्यते =
शोभते ॥ ४४ ॥

अनुवाद—हे वीर ! दमयन्तीकी शृङ्गारचेष्टाएँ आपमें ही शोभित होती हैं । मोतीकी मालाओंका सौन्दर्य तरुणीके स्तन पर ही शोभित होता है ॥४४॥

टिप्पणी—वीर=वीरयतीति वीरः, तत्सम्बुद्धौ, 'वीर विक्रान्तौ' धातुसे अच् प्रत्यय । 'शूरो वीरश्च विक्रान्तः' इत्यमरः । दमयन्तीकिलकिञ्चितं = दमयन्त्याः किलकिञ्चितम् (प० त०) । किलकिञ्चितका लक्षण है—

“स्मितशुष्करुदितहसितत्रासक्रोधश्रमादीनाम् ।

साङ्ख्यं किलकिञ्चितमभीष्टतमसङ्गमादिजाद्वर्पात् ॥”

(सा० द० ३-११० ।)

अर्थात् प्रियतमके संगम आदिसे उत्पन्न हर्षसे स्त्रियोंके मन्दहास्य, शुष्क रोदन, हास्य, क्रोध और श्रम आदिके सम्मिश्रणको 'किलकिञ्चित' कहते हैं । मणिहारावलिरामणीयकं=हाराणाम् आवलिः (प० त०), मणिखचिता हारा-वलिः (मध्यमपदलोपी०) । रमणीयस्य भावः, 'रमणीय' शब्दसे योपधाद् गुरुपोत्तमाद् बुब् इस सूत्रसे बुब्, "युवोरनाकौ" इससे बुब्के स्थानमें 'अक' आदेश और आदिवृद्धि । तरुणीस्तने = तरुण्याः स्तनः तस्मिन् (प० त०), जातिमें एकवचन । दीप्यते = दीपी दीप्तौ' धातुसे लट्+त (कर्तामें) । इस पद्यमें उपमान और उपमेय हार और किलकिञ्चितका दो वाक्योंमें विम्ब और प्रतिविम्बके भावसे स्तन और नृपमें तुल्यधर्मतासे उक्ति होनेसे दृष्टान्त अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

“दृष्टान्तस्तु सधर्मस्य वस्तुनः प्रतिविम्बनम् ।” १०-६९ ॥ ४४ ॥

तव रूपमिदं तथा विना विफलं पुष्पमिवाऽवकेशिनः ।

इयमृद्धधना वृथाऽवनी स्ववनी सम्प्रवदत्पिकाऽपि का ॥ ४५ ॥

अन्वयः—(हे वीर !) तव इदं रूपं तथा विना अवकेशिनः पुष्पम् इव विफलम् । शृद्धधना इयम् अवनी वृथा, सम्प्रवदत्पिका स्ववनी अपि का ॥४५॥

व्याख्या—(हे वीर !) तव=भवतः, इदं=दृश्यमानं, रूपं=सौन्दर्यम्, अनुपममिति शेषः । तथा विना=दमयन्त्या विना, अवकेशिनः=वन्ध्यवृक्षस्य, पुष्पम् इव=कुसुमम् इव, विफलं=निष्फलं, निरर्थकमिति भावः । एवं च शृद्धधना=वृद्धवित्ता, इयं=दृश्यमाना, अवनी=भूमिः, वृथा=व्यर्थंप्राया, तथा (दमयन्त्या) विनेति शेषः । तथैव सम्प्रवदत्पिका=कूजत्कोकिला, स्ववनी अपि=निजोद्यानम् अपि, का=तुच्छा, निरर्थकेत्यर्थः, दमयन्त्या

विनेति दोष । दमयन्तीयोगे तु भवद्रूप भूमि उद्यान च सर्वं सफलमिति भावः ॥ ४५ ॥

अनुवाद—(हे वीर !) आपका यह सौन्दर्य, दमयन्तीके न होनेपर बध्य (निष्फल) वृक्षके फूलके समान निरर्थक है । घनसे पूर्ण यह पृथिवी व्यर्थप्राय है, उसी प्रकार कोकिलके आलापसे सम्पन्न आपका उद्यान भी निरर्थक है ॥ ४५ ॥

टिप्पणी—तया = “विना” पदके योगमें “पृथग्विनानामिस्तृतीयाऽय-
सरस्याम्” इस सूत्रसे तृतीया, एक पक्षमें पञ्चमी और द्वितीया विभक्ति भी
होती है । अवकेशिन = ‘वध्योऽफलोऽवकेशी च’ इत्यमर । विफल = विगृह्य
फल यस्मात् तत् (बहु०) । ऋद्धघना = ऋद्ध घन यस्या सा (बहु०) ।
अवनी = ‘वृद्धिकारादस्तिन’ इससे ‘अवनि’ शब्दसे ङीप् । वृषा = यह अभ्यय
है । सम्प्रवदत्तिका = सम्प्रवदत्त पिका यस्या सा (बहु०) । स्ववनी =
अल्प वन वनी, ‘वन’ शब्दसे अवयवके अपचयकी विवक्षामें ‘पिद्गीरादिभ्यश्च’
इस सूत्रसे गौर आदि गणमें षडे जानेसे ङीप् स्वस्य वनी (प० त०) । का =
“किं वितर्के परिप्रक्षेणे क्षेपे निम्बाऽपराधयो” इति विश्व । इस पद्यमें
पूर्वाद्धिमें पूर्णोपमा अलङ्कार है, तृतीय और चतुर्थ चरणमें दमयन्तीके विना
अवनी और स्ववनीकी अमुन्दरताका प्रतिपादन होनेसे दो विनोक्तियाँ, इस
प्रकार इन अलङ्कारोंकी निरपेक्षतासे समृष्टि है । विनोक्तिका लक्षण है—

“विनोक्तिर्यद्विनाऽयेन नाऽस्तावन्त्यदसाधु वा ।” १०—७३ ॥ ४५ ॥

अनयाऽभरकाम्यमानया सह योग सुलभस्तु न त्वया ।

घनसंवृतयाऽम्बुदागमे कुमुदेनेव निशाकरत्विषा ॥ ४६ ॥

अन्वय — अमरकाम्यमानया अनया सह योग अम्बुदागमे घनसंवृतया-
निशाकरत्विषा सह योग कुमुदेन इव त्वया न सुलभ ॥ ४६ ॥

व्याख्या—अथ स्वापेक्षा दर्शयितुं दमयन्त्या दीर्घस्य चोत्तरयति—अनयेति ।
अमरकाम्यमानया = देवाऽभिलष्यमानया, अनया सह = दमयन्त्या सम,
योग = सम्बन्ध, अम्बुदागमे = मेघागमे, वर्षाकाल इति भावः । घनस-
ंवृतता = मेघाच्छन्नता, निशाकरत्विषा सह = चन्द्रकात्या सम, योग = सम्बन्ध,
कुमुदेन इव = कैरेवेण इव, त्वया = भवता, न सुलभ = न सुप्राप, दुर्लभ इति
भावः । अतोऽहं भूमिसकाशं गत्वा वाक्कौशलेनाऽनुरागमुत्पाद्य तया सह भवतो
योग जनयिष्यामीति तात्पर्यम् ॥ ४६ ॥

अनुवाद—इन्द्र आदि देवताओंसे चाही जानेवाली दमयन्तीके साथ आपका सम्बन्ध वर्षाकालमें मेघसे आवृत चन्द्रकान्तिके साथ कुमुदसम्बन्धके समान सुलभ नहीं है ॥ ४६ ॥

टिप्पणी—अमरकाम्यमानया=अमरैः काम्यमाना, तया (तृ० त०); अनया=“सह” के योगमें तृतीया । अम्बुदागमे=अम्बुदस्य आगमः, तस्मिन् (प० त०) । धनसंवृतया=धनैः संवृता, तया (तृ० त०), ‘धनजीमूतमुदिर-जलभुग्धूमयोनयः’ इत्यमरः । निशाकरत्विपा=निशां करोतीति निशाकरः, निशा—उपपदपूर्वक “कृ” धातुसे “दिवाविभानिशा०” इत्यादि सूत्रसे ट प्रत्यय (उपपद०) । निशाकरस्य त्विट्, तया (प० त०) । सुलभः=सुखेन लब्धुं शक्यः, सु + लभ् + लृत् (उपपद०) । इस पद्यमें दमयन्तीके संयोगकी दुर्लभतामें अमरकाम्यमान पदार्थकी हेतुतासे पदार्थहेतुक काव्यलिङ्ग और उपमा बलङ्कार है, इस प्रकार दो बलङ्कारोका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर बलङ्कार है ॥ ४६ ॥

तदहं विदधे तया तया दमयन्त्याः सविधे तव स्तवम् ।

हृदये निहितस्तया भवानपि नेन्द्रेण ययाऽपगोयते ॥ ४७ ॥

अन्वयः—तत् अहं दमयन्त्याः सविधे तया तया तव स्तवं विदधे, यथा तया हृदये निहितो भवान् इन्द्रेण अपि न अपनीयते ॥ ४७ ॥

व्याख्या—अयं दमयन्तीप्राप्त्युपायं प्रकाशयति—तदिति । तत्=तस्मात्कारणात्, दमयन्तीयोगस्य दौर्लभ्यादिति भावः । अहं=हंसः, दमयन्त्याः=भैम्याः, सविधे=समीपे, तया तया=तेन तेन प्रकारेण, तव=भवतः, स्तवं=स्तोत्रं, प्रशंसामिति भावः । विदधे=विधास्ये, करिष्यामि । यया=येन प्रकारेण तया=दमयन्त्या, हृदये=मनसि, निहितः=स्यापितः, पतित्वेनेति शेषः । भवान्, इन्द्रेण अपि=मघोना अपि, न अपनीयते=नो दूरीक्रियते, मनुष्येण तु का वार्तेति भावः । इन्द्रादिभिः प्रलोभिताऽपि भैमी यया भवत्येव गाढाऽनु-रागा स्यात्तया प्रयतिष्य इति तात्पर्यम् ॥ ४७ ॥

अनुवाद—इस कारणसे मैं दमयन्तीके समीप आपकी ऐसी प्रशंसा करूँगा कि दमयन्तीके हृदयमें स्थित आपको इन्द्र भी नहीं हटा सकेंगे ॥ ४७ ॥

टिप्पणी—तत्=यह अव्यय है । सविधे=‘सदेगाऽभ्याससविधसमयाद-सवेगवत्’ इत्यमरः । तया=तेन प्रकारेण, तद् + पाल्, अव्यय है । विदधे=

वि—उपसर्गपूर्वक 'घा' धातुसे "वर्तमानमामोष्ये वर्तमानवद्वा" इस सूत्रसे वर्तमानके समीप भविष्यत्कालमें लट् । अथवा "आद्यसाया भूतवच्च" इससे आद्यसामें भविष्यत्कालमें लट् । निहित = नि + घा + क्त, "दघातेहि" इससे 'घा' के स्थानमें हि आदेश । अपनीयते = अप + नी + लट् (कर्ममें) + त । इस पद्यमें 'इन्द्रेण अपि न अपनीयते' यहाँ पर किमुत अन्येन ऐसे अन्य अर्थके आ पड़नेसे अर्पापत्ति अलङ्कार है ॥ ४७ ॥

तव सम्मतिमत्र केवलामधिगन्तुं धिगिद निवेदितम् ।

ब्रुवते हि फलेन साधवो न तु कण्ठेन निजोपयोगिताम् ॥ ४८ ॥

अन्वय —अत्र केवला तव सम्मतिम् अधिगतुम् इद निवेदित धिक् । हि साधवो निजोपयोगिता फलेन ब्रुवते, कण्ठेन न ब्रुवते ॥ ४८ ॥

व्याख्या—तर्हि तथैव क्रियता, कि निवेदनेनेत्यत आह—तवेति । अत्र = अस्मिन् कार्ये, केवलाम् = एका, तव = भवत, सम्मति = अङ्गीकारम् अधिगतुम् = शक्तुम्, इद = पुर प्रतिपाद्यमान, निवेदित = निवेदन धिक् = निवेदितस्य निन्देत्यर्थ । उक्तमथमर्थातरेण समर्थयते—ब्रुवत इति । हि = यस्मात् कारणात्, साधव = सज्जना, निजोपयोगिता = स्वोपकारित्व, फलेन = कार्येण, ब्रुवते = बोधयन्ति, किन्तु कण्ठेन = वाग्व्यापारेण, न ब्रुवते = नो बोधयन्ति, निजोपयोगितामिति शेष ॥ ४८ ॥

अनुवाद—इस कार्यमें केवल आपकी सम्मति को जाननेके लिए किये गये इस निवेदनको धनकार है, क्योंकि सज्जन लोग अपनी उपयोगिताको कार्यसे दिखाते हैं, कण्ठसे नहीं बतलाते ॥ ४८ ॥

टिप्पणी—अत्र = अस्मिन्निष्ठ, इदम् + तल् । अधिगन्तुम् = अधि + गम् + तुमुन् । निवेदित = "धिक्" के योगमें "धिगुपर्षादिषु त्रिषु" इससे द्वितीया । हि = "हि हेतावबधारणे" इत्यमर । निजोपयोगिता = निजस्य उपयोगिता, ताम् (५० त०) । ब्रुवते = 'ब्रून् व्यक्ताया वाचि' धातुसे लट् + त । इस पद्यमें सामान्यसे विशेषका समर्थन होने 'अर्थान्तरन्यास' अलङ्कार है ॥ ४८ ॥

तद्विद विनाद वचोऽमृत परिपीयाऽभ्युदित द्विजाऽधिपात् ।

अतितृप्ततया विनिर्भमे स तदुद्गारमिदं स्मित सितम् ॥ ४९ ॥

अन्वय —स द्विजाऽधिपात् अभ्युदित विनाद तत् इद वचोऽमृत परिपीय अतितृप्ततया तदुद्गारम् इव सित स्मित विनिर्भमे ॥ ४९ ॥

व्याख्या—स. = नर, द्विजाऽधिपात् = पक्षिस्वामिन, हृसादिति भाव ।

पक्षान्तरे—ब्राह्मणप्रभोः चन्द्रादिति भावः । अभ्युदितम्=आभिर्मृतं, विशदं=प्रसन्नम् उज्ज्वलं च, तत्=पूर्वोक्तम्, इदम्=अनुभूयमानं, वचोऽमृतं=वाक्य-पीयूषं, परिपीय=सादरमाकर्ण्यं, पीत्वा च, अतितृप्ततया=अतिसौहित्येन, तदुद्गारम् इव=तदुद्गमनम् इव, सितं=शुक्लं, स्मितं=मन्दहास्यं, विनिर्ममे=विनिमित्तवान्, पीतस्य शुक्लवचोमृतस्य उद्गारसदृशं स्मितमपि शुक्लं भवतीति भावः ॥ ४९ ॥

अनुवाद—नलने पक्षिराज हंससे उत्पन्न प्रसादयुक्त अथवा सफेद, वचन-रूप अमृतका पानकर अत्यन्त तृप्त होनेसे उसके डकारके सदृश श्वेत (निर्मल) मन्दहास्यका निर्माण किया ॥ ४९ ॥

टिप्पणी—द्विजाऽधिपात्=द्विजानाम् अधिपः, तस्मात् (प० त०), “दन्तविप्राण्डजा द्विजाः” इस अमरवचनके अनुसार यहाँपर द्विजपदका अर्थ अण्डज (पक्षी) और विप्र (ब्राह्मण) दोनों ही होते हैं । अतः द्विजाऽधिपः=पक्षी (हंस) अथवा चन्द्रमा । “द्विजराजः शशधरो नक्षत्रेशः क्षपाकरः ।” इत्यमरः । अभ्युदितम्=अभि + उद् + इण् + क्त + सु । वचोऽमृतं=वच एव अमृतं, तत् (रूपक०) । परिपीय=परि + पी + क्त्वा (ल्यप्) । अतितृप्त-तया=अत्यन्तं तृप्तः (गति०), अतितृप्तस्य भावः अतितृप्तता, तया । अति-तृप् + तल् + टाप् + टा । तदुद्गारम्=तदुद्गारणम् उद्गारः, उद्-उपसर्ग-पूर्वकं ‘गृ निगरणे’ धातुसे “उन्वयोर्ग्रः” इस सूत्रसे घञ् प्रत्यय । तस्य उद्गारः तम् (प० त०) । विनिर्ममे—वि-निर्-उपसर्गपूर्वजं माङ् धातुसे कर्तामिं लिट् + त । श्वेत (निर्मल) वचनरूप अमृतका उद्गारस्वरूप मन्दहास्य भी श्वेत ही होता है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें वचनमें अमृतत्वका आरोप हंसमें चन्द्रत्व के आरोपके प्रति कारण है और ‘द्विजाऽधिप’ पद श्लिष्ट है, श्लिष्टपरम्परितरूपक अलङ्कार और उत्प्रेक्षा भी है । अतः दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गीभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ४९ ॥

परिमृज्य भुजाऽग्रजन्मना पतगं कोकनदेन नैषधः ।

मृदु तस्य मुदेऽगिरद् गिरः प्रियवदामृतकूपकण्डजाः ॥ ५० ॥

अन्वयः—नैषधः भुजाऽग्रजन्मना कोकनदेन पतगं परिमृज्य तस्य मुदे प्रिय-वादामृतकूपकण्डजाः गिरः मृदु अगिरत् ॥ ५० ॥

व्याख्या—नैषधः=नलः, भुजाऽग्रजन्मना=बाह्यग्रोत्पन्नेन, कोकनदेन=रक्तोत्पलेन, रक्तोत्पलसदृशेन पाणिना इति भावः । पतगं=पक्षिणं, हंस-

मित्यर्थे । परिमृज्य=सस्पृष्येत्यर्थे । तस्य=हसस्य, मुदे=हर्षाय, प्रिय-
वादाऽमृतकूपकण्ठजा = इष्टवाक्यपीयूषोदपानवाग्निन्द्रियजा, गिर=वाणी,
मृदु=कोमल यथा तथा, अगिरत्=उक्तवान् ॥ ५० ॥

अनुवाद—नल बाहूके अग्रभाग से उत्पन्न पाणिरूप रक्तकमलसे हसका
स्पर्श करके उसको हर्ष उत्पन्न करनेके लिए प्रियवचनरूप अमृतके कुँएके समान
कण्ठसे उत्पन्न वचनोको कोमलतापूर्वक कहने लगे ॥ ५० ॥

टिप्पणी—नैयद्य = निषधेषु भव, निष+अण् । भुजाग्रजमना=भुजस्य
अग्रम् (प० त०), “भुजबाहू प्रवेष्टो हो” इत्यमर । भुजाग्रे जम यस्य तेन
(व्यधिकरणबहु०) । इस पदसे पाणि लक्षित होता है । कौकनदेन=“रक्तोत्पल
कौकनदम्” इत्यमर । परिमृज्य=परि+मृज्+कृवा (ह्यप्) । प्रियवादा
ऽमृतकूपकण्ठजा = प्रियस्य वादा (प० त०), त एव अमृतानि (रूपक०) ।
तेषां रूप (प० त०), स चाऽसौ कण्ठ (क० धा०), तस्माज्जाता, ता
प्रियवादाऽमृतकूपकण्ठ+जन्+ङ (उपपद०) । मृदु=यह क्रियाविशेषण है ।
अगिरत्=“ष्ट निगरणे” धातुसे लङ्+तिप् । इस पद्यमे भुजाग्रज मा (पाणि)
मे कौकनदत्वका आरोप होनेसे रूपक, प्रियवादमें अमृतत्वका आरोप कण्ठमें
कूपत्वके आरोपके प्रति निमित्त है । अत परम्परितरूपक है । इस प्रकार दो
अलङ्कारोकी समष्टि है ॥ ५० ॥

न तुलाविषये तथाकृतिर्न वचोवर्त्मनि ते सुशीलता ।

स्वदुदाहरणाकृतौ गुणा इति सामुद्रिकसारमुद्रणा ॥ ५१ ॥

अर्थ—(हे हस !) तब आकृति तुलाविषये न, ते सुशीलता वचोवर्त्मनि
न । (अत एव) आकृतौ गुणा इति सामुद्रिकसारमुद्रणा स्वदुदाहरणा ॥ ५१ ॥

अर्थ—(हे हस !) तब=भवत, आकृति=आकार, तुलाविषये न=
सादृश्यभूमौ न, स्वदीयाऽऽकृतिरसाधारणीति भाव । एव च—ते=तब, सुशीलता
=सच्चरित्रता, वचोवर्त्मनि न=वाक्यमार्गे न, ते सुशीलता भवतुमशक्यति
भाव । अत एव—आकृतौ=आकारे, गुणा=दयादाक्षिण्यादय, इति=एव-
भूता, सामुद्रिकसारमुद्रणा=सामुद्रिकशास्त्रकारसिद्धा तप्रतिपादन, स्वदुदाहरणा
=भवद्दृष्टान्तभूता, अस्तीति शेष । “यत्राकृतिस्तत्र गुणा वसति” इति सामु-
द्रिकशास्त्रकारोक्तेरुदाहरणस्थानीयो भवानेवेति भाव ॥ ५१ ॥

अनुवाद—(हे हस !) तुम्हारा आकार सादृश्य भूमिमें नहीं है, तुम्हारे
४ न० द्वि०

सुशीलता वचनके मार्गमें नहीं है, अतएव उत्तम आकारमें गुण होते हैं—ऐसा सामुद्रिकोंके सिद्धान्तप्रतिपादनके तुम ही उदाहरणस्वरूप हो ॥ ५१ ॥

टिप्पणी—तुलाविषये=तोलनं तुला, 'तुल उन्माने' धातुसे "षिद्धिदादि-भ्योऽङ्" इस सूत्रसे अङ् प्रत्यय होकर टाप् । 'तुला सादृश्यमानयोः' इति विश्व । तुलाया विषयः, तस्मिन् (प ० त ०) । ते=युष्मद् शब्दके तव' के स्थानमें "तेमयावेकवचनस्य" इस सूत्रसे 'ते' आदेश । सुशीलता=शोभनं शीलं यस्य सः (बहु०), तस्य भावः तत्ता, सुशील + तल् + टाप् । "शीलं स्वभावे सद्वृत्ते" इत्यमरः । वचोवर्त्मनि = वचसो वर्त्म, तस्मिन् (प ० त ०) । सामुद्रिकसारमुद्रणा=समुद्रेण प्रोक्तं 'सामुद्रिकं', 'समुद्र शब्दसे' 'तेन प्रोक्तम्' इस सूत्रसे ठञ् (डक), आदिबृद्धि । समुद्रने स्त्री और पुरुषके हाथ और पैरकी रेखा आदिके शुभ-अशुभ लक्षणोंका ज्ञापक शास्त्र बनाया, उसे 'सामुद्रिक' कहते हैं । सामुद्रिकस्य सारः, 'सारो वले स्थिरांश्चे च' इत्यमरः । तस्य मुद्रणा (प ० त ०) । त्वदुदाहरणा=त्वम् एव उदाहरणं यस्याः सा (बहु०) । इस पद्यमें आकृतिके तुलाविषयमें और सुशीलताके वचोवर्त्ममें सम्बन्ध होने पर भी असम्बन्धकी उक्ति होनेसे दो अतिशयोक्तियाँ और पराद्धोंके प्रति पूर्वाद्धोंकी हेतुतासे वाक्याऽयं हेतुक काव्यलिङ्ग, इस प्रकार तीन अलङ्कारोंकी निरपेक्षतया स्थिति होनेसे संसृष्टि है ॥ ५१ ॥

न सुवर्णमयी तनुः परं ननु किं वाणपि तावकी तथा ।

न परं पयि पक्षपातिताऽनवलम्बे किमु मादृशेऽपि सा ॥ ५२ ॥

अन्वयः—ननु ! तावकी तनुः परं सुवर्णमयी न, किं (तु) वाक् अपि तथा (सुवर्णमयी), तथा अनवलम्बे पयि परं पक्षपातिता न, (अनवलम्बे) मादृशे अपि सा पक्षपातिता न किमु (अस्ति एव) ॥ ५२ ॥

व्याख्या—ननु=हे हंस !, तावकी=त्वदीया, तनुः=भूतिः, परम्=एव, सुवर्णमयी न=स्वर्णमयी न, किं (तु) तावकी, वाक् अपि=वाणी अपि, तथा=तेन प्रकारेण, सुवर्णमयी=शोभनाऽक्षरमयीत्यर्थः, त्वदीया भूतियंवा सुवर्णमयी तयैव वाणी अपि सुवर्णमयी=सुन्दरवर्णमयीति भावः । तथा अनवलम्बे=अवलम्बरहिते, पयि=मार्गे, आकाशे इति भावः । परम्=एव, पक्षपातिता न=पक्षपतनशीलता न, अनवलम्बे=निराधारे, मादृशे अपि=मत्सदृशे अपि, पक्षपातिता=पक्षवर्तिता, न किमु ?=नाऽस्ति किम् ? अस्त्येवेति भावः । तव अनवलम्बे पयि (आकाशे) एव पक्षपातिता (पक्षपतनशीलता)

न, प्रत्युत मादृशे अनवलम्बे (अवलम्बरहिते) अपि पक्षपातिता पक्षवर्तिता न किमु ? अस्त्येवेति भावः ॥ ५२ ॥

अनुवाद—हे हस ! तुम्हारी केवल मूर्ति ही सुवर्णमयी नहीं है, वाणी भी सुवर्णमयी (सुन्दर अक्षरोवाली) है । उसी प्रकार अवलम्बरहित मार्ग (आकाश) में मात्र तुम्हारी पक्षपातिता (पक्षपतनशीलता) नहीं है, प्रत्युत अवलम्ब (आधार) से रहित मेरे जैसे व्यक्तिमें भी वह पक्षपातिता (पक्षमें रहनेका गुण) नहीं है क्या ? अर्थात् है ही ॥ ५२ ॥

टिप्पणी—तनु = “प्रस्नाऽवधारणाऽनुज्ञाऽनुयाऽमन्त्रणे तनु” इत्यमरः । यहाँपर “तनु” पद आमन्त्रण अर्थ में है । तावकी = तव इयम्, ‘युष्मद्’ शब्दसे ‘युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खञ् च’ इस सूत्रमें चकार पाठके सामर्थ्यसे अण् प्रत्यय होकर ‘तवकममकावेकवचने’ इस सूत्रसे तवक आदेश, आदिबुद्धि और स्त्रीस्व-विवक्षामे ङीप् प्रत्ययः । सुवर्णमयी = सुवर्णस्य विकारः, सुवर्ण + भयद् + ङीप् । यह ‘तनु’ के पक्षमें व्युत्पत्ति है । वाक्पक्षमें शोभना वर्णा सुवर्णा, (गति०) । प्रचुरा सुवर्णा मस्या सा सुवर्णमयी, सुवर्ण शब्दसे ‘तत्प्रकृतवचने ममद्’ इससे प्रचुर अर्थमें भयद् + ङीप् । प्रचुर सुन्दर वर्णोंवाली तुम्हारी वाक् (वाणी) है, यह तात्पर्य है । अनवलम्बे = अविद्यमान अवलम्ब (आधार) यस्य स, तस्मिन् (नञ् बहु०) । अनवलम्बे पथि = इसका तात्पर्य आधाररहित मार्ग अर्थात् आकाशमें ऐसा होता है । पक्षपातिता = पक्षाम्ना पततीति तच्छील पक्षपाती, पक्ष + पद् + णिनि + सु, पक्षपातिनो भावः, पक्षपातिन् + क्तल् + टाप् । आधाररहित मार्ग आकाशमें मात्र पक्षपातिता = पक्षोंसे चलने (बहने) का भाव नहीं है, अनवलम्बे मादृशेऽपि = अवलम्बसे रहित मेरे ऐसेमें भी पक्षपातिता = पक्षे पततीति तच्छील पक्षपाती, तस्य भावः । पक्षमें पड़नेका भावः । अर्थात् मेरे ऐसे आधाररहितमें भी पक्षपातीका भावः । इस पद्यमें “सुवर्णमयी” और “पक्षपातिता” इन दोनों पदोंमें दो पदस्लेषोंकी निरपेक्षतासे स्थिति होनेसे समष्टि अलङ्कार है ॥ ५२ ॥

भृशतापभृता मया भवान् मरुदासादि सुषारसारवान् ।

धनिनामितर सता पुनर्गुणवत्सन्निधिरेव सन्निधिः ॥ ५३ ॥

अन्वयः — (हे हस !) भृशतापभृता मया भवान् सुषारसारवान् मरुदासादि । धनिनाम् इतर सन्निधिः पुनः सता गुणवत्सन्निधि एव सन्निधिः ॥ ५३ ॥

व्याख्या—(हे हंस !) भृशतापभृता = अतिशयसन्तप्तेन, मया = नलेन, भवान् = त्वं, तुषारसारवान् = हिमश्रेष्ठांश्चसम्पन्नः, मरुत् = वायुः, आसादि = प्राप्तः, सन्तापहरत्वादिति भावः । तथा हि धनिनाम् = आढ्यानां, कुवेरादीनामिति भावः । इतरः = अन्यः, पद्मशङ्खादिः, सन्निधिः = उत्तमशेवधिः, पुनः = भूयः, सतां = विदुषां, गुणवत्सन्निधिः एव = गुणिजनसामीप्यम् एव, सन्निधिः = महानिधिः । हे हंस ! मत्कृते त्वमेव शीतलमारुतः, अन्यस्तु दहनप्राय इति भावः ॥ ५३ ॥

अनुवाद—हे हंस ! अत्यन्त सन्तप्त मैने हिमके श्रेष्ठ अंशसे सम्पन्न वायुके समान तुम्हें प्राप्त कर लिया है । कुवेर आदि धनियोंको पद्म, शङ्ख आदि निधि उत्तम निधि है; परन्तु विद्वान् पुरुषोंको गुणी पुरुषोंका सामीप्य ही श्रेष्ठ निधि है ॥ ५३ ॥

टिप्पणी—भृशतापभृता = तापं विभर्तीति तापभृत्, ताप + भृ + विवप् (उपपद०) । भृशं तापभृत्, तेन (सुप्सुपा०) । तुषारसारवान् = तुषाराणां साराः (प० त०), ते सन्ति यस्य सः, तुषारसार + मतुप् + सु । आसादि = आङ् + सद् + णिच् + लुङ् (कर्मणि) + त । धनिनां = धन + इनि + आम् । “इभ्य आढ्यो धनी स्वामी” इत्यमरः । सन्निधिः = संश्रांसौ निधिः “सन्महत्परमोत्तमोत्कृष्टाः पूज्यमानैः” इससे समास । “निधिर्ना शेवधिर्भेदाः पद्मशङ्खादयो निधे” इत्यमरः । निधिके नो भेद है—

“महापद्मश्च पद्मश्च शङ्खो मकरकच्छपी ।

मुकुन्दकुन्दनीलाश्च खर्वश्च निधयो नव ॥”

जैसे—महापद्म, पद्म, शङ्ख, मकर, कच्छप, मुकुन्द, कुन्द, नील और खर्व सतां = सन्तीति सन्तस्तेषाम्, अस् + लट् (शतृ) + आम् । “सत्ये साधौ विद्यमाने प्रशस्तेऽप्यहिते च सत्” इत्यमरः । गुणवत्सन्निधिः = गुणाः सन्ति येषां ते गुणवन्तः, गुण + मतुप् । गुणवतां सन्निधिः (प० त०), “सन्निधिः सन्निकर्षणम्” इत्यमरः । इस पद्यमें पूर्वाद्वि और उत्तराद्विमें रूपक अलङ्कार है । दो रूपकोकी संगृष्टि है ॥ ५३ ॥

शतशः श्रुतिमागतैव सा त्रिजगन्मोहमहोपधिर्मम ।

अधुना तव शंसितेन तु स्वदृशेवाऽधिगतामवमि ताम् ॥ ५४ ॥

अन्वयः—त्रिजगन्मोहमहोपधिः सा शतशो मम श्रुतिम् आगता एव । अधुना तव शंसितेन तु ता स्वदृशा एव अधिगताम् अवमि ॥ ५४ ॥

व्याख्या—त्रिजगन्मोहमहोपधि = त्रैलोक्यसम्मोहनमहोपधि, सा=दमयन्ती, शतश = बहुवार, मम = नलस्य, श्रुतिम् = कणम्, आगता एव = आयाता एव । परम्, अधुना = इदानी, तव = भवते, शसितेन तु = कथनेन तु, स्वदृशा एव = आत्मदृष्ट्या एव, अधिगता = ज्ञाता, दृष्टामिति भावः । अवैमि = जानामि, आसोक्तिप्रामाण्यादिति भावः ॥ ५४ ॥

अनुवाद—त्रैलोक्यके सम्मोहनमें महोपधिके समान वे दमयन्ती मेरे कण-मार्गमें आयी ही हैं । इस समय तुम्हारे कथनसे तो उनको अपनी आँखोंसे ही देखी गयी जानता हूँ ॥ ५४ ॥

टिप्पणी—त्रिजगन्मोहमहोपधि = त्रयाणां जगतां समाहारः त्रिजगत् (द्विगु०) । त्रिजगतो मोहः (प० त०) । महती चासीः ओपधि (क० धा०) । त्रिजगन्मोहे महोपधि (स० त०) । शतश = 'शत' शब्दसे 'बहुत्वाऽर्थाच्छब्दकारकादन्यतरस्याम्' इससे शस् प्रत्यय । श्रुति = श्रु + क्तिन् + अम् । शसितेन = शस + क्त (भावमे) । स्वदृशा = स्वस्य दृक्, तया (प० त०), गोलकमे ही द्वित्व है, इन्द्रियके एकत्वसे एकवचन । अवैमि = अव + इण् + लट् + मिप् । इस पद्यके पूर्वार्द्धमे रूपक, उत्तरार्द्धमे भविष्यत्कालमे होनेवाले दमयन्तीके अधिममके माक्षादर्शनका वर्णन होनेसे भाविक अलङ्कार है । इसका लक्षण है—

‘अद्भुतस्य पदार्थस्य भूतस्याऽपि भविष्यतः ।

यत्प्रत्यक्षायमाणत्वं तद्भाविकमुदाहृतम् ॥’ १०-१२२ (सा० ६०)

इस प्रकार दो अलङ्कारोंकी समृष्टि है ॥ ५४ ॥

अखिलं विदुषामनाविलं मुहुदा च स्वहृदा च ब्रह्मताम् ।

सविधेऽपि न सूक्ष्मसाक्षिणी वदनाऽलङ्कृतिमात्रमक्षिणी ॥ ५५ ॥

अन्वय—मुहुदा स्वहृदा च अखिलम् अनाविलं पश्यता विदुषा सविधे अपि न सूक्ष्मसाक्षिणी, अक्षिणी वदनाऽलङ्कृतिमात्रम् ॥ ५५ ॥

व्याख्या—स्वदृष्टेरासदृष्टैरन्यैस्त्व प्रतिपादयति—अखिलमिति । मुहुदा = मित्रेण, आप्तेनेति भावः । स्वहृदा च = निजाऽन्तरकरणेन च, अखिल = समस्त पदार्थम्, अनाविलम् = अकलुषम्, असन्दिग्धं यथा तथा, पश्यता = विलोकयता, जानतामिति भावः । तादृशानां विदुषा = बुधानां, विवेकिनामिति भावः । सविधे अपि = समीपे अपि, न सूक्ष्मसाक्षिणी = सूक्ष्मपदार्थस्य अद्रष्टृणी,

अक्षिणी=नेत्रे, वदनाऽलङ्कृतिमात्रं,=मुखाऽलङ्कारमात्रं, न तु दूरसूक्ष्मपदार्थ-
दर्शनोपयोगिनी इति भावः ॥ ५५ ॥

अनुवाद—प्राप्तभूत मित्रसे और अपने अन्तःकरणसे समस्त पदार्थको अस-
न्दिग्ध रूपसे देखनेवाले विवेकियोंके लिए समीपमें भी सूक्ष्म पदार्थको न देखने
वाले नेत्र मुखमण्डलके अलङ्कारमात्र हैं ॥ ५५ ॥

टिप्पणी—सुहृदा=शोभनं हृदयं यस्य स सुहृत् (बहु०), तेन । “सुहृदुहं दो
मित्राऽमित्रयोः” इस सूत्रसे हृदयके स्थानमें हृद आदेश, “अथ मित्रं सखा
सुहृत्” इत्यमरः । स्वहृदा=स्वस्य हृत् स्वहृत्, तेन (प० त०), “स्वान्तं
हृन्मानसं मनः” इत्यमरः । अनाविलं=न आविलं तद्यथा तथा (नञ् त०) ।
यह क्रियाविशेषण है । “कलुपोऽनच्छ आविलः” इत्यमरः । पश्यतां=पश्य-
न्तीति पश्यन्तः, तेषाम्, दृश् + लट् (शतृ) + आम् । विदुपां=विद् + लट्
(शतृ) + वमु + आम् । ‘सन्देह और विपर्यासके बिना शब्द और अनुमान
आदि प्रमाणोंसे पदार्थोंको देखने (जानने) वालोंके’ यह तात्पर्य है । सविधे=
“सदेशाऽभ्याससविधिसमर्थादसवेशवत्” इत्यमरः । न सूक्ष्मसाक्षिणी=साक्षात्
द्रष्टृणी साक्षिणी, साक्षात् शब्दसे “साक्षाद् द्रष्टरि सञ्ज्ञायाम्” इस सूत्रसे
निपातन । सूक्ष्माणां साक्षिणी (प० त०), न सूक्ष्मसाक्षिणी (सुप्सुपा०) ।
अक्षिणी=“ईक्षणं चक्षुरक्षिणी” इत्यमरः । वदनाऽलङ्कृतिमात्रं=वदनस्य
अलङ्कृतिः (प० त०), सा एव (मयूरव्यंसकादिसमास) । “मात्रं कात्स्न्ये-
ऽवधारणे” इत्यमरः । यहाँपर ‘मात्र’ शब्द अवधारण अर्थमें है । समीपमें भी
नेत्रमें स्थित कज्जल और रक्तत्वको न देखनेवाला नेत्र तो केवल मुखका
अलङ्कार है यह तात्पर्य है ।

इस पद्यमें नेत्रोंमें वदनाऽलङ्कृतिमात्रत्वका सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्ध-
की उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ५५ ॥

अमितं मधु तत्कथा मम श्रवणप्राघुणिकीकृता जनैः ।

मदनाऽनलबोधनेऽभवत्खग ! घाय्या धिगर्धयंधारिणः ॥ ५६ ॥

अन्वयः—हे खग ! जनैः मम श्रवणप्राघुणिकीकृता अमितं मधु तत्कथा
अर्धयंधारिणो मम मदनाऽनलबोधने घाय्या अभवत् । धिक् ! ॥ ५६ ॥

व्याख्या—हे खग=हे विहग, हंस इत्यर्थः । जनैः=लोकैः, मम=नलस्य,
श्रवणप्राघुणिकीकृता=कर्णाऽतिथीकृता, श्रवणविषयीकृतेति भावः । अमितम्=
अपरिमितं, मधु=क्षीद्रम्, अपरिमितमधुसमाना अतिमधुरेति भावः । तत्कथा=

दमयन्तीगुणवर्णना, अवयधारिण = अत्यन्ताधीरस्य, मम = नलस्य, मदनाऽनलबोधने = कामाग्निप्रज्वलने, धाम्या = सामिधेनी, अग्निमग्निघ्ननसमर्था ऋग्निमिति भावः । अभवत् = अभूत, धिक् = अर्धयधारिणमिति शेषः । अर्धयधारिणो मम तिन्देति भावः ॥ ५६ ॥

अनुवाद—हे हम ! लोगोसे मेरे कानोमे अतिथि बनायी गयी (पहुँचायी गयी) अपरिमित मधु (शहद) के समान दमयन्तीकी कथा अधीर होनेवाले मेरे कामाग्निको प्रज्वलित करनेमे सामिधेनी (अग्निको प्रसीत करनेवाली ऋचा)-सी हुई है । मुझ अधीरको धिक्कार ! ॥ ५६ ॥

टिप्पणी—श्वणप्राधुनिकीकृता = अप्राधुनिका प्राधुनिका यथा सम्पद्यते तथा कृता प्राधुनिकीकृता, प्राधुनिक + च्वि + कृ + क्त + टाप् । “आदेशिक प्राधुनिक आगतुरतिथिस्तथा” इति हज्यायुधः । श्वणयो प्राधुनिकीकृता (स० त०) । अमित = न मितम् (नञ०) । तत्कथा = तस्या कथा (य० त०) । अर्धयधारिण = धैर्य धारयतीति तच्छील धैर्यधारी, धैर्य + धृ + णिच् + णिनि (उपपद०) । न धैर्यधारी, तस्य (नञ०) । मदनाऽनलबोधने = मदन एव अनल (रूपक), तस्य बोधन, तस्मिन् (य० त०) । धाम्या = धीयते अनया समित् इति धाम्या (ऋक्) “प्राभ्यसाप्राभ्यनिकाभ्य-धाम्यामानहविनिवाससामिधेनीषु” इति सूत्रसे “घा” धातुसे करणमें ग्यप् होकर आय् आदेशका निपातन और टाप् प्रत्ययः । “ऋक् सामिधेनी धाम्या च या स्यादग्निसमिधेने” इत्यमरः । अर्थात् जिस ऋक्का उच्चारण कर आय जलाते हैं, उसे “सामिधेनी” और “धाम्या” भी कहते हैं । ऋक्का लक्षण है—“अथ ग्यवस्थितपादा ऋचः” अर्थात् छन्दोविशेषसे जहाँपर पादग्यवस्था होती है, उसे “ऋक्” कहते हैं । इस पद्यमें प्रथम चरणमें रूपक, मदनमें अनलत्वका आरोप कथामें मन्त्रत्वके आरोप से निमित्त होनेसे अदिलब्धशब्दनिबन्धन परम्परित रूपक है । इस प्रकार इन दोनोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ५६ ॥

विषमो मलयाऽहिमण्डली विषफूत्कारमयो मयोहितः ।

वतः । कालकलत्रदिग्भवः पवनस्तद्विरहाऽनलैधसा ॥ ५७ ॥

अन्वयः—विषमः कालकलत्रदिग्भवः पवनः तद्विरहाऽनलैधसा मया मलयाऽहिमण्डलीविषफूत्कारमयो ऊहितः वतः ॥ ५७ ॥

व्याख्या—विषमः = प्रतिकूल, कालकलत्रदिग्भवः = यमदिशाभव, दाहि-

वात्यः, प्राणहर इति भावः । पवनः=वायुः, तद्विरहान्नलैश्चसा=वमयन्ती-
वियोगाग्निकाण्डरूपेण, मया=मलेन, मलयाग्निमण्डलीविषफूत्कारमयः=
मलव्यवन्तमपसङ्गुगंरमफूत्कारस्वरूपः, अहितः=तज्जितः । वृत्त=खेदे ॥ ५३ ॥

अनुवाद—वमनजकी दिशा (वर्षा) में उत्पन्न प्रतिकूल वायुको वमयन्ती
के वियोगाग्निके काण्डरूप मैंने “यह मलव्यवन्तके सर्पसमृद्धके विषका फूत्कार-
स्वरूप है” ऐसी तर्कना की, खेद है ॥ ५३ ॥

दिप्पिणी-कालकलत्रदिग्भवः=कालस्य कलत्रं (प० त०), “कालो दण्ड-
वरः आह्वयेनैवैवस्वतोन्तकः” इति । ‘कलत्रं श्रीणिमायेयोः’ इति चाग्निरः ।
कालकलत्रं चाग्नी विक् (क० घा०) तस्यां भवः (स० त०) । तद्विरहान्नलै-
श्चसा=तस्या विरहः (प० त०) । स एव अनलः (रूपक०), तस्य एवः,
नैन (प० त०) । मलयाग्निमण्डलीविषफूत्कारमयः=अहीना मण्डली
(प० त०), मलये अहिमण्डली (स० त०), तस्या विषं (प० त०),
प्रचुरः फूत्कार अस्ति तस्मिन् न फूत्कारमयः । फूत्कार मयसे “तत्प्रकृतवचने
नयद्” इमं नृपते नयद् प्रत्यय । मलयाग्निमण्डलीविषस्य फूत्कारमयः
(प० त०) । अहितः—‘अहं वित्तकौ’ धातुसे न प्रत्यय । इमं पद्यमें विरहमें
अनलत्वका आरोप, अपनमें काण्डके आरोपमें निमित्त है । अतः परम्परित
रूपक और उत्प्रेक्षा भी है । इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे
सङ्कर है ॥ ५३ ॥

प्रतिमाममसी निशाकरः खग ! सङ्गच्छति यद्दिनाधिपम् ।

किमु तोद्वतरैस्ततः करैर्मम वाहाय स धैर्यतत्करैः ॥ ५४ ॥

अन्वयः—हे खग ! असी निशाकरः प्रतिमासं यत् दिनाधिपं सङ्गच्छति,
ततः स तोद्वतरैः धैर्यतत्करैः करैः मम वाहाय सङ्गच्छति किमु ? ॥ ५४ ॥

व्याख्या—हे खग ! हे हंस !, असी=अयं, निशाकरः=चन्द्रः, प्रतिमासं=
मासे मासे, प्रतिद्वयमिति भावः । यद्, दिनाधिपं=सूर्यं, सङ्गच्छति=
प्राप्नोति । ततः=सूर्यमङ्गाद, सः=चन्द्रः, तोद्वतरैः=अतिदोषैः, धैर्य-
तत्करैः=धीरतापहारिभिः, करैः=किरणैः, मम=मलस्य, वाह्तादियोगिन
अति भावः । वाहाय=मन्ताभाव, सङ्गच्छति=प्राप्नोति, किमु=उत्प्रेक्षावान् ।
सूर्यसङ्गादेव चन्द्रकरेषु तोद्वयता, अन्यथा कथं स्यादिति भावः ॥ ५४ ॥

अनुवाद—हे हंस ! यह चन्द्रमा प्रतिमास जो सूर्यसे मिलता है, वे उनसे

अत्यन्त तीक्ष्ण और धैर्यको चुरानेवाली किरणोंसे मुझे जलाने के लिए मिलता है क्या ॥ ५८ ॥

दिप्पणी—निशाकर = निशा करोतीति, निशा-उपपदपूर्वक 'कृ' धातुसे "दिवाविभानिशा०" इत्यादि सूत्रसे ट प्रत्यय । कहो-कहो 'निशापति' ऐसा पाठान्तर है, अथ समान है । प्रतिमास = मास मासम्, वीप्सामे अव्ययीभाव । दिनाऽधिप = दिनानाम् अधिप, तम् (प० त०) । सद्गच्छति = स + गम् + लट् + तिप् । सकर्मक होनेसे "समोगम्यच्छिष्याम्" इससे आत्मनेपद नहीं हुआ । सीवतरै = अतिशयेन सीवा, तै, तीव + तरप् + भिप्त । धैर्यतस्करै = धैर्यस्य तस्करा, तै (प० त०) । दाहाय = "तादर्थ्ये चतुर्थी वाच्या" इससे चतुर्थी । इस पद्यमे "किमु" शब्दके उत्प्रेक्षावाचक होनेसे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ५८ ॥

कुसुमानि यदि स्मरेष्वो न तु वक्ष्य विपवत्लिजानि तत् ।

हृदयं यदमूमुहममूममं यच्चातितमामतीतपन् ॥ ५९ ॥

अथ — स्मरेष्व कुसुमानि यदि, न तु वक्ष्य, तत् विपवत्लिजानि । यद् अमू मम हृदयम् अमूमुहम् यद् अतितमाम् अतीतपन् ॥ ५९ ॥

व्याख्या—स्मरेष्व = कामवाणा, कुसुमानि यदि = पुष्पाणि चेत्, न तु वक्ष्य = न तु वक्ष्यति, तत्क्षणमरणाऽभावादिति भाव । तत् = तर्हि, विपवत्लिजानि = गरललतोत्पन्नानि । यद् = यस्मात्कारणात्, अमू = स्मरेष्व, मम = ममस्य, हृदय = मन, अमूमुहम् = अमूर्च्छयन्, यद् = यस्मात्, अतितमाम् = अतिमात्रम्, अतीतपन् = तापितवत्य ॥ ५९ ॥

अनुवाद—कामदेवके बाण यदि पुष्प हैं, वक्ष्य नहीं तो वे विपकी लताओं से उत्पन्न हैं, जो कि इहोने (कामदेवके बाणमूत पुष्पोने) मेरे हृदयको मूर्च्छित और अत्यन्त स तप्त किया ॥ ५९ ॥

दिप्पणी—स्मरेष्व = स्मरस्य इष्व (प० त०), "पत्नी रोप इपुह्वयो" इस कोशके अनुसार 'इपु' शब्द पुल्लिङ्ग और स्त्रीलिङ्गमे है, यद्वापर उत्तरवाक्य मे "अमू" ऐसे सर्वनाम शब्दसे स्त्रीलिङ्गी है । विपवत्लिजानि = विपस्य वत्तल्य (प० त०) । "वल्ली तु व्रततिर्लता" इत्यमर । विपवत्लिष्यो जातानि, विपवत्लि + जन् + ड + जस् । अमूमुहम् = "मुहं वैचित्ये" धातुसे णिच् प्रत्यय होकर लुट् + ति, लिङ्गे स्थानमे चङ् । अतितमाम् = अति—

उपसर्गसे तमप् होकर “किमेतिङव्ययधादाम्बद्रव्यप्रकर्षे” इस सूत्रसे आमु प्रत्यय । अतीतपन् = “तप सन्तापे” धातुसे णिच् प्रत्यय होकर लुङ् + सि, च्लि के स्थानमें चङ् । इस पद्यमें स्मरेपुओंमें विपवत्लिजत्वकी संभावना करनेसे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ५९ ॥

तदिहाऽनवधी निमज्जतो मम कन्दर्पशराऽऽधिनीरधी ।

भव पोत इवाऽवलम्बनं विधिनाऽऽकस्मिकसृष्टसन्निधिः ॥ ६० ॥

अन्वयः—तत् इह अनवधी कन्दर्पशराऽऽधिनीरधी निमज्जतो मम विधिना आकस्मिकसृष्टसन्निधिः (सन्), पोत इव अवलम्बनं भव ॥ ६० ॥

व्याख्या—तत् = तत्कारणात्, इह = अस्मिन्, अनवधी = अवधिशून्ये, अपार इति भावः । कन्दर्पशराऽऽधिनीरधी = कामवाणमनोव्यथासमुद्रे, निमज्जतः = अन्तर्गतस्य, मम = नलस्य, विधिना = भाग्येन, आकस्मिकसृष्ट-सन्निधिः = अकस्मादुत्पादितसामीप्यः, मत्सोभाग्यादागत इति भावः । त्वमिति शेषः । पोत इव = यानपात्रम् इव, अवलम्बनम् = आलम्बनं, भव = एधि, दम-यन्तीसंयोजनेन त्वं मम कामवाणमनोव्यथासमुद्रोत्तरणहेतुर्भव इति भावः । ६० ।

अभुवाद—(हे हंस !) इस कारणसे कामवाणरूप मनोव्यथाके इस अपार समुद्रमें डूबते हुए मेरे लिए भाग्यसे अकस्मात् सामीप्यसे सम्बद्ध तुम, नौका-के समान अवलम्बन बनो ॥ ६० ॥

टिप्पणी—अनवधी = अविद्यमानः अवधिर्यस्य सः, तस्मिन् (नञ् बहु०) । कन्दर्पशराऽऽधिनीरधी = कन्दर्पस्य शराः (प० त०), तैः आधिः (तृ० त०), “पुंस्याधिर्मानसी व्यथा” इत्यमरः । कन्दर्पशराऽऽधिः एव नीरधिः, तस्मिन् (रूपक०) । निमज्जतः = नि + मज्ज + लट् (शतृ) + डत् । आकस्मिक-सृष्टसन्निधिः = अकस्मात् भवम् आकस्मिकम्, “अकस्मात्” इस अव्ययसे “अध्यात्मादिभ्यश्च” इससे ठक् प्रत्यय और “अव्ययानां भमात्रे टिलोपः” इससे टिलोप । सृष्टः सन्निधिः यस्य सः (बहु०) । आकस्मिकं (यथा तथा) सृष्टसन्निधिः (सुप्पुपा०) । पोतः = “यानपात्रे शिशौ पोतः” इत्यमरः । भव = भू + लोट् + सिप् । प्रार्थनामें लोट्, इस पद्यमें पूर्वार्द्धमें रूपक और उत्तरार्द्धमें उपमा इस प्रकार दो अलङ्कारोंकी निरपेक्षतासे संसृष्टि है ॥ ६० ॥

अथवा भवतः प्रवर्तना न कथं पिष्टमियं पिनष्टि नः ।

स्वत एव सतां परायंता प्रहणानां हि यया ययायंता ॥ ६१ ॥

अन्वय—अथवा इय न भवत प्रवर्तना कथं पिष्ट न पिनष्टि, हि ग्रहणानां यथार्थता यथा सता परार्थता स्वत एव ॥ ६१ ॥

व्याख्या—अथवा=पक्षान्तरे, इयम्=एषा, “भव पोत इवाऽवलम्बनम्” इत्यादिवाक्यघटिता, न=अस्माक, भवत=तव, प्रवर्तना=प्रेरणा, कथं=केन प्रकारेण, पिष्ट=चूणितमन्नादिक, न पिनष्टि=न पुनश्चूणयति, भवत स्वत कर्तृत्वान्मदीया प्रेरणा पिष्टपेपणरूपेति भाव । उत्तमर्थं समथयते—स्वत इति । हि=यस्मात्कारणात्, ग्रहणानां=ज्ञानानां, यथार्थता=याथार्थ्य, प्रामाण्यमिति भाव । यथा=इव, सता=सज्जनानां, परार्थता=परार्थ-प्रवृत्ति, स्वत एव=स्वभावत एव, यथा ज्ञानानां प्रामाण्य स्वतस्तथैव सज्जनानां परार्थप्रवृत्ति स्वभावत एव न तत्र प्रवृत्तनाया अपेक्षेति भाव ॥ ६१ ॥

अनुवाद—अथवा आपको यह हमारी प्रेरणा पिष्टपेपणके समान क्यों नहीं होगी ? क्योंकि जैसे ज्ञानोका प्रामाण्य स्वत होता है, वैसे ही दूसरो के हितके लिए सज्जनोकी प्रवृत्ति भी स्वभावत होती है ॥ ६१ ॥

टिप्पणी—न=“अस्मदो द्वयोश्च” इस सूत्रसे एकत्वकी उत्तिमे भी अस्मद् शब्दसे पट्टीमें बहुवचन । “प्रवर्तना” इस कृदन्तपदके योगमे “उभय-प्राप्तौ कमणि” इस नियममे “कर्तृकर्मणो कृति” इस सूत्रमे कारकपट्टीका निषेध होनेसे यह पट्टी विभक्ति “पट्टी दोये” इस सूत्रसे हुई है । प्रवर्तना=प्रवर्तनम्, णिच् प्रत्ययान्त “वृत्तु वर्तने” धातुसे “व्यासश्चन्यो युच्” इस सूत्रसे युच् (अन) प्रत्यय होकर टाप् । पिनष्टि=पिप्लू सञ्चूर्णने” धातुसे णट् + तिप् । यथार्थता=यथार्थस्य भाव । यथार्थं + तल् + टाप् । परार्थता=परेषु अर्थ (प्रयोजनम्) येषां ते (अधिकरणबहु०), तेषां भाव, पराऽय + तल् + टाप् । स्वत=स्वस्मात् इति, स्व शब्दसे “अपादाने चाऽहीयरुहो” इस सूत्रसे तति प्रत्यय, यह अव्यय है । यहाँपर भीमासकोके सिद्धान्तके अनुसार ज्ञानका स्वत प्रामाण्य माना गया है । नैयायिक ज्ञानका परत प्रामाण्य मानते हैं । इस पद्यमे उपमा और अर्थात्तरन्यास दो अलङ्कारोकी ससृष्टि है ॥ ६१ ॥

तव चरमनि वर्तता शिव, पुनरस्तु त्वरित समागम ।

अपिसाधय साधयेप्सित, स्मरणीया समये वय वय ॥ ६२ ॥

अवय—हे वय ! तव चरमनि शिव वर्तताम् । त्वरित पुन समागम अस्तु । अपिसाधय । ईप्सितम् साधय । समये वय स्मरणीया ॥ ६२ ॥

व्याख्या—हे वय =हे हंस !, तव=भक्त, चरमनि=मार्ग, शिव=मङ्गल,

वर्ततां=भवतु । त्वरितं=शीघ्रम् एव, पुनः=भूयः, समागमः=सङ्गमः, मया सहेति शेषः । अस्तु=भवतु, कृतकार्यस्य तवेति शेषः । अपिसाधय=गच्छ । ईप्सितम्=अभीष्टं, दमयन्त्या समं मत्संयोजनरूपमिति शेषः । साधय=सम्पादय । समये=कार्यकाले, वयं, स्मरणीयाः=स्मर्तव्याः ॥ ६२ ॥

अनुवाद—हे हंस ! तुम्हारा मार्ग मङ्गलमय हो । शीघ्र फिर तुम्हारे साथ हमारा समागम हो । जाओ; मेरे अभीष्ट कार्यका सम्पादन करो । उचित समयमें तुम मेरा स्मरण करना ॥ ६२ ॥

टिप्पणी—हे वयः=“खगवात्यादिनोर्वयः” इत्यमरः । वर्ततां=“वृत्तु वर्तने” धातुसे प्रार्थनामें लोट् + त । अस्तु=“अस भुवि” धातुसे लोट् + तिप् । अपिसाधय=अपि + साध् + णिच् + लोट् + सिप् । ईप्सितम्=आप्ठुम् इष्टं, तत् सन्नत “आप्ठु व्याप्ती” धातुसे क्त प्रत्यय और “आप्ठुप्युभामीत्” इस सूत्रसे आप्का ईत्व । वयम्=“अस्मदो द्वयोश्च” इस सूत्रके अनुसार एकवचनमें भी बहुवचन । स्मरणीयाः=स्मर्तुं योग्याः, स्मृ + अनीयर् + जस् । इस पद्य में छेक अलङ्कार है और ओज नामक काव्यलक्षण है, जैसे कि “ओजः स्यात्प्रौढिर्यस्य सङ्क्षेपो वोऽस्ति भूयसः ।” अर्थात् जहाँपर प्रौढि वा अधिक अर्थोंका संक्षेप होता है, उसे “ओज” कहते हैं ॥ ६२ ॥

इति तं स विसृज्य धैर्यवान् नृपतिः सूनृतवाग्वृहस्पतिः ।

अविशद्वनवेश्म विस्मितः श्रुतिलग्नैः कलहंसशंसितैः ॥ ६३ ॥

अन्वयः—धैर्यवान् सूनृतवाग्वृहस्पतिः स नृपतिः इति तं विसृज्य श्रुतिलग्नैः कलहंसशंसितैः विस्मितः (सन्) वनवेश्म अविशत् ॥ ६३ ॥

व्याख्या—धैर्यवान्=धैर्ययुक्तः, उपायलाभादिति शेषः । सूनृतवाग्वृहस्पतिः=सत्यप्रियवादेषु वाचस्पतिः, प्रगल्भ इति भावः । सः=पूर्वोक्तः, नृपतिः=राजा, नल इत्यर्थः । इति=इत्थं, तं=हंसं, विसृज्य=प्रस्थाप्य, श्रुतिलग्नैः=कर्णप्रविष्टैः, कलहंसशंसितैः=हंसभाषितैः, विस्मितः=आश्चर्ययुक्तः सन्, वनवेश्म=उपवनभवनम्, अविशत्=प्रविष्टः ॥ ६३ ॥

अनुवाद—धैर्यसम्पन्न, सत्य और प्रियवचन बोलनेमें वृहस्पतिके समान राजा नलने उस (हंस) को विदा करके कानमें घुसे हुए हंसके भाषणोंसे आश्चर्ययुक्त होकर उपवनके भवनमें प्रवेश किया ॥ ६३ ॥

टिप्पणी—धैर्यवान्=धैर्यम् अस्ति यस्य सः, धैर्यं + मतुप् । सूनृतवाग्वृहस्पतिः=सूनृताश्च ता वाचः (क० धा०), “अथ सूनृते । सत्ये प्रिये”

इत्यमर । मृतवाणु बृहस्पति (स० त०), वृषति = वृणा पति (प० त०),
 विसृज्य = वि + मृज् + क्त्वा (ल्यप्) । कलहसशसितै = कलहसस्य शसितानि,
 तै (प० त०), "कादम्ब कलहस स्यात्" इत्यमर । वनवेश्म = वनस्य
 वेश्म, तत् (प० त०) । अविशत् = "विश प्रवेशने" घातुसे लङ् + तिप् ।
 "मृतवाणुबृहस्पति" इस पदमे लुप्तोपमा अलङ्कार है ॥ ६३ ॥

अथ भीमसुताऽवलोकनं सफलं कर्तुं महस्तदेव स ।

क्षितिमण्डलमण्डनायित नगरं कुण्डिनमण्डजो ययौ ॥ ६४ ॥

अन्वय — अथ स अण्डज तत् अह एव भीमसुताऽवलोकनं सफलं कर्तुं
 क्षितिजमण्डलमण्डनायित कुण्डिन नगरं ययौ ॥ ६४ ॥

व्याख्या — अथ = यात्राऽर्थं राजाऽनुशासनन्तरं, स = पूर्वोक्त, अण्डज =
 पक्षी, हस इत्यर्थः । तद् अह एव = तद् दिनम् एव, भीमसुताऽवलोकनं =
 भीमीक्षणं, सफलं = साऽर्थकं, कर्तुं = विधातुं, तस्मिन्नेव दिने दमयन्ती द्रष्टुं
 मिति भावः । क्षितिमण्डलमण्डनायित = भूमण्डलाऽलङ्कारभूत, कुण्डिन =
 कुण्डिननामक, नगरं = पुर, ययौ = जगाम ॥ ६४ ॥

अनुवाद — तब वह पक्षी (राजहंस) उसी दिन दमयन्तीके दर्शानोसे
 सफल करनेके लिए भूमण्डलके अलङ्कारभूत कुण्डिन नगरको गया ॥ ६४ ॥

टिप्पणी — अण्डज = अण्डे जात, अण्ड + जन् + ङ (उपपद०),
 "अण्डजा पक्षिर्पाद्या" इत्यमर । भीमसुताऽवलोकनं = भीमस्य सुता
 (प० त०), तस्या अवलोकनानि, तै (प० त०) । सफलं = फलेन सहित,
 तद् (तुल्ययोगबहु०) । कर्तुं = कृ + तुमुन् । क्षितिमण्डलमण्डनायित = क्षिते
 मण्डल (प० त०) । मण्डनवत् आवरित मण्डनायितम्, मण्डन + ण्यङ् +
 क्त । ययौ = या + लिट् + तिप् । इस पद्यमे "मण्डनायितम्" उपमा
 अलङ्कार है ॥ ६४ ॥

प्रथमं पथि लोचनाऽतिथिं पथिकप्रापितसिद्धिशसिनम् ।

कलसजलसम्भूत पुरं कलहसं कल्याण्यभूव स ॥ ६५ ॥

अन्वय — स कलहस प्रथमं पथि लोचनाऽतिथिं पथिकप्रापितसिद्धिशसिनं
 जलसम्भूत कलस पुरं कल्याण्यभूव ॥ ६५ ॥

व्याख्या — अथ श्लोकत्रयेण शुभशकुनायाह — प्रथममित्यादिना । स =
 पूर्वोक्त, कलहस = राजहंस, प्रथमम् = आदौ, पथि = मार्गे, लोचनाऽतिथिं =

नेत्राञ्जलुकमृतं, पथिकग्राथितसिद्धिमंतिनं=पान्थेष्टायैसाञ्जलुमृचकं, जल-
सन्मृतं=सलिलमृतं, कलसं=कुम्भं, पुरा=अग्रे, कनकान्धमूव=दमनं, पायासमये
काकस्मिकहनेन नेत्रगोचरः पुनर्यथाः मृकुनमृचको भवतीति भावः ॥ ६५ ॥

अनुवाद—उस राजहंसने पहले मार्गमें पथिकोंकी अनाष्टकी लकड़ठाके
मृचक जलमृतं कलमकी देल दिया ॥ ६५ ॥

विष्णो—लोचनाश्लिष्टि=लोचनयोः अश्लिष्टिः, तम् (प० त०) । पथिक-
ग्राथितसिद्धिमंतिनं=पन्थानं गच्छन्तीति पथिकाः 'पथिद्' मन्त्रसे "पयः षक्"
इस मन्त्रसे षक् प्रत्यय और "यः प्रत्ययस्य" इन मन्त्रसे 'य' की इत्सञ्ज्ञा ।
"अथर्तानोऽथगोऽथन्धः पान्थः पथिक इत्यदि" इत्यमरः । पथिकानां प्रापितं
(प० त०), तस्य सिद्धिः (प० त०), पथिकग्राथितसिद्धि मंसतीति पथिक-
ग्राथितसिद्धिमंती, तम्, पथिकग्राथितसिद्धि + मंस + गिति (उपपद०) +
अम् । जलसन्मृतं=जलेन सन्मृतः जलसन्मृतः, तम् (तृ० त०) कनकान्धमूव
="कल सङ्खदाने" काटुने मित्र होकर लिट् + लिप् (प०) । इस पद्यमें
पूर्वाद्धे और उत्तराद्धेमें कृत्यटुगस 'लसं' 'लसम्' इस अङ्गमें छेकाटुगस, इस
प्रकार उनका एकाग्रयाजुर्वेदमन्त्र सङ्खुर अलङ्कार है ॥ ६५ ॥

अवलम्ब्य विदुस्योऽम्बरे कान्धपरसाञ्जलसं गतम् ।

स विलासवनेऽवतीभुजः फलमैसिष्ट रसालसङ्गतम् ॥ ६६ ॥

अन्वयः—विदुस्योऽम्बरे कान्ध परसाञ्जलसं गतम् अवलम्ब्य
अवतीभुजो विलासवने रसालसङ्गतं फलम् ऐसिष्ट ॥ ६६ ॥

व्याख्या—सः=हंसः, विदुस्यो=दमनंच्छया, स्वगन्तव्यमार्गं त्येति शेषः ।
अम्बरे=आकाशे, कान्ध=कञ्चित्कालं यावत्, आश्वपरसाञ्जलसं=विस्मयरसेन
मन्दं, गतं=गतिम्, अवलम्ब्य=आश्रित्य, अवतीभुजः=राजा, नलस्येत्यर्थः ।
विलासवने=श्रीदोषवने, रसालसङ्गतं=कृतवृक्षसम्बद्धं, फलम्=आन्नफलम्,
ऐसिष्ट=दृष्टवान्, प्रस्थाने आन्नकृतदमनमपि शुभमृकुनरूपमिति भावः ॥ ६६ ॥

अनुवाद—उस हंसने मार्गमंतीकी इच्छासे आकाशमें कुछ समयतक
आश्वपरसने मन्द गतिका अवलम्बन कर राजाके श्रीदावनमें आनेके पेटमें
दिदमान आन्नकृतको देखा ॥ ६६ ॥

विष्णो—विदुस्यो=दृष्टुमिच्छा विदुसा, तया, दृग् + मत् + अ +
वाप् + वा । कान्ध="कान्धाञ्जनोरप्यन्तसंयोगे" इस मन्त्रसे द्वितीया । आश्व-
रसाञ्जलसम्=आश्वयंस्त्य रसः (प० त०), तेन अलसम् (तृ० त०), तम् ।

गत = गम् + क्त + अम् । अवनीभुज = अवनीं भुनक्तीति अवनीभुक्, तस्य अवनी + भुज + विषय (उपपद०) + हस् । “अवनीभृत” इस पाठमें अवनीं विभर्तीति अवनीभृत्, तस्य, अवनी + भृ + विप् + हस् । विलासवने = विलासस्य वन, तस्मिन् (प० त०) । रसालसङ्गत = रसाले सङ्गत, तत् (प० त०) । “आध्रश्चूतो रसालोऽमी” इत्यमर । ऐक्षिष्ट = ईक्ष + लुट् + त । इस पद्यमे प्रथम और चतुर्थ चरणमे अन्त्ययमक है, अतः दो शब्दाऽऽङ्कारोक्ती सृष्टि है ।

नमस कलमैरुपासित जलदैर्भूरितरक्षुपन्नम् ।

स ददर्श पतङ्गपुङ्गवो विटपच्छन्नतरक्षुप नमम् ॥ ६७ ॥

अन्वय — पतङ्गपुङ्गव स नमस कलमै जलदै उपासित भूरितरक्षुपन्नम् विटपच्छन्नतरक्षुप नम ददर्श ॥ ६७ ॥

व्याख्या — पतङ्गपुङ्गव = पक्षिष्वेष्ट, स = हस, नमस = आकाशस्य, कलमै = हस्तिशावकर्त्तृ, जलदै = मेघै, उपासित = व्याप्त, भूरितरक्षुपन्नम् = बहुमृगादनसर्पम्, एव च विटपच्छन्नतरक्षुप = शाखाऽतिशयच्छादित-ह्रस्वशाखादृक्ष, नम = पर्वत, ददर्श = दृष्टवान्, पूर्णकुम्भादिदर्शनं पाश्यानां क्षेमकरमिति शकुनज्ञा ॥ ६७ ॥

अनुवाद — पक्षियोमे श्रेष्ठ उस हसने आकाशके हाथीके बच्चोके समान मेघोसे व्याप्त और शाखाओसे छिपे हुए चीते और सर्पोसे युक्त पर्वतको देखा ॥ ६७ ॥

टिप्पणी — पतङ्गपुङ्गव = पुमाश्चाऽसौ गौ पुङ्गव (क० घा०), “गौरतद्धितलुकि” इससे समासाऽन्त टच् प्रत्यय । “स्युस्तरपदे व्याघ्रपुङ्गवर्षभकुञ्जरा । सिंहशार्दूलमागाद्या पुंसि श्वेष्ठाऽर्षपोचरा” इत्यमर । पतङ्गश्चाऽसौ पुङ्गव (क० घा०) । कलमै = “कलम करिशावक” इत्यमर । जलदै = जल ददतीति जलदा, तै जल-उपपदपूर्वक “कुदाभू दाने” धातुसे “भातोऽनुपसर्गे क” इस सूत्रसे क प्रत्यय (उपपद०) + मिस् । भूरितरक्षुपन्नम् = भूरय तरक्षव पन्नमा यस्मिन्, तम् (बहु०) । “तरक्षुस्तु मृगाऽदन” इत्यमर । विटपच्छन्नतरक्षुप = अनिशयेन छात्रा छन्नतरा, छन्न + तरप् + जस् । विटपे छन्नतरा (तृ० त०) । “विस्तारो विटपोऽस्त्रियाम्” इत्यमर । विटपच्छन्नतरा क्षुपा यस्मिन्, तम् (बहु०) “ह्रस्वशाखादृक्ष क्षुप” इत्यमर । नम = न गच्छतीति नम, तम्, नम् + गम् + ङ + अम् ।

“नगोऽप्राणिष्वन्यतरस्याम्” इस सूत्रसे नञ्का विकल्पसे प्रकृतिभाव । अतः एक पक्षमें “अगः” ऐसा रूप भी होता है । “शैलवृक्षौ नगावगौ” इत्यमरः । ददर्श = दृश् + लिट् + तिप् । इस पद्यमें “कलभैः” “जलदैः” यहाँपर रूपक और द्वितीय और चतुर्थ पादोंमें अन्त्ययमक है ॥ ६७ ॥

स ययौ धुतपक्षतिः क्षणं क्षणमूर्ध्वायनदुर्विभावनः ।

विततीकृतनिश्चलच्छदः क्षणमालोककदत्तकौतुकः ॥ ६८ ॥

अन्वयः—स क्षणं धुतपक्षतिः, क्षणम् ऊर्ध्वायनदुर्विभावनः विततीकृत-निश्चलच्छदः क्षणम् आलोककदत्तकौतुकः (सन्) ययौ ॥ ६८ ॥

व्याख्या—सः = हंसः, क्षणं = कश्चित्कालं यावत्, धुतपक्षतिः = कम्पित-पक्षमूलः, क्षणं = कश्चित्कालं यावत्, ऊर्ध्वायनदुर्विभावनः = उपरिगमनदुर्लक्षः, विततीकृतनिश्चलच्छदः = विस्तारितनिष्कम्पपक्षः, तथा क्षणं = कश्चित्कालं यावत्, आलोककदत्तकौतुकः = दर्शकवित्तीर्णकुतूहलः सन्, ययौ = जगाम ॥ ६८ ॥

अनुवाद—वह हंस कुछ समयतक पक्षमूलोंको हिलाता हुआ और कुछ समयतक ऊपर जानेसे दुःखसे देखा जानेवाला तथा कम्परहित पंखोंको फैलाता हुआ, इस प्रकार कुछ समयतक देखनेवालोंको कौतुक देता हुआ गया ॥ ६८ ॥

टिप्पणी—क्षणं = “कालाऽध्वनोरत्यन्तसंयोगे” इससे द्वितीया । धुतपक्षतिः = पक्षयोर्मूले पक्षती, “पक्षात्तिः” इस सूत्रसे ति प्रत्ययः । “स्त्री पक्षतिः पक्ष-मूलम्” इत्यमरः । धुते पक्षती येन सः (बहु०) । ऊर्ध्वायनदुर्विभावनः = ऊर्ध्वं च तत् अयनं (क० घा०) । दुर्लभं विभावनं यस्य सः (बहु०) । ऊर्ध्वायनेन दुर्विभावनः (तृ० त०) । विततीकृतनिश्चलच्छदः = अवितती वितती यया सम्पद्यते तथा कृतो विततीकृतो, वितत + च्वि + कृ + क्त + औ । विततीकृतो निश्चली छदो येन सः (बहु०) । आलोककदत्तकौतुकः = आलो-यन्तीति आलोककाः, आङ् + लोक + णिच् + ण्वुल् । दत्तं कौतुकं येन सः (बहु०), आलोककानां दत्तकौतुकः (प० त०) । ययौ = या + लिट् + तिप् । “आत औ णलः” इस सूत्रसे णल्के स्थानमें औकार आदेश । इस पद्यमें स्वभा-वोक्ति अलङ्कार है ॥ ६८ ॥

तनुदीधितिधारया रयाद् गतया लोकविलोकनामसौ ।

छदहेम कपन्निवाऽलसत् कपपापाणनिभे नभस्तले ॥ ६९ ॥

अन्वयः—असौ रयात् लोकविलोकनां गतया तनुदीधितिधारया कपपापाण-निभे नभस्तले छदहेम कपन् इव अलसत् ॥ ६९ ॥

व्याख्या—असौ=हस, रयात्=वेगात् हेतो, लोकविलोकना=जन-
नयनगोचर, गतया=प्राप्तया, तनुदीधितिधारया=शरीरकिरणरेखाया, कप-
पापाणनिभे=निकपोपलसदृशे, नभस्तले=आकाशे, छदहेम=निजपक्षमुवर्ण,
कपन् !व=धपन् इव, अलसत्=अशोभत ॥ ६९ ॥

अनुवाद—यह (हस) वेगसे लोकोके दर्शन-पथको प्राप्त शरीरके किरण-
की रेखासे कसौटीके सदृश आकाशमे अपने पक्षके सुवर्णको घिसते हुएके
समान शोभित हुआ ॥ ६९ ॥

टिप्पणी—रयात्=हेतुमें पञ्चमी । लोकविलोकना=लोकाना विलोकना,
ताम् (प० त०), 'लोकस्तु भुवने जने' इत्यमर । तनुदीधितिधारया=तनो
दीधिति (प० त०), तस्या धारा, तथा (प० त०) । हसके मुनहले शरीर-
की किरणकी रेखासे यह अभिप्राय है । इस पदकी मल्लिनाथने दूसरी व्याख्या
भी की है—तनुवचाऽसौ दीधितिधारा, तया (क० धा०) अर्थात् हसकी सूक्ष्म
किरणकी रेखासे यह तात्पर्य है । "स्तोकाऽल्पशुक्लका सूक्ष्म इलक्ष्ण दध्न कृश
तनु" इत्यमर । कपपापाणनिभे=कपवचाऽसौ पापाण (क० धा०), तेन
सदृश कपपापाणनिभ, तस्मिन् (तृ० त०) । "निभसङ्काशनीकाशप्रतीकाशोप-
मादय" इत्यमर । छदहेम=छदयो हेम, तत् (प० त०) । कपन्=कष-
तीति, कप + लट् (षट्) + सु । अलसत्="लस दीप्तौ" धातुसे लट् + तिप् ।
इस पद्यमे 'कपपापाणनिभे' यहाँपर उपमा और 'कपन् इव' यहाँपर उत्प्रेक्षा,
इस प्रकार दो अलङ्कारोका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ६९ ॥

विनमद्भिरथ स्थितं खगैश्छदिति श्येननिपातशङ्किभि ।

■ निरैक्षि हर्षकयोपरि स्यदसाङ्कारिपतत्त्रिपदति ॥ ७० ॥

अर्थ—स्यदसाङ्कारिपतत्त्रिपदति स श्येननिपातशङ्किभि विनमद्भिः
अथ स्थितं खगैश्छदिति एकया दृशा उपरि निरैक्षि ॥ ७० ॥

व्याख्या—स्यदसाङ्कारिपतत्त्रिपदति =स्यदेन (वेगेन) साङ्कारिणी
('साम्' इति शब्द कुर्वाणा) पतत्त्रिपदति (पक्षिसरणि) यस्य ॥, तादृश
स=हस, श्येननिपातशङ्किभि=पत्त्रिनिपतनशङ्कुनशीलं, अत एव विन-
मद्भिः=नम्रीभूतं, अथ स्थितं=अधोभागे विद्यमानं, खगैः=पक्षिभिः,
छदिति=शीघ्रम्, एकया=एकसंख्यया, दृशा=दृष्ट्या, उपरि=ऊर्ध्वं,
निरैक्षि=निरीक्षित ॥ ७० ॥

५ नै० द्वि०

अनुवाद—वेगसे 'साम्' ऐसा शब्द करनेवाले पक्षियोंके मार्गमें स्थित उस हंसको वाजके आक्रमणकी शङ्का करनेवाले अतएव झुकते हुए नीचे रहनेवाले पक्षियोंने शीघ्रतासे एक ही नेत्रसे ऊपर देखा ॥ ७० ॥

टिप्पणी—स्यदसाङ्कारिपतत्त्रिपद्धतिः = सां करोतीति साङ्कारिणी, सां + कृ + णिनि + डीप् + सु । पतत्त्रिणां पद्धतिः (प० त०), साङ्कारिणी पतत्त्रिपद्धतिः यस्य सः (बहु०) । स्यदेन साङ्कारिपतत्त्रिपद्धतिः (तृ० त०) । श्येननिपातशङ्किभिः = श्येनस्य निपातः (प० त०), 'पत्त्री श्येन' इत्यमरः । श्येननिपातं शङ्कुन्ते तच्छीलाः, तैः, श्येननिपात + शकि + णिनि (उपपद०) + भिस् । विनमद्भिः = विनमन्तीति विनमन्तः, तैः, वि + नम + लट् (शतृ) + भिस् । निरक्षि = निर् + ईक्ष + लुङ् (कर्ममें), इस पद्यमें पक्षिस्वभावका वर्णन होनेसे स्वभावोक्ति अलङ्कार है ॥ ७० ॥

ददृशे न जनेन यन्नसौ भुवि तच्छायमवेक्ष्य तत्क्षणात् ।

दिवि दिक्षु वितीर्णचक्षुषा पृथुवेगद्रुतमुक्तदृक्पथः ॥ ७१ ॥

अन्वयः—यन् असौ भुवि तच्छायम् अवेक्ष्य तत्क्षणात् दिवि दिक्षु च वितीर्ण-चक्षुषा जनेन पृथुवेगद्रुतमुक्तदृक्पथः (सन्) न ददृशे ॥ ७१ ॥

व्याख्या—यन् = गच्छन्, असौ = हंसः, भुवि = भूमौ, तच्छायं = तस्य छायाम् (प्रतिविम्बम्), अवेक्ष्य = दृष्ट्वा, तत्क्षणात् = तस्मिन्नेव क्षणे, दिवि = आकाशे, दिक्षु = दिशामु, च वितीर्णचक्षुषा = दत्तदृष्टिना, जनेन = लोकेन, भूतल-स्थितेनेति शेषः । पृथुवेगद्रुतमुक्तदृक्पथः = महाजवशीघ्रत्यक्तदृष्टिमार्गः सन्, न ददृशे = नो दृष्टः, अल्पक्षणेनैव हंसो नेत्रमार्गमतिक्रान्त इति भावः ॥ ७१ ॥

अनुवाद—जाते हुए हंसके जमीनपर उसकी छायाको देखकर, उसी क्षणमें आकाशमें और दिशाओंमें दृष्टिपात करनेवाले मनुष्यने बड़े वेगसे नेत्र-मार्गको पार करनेसे उसे नहीं देखा ॥ ७१ ॥

टिप्पणी—यन् = एतीति, “इण् गतो” धातुसे लट् (शतृ) + सु । तच्छायं = तस्य छाया तच्छायं, तत् (प० त०) “विभाषा सेनासुराच्छाया-शालानिशानाम्” इसमें नपुंसकलिङ्ग हुआ है । अवेक्ष्य = अव + ईक्ष + क्त्वा (ल्यप्) । तत्क्षणात् = स चाऽसौ क्षणः, तस्मात् (क० घा०) । वितीर्णचक्षुषा = वितीर्णे चक्षुषी येन सः, तेन (बहु०) । पृथुवेगद्रुतमुक्तदृक्पथः = पृथुश्चाऽसौ वेगः (क० घा०), द्रुतं मुक्तः (मुप्सुपा०), दृशोः पन्था दृक्पथः (प० त०), “श्वपूरब्धः पथामानक्षे” इससे समासान्त अप्रत्यय । द्रुतमुक्तो दृक्पथो येन सः

(बहु०) । पृथुवेगेन द्रुतमुक्तदूषण (तृ० त०) । ददशे = दृश् + लिट् + त (कर्ममे) । इस पद्यमे दर्शनाऽभावके प्रति पृथु आदि पदके अर्थकी हेतुतासे पदाऽर्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलङ्कार है ॥ ७१ ॥

न वन पथि शिश्रियेऽमुना ववचिदप्युच्चतरद्रुचास्तम् ।

न सगोत्रजमन्ववादि वा गतिवेगप्रसरद्रुचास्तम् ॥ ७२ ॥

अन्वय — गतिवेगप्रसरद्रुचा अमुना पथि ववचित् अपि उच्चतरद्रुचास्त वन न शिश्रिये, सगोत्रज स्त वा न अन्ववादि ॥ ७२ ॥

व्याख्या—गतिवेगप्रसरद्रुचा = गमनजवप्रसरपंक्तान्तिना, अमुना = हस्तेन, पथि = मार्गे, ववचित् अपि = कुत्रचित् अपि, उच्चतरद्रुचास्तम् = उन्नततर-वृक्षसौन्दर्य, वन = कानन, न शिश्रिये = न आश्रितम् । तथा सगोत्रज = बन्धुजन्य, स्त वा = कूजित वा, न अन्ववादि = न अनुवित, तलेन राजकार्य स्वरमा मध्येमार्ग अमाऽपनयनाऽर्थ वन आश्रित, तथैव बन्धुसम्भाषणादिक च नो विहितमिति भाव ॥ ७२ ॥

अनुवाद—गमनके वेगसे फैलनेवाली कान्तिवाले हस्ते मार्गमे कहीं भी वृक्षोंके उन्नत सौन्दर्यसे सम्पन्न किसी वनका आश्रय नहीं लिया और न अपने बन्धु हस्तोके कूजितका उत्तर ही दिया ॥ ७२ ॥

टिप्पणी—गतिवेगप्रसरद्रुचा = गतिवेग (व० त०) । प्रसरन्ती दृक् यस्य स 'प्रसरद्रुक्' (बहु०) । गतिवेगेन प्रसरद्रुक्, तेन (तृ० त०) । उच्चतर-द्रुचास्तम् = अतिशयेन उच्चा उच्चतरा, उच्च + तरप् + जस् । उच्चतराश्च ते इव (क० धा०), चारोर्भाव आस्ता, चारु + तल् + टाप् । उच्चतरद्रुणा आस्ता यस्मिस्तत् (व्यधिकरणबहु०) । "पलाशी इद्रुमाऽगमा" इत्यमर । शिश्रिये = "श्रिन् सेवायाम्" धातुसे कर्ममे लिट् + त । सगोत्रज = समान गोत्र (कुल) येषां ते सगोत्रा (बहु०), "ज्योतिर्जनपदराशिनाभिनामगोत्ररूप-स्यानवर्णवयोवचनबन्धुषु" इस सूत्रसे 'समान' के स्थानमे "स" भाव । "गोत्र नाम्न्यचले कुले" इति कोश । "सगोत्रबान्धवजातिबन्धुस्वस्वजना समा" इत्यमर । सगोत्रेभ्यो जात, सगोत्र + जन् + ङ + शु । स्त = "तिरश्चा वाशित स्तम्" इत्यमर । अन्ववादि = अनु-उपसर्गपूर्वक 'वद'-धातुसे लुङ् (कर्ममे) । नलके कार्यको शीघ्र सम्पन्न करनेके लिए हस्ते मार्गमे अम हटानेके लिए न किसी वनमें मुकाम किया और न अपने बन्धुओंके साथ सभाषण

आदि ही किया, यह भाव है । इस पद्यमें द्वितीय और चतुर्थ पादोंमें अन्त्ययमक अलङ्कार है ॥ ७२ ॥

अथ भीमभुजेन पालिता नगरी मञ्जुरसौ धराजिता ।

पतगस्य जगाम दृक्पथं हिमशैलोपमसौधराजिता ॥ ७३ ॥

अन्वयः—अथ धराजिता भीमभुजेन पालिता हिमशैलोपमसौधराजिता मञ्जुः असौ नगरी पतगस्य दृक्पथं जगाम ॥ ७३ ॥

व्याख्या—अथ=प्रस्थानाऽनन्तरं, धराजिता=भूमिजयिना, भीमभुजेन=भीमभूपवाहुना, पालिता=रक्षिता, हिमशैलोपमसौधराजिता=हिमालयसदृश-राजभवनशोभिता, मञ्जुः=मनोहरा, असौ=इयं, नगरी=पुरी, कुण्डिनपुरीति भावः । पतगस्य=पक्षिणः, हंसस्य । दृक्पथं=नेत्रमार्गं, जगाम=ययौ, हंसः=कुण्डिनपुरीं ददर्शति भावः ॥ ७३ ॥

अनुवाद—तव पृथ्वीको जीतनेवाले महाराज भीमके बाहुसे रक्षित हिमालय पर्वतके समान (सफेद) राजभवनोंसे शोभित, मनोहर वह कुण्डिन-पुरी पक्षी (हंस) के दृष्टिमार्गमें प्राप्त हुई ॥ ७३ ॥

टिप्पणी—धराजिता=धरां जयतीति धराजित्, तेन, धरा + जि + क्विप् (उपपद०) + टा । भीमभुजेन=विभेति अस्मात् इति भीमः, “भीमादयोऽपादाने” इस सूत्रसे निपातन । भीमस्य भुजः, तेन (प० त०) । हिमशैलोपम-सौधराजिता=हिमानां शैलः (प० त०), तस्य इव उपमा (सादृश्यम्), येषां तानि (व्यधि० बहु०) । तानि च तानि सौधानि (क० घा०), “सौधोऽस्त्री राजसदनम्” इत्यमरः । तैः राजिता (तृ० त०) । दृक्पथं=दृशोः पन्थाः दृक्पथः, [तम् (प० त०), समासाऽन्त अप्रत्यय । जगाम=गम् + लिट् + तिप् । इस पद्यमें “मञ्जुरसौ धराजिता” इस द्वितीय चरणमें ‘असौ-धराजिता’ और चतुर्थचरणमें ‘सौधराजिता’ होनेसे विरोधाभास अलङ्कार है । ‘हिमशैलोपमसौधराजिता’ यहाँपर उपमा है, पूर्वाद्धिमें अन्त्याऽनुप्रास और द्वितीय और चतुर्थ चरणमें यमक है, इस प्रकार संवृष्टि है ॥ ७३ ॥

दयितं प्रति यत्र सन्ततं रतिहासा इव रेजिरे भुवः ।

स्फटिकोपलविग्रहा गृहाः शशभृद्भित्तिनिरङ्गभित्तयः ॥ ७४ ॥

अन्वयः—यत्र स्फटिकोपलविग्रहाः शशभृद्भित्तिनिरङ्गभित्तयः गृहा दयितं प्रति सन्ततं भुवः रतिहासा इव रेजिरे ॥ ७४ ॥

व्याख्या—अथ द्वानिशत्सूर्यके पथं कुण्डिनपुरीं वर्णयति । यग = कुण्डिन-
पुरी, स्फटिकोपलविग्रहा = स्फटिकमणिमयशरीरा, शशभृद्भित्तरनिरङ्कुभित्तय =
चन्द्रखण्डनिष्कलङ्कुवृद्धा, गृहा = भवनानि, दयित प्रति = प्रिय प्रति, भीम-
भूप प्रतीति भाव । सन्ततम् = निरन्तर, भुव = भूमे, नायिकास्वरूपाया इति
भाव । रतिहासा इव = केलिहास्यानि इव, कविसमये हासस्य शुक्लवर्णत्वं
भाव । रेजिरे = शुशुमिरे ॥ ७४ ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिननगरीमे स्फटिक मणि से बने हुए चन्द्रखण्डोके
समान निष्कलङ्कु दोषारोंवाले भवन, पति महाराज भीमके प्रति पृथ्वीरूप
नायिकाके निरन्तर ह्रीडाके हास्योंके समान शोभित होते थे ॥ ७४ ॥

टिप्पणी—स्फटिकोपलविग्रहा = स्फटिकाक्ष त्र उपला (क० घा०), त
एव विग्रहा येषां ते (बहु०) 'शरीर वर्णं विग्रह' इत्यमरः । शशभृद्भित्त-
निरङ्कुभित्तय = शश विभर्तीति शशभृत्, शश + भृ + क्विप् (उप०) । तस्य
भित्तानि (य० त०), "भित्त शकलखण्डे वा पुंसि" इत्यमरः । निर्गत अङ्क
(कलङ्क) याम्यस्ता निरङ्का (बहु०), शशभृद्भित्तानि इव निरङ्का भित्तयो
येषां ते (बहु०) । "भित्ति स्त्री कुट्टपमेदूकम्" इत्यमरः । गृहा = 'गृहा पुंसि
च भूम्येव तिकाभ्यनिलयालया' इत्यमरः । दयित = 'प्रति' इसके योगसे
'अभित्तपरित समयानिकपाहाप्रतियोगेऽपि' इस वातिकसे द्वितीया विभक्ति ।
रतिहासा = रतेर्हासा (व० त०) । रेजिरे = 'राज् दीप्तौ' घातुसे लिट् + झ ।
'कणा च सप्तानाम्' इस सूत्रसे एत्व और अभ्यासका लोप । इस पद्यमें
पूर्वाद्धमे उत्प्रेक्षा और उत्तरार्द्धमे उपमा, इस प्रकार दो अलङ्कारोकी
ससृष्टि है ॥ ७४ ॥

नृपनीलमणोगृहृत्विषामुपधेयत्र भयेन भास्वत ।

शरणाप्तमुवास वासरेऽप्यसदावृत्युदयतम तम ॥ ७५ ॥

अन्वय — यत्र तम भास्वत भयेन नृपनीलमणोगृहृत्विषाम् उपधे शरणाप्त
वामरे अपि असदावृत्ति उदयतमम् (मत्) उवास ॥ ७५ ॥

व्याख्या—यत्र = यस्या, कुण्डिननगर्यामित्यर्थ । तम = अधकार,
भास्वत = सूर्यात्, भयेन = भीत्या, नृपनीलमणोगृहृत्विषा = भूमेद्रनीलरत्नगृह-
कान्तीनाम्, उपधे = छलात्, शरणाप्त = गृहप्राप्त, वासरे अपि = दिवसे अपि,
असदावृत्ति = पुनरावृत्तिरहितम्, अत उदयतमम् = उदयतम सत्, अतिनिबिड-
मिति भाव । उपलब्ध = उत्पत्ति स्म ॥ ७५ ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिनपुरीमें अन्धकार, सूर्यके भयसे राजा भीमके इन्द्र-नील मणियोंसे बने हुए भवनोंके बहानेसे भवनके भीतर रहकर दिनमें भी नहीं लौटता हुआ गाढ होकर रहता था ॥ ७५ ॥

टिप्पणी—भास्वतः=भासः सन्ति यस्य स भास्वान्, तस्मात्, 'भास' शब्दसे 'तदस्यास्त्यस्मिन्निति मत्तुप्' इस सूत्रसे 'मत्तुप्' और 'तसौ मत्वर्थे' इस सूत्रसे भसंज्ञा होनेसे पदकार्य रत्नका अभाव । "भीत्राऽर्जानां भयहेतुः" इससे अपादानसंज्ञा होनेसे पञ्चमी । नृपनीलमणीगृहत्विषां=नीलाश्च ता मणयः (क० घा०) । 'रत्नं मणिद्वयोः' इत्यमरः । 'मणि' शब्दसे 'कृदिकारादक्तिनः' इससे ङीप् होकर 'मणी' शब्द बनता है । नीलमणीनां गृहाः (ष० त०) । नृपस्य नीलमणीगृहाः (ष० त०), तेषां त्विषः, तासाम् (ष० त०) । उपधेः= 'कपटोऽस्त्री व्याजदम्भोपधयश्छद्मकैतवे' इत्यमरः । शरणार्थः= शरणम् (गृहं रक्षितारं वा) आसम्, 'द्वितीया श्रिताऽतीतपतितगताऽत्यस्तः प्राप्तापन्नैः' इससे द्वि० त० । 'शरणं गृहरक्षित्रोः' इत्यमरः । असदावृत्तिः=न सती असती (नञ०), असती आवृत्तियस्य तत् (बहु०) । उदयत्तमम्= उदेतीति उदयत्, उद् + इण् + लट् (शतृ) । अतिशयेन उदयत् उदयत्तमम्, उदयत् + तमप् । उवास=वस् + लिट् + तिप् । "लिट्यभ्यासस्योभयेयाम्" इससे अभ्यासका संप्रसारण । इस पद्यमें अन्धकारमें कार्यके द्वारा शरणार्थी-जनके व्यवहारका समारोप होनेसे समासोक्ति और उदात्त अलङ्कार है, दोनोंकी संसृष्टि है ॥ ७५ ॥

सितदीप्रमणिप्रकल्पिते यदगारे हसदङ्करोदसि ।

निखिलाग्निशि पूणिमा तियोनुपतस्येऽतिथिरेकिका तियिः ॥ ७६ ॥

अन्वयः—सितदीप्रमणिप्रकल्पिते हसदङ्करोदसि यदगारे निशि निखिलाद् तियोन् एकिका पूणिमा तियिः अतिथिः (सती) उपतस्ये ॥ ७६ ॥

व्याख्या—सितदीप्रमणिप्रकल्पिते=शुक्लदीपनशीलरत्ननिमित्ते, हसदङ्करोदसि=प्रकाशमाननिकटद्यावापृथिविके, यदगारे=कुण्डिनगृहे, निशि=रात्रौ, निखिलान्=समस्तान्, तियोन्=प्रतिपत्प्रभृतीन्, एकिका=एकाकिनी, एकैवेति भावः । पूणिमा=पौर्णमासी, तियिः=राकेति भावः, अतिथिः=आगन्तुका सती, उपतस्ये=उपस्थिता, सङ्गतेति भावः । स्फटिकरत्ननिमित्तकुण्डिनभवनानां शुक्लवर्णैर्द्यावापृथिव्या रात्रावपि प्रकाशमाने आस्ताम्, ततश्च सर्वा अपि तिययः पूणिमातुल्या जाता इति तात्पर्यम् ॥ ७६ ॥

अनुवाद—सफेद प्रकाशमान रत्नो (स्फटिको) से बने हुए, जिनके निकट आकाश और पृथिवी प्रकाशमान हैं कुण्डिनपुरीके ऐसे गृहोमे रातमे सब तिथियों के पास एकमात्र पूर्णिमा तिथि अतिथि होती हुई उपस्थित होती थी ॥ ७६ ॥

टिप्पणी—सितदीप्रमणिप्रकल्पिते=दीपनशीला दीप्रा “दीपी दीप्तौ” घातु से “नमिकल्पिस्म्यजसकमहिंसदीपो र” इस सूत्रसे र प्रत्यय । सितारश्च ते दीप्रा (क० घा०), सितदीप्राश्च ते मणय (क० घा०), तै प्रकल्पितम् (वृ० त०), तस्मिन् । “यदगारे” इस पदका विशेषण । हसदङ्करोदसि=हसन् अङ्क (मध्यभाग) ययोस्ते (बहु०), हसदङ्क के रोदस्यो (छायापृथिव्यौ) यस्य तत् हसदङ्करोद, तस्मिन् (बहु०), यदगारे=यस्या (कुण्डिनपुर्या) अगार, तस्मिन् (य० त०) । “अगारे” यह जातिमे एकवचन है । तिथीन्=“तिथयोर्द्वयो” इत्यमर । एकिका=एका एव, ‘एक’ शब्दसे “एकदाकि-निष्ठाऽऽहाये” इस सूत्रसे स्वायमे व प्रत्यय । अतिथि = “स्युरावेशिकरागन्तु-रतिथिर्ना गृह्यते” इत्यमर । उपतस्ये=उप उपसर्गपूर्वक ‘स्या’ घातुसे “उपाद् देवपूजासङ्गतिकरणमित्रकरणपथिष्विति वाच्यम्” इससे सङ्गतिकरणमें आत्मनेपद होकर लिट्-त । इस पद्यमें कुण्डिनपुरीमे स्फटिकके भवनो की कान्तिसे नित्य चन्द्रमाका योग होनेसे सभी रात्रियाँ पूर्णिमाके समान थी, इस प्रकार भेद होनेपर भी अभेदकी उक्तिसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ७६ ॥

सुदतीजनमञ्जनाऽपितं घुसृणैर्वज्र कपायिताऽऽशया ।

न निशाऽपिलयाऽपि वापिका प्रससाद ग्रहिलेव मानिनी ॥ ७७ ॥

सन्वय—यत्र सुदतीजनमञ्जनाऽपितं घुसृणै कपायिताऽऽशया वापिका ग्रहिला मानिनी इव अखिलया निशा अपि न प्रससाद ॥ ७७ ॥

व्याख्या—यत्र=यस्या नगरी, सुदतीजनमञ्जनाऽपितं=सुन्दरीलोक-स्नानवितीर्ण, घुसृणै=कुङ्कुमै, कपायिताऽऽशया=मुषन्धिताऽभ्यन्तरभागा, कल्पिताऽत करणा च, वापिका=दीधिका, ग्रहिला=निबधयुक्ता, मानिनी इव=भानवती नायिका इव, अखिलया=सकलया, निशा अपि=रात्र्या अपि, रात्र्या सर्वभागेषु व्यतीतेष्वपीति भाव । न प्रससाद=प्रसन्ना नाऽभूत् । कुण्डिनपुर्या सुन्दरीणा स्नानेन तत्कुचाऽपितकुङ्कुमरञ्जिता वापिका सपत्नी-कुचकुङ्कुमसम्पकयुक्ता नायक दृष्ट्वा निर्बन्धवती नायिका इव रात्रौ व्यतीता-यामपि न प्रससाद, वापि निर्मला नाभूत् नायिका च प्रसन्नमानसा नाऽभूदिति भाव ॥ ७७ ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिनपुरीमें सुन्दरियोंके स्नानसे फैले हुए कुङ्कुमोंसे भीतर सुगन्धित होनेवाली बावली सपत्नीके कुङ्कुमके सम्पर्कयुक्त पतिको देखकर हठ करनेवाली अभिमानिनी नायिकाके समान रातके बीतने पर भी प्रसन्न (बावलीके पक्षमें निर्मल, नायिकाके पक्षमें प्रसादयुक्त) नहीं हुई ॥ ७७ ॥

टिप्पणी—सुदतीजनमज्जनाऽर्पितैः=शोभना दन्ता यासां ता सुदत्यः(बहुं), “वयसि दन्तस्य दतृ” इस सूत्रसे दन्तके स्थानमें “दतृ” आदेश और स्त्रीत्व-विवक्षामें “उगितश्च” इस सूत्रसे ङीप् । सुदत्यश्च ते जनाः (क० घा०), तेषां मज्जनं (प० त०), तेन अर्पितानि, तैः (तृ० त०) । कपायिताऽऽशया=कपायित आशयः (अभ्यन्तरभागः, अन्तःकरणं वा) यस्याः सा । वापिका=“वापी तु दीर्घिका” इत्यमरः । ग्रहिला=ग्रहः अस्ति यस्याः सा, ‘ग्रह’ शब्दसे “लोमादिपामादिपिच्छादिभ्यः शनेलचः” इस सूत्रसे इलच् और स्त्रीत्वविवक्षामें टाप् । मानिनी=प्रशस्तो मानः अस्या अस्तीति, माने + इनि=ङीप् । “स्त्रीणामीष्यकृतः कोपो मानोज्ञ्यासद्भिनि प्रिये ।” प्रियके अन्य स्त्रीके संसर्गसे स्त्रियोंको जो ईर्ष्यासे उत्पन्न कोप है, उसे “मान” कहते हैं । निशा=‘निशा’ शब्दका “पद्मोमास् हृन्निशन्०” इत्यादि सूत्रसे निश् आदेश, टा विभक्ति । प्रससाद=प्र + सद् + लिट् + तिप् । इस पद्यमें पूर्णोपमा अलङ्कार है ॥ ७७ ॥

क्षणनीरवया यया निशि श्रितवप्रावलियोगपट्टया ।

मणिवेश्ममयं स्म निर्मलं किमपि ज्योतिरवाह्यमीक्ष्यते ॥ ७८ ॥

अन्वयः—निशि क्षणनीरवया श्रितवप्रावलियोगपट्टया यया मणिवेश्ममयं निर्मलम् अवाह्यं ज्योतिः ईक्ष्यते ॥ ७८ ॥

व्याख्या—निशि = रात्री, अर्धरात्र इति भावः । क्षणनीरवया = अल्पकालं निःशब्दया, नगरीपक्षे जनानां सुप्तत्वात्, योगिनीपक्षे ध्याननिश्चलत्वादिति तात्पर्यम् । श्रितवप्रावलियोगपट्टया = आश्रितयोगवस्त्रसदृशप्राकारपट्टया, यया = नगर्या, मणिवेश्ममयं = स्फटिकभवनस्वरूपं, निर्मलं = शुद्धम्, अविद्यादि-दोषरहितं च, अवाह्यम् = अन्तर्वर्ति, किमपि = अवाह्यमनसगोचरं, ज्योतिः = तेजः, आत्मप्रकाशश्च, ईक्ष्यते स्म = दृश्यते स्म, “इज्यते स्म” इति पाठे पूज्यते स्मेत्यर्थः ॥ ७८ ॥

अनुवाद—आधीरात में कुछ समय निःशब्द होकर योगवस्त्रके समान प्राकारपट्टिको धारण कर जो कुण्डिनपुरी, योगिनीके समान स्फटिकमणियोंके

गृहस्वरूप निर्मल (शुक्ल) अभ्यन्तरस्मित अनिर्वान्य प्रकाशका दर्शन करती थी ॥ ७८ ॥

टिप्पणी—क्षणनीरवा=निर्गतो रवो यस्या सा नीरवा (बहु०), क्षण नीरवा (सुष्पुषा०) तथा । धितवप्राऽऽवलियोगपट्टया=वप्राणाम् आवलि (प० त०), “प्राकारो वरणो वप्र” इत्यमर । योगस्य पट्ट (प० त०) वप्राऽऽवलि, योगपट्ट इव, “उपमित व्याघ्रादिभि सामान्याऽप्रयोगे” इससे उपमितकर्मधारय । धितो वप्राऽऽवलियोगपट्टो यया, तथा (बहु) । यह नगरी पक्षमें है । योगिनीपक्ष मे—वप्राऽऽवलि इव योगपट्ट “उपमानानि सामान्य-वचनै” इससे समास । धितो वप्रावलियोगपट्टो यया, तथा (बहु०) । मणि-वेदममय=मणीना वेदम (प० त०), तत् स्वरूप यस्य तत् (मणिवेदम+मयट्) निर्मल=निर्गत मल यस्मात्तत् (बहु०) । ज्योतिः=प्रभा (नगरीपक्षमे), आरमज्योति (योगिनीपक्षमे) । ईक्ष्यते स्म=ईक्ष+लट् (कर्ममे) त । “इज्यते स्म” ऐसे पाठांतरमे यज+लट् (कर्ममे) । इस पद्यमे प्रस्तुत नगरी विशेषणके साम्यसे अप्रस्तुत योगिनीकी प्रतीति होनेसे समासोक्ति अलङ्कार है ॥ ७८ ॥

विललास जलाशयोदरे ववचन क्षौरनुबिम्बितेव या ।

परिक्षाकपटस्फुटस्फुरत्प्रतिबिम्बाऽनवलम्बिताऽम्बुनि ॥ ७९ ॥

अन्वय—या परिक्षाकपटस्फुटस्फुरत्प्रतिबिम्बाऽनवलम्बिताऽम्बुनि ववचन जलाशयोदरे अनुबिम्बिता क्षौ इव विललाम ॥ ७९ ॥

व्याख्या—या =नगरी, परिक्षाकपटस्फुटस्फुरत्प्रतिबिम्बाऽनवलम्बिताऽम्बुनि =क्षेयच्छलव्यक्तसञ्चलत्प्रतिमाऽसम्बद्धजले, ववचन=कुत्रचन, जलाशयोदरे=हृदमध्ये, अनुबिम्बिता=प्रतिबिम्बिता, क्षौ इव=अमरावती इव, विललास =शुशुभे ॥ ७९ ॥

अनुवाद—जो (नगरी) चाईके बहानेसे स्पष्ट चलनेवाले प्रतिबिम्बसे जहाँ बीचका जल नहीं दिखाई देता है, ऐसे किसी सरोवरके बीचमें प्रतिबिम्बित अमरावतीकी तरह शोभित होती थी ॥ ७९ ॥

टिप्पणी—परिक्षाकपटेत्यादि ०—परितः खन्यते इति परिक्षा, परि-उपसर्ग पूर्वक “क्षनु अवधारणे” इस धातुसे “अन्येभ्योऽपि दृश्यते” इससे ड प्रत्यय । “क्षेय तु परिक्षा” इत्यमर । परिक्षाया कपट (प० त०), स्फुरच्च तत् प्रतिबिम्बम्

(क० घा०), स्फुटं स्फुरत्प्रतिविम्बम् (नुष्पुपा०) । परित्ताकपटेन स्फुटस्फुर-
त्प्रतिविम्बम् (तृ० त०) । न अवलम्बितम् (नञ०), अनवलम्बितम् (मध्ये
वृहन्नामन्) अम्बु यस्मिन् (बहु०) । प्रतिविम्बमें पड़ा हुआ जल प्रतिविम्ब-
देगमें प्रतीत नहीं होता है, चारों ओर प्रतीत होता है । परित्ताकपटस्फुटस्फुर-
त्प्रतिविम्बेन अनवलम्बितान्बु, तस्मिन् (तृ० त०) । जलागयोदरे = जलानाम्
आगयः (प० त०), तस्य उदरं, तस्मिन् (प० त०) । अनुविम्बिता = अनु-
विम्बं सञ्जातं यस्याः सा, अनुविम्ब + इतच् + टाप् । द्यौः = “सुरंलोको
द्यौर्दिवो द्वे” इत्यमरः । विललास = वि + लस + लिट् । इस पद्यमें कैतवाऽ-
पह्नुति और उत्प्रेक्षा इन दोनों की संनृष्टि है ॥ ७९ ॥

व्रजते दिवि यद्गृहाऽऽवलीचलचैलाऽञ्चलदण्डताडनाः ।

व्यतरन्नरुणाय विश्रमं मृजते हेलिहयाऽऽलिकालनाम् ॥ ८० ॥

अन्वयः—यद्गृहाऽऽवलीचलचैलाऽञ्चलदण्डताडनाः दिवि व्रजते हेलिहयाऽऽलि-
कालनां मृजते अरुणाय विश्रमं व्यतरन् ॥ ८० ॥

व्याख्या—यद्गृहाऽऽवलीचलचैलाऽञ्चलदण्डताडनाः = कुण्डिनभवनपङ्क्ति-
चञ्चलपताकाग्रप्रतोदाघाताः, दिवि = आकाशे, व्रजते = गच्छते, हेलिहयाऽऽ-
लिकालनां = सूर्याऽऽपपङ्क्तिप्रेरणां, मृजते = कुर्वते, अरुणाय = सूर्यसारथये,
विश्रमं = विश्रान्ति, व्यतरन् = अददुः ॥ ८० ॥

अनुवाद—जिम कुण्डिनपुरीके भवनोंमें चञ्चल पताकाके अग्रभागके दण्डोंके
आघात आकाशमें जाते हुए और सूर्यके घोड़ोंकी प्रेरणा करनेवाले अरुणको
विश्राम देने थे ॥ ८० ॥

टिप्पणी—यद्गृहावलीचलचैलाऽञ्चलदण्डताडनाः = गृहाणाम् आवृत्यः
(प० त०), यस्यां गृहावृत्यः (न० त०), चैलानाम् अञ्चलाः (प० त०),
“वस्त्यमाच्छादनं वासञ्चेलं वननमंशुकम्” इत्यमरः । चलाञ्च ते चैलाऽञ्चलाः
(क० घा०), चलचैलाऽञ्चला एव दण्डाः (रूपक०), चलचैलाऽञ्चलदण्डैः
ताडनाः (तृ० त०) । यद्गृहाऽऽवलीषु चलचैलाऽञ्चलदण्डताडना (स० त०),
बहु कर्तृ पद है । व्रजते = व्रज + लट् (शतृ) + ङे । हेलिहयाऽऽलिकालनाम् =
हेलेहंयाः (प० त०), “हेलिरालिङ्गने रवी” इति यादवः । हेलिहयानाम्
आलिः (प० त०), तस्याः कालना, ताम् (प० त०) । मृजते = मृज + लट्
(शतृ) + ङे । विश्रमं = विश्रमणं विश्रमः, तम्, वि-उपसर्गपूर्वक-श्रम धातुसे
घञ्, “नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्याजावमेः” वृद्धिका निषेध । व्यतरन् =

वि उपसर्गपूर्वक "तु प्लवनसन्तरणयो" इस धातुसे लङ् + झि । इस पद्यमें सूर्यके घोड़ोंके दण्डसे ताडनका सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी उक्तिसे अति-शयोक्ति अलङ्कार है, उससे कुण्डिनपुरी के गृहोंकी सूर्यमण्डलतक ऊँचाई व्यक्त होती है, इस प्रकार अलङ्कारसे वस्तुध्वनि है ॥ ८० ॥

क्षितिगर्भधराऽधराऽऽलयस्तलमध्योपरिपूरिणा पृथक् ।

जगतां खलु याऽखिलाऽद्भुताऽजनि सारैर्निजचिह्नधारिभि ॥ ८१ ॥

अन्वय,—तलमध्योपरिपूरिणा जगता पृथक् निजचिह्नधारिभि सारै क्षितिगर्भधराऽधराऽऽलयं या अखिला अद्भुता अजनि खलु ॥ ८१ ॥

व्याख्या—तलमध्योपरिपूरिणा = अधोमध्योर्ध्वपूरकाणा, पातालभूमि-स्वर्गणामित्यर्थ । जगता = लोकाना, पृथक् = असङ्कीर्णा, निजचिह्नधारिभि = स्वलक्षणधारक, सारै = उत्कृष्टै, अशै क्षितिगर्भधराऽधराऽऽलयं = पाताल-भूम्याकाशगृहै, या = कुण्डिनपुरी, अखिला = समस्ता, अद्भुता = विना, अजनि = जाता ॥ ८१ ॥

अनुवाद—अधोभाग, मध्यभाग और ऊर्ध्वभागकी पूर्ण करनेवाले पाताल, भूमि और स्वर्ग इन तीनों लोकोंके भिन्न भिन्न अपने चिह्नोंको धारण करनेवाले उत्कृष्ट पाताल, भूमि और आकाशमें स्थित भवनोंसे जो (कुण्डिनपुरी) पूर्ण-रूपसे अद्भुत (अनूठी) हो गई ॥ ८१ ॥

टिप्पणी—तलमध्योपरिपूरिणा = तल च मध्य च उपरि च (द्वन्द्व), तलमध्योपरि पूरयन्तीति तच्छीलानि तलमध्योपरिपूरीणि, तेषाम्, तलमध्योपरि + पूर + णिनि (उपपद०) + आम् । निजचिह्नधारिभि = निज च तत् चिह्न (क० धा०), तत् धारयन्तीति तच्छीला निजचिह्नधारिण, तै, निजचिह्न + धृ + णिनि (उपपद०) + भिस् । पाताल यानी भूगर्भ (तहलाना), उसका चिह्न—निधि (खजाना) आदि । धरा = पृथिवी, उसका चिह्न—घान्ध्या आदि, आकाश—ऊर्ध्वलोक—ऊँची मञ्जिलवाले भवन, उनके चिह्न—फूल चन्दन आदि भोगके उपकरण । इन्को धारण करनेवाले यह तात्पर्य है । क्षितिगर्भधराऽधराऽऽलयं = क्षितेर्यर्भं (प० त०), क्षितिगर्भ कहनेसे पाताल यानी तहलाना । क्षितिगर्भश्च धरा च अम्बर च (द्वन्द्व), तेषु आलये (स० त०) । तिमञ्जिले गृहोंसे युक्त जो कुण्डिनपुरी आश्रयमयी थी, यह तात्पर्य है । अजनि = "जनी प्रादुर्भावे" धातुसे लङ् + त, "दीपजनबुधपूरितायिप्यायिभ्योऽन्यतरस्याम्" इस सूत्रसे न्तिके स्थानमें चिष्, "चिणो लुक्" इस

मूढसे उसका लुक् । इस पद्यमें अन्य नगरियोंसे कुण्डिननगरीके आधिक्यके वर्णनसे व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ ८१ ॥

दद्यन्मुदनीलकण्ठतां वहदत्यच्छमुद्रोज्ज्वलं वपुः ।

कथंमृच्छतु यत्र नाम न क्षितिमृन्मन्दिरमिन्दुमौलिताम् ॥ ८२ ॥

अन्वयः—यत्र अम्बुदनीलकण्ठतां दद्यत् अत्यच्छमुद्रोज्ज्वलं वपुः वहत् क्षितिमृन्मन्दिरम्, इन्दुमौलिता कथं नाम न मृच्छतु ? ॥ ८२ ॥

व्याख्या—यत्र=यस्यां कुण्डिनपुर्याम्, अम्बुदनीलकण्ठतां=मेघदनील-
कण्ठता, दद्यत्=धारयत्, अत्यच्छमुद्रोज्ज्वलम्=अतिनिर्मललेपनद्रव्यनिर्मलं,
वपुः=शरीरं, वहत्=विधत्, क्षितिमृन्मन्दिरं=राजमन्दिरम्, इन्दुमौलिता=
चन्द्रमण्डलपर्यन्तशिखरत्वं चन्द्रशिखरतां वा, कथं नाम=केन प्रकारेण, न
मृच्छतु=नो प्राप्नोतु ॥ ८२ ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिनपुरीमें मेघोंमें व्याप्त कण्ठवाला अत्यन्त निर्मल
चूनेसे उज्ज्वल शरीर धारण करनेवाला राजाका प्रसाद, शिखर चन्द्रको
धारण करनेवाले चन्द्रशिखर (शिव) के भादको क्यों नहीं प्राप्त करेगा ? ॥ ८२ ॥

टिप्पणी—अम्बुदनीलकण्ठताम्=अम्बु ददतीति अम्बुदाः, अम्बु + दा + क
(उपपद०) । नीलः कण्ठो यस्य सः (बहु०) । नीलकण्ठस्य भावो नील-
कण्ठता, नीलकण्ठ + तल् + टाप् । अम्बुदः नीलकण्ठता, ताम् (वृ०
त०) । दद्यत्=दद्यातीति, दा + लट् + शतृ + सु, “उभे अम्यस्तम्”
इससे अम्यस्नर्तना होनेसे “नाम्यस्ताच्छतुः” इससे तुम् आगमका निषेध ।
राजप्रसादकी चोटिके समीपमें मेघकी उपस्थितिसे नीलकण्ठके समान प्रसाद
वह तात्पर्य है । अत्यच्छमुद्रोज्ज्वलम्=अत्यन्तम् अच्छा (सुमुना०), मा
चाज्ज्ञां मुद्रा (क० वा०), “मुद्राल्लोभोऽमूर्तं मुद्रा” इत्यमरः । अत्यच्छमुद्रया
उज्ज्वलम् (वृ० त०) अत्यन्त निर्मल चूनेके लेपसे उज्ज्वल मन्द । इन्दुमौलि-
(शिव) के पद्यमें अत्यन्त निर्मल अमृतके समान उज्ज्वल वह तात्पर्य है ।
वहत्=वहतीति, वह + लट् + शतृ । क्षितिमृन्मन्दिरं=क्षिति विमर्शानि
क्षितिमृत्, क्षिति + मृ + क्तिच् (उपपद०) । क्षितिमृत्=मन्दिरम् (प० त०) ।
इन्दुमौलिताम्=इन्दुः मौली यस्य (व्यधिकरणवद्ब०), तस्य भावः तना,
ताम्, इन्दुमौलि + तल् + टाप् + अम् । मृच्छतु=मृच्छ + लोट् + निच् । इस
पद्य से राजमन्दिरकी मेघमण्डलपर्यन्त ऊँचाई व्यक्त होती है । इस पद्यमें राज-

भवनका इन्दुमौलित्वके साथ सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धके कथन होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ ८२ ॥

बहुरूपकशालभञ्जिकामुखचन्द्रेषु कलङ्कुरङ्कुव ।

यदनेककसौधकन्धराहरिभि कुक्षिगतीकृता इव ॥ ८३ ॥

अन्वय — यदनेककसौधकन्धराहरिभि बहुरूपशालभञ्जिकामुखचन्द्रेषु कलङ्कुरङ्कुव कुक्षिगतीकृता इव ॥ ८३ ॥

व्याख्या — यदनेककसौधकन्धराहरिभि = कुण्डिनपुरीबहुप्रासादमध्यभागस्थ-
सिंहे, बहुरूपकशालभञ्जिकामुखचन्द्रेषु = अधिकसौन्दर्यवाञ्छालिकाऽऽननसोमेषु,
स्थिता इति शेष । कलङ्कुरङ्कुव = लालछनमृगा, कुक्षिगतीकृता इव = भक्षिता
इव, प्रतीयन्त इति शेष ॥ ८३ ॥

अनुवाद — जिस कुण्डिनपुरी के प्रचुर प्रासादोंके मध्यभागमें निर्मित सिंहोंने
अधिक सौन्दर्यवाली पुतलियोंके मुखचन्द्रोंमें स्थित कलङ्करूप मृगोंको मारों खा
लिया है ॥ ८३ ॥

टिप्पणी — यदनेककसौधकन्धराहरिभि = अनेककानि च तानि सौधानि
(क० घा०), यस्या अनेककसौधानि (प० त०), तेषा कन्धरा (प० त०),
यही “कन्धरा” पदसे मध्यभाग लक्षित होता है । यदनेककसौधकन्धरामु हरप,
तै (स० त०) । “सिंहो मृगेन्द्र पञ्चाऽऽस्यो हर्यक्ष केसरी हरि ” इत्यमर ।
बहुरूपकशालभञ्जिकामुखचन्द्रेषु = बहु रूप (सौन्दर्यम्) यासा ता बहुरूपका
(बहु०), “शेषादिभाषा” इस सूत्रसे समासान्त कप् प्रत्यय । बहुरूपकाश्च
ता शालभञ्जिका (क० घा०), मुखानि एव चन्द्रा (रूपक०), बहुरूपक-
शालभञ्जिकाना मुखचन्द्रा, तेषु (प० त०) । कलङ्कुरङ्कुव = कलङ्का एव
रङ्कुव (रूपक०) । “कृष्णसाररुक्म्यङ्कुशम्बररोहिणी ” इत्यमर । कुक्षिग-
तीकृता = कुक्षि गता (द्वि० त०), “पिचण्डकुक्षी जठरोदर तुन्दम्” इत्यमर ।
अकुक्षिगता कुक्षिगता यथा सम्पद्यते तथा कृता कुक्षिगतीकृता, कुक्षिगत +
क्वि + कृ + क्त + जस् । पुतलियोंके मुख चन्द्रके समान ये, चन्द्रमें कलङ्क होता
है, उन लोगोंने मुखचन्द्रमें कलङ्करूप जो मृग थे, उनको भवनोमें निर्मित
सिंहोंने खा लिया, इसीलिए नहीं दिखाई पड़ते हैं । पुतलियों के मुखचन्द्र निष्क-
लङ्क थे, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें “मुखचन्द्रेषु” इस पदमें रूपक और “कुक्षि-
गतीकृता इव” इस पदमें उत्प्रेक्षा है, इस प्रकार इनकी निरपेक्षरूपसे स्थिति
होनेसे ससृष्टि है ॥ ८३ ॥

वलिसद्यदिवं स तथ्यवागुपरि स्माऽऽह दिवोऽपि नारदः ।

अधराऽथ कृता यथेव सा विपरीताऽजनि भूविभूपया ॥ ८४ ॥

अन्वयः—स तथ्यवाक् नारदः वलिसद्यदिवं दिवः अपि उपरि आह स्म ।
अथ भूविभूपया यया अधरा कृता इव सा विपरीता अजनि ॥ ८४ ॥

व्याख्या—सः=प्रसिद्धः, तथ्यवाक्=सत्यवचनः, नारदः=ब्रह्मपुत्रः,
देवर्षिविशेषः । वलिसद्यदिवं=पातालस्वर्गं, दिवः अपि=स्वर्गात् अपि, उपरि=
ऊर्ध्वं स्थिताम्, उत्कृष्टां च, आह स्म=उक्तवान् । अथ=इदानीं, भूविभूपया=
भूम्यलङ्कारभूतया, यया=कुण्डिननगर्या, अधरा=न्यूना, अधस्ताच्च, कृता
इव=विहिता इव, सा=वलिसद्यद्यौः, विपरीता=अन्यादृशी, नारदोक्तेरिति
शेषः । हीना इति भावः । अजनि=जाता, सर्वोपरिस्थितायाः पुनरधःस्थिति-
र्विपरीत्यमिति भावः ॥ ८४ ॥

अनुवाद—प्रसिद्ध सत्यभाषी नारद ऋषिने पातालरूप स्वर्गको स्वर्गसे
भी ऊपर (उत्कृष्ट) कहा था । इस समय पृथिवीकी अलङ्कारभूत जिस
कुण्डिननगरीने अपने सौन्दर्यसे पातालको अधर (नीचा)-सा कर दिया, इस
कारण से वह (पातालरूप स्वर्ग) विपरीत (नीचा) हो गया ॥ ८४ ॥

टिप्पणी—तथ्यवाक्=तथ्या वाक् यस्य सः (बहु०) । वलिसद्यदिवं=
वलेः सद्य (प० त०), “अधोभुवनपातालं वलिसद्य रसातलम्” इत्यमरः ।
वलिसद्य एव द्यौः, ताम् (रूपक०) । आह स्म=ब्रू घातुके स्थानमें “ब्रुवः
पञ्चानामादित आहो ब्रुवः” इस सूत्रसे “आह” आदेश, “स्म” के योगमें भूत-
कालमें लट् । नारदने विष्णुपुराणमें “स्वर्गादप्यतिरमणीयानि पातालानि”
अर्थात् “पाताल स्वर्गसे भी अत्यन्त रमणीय है” ऐसा कहा है । भूविभूपया=
भूवो विभूपा, तया (प० त०) । अजनि=जन+लुङ् (कर्तामें)+त ।
स्वर्ग और पातालसे भी कुण्डिनपुरी रमणीय है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें
“वलिसद्यदिवम्” यहाँपर रूपक और “कृता इव” यहाँपर उत्प्रेक्षा है, इस
प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सटकर अलङ्कार है ॥ ८४ ॥

प्रतिहट्पथे घरट्टजात् पयिकाह्वानदसवतुसौरभे ।

कलहात् घनान् यदुत्थितानघुनाऽप्युज्जति घर्घरस्वरः ॥ ८५ ॥

अन्वयः—पयिकाह्वानदसवतुसौरभे प्रतिहट्पथे घरट्टजात् यदुत्थितात्
कलहात् घर्घरस्वरः अधुना अपि घनान् न उज्जति ॥ ८५ ॥

व्याख्या—पयिकाह्वानदसक्तुसौरभे=पायाह्वानसक्तुसुगंधे, प्रतिहट्टपये=प्रत्यापणमार्गे, घरट्टजात्=गोधूमादिचूर्णापापाणजन्यात्, यदुत्थितात्=कुण्डिननगर्युत्पन्नात्, कलहात्=विवादात्, जात इति शेष, घर्घरस्वर=निर्झरस्वर, अधुना अपि=साम्प्रतम् अपि, घनान्=मेघान् न उज्जति=न त्यजति। सवदा सर्वंहट्टेषु घरट्टा मेघध्वानं कुर्वतीति भावः ॥ ८५ ॥

अनुवाद—पयिकोको बुलानवाले (आकर्षण करनेवाले) सक्तूके सौरभसे युक्त बाजारके मार्गमें चविकयोसे उत्पन्न भिन्न कुण्डिनपुरसे उठे हुए कलहसे घर्घर शब्द अब तक मेघको नहीं छोड़ रहा है ॥ ८५ ॥

टिप्पणी—पयिकाह्वानदसक्तुसौरभे=पयान गच्छतीति पयिका, पयिन् शब्दसे “पय षक्न्” इससे षक्न् प्रत्यय। पयिकानाम् आह्वानम् (प० त०), तत् ददातीति पयिकाह्वानदम्, पयिकाह्वान + दा + क (उपपद०)। सक्तूना सौरभम् (प० त०)। पयिकाह्वानद सक्तुसौरभ यस्मिन्, तस्मिन् (बहु०)। प्रतिहट्टपये=हट्टस्य पन्था हट्टपथ (प० त०), समासान्त अ प्रत्यय। हट्टपथ हट्टपथ प्रति प्रतिहट्टपथ, तस्मिन् (यथा शब्दके धीप्सा अर्थमें अध्ययीभाव) “तृतीयासप्तम्योर्बहुलम्” इस सूत्रसे सप्तमीमें बाहुल्येन अम्का अभाव। घरट्टजात्=घरट्टात् जात घरट्टज, तस्मात्, घरट्ट + जन् + ङ (उपपद०) + क्तः। यदुत्थितात्=यस्या उत्थित, तस्मात् (प० त०)। घर्घरस्वर=घर्घरचासी स्वर (क० घा०)। “घर्घर” यह अव्यक्ताऽनुकरण शब्द है। उज्जति=“उज्जती विवासे” घातुसे लट् + तिप्। कुण्डिनपुरमें सब हाटोंमें चविकयां मेघके समान शब्द करती रहती हैं, यह इस पद्यका तात्पर्य है। इस पद्यमें मेघों का चविकयोसे कलहका सम्बन्ध न होनेपर भी कलह-सम्बन्धकी उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति और घर्घर शब्दका कलहके हेतुके तौर उत्प्रेक्षणसे ह्वादि शब्दके अभावसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है, इस प्रकार दो अलङ्कारों का सहकार है ॥ ८५ ॥

वरणं कनकस्य मानिनीं दिवमद्भुतममराऽदिरापताम् ।

घनरत्नकवाटपक्षतिं परिरम्याऽनुनयन्नुवासां याम् ॥ ८६ ॥

अन्वय—कनकस्य वरणं अमराऽदि या मानिनीम् अद्भुतात् आगता दिव घनरत्नकवाटपक्षति (सन्) परिरम्य अनुनयन् उवासां ॥ ८६ ॥

व्याख्या—कनकस्य=सुवर्णस्य, वरण=प्राकार एव, अमराऽदि=सुरपर्वत, सुमेरुरित्यर्थ, या=नगरीम् एव, मानिनीं=कोषयुक्ताम्, अत एव अद्भुतात्=निजोत्सङ्गात्, आगताम्=आगता, भूलोकमिति शेष। दिव=

स्वर्गम्, वनरावतीमित्यर्थः, घनरत्नकवाटपक्षतिः = निविडमणिकपाटपक्षमूलः
 सन् । परिरम्भ = बालिङ्गघ, अनुनयन् = अनुनय कुर्वन्, अनुसरन्मित्यर्थः, उवाच
 = उचितवान्, कामिनः प्रणयकुपितां प्रेयसीमाप्रसादनगुणच्छन्तीति भावः ॥ ८६ ॥

अनुवाद—सुवर्णप्राकाररूप सुनेरुपवन्त जिह कुण्डिनपुरीरूप मानिनी और
 गोद से लाई हुई वनरावतीको गाड़ रत्नोंवाले कपाटरूप पक्षमूलोत्ते युक्त होकर
 बालिङ्गघ कर अनुनय करता हुआ रहता था ॥ ८६ ॥

टिप्पणी—वरणः = “प्राकारो वरणो वन्रः” इत्यमरः । वनराश्रिः =
 वनरस्य श्रिः (प० त०) । मानिनी = मानः अस्ति अस्याः सा मानिनी,
 तान्, मान् + इति + डीप् + अन् । घनरत्नकवाटपक्षतिः = रत्नानां कवाटे
 (प० त०), “कवाटनररं तुल्ये” इत्यमरः । घने रत्नकवाटे एव पक्षती मत्स्य
 तः (बहु०) । “स्त्री पक्षतिः पक्षमूलम्” इत्यमरः । परिरम्भ = परि + रम्भ् +
 क्त्वा (ल्यप्) । अनुनयन् = अनुनयतीति, अनु + नी + लट् (शतृ) + सु ।
 उवाच = वक्तु + लिट् + तिप् (पल्) । इस पद्यसे विदग्ध देशमें सुवर्णका प्राकार
 सुनेरु पर्वतके समान है, कुण्डिननगरी वनरावतीकी सदृश है, रत्नोंके किवाड़
 सुनेरुपर्वतके पक्षमूलोके तुल्य हैं, ऐसी प्रतीति होती है । इस पद्यमें सुवर्ण-
 प्राकारमें सुनेरुपर्वतका और कपाटमें पक्षतिका और कुण्डिननगरीमें वनरावती
 का आरोप होनेसे समस्तवस्तुविषय साङ्गत्वरूपक और लिङ्गत्ताम्यसे सुनेरुपर्वत
 और स्वर्गपुरी में नायक और नायिकाके व्यवहारका समारोप होनेसे समा-
 सोक्ति है, इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार
 है ॥ ८६ ॥

अनलैः परिवेषनेत्य वा ज्वलदकौपलवप्रजन्मभिः ।

उदयं लयनन्तरा रवेरवहद्वाणपुरीपराध्वंताम् ॥ ८७ ॥

अन्वयः—या रवेः उदयं लयम् अन्तरा ज्वलदकौपलवप्रजन्मभिः अनलैः
 परिवेषन् एतद्वाणपुरीपराध्वंताम् अवहत् ॥ ८७ ॥

व्याख्या—या = कुण्डिननगरी, रवेः = सूर्यस्य, उदयम् = उदगमं, लयम् =
 अस्तमयं च, अन्तरा = मध्ये, सूर्यस्योदयास्तकालयोर्मध्यकाल इति भावः ।
 ज्वलदकौपलवप्रजन्मभिः = दीप्यमानसूर्यकान्तप्राकारोत्पन्नैः, सूर्यकिरणसम्पर्का-
 दिति शेषः । अनलैः = अग्निभिः, परिवेषं = परिवेष्टनम्, एतद् = प्राप्य,
 वाणपुरीपराध्वंतां = वाणाञ्जुरनगरीश्रेष्ठताम्, अग्निपरिवेष्टिततामिति भावः ।
 अवहत् = धृतवान् ॥ ८७ ॥

अनुवाद—जो कुण्डिननगरी सूर्यकिरणके उदय और अस्तकालके मध्य समयमें सूर्यकिरणके सम्पर्कसे जलनेवाले सूर्यकान्तके प्राकारसे उत्पन्न अग्नियों-से घिरी जाती हुई बाणासुरकी नगरीकी श्रेष्ठताको धारण करती थी ॥ ८७ ॥

टिप्पणी—उदय, लयम् = “अन्तरा” पदके योगमें “अन्तराऽतरेण युक्ते” इम सूत्रसे द्वितीया । ज्वलदकौपलवप्रजन्मभि = अर्कस्य उपला (प० त०), ज्वलन्तश्च ते अर्कोपला (क० धा०), तेषा वप्र (प० त०), ज्वलदकौपल-वप्राद् अन्म येषा ते ज्वलदकौपलवप्रजन्मान , तै (व्यधिकरणबहु०) । बाणपुरी-पराध्यता = बाणस्य पुरी (प० त०), पराध्यस्य भाव पराध्यता, पराध्यं + तल् + टाप् । “पराध्योऽप्रप्रागह्रप्रागत्याऽप्रघास्रीयमप्रियम्” इत्यमर । बाणपुर्यां पराध्यता, ताम् (प० त०) । अवहृत् = वह + लृट् + तिप् । शिवभक्त बाणा-सुरकी नगरी शिवजीके अनुग्रहसे अग्निसे परिवेष्टित थी, ऐसी पुराणकी प्रसिद्धि है । इस पद्यमें एककी पराध्यता दूसरी कैसे धारण करेगी, इस कारण वस्तु-सम्बन्धके सादृश्यका बोधन करनेसे निदशना अलङ्कार है ॥ ८७ ॥

बहुकम्बुमणिर्वराटिकागणनाऽटत्करकटोत्करः ।

हिमबालुकयाऽच्छबालुकं पटु दध्वानं यदापणाऽण्व ॥ ८८ ॥

शब्दार्थ — बहुकम्बुमणि वराटिकागणनाऽटत्करकटोत्कर हिमबालुकया अच्छबालुको यदापणाऽण्व पटु दध्वान ॥ ८८ ॥

व्याख्या—बहुकम्बुमणि = अधिकशङ्खरत्नयुक्त , वराटिकागणनाऽटत्कर-कटोत्कर = कपटिकासंख्यानप्रचरत्पाणिबुलोरसमूहसम्पन्न , एव च हिमबालु-कया = कर्पूरेण, अच्छबालुकं = निर्मलसिक्त , यदापणाऽण्व = कुण्डिननगरी-निपद्यासमुद्र , पटु = गम्भीर यथा स्यात्तथा, दध्वानं = ननाद ॥ ८८ ॥

अनुवाद—बहुतसे शङ्खों और रत्नोंसे युक्त, कीड़ियोंके गिननेमें चलनेवाले ह्मस्तरूप कर्कटोंसे सम्पन्न और कर्पूरसे निर्मल बालुवाला जिस कुण्डिननगरीका बाजाररूपी समुद्र गम्भीर शब्द करता था ॥ ८८ ॥

टिप्पणी—बहुकम्बुमणि = बह्व कम्बवो मणयो यस्मिन् स (बहु०) । वराटिकागणनाऽटत्करकटोत्कर = वराटिकाना गणना (प० त०), कर्कटानाम् उत्करा (प० त०), करा एव कर्कटोत्करा (रूपक०), अटन्तश्च ते करकटोत्करा (क० धा०), वराटिकागणनायाम् अटत्करकटोत्करा (स० त०) । हिमबालुकया = “धनसारश्च द्रवज्ज सिताऽग्नौ हिमबालुका” इत्यमर । अच्छबालुकं = अच्छा बालुका यस्मिन् ॥ (बहु०) । यदापणाऽण्व =

आपण एव अर्णव. (रूपक०), यस्या आपणाऽर्णवः (प० त०) । पटु=यह क्रियाविशेषण है । दध्वान=“ध्वन शब्दे” घातुसे लिट्+तिप् (णल्) । इस पद्यमें समस्तवस्तुविषय साऽङ्गरूपक बलद्वार है ॥ ८८ ॥

यदगारघटादृकुट्टिमत्तवदिन्दूपलतुन्दिलापया ।

मुमुचे न पतिव्रतांचित्ती प्रतिचन्द्रोदयमभ्रगङ्गाया ॥ ८९ ॥

अन्वयः—यदगारघटादृकुट्टिमत्तवदिन्दूपलतुन्दिलापया अभ्रगङ्गाया प्रतिचन्द्रोदयं पतिव्रतांचित्ती न मुमुचे ॥ ८९ ॥

ध्यात्या—यदगारेत्यादिः० = कुण्डिननगरीगृहपङ्क्तिक्षीमनिवद्धभूमिस्त्यन्दमानचन्द्रकान्तमणीप्रवृद्धजलया, अभ्रगङ्गाया=मन्दाकिन्या, प्रतिचन्द्रोदयं=चन्द्रोदये चन्द्रोदये, पतिव्रतांचित्ती=सत्या औचित्यं, न मुमुचे=न परित्यक्ता ॥ ८९ ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिननगरीके भवनोंकी अटारियोंकी निवद्धभूमियोंमें पिघलनेवाले चन्द्रकान्त मणियोंसे बड़े हुए जलसे युक्त आकाशगङ्गाने प्रत्येक चन्द्रोदयके अवसरमें पतिव्रताका औचित्य नहीं छोड़ा ॥ ८९ ॥

टिप्पणी—यदगारेत्यादिः०=अगाराणां घटाः (प० त०), यस्याम् अगारघटाः (स० त०), यदगारघटासु अट्टाः (स० त०), “स्यादट्टः क्षीममस्त्रियाम्” इत्यमरः । तेषां कुट्टिमाः “कुट्टिमोऽस्त्री निवद्धा भूः” इत्यमरः । इन्दोः उपलाः (प० त०), स्रवन्तश्च ते इन्दूपलाः (क० घा०) । यदगारघटाऽदृकुट्टिमेषु त्रवदिन्दूपलाः (स० त०) । तुन्दिला आपः यस्याः सा तुन्दिलाऽपाः, “शृङ्गपूरब्धः पथामानक्षे” इस सूत्रसे समासान्त अ प्रत्यय । “विचण्डकुक्षी जठरोदरं तुन्दम्” इत्यमरः । तुन्दम् अस्याऽस्तीति तुन्दिलः, “तुन्द” शब्दसे “तुन्दादिभ्य इलच्” इस सूत्रसे इलच् प्रत्यय होता है । यद्यपि “तुन्द” शब्दका अर्थ है उदर, बड़े हुए उदरवाले (तोंदवाले) को तुन्दिल कहते हैं, तथापि यहाँपर “तुन्दिल” शब्दका लाक्षणिक अर्थ है बड़ा हुआ । यदगारघटाऽदृकुट्टिमत्तवदिन्दूपलः तुन्दिलापा, तथा (तृ० त०) । अभ्रगङ्गाया=अभ्रे गङ्गा, तथा (स० त०) । “द्योदिवी द्वे स्त्रियामभ्रं व्योमपुष्करमम्बरम्” इत्यमरः । प्रतिचन्द्रोदयं=चन्द्रस्य उदयः (प० त०), चन्द्रोदये चन्द्रोदये इति, वीप्तामें अव्ययीभावात् । पतिव्रतांचित्ती=पत्यो व्रतं (नियमः) यस्याः सा पतिव्रता (व्यधि० वहु०), “सुचरिया तु सती साध्वी पतिव्रता” इत्यमरः । उचितस्य भाव औचित्यं, “उचित” शब्दसे “गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणि च” इस सूत्रसे ष्यच् प्रत्यय । “पः प्रत्ययस्य” इससे ‘प’ का और “हलस्तद्धितस्य” इससे ‘य’ का लोप तथा पित् होनेसे

“विद्गोरादिभ्यश्च” इससे डीप् । पतिव्रताया औचिती (प० त०) । पतिव्रता का लक्षण है—“आर्ताऽर्जे, मुदिते हृष्टा, श्रोषिते मलिना वृषा । मृते घ्नियेत या पत्नी सा स्त्री ज्ञेया पतिव्रता ।” (या० स्मृ०) । मुमुचे=“मुञ्च मोक्षणे” घातुसे कर्ममे लुङ् + त । इस पद्यमे कुण्डिनपुरमे बड़े बड़े भवन हैं, उनमें अटारियाँ आकाशके समान उँची हैं, वहाँपर पक्षमें चन्द्रकान्त मणि जड़े हुए हैं, चन्द्रके उगनेपर उनकी किरणोंने सम्पर्कसे चन्द्रकान्तके पिघलनेसे पानी निकलता है, वही आकाशगङ्गा है । चन्द्रोदय होनेपर जैसे आकाशगङ्गाके पति समुद्रके जलकी वृद्धि होती है, वैसे ही परती आकाशगङ्गामे भी पतिव्रताधर्मके पालनके कारण जलकी वृद्धि होती है, यह सात्पय है । इस पद्यमे चन्द्रकान्तसे पिघले हुए जलसे आकाशगङ्गामे जलवृद्धिका सम्बन्ध न होनेपर भी उसकी उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति और समृद्धिविशिष्ट वस्तुका वर्णन होनेसे उदात्त अलङ्कार है, उन दोनोंके अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर है और अतिशयोक्तिसे कुण्डिननगरी के गृहोका अनन्त्य व्यक्त होता है । इस प्रकार अलङ्कारसे वस्तुध्वनि है ॥ ८९ ॥

पद्योऽस्तमितस्य भास्वत स्खलिता यत्र निरालया खलु ।

अनुसायमभुविलेपनाऽऽपणकश्मीरजपण्यवीषय ॥ ९० ॥

अन्वय — यत्र अनुसाय विलेपनाऽऽपणकश्मीरजपण्यवीषय अस्तम् इतस्य भास्वत स्खलिता निरालया रचय अभु खलु ॥ ९० ॥

व्याख्या—यत्र = कुण्डिननगर्याम्, अनुसाय = प्रतिसन्ध्याकाल, विलेपनाऽऽपणकश्मीरजपण्यवीषय — विलेपनापण्ये = सुगन्धद्रव्यनिपद्यासु, कश्मीरजपण्यवीषय = कुङ्कुमरूपविक्रयवस्तुश्रेण्य, अस्तम् = अस्तपर्वतम्, इतस्य = गतस्य, भास्वत = सूर्यस्य, स्खलिता = च्युता, अत एव निरालया = निराश्रया, रचय = प्रभा, अभु = भान्ति स्म, खलु = निश्चयेन ॥ ९० ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिननगरीमे प्रति सायंकालको सुगन्धद्रव्योंकी दूकानों पर बेशरूप विक्रयपदार्थोंकी राशियाँ अस्ताचलको गये हुए सूर्यको च्युत तथा आश्रयहीन प्रभाओके समान शोभित होती थी ॥ ९० ॥

टिप्पणी—अनुसाय = साय सायम् (वीप्सामे अव्ययीभाव) । विलेपनाऽऽपणकश्मीरजपण्यवीषय = विलेपनानाम् आपणा (प० त०), “आपणस्तु निपद्यायाम्” इत्यमर । कश्मीरेषु जातानि कश्मीरजानि, कश्मीर + जन् + ष । पणित् योग्यानि पण्यानि, “पण व्यवहारे स्तुतौ च” घातुसे “अवधपण्यधर्मागृहपणितव्यानिरोधेषु” इस सूत्रसे यत्प्रत्ययान्त निपातन । कश्मीरजानि

च तानि पण्यानि (क० घा०), तेषां वीचयः (प० त०), विलेपनाऽऽपेक्षु
कश्मीरजपण्यवीचयः (स० त०) । निरालयाः=निर्गन्त बालयो याभ्यस्ताः
(बह०) । अमुः="भा दीतौ" घातुसे लुङ् + झि । इस पद्यमें इव आदि
शब्दोंके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा और सूर्यकी रुचियोंका निरालयत्व कहनेसे
विशेष अलङ्कार भी है । इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर
है । उसका यहाँपर लक्षण है—"यदावेयमनाधारम् ।" १०—७३ ॥ ९० ॥

विततं वणिजाऽऽपणेऽखिलं पणितुं यत्र जनेन वीक्ष्यते ।

मुनिनेव मृकण्डुसूनुना जगतीवस्तु पुरोदरे हरेः ॥ ८१ ॥

अन्वयः—यत्र वणिजा पणितुम् आपणे विततम् अखिलं जगतीवस्तु पुरा
हरेः उदरे मृकण्डुसूनुना मुनिना इव जनेन वीक्ष्यते ॥ ९१ ॥

व्याख्या—यत्र=कुण्डिननगर्यां, वणिजा=पण्याजीवेन, पणितुं=व्यवहर्तुम्,
आपणे=निपद्यायां, विततं=प्रसारितम्, अखिलं=समस्तं, जगतीवस्तु=लोक-
पदार्यः, पुरा=पूर्वकाले, हरेः=विष्णोः, उदरे=जठरे, मृकण्डुसूनुना=माकण्डे-
येन, मुनिना इव=ऋषिणा इव, जनेन=लोकेन, वीक्ष्यते=अवलोक्यते ।

अनुवाद—जिस कुण्डिननगरीमें व्यापारीसे बेचनेके लिए दुकानमें फैलाये
गये सम्पूर्ण लोकोंका पदार्य, पूर्वकालमें विष्णुके उदरमें माकण्डेय ऋषिके समान
लोक देखा करते हैं ॥ ९१ ॥

टिप्पणी—वणिजा="वैदेहकः सायंवाहो नंगमो वाणिजो वणिक्"
इत्यमरः । पणितुं=पण + तुमुन् । जगतीवस्तु=जगत्यां वस्तु (स० त०) ।
मृकण्डुसूनुना=मृकण्डोः सूनुः, तेन (प० त०) । वीक्ष्यते=वि + ईक्ष + लट्
(कर्ममें) + त । जैसे पूर्वकालमें माकण्डेय मुनिने भगवान् विष्णुके उदरमें
लोकका समस्त पदार्य देखा था, उसी तरह जिस कुण्डिननगरीकी दुकानमें लोग
लोकके समस्त पदार्य देखते हैं, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार
है ॥ ९१ ॥

सममेणमदैर्घ्यदापणे तुलयन्तोरभलोभनिश्चलम् ।

पणिता न जनाऽऽरवंरवैदपि कूजन्तमलिं मलीमसम् ॥ ८२ ॥

अन्वयः—यदापणे सौरभलोभनिश्चलं मलीमसम् अलिम् एणमदैः समं
तुलयन् पणिता कूजन्तम् अपि जनाऽऽरवं न अवैत् ॥ ९२ ॥

व्याख्या—यदापणे=कुण्डिननगरीनिपद्यायां, सौरभलोभनिश्चलं=सीगन्ध्य-
लोलुपत्वस्यिरं, मलीममं=मलिनं, कस्तूरीसवर्णमिति भावः । अलिं=भ्रमरम्,

एणमदै = कस्तूरीभिः, सम = सह, तुलयन् = तोलयन्, पणिता = विक्रेता, कूजन्तम् अपि = कुञ्जन्तम् अपि, जनाऽऽरवै = लोकशब्दे, कलकलैरित्यर्थः । न अवैत् = न जातवान्, शब्दोऽपीति शेषः ॥ ९२ ॥

अनुवाद—कुण्डिनपुरके बाजारमें सुगन्धके लोभसे निम्नय कृष्णवर्णवाले भ्रमरको कस्तूरियोंके साथ तोलता हुआ बिक्री करता हुआ व्यापारी शब्दके करनेपर भी लोगोंके शोरगुलोसे नहीं जानता था ॥ ९२ ॥

टिप्पणी—यदापणे = यस्या आपण, तस्मिन् (प० त०) । सौरभलोभ-निम्बल = मुरभेर्भावे सौरभ, मुरभि + अण् । सौरभस्य लोभ (प० त०), तेन निम्बल, तम् (तृ० त०) । मलीमस = 'मल' शब्दके "उयोत्स्तातमिस्त्रा०" इत्यादि सूत्रसे ईमसप्प्रत्ययाऽत् निपातन, "मलीमस तु मज्जि कच्चर मल-दूषितम्" इत्यमरः । एणमदै = एणस्य मदा, तै (प० त०), "समम्" इस पदके योगमें तृतीया । तुलयन् = "तुल उन्माने" धातुसे णिष् प्रत्यय होकर लट्के स्थानमें धातु आदेशः । सज्ञापूर्वक विधिसे लघूपधगुण नहीं हुआ । पणिता = पणत इति, पण + टृष् + सुः । कूजन्त = कूज + लट् (धातु) + अम् । जनाऽऽरवै = जनानाम् आरवा, तै (प० त०) । अवैत् = अव + इण् + लङ् + तिप् । इस पद्यमें प्रकृत भ्रमरको कृष्णवर्णं गुणसे अप्रकृत कस्तूरीसे तादात्म्यप्रतीति होनेसे "सामान्य" अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

"सामान्य प्रकृतस्याऽयतादात्म्यं सदृशैर्गुणैः" सा० द० १०-११६ ॥ ९२ ॥

रविकांतमयेन सेतुना सकलाऽहं ज्वलनाऽऽहितोष्मणा ।

शिशिरे निशि गच्छता पुरा चरणौ यत्र कुनोति नो हिमम् ॥ ६३ ॥

अन्वय—यत्र सकलाऽहं ज्वलनाऽऽहितोष्मणा रविकांतमयेन सेतुना गच्छता चरणौ शिशिरे निशि हिम पुरा नो कुनोति ॥ ९३ ॥

व्याख्या—यत्र = कुण्डिननगरी, सकलाऽहं = सम्पूर्ण दिव (व्याप्य), ज्वलनाऽऽहितोष्मणा = अग्निजनिततापन, रविकान्तमयेन = सूर्यकांतमणिस्वरूपेण, सेतुना = बालिसदृशमार्गेण, सूर्यकांतकुट्टिमाऽबनेति भावः । गच्छता = सञ्चरता जनानां, चरणौ = पादौ । शिशिरे = शिशिरतो, निशि = रात्रौ, हिम = तुहिन, पुरा नो कुनोति = न अपीडयत् ॥ ६३ ॥

अनुवाद—जिस कुण्डिननगरीमें दिनभर अग्निसे उत्पन्न तापवाले सूर्य-कान्तमणिसे निबद्ध भूमिके मार्गसे चलनेवाले जनोके चरणोको शिशिर श्रुतुमें भी रातको जाड़ा पीड़ित नहीं करता था ॥ ९३ ॥

टिप्पणी—सकलाऽहम् = सकलं च तत् अहः, तम् (क० धा०), “राजा-
ऽहःसखिभ्यष्टच्” इस सूत्रसे समासाऽन्त टच् प्रत्यय, “रात्राऽह्नाहाः पुंसि” इस
सूत्रसे पुंलिङ्गता “कालाऽध्वनोरत्यन्तसंयोगे” इस सूत्रसे द्वितीया । ज्वलनाऽऽ-
हितोष्मणा = आहिता उष्मा (उष्णता) येन स आहितोष्मा (बहु०),
ज्वलनेन आहितोष्मा, तेन (तृ० त०), रविकान्तमयेन = प्रचुरः रविकान्तो
यस्मिन् सः, तेन, “रविकान्त” शब्दसे “तत्प्रकृतवचने मयट्” इस सूत्रसे मयट्
प्रत्यय । गच्छतां = गम + लट् (शतृ) + आम् । पुरा नो द्रुनोति = “पुरा”
के योगमें “द्रु उपतापे” इस धातुसे “यावत्पुरानिपातयोर्लट्” इस सूत्रसे भूत-
काल में लट् । कुण्डिननगरीमें सूर्यकान्तमणिकी कुट्टिम भूमिमें दिनभर सूर्यकी
किरणोंके सम्पर्कसे उत्पन्न आगकी गर्मीकी शिशिरऋतुमें रातमें चलनेवाले
मनुष्योंके चरणोंको जाड़ा नहीं सताता था, यह इस पद्यका तात्पर्य है । इस
पद्यमें हिमरूप कारणके रहनेपर भी उसका कार्य पीडाकी उत्पत्ति न होनेसे
विशेषोक्ति अलङ्कार है, वह ऊष्मा (उष्णता) की उक्ति होनेसे उक्तनिमित्ता
है और समृद्धिविशिष्ट वस्तुका वर्णन होनेसे उदात्त अलङ्कार भी है, इस प्रकार
दोनोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ९३ ॥

विधुदीधितिजेन यत्पयं पयसा नैषधशीलशीतलम् ।

शशिकान्तमयं तपाऽऽगमे कलितीव्रस्तपति स्म नाऽऽतपः ॥ ९४ ॥

अन्वयः—विधुदीधितिजेन पयसा नैषधशीलशीतलं शशिकान्तमयं यत्पयं
तपाऽऽगमे कलितीव्रः आतपः न तपति स्म ॥ ९४ ॥

व्याख्या—विधुदीधितिजेन = चन्द्रकिरणसम्पर्कोत्पन्नेन, पयसा = जलेन,
नैषधशीलशीतलं = नलस्वभावसदृशशीतं, शशिकान्तमयं = चन्द्रकान्तमणिनिर्मितं,
यत्पयं कुण्डिननगरीमार्गं, कलितीव्रः = कलिसदृशतीक्ष्णः, आतपः = सूर्यतापः,
न तपति स्म = न अतपत् ॥ ९४ ॥

अनुवाद—चन्द्रकिरणोंके सम्पर्कसे उत्पन्न जलसे नलके स्वभावके समान
शीतल चन्द्रकान्त मणिसे बने हुए जिस कुण्डिनपुरीके मार्गको कलिके समान
तीक्ष्ण धूप ताप नहीं करती थी ॥ ९४ ॥

टिप्पणी—विधुदीधितिजेन = विधोः (प० त०), तस्या जातं
विधुदीधितिजं, तेन, विधुदीधिति + जन् + ड + टा । नैषधशीलशीतलं =
निषधानाम् अयं नैषधः, निषध + अण् । नैषधस्य शीलं (प० त०) । “शीलं
स्वभावे सद्वृत्ते” इत्यमरः । नैषधशीलम् इव शीतलम्, “उपमानानि सामान्य-

वचनै " इससे समासः शशिकान्तमय = प्रचुरा शशिकान्ता यस्मिन्, तम्, शशिकान्त + मयद् । यत्पथ = यस्या पन्था, तम् (प० त०), "ऋक्षुरधू-
पथामानक्षे" इस सूत्रसे समासाऽन्त अ प्रत्यय । तपाऽऽगमे = तपस्य आगम,
तस्मिन् (प० त०) । "निदाघ उष्णोपगम उष्ण उष्मागमस्तप" इत्यमर ।
कलितीव = कलिरिव तीव्र, (उपमानपूर्वपदकम०) । तपति स्म = 'तप स तापे'
धातुसे "स्म" उत्तरपदके रहते टुप् भूतकालमे लट् । चन्द्रकान्तमणिसे
निमित्त जिस कुण्डिनपुरीके मार्गको चन्द्रकी किरणोंके सम्पर्कसे उत्पन्न जलके
कारण ठण्डा होनेसे ग्रीष्म ऋतुके आगमनमे भी धूप ताप नहीं करती थी, यह
अभिप्राय है । इस पद्यमे भी ग्रीष्मके आगमन रूप कारणके रहने पर उसके
कार्य तापकी उत्पत्ति न होनेसे विशेषोक्ति अलङ्कार है, उसमे चन्द्रकिरणके
सम्पर्कसे चन्द्रकान्तके पिघलनेसे जलकी उक्ति होनेसे उक्तनिमित्ता है, 'कलितीव'
और 'नैपद्यशीलशीतलम्' दोनों उपमा अलङ्कार है, इस प्रकार उनकी समृष्टि है ।

परिखावल्यच्छलेन धान परेया ग्रहणस्य गोचरा ।

फणिभापितभाष्यफक्किका विपमा कुण्डलनामवापिता ॥ ६५ ॥

अन्वय — परिखावल्यच्छलेन कुण्डलनाम् अवापिता परेया ग्रहणस्य न
गोचरा या विपमा फणिभापितभाष्यफक्किका ॥ ९५ ॥

व्याख्या — परिखावल्यच्छलेन = खेयमण्डलव्याजेन, कुण्डलनाम् = मण्डला-
काररेखाम्, अवापिता = प्रापिता, अत एव, परेया = सन्नूषाम्, अन्येया च, ग्रह-
णस्य = आक्रमणस्य च । न गोचरा = अविपया, या = कुण्डिननगरी, विपमा =
दुर्बोधा, फणिभापितभाष्यफक्किका = पतञ्जलिकथितमहाभाष्यकुण्डलावृतग्रन्थ,
कुण्डिनपुरी पातञ्जलमहाभाष्यविनष्टग्रन्थभागसदृशी विपमा इति भाव ॥ ९५ ॥

अनुवाद — लाईके मण्डलके बहानेसे मण्डलाकार रेखाको प्राप्त करायी गयी
शत्रुओंके आक्रमणके बाहर, जो कुण्डिननगरी दूसरेके ज्ञानका अविपद् दुर्बोध,
शेषनागसे कथित भाष्यकी फक्किका (विनष्ट ग्रन्थभाग) के सदृश थी ॥ ९५ ॥

टिप्पणी — परिखावल्यच्छलेन = परितः खाता परिखा, परि- उपसर्गपूर्वक
"खनु अवदारणे" इस धातुसे "अन्येऽपि दृश्यते" इस सूत्रसे ङ प्रत्यय और
टाप् "खेयं तु परिखा" इत्यमर । परिखाणा वलय (प० त०), तस्य छल,
तेन (प० त०) । अवापिता = अव + आप् + णिच् + क्त + टाप् । फणिभापित
भाष्यफक्किका = फणा अस्याऽस्तीति फणी, "फणा" शब्दसे "ब्रीह्यादिभ्यश्च"

अनुवाद—जिस कुण्डिननगरीमें मुख, हाथों, चरणों और नेत्रोंमें कमलोत्पल और मुख आदिसे अतिरिक्त और अङ्गोंमें चम्पक पुष्पोंसे बनायी गयी दमयन्ती, कामदेवकी पूजाके फूलोंकी मालाको स्वयं (खुद) ग्रहण करती थी ॥ ९६ ॥

टिप्पणी—मुखपाणिपदाक्षिण = मुख च पाणी च पदे च अक्षिणी च मुख-
पाणिपदाक्षि, तस्मिन् । “द्वन्द्वश्च प्राणितुल्यसेनाऽङ्गानाम्” इस सूत्रसे समाहार
द्वन्द्व । “पदाऽङ्गाऽधिकारे तस्य च तदन्तस्य च” इससे तदन्तविधिकी अनुज्ञासे
“अस्थिदधिसक्प्यङ्गामनहुदात्” इससे अनङ् और “अल्लोपोऽन” इससे
अल्लोप । भीमजा = भीमाज्जाता, भीम + जन् + ङ + टाप् (ङप्पद०) ।
स्मरपूजाकुसुमस्रज = स्मरस्य पूजा (प० त०), तस्या कुसुमानि (स० त०),
तैपा स्रज्, तस्या (प० त०) । आदित = आङ्-उपसर्गपूर्वक “हुदाङ् दाने”
घातुसे “आङो दोऽनास्यविहरणे” इससे आत्मनेपद होकर लुङ् + त, “स्थाङ्वो-
रिच्च” इससे इत्त्व और “लृत्वाद्ङात्” इससे सिच्चा लोप । जिस कुण्डिन-
नगरीमें मुखमें श्वेत कमलसे, हाथोंमें और चरणोंमें रक्त कमलोत्पल तथा नेत्रोंमें
नीलकमलोत्पल एवं मुख आदिसे भिन्न अङ्गोंमें चम्पक पुष्पोंसे बनायी गयी
दमयन्ती, कामदेवकी पूजामें फूलोंकी मालाकी शोभा प्राप्त करती थी अर्थात्
दमयन्तीके मुख, हाथ, चरण और नेत्र कमलके समान तथा उनसे भिन्न अङ्ग
चम्पक पुष्पोंके समान थे, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें कमला और चम्पकपुष्पोंसे
दमयन्तीके मुखादि अङ्गोंकी रचनाके असम्बन्धमें भी सम्बन्धकी उक्ति होनेसे
अतिशयोक्ति और एककी शोभाका दूसरेसे ग्रहणके असम्भव होनेसे सादृश्यका
अप्युपेक्ष होकर निदर्शना, इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे
सङ्कर है ।

जघनस्तनभारगौरवाद्यिदालम्ब्य विहर्तुमक्षमा ।

ध्रुवमप्सरसोऽवतीर्य या शतमध्यासत तत्सखीजन ॥ ९७ ॥

अन्वय — जघनस्तनभारगौरवात् वियत् आलम्ब्य विहर्तुम् अक्षमा शतम्
अप्सरस अवतीर्य तत्सखीजन याम् अध्यासत ध्रुवम् ॥ ९७ ॥

व्याख्या—जघनस्तनभारगौरवात् = नितम्बकुचभरगुरुत्वात् हेतो, वियत्
= आकाशम्, आलम्ब्य = आश्रित्य, विहर्तुं = क्रीडितुम्, अक्षमा = असमर्था,
शत = बहुसङ्ख्याका, अप्सरस = स्वर्गेश्या उर्वश्यादय इति भाव । अवतीर्य =
अवरुह्य, स्वर्गादागत्येति भाव । तत्सखीजन = दमयन्तीवयस्यागण, दमयन्ती-
सङ्ख्य सत्य, या = कुण्डिननगरीम्, अध्यासत = अध्यतिष्ठन्, ध्रुव = सम्भावना-
याम् । अप्सर सदृश्यो दमयन्तीसङ्ख्यो दमयन्तीमुपासत इति भाव ॥ ९७ ॥

अनुवाद—नितम्ब और कुर्चोंके भारकी गुस्तासे आकाशको अवलम्बन कर क्रीडा करनेके लिए असमर्थ बहुत-सी अप्सराएँ स्वर्गसे आकर दमयन्तीकी सखियाँ होकर जिस कुण्डिननगरीमें रहती है क्या ? ऐसा मालूम होता था ॥ ९७ ॥

टिप्पणी—जघनस्तनभारगौरवात् = जघनं च स्तनं च जघनस्तनं, 'द्वन्द्वश्च प्राणितूर्यसेनाऽङ्गानाम्' इस सूत्रसे प्राण्यङ्ग होनेसे समाहार द्वन्द्व । जघन-स्तनस्य भारः (प० त०), गुरोर्भावः गौरव, गुरु + अण् । जघनस्तनभारस्य गौरवं, तस्मात् (प० त०), हेतुमें पञ्चमी । आलम्ब्य = आङ् + लवि + क्त्वा (ल्यप्) । विहर्तुम् = वि + हृव् + तुमुन् । अक्षमाः = न क्षमा (नञ्०) । शतं = "विशत्याद्याः सदैकत्वे संख्याः संख्येयसंख्ययोः" इत्यमरः । अवतीर्य = अव + तृ + क्त्वा (ल्यप्) । तत्सखीजनः = सखी चाऽसी जनः (क० धा०), "जात्याख्यायामेकस्मिन्बहुवचनमन्यतरस्याम्" इससे जातिमें एकवचन, याम् = "अध्यासत" अधि-उपसर्गपूर्वक आस घातुके योगमें "अधिशोड्स्थाऽऽसां कर्म" इस सूत्रसे आधारकी कर्मता होनेसे द्वितीया । अध्यासत = अधि + शोड् + आस + लङ् + झ । अप्सराओंके सदृश दमयन्तीकी सखियाँ उनकी सेवा करती थी, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा बलङ्कार है, "ध्रुवम्" यह पद उसका वाचक है ॥ ९७ ॥

स्थितिशालिसमस्तवर्णतां न कथं चित्रमयी विभर्तुं या ।

स्वरभेदमुपेतु वा कथं कलिताऽनल्पमुखाऽऽरवा न वा ॥ ९८ ॥

अन्वयः—चित्रमयी या स्थितिशालिसमस्तवर्णतां कथं न विभर्तुं ? कलिताऽनल्पमुखाऽऽरवा या स्वरभेदं कथं वा न उपेतु ॥ ९८ ॥

व्याख्या—चित्रमयी = आश्रयप्रचुरा आलेख्यप्रचुरा च, या = कुण्डिननगरी, स्थितिशालिसमस्तवर्णतां = मर्यादाशोभिसकलब्राह्मणादिवर्णताम् (आश्रयप्रचुरापक्षे), मर्यादाशोभिसकलशुक्लादिवर्णताम् (आलेख्यप्रचुरापक्षे), कथं = केन प्रकारेण, न विभर्तुं = नो धारयतु, धारयत्येवेति भावः । एवं च कलिताऽनल्प-मुखाऽऽरवा = प्राप्तबहुमुखशब्दा प्राप्तचतुर्मुखपञ्चमुखपण्मुखशब्दा च, या = पुरी, स्वरभेदं = ध्वनिनानात्वं (प्राप्तबहुमुखशब्दापक्षे), स्वर्गति अभेदं (प्राप्तचतुर्मुख-पञ्चमुखपण्मुखशब्दापक्षे), कथं वा = केन प्रकारेण वा, न उपेतु = न प्राप्नोतु, उपेत्येवेति भावः ॥ ९८ ॥

अनुवाद—प्रचुर आश्चर्यवाली और प्रचुर चित्रवाली जो कुण्डिननगरी मर्यादावाले ब्राह्मण आदि वर्णोंसे युक्त और ठीक स्थानमें रहनेवाले शुक्ल-कृष्ण

आदि वर्णोंसे युक्त क्यों न हो ? मनुष्य आदिके अनेक मुखोंसे शब्दोंको प्राप्त करनेवाली जो नगरी स्वरके भेदको क्यों नहीं प्राप्त करेगी ? और बहुमुखवालों (चतुर्मुख = ब्रह्मा, पञ्चमुख = महादेव और पण्मुख = कार्तिकेय) शब्दोंको प्राप्त करनेवाली जो कुण्डिननगरी स्वर्गसे अभेदको क्यों नहीं प्राप्त करेगी ? ॥९८॥

टिप्पणी—चित्रमयी = प्रचुर चित्रमस्ति यस्या सा, चित्र + मयद् + ङीप् “आलेख्याऽश्चर्ययोश्चित्रम्” इत्यमर । स्थितिशालिमस्तवणता = स्थित्या-शाड (ल)न्ते सच्छीला इति स्थितिशालिन, स्थिति + शाड + णिनि । “ह” और “ल” के अभेदसे “स्थितिशालिन” ऐसा पद हुआ है । “स्थिति स्त्रियामवस्थाने मर्यादाया च सीमनि” इत्यमर । समस्ताश्च ते वर्णा (क० धा०), “वर्णो द्विजाऽऽदौ शुक्लादौ स्तुतौ, वर्णं तु वाऽऽशरे” इत्यमर । स्थितिशालिन समस्तवर्णा यस्या सा (बहु०), तस्या भाव स्थितिशालि-समस्तवर्णता, ताम् स्थितिशालिसमस्तवर्णा + तल् + टाप् + अम् । “सामाये मपुमकम्” इससे नपुसकलिङ्गता । विभर्तुं = डुमृज् + लोट् + तिप् । आश्चर्य-गमी इस नगरीमें ब्राह्मण आदि सपूर्ण वर्ण अपनी मर्यादामें थे, प्रचुर चित्रो-वाली इस नगरीमें चित्रोंमें शुक्ल, नील आदि समस्त वर्ण (रङ्ग) ठीक स्थानमें थे । मनुष्य आदिके मुखोंके शब्दोंवाली जो नगरी स्वरोंके भेदको प्राप्त करती थी तथा बहुत मुखोंवालों (चतुर्मुख = ब्रह्मा, पञ्चमुख = महादेव और पण्मुख = कार्तिकेय) के शब्दोंको प्राप्त करनेवाली जो नगरी (स्व अभेदम्) स्वर्गसे अभेदको प्राप्त करती थी अर्थात् जैमें स्वर्गमें चतुर्मुख, पञ्चमुख और पण्मुखके शब्द हैं, वैसे ही यहाँपर बहुत मुखोंके शब्द हैं, यह तात्पर्य है । इन पद्यमें पूर्वाद्धि-में अर्थापत्ति, शब्दश्लेष और प्रकृतिश्लेषका एकाग्रयाऽनुप्रवेशरूप सङ्कर और उत्तराद्धिमें भी वैसे ही सङ्कर है । समुदायमें सृष्टि अलङ्कार है ॥ ९८ ॥

स्वरुचाऽरुणया पताकया दिनमर्केण समीयुषोत्तप ।

लिङ्गिहर्बहुधा सुधाकर निशिभाणिक्यमया यदालया ॥ ९९ ॥

अन्वय — भाणिक्यमया यदालया दिन समीयुषा अर्केण उत्तप (सन्त) निशि स्वरुचा अरुणया पताकया सुधाकर बहुधा लिङ्गिह ॥ ९९ ॥

व्याख्या—भाणिक्यमया = पद्मरागरत्ननिर्मिता यदालया = कुण्डिन नगरीगृहा, दिन = दिवस व्याप्य, समीयुषा = सङ्गतेन, अर्केण = सूर्येण हेतुना, उत्तप = उत्पन्नपिपासा सन्त, सूर्यकिरणसम्पर्कादिति शेष । निशि = रात्री, स्वरुचा = आलयप्रभया, अरुणया = रक्तवर्णया, पताकया = वैजयन्त्या,

रसनायमानयेति भावः । सुधाकरम् = अमृतनिधि, चन्द्रमित्यर्थः, बहुधा = अनेकप्रकारैः, लिलिहुः = आस्वादयामासुः । दिवसे सन्तप्ता रात्री शीतोपचारं कुर्वन्तीति भावः ॥ ९९ ॥

अनुवाद—पद्मराग रत्नोत्से वने हुए जिस कुण्डिननगरीके भवन, दिनभर मिले हुए सूर्यके कारण प्यासे होकर रातमें भवनकी कान्तिसे लाल रसना- (जीभ) के सदृश पताकासे चन्द्रमाको अनेक प्रकारसे आस्वादन करते थे ।

टिप्पणी—माणिक्यमयाः = माणिक्यानां विकाराः, माणिक्य + मयट् । यदालयाः = यस्याम् आलया (स० त०) । दिनं = 'कालाऽध्वनोरत्यन्त-संयोगे' इस सूत्रसे कालके अत्यन्त संयोगमें द्वितीया । समीयुपा = सम्-उपसर्ग-पूर्वक इण् धातुसे 'उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च' इस सूत्रमें 'उद्' इस उपसर्गके अविवक्षित होनेसे उपसर्गरहित वा अन्य उपसर्गसे युक्त इण् धातुसे क्वसु प्रत्ययान्त निपातन । सम् + इण् + क्वसु + टा । उत्तृपः = उदगता तृट् येषां ते (बहु०), स्वरुचा = स्वस्य रुक्, तया (प० त०) । सुधाकरं = सुधाया आकरः, तम् (प० त०) । बहुधा = बहुभिः प्रकारैः, 'बहुगणवतुडतिसंख्या' इस सूत्रसे संख्यासंज्ञा होनेसे "बहु" शब्दसे "संख्याया विधार्थे धा" इस सूत्रसे धा प्रत्यय । लिलिहुः = "लिह आस्वादने" धातुसे लिट् + लि । इस पद्यमें पताकाओंके अपने शुक्लगुणका परित्याग कर माणिक्यमें स्थित अरुण गुणका ग्रहण करनेसे तद्गुण और कुण्डिनके आलयोंका चन्द्रलेहनकी उत्प्रेक्षा करनेमें इव आदि वाचक शब्दोंके अभावसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा हैं, इस प्रकार दो अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर है ॥ ९९ ॥

लिलिहे स्वरुचा पताकया निशि जिह्वानिभया सुधाकरम् ।

श्रितमर्ककरैः पिपासु यन्तृपसञ्चाऽमलपद्मरागजम् ॥ १०० ॥

अन्वयः—अमलपद्मरागजं यन्तृपसञ्च अर्ककरैः श्रितं पिपासुः (सत्) स्वरुचा जिह्वानिभया पताकया निशि सुधाकरं लिलिहे ॥ १०० ॥

व्याख्या—पूर्वोक्तमेवाऽर्थं भङ्गचन्तरेण प्रतिपादयति—लिलिह इति । अमल-पद्मरागजं = निर्मलपुष्परागरत्ननिमित्तं, यन्तृपसञ्च = कुण्डिननगरीराजभवनम्, अर्ककरैः = सूर्यकिरणैः, श्रितम् = अभिव्याप्तम्, अतिसामीप्यादिति शेषः । अत एव पिपासुः = तृपितं सत्, स्वरुचा = स्वसदृशकान्तियुक्तया, जिह्वानिभया = रसनासदृश्या, पताकया = वैजयन्त्या, निशि = रात्री, सुधाकरं = चन्द्रमसं, लिलिहे = आस्वादयामास ॥ १०० ॥

अनुवाद—निर्मल पुष्परागरत्नोत्थे निर्मित कुण्डिननगरीका राजप्रासाद,
सूर्यकिरणोत्थे अभिव्याप्त अतएव प्यासा होकर अपनी कान्तिवाली जीभके समान
पताकाके चन्द्रमाका आस्वादन करता था ॥ १०० ॥

टिप्पणी—अमलपद्मरागजम् = पद्मरागेभ्यो जात पद्मरागजम्, पद्मराग +
जन् + ट । अमल च तत् पद्मरागजम् (क० धा०) । यन्तृपसद्य = तृपस्य सद्य
(य० त०), यस्या तृपसद्य (य० त०) । अकरै = अकंस्य करा, तै
(य० त०) । धित = धि + क्त (कर्मणे) । पिपासु = पातुम् इच्छु, पा +
सन् + उ । स्वरुचा = स्वा रुक् यस्या सा स्वरुक्, तया (बहु०) । जिह्वानिभया
= जिह्वा सदृशी जिह्वानिभा, तया (तृ० त०) । ललिहे = “लिह आस्वा-
दने” धातुसे कर्तामि लिट् + त । इस पद्यमे पहलेके समान तद्गुण, प्रतीयमानो-
त्प्रेसा और उपमा—इनका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कुर है ॥ १०० ॥

अमृतद्युतिलक्ष्म पीतया मिलित यद्वलभीपताकया ।

वलयायितशेषशायिन सखितामादित पीतवासस ॥ १०१ ॥

अन्वय — पीतया यद्वलभीपताकया मिलितम् अमृतद्युतिलक्ष्म वलयायित-
शेषशायिन पीतवासस सखिताम् आदित ॥ १०१ ॥

व्याख्या—पीतया = पीतवर्णया, यद्वलभीपताकया = कुण्डिननगरीवैजयन्त्या,
मिलित = सङ्गत, सामीप्यादिति शेष । अमृतद्युतिलक्ष्म = चन्द्रलाञ्छन, वल-
यायितशेषशायिन = मण्डलीभूताऽन्तर्नागे शयनशालिन, पीतवासस = पीता-
म्बरस्य, विष्णोरित्यर्थः । सखिता = सादृश्यम्, आदित = अप्रहीत ॥ १०१ ॥

अनुवाद—पीतवर्णवाली जिस कुण्डिननगरीके ऊँचे रुह्मी पताकासे सगत
चन्द्रमाका कलङ्क, मण्डलाकार शेषनागमे सोनेवाले पीताम्बर (विष्णु) के
सादृश्यको ग्रहण करता था ॥ १०१ ॥

टिप्पणी—पीतया = “पीतो गौरो हरिद्राऽऽभ” इत्यमर । यद्वलभीपता-
कया = यस्या वलभी (स० त०) । “वलभी चन्द्रशालाया रुहे सौधोर्ध्व-
वेश्मनि” इति रभस । यद्वलभ्या पताका, तया (स० त०) । अमृतद्युति-
लक्ष्म = अमृत द्युतियस्य स (बहु०) । अमृतद्युतेर्लक्ष्म (य० त०) । वल-
यायितशेषशायिन = वलयवत् आचरित वलयायित, “वल्य” शब्दके “कर्तुं
वयङ् सलोपश्च” इससे वयङ् प्रत्यय होकर कर्तामि क्त प्रत्यय । वलयायितश्चाऽसौ
शेष (क० धा०) । वलयायितशेषे शेते तच्छील वलयायितशेषशायी,
तस्य, वलयायितशेष + शीङ् + णिनि (उपपद०) + इस् । पीतवासस = पीत
वासो यस्य स पीतवासा, तस्य (बहु०) । सखिताम् = सख्युर्भाव

सविता, ताम्, सस्वि + तल् + टाप् + अम् । आदित = आद्-उपसर्गपूर्वक
 “दुदाद् दाने” धातुसे कर्तमिं लृङ् + त । इस पद्यमें चन्द्रमाका शेषनागके साथ,
 उनके कलङ्कका बिष्णुके साथ और पीली पताकाका पीतवस्त्रके साथ सादृश्य
 है । इस पद्यमें वलभीपताकाके चन्द्रकलङ्कके साथ मिलनका सम्बन्ध न होनेपर
 भी सम्बन्धका प्रतिपादन करनेसे अतिशयोक्ति और उपमा अलङ्कार है । इन
 दोनोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर है ॥ १०१ ॥

अथान्तश्रुतिपाठपूतरसनाऽऽविर्भूतभूरिस्तवा-

ऽजिह्वब्रह्ममुखीघविघ्नितनवस्वर्गक्रियाकेलिना ।

पूर्वं गाधिनुतेन सामिघटिता मुक्ता नु मन्दाकिनी

यत्प्रासाददुकूलवल्लिरनिलाऽऽन्दोलंरसेलुदिवि ॥ १०२ ॥

अन्वयः—यत्प्रासाददुकूलवल्लिः अथान्तश्रुतिपाठपूतरसनाऽऽविर्भूतभूरिस्त-
 वाऽजिह्वब्रह्ममुखीघविघ्नितनवस्वर्गक्रियाकेलिना, गाधिनुतेन पूर्वं सामिघटिता
 मुक्ता मन्दाकिनी नु अनिलान्दोलैः दिवि असेलत् ॥ १०२ ॥

व्याख्या—यत्प्रासाददुकूलवल्लिः=कुण्डिननगरीराजभवनपताकालता, अथान्त-
 श्रुतिपाठपूतरसनाऽऽविर्भूतभूरिस्तवाऽजिह्वब्रह्ममुखीघविघ्नितनवस्वर्गक्रियाकेलिना
 =निरन्तरवेदपाठप्रविशजिह्वाप्रादुर्भूतप्रचुरस्तोत्राऽकुण्डपितामहाऽजनप्रत्यूहित-
 नूतननुरलोकरचनाविलासेन, गाधिनुतेन=विश्वामित्रेण, पूर्वं=प्रथमं, ब्रह्मप्रायंना-
 दिति शेषः सामिघटिता=अर्धमृष्टा, प्रागिति शेषः, मुक्ता=त्यक्ता, पश्चादिति
 शेषः । मन्दाकिनी नु=आकाशगङ्गा किम्, अनिलान्दोलैः=वायुचलनैः, दिवि=
 आकाशे, असेलत्=अक्रीडत् ॥ १०२ ॥

अनुवाद—कुण्डिनपुरीके राजभवनकी पताका, लगातार वेदपाठ करनेसे
 पवित्र जीमसे प्रादुर्भूत प्रचुरस्तोत्रमें कुण्डित न होनेवाले ब्रह्माजीके मुखोंसे नये
 स्वर्गलोककी रचनामें विघ्नवाले विश्वामित्रमें ब्रह्माजीकी प्रार्थनासे पहले बाधी
 बनायी गयी और पीछेसे छोड़ी गयी आकाशगङ्गा, वायुके आन्दोलनोंसे आकाश-
 में मानों खेल रही थी ॥ १०२ ॥

टिप्पणी—यत्प्रासाददुकूलवल्लिः=यस्याः प्रासादः (प० त०), दुकूलं
 वल्लिरिव दुकूलवल्लिः (उपमितकर्म०), यत्प्रासादे दुकूलवल्लिः (स० त०),
 अथान्तश्रुतिपाठ०=न श्रान्तः अथान्तः (नक्०), श्रुतेः पाठः (प० त०),
 अथान्तश्चाऽसौ श्रुतिपाठः (क० घा०), तेन पूताः (तृ० त०), अथान्त-
 श्रुतिपाठपूतादच ता रसनाः (क० घा०), ताम्य आविर्भूताः (प० त०) ।

भूरयश्च ते स्तवा (क० घा०) । अथातश्चुतिपाठपूतरसनाविर्भूताश्च ते भूरिस्तवा (क० घा०), न जिह्वा अजिह्वा (नज्०) । ब्रह्मणो मुखानि (प० त०), तेषाम् ओष (प० त०) । अजिह्वाभ्याऽग्री ब्रह्ममुखौष (क० घा०) । विघ्न सञ्जात अस्या सा विघ्निता, विघ्न + इत्च् + टाप् । नवभ्याऽसौ स्वर्ग (क० घा०) । तस्य क्रिया (प० त०) । अथान्तश्चुतिपाठपूतरसनाऽऽविर्भूतभूरि-स्तवेषु अजिह्वा (स० त०), स चाऽसौ ब्रह्ममुखौष (क० घा०), तेन विघ्निता (तृ० त०) । सा चाऽसौ नवस्वर्गक्रिया एव केलि यस्य, तेन (बहु०) । गाधिसुतेन = गाधे सुत, तेन (प० त०) । सामिषट्ठिता, 'सामि' इस सूत्रसे समास । "सामि त्वर्घे जुगुप्सिते" इत्यमर । मुक्ता = मुक्लृ + क्त + टाप् । अनिलादोलं = अनिलस्य आदोला सं (प० त०) । अखेत् = 'खेल् चलने' इस धातुमे लङ् + तिप् । सशरीर स्वयं जानेके लिए यज्ञका अनुष्ठान चाहनेवाले इक्ष्वाकुवशमे उत्पन्न निदाङ्कु नामके राजाको वशिष्ठके प्रत्याख्यान करनेपर विश्वामित्रने यज्ञ कराया और उनको स्वर्गमें भिजवाया, तब इन्द्रने उनको नीचे गिरा दिया । तब क्रुद्ध होकर विश्वामित्रने नये स्वर्गकी मृष्टिका आरम्भ किया । तब ब्रह्माजीने उनकी स्तुति (प्रशंसा) कर उनकी उस कर्मसे विरत किया, वाल्मीकिरामायणके इस कथानकके अनुसार यह वर्णन है । इस पद्यमें उपरेक्षा अलङ्कार, ओज गुण और गौडी रीति तथा शादूलविक्रीडित छन्द है ॥ १०२ ॥

यदतिविमलनीलवेश्मरश्मिभ्रमरितभा शुचिवस्त्रवल्लिः ।

अलमत शमनस्वसु शिशुत्व दिवसकराऽङ्कतले चला लुठन्ती ॥ १०३ ॥

अन्वय — यदतिविमलनीलवेश्मरश्मिभ्रमरितभा शुचिवस्त्रवल्लि दिवस-कराऽङ्कतले चला लुठन्ती शमनस्वसु शिशुत्वम् अलमत ॥ १०३ ॥

व्याख्या — यदतिविमलनीलवेश्मरश्मिभ्रमरितभा = कुण्डिननगयनिनिर्मलेन्द्र-नीलनिकेतनकिरणभ्रमरसदृशकांति, शुचिवस्त्रवल्लि = शुक्लवस्त्रलता, शुक्ल-वस्त्रपताकेति भाव । दिवसकराऽङ्कतले = सूर्योत्सङ्गप्रदेशे, चला = चलला, लुठन्ती = परिवर्तमाना सती, शमनस्वसु = यमभगिन्या यमुनाया । शिशुत्व = शैशवम्, अलमत = प्राप्तवती, बालयमुनेव शुशुभ इति भाव । बालिकाश्च पितुरुत्सङ्गे लुठन्तीति भाव ॥ १०३ ॥

अनुवाद — जिस कुण्डिननगरीके अत्यन्त निर्मल नीलमके भवनोकी किरणों-से भ्रमरके समान नीली कान्तिवाली सफेद वस्त्रकी पताकाने (अपने पिता)

सूर्यकी गोदमें चञ्चल होकर लोट-पोट करती हुई यमुनाकी वात्स्यावस्थाकी प्राप्त किया ॥ १०३ ॥

टिप्पणी—यदतिविमल०=नीलं च तत् वेश्म (क० धा०) । नीलवेश्मनो रश्मयः (प० त०), अत्यन्तं विमलाः (सुप्सुपा०), अतिविमलाश्च ते नील-वेश्मरश्मयः (क० धा०), यस्याम् अतिविमलनीलवेश्मरश्मयः (स० त०) । भ्रमरः सञ्जातः अस्यां सा भ्रमरिता, भ्रमर+इतच्+टाप् । भ्रमरिता भाः यस्याः सा (बहु०) । यदतिविमलनीलवेश्मरश्मिभिः भ्रमरितभाः (तृ० त०) । शुचिवस्त्रवलिः=वस्त्रम् एव वलिः (रूपक०), शुचिश्चाऽसौ वस्त्रवलिः (क० धा०) । दिवसकराङ्कतले=दिवसं करोतीति तद्धेतुः दिवसकरः, “कृबो हेतुताच्छीलयाऽऽनुलोम्येषु” इस सूत्रसे दिवस-उपसर्गपूर्वक “कृ” धातुसे ट प्रत्यय (उपपद०) । अङ्कस्य तलम् (प० त०) । दिवसकरस्य अङ्कतलं, तस्मिन् (५० त०) । चला=चलतीति, चल+अच्+टाप् । लुठन्ती=लुठ+लट् (शतृ०)+ङीप् । शमनस्वसुः=शमनस्य स्वसा, तस्याः (प० त०) । “कालिन्दी सूर्यतनया यमुना शमनस्वसा” इत्यमरः । शिशुत्वम्=शिशु+त्व+अम् । अलभत=लभ+लङ्+त । इस पद्यमें सफेद पताकाके नीलमणि भवनोंसे नीलगुण ग्रहण करनेसे तद्गुण अलङ्कार “भ्रमरितभाः” यहाँपर उपमा, यमुना की शिशुताको पताका कैसे प्राप्त करेगी, इस प्रकार सादृश्यका आक्षेप होनेसे निदर्शनाका पूर्वोक्त तद्गुण रूपक और उपमासे अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है, पुष्पिताग्रा छन्द है । उसका लक्षण है—“अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजो जरगाश्च पुष्पिताग्रा” ॥ १०३ ॥

स्वप्राणेश्वरनमंहर्म्यंकटकाऽऽतिथ्यग्रहायोत्सुकं

पायोदं निजकेलिसौधशिखरादारुह्य यत्कामिनी ।

साक्षादप्सरसो विमानकलितव्योमान एवाऽभव-

द्यन्न प्राप निमेषमभ्रतरसा यान्ती रसादध्वनि ॥ १०४ ॥

अन्वयः—यत्कामिनी विमानकलितव्योमानः साक्षात् अप्सरस एव अभवत् यत् निजकेलिसौधशिखरात् स्वप्राणेश्वरनमंहर्म्यंकटकाऽऽतिथ्यग्रहाय उत्सुकं पायोदम् आरुह्य रसात् यान्ती अध्वनि अभ्रतरसा निमेषं न प्राप ॥ १०४ ॥

व्याख्या—यत्कामिनी=कुण्डिननगरीरमणी, विमानकलितव्योमानः=व्योमयानक्रान्तगगनाः, साक्षात्=प्रत्यक्षरूपाः, अप्सरस एव=दिव्याऽङ्गना एव, अभवत्=अवर्तत, यत्=यस्मात्कारणात्, निजकेलिसौधशिखरात्=स्वक्रीडागृहशृङ्गात्, स्वप्राणेश्वरनमंहर्म्यंकटकाऽऽतिथ्यग्रहाय=निजवत्लभक्रीडा-

सौधमध्यभागप्राप्तिनिकत्वस्वीकाराय, तत्र विद्यामार्गमिति भाव । उत्सुकम् = उत्कण्ठित, पाथोद = मेघम् आम्ह्य = आरोहण कृत्वा, रमात् = अनुरागात्, यान्ती = गच्छती मती, अञ्जनि = मार्गे, अञ्जनसा = मेघवेगेन, निमेष = निमेषपातविलम्ब नशस्तद्भुज च, न प्राप = न प्राप्तवती, स्वाभाविकसौन्दर्येण विमानतुल्यमेघारोहणेन आकाशगमनेन निमेषाऽप्राप्तेश्च कुण्डिननगरीरमणी अप्सर समाना सञ्जातेति भाव ॥ १०४ ॥

अनुवाद—निस कुण्डिननगरीकी रमणी अटारीसे आकाशका अवलम्बन कर साक्षात् अप्सरा ही हो गयी, जो कि अपने क्रीडाभवनके उच्चभागसे अत्यन्त प्रियतमके क्रीडाभवनमें आतिथ्यग्रहणके लिए उत्कण्ठित मेघपर आरोहण अनुरागसे जाती हुई मार्गमें मेघके वगमें उसने निमेषको भी प्राप्त नहीं किया (पलक भी नहीं झुकायो) ॥ १०४ ॥

टिप्पणी—यत्कामिनी = यस्या कामिनी (स० त०) । विमानकलितव्योमान = कलित व्योम भाभिस्ता कलितव्योमान (बहु०), यहाँपर “अ बहुव्रीहे” इस सूत्रसे ङीप् प्राप्तिप्रेष हुआ है । विमानेन कलितव्योमान (पृ० त०) । “अप्सरस” इसका विशेषण होनेसे बहुवचन हुआ है । अभवत् = भू + लट् + तिप् । उद्देश्यवाचक “यत्कामिनी” इस पदसे एकवचनाऽत होनेसे एकवचन । निजकेलिसौधशिलरात् = केले सौधम् (प० त०), तस्य शिलरम् (प० त०) । निज च तत् कैलिसौधशिलर, तस्मात् (क० छा०) । (अपादानमे पञ्चमी) । स्वप्राणेश्वरनर्महर्म्यकटकाऽऽतिथ्यग्रहाय = प्राणानाम् ईश्वर (प० त०) । स्वस्वासी प्राणेश्वर (क० छा०), नर्मणो हर्म्यम् (प० त०), स्वप्राणेश्वरस्य नर्महर्म्यम् (प० त०), तस्य कटक (प० त०), “कटकोऽन्त्री नितम्बोऽग्रे” इत्यमर । अतिथय इदम् आतिथ्यम्, “अतिथि” शब्दसे “अतिथेऽयं” इस सूत्रसे तादर्थ्यमे ऋय प्रत्यय, आदिवृद्धि । आतिथ्यस्य ग्रह (प० त०) । स्वप्राणेश्वरनर्महर्म्यकटकात् आतिथ्यग्रह, तस्मै (प० त०) । पाथोद = पाथो ददातीति पाथोद, तम्, पायस् + दा + क (उपपद०) । आरुह्य = आर्ह् + रुह् + क्त्वा (ल्यप्) । रमात् = हेतुमे पञ्चमी । यांती = यातीति, या + लट् (शतृ) + ङीप् । अञ्जतरसा = अञ्जस्य तर, तेन (प० त०, हेतुमे तृतीया) यहाँपर कुण्डिननगरीकी स्त्री अपने स्वाभाविक सौन्दर्यसे प्रियतमके पास जानेके लिए अपनी अटारीसे विमानके समान मेघपर चढ़नेसे आकाशमें गमन सा करनेसे प्रियतमके पास जाने की उत्कण्ठासे पलक भी न मारनेसे अप्सरा

मी हो गयी, इस बात को प्रकाशित किया है । इस पद्यमें कुण्डिननगरीकी स्त्री और अप्सराका भेद होनेपर भी अभेदका अध्यवसाय होनेसे तथा निमेषपात-विलम्ब और नेत्रसङ्कोचका भेद होनेपर भी 'निमेष' पदके श्लेषसे अभेदका अध्यवसाय होनेसे दो अतिशयोक्ति अलङ्कारोंकी संसृष्टि है, एवं कटक और शिखर दो पदोंसे नर्महर्म्योंकी और सौघोकी अत्यन्त ऊँचाई व्यङ्ग्य होती है, इस प्रकार शब्दशक्तिमूलवस्तुध्वनि है । शार्दूलविक्रीडित छन्द है ॥ १०४ ॥

वैदर्भीकेलिशैले

मरकतशिखरादुत्थितंरंशुदर्भ-

ब्रह्माण्डाऽऽघातभग्नस्यदजमदतया ह्रीधृताऽवाङ्मुखत्वं ।

कस्या नोत्तानगाया दिवि सुरसुरभेरास्यदेशं गताऽग्रं-

यद्गोग्रासप्रदानव्रतसुकृतमविश्रान्तमुज्जृम्भते स्म ॥१०५॥

अन्वय.—वैदर्भीकेलिशैले मरकतशिखरात् उत्थितैः ब्रह्माण्डाऽऽघातभग्नस्य-दजमदतया ह्रीधृताऽवाङ्मुखत्वं दिवि उत्तानगायाः कस्याः सुरसुरभेः आस्य-देशं गताऽग्रैः अंशुदर्भैः यद्गोग्रासप्रदानव्रतसुकृतम् अविश्रान्तम् उज्जृम्भते स्म ।

व्याख्या—वैदर्भीकेलिशैले = दमयन्तीक्रीडापर्वते, मरकतशिखरात् = गारु-मत्तरत्नशृङ्गात्, उत्थितैः = ऊर्ध्वंगामिभिः, अथ ब्रह्माण्डाऽऽघातभग्नस्यदजमद-तया = ब्रह्माण्डसङ्घट्टनविनाशितवेगगर्वत्वेन, ह्रीधृताऽवाङ्मुखत्वं = लज्जाकृताऽ-धोमुखत्वं, अत एव, दिवि = आकाशे, उत्तानगायाः = उत्तानगामिन्याः, ऊर्ध्व-मुखाया इत्यर्थः । कस्याः, सुरसुरभेः = देवघेनोः, आस्यदेशं = मुखप्रदेशं, गताऽ-ग्रैः = प्राप्ताऽग्रैः, अंशुदर्भैः = किरणरूपकुशैः यद्गोग्रासप्रदानव्रतसुकृतं = कुण्डिन-नगरीधेनुग्रासवितरणनियमपुण्यम्, अविश्रान्तं = निरन्तरम्, उज्जृम्भते स्म = वर्धते स्म ॥ १०४ ॥

अनुवाद—दमयन्तीके क्रीडापर्वतमें पत्नीकी चोटियोंसे उठे हुए, ब्रह्माण्डसे आघात होनेसे वेगका घमण्ड टूटनेसे लज्जासे अधोमुख, आकाशमें ऊँचा मुख करनेवाली किस देवताकी गायके मुखप्रदेशमें अग्रभागको जानेवाले किरणरूप कुशोंसे जिस कुण्डिननगरीका गोग्रास देनेके नियमका पुण्य लगातार बढ़ता था ।

टिप्पणी—वैदर्भीकेलिशैले = विदर्भेषु भवा वैदर्भी, विदर्भ + अण् + डीप् । केलिः शैलः (प० त०) । वैदर्भ्या केलिशैलः, तस्मिन् (प० त०), मरकत-शिखरात् = मरकतानां शिखरं, तस्मात् (प० त०) । "गारुतमत मरकतमस्म-गर्भो हरिन्मणिः" इत्यमरः । उत्थितैः = उद् + स्या + क्त + भिस् । ब्रह्माण्डाऽऽ-घातभग्नस्यदजमदतया = ब्रह्मणः अण्डं (प० त०), ब्रह्माण्डेन आघातः (तृ०

त०), तेन भग्न (तृ० त०) । स्यदात् जात स्यदज, स्य + जन् + ड ।
 स चाऽमी मद (क० घा०) । ब्रह्माऽण्डाघातभग्न स्यदजमदो येषा ते
 (बहु०), तेषा भाव तत्ता, तयाः ब्रह्माऽण्डाघातभग्नस्यदज + मद + तत् +
 टाप् + टा । ह्रीघृताऽवाहमुखत्वं = ह्रीषा घृतम् (तृ० त०) । अवाक् मुख
 येषा ते अवाह्मुखा (बहु०) । तेषा भाव अवाह्मुखत्वम्, अवाह्मुख + त्व ।
 ह्रीघृतम् अवाह्मुखत्व येस्ते, तै (बहु०) । उत्तानगाया = उत्तान गच्छतीति
 उत्तानगा, तस्या, उत्तान + गम् + ड + टाप् + डस् । “उत्ताना वै देवगवा
 बहन्ति” वेदके इस वचनके अनुसार यह उक्ति है । सुरसुरभे = सुरस्य सुरभि
 तस्या (प० त०) । आस्यदेशम् = आस्यस्य देश, तम् (प० त०) । गताऽग्नि =
 गता जघा येषा ते, तै (बहु०) । अशुदर्भे = अशव एव दर्भा, तै (रूपक०) ।
 यद्गोप्रासप्रदानव्रतमुकृत = गो प्रास (प० त०), तस्य प्रदान (प० त०) ।
 तदेव व्रतम् (रूपक०), तस्य मुकृत (प० त०), “स्यादर्भमस्त्रिधा पुण्यधेयम् ।
 मुकृत वृष” इत्यमर । यस्या गोप्रासप्रदानव्रतमुकृतम् (प० त०) । अत्रि-
 श्रान्त = न विश्रान्तम् (मज्ज०) । अविघात यथा तथा, यह क्रियाविरोध
 है । उज्जम्भते स्म = उद् — उपसर्गपूर्वक “जुभि” घातुमे “स्म” के योगमे
 भूतकालमे लट् + त । बहुतसे मरकत (पद्मा) रत्नोसे बना हुआ दमयन्तीका
 श्रीङ्गपर्वत है, उससे उत्पन्न किरणें ब्रह्माऽण्डतक पहुँची, ऊपर न जानेसे माना
 लज्जासे लौट रही थी, उसी समय ऊपर मुख करनेवाली देवताओंकी गार्ग्यक
 मुखमें पड़ी, वे कुशोके समान हरे वर्णवाली थी, इसीको लेकर वैदर्भीके श्रीङ्ग-
 पर्वतमे गोप्रास देनेके पुण्यका वर्णन किया गया है । इस पद्यमे “अशुदर्भे
 यहपिर रूपक है । अशुदर्भोका ब्रह्माण्डमे आघात आदिका सम्बन्ध न होनेपर
 भी सम्बन्धका वर्णन करनेमे अनिशयोक्ति “लज्जासे अधोमुख” इस अधमे
 वाचक शब्दके न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा और श्लोकातिशयसम्पत्तिका वर्णन
 होनेसे उदात्त अलङ्कार, इस प्रकार इन अलङ्कारोकी समृद्धि है । साधरा
 छन्द है, उमका लक्षण है—

“अभर्नयाना त्रेण त्रिमुनियतियुता सग्नरा कीर्तितेयम् ।” ॥ १०५ ॥

विपुक्करपरिरम्भादासनिष्पन्दपूर्ण

शशिदृषदुपबलू तराल्वलस्तरुणाम् ।

दिक्लिन्नजलसेकप्रक्रियागौरयेण

व्यर्चि स हृतचित्तस्तत्र भंभीकनेन ॥ १०६ ॥

अन्वयः—तत्र शशिदृपदुपवल्गुः (अत एव) विधुकरपरिरम्भात् आत्त-
निप्यन्दपूर्णः तरुणाम् आलवालैः विफलितजलसेकप्रक्रियागौरवेण भैमीवनेन स
हृतचित्तो व्यरचि ॥ १०६ ॥

व्याख्या—तत्र = तस्यां, कुण्डिननगर्याम् । शशिदृपदुपवल्गुः = चन्द्रकान्त-
शिलानिमित्तैः, अत एव, विधुकरपरिरम्भात् = चन्द्रकिरणसम्पर्कत्, आत्त-
निप्यन्दपूर्णः = गृहीतजलप्रस्रवणपूरितैः, तरुणां = वृक्षाणाम्, आलवालैः = आवापैः,
विफलितजलसेकप्रक्रियागौरवेण = व्यर्थीकृतसलिलसेचनप्रकारभारेण, भैमीवनेन =
दमयन्त्युपवनेन, सः = हंसः, हृतचित्तः = आकृष्टमनाः, व्यरचि = विरचितः ॥ १०६ ॥

अनुवाद—उस कुण्डिननगरीमें चन्द्रकान्त मणियोसे वनी हुई अतएव
चन्द्रकिरणके संपर्कसे गृहीत जलसे पूर्ण पेड़ोंकी क्यागियोसे जलसेचनकी आवश्य-
कतासे रहित दमयन्तीके उपवनने हंसके चित्तको आकृष्ट किया ॥ १०६ ॥

टिप्पणी—शशिदृपदुपवल्गुः = शशिनो दृपत् (प० त०), तथा उप-
वल्गुतानि, तैः (वृ० त०) । विधुकरपरिरम्भात् = विधोः कराः (प० त०),
तेषां परिरम्भः, तस्मात् (प० त०), हेतुमें पञ्चमी । “परिरम्भः” पदका अर्थ
“परिष्वङ्गः संश्लेष उपगूहनम्” अमरकी ऐसी उक्तिसे “परिरम्भ” पदका अर्थ
आलिङ्गन है, यहाँपर लक्षणासे सम्पर्क अर्थ किया गया है । आत्तनिप्यन्दपूर्णः =
आत्ताश्च ते निप्यन्दाः (क० धा०) । “आत्म०” ऐसे पाठमें आत्मनः =
स्वस्य, निप्यन्दाः (प० त०) । ऐसा अर्थ करना चाहिए । आत्तनिप्यन्दैः पूर्णानि,
तैः (वृ० त०) । विफलितजलसेकप्रक्रियागौरवेण = विफलं कृतं विफलितम्,
विफल + णिच् + क्तः । जलस्य सेकः (प० त०), तस्य प्रक्रिया (प० त०),
तस्या गौरवम् (प० त०) । विफलितं जलसेकप्रक्रियागौरवं यस्य तत्, तेन
(बहु०) । भैमीवनेन = भैम्या वनं, तेन (प० त०) । हृतचित्तः = हृतं चित्तं
यस्य सः (बहु०) । व्यरचि = वि + रच् = लङ् + त (कर्ममे) । इस पद्यमें
आलवालोंका चन्द्रकान्त मणिसे पिघले जलसे सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी
उक्तिसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है । यहाँसे चार पद्योंतक मालिनी छन्द है,
उसका लक्षण है—“ननमययुतेयं मालिनी भोगिलोकैः” ॥ १०६ ॥

अथ कनकपतत्रस्तत्र तां राजपुत्रीं

सदसि सदृशभासां विस्फुरन्तीं सखीनाम् ।

उदुपरिपदि मध्यस्यायिशीतांश्शुलेखा-

ऽनुकरणपटुलक्ष्मीमक्षिलक्ष्मीचकार

॥ १०७ ॥

अन्वयः—अथ कनकपतत्र तत्र सदृशभासा सखीना सदसि विस्फुरन्तीम् उडुपरिपदि मध्यस्थायिणीताऽशुलेखाऽनुकरणपटुलक्ष्मी ता राजपुत्रीम् अक्षिलक्षीचकार ॥ १०७ ॥

व्याख्या—अथ = भैमीवनदशनाऽनन्तर, कनकपतत्र = सुवर्णमयपत्र, राजहस इत्यर्थः । तत्र = भैमीवने, सदृशभासा = स्वसदृशसौन्दर्याणां, सखीना = वयस्यानां, सदसि = सभायां, विस्फुरती = विद्योतमानाम्, उडुपरिपदि = तारकासभायां, मध्यस्थायिणीताऽशुलेखाऽनुकरणपटुलक्ष्मीम् = अन्तरस्थजन्म-कलाऽनुकारसमर्थसोभा, ता = पूर्वोक्ता, राजपुत्री = भोमभूपदुहितरम्, अक्षिलक्षीचकार = नयनगोचरीचकार, ददर्शत्यर्थः ॥ १०७ ॥

अनुवाद—दमयन्तीका उपवनं देखनेके अनन्तर सुनहरे पक्षोवाले (उम हस) ने उस उपवनमें तुल्यकान्तिवाली सखियोंकी सभामें शोभित होनेवाली, ताराओंकी सभामें बीचमें रहनेवाली चन्द्रकलाके अनुकरण (नकल) में समर्थ शोभावाली उस राजकुमारी (दमयन्ती) को देखा ॥ १०७ ॥

टिप्पणी—कनकपतत्र = कनकस्य विकारी कनके, ते पतत्रे यस्य स (बहु०) । सदृशभासा = सदृशी भा यासा सदृशभास, तासाम् (बहु०), “भाश्छविद्युतिवीतय” इत्यमर । विस्फुरन्ती = विस्फुरतीति विस्फुरन्ती, ता, वि + स्फुर + लृट् (शतृ०) + डीप् + अम् । उडुपरिपदि = उडूना परिपत्, तस्याम् (ष० त०) । ‘नक्षत्रमृष भ तारा तारकाऽप्युडु वा स्त्रियाम्’ इत्यमर । मध्यस्थायिणीताऽशुलेखाऽनुकरणपटुलक्ष्मी = मध्ये तिष्ठतीति मध्यस्थायिनी, मध्यउपपदपूर्वक स्या घातुसे णिनि प्रत्यय, “आता युक् चिष्कुनो” इति सूत्रे युक् आगम और स्त्रीत्वविवक्षामे डीप् । शीता असवो यस्य स शीताऽशु (बहु०), तस्य लेखा (ष० त०), मध्यस्थायिनी चाऽसौ शीता-शुलेखा (क० घा०), तस्या अनुकरण (ष० त०) । पटु लक्ष्मी यस्या सा पटुलक्ष्मी (बहु०), समासाऽतविधिके अनित्य होनेसे “नष्टश्च” इससे समासाऽत कप् प्रत्यय नहीं हुआ । शीताऽशुलेखाऽनुकरणे पटुलक्ष्मी, ताम् (स० त०) । राजपुत्री = पुत्र (तन्नामनरकात्) त्रायत इति पुत्री, पुत्र + त्रै (त्रा) + क + डीन् । “शाङ्ग-रवाद्यञो ङीन्” इससे ङीन् । “मुता नु दुहिता पुत्री” इति त्रिकाण्डशेष । राश पुत्री, ताम् (ष० त०) । अक्षिलक्षीचकार = लक्ष्यत इति लक्ष, लक्ष + घञ् । “लक्ष लक्ष्य शरद्व्य च” इत्यमर । अक्षोलंक्षम् (ष० त०) । अनक्षिलक्षम् अशिलक्ष यथा सम्पद्यते तथा चकार अक्षिलक्षीचकार, अक्षिलक्ष + च्वि + कृ + लिट् + तिप् । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार और मालिनी छन्द है ॥ १०७ ॥

भ्रमणरयविकीर्णस्वर्णभासा खगेन

क्वचन पतनयोग्यं देशमन्विष्यताऽधः ।

मुखविधुमदसीयं सेवितुं लम्बमानः

शशिपरिधिरिवोच्चैर्मण्डलस्तेन तेने ॥ १०८ ॥

अन्वयः—अधो भूतले क्वचन पतनयोग्यं देशम् अन्विष्यता भ्रमणरयविकीर्ण-
ाणंभासा तेन खगेन अदसीयं मुखविधुं सेवितुं लम्बमानः शशिपरिधिः इव
चैः मण्डलः तेने ॥ १०८ ॥

व्याख्या—अधः=निम्नभागे, भूतले=भूमितले, क्वचन=कुत्रचित्,
पतनयोग्यम्=अवतरणाऽर्हं, देशं=स्थानम्, अन्विष्यता=गवेषमाणेन,
भ्रमणरयविकीर्णस्वर्णभासा=भ्रमिवेगविक्षिप्तसुवर्णकान्तिना, तेन=पूर्वोक्तेन,
खगेन=पक्षिणा, हंसेनेत्यर्थः । अदसीयं=दमयन्तीसम्बन्धिनं, मुखविधुं=
वदनचन्द्रं, सेवितुं=सेवनं कर्तुं, द्रष्टुमिति भावः । लम्बमानः=संसमानः,
शशिपरिधिः इव=चन्द्रपरिवेप इव, उच्चैः=उपरि, मण्डलः=वलयः, तेने=
वितेने ॥ १०८ ॥

अनुवाद—नीचे जमीनपर कही उतरनेके लिए उपयुक्त स्थान ढूँढनेवाले
और भ्रमणके वेगसे सुनहरी कान्तिको फैलानेवाले उस पक्षी (हंस) ने दमयन्ती-
के मुखचन्द्रकी सेवा करनेके लिए लटककर चन्द्रमाके परिवेश के समान ऊपर
मण्डल (चक्कर) फैलाया ॥ १०८ ॥

टिप्पणी—भूतले=भुवः तलं, तस्मिन् (प० त०) । पतनयोग्यं=पतने
योग्यः, तम् (स० त०) । अन्विष्यता=अन्विष्यतीति अन्विष्यन्, तेन, अनु +
इप् + लट् (शतृ) + टा । भ्रमणरयविकीर्णस्वर्णभासा=भ्रमणस्य रयः (प०त०),
तेन विकीर्णा (तृ० त०) । स्वर्णस्य भाः (प० त०), भ्रमणरयविकीर्णा
स्वर्णभा येन, तेन (बहु०) । अदसीयम्=अमुष्या अयम् अदसीयः, तम् । अदस्
शब्दसे “त्यदादीनि च” इससे वृद्धसंज्ञा होकर “वृद्धाच्छः”=सेव + तुमुन् ।
लम्बमानः=लवि + लट् (शानच्) + सृ । शशिपरिधिः=शशिनः परिधिः
(प० त०), मण्डलः=‘विम्बोऽस्त्री मण्डलं त्रिपु’ इत्यमरः । तेने=“तनु
विस्तारे” धातुमे कर्ममें लिट् + त । इस पद्यमें स्वभावोक्ति, ‘मुखविधुम्’ यहाँपर
रूपक ‘शशिपरिधिः इव’ यहाँपर उत्प्रेक्षा, इन अलङ्कारोंका अङ्गाङ्गिभाव
होनेसे सङ्कर अलङ्कार है । मालिनी छन्द है ॥ १०८ ॥

“अनुभवति शचीत्य सा घृताचीमुखाभि-

नं सह सहचरीभिर्नन्दनानन्दमुच्चै ।”

इति मतिरुदयासीत् पक्षिण प्रेक्ष्य भंभी

विपिनभुवि सखीभि साधसावद्वखेलाम् ॥ १०८ ॥

अन्वय—विपिनभुवि सखीभि साधम् आवद्वखेला भंभी प्रेक्ष्य पक्षिण
“सा शची घृताचीमुखाभि सहचरीभि सह इत्यम् उच्चै नन्दनाऽऽनन्द च
अनुभवति” इति मति उदयासीत् ॥ १०९ ॥

व्याख्या—विपिनभुवि = काननभूमौ, सखीभि = सहचरीभि, साधं = सह,
आवद्वखेलाम् = अनुबद्धक्रीडा, भंभी = दमयन्ती, प्रेक्ष्य = दृष्ट्वा, पक्षिण =
हस्तस्य, सा = प्रसिद्धा, शची = इन्द्राणी, घृताचीमुखाभि = घृताचीप्रभृतिभि,
सहचरीभि सह = सखीभि साधम्, इत्यम् = अनेन प्रकारेण, उच्चै =
उत्कृष्ट, नन्दनाऽऽनन्द = नन्दनोपवनमुख, न अनुभवति = नो निर्विशति, इति =
एतादृशी, मति = बुद्धि, उदयासीत् = उरिषता ॥ १०९ ॥

अनुवाद—उपवन-भूमिमे सखियोंके साथ क्रीडा करती हुई दमयन्तीको
देखकर हस्तको “वे (प्रसिद्ध) इन्द्राणी भी घृताची आदि सखियोंके साथ इस
प्रकारसे नन्दन वनमे भी उत्कृष्ट आनन्दका अनुभव नहीं करती है” ऐसी बुद्धि
उत्पन्न हुई ॥ १०९ ॥

टिप्पणी—विपिनभुवि = विपिनस्य भू, तस्याम् (१० त०) । सखीभि =
“साधं” पदके योगमे तृतीया । आवद्वखेलाम् = आवद्व खेला यया सा, ताम्
(बहु०) । “क्रीडा खेला च कूर्दनम्” इत्यमर । प्रेक्ष्य = प्र + ईक्ष + क्त्वा
(ल्यप्) । सा = यहाँपर यद् शब्द (या) के न होनेपर भी प्रसिद्ध अर्थ
होनेसे अविमृष्टविधेयाऽऽद्योप नही होता है । शची “पुलोमजा शचीन्द्राणी”
इत्यमर । घृताचीमुखाभि = घृताची (आंसरोविशेष) मुख यासा ता
घृताचीमुखा, साभि (बहु०) । यहाँ “मुख” शब्द अङ्गवाचक न होनेसे
क्रीप् प्रत्यय नहीं हुआ है । सहचरीभि = सह चरन्तीति सहचर्यं, ताभि सह +
चर + ट + क्रीप् + भिस् । पचाद्विगणमे “चरट्” ऐसा पाठ होनेसे टिट् होनेसे
“टिड्ढाणञ्” इत्यादि सूत्रसे क्रीप् । नन्दनाऽऽनन्द = नन्दन आनन्द, तम्
(स० त०) । उदयासीत् = उद-उपसगपूर्वक ‘या प्रापणे’ धातुसे लुङ्,
“यमरमनमातां सक् च” इस सूत्रसे सक् और सिच्का इट । “प्रेक्ष्य मति”
यहाँपर मनन क्रियाकी अपेक्षासे समानकर्तृक होनेसे और पूर्वकाल होनेसे भी

“प्रेक्ष्य” इसमें क्त्वा निर्देशकी उपपत्ति है । इस पद्यमें शचीरूप उपमानसे उपमेयभूत दमयन्तीके आश्रित्यकी उक्तिसे व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ १०९ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजमुकुटाऽलङ्कारहीरः सुतं

श्रीहीरः सुपुत्रे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।

द्वैतीयोक्तया मितोऽयमगमत्तस्य प्रवन्धे महा-

काव्ये चारुणि नैपघीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥ ११० ॥

अन्वयः—कविराजराजमुकुटाऽलङ्कारहीरः श्रीहीरः मामल्लदेवी च जितेन्द्रियचयं यं श्रीहर्षं सुतं सुपुत्रे । तस्य प्रवन्धे चारुणि नैपघीयचरिते महाकाव्ये अयं द्वैतीयोक्तया मितः निसर्गोज्ज्वलः सर्गः अगमत् ॥ ११० ॥

व्याख्या—व्याख्यातपूर्वः श्लोकः संक्षेपेण पुनर्व्याख्यायते । कविराजराजमुकुटाऽलङ्कारहीरः=पण्डितश्रेणीकिरीटभूषणवज्रमणिः, श्रीहीरः, मामल्लदेवी च, जितेन्द्रियचयं=वशीकृतहृषीकसमूहं, यं श्रीहर्षं, सुतं=पुत्रं, सुपुत्रे=जनयामास । तस्य=श्रीहर्षस्य, प्रवन्धे=रचनायां, चारुणि=मनोहरे, नैपघीयचरिते=तदाख्ये महाकाव्ये, अयं=सन्निवृष्टस्थः, द्वैतीयोक्तया=द्वितीयत्वेन, मितः=गणितः, निसर्गोज्ज्वलः=स्वभावसुन्दरः, सर्गः=अध्यायः, अगमत्=गतः, समाप्त इति भावः ॥ ११० ॥

अनुवाद—श्रेष्ठ पण्डितोंकी श्रेणीके मुकुटके अलङ्कार हीरेके समान श्रीहीर और मामल्लदेवीने इन्द्रियोंको जीतनेवाले जिन श्रीहर्ष पुत्रको उत्पन्न किया, उनकी रचनामें सुन्दर नैपघीयचरित महाकाव्यमें यह द्वितीय रूपसे परिमित स्वभावसे मनोहर सर्ग समाप्त हुआ ॥ ११० ॥

टिप्पणी—द्वैतीयोक्तया=द्वयोः पूरणो द्वितीयः, ‘द्वि’ शब्दसे “द्वैस्तीयः” इससे पूरणाऽर्थक तीय प्रत्यय । द्वितीय एव द्वैतीयकः, “द्वितीय” शब्दसे “तीयादीकस्वार्थे वा वाच्यः” इससे ईकस् प्रत्यय । कित् होनेसे “किति च” इससे आदिवृद्धि । द्वैतीयोक्तस्य भावो द्वैतीयोक्तता, तथा द्वैतीयोक्त + तल् + टाप् + टा । मितः=माङ् + क्तः । निसर्गोज्ज्वलः=निसर्गेण उज्ज्वलः (तृ० त०) । अगमत्=गम् + लुङ् + तिप् । चिह्नके स्थानमें अङ् ॥ १११ ॥

इति चन्द्रकलाऽभिख्यायां नैपघीयचरितव्याख्यायां

द्वितीयः सर्गः ।

श्लोकानुक्रमणिका

(द्वितीय सर्ग)

श्लोका	श्लोकाङ्का	श्लोका	श्लोकाङ्का	श्लोका.	श्लोकाङ्का
अ		उ		दधतो बहु०	६
अखिल विदुषा०	५५	उदर नतमध्य०	३४	दधदम्बुदनील०	८२
अचिरादुपकृतं०	१४	उदर परिमाति	२५	दमनादमनाक०	१७
अथ वनरूपतत्र	१०७	उपनममया०	१२	दक्षिण प्रति मत्र	७४
अथ भीमभुजेन	७३	क			
अथ भीमसुताव०	६४	कलसे	३२	धनुषी	२८
अथवा भवत	६१	कुसुमानि यदि	५९	धृतलाञ्छन०	२६
अधर किल	२४	क्षणनोरवया	७८	धृताल्पकोपा	८
अदिवश्य जगत्स्य०	१	क्षितिगर्भधरा०	८१	न	
अधुनीत पत्र	२	ख		न तुलाविषये	५१
अनया तव	४३	खिबुरप्रकरा०	२०	नभस	६७
अनया सुरकाभ्य०	४६	ख		नलिन मलिन	२३
अनलं	८७	जघनस्तनभार०	९७	न घन पयि	७२
अनुभवति	१०९	जलजे रविसेवयेव	३८	न सुवर्णमयी	५२
अनुवपमिम०	४२	त		नृपनीलमणी०	७५
अपि तद्वपुषि	३१	तदह विदधे	४७	नृपमानममिष्ट०	८
अपि लोकयुग०	२२	तदिद विशद०	४९	प	
अवल०	१०	तदिहानवधी	६०	पतगश्चिरकाल०	७
अमित महु	५६	तनुदीप्ति०	६९	पतयेन मया	१३
अमृतशुतिलहम	१०१	तरमूर्युगेन	३७	परिखावलपञ्चलेन	९५
अयमेकतमेन	३	तवरूपमिद०	४५	परिमृग्य	५०
अयमेव	५	तव वरमेनि	६२	पृथुवतुल०	३६
अवधृत्य	४१	तव सम्मतिमेव	४८	प्रतिमासमसी	५८
अवलम्ब्य	६६	त्वयि वीर	४४	प्रतिहृदये	८५
इ		द		प्रथम पयि	८१
इति त स विसृज्य	६३	ददुतो न जनेन	७१		

श्लोकाः	श्लोकाङ्काः	श्लोकाः	श्लोकाङ्काः	श्लोकाः	श्लोकाङ्काः
व		र		श्रियमेव	१९
वलिस्तय	८४	रुचयोऽस्तमितस्य	९०	श्रीहर्ष कविराज०	११०
बहुकम्बुमणि०	८८	ल		स	
बहुरूपकशाल०	८३	लिलिहे स्वरूपा०	१००	स गरुद्वनदुर्ग०	४
म		व		म जयत्यरिसार्थ०	१६
मजते खलु	३३	वयसो शिशुता०	३०	सद्ग्री तव	२९
भविता न	१५	वरणः कनकस्य	८६	सममेणमर्दयदा०	९२
भुवनत्रयमुभ्रुवा	१८	विततं वाणिजापणे	९१	स ययौ धुतपक्षतिः	६८
भृगतापभृता	५३	विधुकरपरिरम्भा०	१०६	सरसीः	४०
भ्रमणरयविकीर्ण०	१०२	विधुदीधितिजेन	९४	सितदीप्रमणि	७६
म		विनमद्भिरघः	७०	मुदतीजन०	७७
मुत्तपाणिपदाधिज	९६	विललास	७९	सुपमाविषयं	२७
मृगया न विगीयते	९	विषमो मलया०	५७	स्थितिगालिमस्त०	९८
य		वैदर्भीकेलिर्गले	१०५	स्वदृगोर्जनयन्ति	६१
तदगारघटा०	८९	व्रजते दिवि	८०	स्वप्राणेश्वरनमं०	१०४
यदतिविमलनील०	१०३	न		स्वरूपाश्रयया	९९
यदवादिप०	११	गतयः	५४	ह	
		श्रितपुष्पनरः०	३९	हृदयदत्तमरोरुहया	२१

नैषधीयचरितं महाकाव्यम्

चन्द्रकलाऽऽख्यया व्याख्यया हिन्द्यनुवादेन च विभूषितम्

तृतीयः सर्गः

आकुञ्चिताभ्यामथ पक्षतिभ्या नभोविभागात्तरसाऽवतीर्य ।

निवेशदेशाऽऽततधूतपक्ष उपभेमि भूमौ पपात ॥ १ ॥

अथ — अथ हस आकुञ्चिताभ्या पक्षतिभ्या नभोविभागात् तरसा अवतीर्य निवेशदेशाऽऽततधूतपक्ष उपभेमि भूमौ पपात ॥ १ ॥

व्याख्या — अथ = मण्डलीकरणाऽनन्तर, हस = राजहस, आकुञ्चिताभ्या = सङ्कुचिताभ्या, पक्षतिभ्या = पक्षमूलाभ्या, नभोविभागात् = आकाशदेशात्, तरसा = वेगेन, अवतीर्य = अवरोह्य, निवेशदेशाऽऽततधूतपक्ष = उपनिवेशस्थान-विस्तारितकम्पितपतत्र सन्, उपभेमि = दमयन्त्या समीपे, भूमौ = भुवि, पपात = आपतित ॥ १ ॥

अनुवाद — मण्डलीकरणके अनन्तर हस सङ्कुचित पक्षमूलोसे आकाशदेशसे वेगसे उतरकर बैठनेके स्थान पर पक्षोको फैलाकर और कम्पित कर दमयतीके समीप उतरा ॥ १ ॥

टिप्पणी — हसतीति हस, “हस” धातुसे अच प्रत्यय और “पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम्” इमक अनुमार जुम् वर्णका आगम हुआ है । “नभोविभागात्” = “नभो विभाग, तस्मात् (प० त०) । अवतीर्य = अव + तृ + क्त्वा (ल्यप्) । निवेशदेशाऽऽततधूतपक्ष = निवेशस्य देश (प० त०), समत्तात् ततो आततो “कुणतिप्रादय” इससे गतिनमाम । आततो ष्टी येन स (बहु०) ।

निवेशदेशे आततघूतपक्षः (स० त०) । उपभेमि=भूम्याः समीपे, समीप अर्थमें अव्ययीभाव । पपात=पात+लिट्+तिप् । इस पद्यमें स्वभावोक्ति अलङ्कार है । प्रथम चरणमें इन्द्रवज्रा और द्वितीय, तृतीय और चतुर्थ चरणमें उपेन्द्रवज्रा, इस प्रकार उपजाति छन्द है । जैसे कि—“स्यादिन्द्रवज्रा यदि ती जगौ गः, उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो गौ । अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजी पादौ यदीयावुपजातयस्ताः” ॥ १ ॥

आकस्मिकः पक्षपुटाहतायाः क्षितेस्तदा यः स्वन उच्चचार ।

द्रागन्यविन्यस्तदृशः स तस्या सम्भ्रान्तमन्तःकरणं चकार ॥ २ ॥

अन्वयः—तदा पक्षपुटाहतायाः क्षिते आकस्मिकः यः स्वन उच्चचार । सः अन्यविन्यस्तदृशः तस्याः अन्तःकरणं द्राक् सम्भ्रान्तं चकार ॥ २ ॥

व्याख्या—तदा=पतनसमये, पक्षपुटाहतायाः=पतत्रपुटताडितायाः, क्षिते=पृथिव्याः, सकाशात् आकस्मिकः=अकस्मान्मूढः अहतुक इत्यर्थः । यः स्वनः=ध्वनिः, उच्चचार=उत्थितः सः=ध्वनिः, अन्यविन्यस्तदृशः=विषयान्तरनिविष्टनयनायाः, तस्याः=दमयन्त्याः, अन्तःकरणं=मनः, द्राक्=स्रष्टि, सम्भ्रान्तं=समभ्रमं, चकार=कृतवान्, आकस्मिकशब्दध्वनाद् भूमी समया साश्चर्या च जातेति भावः ॥ २ ॥

अनुवाद—हंसके पतनके समयमें उसके पंखोंसे ताडित पृथिवीसे अकस्मात् जो शब्द उत्पन्न हुआ, उसने दूसरे विषय में चित्त देनेवाली दमयन्ती के अन्तःकरणको संभ्रमयुक्त बनाया ॥ २ ॥

टिप्पणी—पक्षपुटाहतायाः=पक्षयोः पुटं (प० त०), तेन आहता, तस्या (तृ० त०) । क्षिते=अपादानमें पञ्चमी । आकस्मिकः=अकस्मात् भवः “तत्र भवः” इसके ठक् प्रत्यय । उच्चचार=उद्+चर+लिट्+तिप् । अकर्मक होनेसे “उदञ्चरः सकर्मकात्” इससे आत्मनेपद नहीं हुआ । अन्यविन्यस्तदृशः=विन्यस्ते दृशौ यया सा (बहु०), अन्यस्मिन् विन्यस्तदृक्, तस्या (स० त०) । सम्भ्रान्तं=सम्+भ्रम+क्त+अम् । चकार=कृ+लिट्+तिप् । इस पद्यमें स्वभावोक्ति अलङ्कार है ॥ २ ॥

नेत्राणि वैदर्भमुतासखीनां विमुक्ततत्तद्विषयग्रहाणि ।

प्रापुस्तमेकं निरुपाख्यरूपं ब्रह्मोव चेतांसि यतव्रतानाम् ॥ ३ ॥

अन्वयः—वैदर्भमुतासखीनां नेत्राणि विमुक्ततत्तद्विषयग्रहाणि (सन्ति) एकं निरुपाख्यरूपं तं हंसं यतव्रतानां चेतांसि ब्रह्म इव प्रापुः ॥ ३ ॥

व्याख्या—वैदर्भसुतामसीना = वैदर्भसुतामसीना, नेनाणि = नयनानि, विमुक्त-
तत्तद्विषयग्रहाणि = परित्यक्ततत्तच्छब्दादिविषयग्रहणानि सन्ति, पदमिदं “चेतासि”
इत्यत्राऽपि योजनीयम् । एकम् = एकचर, ब्रह्मपक्षे—अद्वितीय, निरुपायरूपम् =
अनिर्वाच्याकार, ब्रह्मपक्षे—अनिर्वचनीयस्वरूप त = पुरोवर्तिन, हस = राज-
हस, ब्रह्मपक्षे—तत्पदाऽप्यभूत यन्व्रताना = योगिना, चेतासि = अन्त करणानि,
ब्रह्म इव = परात्मानम् इव, प्राप्नु = आसादयामासु, अत्यादरेण अद्वाक्षु-
रित्यर्थे ॥ ३ ॥

अनुवाद—दमयतासी सन्वियोके नेत्रोने उन-उन विषयोकी आसत्तिको
छोडकर अकेले चलनेवाले, अनिर्वाच्य आकारवाले, इस हसकी, जैसे योगियोके
चित्त अद्वितीय, अनिर्वचनीय स्वरूपवाले और तत् पदके अर्थस्वरूप ब्रह्मको ग्रहण
करते हैं, उसी तरह ग्रहण किया ॥ ३ ॥

टिप्पणी—वैदर्भसुतामसीना = विदर्भणा राजा वैदर्भ, विदर्भ शब्दसे “जन-
पदशब्दाक्षत्रियादज्” इम सूत्रसे अज् प्रत्यय । विमुक्ततत्तद्विषयग्रहाणि = ते च ते
च तत्ते (क० घा०), तत्ते च ते विषया तत्तद्विषया (क० घा०), तत्तद्वि-
षयाणां ग्रहा (प० त०), विमुक्ता तत्तद्विषयग्रहा यैस्तानि (बहु०) । निरु-
पायरूप = निर्गता उपाय्या यस्मात्तत् निरुपाय्य (बहु०), तत् रूप यस्य, तम्
(हसपक्षे), तत् (ब्रह्मपक्षे) (बहु०), यन्व्रताना = यन्व्रत येषां ते यन्व-
प्रता, तेषाम् (बहु०) । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ३ ॥

हस तनौ सन्निहित चरन्त मुनेर्भनोवृत्तिरियं स्विःरामा ॥

ग्रहीतुकामादरिणा शयेन यत्नादसौ निभ्रलता जगाहे ॥ ४ ॥

अर्थ—असौ मुने मनोवृत्ति इव स्विःकाया तनौ सन्निहित चरन्त हसम्
अदरिणा शयेन (आदरिणा आशयेन वा) ग्रहीतुकामा (सती) यत्नात् निभ्रलता
जगाहे ॥ ४ ॥

व्याख्या—असौ = दमयती, मुने = योगिन, मनोवृत्ति इव = चित्त-
वृत्ति इव, स्विःकाया = स्वकीयाया, तनौ = शरीरसमीपे, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—
तन्वन्मय तरे, सन्निहित = निकटस्थम्, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—आविर्भूत, चरन्त =
सञ्चरन्त, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—वर्तमान, हस = मराल, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—
परमात्मान च, अदरिणा = निभयेन, शयेन = पाणिना, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—
आदरिणा = आदरयुक्तेन, आशयेन = वित्तेन, ग्रहीतुकामा = आदातु-

कामा, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—साक्षात्कर्तुंकामा च सती, यत्नात्=प्रयत्नात्, निश्चलतां=निश्चलाऽङ्गत्वं, मुनिमनोवृत्तिपक्षे—स्थिरतां, जगाहे=जगाम ॥ १ ॥

अनुवाद—जैसे मुनिकी मनोवृत्ति अपने शरीरके भीतर आविर्भूत होकर स्थित परमात्माको आदरयुक्त चित्तसे साक्षात्कार करने की इच्छा कर यत्नपूर्वक स्थिर होती है, वैसे ही दमयन्ती भी अपने शरीरके समीप स्थित और चलते हुए हंसको निर्भय हाथसे ग्रहण करनेकी इच्छा कर यत्नपूर्वक निश्चल हुई ॥ ४ ॥

टिप्पणी—मनोवृत्तिः=मनसो वृत्तिः (प० त०) । स्विकायां=स्वा एव स्विका, तस्यां, स्वा शब्दसे स्वार्थिक कन्, “प्रत्ययस्थात्कात्पूर्वस्याज्ज इदाप्यसुपः” इससे इत्व । सन्निहितं=सम् + नि + धा + क्त + अम् । चरन्तं=चरतीति चरन्, तं, चर + लट् + शतृ + अम्, हंसं=“हंमो विहङ्गभेदे च परमात्मनि मत्सरे” इति विश्वः । आदरिणा=दरः अस्याऽस्तीति दरी, दर + इनिः । न दरी अदरी (नञ०), तेन, “दरस्त्वसो भीतिर्भीः साध्वसं भयम्” इत्यमरः । शयेन=“पञ्चशास्त्रः शयः पाणि.” इत्यमरः । आदरिणा=आदरः अस्याऽस्तीति आदरी, तेन, आदर + इनि + टा । आशयेन=“अभिप्रायश्छन्द आशयः” इत्यमरः । ग्रहीतुकामा=ग्रहीतुं कामः यस्याः सा (बहु०) । ग्रहीतुं=ग्रह + तुमुन् । “ग्रहोऽलिटि दीर्घः” इससे दीर्घ । “तुं काममनसोरपि” इससे मकारका लोप । निश्चलतां=निश्चलस्य भावो निश्चलता, ताम्, निश्चल + तल् + टाप् + अम् । जगाहे=“गाहू विलोडने” धातुसे लिट् । इस पद्यमे श्लेष और उपमाका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ४ ॥

तामिङ्गितैरप्यनुमाय मायामयं न भैम्या वियदुत्पपात ।

तत्पाणिमात्मोपरिपातुकं तु मोघं वितेने प्लुतिलाघवेन ॥ ५ ॥

अन्वयः—अयं तां भैम्या मायाम् इङ्गितैः अनुमाय अपि धैर्यात् वियत् न उत्पपात । आत्मोपरिपातुकं तत्पाणि तु प्लुतिलाघवेन मोघं वितेने ॥ ५ ॥

व्याख्या—अयं=हंसः, तां=पूर्वोक्तां, भैम्याः=दमयन्त्याः, मायां=कपटं, स्वग्रहणाऽयंमिति शेषः । इङ्गितैः=चेष्टितैः, अनुमाय अपि=ज्ञात्वा अपि, धैर्यात्=स्थैर्यम् आस्थाय, वियत्=आकाशं प्रति, न उत्पपात=न उड्डीनः, आत्मोपरिपातुकं=स्वोपरिपतयालुं, तत्पाणि तु=दमयन्तीहस्तं तु, प्लुतिलाघवेन=उत्पतनकौशलेन, मोघं=निष्फलं, वितेने=कृतवान्, आगामजीजनत् परं पाणिगतो नाऽभूदिति भावः ॥ ५ ॥

अनुवाद—हस दमयंतीके उस काटको, पकड़नेकी उनकी चेष्टाओसे जानकर भी धैर्यपूर्वक आकाश में नहीं उड़ा । उसने अपने ऊपर पड़नेवाले उनके हाथको उड़नेकी निपुणता से निष्फल बना डाला ॥ ५ ॥

टिप्पणी—अनुमाय=अनु + माङ् + क्त्वा (ल्यप्), “न ल्यपि” इस सूत्रसे ईत्वका निषेध हुआ है । धैर्यात्=धीर + प्यज्, “ल्यब्लोप कर्मण्यधिकरणे च” इससे ल्यप्के लोपम पञ्चमी । उत्पपात=उद् + पत् + लिट् + तिप् । आत्मोपरिपातुक=पतनशील पातुक, ‘पत्नृ पतन’ यानुसे “लपपत-पदस्याभूद्वपहनकमगमधूभ्य उक्ज्” इससे उक्ज् प्रत्यय । उपरि पातुक (महसुपा०), आत्मन उपरिपातुक, तम् (प० त०) । तत्पाणि=तस्या पाणि, तम् (प० त०) । प्लुतिलाघवन=प्लुतेर्लाघव, तेन (प० त०) । वितेने=वि + तनु + लिट् + त ॥ ५ ॥

अर्थाद्वृत्त पत्ररथेन तेन तथाऽवसाय व्यवसायमस्या ।

परस्परामपितहस्तताल तत्कालमालीभिरहस्यताञ्जम् ॥ ६ ॥

अवयव —अस्या व्यवसाय तेन पत्ररथेन तथा व्यर्थीकृतम् अवसाय तत्काल परस्परां अपितहस्ततालम् आलीभि अलम् अहस्यत ॥ ६ ॥

व्याख्या—अस्या=दमयंती, व्यवसायम्=उद्योग हसग्रहणस्थेन शेष । तेन=पूर्वोक्तेन, पत्ररथेन=पश्चिन्ना, हस्येन । तथा=तेन प्रकारेण, उत्पत्तयेनैति भावः । व्यर्थीकृत=निष्फलीकृतम्, अवसाय=तात्वा, तत्काल=तस्मिन् काले, परस्परा=परस्परस्यामिश्रय, अपितहस्तताल=दत्तकरताडन यथा तथा, आलीभि=सखीभि, अलम्=अत्यर्थम्, अहस्यत=हमितम् ॥ ६ ॥

अनुवाद—दमयंतीके पकड़नेसे उद्योगको उस हससे निष्फल किया गया जानकर, उस समय परस्परमे ताली पीटकर उनकी सखियों बहुत हँसी ॥ ६ ॥

टिप्पणी—पत्ररथेन=पत्रम् एव रथ (यानम्) यस्य स पत्ररथस्तेन (बहु०), “पत्ररथेति पत्रगतत्वरथाऽण्डजा” इत्यमरः । व्यर्थीकृत=विगत अथ यस्मान् (बहु०), अव्यर्थो व्यर्थो यथा सम्पद्यते तथा कृत व्यर्थीकृत, तम्, व्यय + च्वि + कृ + क्त + अम् । तत्काल=त च त कालम्, “कालाऽवनोरत्यन्तसयोगे” इस मूलसे द्वितीया “अत्यन्तसयोगे च” इससे समास । परस्परा=परा परस्याम्, यहाँपर “कर्मव्यतिहारे सवनाम्नो द्वे वाच्ये समासवच्च बहुलम्” इस धातिकसे “द्विस्व और बहुल” का ग्रहण करनेसे समास वदभावके न होनेसे पूर्वपदके प्रथमाके एकवचनमे कस्कादिप्रथमे पड़े जानेसे

समास और उत्तरपदमें एकवचनमें “स्त्रीनपुंसकयोरुत्तरपदस्थाया विभक्तेराम्-भावो वा वक्तव्यः” इस वार्तिकसे आम् आदेश हुआ है । अपितहस्ततालम् = हस्ताभ्यां तालः (तृ० त०), अपितो हस्ततालो यस्मिन् (कर्मणि) (बहु०), तद् यथा तथा (क्रि० वि०) । अहस्यत=हस + लङ् (भावमें) + त ॥ ६ ॥

“उच्चाटनीयः करतालिकानां दानादिदानां भवतीभिरेपः ।

याऽन्वेति मां द्रुहति मह्यमेव साऽत्रे”त्युपालम्भि तयाऽऽलिर्वर्गः ॥ ७ ॥

अन्वयः—“(हे सख्यः !) भवतीभिः एपः करतालिकानां दानात् उच्चाटनीयः ? अत्र या माम् अन्वेति सा मह्यम् एव द्रुहति” इति तया आलिर्वर्गः उपालम्भि ॥ ७ ॥

व्याख्या—(हे सख्यः !) भवतीभिः = युष्मभिः, एपः = हंसः, करतालिकानां = हस्ततालानां, दानात् = वितरणात्, वादनादिति भावः । उच्चाटनीयः = निष्कासनीयः किम्, इति प्रश्नकाकुः, न उच्चाटनीय इत्यर्थः । अत्र = आसु, भवतीषु मध्य इति भावः । या = काचित्, मां = भूमौ, अन्वेति = अनुसरति, अनुसरिष्यतीति भावः । सा = सखी, मह्यम् एव = सख्यै एव, द्रुहति = जिघांसति, ममैव द्रोहं करिष्यतीति भावः । इति = इत्थं, तया = दमयन्त्या, आलिर्वर्गः = सखीसङ्घः, उपालम्भि = उपालब्धः, उपालम्भेन निवारित इति भावः ॥ ७ ॥

अनुवाद—“(हे सखियो !) तुम लोग ताली पीटकर इस हंसको उड़ा दोगी क्या ? तुम लोगोंमें जो कोई मेरा पीछा करेगी, वह मेरा ही द्रोह करेगी” ऐसा कहकर दमयन्तीने सखियोंको उलाहना दिया ॥ ७ ॥

टिप्पणी—करतालिकानां = करयोस्तालिकाः, तासाम् (प० त०) । उच्चाटनीयः = उद् + चट् + णिच् + अनीयर् + तु । यहाँपर “भिन्नकण्ठध्वनिर्घोरैः काकुरित्यभिधीयते ।” इस लक्षणके अनुसार प्रश्लासक काकु है, अन्वेति = अनु + ङ् + लट् + तिप् । द्रुहति = द्रुह् + लट् + तिप् । दोनों क्रियापदोंमें “वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा” इस सूत्रसे भविष्यत्कालमें लट् । मह्यम् = “द्रुहति” द्रुह् घातुके योगमें “क्रुषद्रुहेर्ष्याभूयार्चानां यं प्रति कोपः” इससे सम्प्रदानसंज्ञा होकर चतुर्थी । “मह्यम्” यहाँपर अन्वादेशके होनेपर भी “एव” शब्दका योग होनेसे “न च बाह्यैवयुक्ते” इससे “मे” आदेश नहीं हुआ है । आलिर्वर्गः = आलीनां वर्गः (प० त०) । उपालम्भि = उप + आट् + लभ + लुङ् (कर्ममें) ॥ ७ ॥

धृताऽल्पकोपा हसिते सखीना छायेव भास्वन्तमभिप्रयातु ।

इयामाऽय हसस्य कराऽनवाप्तेर्मन्दाक्षलक्ष्या लगति स्म पश्चात् ॥ ८ ॥

अन्वय - अथ सखीना हसिते धृताऽल्पकोपा भास्वन्तम् अभिप्रयातु छाया इव इयामा कराऽनवाप्ते मन्दाक्षलक्ष्या (सती) हसस्य पश्चात् लगति स्म ॥ ८ ॥

उपस्था - अथ = अनन्तर, सखीनिवारणादिति शेष । सखीना = वय-
स्याना, हसिते = हास्यविषये, धृताऽल्पकोपा = कृतमन्दक्रोधा भास्वन्त =
सूर्यम्, अभिप्रयातु = सम्मुख गच्छत, अनस्येत्यथ । छ या इव = अनातपरेखा
इव, इयामा = नीलवर्णा, अ-यथ = यौवनमध्यस्था । कराऽनवाप्ते = हस्तेन
अप्राप्ते, पश्चान्तरे = किरणानामप्राप्ते, मन्दाक्षलक्ष्या = अपटुनयनप्राह्या (सती),
मन्दाऽक्षी (अपटुनयन) छाया लक्ष्यते न प्रकाश इति भाव । पश्चान्तरे =
संज्ञा सती । हसरय = पक्षिण, सूर्यस्य वा । पश्चात् = पृष्ठभागे, लगति स्म =
लग्नाऽभूत्, ग्रहणाऽऽद्या हसमनुमसारति भाव ॥ ८ ॥

अनुवाद - सखियोंको उन्माहना देनेके अनन्तर उनकी हसीमे कुछ कोर
करनेवाली भूदके सम्मुख जानेवाली इयाम छायाके समान इयामा (युवती)
हसयती हाससे हमको न पानेसे लज्जामुक्त होगी हुई हमके पीछे लगी ॥ ८ ॥

टिप्पणी - हसिते = हस + क्त + टि । धृताऽल्पकोपा = धृत अल्प कोपो
यया सा (बहु०) । भास्वन्त = भाम् + मत्तुप् + भम् । अभिप्रयातु = अभि +
प्र + या + तृच् + इत् । इयामा = "इयामा यौवनमध्यस्था" इत्युत्पलमाला ।
कराऽनवाप्ते = न अवाप्ति अनवाप्ति (नञ्०), करेण अनवाप्ति, तस्या
(तृ० त०), अववा करणाम् (किरणानाम्) अनवाप्ति, तस्या (प० त०),
दोनो पञ्चमे हेतुमे पञ्चमी । "बन्निहस्ताऽऽव करा" इत्यमर । मन्दाक्ष-
लक्ष्या = मन्दे (अपटुनी) अलिनी (नेत्रे) येषां ते मन्दाक्षा (बहु०),
'बहुव्रीहौ सक्प्यक्षो स्वाङ्गात्पच्' इससे समासान्त पच् प्रत्यय । मन्दाऽक्षी
लक्ष्या (तृ० त०) । मन्द नेत्रोंवालीसे छाया ही देखी जाती है, प्रकाश नहीं ।
दूसरे पक्षमे - मन्दाऽक्षेण लक्ष्या (तृ० त०) "मन्दाक्ष ह्रीस्त्रपा व्रीडा लज्जा"
इत्यमर । लज्जित होती हुई, यह तात्पर्य है । हमस्य = "पश्चात्" इस पदके
योगमे "पष्ठतमर्थप्रत्ययेन" इसमे पठ्यो । "रविश्वेतच्छदो हसो" इत्यमर ।
लगति स्म = "लगे सङ्गे" घातुमे "स्म" घातुके योगमे लट् + तिप् । इस
पद्यमे उपमा बलङ्कार है ॥ ८ ॥

“शस्ता न हंसाऽभिमुखी तवेयं यात्रे”ति तामिच्छलहस्यमाना ।

साऽऽह स्म “नैवाऽशकुनीनधेन्ने भाविप्रियावेदक एव हंसः” ॥ ६ ॥

अन्वयः—“तव इयं हंसाऽभिमुखी यात्रा शस्ता न” इति तामिः छलहस्य-
माना (सती) सा “भाविप्रियावेदक एव हंसो मे न अशकुनीभवेत् एव” इति
आह स्म ॥ ९ ॥

व्याख्या—“(हे नैमि !) तव = भवत्याः, इयम् = एषा, हंसाऽभिमुखी =
राजहंससम्मुखी सूर्यसम्मुखी च, यात्रा = गमनं, शस्ता न = प्रशस्ता न, राजहंस-
पक्षे—धमकारकत्वात्, सूर्यपक्षे—सन्तापकरत्वरूपदृष्टदोषात् शास्त्रविरुद्धत्वाच्च
श्रेयस्करी नेति भावः । इति = इत्थं, तामिः = सखीभिः, छलहस्यमाना—
छलेन = व्याजोक्त्या, हस्यमाना = उपहस्यमाना सती, सा = दमयन्ती,
भाविप्रियावेदकः = भविष्यत्प्रियनूचकः, मञ्जुलमृत्तित्वादिति शेषः । एषः =
ममीपतरवर्ती, हंसः = राजहंसः । मे = मम, दमयन्त्याः । न अशकुनीभवेत्
एव = न अपशकुनरूपो भवेत् एव, अथवा न अपक्षी भवेत् एव, इति = इत्थम्,
आह स्म = उक्तवती । एतेन यात्रानिषेधपक्षे दोषः परिहृतः ॥ ९ ॥

अनुवाद—“(हे दमयन्ती !) आपका यह हंसके वा सूर्यके सम्मुख गमन
कल्याणकारक नहीं है” ऐसा कहकर सखियोंके छलसे उपहास करने पर
दमयन्तीने “आगामी प्रियका नूचक यह हंस मेरे लिए अपशकुन वा अपक्षी
नहीं ही होगा” ऐसा कहा ॥ ९ ॥

टिप्पणी—हंसाऽभिमुखी = हंसरय अभिमुखी (प० त०), छलहस्य-
माना = हस्यते इति हस्यमाना, हंस + लट् (कर्ममें) + यक् + शानच् + टाप् ।
छलेन हस्यमाना (तृ० त०) । भाविप्रियावेदकः = भावि च तत्प्रियम्
(क० घा०), तस्य आवेदकः (प० त०), मे = “मम” के स्थान में “ते मया-
वेकवचनस्य” इससे ‘मे’ आदेश । अशकुनीभवेत् = अशकुन + च्वि + भू + लिङ्
(विधिमें) । “अस्य च्वी” इससे अवर्णके स्थानमें ईकार आदेश । “शकुनं तु
शुभाशंसा निमित्ते शकुनः पुमान्” इति विश्वः । आह स्म = “हृज् व्यक्तायां
वाचि” धातुके स्थानमें “आह” आदेश होकर “स्म” के योगमें भूतकालमें
लट् । इस पद्यमें श्लेष अलङ्कार है ॥ ९ ॥

हंसोऽप्यसौ हंसगतेः नुवत्या पुरः पुरश्चर चलन्वनासे ।

वैलङ्घ्यहेतोर्गतिमेतद्वीर्यान्ग्रेऽनुदृत्योपहसन्निदोर्ध्वः ॥ १० ॥

अवय — असौ हस अपि हसगते सुदत्या पुर पुर अग्रे चात् चलन्
वैलक्ष्यहेतो एतदीया गतिम् अनुकृत्य उच्चै उपहसन् इव वभासे ॥ १० ॥

व्याख्या—दमयन्तीचेष्टामभिधाय हसव्यापार प्रतिपादयति—हसोऽपीति ।
असौ=पूर्वप्रतिपादित , हस अपि=रात्रहस अपि, सुदत्या=सुन्दरदश-
माया , दमयत्या इत्ययम् । पुर-पुर=पुरतः-पुरतः, अग्रे=भगवतात्,
चारु=रम्य, चलन्=गच्छन्, वैलक्ष्यहेतो=आश्चर्योत्पादनाऽर्थम्, एत-
दीया=दमयन्तीसम्बन्धिनी, गति=गमनम्, अनुकृत्य=अभिनीय, उच्चै=
अतिशयेन, उपहसन् इव=उपहाम कुर्वन् इव, वभासे=वभौ, लोकेऽपि परिहास-
कास्तत्तच्छेष्टाऽनुकरणेन जनानां विस्मय जनयन्ति ॥ १० ॥

अनुवाद—बहू हस भी हसके समान चलनेवाली दमयन्तीके आगे मनोहर
रूपसे चलता हुआ आश्चर्य उत्पन्न करनेके लिए उनकी गतिकी नकल कर मानो
उपहास करता हुआ शोभित हुआ ॥ १० ॥

टिप्पणी—हसगते=हसत्य इव गतियस्या सा हसगति , तस्या (व्यधि-
करण०) । सुदत्या=शोभना शक्ता यस्या सा सुदती, तस्या (बहु०) । “पुर”
इस पदके योगमे “पृष्ठतसर्षप्रत्ययेन” इस मूलसे पृष्ठी । चञ्च्=चल +
लट् (घातृ) । वैलक्ष्यहेतो=वैलक्ष्यस्य हेतु , तस्य (प० त०), “पृष्ठी हेतु-
प्रयोगे” इससे पृष्ठी, ‘विरुद्धो लज्जयाऽन्विते’ इत्यमर । एतदीयाम्=एतस्या
इय एतदीया, ताम्, “त्यदादीनि च” इससे वृद्धमज्ञा होकर “वृद्धाच्छ” इस
मूलसे छ (ईय) प्रत्यय । उपहसन्=उप + हस + लट् (घातृ) । वभासे=
“भामृ दीप्ती” धातुसे लिट् + त । इस पदमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १० ॥

पदे पदे भाविनि भाविनी त यथा करप्राप्यमर्षेति नूनम् ।

तथा सखेल् चलता लतामु प्रताप तेनाऽऽचकृपे कृशाऽङ्गी ॥ ११ ॥

अवय — भाविनी कृशाङ्गी भाविनि पदे पदे त यथा करप्राप्य नूनम्
अर्षेति तथा सखेल चलता तेन प्रतार्य लतामु आचकृपे ॥ ११ ॥

व्याख्या—भाविनी=हसग्रहणभावयुक्ता अथवा प्रयस्ताऽभिप्राया, कृशाङ्गी=
दमयन्ती, भाविनि=भविष्यति अनन्तरे इत्यर्थ , पदे-पदे=प्रतिपद, त=येन
हम, यथा प्रकारेण, करप्राप्य=हस्तग्राह्य, नून=निश्चितम्, अर्षेति=
जानाति, तथा=तेन प्रकारेण, सखेल=सखीद, चलता=गच्छता, तेन=
हसेन, प्रतार्य=वञ्चयित्वा, लतामु=बल्लीसमीपे, आचकृपे=आकृष्टा, एकान्त
नीतेति भाव ॥ ११ ॥

अनुवाद—हंसको पकड़नेकी इच्छा करनेवाली दमयन्ती निकटवर्ती पग-पगमें हंसको जैसे हाथसे पकड़े जानेवाला निश्चित रूपसे जानती है, वैसे क्रीडासे चलनेवाले हंसने प्रतारण कर दमयन्तीको लताओंके समीप पहुँचाया ॥ ११ ॥

टिप्पणी—भाविनी=भावयतीति, भू + णिच् + णिनि + डीप् । कृशान्नी=कृशानि अङ्गानि यस्याः सा (बहु०); “अङ्गात्रकण्ठेभ्यो वक्तव्यम्” इससे डीप् । भाविनि=भविष्यतीति भावि, तस्मिन्; भू धातुसे “भविष्यति गम्यादयः” इस सूत्रसे भविष्यत्कालमें णिनि प्रत्यय । पदे-पदे=वीप्सामें द्विरक्ति । कर-प्राप्यं=करेण प्राप्यः, तम् (तृ० त०) । अवैति=अव + इण् + लट् + तिप् । सखेलं=सेलया सहितं यथा तथा (तुल्ययोगबहु०) । चलता=चल + लट् + (शतृ) + टा । आवकृपे=आह् + कृप + लिट् (कर्ममें) + त ॥ ११ ॥

रूपा निपिद्धाऽऽलिजनां यदेनां छायाद्वितीयां कलयाञ्चकार ।

तदा श्रमाऽम्भःकणभूपिताङ्गीं स कीरवन्मानुपवागवादीत् ॥ १२ ॥

अन्वयः—रूपा निपिद्धाऽऽलिजनाम् एनां यदा छायाद्वितीया कलयाञ्चकार तदा श्रमाऽम्भःकणभूपिताङ्गी तां स कीरवत् मानुपवाक् (सन्) अवादीत् ।

व्याख्या—रूपा = क्रोधेन हेतुना, निपिद्धाऽऽलिजनां = निवारितसखीजनां, एनां = दमयन्ती, यदा = यस्मिन्समये; छायाद्वितीयां = प्रतिबिम्बमात्र-सहचरीम्, एकाकिनीमिति भावः । कलयाञ्चकार = ज्ञातवान्, तदा = तस्मिन् समये, श्रमाऽम्भःकणभूपिताङ्गी = स्वेदजलज्वाऽदृक्कृताङ्गी, तां = भैमीं, स = सः, कीरवत् = शुक्रवत्, मानुपवाक् = मानववाणीयुक्तः सन्, अवादीत् = उक्तवान् ॥ १२ ॥

अनुवाद—क्रोधसे सखियोंको निवारण करनेवाली दमयन्तीको जब केवल छायासे युक्त (अकेली) जान लिया, तब पसीनेके जलकी कणोंसे अलङ्कृत शरीरवाली उनसे उस हंसने तोतेके समान मनुष्यवाणीसे भाषण किया ॥ १२ ॥

टिप्पणी—निपिद्धाऽऽलिजनां=निपिद्धा आलिजना यया सा, ताम् (बहु०) । छायाद्वितीयां=छाया एव द्वितीया यस्याः सा (बहु०) । अथवा छाया (कान्त्या) हेतुना अद्वितीया, ताम् (तृ० त०), कान्तिसे अद्वितीय, अतिशय सुन्दरी, यह तात्पर्य है । श्रमाऽम्भःकणभूपिताङ्गी=श्रमेण अम्भःकणाः (तृ० त०), भूपितानि अङ्गानि यस्याः सा, (बहु०) । श्रमाऽम्भः-कणैः भूपिताङ्गी, ताम् (तृ० त०) । कीरवत्=कीरेण तुल्यम्, कीर + वतिः ।

मानुषवाक्=मानुषस्य वाक् इव वाक् यस्य स (व्यधिकरणबहु०) । अवादीत्=वद + लुङ् + तिप् ॥ १२ ॥

अये । कियत्तावदुपैपि दूर व्यर्थं ? परिश्राम्यसि वा किमयम् ?

उदेति ते धीरपि किन्तु बाले । विलोकयन्त्या न घना घनाऽऽलिः ? ॥ १३ ॥

अन्वय —अये बाले । व्यर्थं कियत् दूर यावत् उपैपि ? वा किमर्थं परिश्राम्यसि ? घना वनाली विलोकयन्त्या ते भी अपि न उदेति किन्तु ? ॥ १३ ॥

व्याख्या—अये बाले । =हू तदणि । व्यर्थं=निरर्थं, कियत्=किपरिमाण, दूर यावत्=विप्रकृष्ट पयन्तम्, उपैपि=उपैष्यसि ? वा=अथवा, किमर्थं=केन प्रयोजनेन, परिश्राम्यसि=परिश्रान्ता भवामि । घना=निद्रिडा, वनाली=विपिनपङ्क्ती, विलोकयन्त्या=पश्यन्त्या, ते=तव, भी अपि=भयम् अपि, न उदेति किन्तु ?=न उत्पद्यते किम् ? ॥ १३ ॥

अनुवाद—हे बाले । व्यर्थं कितनी दूरतक आ रही है ? अथवा किस लिए आप परिश्रान्त होती है ? गाढ़ वनपङ्क्तियोंको देखनेवाली आपको भय भी उत्पन्न नहीं होता है क्या ? ॥ १३ ॥

दिष्पणी—कियत्=कि परिमाण, किम् + क्तुप् । उपैपि=उप + इण्-धातुसे "यावत्" पदके योगमे "यावत्पुरानिपातयोल्लङ्" इस सूत्रसे भविष्यत्कालमे लट । किमर्थं=कस्मै इदम् (चतुर्थीतत्पुरुष) । वनाली=वनानाम् आल्य, ता (य० त०) । विलोकयन्त्या=वि + लोक् + गिच् + लट् + (घट्ट) ङीप् + डस् ॥ १३ ॥

वृयाऽर्पयतीमपये वद स्वा मरुत्तलत्पल्लवपाणिक्म्पे ।

आलीव पश्य प्रतिपेधतीय कपोतहुङ्कारगिरा वनाऽऽलिः ॥ १४ ॥

अन्वय —वृथा अपये पदम् अर्पयन्ती स्वा मरुत्तलत्पल्लवपाणिक्म्पे कपोतहुङ्कारगिरा च इय वनालि आली इव प्रतिपेधति, पश्य ॥ १४ ॥

व्याख्या—(हे राजकुमारि ।) वृथा—व्यर्थमेव, अपये=दुर्मार्गे, अकृत्ये च, पद=पाद, व्यवसाय च, अर्पयतीम्=नुवती (स्वाम्), मरुत्तलत्पल्लवपाणिक्म्पे=वायुचलत्किसलयकरवेपथुभिः, कपोतहुङ्कारगिरा=पारावतहुङ्कारणवाचा च, इयम्=एषा, वनाऽऽलिः=विपिनपङ्क्तिः, आली इव=सखी इव, प्रतिपेधति=निवारयति, पश्य=विलोकय, (वाक्याऽर्थं कर्म) । यथा लोके कुमार्गे प्रवृत्त जन सुहृत् पाणिना वाचा च निवारयति, तथैव इय वनालि प्रतिपेधति इति भावः ॥ १४ ॥

अनुवाद—व्यर्थ ही दुर्भागमें अकृत्यमें भी पैर रखनेवाली आपको वायुसे चञ्चल पल्लवरूप हाथोंके कम्पनसे और कबूतरकी हुङ्कारवाणीसे भी यह वनपङ्क्ति सखीके समान निवारण कर रही है, देखिए ॥ १४ ॥

टिप्पणी—अपये=न पन्था अपथम् (नञ०), तस्मिन् “ऋक्पूरवधूः पथामानक्षे” इस सूत्रसे समासान्त अ प्रत्यय । “अपथं नपुंसकम्” इससे नपुंसकलिङ्गता । पदं=“पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माऽङ्घ्रिवस्तुपु” इत्यमरः । मरुल्ललत्पल्लवपाणिकम्पैः=पल्लव एव पाणिः (रूपक०), लल्लश्चाऽसौ पल्लवपाणिः (क० धा०), मरुता ललत्पल्लवपाणिः (तृ० त०), तस्य कम्पाः, तैः (प० त०) । कपोतहुङ्कारगिरा=हुङ्कार एव गीः (रूपक०), कपोतानां हुङ्कारगीः, तथा (प० त०) । वनालिः=वनानाम् आलिः (प० त०) । प्रतिपेधति=प्रति + पिध् + लट् + तिप् । इस पद्यमें रूपक और उपमाका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ १४ ॥

धार्यः कथङ्कारमहं भवत्या वियद्विहारी वसुधैकगत्या ? ।

अहो ! शिशुत्वं तव खण्डितं न स्मरस्य सख्या वयसाऽप्यनेन ॥ १५ ॥

अन्वयः—वसुधैकगत्या भवत्या वियद्विहारी अहं कथङ्कारं धार्यः ? स्मरस्य सख्या अनेन वयसा अपि तव शिशुत्वं खण्डितं न, अहो ! ॥ १५ ॥

व्याख्या—(हे राजकुमारि !) वसुधैकगत्या=भूमात्रचारिण्या, भवत्या=त्वया, वियद्विहारी=आकाशचारी, अहं=पक्षी, कथङ्कारं=केन प्रकारेण, धार्यः=ग्रहीतुं शक्यः । स्मरस्य=कामस्य, सख्या=मित्रेण, अनेन=एतेन, वयसा अपि=अवस्थया अपि, तारुण्येनापीति भावः । तव=भवत्याः, शिशुत्वं=शैशवम्, अज्ञत्वमित्यर्थः, खण्डितं न=निवर्तितं न, अहो ! =आश्चर्यम् ॥ १५ ॥

अनुवाद—भूमिमात्रमें गतिवाली आपसे आकाशमें विचरण करनेवाला मैं कैसे पकड़ा जाऊँगा ? कामदेवके मित्र इस अवस्था (तारुण्य) से भी आपका बालभाव नहीं हटा है, आश्चर्य है ! ॥ १५ ॥

टिप्पणी—वसुधैकगत्या=एका गतिर्यस्याः सा एकगतिः (बहु०) । वसुधायां एकगतिः, तथा (स० त०) । वियद्विहारी=विहरतीति तच्छीलो विहारी, वि + हृज् + णिनिः । वियति विहारी (स० त०) । कथङ्कारम्=‘कथम्’ उपपदपूर्वक ‘कृ’ धातुसे “अन्यथैवकथमित्यं सु सिद्धाप्रयोगश्चेत्” इस सूत्रसे णमुल् प्रत्यय । धार्यः=धर्तुं शक्यः ‘धृ’ धातुसे “शक्ति लिङ् च” इस

सूत्रमे 'ध' का पाठ होनेसे शक्य अथर्मे ण्यत् (कृत्य) प्रत्यय । इस पद्यमे अधायत्वमे वमुधागति और विजयद्विहाररूप पदार्थहेतुक एक काव्यलिङ्ग और शैशवके अलण्डनमे पूर्ववाक्यार्थके हेतु होनेसे दूसरा काव्यलिङ्ग, इनका सप्त-तीय सङ्कर है ॥ १५ ॥

सहस्रपत्रासनपत्रहसवशस्य पत्राणि पत्रत्रिण स्म ।

अस्मादृशा चादुरसाऽमृतानि स्वर्लोकलोकेतरदुर्लभानि ॥ १६ ॥

अन्वय — पाठाऽनुसारी ॥ १६ ॥

व्याख्या—हस स्वपरिचय प्रस्तौति—सहस्रेति । सहस्रपत्रासनपत्रहस-वशस्य = ब्रह्मवाहनहमकुलस्य, पत्राणि = वाहनानि, पत्रत्रिण = पक्षिण, स्म = भवाम् । वयमिति शेष । अह ब्रह्मवाहनहसकुलोत्पन्नोऽस्मीति भाव । अस्मादृशाम् = अस्मत्सदृशानां, चादुरसाऽमृतानि = सुभाषितशृङ्गारादिरस-पीयूषाणि, स्वर्लोकलोकेतरदुर्लभानि = देवभिन्न-(मनुष्य) दुष्प्राप्याणि, सतीति शेष ॥ १६ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारि !) हम ब्रह्माजीके वाहन हमोके कुलमे उत्पन्न वाहन पक्षी ॥ हमारे मरीखे लोगोके सुभाषितरसरूप अमृत, देवभिन्न मनुष्योके लिए दुर्लभ है ॥ १६ ॥

टिप्पणी—सहस्रपत्रासनपत्रहसवशस्य = सहस्र पत्राणि यस्य तद् सहस्रपत्र (बहु०), "सहस्रपत्र कमलम्" इत्यमर । सहस्रपत्रम् आसन यस्य स सहस्रपत्रासन, 'विरञ्चि कमलाऽऽसन' इत्यमर । पत्राणि च ते हसा (क० घा०) । सहस्रपत्रासनस्य पत्रहसा (प० त०), तेषां वयं, तस्य (प० त०) । पत्राणि = "वसो वेणी कुले वर्गे" "पत्र स्याद्वाहने पर्णे" इति च विश्व । अस्मादृशाम् = अस्मानिव पश्यतीति अस्मादृश, तेषाम्, उपपदपूर्वक 'दृश' घातुसे 'त्यदादिषु दृशोऽज्ञालोचने कश्च' इस सूत्रसे विद्यन् प्रत्यय । चादुरसाऽमृतानि = चादुरसा रसा (स० त०), ते एव अमृतानि (रूपक०), स्वर्लोकलोकेतरदुर्लभानि = स्वर्गाऽनी लोक स्वर्लोक (क० घा०) । स्वर्लोके लोका (देवजना), (स० त०) । स्वर्लोकलोकेभ्य इतरे (अये, मनुष्या इत्यय) (प० त०) । स्वर्लोकलोकेतरं दुर्लभानि (तृ० त०) । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ १६ ॥

स्वर्गाऽऽपगाहेममृणालिनीनां नालामृणालाऽग्रभुजो भजाम ।

अग्राऽनुस्था तनुरुक्मन्दि कार्यं निदानादि गुणानघोते ॥ १७ ॥

अन्वयः—स्वर्गपिगाहेममृणालिनीनां नालामृणालाऽग्रभुजः अन्नाऽनुरूपं तनुरूपऋद्धिं भजामः, हि कार्यं निदानात् गुणान् अधीते ॥ १७ ॥

व्याख्या—(हे राजकुमारि !) स्वर्गऽऽपगाहेममृणालिनीनां=मन्दाकिनी-सुवर्णकमलिनीना, नालामृणालाऽग्रभुजः=काण्डविषाग्रभोजिनः, वयमिति शेषः । अन्नाऽनुरूपाम्=आहारसदृशीं, तनुरूपऋद्धिं=शरीरवर्णसमृद्धिं, भजामः=प्राप्ताः स्म इति भावः । उक्तमर्थमर्थान्तरन्यासेन समर्थयते—कार्यमिति । हि=यस्मात् कारणात्, कार्यं=जन्यं द्रव्यं, निदानात्=उपादान-कारणात्, गुणान्=रूपादिविशेषगुणान्, अधीते=प्राप्नोतीति भावः ॥ १७ ॥

अनुवाद—स्नगंवी नदी (मन्दाकिनी) की सुवर्णकमलिनियोंके काण्ड और मृणालके अग्रभागको खानेवाले हमलोग आहारके समान शरीरके वर्णकी समृद्धिको प्राप्त किये हुए हैं, क्योंकि कार्य, कारणसे रूप आदि विशेष गुणोंको प्राप्त करता है ॥ १७ ॥

टिप्पणी—स्वर्गऽऽपगाहेममृणालिनीनां=स्वर्गे अपगा (स० त०), हेम्नो मृणालिन्यः (प० त०), स्वर्गपगाया हेममृणालिन्यः, तासाम् (प० त०) । नालामृणालाऽग्रभुजः=मृणालानामग्राणि (प० त०) । नालाश्च मृणालाऽग्राणि च (द्वन्द्वः), तानि भुञ्जत इति (नालामृणालाऽग्र + भुज् + क्विप् + जस्) । अन्नाऽनुरूपाम्=अन्नस्य अनुरूपा, ताम् (प० त०) । तनुरूपऋद्धिं=रूपस्य ऋद्धिः (प० त०), 'ऋत्यकः' इससे प्रकृतिभाव होनेसे अर्गुण नहीं हुआ । तनो रूपऋद्धिः, ताम् (प० त०) । निदानात्="आख्यातोपयोगे" इस सूत्रसे अपादानसंज्ञा होनेसे पञ्चमी । इस पद्यमें सामान्यसे विशेषका समर्थन होनेसे अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ १७ ॥

धातुनियोगादिह नैपघीयं लीलासरः सेवितुमागतेषु ।

हैमेषु हंसेष्वहमेक एव भ्रमामि भूलोकविलोकनोत्कः ॥ १८ ॥

अन्वयः—धातुः नियोगात् इह नैपघीयं लीलासरः सेवितुम् आगतेषु हैमेषु हंसेषु अहम् एक एव भूलोकविलोकनोत्कः (सन्) भ्रमामि ॥ १८ ॥

व्याख्या—(हे राजकुमारि !) धातुः=ब्रह्मणः, नियोगात्=आदेशात्, इह=अस्मिन्. भूलोक इति भावः । नैपघीयं=नलीयं, लीलासरः=विलास-कासारं, सेवितुम् =आलोडयितुम्, विहर्तुमिति भावः । आगतेषु=आयातेषु, हैमेषु=सीवर्णेषु, हंसेषु=चक्राङ्गेषु, अहम्, एक एव=एकाकी एव, भूलोक-विलोकनोत्कः=भूमिलोकदर्शनोत्कण्ठितः सन्, भ्रमामि=पर्यटामि ॥ १८ ॥

अनुवाद—ब्रह्माजी की आज्ञामें इस भूलोकमें नलके विलासके तालाबमें विहार करनेके लिए आये हुए मुनहरे हमो में अकेला ही भूलोक देखने में उत्कण्ठित होता हुआ मैं प्यंटन कर रहा हूँ ॥ १८ ॥

टिप्पणी—नैपथीय=निपजानामय नैपथ, निपथ+अण् । नैपथस्य इदम् “आ नामधेयस्य वृद्धसज्ञा वक्तव्या” इससे वृद्धसज्ञा होकर “वृद्धाच्छ” इससे छ (ईय) १त्यय । हेमेषु=हेमो विहार, तेषु, हेमन्+अण्+सुप् । “नस्तद्विते” इससे टिका लोप । भूलोकविलोकनोक्त=भूभाऽसी लोक (क० घा०) । तस्य विलोकन (य० त०), तस्मिन् उत्तर (स० त०) । “उत्तर” इससे “उत्तर उन्मना” इस मूलसे उद् उपमर्ग से कन्पस्ययात् त निपात् । भ्रमामि=भ्रम+लट्+मिप् ॥ १८ ॥

विधे वदाचित् भ्रमणीविलासे भ्रमाऽऽतुरेभ्य स्वमहत्तरेभ्य ।

स्कन्धस्य विश्रान्तिमदा तदादि अन्वयामि नाऽविश्रमविश्रमोऽपि ॥ १९ ॥

अन्वय—कदाचित् विधे भ्रमणीविलासे भ्रमातुरेभ्य स्वमहत्तरेभ्य स्कन्धस्य विश्रान्तिम् अदा तदादि अविश्रमविश्रम अपि न श्राम्यामि ॥ १९ ॥

व्याख्या—वदाचित्=आतुचित्, विधे=ब्रह्मण, भ्रमणीविलासे=भुवन भ्रमणविनोदे, भ्रमाऽऽतुरेभ्य=परिधमाऽऽकुलेभ्य, भारवहनादिति शेष । स्वमहत्तरेभ्य=निजवशवृद्धेभ्य, स्कन्धस्य=अस्य, विश्रान्ति=विश्रमम्, अदा=वक्तवान् स्वमहत्तरेषु आतेषु सद्भारमह गृहीतवानिति भाव । तदादि=सकालादारभ्य, अविश्रमविश्रम अपि=निरन्तरमवलोकयामी अपि, न श्राम्यामि=श्रान्तो न भवामि, न विशे इति भाव ॥ १९ ॥

अनुवाद—जिसी समय ब्रह्माजीके भ्रमणके विनोदमें परिधमसे आतुर अपने पूर्वजोकी मैंने कन्धेका विश्राम दिया । इस कारणसे मैं उस समय से लेकर लगातार विश्रममें भ्रमण करने पर भी परिधात नहीं होता हूँ ॥ १९ ॥

टिप्पणी—भ्रमणीविलासे=भ्रमण्या विलास, तस्मिन् (य० त०) । भ्रमातुरेभ्य=धमेण आतुरा, तेष्य (तृ० त०) । स्वमहत्तरेभ्य=अति शयेन महातो महत्तरा, महत्+तरप् । स्वस्मात् महत्तरा, तेष्य (य० त०), “कर्मणा यमभिप्रेति स सम्प्रदानम्” इससे “सम्प्रदान” सज्ञा होकर चतुर्थी । स्कन्धस्य=“स्कन्धो भुजशिरोऽसोऽङ्ग्री” इत्यमर । अदाम्=“दुदात् दाने” घातुसे लृट्+मिप् । “यातिस्थाधुपाभूम्य सिच परस्मैपदेषु” इससे सिचका लृक् । तदादि=स (काल) आदि यस्मिन् (कर्मणि) (बहु०), तद् यथा

तथा (क्रि० वि०) । अविध्रमविश्वगः=अविद्यमानः विश्वमः यस्मिन् कर्मणि (नव्वहु०), विश्वं गच्छतीति विश्वगः, विश्व-उपपदपूर्वकं गम् धातुसे "अन्यत्राऽपि दृश्यते" इससे ट प्रत्यय । अविश्रमं (यथा तथा) विश्वगः (सुप्तुपा०) । श्राम्यामि="श्रमु तपसि खेदे च" इम धातुसे लट् + मिप् । 'यमामष्टानां दीर्घः श्यनि" इससे दीर्घ । इस पद्यमें काव्यलिङ्ग अलङ्कार है ॥ १९ ॥

बन्धाय दिव्ये न तिरश्चि कश्चित्पाशादिरासादितपीरुपः स्यात् ।

एकं विना मादृशि तन्नरस्य स्वर्भोगभाग्यं विरलोदयस्य ॥ २० ॥

अन्वयः—मादृशि दिव्ये तिरश्चि विरलोदयस्य नरस्य एक स्वर्भोगभाग्यं विना कश्चित् पाशादिः बन्धाय आसादितपीरुपो न स्यात् ॥ २० ॥

व्याख्या—मादृशि=मत्सदृशे, दिव्ये=सुरलोकभवे, तिरश्चि=पक्षिणि विषये, विरलोदयस्य=दुर्लभजन्मनः, नरस्य=मनुष्यस्य, अथवा विरलोदयस्य=रेफस्थाने लकारयुक्तस्य, नरस्य=नलस्येति भावः । एकं=मुख्यं, स्वर्भोगभाग्यं विना=स्वर्गसुखभागधेयं विना, कश्चित्=कश्चन्, पाशादिः=पाशाद्युपायः, बन्धाय=बन्धनाऽर्थम्, आसादितपीरुपः=प्राप्तपुरुषार्थः, न स्यात्=न भवेत्, स्वर्भोगभाग्यशालिनं नरं (नलम्) विना मां ग्रहीतुं न कोऽपि समर्थ इति भावः ॥ २० ॥

अनुवाद—मेरे सरीसृहे दिव्य पक्षीके विषयमें दुर्लभ जन्मवाले नरके वा 'र' के स्थानमें 'ल' से युक्त नर अर्थात् नलके मुख्य स्वर्गभोगके भाग्यको छोड़कर कुछ पाश आदि उपाय बन्धनके लिए समर्थ नहीं होगा अर्थात् नल के सिवाय मैं किसी से ग्राह्य नहीं हूँगा ॥ २० ॥

टिप्पणी—विरलोदयस्य=विरल उदयो यस्य स विरलोदयः, तस्य (बहु०) । अथवा—विगतः रः यस्मात् सः विरः (बहु०) । लस्य उदयो यस्मिन् स लोदयः (व्यधिकरणबहु०) । विरश्चाऽपी लोदयः विरलोदयः (क० घा०) । विरलोदयस्य नरस्य="र" के स्थानमें "ल" के उदयवाले नर अर्थात् नल का, यह तात्पर्य है । स्वर्भोगभाग्यं=स्वः भोगः स्वर्भोगः (प० त०) । तस्य भाग्यं, तत् (प० त०), "विना" इस पदके योगमें द्वितीया । पाशादिः=पाश आदिर्यस्य सः (बहु०) बन्धाय="तुमर्थाच्च भाववचनात्" इससे चतुर्थी । आसादितपीरुपः=आमादितं पीरुपं येन सः (बहु०) । स्यात्=अम् + विधिलिङ् + तिप् ॥ २० ॥

इष्टेन पूर्तेन नक्षत्रेण वक्ष्या स्वर्भोगमत्राऽपि सृजन्त्यमर्त्या ।

महीरुहो दोहदसेकशक्तेराकालिक कोरकमुद्गिरन्ति ॥ २१ ॥

अन्वय — इष्टेन पूर्तेन वक्ष्या अमर्त्या नलस्य अत्र अपि स्वर्भोग सृजति ।
महीरुहो दोहदसेकशक्ते आकालिक कोरकम् उद्गिरन्ति ॥ २१ ॥

व्याख्या — नलस्य स्वर्भोगमाग्न्य प्रतिपादयति — इष्टेनेति । इष्टेन = योगेन,
पूर्तेन = खाताऽऽदिकर्मणा, वक्ष्या = वक्ष्यता, अमर्त्या = देवा, नलस्य =
नैपद्यस्य अत्र अपि = भूलोके अपि, स्वर्भोग = स्वर्गमुख, सृजति = सम्पादयति ।
अत्राऽयं दृष्टान्तमुपयस्यति — महीरुह इति । महीरुह = वृक्षा, दोहदसेकशक्ते =
धूपादिदोहदसेचनसामर्थ्यात्, आकालिकम् = असमयभव, कोरक = कलिकाम्,
उद्गिरन्ति = उत्पादयति । दोहदसेचनादिभ्यो वृक्षा इव ईष्टपूर्तादिकमभ्यो देवा
अपि देशकालावापेक्षयाऽपि कृत्र दहन्तीति भाव ॥ २१ ॥

अनुवाद — याम और सात आदि कमसे वशीभूत होकर दवगण नलके लिए
भूलोकमें भी स्वर्गमुखका सम्पादन करते हैं । वृक्ष, धूप आदि दोहद और सेचन-
की शक्तिमें असमयमें भी कलिकाको उत्पन्न करते हैं ॥ २१ ॥

टिप्पणी — इष्टेन पूर्तेन = यज् + क्त + टा । पृ + क्त + टा । “अथ ब्रह्म-
कर्मैष्ट, पूर्तं खातादिकमग्नि” इत्यमर । “पूर्तं” यहाँ पर “न ध्याध्यापृमूर्च्छि-
मदाम्” इस सूत्रसे त्वारका नकार नहीं हुआ । वक्ष्या = वक्ष्यता, “वक्ष्यता”
इम सूत्रसे यत् प्रत्यय । अमर्त्या = “अमर्त्या अमृताश्चम” इत्यमर । दोहदसेक
शक्ते = दोहद अ सेकश्च दोहदसेकी (दन्ध), तयो शक्ति, तस्या (प० त०) ।
आकालिकम् = न काल अकाल (नञ०) अकाले भव आकालिक, तम् ।
‘अकाल’ शब्दसे अध्यामादिगणके आकृतिगण होनेसे “अध्यामादेष्टुञ्जिग्यते”
इमसे ठञ् प्रत्यय । उद्गिरन्ति = उद् + गृ + णट् + णि । इस पद्यमें दृष्टान्त
अलङ्कार है ॥ २१ ॥

सुवर्णशैलावतीर्य तूर्णं स्वर्वाहिनीवारिकणाऽवतीर्णं ।

त वीजयाम स्मरकेलिकाले पक्षेर्नृप चामरबद्धसख्यं ॥ २२ ॥

अन्वय — सुवर्णशैलात् तूर्णम् अवतीर्य स्वर्वाहिनीवारिकणाऽवतीर्णं चामर-
बद्धसख्यं पक्षं स्मरकेलिकाले त नृप वीजयाम ॥ २२ ॥

व्याख्या — नलस्य स्वर्भोग प्रतिपादयति — सुवर्णशैलात् =
सुमेरो, तूर्णं = क्षीघ्रम्, अवतीर्य = अवरोह्य, स्वर्वाहिनीवारिकणाऽवतीर्णं =
मन्दाकिनीजलविन्दुसम्पृक्तं, चामरबद्धसख्यं = प्रकीर्णकवृत्तमेत्रीकं, चामरसदृशं-

रिति भावः । पक्षैः = पक्षत्रैः, स्मरकेलिकाले = रतिजीवात्मनये, तं = पूर्वोक्तं, वृषं = राजानं नलं, वीजयामः = वार्तं नृजाम इति भावः । राज्ञः मुरलध्वनं निवारयाम इति भावः ॥ २२ ॥

अनुवाद—मुनेस्वरवत्से श्रीश्रु उत्तर कर मन्दाकिनीके जलके विन्दुओंके सम्पर्कबुल्ल चामरके समान पहुँचते रतिजीवाके समयमें नलको हम पक्षा झलते हैं ॥ २२ ॥

श्रियणी—मुवर्णं गीताद=मुवर्णस्य गीतः, तस्मात् (प० त०) । अश्वतीर्णं=अश्व + तु + क्तवा (ल्यप्) । स्वर्वाहिनीवारिकणाञ्जलीर्णः=वारिणः कणाः (प० त०), स्वर्वाहिण्या वारिकणाः (प० त०), तैः अश्वतीर्णैः, तैः (तु० त०) । चामरवद्वल्लभैः=वद्वं लभ्यं यैस्ते (बहु०) चामरेषु वद्वत्तस्याः, तैः (न० त०) स्मरकेलिकाले=स्मरस्य केलिः (प० त०), तस्य कालः, तस्मिन् (प० त०) ॥ २२ ॥

क्रियेत चेत्ताद्युविमल्लिखिता, व्यक्तित्वा सा प्रयमाश्मिधेया ।

या स्वीजमां विलासितुं विलासं स्ताप्यगगानानपदं बहु स्यात् ॥ २३ ॥

अन्वयः—नाद्युविमल्लिखिता क्रियेत चेत्, ना व्यक्तिः प्रयमा अस्मिधेया । या स्वीजमां विलासितुं तावत् बहु अनामपदम्, (पञ्चान्तरे—नामपदं) साधयितुं अना स्यात् ॥ २३ ॥

व्याख्या—नाद्युविमल्लिखिता=सज्जनविभागविचारः, क्रियेत चेत्=विधीयेत यदि, ना=नलनामधेया, व्यक्तिः=मूर्तिः, प्रयमाश्मिधेया=प्रयमं परिगणनीया । याः=नलनामधेया व्यक्तिः, स्वीजमां=निजतेजसां, विलासितुं=विमर्शितुं, बहु=प्रचुरम्, अनामपदं=परराष्ट्रं, साधयितुं=स्वायत्तीकृतुम्, अना=नमयां, स्यात्=भवेत् ॥ २३ ॥

पञ्चान्तरे—नाद्युविमल्लिखिता=ममविमल्लिखितः, क्रियेत चेत्=विधीयेत यदि, ना=प्रणिष्टा, प्रयमा=प्रयमाश्रया, व्यक्तिः=विमक्तिः, अस्मिधेया=कथनीया, या=प्रयमा विमक्तिः, स्वीजमां=मु-ञ्जी-जम् इत्येतेषां प्रत्ययानां, विलासितुं=विस्तारितुं, तावत्, बहु=अनेकं, नामपदं=मुवन्तपदं, राम इत्यादिकं पदानिति भावः । साधयितुं=निष्पादयितुं, अना=नमयां ॥ २३ ॥

अनुवाद—मज्जनोक्ति विभागका विचार किया जायेगा तो "नल" नाम-वाले व्यक्तिको पहले परिगणन करना चाहिए । जो अपने प्रतापके विमर्शोंके प्रचुर शशुओंके राष्ट्रको वशमें करनेके लिए समर्थ होगा ॥ २३ ॥

दूसरे पक्षमें—सात विभक्तियोंका विचार किया जायेगा तो उस प्रथमा विभक्तिको पहले कहना चाहिए, जो (प्रथमा विभक्ति) सु औ अस् इन प्रत्ययोंके विस्तारोंसे बहुतमे सुवन्तपदोंको सिद्ध करनेके लिए समर्थ होगी ॥ २३ ॥

टिप्पणी—साधुविभक्तिचिन्ता=साधूना विभक्ति (विभाग) (प० त०), तस्याश्चिन्ता (प० त०) । विभक्तिपक्षमे—विभक्तीना चिन्ता (प० त०), साधु (यथा तथा) विभक्तिचिन्ता (मुमुषा०) । क्रियेत=कृ+लिङ् (कर्ममे)+त । प्रथमाऽभिधेया=प्रथमम् (यथा तथा) अभिधेया (मुमुषा०) । विभक्तिपक्षमे—प्रथमा=प्रातिपदिकाऽवलिङ्गपरिमाणवचनमात्रे प्रथमा” इससे होनेवाली प्रथमा विभक्ति । स्वौजसा=स्वम्य ओजसि (तेजसि), तेषाम् (प० त०) । विभक्तिपक्षमे—मुख्य औश्च जश्च स्वौजस, तेषाम् (द्वन्द्व) । अनामपदम्=नमन नाम, ‘नम्’ धातुसे भावमे धञ् । अविद्यमान नाम येषां ते अनामा (नञ्बहु०), न झुक्नेवाले अर्थात् शत्रु । अनामाणा पद (प० त०) तत् । विभक्तिपक्षमे—नामपद=नाम च तत्पद, तत् (क० धा०), निरुक्तके मतके अनुसार नाम, आख्यात, उपमार्ग और निपात इन चार प्रकारके पदोंमें ‘सत्त्वप्रधानानि नामानि’ अर्थात् जिनमें सत्त्व (द्रव्य) प्रधान होते हैं उन्हें “न,म” कहने हैं, अर्थात् सुवन्त पद । छ कारकोमें “व्यापाराश्रय कृता” व्यापारका आश्रय कर्ता होता है । अतः वही प्रधान होता है, उसमें प्रथमा विभक्तिकी प्रयोग होता है, इसलिए अन्य विभक्तियोंमें उसीकी प्रधानता और प्राप्यम् होता है यह तात्पर्य है । इस पक्षमें प्रस्तुत अर्थ नल व्यक्तिका बोधन कर अभिधावृत्तिका विराम होनेके अनन्तर अवयवी अनुपपत्ति १ होनेसे लक्षणाकी अप्रसक्तिमें तात्पर्यवृत्तिके पदार्थाऽवयवका बोधन कर निवृत्ति होनेपर अप्रस्तुत प्रथमा विभक्तिकी प्रतीति उपमाध्वनिसे हो जाती है ॥ २३ ॥

राजा स यज्वा विबुधव्रजत्रा कृत्वाऽध्वराऽऽज्योपमयेव राज्यम् ।

भुङ्क्ते अथश्रोत्रियसात्कृतथी पूर्वं स्वहो । शोपमशोपमस्यम् ॥ २४ ॥

अवय — यज्वा धितश्रोत्रियसात्कृतथी स राजा अध्वराज्योपमया इव राज्य विबुधव्रजत्रा कृत्वा पूर्वं जेयम्, अन्त्य तु अरोप भुङ्क्ते अहो ॥ २४ ॥

व्याख्या—यज्वा=विधिना इष्टवान्, धितश्रोत्रियसात्कृतथी=आश्रित-च्छान्दसाधीनकृतसम्पत्ति, स=पूर्वोक्त, राजा=भूपति, नल इत्यथ । अध्वराज्योपमया इव=यज्ञघृतसादृश्येन इव, राज्य=राष्ट्र, विबुधव्रजत्रा=

वेवविद्वधीनं कृत्वा = विधाय, पूर्व = पूर्वनिविष्टम् अथवा राजं, मेयं = हृदये
 भूङ्क्ते, अतएव तु = वस्त्रादिनिविष्टं राजं तु, अमेयम् = अलङ्घ्यं, भूङ्क्ते = उपभूङ्क्ते,
 अहो = आश्चर्यम् ॥ २४ ॥

अनुवाद—विधिपूर्वक यज्ञ करनेवाले और अश्रित वैदिकोंको सम्पत्ति
 देनेवाले के राजा (नल) उनके पुत्रके समान ही राज्यको देवता और विद्वानों
 के अर्पण कर पूर्वोक्त यज्ञके कृतका मेय भाग (हृदयके अन्तर अविष्ट भाग)
 का उपभोग करते हैं। गीछे कहे गये राज्यके अमेय (अलङ्घ्य) भागका उप-
 भोग करते हैं, आश्चर्य है ॥ २४ ॥

विष्णी—यज्जा = यज् + ज्वनिर् । अत्रश्रोत्रियमाहृतयोः = छन्दोऽर्पण
 इति श्रोत्रियाः, “श्रोत्रियं छन्दोऽर्पणे” इत्येति यावत् । “जन्मना ब्रह्मणो जैः
 संस्काराद द्विज उच्यते । विद्या याति विप्रत्वं त्रिभिः श्रेयिष उच्यते” । इति
 उक्तिके अनुसार, त्रिभिः जन्म, संस्कार, विद्याका पुढाव होता है, उसे ‘श्रोत्रिय’
 कहते हैं : श्रिताश्र ने श्रोत्रियाः (७० धा०), अत्रश्रोत्रियमाहृता अत्र-
 श्रोत्रियमाहृता “सर्वधीतवचने” इस सूत्रमें “हृ” के योगमें मातिप्रत्यय । अत्र-
 श्रोत्रियमाहृता श्रौतं सः (बहु०) । “सम्पत्तिः श्रीश्र लक्ष्मीश्वर” इत्यमरः ।
 अथवा राजोदयन्या = अथरेपु राज्यम् (स० ल०) । अथवा राज्यस्य उपमा, तथा
 (५० ल०), विदुषत्रजत्रा = विदुषाणां त्रजः (५० ल०) । विदुषत्रजाधीनं
 देयं कृत्वा ऐसा विग्रह कर “देये त्रा च” इत्येति विदुषत्रजमे त्रा प्रत्यय । ‘तद्वि-
 त्तत्वात्मवैविमलिः’ इत्येति अथयमाव । अमेयं = न मेयम्, तद् (नञ्०) ।
 भूङ्क्ते = “भुज् राजताम्यवहारयोः” इस धातुमें “भुजोऽनवने” इस सूत्रमें
 आत्मनेपद, लट् + क । इस पद्यमें विरोधात्मान अलङ्कार है ॥ २४ ॥

दारिद्र्यदारिद्र्यिणीष्वर्थैर्मोघमेघव्रतमदिमायै ।

सन्तुष्टमिष्टानि तमिष्टदेवं नायन्ति के नाम न लोहनायम् ॥ २५ ॥

अन्वयः—दारिद्र्यदारिद्र्यिणीष्वर्थैः अदिमायै अमोघमेघव्रतं सन्तुष्टम्
 इष्टदेवं लोकनायं तं के नाम इष्टानि न नायन्ति ॥ २५ ॥

व्याख्या—दारिद्र्यदारिद्र्यिणीष्वर्थैः दैन्यनिवर्तकधनरागिदृष्टिभिः, अदि-
 मायै = याचकसमुद्दे विष्टे, अमोघमेघव्रतम् = मफलप्रदाहृक्व्रतं, सन्तुष्टं =
 वानहृष्टम्, इष्टदेवं = यज्ञागतिनमुरं, लोकनायं = राजानं, तं = नलं, के नाम =
 जनाः, इष्टानि = शर्माष्टवस्तूनि, न नायन्ति = नो याचन्ते, सर्वेऽपि याचन्त
 एवेति भावः ॥ २५ ॥

अनुवाद—दरिद्रताको नष्ट करनेवाले धनसमूहकी वृष्टियोंसे याचकसमूहमें सफल मेघके समान व्रत करनेवाले सत्पुष्ट और यज्ञसे देवताओंकी आराधना करने वाले महाराज नलसे कौन जन अभीष्ट पदार्थोंकी याचना नहीं करते हैं ॥ २५ ॥

टिप्पणी—दारिद्र्यदारिद्र्यविणोषवर्षे=दारिद्र्य दारयतीति दारिद्र्यदारी दारिद्र्य + दृ + णिच् + णिनि । द्रविणानाम् ओष (ष० त०) । दारिद्र्यदारी, चाऽसौ द्रविणोष (व० घा०) । तस्य वर्षाणि, तै (ष० त०) । अर्पितार्थे=अर्पिता सार्थं, तस्मिन् (ष० त०) । अमोषमेघव्रतम्=न मोषम् अमोषम् (नध०) । मेघस्य व्रतम् (ष० त०) । अमोष मेघव्रत यस्य स, तम् (बहु०) । इष्टदेवम्=इष्टा देवा येन स, तम् (बहु०) । लोकनाथ=लोकानां नाथ, तम् (ष० त०) । नाथन्ति=नायु (नायु) याच्ओपतार्यैश्चर्षाशी पु' इस धातुसे लट् + क्ति । याचनाऽथक नाय् धातु दुहादिगणमें पड़े जानेसे द्विकर्मक है । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ २५ ॥

अस्मत्किल श्रोत्रसुधा विधाय रम्भा चिरं भामतुला नलस्य ।

तत्रानुरक्ता तन्नामप्य भेजे तन्नामगन्धात् नलकूबर सा ॥ २६ ॥

अन्वय—सा रम्भा नलस्य अतुला भाम् अस्मत् चिरं श्रोत्रसुधा विधाय तत्र अनुरक्ता (सती) तम् अनाप्य तन्नामगन्धात् नलकूबर भेजे ॥ २६ ॥

व्याख्या—सा=प्रसिद्धा, रम्भा=देवाङ्गना, नलस्य=नैपद्यस्य, अतुलाम्=अनुपमा, भा=सौन्दर्यम्, अस्मत्=मत्त चिरं=बहुकालपर्यन्त, श्रोत्रसुधा=कर्णाऽमृत, विधाय=कृत्वा, अनुरागात् श्रुत्येति भावः । तत्र=तस्मिन् नले, अनुरक्ता=अनुरागयुक्ता (सती), तम्=नलम्, अनाप्य=अप्राप्य, तन्नामगन्धात्=नलसञ्ज्ञाऽक्षरलेखात्, नलकूबर=कुबेरपुत्र, भेजे=सिद्धे ॥ २६ ॥

अनुवाद—रम्भा नामकी अप्सराने नलके अनुपम सौन्दर्यको मुझसे बहुत समयतक कानोके अमृत बनाकर (रससे सुनकर) उनमें अनुराग कर उन्हें न पानेसे नलके नामके लेश (एक सण्ड) से कुबेरके पुत्र नलकूबरका आश्रय लिया ॥ २६ ॥

टिप्पणी—सा=यहाँ तद् शब्दके प्रसिद्ध अर्थ में होने से यद् शब्द के न रहनेपर भी विधेयाऽविमर्श दोष नहीं हुआ । अतुलाम्=अविद्यमाना तुला (उपमा) यस्या सा अतुला, ताम् (नबहु०) । अस्मत्=अस्मद् + भ्यस् । श्रोत्रसुधां=श्रोत्रयो सुधा, ताम् (ष० त०) । यह पद "भाम्" इस पद का

विधेय है । विधाय = वि + धा + क्त्वा (त्यप्) । अनुरक्ता = अनु + रञ्ज + क्त + टाप् । अनाप्य = न आप्य (नञ्०), 'आप्य' यहाँ पर आङ्-उपसर्गपूर्वक "आप्लृ व्याप्तौ" धातुसे क्त्वा उसके स्थानमें त्यप् । तन्नामगन्धात् = तस् नाम (प० त०) तस्य गन्धः, तस्मात् (प० त०), हेतुमें पञ्चमी । "गन्धो गन्धक आमोदे लेभे मन्त्रन्धगन्धयोः" इति विश्वः । भेजे = भज + लिङ् + त ॥ २६ ॥

स्वर्लोक्तस्माभिरिति प्रयातः केलीषु तद्गानगुणान्निपीय ।

हा ! हेति गायन्वदशोचि तेन नाम्नांवा हा हा ! हरिगायनोऽभूत् ॥ २७ ॥

अन्वयः—केलीषु तद्गानगुणान् निपीय इतः स्वर्लोकं प्रयातः अस्माभिः हरिगायनः गायन् यत् "हा ! हा" इति अशोचि, ततः नाम्ना हाहा अभूत् ॥ २७ ॥

व्याख्या—केलीषु = विनोदगोष्ठीषु, तद्गानगुणान् = नलगीतमाधुर्यादिगुणान्, निपीय = नितरां पीत्वा, सादरं श्रुत्वेति भावः । इतः = अस्मात्ल्लोकात्, भूलोकादित्यर्थः । स्वर्लोकं = नुरलोकं प्रयातः = प्राप्तः, अस्माभिः = हंसैः (कर्तुमिः), हरिगायनः = इन्द्रगायकः, गायन् = गानं कुर्वन् सन्, यत् = यस्मात् कारणत्, हा हा इति अशोचि = हा हा इति शोकविषयीकृतः, नलगानाऽपेक्षया निरुद्धगानत्वारिति शेषः । ततः = तस्मात्कारणात्, नाम्ना = सञ्ज्ञया, हाहा = हाहा इत्याकारकः, अभूत् = अभवत् ॥ २७ ॥

अनुवाद—विनोदगोष्ठियोंमें नलके गानके गुणोंको आदरपूर्वक सुनकर भूलोकसे स्वर्गमें गये हुये हम लोगोंने गाते हुए इन्द्रके गवयोंके प्रति 'हा ! हा !!' कहकर जो शोक किया उसमें वे 'हाहा' नामवाले हो गये ॥ २७ ॥

टिप्पणी—तद्गानगुणान् = तस्य गानं (प० त०), "गीत गानमिमे समे" इत्यमरः । तद्गानस्य गुणाः, तान् (प० त०), निपीय = नि + पी + क्त्वा (त्यप्) । हरिगायनः = गायतीति गायनः "गै शब्दे" धातुने "प्युट् च" इम सूत्रसे प्युट् प्रत्यय । हरेर्गायनः (प० त०) । गायन् = गायतीति, गै + लट् (शतृ) + नु । अशोचि = "शुच शोके" इम धातुने लुङ् (कर्ममें) + त । नाम्ना = "प्रकृत्यादिभ्य उपमङ्ख्यान्म्" इससे तृतीया । हाहा = "हाहा हृहस्वैवनाद्या गन्धर्वास्त्रिविक्रानाम्" इत्यमरः । इस पद्यमें "हा हा" पदका निर्वचन होनेसे पीयूषवर्ष जयदेवके चन्द्रालोकके अनुसार "निरुक्त" नामका काव्यलक्षण है जैसे कि—

निर्वचनं स्यान्निर्वचनं नाम्नः सत्यं तथाऽनृतम् ।"

इस पद्यमे इन्द्रके गर्वपेके शोकनिमित्तका सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धका वर्णन होनेसे जतिशयोक्ति अलङ्कार है, उमसे य एवंके मानसे भी नलके मानका उत्कर्षरूप वस्तुकी ध्वनि है ॥ २७ ॥

शृण्वन्तदारस्तदुदारभाव हृष्यन्मुहूर्लोम पुलोमजाया ।

पुण्येन नालोक्त नाकपाल प्रमोदबाष्पाऽऽवृत्तनेत्रमाल ॥ २८ ॥

अन्वय — नाकपाल सदार तदुदारभाव शृण्वन् प्रमोदबाष्पावृत्तनेत्रमाल (सत्) पुलोमजाया भुहु हृष्यत् लोम पुण्येन न नालोक्त ॥ २८ ॥

व्याख्या — नाकपाल = स्वर्गादिष, इन्द्र इत्यय । सदार = सपत्नीक तदु-
दारभाव = नलोदार्थ शृण्वन् = आकर्णयन्, प्रमोदबाष्पाऽऽवृत्तनेत्रमाल = आनन्दबाष्पा-
वृत्तादितनयनसम्भूत सन्, पुलोमजाया = इन्द्राण्या, मुहु = बार बार हृष्यत् =
उत्कलसत् नानाऽनुरागादिति शेष । लोम = रोम, रोमाश्चमिति भाव । पुण्येन =
सुकृतेन, इन्द्राण्या भाग्येनेति भाव । न नालोक्त = न अपश्यत्, अन्यथा वाक्या
मानसव्यभिचार जानीयादिति भाव ॥ २८ ॥

अनुवाद — देवराज इन्द्रने पत्नीके साथ नलकी उदारताको सुनकर हर्षकी
आसुओंसे नेत्रोंकी पङ्क्ति आच्छादित होनेस इ द्राणी के बारबार होनेवाले
रोमाश्चरी इ द्राणी के पुण्यसे नहीं देखा ॥ २८ ॥

टिप्पणी — नाकपाल = नाक पालयतीति, नाक + पाल + अच् ।
सदार = दारै सहित (तुल्ययोग०) । तदुदारभावम् = उदारत्वाऽसौ
भाव (क० घा०), तस्य उदारभाव, तम् (प० त०) । शृण्वन् = शृणो
तीति श्रु + लट् (शृट्) + मु । प्रमोदबाष्पाऽऽवृत्तनेत्रमाल = प्रमोदस्य बाष्पाणि
(प० त०) तै वृत्ता (वृ० त०) नेत्राणा मात्रा (प० त०) । इन्द्रके हृत्कार
नेत्र धे, इसलिए "माला" कहना ठीक है । प्रमोदबाष्पाऽऽवृत्ता नेत्रमात्रा यस्य स
(बहु०) । पुलोमजाया = पुलोम्नो जाता, तस्या (प० त०) पुलोमन् +
जन् + ङ + टाप् + ङस् । नालोक्त = बाह् + लोक + लङ् + त । इस पद्य मे
भावोदय अलङ्कार है । ॥ २८ ॥

साऽवीश्वरे शृण्वति तद्गुणौघान् प्रसह्य चेतो हरतोऽर्धशम्भु ।

अभूदपर्णाऽङ्गुलिद्वकर्णा बद्धा न कण्डूयनकैतवेन ॥ २९ ॥

अन्वय — ईश्वरे प्रसह्य चेत हरत तद्गुणौघान् शृण्वति (सति) सा
अर्धशम्भु अपर्णा बद्धा कण्डूयनकैतवेन अङ्गुलिद्वकर्णा न अभूत् ॥ २९ ॥

व्याख्या — ईश्वरे = शङ्करे, प्रसह्य = बलात्कारेण, चेत = चित्त, हरत =

आकर्षतः, तद्गुणीघान् = नलगुणसमूहान्, शृण्वति = आकर्णयति सति, सा = प्रसिद्धा, अर्धशम्भु = शम्भोरर्धाऽङ्गभूता, अपर्णा = पार्वती, कदा = कस्मिन्काले, कण्डूयनकैतवेन = कण्डूनिवारणच्छलेन, अङ्गुलिरुद्धकर्णा = करशाखा-पिहितश्रवणा, न अभूत् = न अभवत्, अभूदेवेत्यर्थः । अन्यथा चित्तचलनादिति भावः ॥ २९ ॥

अनुवाद—वलपूर्वक चित्तको आकृष्ट करनेवाले नलके गुणोंको महादेव-जीके सुनने पर शम्भुकी अर्धाङ्गिनी पार्वतीने कब खुजलीके वहाने उँगलीसे कानको वन्द नहीं किया ? ॥ २९ ॥

टिप्पणी—हरतः = हरन्तीति हरन्तः, तान्, हृब् + लट् + (शतृ) + शस् । तद्गुणीघान् = गुणानाम् ओघाः (प० त०) । तस्य गुणीघाः, तान् (प० त०) अर्धशम्भुः = अर्ध (शरीराऽर्धम्) शम्भोः (एकदेशि०), अपर्णा = अविद्यमानं पर्णं यस्याः सा (नञ्बहु०) । ऋषि मुनियोने तपस्यामे वृक्षका पर्णं (पत्ता) खाया घा, पार्वतीने उसे भी छोड़कर अनशन कर तपस्या की थी, अतएव उनका नाम 'अपर्णा' पड़ गया । इस बातको कविकुलगुरु कालिदासने कुमार-सम्भवमें कैसे व्यक्त किया है—

“स्वयंविशीर्णद्रुमपर्णवृत्तिता परा हि काष्ठा तपसस्तया पुनः ।

तदप्यपाकीर्णमतः प्रियंवदां नदन्त्यपर्णेति च तां पुराविदः” ॥ ५-२८ ॥

कण्डूयनकैतवेन = कण्डूयनस्य कैतयं, तेन (प० त०) अङ्गुलिरुद्धकर्णा = रुद्धी कर्णौ यया सा (बहु०), अङ्गुलिभ्यां रुद्धकर्णा (तृ० त०) । इस पद्यमें व्याजोक्ति अलङ्कार है ॥ २९ ॥

अलं सजन्धर्मविधौ विधाता रुणद्धि मोनस्य मियेण वाणीम् ।

तत्कण्ठमालिङ्ग्य रमस्य तृसां न वेद तां वेदजडः स वक्राम् ॥ ३० ॥

अन्वयः—विधाता धर्मविधौ अलं सजन् वाणीं मोनस्य मियेण रुणद्धि । (किन्तु) वेदजडः स ताम् तत्कण्ठम् आलिङ्ग्य रसस्य तृसां वक्रां न वेद ॥ ३० ॥

व्याख्या—विधाता = ब्रह्मा, धर्मविधौ = धर्माचरणे, अलम् = अत्यन्तं, सजन् = आसक्तो भवन्, वाणीं = स्वपत्नी सरस्वती, वर्णात्मिकां वाचं च, मोनस्य = वाग्यमनव्रतस्य, मियेण = कैतवेन, रुणद्धि = निवारयति, नलकया-प्रसङ्गादिति शेषः, तस्या उभय्या अपि नलाऽऽसक्तिभयादिति भावः । (किन्तु) वेदजडः = श्रुतिजडः, वेदपाठमात्रनिरतत्वाद्विचारहीन इति भावः । सः = विधाता, तां = वाणीं, स्वपत्नी वाचं चेत्युभयीमपि, तत्कण्ठं = नलगलम्, आलिङ्ग्य =

आश्लिष्य, रसस्य तृप्ता—अनुरागसन्तुष्टा शृङ्गारादिरससन्तुष्टा च । अत एव वक्त्रा—प्रतिकूला, वक्रोक्त्यलङ्कारयुक्ता च, न वेद—न जानाति । स्त्रीणा रक्षा दु शकेति भाव ॥ ३० ॥

अनुवाद—ब्रह्माजी धर्मके आचरणमें अत्यन्त आसक्त होते हुए वाणी- (अपनी पत्नी सरस्वती अथवा वाणी) को मीनके बहानेसे (नलके कथा-प्रसङ्गसे) रोकते हैं । किन्तु वेदपाठमात्र करते रहनेसे जड़ वे (ब्रह्माजी) अपनी पत्नी सरस्वतीको और वाणीको नलके कण्ठको आलिङ्गन कर अनुरागसे अथवा शृङ्गार आदि रससे मन्तुष्ट अतएव वक्त्रा (प्रतिकूल अथवा वक्रोक्ति अलङ्कारसे युक्त) नहीं जानते हैं ॥ ३० ॥

टिप्पणी—धमविधौ=धमस्य विधि, तस्मिन् (प० त०) । सजन्=सजसीति “घञ्ज सङ्गे” घातुसे लट् (घट्) + सु । इणद्धि=इष्ट् + लट् + तिप् । वेदजड=वेदेन जड (तृ० त०) । तत्कण्ठ=तस्य कण्ठ, तम् (प० त०) । आलिङ्गघ=आङ् + लिङ् + क्त्वा (ल्यप्) । रसस्य=करणत्वकी विवक्षा न करके सम्बन्धविवक्षामे पठ्यौ । वेद=विद + लट् + तिप् । इस पद्यमें प्रस्तुत वाणी देवी (सरस्वती) के कथनसे अप्रस्तुत वर्णात्मक वाणीकी प्रतीति होनेसे समाप्तोक्ति अलङ्कार है ॥ ३० ॥

अथिस्तदालिङ्गनभूतं भूता व्रतसति काऽपि पतिव्रताया ।

समस्तभूतात्मतया न भूत तद्भर्तुरिष्याकल्पाऽणुनापि ॥ ३१ ॥

अन्वय—पतिव्रताया अथि तद्भर्तु समस्तभूतात्मतया तदालिङ्गनभू काऽपि व्रतसति न अभूत् । (अत एव) तद्भर्तु ईष्याकल्पाऽणुना अपि न भूतम् ॥ ३१ ॥

व्याख्या—पतिव्रताया=सत्या, अथि=लक्ष्म्या, तद्भर्तु=लक्ष्मीपते, विष्णोरित्यर्थ । समस्तभूतात्मतया=सर्वभूतस्वरूपत्वेन, तदालिङ्गनभू=मलाऽऽश्लेषभवा, काऽपि=काचिदपि, व्रतसति=पातिव्रत्यमङ्ग, न अभूत्=न अजायत, नलस्याऽपि विष्णुरूपत्वेनेति भाव । अत एव तद्भर्तु=लक्ष्मीपते विष्णो, ईष्याकल्पाऽणुना अपि=असहिष्णुताकालुष्यलेखेन अपि, न भूतम्=न अभावि ॥ ३१ ॥

अनुवाद—पतिव्रता लक्ष्मीका, उनके पति विष्णुके समस्त प्राणियोंके स्वरूपहोनेसे नलके आलिङ्गनसे होनेवाला कुछ भी पातिव्रत्यमङ्ग नहीं हुआ, इसीसे उनके पति विष्णुको ईष्याके कालुष्यका लेश भी नहीं हुआ ॥ ३१ ॥

टिप्पणी—पतिव्रतायाः=पत्न्यौ व्रतं यस्याः सा पतिव्रता, तस्याः (वरधि० बहु०) । तद्भर्तुः=तस्या भर्ता, तस्य (प० त०) । “याजकादिभिश्च” इत्येते समास । समस्तभूतात्मतया=समस्ताश्च ते भूताः (क० धा०) । आत्मनो भाव आत्मता, आत्मन् + तल् + टाप् । समस्तभूतानाम् आत्मता, तया (प० त०), तदालिङ्गनम्=तस्य (नलस्य) आलिङ्गनम् (प० त०), तदालिङ्गनाद् भवतीति, तदालिङ्गन + भू + क्तिप् (उपपद०) + नु । व्रतमतिः=व्रतस्य मतिः (प० त०), तद्भर्तुः=तस्या भर्ता तस्य, यहाँ पर पत्ययं क भर्तृ शब्द होनेसे ‘याजकादिभिश्च’ इस सूत्रसे पृथी समास । ईष्या-कलुषाऽनुना=ईष्या कलुषं (प० त०) तस्य अनु, तेन (प० त०) । भूतं=भू धातुसे “नपुंसके भावे क्तः” इत्येते क्त प्रत्यय । यहाँ पर २८-३१ पद्याँ तक पुलोमजा आदिवीकि चित्रवाचककी उक्तिका नलके मोन्दवर्मे तात्पर्य होनेसे औचित्यमङ्ग नहीं समझना चाहिए । इन पद्यमें पदार्पहेतुक काव्यलिङ्ग बलङ्कार है ॥ ३१ ॥

धिक् ! तं विधेः पाणिमजातलज्जं निर्माति यः पर्वणि पूर्णमिन्दुम् ।

मन्ये स विजः स्मृततन्मुखश्रोः कृताऽर्धमौज्ज्वलमृद्धिं यस्तम् ॥ ३२ ॥

अन्वयः—स्मृततन्मुखश्रोः (अपि) पर्वणि यः पूर्णम् इन्दुं निर्माति, तम् अजातलज्जं विधेः पाणि धिक् ! यो भवन्मृद्धि कृताऽर्धम् तम् औज्ज्वल्य नः विजः (इति) मन्ये ॥ ३२ ॥

व्याख्या—(हे भूमि !) स्मृततन्मुखश्रोः (अपि)=चिन्तितमलाननशोभः (अपि), पर्वणि=पूणिमायां, यः=विधिपाणिः पूर्णं=षोडशकलोपेतम्, इन्दुं=चन्द्रमसं, निर्माति=रचयति, तं=तादृगम्, अजातलज्जं=निलज्जं, विधेः=ब्रह्मणः, पाणि=करं, धिक्=तस्य निन्देति भावः । यः=विधिपाणिः, भवन्मृद्धि=शिवशिरसि कृताऽर्धं=रचितकदम्बं, तं=चन्द्रमसम्, औज्ज्वल्य=स्वत्त्वान्, सः=विधिपाणिः, विजः=अभिजः इति, मन्ये=चिन्तयामि, चन्द्रान्मनोहरतरं नलमुन्नमिति भावः ॥ ३२ ॥

अनुवाद—नलकी मुखशोभाका स्मरण करके भी पूणिमामें जो (ब्रह्माका हाथ) पूर्ण चन्द्रका निर्माण करता है उन निलज्ज हाथको धिक्कार है, जिसने (ब्रह्माजीके हाथ ने) शिवजीके शिरमें आधा बनाये गये चन्द्रमाको छोड़ दिया । वह बुद्धिमान् है, मैं ऐसा मानता हूँ ॥ ३२ ॥

टिप्पणी—स्मृततन्मुखश्रोः=तस्य मुखं (प० त०), तस्य श्रोः (प० त०)

स्मृता तन्मुखधीर्येन स (बहु०) । अजातलज्ज=न जाता अजाता (नञ०) । अजाता लज्जा यस्य स अजातलज्जस्वम् (बहु०) । पाणिम्="धिक्" पदके योगमे "धिगुपर्यादिषु 'त्रिषु' इससे द्वितीया । भवमूछिन=भवस्य मूर्छा, तस्मिन् (प० त०), कृतार्थं=कृत यद्य यस्य स कृतार्थं, तम् (बहु०) । "मित्त सकलभण्डे वा पुस्त्यध" इत्यमर । औज्जत्=उज्ज + लट् + त "आटजादीनाम्" इससे आट् आगम और "आटश्च" इससे वृद्धि । चन्द्रमासे नलका मुख अतीव सुन्दर है, यह इस पद्यका तात्पर्य है । इस पद्यमे "प्रतीव" अलङ्कार है ॥ ३२ ॥

निलीयते ह्रीविधुर स्वजैत्र धृत्वा विधुस्तस्य मुख मुखात्र ।

सूरे समुद्रस्य कदापि पूरे कदाविदभ्रभ्रमदभ्रगर्भे ॥ ३३ ॥

अन्वय — विधु स्वजैत्र तस्य मुख न मुखात् श्रुत्वा ह्रीविधुर (सन्) कदापि सूरे कदापि समुद्रस्य पूरे कदाचित् अभ्रभ्रमदभ्रगर्भे निलीयते ॥ ३३ ॥

ध्याव्या—(हे भूमि !) विधु = चन्द्रमा, स्वजैत्रम् = निजजैत्र, तस्य = नलस्य, मुख = वदन, न = अस्माक, मुखात् = वदनात्, श्रुत्वा = आकर्ष्य, ह्रीविधुर = लज्जाविकल (मन्), कदाऽपि = कदाचित् सूरे = सूर्ये, दशे इति भाव । कदाऽपि = कदाचित्, समुद्रस्य = सागरस्य, पूरे = प्रवाहे, अस्तकाल इति भाव । कदाचित् = आतुचित्, अभ्रभ्रमदभ्रगर्भे = आकाशसन्धरमाणमेघाऽभ्यन्तरे निलीयते = अन्तर्धत्ते, कदाऽपि अद्यत स्यात् न उत्सह्य इति भाव ॥ ३३ ॥

अनुवाद — चन्द्रमा अपनेको जीतनेवाले नलके मुखको हमारे मुखसे सुनकर लज्जासे पीड़ित होकर कभी सूर्यमे (अमावास्यामे), कभी समुद्रके प्रवाहमे (अस्तसमयमे) और कभी आकाशमे घूमते हुए मेघके भीतर छिप जाता है ॥ ३३ ॥

टिप्पणी — स्वजैत्र = जयतीति जैत्र, जि + तृच् । जैत्र एव जैत्रम्, "प्रज्ञा-दिभ्यश्च" इस सूत्रमे जैत्र शब्दसे स्वाथमे अण् । स्वस्य जैत्र, तत् (प० त०) । ह्रीविधुर = ह्रिया विधुर (तु० त०) । अभ्रभ्रमदभ्रगर्भे = भ्रमच्च तत्, अभ्रम् (क० घा०), "अभ्र मेघो वारिवाह" इत्यमर । अभ्रे भ्रमदभ्रम् (स० त०), "घोदिवो द्वे स्त्रियामभ्रम्" इत्यमर । अभ्रभ्रमदभ्रस्य गम तस्मिन् (प० त०) । निलीयते = नि + लीङ् + लट् + त । इस पद्यमे चन्द्रमाके स्वाभाविक सूर्य आदिमे प्रवेशमे पराजयके कारण लज्जासे छिपनेकी उत्प्रेक्षा होनेसे वाचक शब्दके अभावमें प्रतीयमाना उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ३३ ॥

सञ्ज्ञाप्य नः स्वध्वजभृत्यवर्गान् दैत्याऽरिरत्यञ्जनलास्यनुत्यै ।

तत्सङ्कुचन्नाभिसरोजपीताद्वातुविलज्जं रमते रमायाम् ॥ ३४ ॥

अन्वयः—दैत्याऽरिः स्वध्वजभृत्यवर्गान् नः अत्यञ्जनलास्यनुत्यै सञ्ज्ञाप्य तत्सङ्कुचन्नाभिसरोजपीतात् धातुः विलज्जं रमायां रमते ॥ ३४ ॥

व्याख्या—दैत्याऽरिः=विष्णुः, स्वध्वजभृत्यवर्गान्=गरुडाऽनुचरसमूहान्, नः=अस्मान्, अत्यञ्जनलाऽऽस्यनुत्यै=कमलजेतृनलमुखस्तुत्यै, सञ्ज्ञाप्य=सञ्ज्ञया बाजाप्य, तत्सङ्कुचन्नाभिसरोजपीतात्=नलस्तुतिनिमीलन्नाभिकमलतिरोहितात्, धातुः=ब्रह्मणः, विलज्जं=लज्जाराहित्यं यथा तथा, रमायां=लक्ष्म्यां, रमते=क्रीडति ॥ ३४ ॥

अनुवाद—भगवान् विष्णु अपने वाहन गरुडके अनुचर हम लोगोंको सिकुड़े हुए नाभिकमलमें ब्रह्माजीके अदृश्य होनेसे लज्जारहित होकर लक्ष्मीमें रमण करते हैं ॥ ३४ ॥

टिप्पणी—दैत्याऽरिः=दैत्यानाम् अरिः (प० त०) । स्वध्वजभृत्यवर्गान् =स्वस्य ध्वजः (प० त०), गरुट इत्यर्थः । भृत्यानां वर्गाः (प० त०) । स्वध्वजस्य भृत्यवर्गाः, तान् (प० त०) । अत्यञ्जनलाऽऽस्यनुत्यै=अञ्जम् अतिक्रान्तम् अत्यञ्जम् “अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीया” इससे समास हुआ है । नलस्य नास्यम् (प० त०) । अत्यञ्जं च तत् नलास्यम् (क० धा०) । तस्य नुतिः, तस्यै (प० त०) । “स्तवः स्तोत्रं स्तुतिर्नुतिः” इत्यमरः । सञ्ज्ञाप्य=सम् + ज्ञा + णिच् + क्त्वा (ल्यप्) । तत्सङ्कुचन्नाभिसरोजपीतात्=नाभौ सरोजं (स० त०) । सङ्कुचच्च तत् नाभिसरोजम् (क० धा०) । तथा (नृत्या) सङ्कुचन्नाभिसरोजं (तृ० त०) तेन पीतः, तस्मात् (तृ० त०) । पीतका “तिरोहित” अर्थं लक्षणासे हुआ है । धातुः=अपादानमें पञ्चमी । विलज्जं=विगता लज्जा यस्मिन् (कर्मणि) (बह्व०), यद्यथा तथा (क्रि० वि०) रमते=रम + लट् + त । इस पद्यमें विष्णुकी रमामें उस प्रकारसे रमण-का सम्बन्ध न होनेपर भी सम्बन्धकी उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ।

रेखामिरास्ये गणनादियाऽस्य द्वात्रिंशता दन्तमयीनिरन्तः ।

चतुर्दशाऽष्टादश चाऽत्र विद्या द्वेधाऽपि सन्तीति शशंस वेद्याः ॥ ३५ ॥

अन्वयः—अस्य आस्ये दन्तमयीभिः द्वात्रिंशता रेखाभिः गणनात् चतुर्दश अष्टादश च विद्या द्वेधा अपि अत्र सन्ति इति वेद्याः शशंस इव ॥ ३५ ॥

व्याख्या—अस्य = नलस्य, आस्ये = मुखे, दन्तमयीभि = दशनरूपाभि,
द्वात्रिंशता = द्वात्रिंशत्सङ्ख्याभि, रेखाभि = लेखाभि, गणनात् = सङ्ख्यानात्,
चतुर्दश = चतुर्दशसङ्ख्याका, अष्टादश = अष्टादशसङ्ख्याका, विद्या = वेदादिविद्या
सन्ति = वर्तन्ते, इति = इत्य, शशस इव = कथयति स्म इव ॥ ३५ ॥

अनुवाद—नलके मुखमे दन्तस्वरूप बतीस रेखाओसे गिनती करनेसे
चौदह और अठारह विद्याएँ दो प्रकारोसे इनमे हैं, ऐसा ब्राह्मजी मानो सूचना
करते हैं ॥ ३५ ॥

टिप्पणी—दन्तमयीभि = दन्त + मयट् (स्वरूप वर्णमे) + डीप् + मिस्र ।
द्वात्रिंशता = द्वयधिका त्रिंशत् द्वात्रिंशत्, तथा (मध्यमपद०) । “द्वयष्टन
सङ्ख्यायामवहुषीह्यशीत्यो” इससे आत्व । “रेखामि” इसका विशेषण होने पर
भी “विशस्याद्या सदैकरवे सर्वा सङ्ख्येयसङ्ख्ययो ।” इस नियमके अनुसार
एकवचन । चतुर्दश = चतस्रश्च दश च (द्वन्द्व), अष्टादश = अष्टौ च दश च
(द्वन्द्व), पूव सूत्रसे आत्व ।

“पुराणम्यायमीमासाधर्मशास्त्राऽङ्गमिश्रिता ।

वेदा स्थानानि विद्याना धर्मस्य च चतुर्दश” ॥ ११३ ।

याज्ञवल्क्यस्मृतिसे इस वचनके अनुसार पुराण (ब्राह्म आदि) म्याय,
मीमासा, धर्मशास्त्र (मानव आदि), वेदाङ्ग ६, (जैसे—शिक्षा, कल्प,
व्याकरण, निरुक्त, छंद ज्योतिष) तथा ऋक्, यजु, साम और अथर्ववेद—
४ वेद कुल चौदह विद्याएँ हुई । इनमे—

“आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेति ते त्रय ।

अथशास्त्रं चतुर्थं तु विद्या ह्यष्टादशीव तु ॥”

त्रिपुपुराणकी इस उक्तिके अनुसार आयुर्वेद, धनुर्वेद गान्धर्ववेद और
अथशास्त्र इन चार उपवेदोंका सङ्कलन करनेसे अठारह विद्याएँ हो गई । मत-
भेद दिखाया गया है । द्वेष्टा = द्वाभ्या प्रकाराभ्याम्, द्वि शब्दसे “एधाञ्च”
इससे एधाच् प्रत्यय । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ३५ ॥

अथी नरेन्द्रस्य निरीक्ष्य तस्य स्मारात्तमेन्द्रायपि न स्मराम ।

वासने सम्यक् क्षमयोश्च तस्मिन् बुद्धौ न ददम खलु शेषबुद्धौ ॥ ३६ ॥

अन्वय—तस्य नरेन्द्रस्य अथी निरीक्ष्य स्मरामरेन्द्रो अपि न स्मराम ।
तस्मिन् क्षमयो सम्यक् वासेन शेषबुद्धौ न ददम खलु ॥ ३६ ॥

व्याख्या—तस्य=पूर्वोक्तस्य, नरेन्द्रस्य=राज्ञो नलस्य, श्रियो=सौन्दर्य-सम्पत्ती, निरीक्ष्य=दृष्ट्वा स्मरामरेन्द्रो अपि=कामशक्री अपि, न स्मरामः=न चिन्तयामः, स्मरे सौन्दर्यमेव न सम्पत्तिः, इन्द्रे सम्पत्तिरेव न पुनः सौन्दर्यं नले च द्विविधे अपि श्रियो वर्तते अतस्तस्य आधिक्यमिति भावः । एवं च तस्मिन्=नले, क्षमयोः=क्षितिक्षन्त्योः, सम्यक्=सुष्ठु, वासेन=स्थित्या, बुद्धौ=स्वमती, शेषबुद्धौ=अनन्तसुगतौ, न दध्मः=न धारयामः, खलु=निश्चयेन । शेषः पृथिवीमेव धारयति न क्षान्ति, बुद्धोः क्षान्तिमेव धारयति न पुनः क्षितिम् । नलस्तु उभे अपि धारयति अतस्तस्य प्रकर्षाऽतिशय इति भावः ॥ ३६ ॥

अनुवाद—नलकी दोनों श्रियों (सौन्दर्य और सम्पत्ति) को देखकरकाम-देव और इन्द्रका भी हम स्मरण नहीं करते । उसी प्रकार उन (नल) में दोनों क्षमाओं (पृथ्वी और सहनशीलता) की अच्छी तरह स्थिति होने से शेष और बुद्धको हम अपने मन में धारण नहीं करते ॥ ३६ ॥

टिप्पणी—नरेन्द्रस्य=नराणाम् इन्द्रः, तस्य (प० त०) । श्रियो=श्रीश्च श्रीश्च श्रियो, ते, “संख्याणामेकशेष एकविभवती” इससे एकशेष समास । “शोभासम्पत्तिपद्मासु लक्ष्मीः श्रीः” इति शाश्वतः । स्मरामरेन्द्रो=अमराणाम् इन्द्रः (प० त०) । स्मरश्च अमरेन्द्रश्च, तो (द्वन्द्वः) । क्षमयोः=क्षमा च क्षमा क्षमे, तयोः, पूर्वसूत्रसे एकशेष । “क्षितिक्षान्त्यौ क्षमा” इत्यमरः । शेष बुद्धौ=शेषश्च बुद्धश्च, तो (द्वन्द्वः) । दध्मः=धा + लट् + मस् । इस पद्य में दोनों श्रियों और क्षमाओंका प्रकृत (प्रस्तुत) होनेसे केवल प्रकृतश्लेष है और सौन्दर्य आदि गुणोंसे स्मर आदियोंसे नलका आधिक्य होनेसे व्यतिरेक अलङ्कार है । ययासंह्यके साथ इनका सङ्कर है ॥ ३६ ॥

विना पतत्रं विनतातनूजैः, समीरणैरीक्षणलक्षणीयैः ।

मनोभिरासीदनणुप्रमाणैर्न निजिता दिवकतमा ददश्वैः ॥ ३७ ॥

अन्वयः—पतत्रं विना विनतातनूजैः, ईक्षणलक्षणीयैः समीरणैः, अनणु-प्रमाणैः मनोभिः, तदश्वैः कतमा दिक् न लङ्घिता आसीत् ॥ ३७ ॥

व्याख्या—पतत्रं=पक्षं, विना=अन्तरेण, विनतातनूजैः=गरुडैः, तद-श्वैरित्यत्र सम्बन्धः, एवमन्यत्राऽपि । ईक्षणलक्षणीयैः=नयनदर्शनीयैः, समी-रणैः=वायुभिः (तदश्वैः), अनणुप्रमाणैः=अणुपरिमाणरहितैः, महा-परिमाणैरिति भावः । मनोभिः=अन्तःकरणैः, कतमा=का, दिक्=काष्ठा,

न लङ्घिता न अतिव्रान्ता, आसीत् अभवत्, सर्वाऽपि दिक् लङ्घितं वा सोऽदिति भावः ॥ ३७ ॥

अनुवाद—पक्षके बिना गरुड, नेत्रसे देखे जानेवाले वायु और अणु-परिमाणमे रहित अर्थात् महापरिमाणवाले नलके घोटोने कौन सी दिशाका लङ्घन नहीं किया ॥ ३७ ॥

टिप्पणी—विनतातनूजं = विनतायास्तनूजा, तं (प० त०) । ईक्षण-लक्षणीयं = ईक्षणाभ्यां लक्षणीया, तं (तृ० त०) । अणुप्रमाणं = अणुप्रमाणं वेदा तानि (यद्व०), न अणुप्रमाणानि, तं (ननू०) । तद्वत् = तस्य भ्राता, तं (प० त०) । कतमा = का एव, किम् शब्दसे “कतरवतमो जातिपरिग्रहे” इस सूत्रसे इतमच् + टाप् । वेगवाले पदार्थोंमे गरुड, वायु और मन—ये तीन प्रसिद्ध हैं, परन्तु नलके छोटे बिना पङ्खने गरुड हैं । वायुका रूप नहीं है, इसलिए केवल स्पर्शसे उसका प्रत्यक्ष होता है । परन्तु नलके छोटे आँखों से देखे जानेवाले वायु हैं । इसी तरह मन अणुप्रमाण है, परन्तु नलके छोटे अणुप्रमाणसे भिन्न महाप्रमाणवाले मन हैं, इस प्रकार नल के घोटोकी वेग-शालिता का वर्णन किया गया है । नलके घोटोमे गरुड वायु और मन का आरोप होकर एक जलद्धार है । उसमे भी गरुडमे पतत्ररहितत्व, वायुमें ईक्षण-लक्षणीयत्व और मनमे अणुप्रमाणरहितत्व अधिक विशेषण होनेसे अधिकारुद्ध वैशिष्ट्यरूपक जलद्धार है । जैसे कि—‘अधिकारुद्धवैशिष्ट्य रूपक यत्तदेव तत् ।’ सा० द० १०१५० ॥ ३७ ॥

सङ्ग्रामभूमौपु भवत्यरीणामर्धेनदीमातृकता गतासु ।

तद्बाणधारापवनाऽशनानां राजव्रजीर्धरमुभि सुमिक्षम् ॥ ३८ ॥

अन्वय — अरीणाम् अर्धे नदीमातृकता गतासु सङ्ग्रामभूमौपु तद्बाणधारा-पवनाऽशनानां राजव्रजीर्धरं अमुभि सुमिक्षं भवति ॥ ३८ ॥

व्याख्या—अरीणां = शत्रूणां, नलस्यति शेषः । अर्धे = रधिरं, नदीमातृ-कता = नद्यभ्युमम्पन्नशम्यादयता गतासु = प्राप्तासु, सङ्ग्रामभूमौपु = युद्धभूमिपु, तद्बाणधारापवनाशनानां = नलशरपरम्परासर्पणां, राजव्रजीर्धरं = नृपसमूहसम्ब-धिभि, अमुभि = प्राणै, सुमिक्षं = मिश्राणां समृद्धि, भवति = विद्यत ॥ ३८ ॥

अनुवाद—शत्रुओंके रुधिरसे नदीके जलसे सत्यमम्पन्न भावको प्राप्त युद्ध-भूमियोमे नलके बाणधाराके सर्पोंको राजाओंके प्राणोंसे सुमिक्ष हो जाता है ।

टिप्पणी—नदीमातृकता = नदी एव माता यासा वा नदीमातृका (बहु०),

“नद्युतञ्च” इससे समानाश्रित कप् प्रत्यय । नदीमातृकाणां भावो नदीमातृकता, ताम्, नदीमातृका + तल् + टाप् + अम् । “त्वतलोर्गुणवचनस्य” इससे पुंवद्भाव ।

“देशो नद्यन्वुवृष्ट्यम्बुसन्मल्लग्रीहिपालितः । स्यान्नदीमातृको देवमातृकश्च यवाक्रमम्” इत्यमरः । सङ्ग्रामभूमीषु = सङ्ग्रामस्य भूम्यः, तासु (५० त०) । तद्वाणधारापवनोऽशनानां = वाणानां धाराः (५० त०), तस्य वाणधाराः (५० त०), ता एव पवनोऽशनाः, तेषाम् (रूपक०) । राजव्रजीयैः = राज्ञां व्रजाः (५० त०), राजव्रजानाम् इमे राजव्रजीयाः, तैः “वृद्धाच्छः” इससे छ (ईय) प्रत्यय । मुभित् = भिलाणां समृद्धिः, “अव्ययं विभक्तिः” इत्यादि नूतने समृद्धिर्मे अव्ययीभाव । नदीके जलमे लेती किये जानेवाले देश या भूमिको “नदीमातृक” और वृष्टिके जलसे लेती किये जाने वाले देश या भूमिको “देवमातृक” कहते हैं । नलके शत्रु राजाओंके रुधिरसे संग्रामनूमियोंके नदीमातृक होनेपर नलके वाणधाराएँ सपोंको नलके शत्रु राजाओंकी प्राणवायुसे मुभित होता है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ ३८ ॥

यशो यदस्याऽजनि संयुगेषु कण्डूलभावं भजता भुजेन ।

हेतोर्गुणादेव दिगापगालीकूलङ्कपत्वं व्यसनं तदीयम् ॥ ३९ ॥

अन्वयः—संयुगेषु कण्डूलभावं भजता अस्य भुजेन यत् यगः अजनि, तदीय दिगापगालीकूलङ्कपत्वं व्यसनं हेतोः गुणात् एव ॥ ३९ ॥

व्याख्या—संयुगेषु = युद्धेषु, कण्डूलभावं = खजूं, भजता = प्राप्नुयता, अस्य = नलस्य, भुजेन = बाहुना यत्, यगः = कीर्तिः, अजनि = जनितं तदीयं = तद्यगः मन्वन्वि, दिगापगालीकूलङ्कपत्वं = काण्डानदीराजितटवर्षकत्वं, व्यसनम् = आगतिः, हेतोः = कारणस्य, भुजस्य । गुणात् एव = कण्डूलत्वात् एव, आगतमिति शेषः ॥ ३९ ॥

अनुवाद—युद्धोंमें लुजलीको प्राप्त करनेवाली नकली बाहुने जो यग पैदा किया, उस यगका दिशाएँ नदियोंके तटको खुजलानेका व्यसन अपने कारण बाहुके गुणसे ही आ गया है ॥ ३९ ॥

टिप्पणी—कण्डूलभावं = कण्डूरस्याऽस्तीति कण्डूलः, शब्दसे “सिध्यामादिम्यञ्च” इस सूत्रसे लच् प्रत्यय अवया कण्डू लाति (आदत्ते) इति कण्डूलः, “आतोऽनुपसर्गो कः” इससे कप्रत्यय । “कण्डूः खर्जूश्च कण्डूया” इत्यमरः । कण्डूलस्य भावः, तम् (५० त०) । अजनि = जन् + जिच् + लुङ् + त (कर्ममें), तदीयं = तस्य इदम्, तद् + छ (ईय) । दिगापगालीकूलङ्कपत्वं = दिग एव

आपगा (रूपक०), ताम्रम् आली (प० त०) । कूलं कपतीति कूलङ्कप,
कूल-उपपदपूर्वक 'कप' धातुसे "सर्वकूलाऽधकरीषेपु कप" इस सूत्रमे कप् प्रत्यय
और "अर्धद्विपरजन्मस्य मृम्" इससे मृप् आगम (उपपद०) । कूलङ्कपस्य भाव
कूलङ्कपत्वं कूलङ्कप + त्त्वं । दिगापगात्या कूलङ्कपत्वम् (प० त०) ।
नरका यश सब दिगाओमे फैला हुआ है यह तात्पर्य है । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा
अलङ्कार है ॥ ३९ ॥

यदि त्रिलोकी गणनापरा स्यात्तस्या समाप्तिमहि आयुष स्यात् ।

पारेपरार्धं गणितं यदि स्यात्, गणयेयनि शेषगुणोऽपि स स्यात् ॥ ४० ॥

अन्वय — त्रिलोकी गणनापरा स्यात् यदि, तस्या आयुष समाप्ति न स्यात्
यदि, पारेपरार्धं गणितं स्यात् यदि (तदा) स अपि गणयेयनि शेषगुण
स्यात् ॥ ४० ॥

व्याख्या—त्रिलोकी=त्रिभुवन, गणनापरा=नरगुणसङ्ख्यानतत्परा, स्यात्
यदि=भवेत् चेत् । एक च तस्या = त्रिलोक्या, आयुष = जीवनकालस्य,
समाप्ति = समाप्त, न स्यात् यदि = न भवेत् चेत्, पारेपरार्धं = परार्धात्
पर, गणित = सङ्ख्यात, स्यात् यदि = भवेत् चेत्, (तदा = तर्हि) स अपि =
न अपि, गणयेयनि शेषगुण = गणनीयसमस्तगुण, स्यात् = भवेत्, न तु एव,
ततो नरगुणगणना कर्तुं नैव शक्येति भाव ॥ ४० ॥

अनुवाद—यदि तीनो लोक नलके गुणोकी गिननेमे तत्पर हो, यदि उनकी
आयुषी समाप्ति भी न हो और यदि परार्धसे ऊपर भी गणना हो सके तो
नलके सब गुणोकी गणना हो सकेगी ॥ ४० ॥

टिप्पणी—त्रिलोकी=त्रयाणां लोकानां समाहार, "तद्विधार्थोत्तरपद-
समाहारे च" इससे समाम, उसकी "सस्यापूर्वो द्विगु" इस सूत्रसे द्विगुसंज्ञा
"अकारान्तोत्तरपदो द्विगु त्रियामिष्ट" इस नियमसे "द्विगो" इस सूत्रसे
चीप् । गणनापरा = गणनाया परा (स० त०) । पारेपरार्धं = परार्धस्य
पारे "पारे मध्ये पष्ठथा वा" इससे अव्ययीभाव, निपातनसे एकारात्तत्वं हुआ
है । गणयेयनि शेषगुण = गणयितु योग्या गणयेया, 'गण सङ्ख्याने' धातुसे
"गणयेय" इस उणादिमूत्रसे एय प्रत्यय । स्यात् = त्रियातिपत्तिकी त्रिवसा
न होनेसे लृङ् नहीं हुआ, अतः सम्भावनामे लिङ् । इस पद्यमे गुणोके गणयत्वके
सम्बन्धमे भी असम्बन्धकी उक्तिसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है । चन्द्रालोककार
जयदेवके मतके अनुसार 'सम्भावन' अलङ्कार है ॥ ४० ॥

१० नै० तु०

अवारितद्वारतया तिरश्चाभ्यन्तःपुरे तस्य निविश्य राज्ञः ।

गतेषु रम्येष्वधिकं विशेषमध्यापयामः परमाणुमध्याः ॥ ४१ ॥

अन्वयः—तिरश्चाम् अवारितद्वारतया तस्य राज्ञः अन्तःपुरे निविश्य परमाणुमध्याः रम्येषु गतेषु अधिकं विशेषम् अध्यापयामः ॥ ४१ ॥

व्याख्या—अयं नलस्याभ्यन्तःपुरे हनः स्वगतिं द्योतयति—अवारितेति । तिरश्चाम् = पक्षिणाम्, अवारितद्वारतया = अनिवागतिप्रतीहारतया, अनिषिद्ध-प्रवेशत्वेनेति भावः । तस्य = पूर्वोक्तस्य, राज्ञः = नृपस्य, अन्तःपुरे = अवरोधे, निविश्य = प्रविश्य, परमाणुमध्याः = अतिकृशोदरीः, नलाङ्गना इति भावः । रम्येषु = मनोहरेषु, गतेषु = गमनेषु विषये, अधिकम् = अपूर्वं, विशेषं = भेदम्, अध्यापयामः = अभ्यासयामः, वयमिति शेषः ॥ ४१ ॥

अनुवाद—पक्षियोंके प्रवेशमें रुकावट न होनेसे राजा नलके अन्तःपुरमें प्रवेश कर परमाणुसदृश (नूक्ष्म) कमरवाली उनकी स्त्रियोंको मनोहर गतियोंमें अपूर्वं भेदको हम सिखाते हैं ॥ ४१ ॥

टिप्पणी—अवारितद्वारतया = न वारितम् अवारितम् (नञ०) । अवारितं द्वारं येषां ते अवारितद्वाराः (बहु०), तेषां भावः तत्ता, तया, अवारित-द्वार + तल् + टाप् + टा । निविश्य = नि + विष् + क्त्वा (ल्यप्) । परमाणु-मध्याः = परमभ्राजसौ अणुः (क० घा०), परमाणुरिव मध्यो यासां ताः (बहु०) । पदार्थोंमें सबसे सूक्ष्म पदार्थ परमाणु है, यह नैयायिकोंका सिद्धान्त है । यहाँ सूक्ष्म अर्थमें तात्पर्य है । अध्यापयामः = अधि-उपमर्गपूर्वक “इड् अध्ययने” धातुसे णिच् प्रत्यय होकर लट् + मस् । दुहादिगणमें पढ़े जानेसे द्विकर्मक ॥ ४१ ॥

पीयूषधाराजघराभिरन्तस्तासां रसोदन्वति मज्जयामः ।

रम्भादिसौभाग्यरहःकयाभिः काव्येन काव्यं सृजताऽऽहताभिः ॥ ४२ ॥

अन्वयः—पीयूषधाराजघराभिः काव्यं सृजता काव्येन आहताभिः रम्भाऽऽदिसौभाग्यरहःकयाभिः तासाम् अन्तः रसोदन्वति मज्जयामः ॥ ४२ ॥

व्याख्या—(हे राजकुमारि !) पीयूषधाराजघराभिः = अमृतधारा-न्यूनाभिः, अमृतसमानाभिरित्यर्थः । काव्यं = प्रबन्धविशेषं, सृजता = रचयिता काव्येन = युक्तेन, आहताभिः = मानिताभिः, काव्ये प्रतिपादिताभिरिति भावः रम्भादिसौभाग्यरहःकयाभिः = रम्भाऽऽदिवाल्मीक्यरहस्यवर्णनाभिः, तासां = नलाभ्यन्तःपुरस्त्रीणाम्, अन्तः = अन्तःकरणं, रसोदन्वति = शृङ्गाररससमुद्दे मज्जयामः = अवगाहयामः ॥ ४२ ॥

अनुवाद—हे राजकुमारी ! अमृतधाराके समान, काव्यकी रचना करनेवाले काव्य (शुरु) से प्रतिपादित रम्भा आदि अप्सराओंके सौभाग्यकी रहस्यकथाओंसे नटके अन्त पुरकी स्त्रियोंके अन्त करणको शृङ्गाररसके समुद्रमे हमलोग स्नान करा देते हैं ॥ ४२ ॥

टिप्पणी—पीयूषधाराजनघराभि = न अघरा अनघरा (नञ्०) । पीयूषस्य धारा (प० त०), ताम्य अनघरा, तामि (प० त०) । काव्य = कवेर्भावि कर्म वा तत्, कवि शब्दसे “गुणवचनब्राह्मणादिभ्य कर्म च” इस सूत्रसे ष्यञ् प्रत्यय । सृजता = सृजतीति सृजन्, तेन, सृज + लट् (सृ) + टा । काव्येन = कवेरपत्य पुमान् काव्य, तेन, कवि शब्दसे “कुर्वादिभ्यो ष्य” इससे ष्य प्रत्यय, ‘शुक्रो दैत्यगुरु काव्य’ इत्यमर । आदृताभि = आङ् + दृञ् + क्त + भिस् । रम्भाऽऽदिसौभाग्यरह कथाभि = रम्भा आदिर्यासा ता रम्भादय (बहु०), तासा मौभाग्यम् (पतिवाल्लभ्यम्) (प० त०), तस्य रह कथा, (प० त०) तामि । रसोदन्वति = रसस्य उदन्वान्, तस्मिन् (प० त०) । मञ्जयाम = (ङ) मञ्जो + णिच् + लट् + मस् । इस पद्यमे उपमा अलङ्कार है ॥ ४२ ॥

कामिनं तत्राभिनवस्मराज्ञाविश्वासनिक्षेपवणिक् क्रियेऽहम् ।

जिह्मेति धर्मेव कुतोऽपि तिर्यक्, कश्चित्तिरश्चरपते न तेन ॥ ४३ ॥

अन्वय — यत् तिर्यक् कुत अपि न जिह्मेति एव । तिरश्च अपि कश्चित् न त्रपते, तेन तत्र कामि अहम् अभिनवस्मराज्ञाविश्वासनिक्षेपवणिक् न क्रिये ॥ ४३ ॥

व्याख्या—यत् = यस्मात्कारणात्, तिर्यक् = पक्षी, कुत अपि = कस्मात् अपि जनात्, न जिह्मेति एव = न लज्जते एव । तिरश्च अपि = पक्षिण अपि, कश्चित् = कोऽपि जन, न त्रपते = न लज्जते । तेन = कारणेन, तत्र = अन्त - पुरे, कामि = स्त्रीभि, अहम् = तिर्यक्, इस । अभिनवस्मराज्ञाविश्वासनिक्षेप-वणिक् = अपूर्वरतिरहस्यवृत्तान्तविश्रम्भन्यासवाणिजक, न क्रिये = न कृत, अपि तु क्रिये एव । अहं नलस्य अन्त पुरवर्तिनीना सर्वासा रमणीना विश्वास-कथापात्रमस्मीति भाव ॥ ४३ ॥

अनुवाद—जिस कारणसे कि पक्षी किसीसे भी नहीं हो लजाता है, और पक्षीसे भी कोई भी नहीं लजाता है, इस कारणसे नलके अन्त पुरमे कौन स्त्रियाँ मुझे अपूर्व रतिरहस्यके वृत्तान्तके विश्वासका धरोहर रखनेमे वणिक् नहीं बनाती हैं ? ॥ ४३ ॥

टिप्पणी—तिर्यक्=तिरः अञ्चतीति, निरम् + अञ्च + विद् + मु, “निर-
सल्लियन्तोपे” इत्येते निरस्के स्थानमें निरि आदेश । कृतः=कस्माद् इति,
किम् (कु) + क्ति (तत्), “भीमाऽर्थानां भयहेतुः” इत्येते पञ्चमी । जिह्ते=
ह्री + लट् + तिप् । ऋते=वृप् + लट् + त । अभिनवस्मराराजविश्रामनिक्षे-
पपिक्=स्मरस्य आज्ञा (प० त०), अभिनवा वाऽसी स्मराराज (क० धा०)
विश्रामस्य निक्षेपः (प० त०), अभिनवस्मराराजा विश्रामः (प० त०)
तस्य निक्षेपः (प० त०) । तस्य वपिक् (प० त०) । क्रिये=कृ + लट् +
इट् (कर्ममें) । इस पद्यमें एक अलङ्कार है ॥ ४३ ॥

वार्ता च साऽस्तस्यापि नाऽन्येनेति योगादरन्ध्रे हृदि यां निरन्ध्रे ।

विरिञ्चिनानाऽऽननवादघोतसमाधिशास्त्रश्रुतिपूर्णकणः ॥ ४४ ॥

अन्वयः—विरिञ्चिनानाऽऽननवादघोतसमाधिशास्त्रश्रुतिपूर्णकणः (अहम्)
योगाद् अरन्ध्रे हृदि यां निरन्ध्रे, सा वार्ता असती अपि अन्यं न एति ॥ ४४ ॥

व्याख्या—अथ हंसः स्वस्य विश्रामभाजनत्वं प्रतिपादयति—वार्तेति ।
विरिञ्चिग्यादिः=ब्रह्माजेकवदनश्चाह्वानगोष्ठितयोगशास्त्रश्रवणद्वन्तिश्रोत्रः, अं
योगाद्=उपायान्, अरन्ध्रे=छिद्ररहिते, हृदि=हृदये, यां=वार्ता, निरन्ध्रे=
नित्यम् आकृणोमि, सा=तादृशी, वार्ता=लोकवार्ता, किमुत रहस्यवार्ता
इति शेषः । असती अपि=अतयादृता अपि, विनोदाऽयं कथिता अपि, किमुत
ननीति भावः । अन्यम्=अनरं, दोषव्याङ्गिन् पुरयमपीति भावः, न एति=
गच्छति, अनोऽश्मन्तःपुरस्त्रीणां परमविश्रमनीय इति भावः ॥ ४४ ॥

अनुवाद—ब्रह्माजीके अनेक मुन्दीके व्याख्यानमे शुद्ध क्रिये गये योगशास्त्रके
श्रवणसे पूर्ण कर्णोंवाला मैं, छिद्ररहित हृदयमें जिस वृत्तान्तको उपायसे रीत
केता है, वह वृत्तान्त भले ही झूठा क्यों न हो, इसके पास नहीं
पहुँचता ॥ ४४ ॥

टिप्पणी—विरिञ्चिनानानेति=विरिञ्चे. नानाऽननानि (प० त०).
तैः वादः (तृ० त०), तेन धीतम् (तृ० त०), तच्च तत् समाधिशास्त्र
(क० धा०), तस्य श्रुतिः (प० त०) । पूर्णौ कर्णौ यस्य सः (बहु०) ।
विरिञ्चिनानाऽऽननवादघोतसमाधिशास्त्रश्रुत्या पूर्णकणः (तृ० त०) ।
अरन्ध्रे=अविद्यमानं रन्ध्रं यस्य तत्, तस्मिन् (नञ्बहु०) । निरन्ध्रे=

६२+लट्+इट । जमती=न सती (नञ०) । इस पत्रमे वार्त्तानिरोधमे विरिञ्चि इत्यादि पदार्थोकी हेतुतामे काव्यजिह्व अलङ्कार है ॥ ४४ ॥

नञाश्रयेण त्रिदिवोपभोग तवाऽनवाप्य लभते वताया ।

कुमुदतीवेदुपरिग्रहेण ज्योत्स्नोत्तम दुर्लभमम्बुजिन्या ॥ ४५ ॥

अन्वय — तव अनवाप्य त्रिविवाभोगम् अम्बुजिन्या दुर्लभ ज्योत्स्नोत्तमम् इदुपरिग्रहेण कुमुदती इव नलाश्रयेण जया लभते वत ॥ ४५ ॥

व्याख्या — अय पद्यद्वयेन दमयत्या नलाश्रुराममुदीरयति—नलाश्रयेनेति । (हे राजकुमारि !) तव=भवत्या, अनवाप्यम्=अप्राप्य, नलम्बी-कागऽमावादिनि भाव । त्रिदिवोपभोग=स्वर्गोपभोग, नलस्य इन्द्र-सदृशैश्वर्यत्वादिति भाव । अम्बुजिन्या=कमलि-या, दुर्लभ=दुःप्राप्य, ज्योत्स्ना-मव=चन्द्रिकाभोगम्, इन्दुपरिग्रहेण=चन्द्राऽङ्गीकारेण, कुमुदती इव=कुमुदिति इव, नलाश्रयेण=नलम्बीकरणेन, अग्या=भवत्या भिन्ना वाचित् ललना, लभते=प्राप्नोति, वत=संदस्य विषयोऽयमिति भाव ॥ ४५ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) आपसे अप्राप्य स्वर्गका उपभोग, कमलिनी-से दुःप्राप्य चादनीका भोग चन्द्रमाके अङ्गीकार करीमे कुमुदिनीके समान नल-क आश्रयसे दूसरी स्त्री प्राप्त करती है । खेद है ॥ ४५ ॥

टिप्पणी—तव=“अनवाप्यम्” इसके योगसे “कृत्याना कर्त्तरि वा” इस सूत्रमे तृतीयाके अर्थमें पड़ी । त्रिदिवोपभोग=त्रिदिवस्य उपभोग, तम् (प० त०) । दुर्लभ=दुर्+लभ्+लृ+अम् । ज्योत्स्नोत्तमव=ज्योत्स्नाया उत्तमव, तम् (प० त०) । इन्दुपरिग्रहेण=इन्दो परिग्रह, तेन (प० त०) । कुमुदती=कुमुदानि सति यस्या सा, कुमुद शब्दमे “कुमुदनद्वेतेभ्यो इमनुप्” इस सूत्रसे इमनुप् प्रत्यय । “मादुपघायाश्च मतोर्वोऽप्यवादिभ्य” इससे मकारके स्थानमे वस्तर । “उगितश्च” इस सूत्रसे ङीप् । नलाश्रयेण=नलस्य आश्रय, तेन (प० त०) । इस पत्रमे उपमा अलङ्कार है ॥ ४५ ॥

तर्नपधाऽनूदतया दुराप शर्म त्वयाऽस्मत्कृतचाटुजन्म ।

रसालवल्ग्या मधुपाऽनुविद्ध सोभाग्यमप्राप्तवसन्तयेव ॥ ४६ ॥

अन्वय — तत् अस्मत्कृतचाटुजन्म शर्म त्वया अप्राप्तवसन्तया रसालवल्ग्या मधुपाऽनुविद्ध सोभाग्यम् इव नैपवाऽनूदतया दुरापम् ॥ ४६ ॥

व्याख्या—तत्=प्रसिद्धम्, अस्मत्कृतचाटुजन्म=मत्प्रयुक्तप्रियवाक्योत्पन्न, शर्म=सुख, त्वया=भवत्या, अप्राप्तवसन्तया=वसन्तानधिष्ठिता, रसाल-

वल्त्या=आम्रश्रेण्या, मधुपाऽनुविद्धं=भ्रमरकृतं, सौभाग्यम् इव=सौन्दर्यम् इव, नैपधाऽनूढतया=नलेन अपरिणीततया, दुरापं=दुष्प्राप्यम्, नलपरिग्रहाय भवत्या यत्नः कार्यं इति भावः ॥ ४६ ॥

अनुवाद—मुससे कहे गये प्रियवाक्योंसे उत्पन्न सुख, आपसे वसन्त ऋतुको अप्राप्त आम्रोंकी श्रेणीसे भीरेसे किये गये सौन्दर्यकी तरह नलके साथ विवाह न होमेसे दुष्प्राप्य है ॥ ४६ ॥

टिप्पणी—अस्मत्कृतचाटुजन्म=अस्माभिः कृतानि (तृ० त०), अस्मत्कृतानि च तानि चाटूनि (क० घा०), तेभ्यो जन्म यस्य तत् (व्यधिकरण-बहु०) । अप्राप्तवसन्तया=न प्राप्तः अप्राप्तः (नब०) । अप्राप्तो वसन्तो यया सा अप्राप्तवसन्ता, तया (बहु०) । रसालवल्त्या=रसालानां वल्ली, तया (प० त०) । मधुपाऽनुविद्धं=मधु पिवन्तीति मधुपाः, मधु + पा + कः । मधुपैः अनुविद्धम् (तृ० त०) । नैपधाऽनूढतया=निपधानामयं नैपधः, निपध + अण् । अनूढया भावः अनूढता, अनूढा + तल् + टाप् । “सामान्ये नपुंसकम्” इससे नपुंसकता । नैपधेन अनूढता, तया (तृ० त०) । दुरापं=दुःखेन आप्नुं शक्यम्, दुर् + आप् + खल् । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ४६ ॥

तस्यैव वा यास्यसि किं न हस्तं दृष्टं विधेः केन मनः प्रविश्य ।

अजातपाणिग्रहणाऽसि तावद्रूपस्वरूपाऽतिशयाऽऽश्रयश्च ॥ ४७ ॥

अन्वयः—वा तस्य एव हस्तं किं न यास्यसि ? केन विधेः मन एव प्रविश्य दृष्टम् ? अजातपाणिग्रहणा असि, रूपस्वरूपाऽतिशयाऽऽश्रयश्च (असि) ॥ ४७ ॥

व्याख्या—अथ हंसो भैम्याः पुनर्नलप्राप्त्याशां जनयति—तस्यैवेति । वा=अथवा, तस्य एव=नलस्य एव, हस्तं=पाणि, किं, न यास्यसि=न प्राप्स्यसि ? यास्यस्येवेत्यर्थः । केन=जनेन, विधेः=ब्रह्मणः, मन एव=चित्तम् एव, प्रविश्य=प्रवेशं कृत्वा, दृष्टम्=अवलोकितम्, विध्यनुकूलताऽपि सम्भावितेति भावः । यतः—अजातपाणिग्रहणा=अकृतविवाहा, असि=वर्तसे, रूपस्वरूपाऽतिशयाऽऽश्रयश्च=सौन्दर्यशीलप्रकर्षाऽऽधारश्च, असि=विद्यसे, योग्यगुणाश्रयत्वाच्च नलहस्तमेव गमिष्यतीति भावः ॥ ४७ ॥

अनुवाद—आप नलके ही हाथोंमें क्यों नहीं पड़ेंगी ? (पड़ेंगी ही) । किसने ब्रह्माके हृदयमें प्रवेश कर देखा है ? क्योंकि आपका विवाह भी नहीं हुआ है और आप सौन्दर्य और शीलके प्रकर्षकी आधार भी हैं ॥ ४७ ॥

टिप्पणी—यास्यसि=या + लृट् + सिप् । अजातपाणिग्रहणा=न जातम्

अजातम् (नञ्०) । पाणेश्रृङ्गणम् (य० त०) । अजात पाणिग्रहण यस्या सा (बहु०) । रूपस्वरूपाऽतिशयाऽऽश्रय = रूप च स्वरूप च स्वरूपे (द्वन्द्व०) । तयो अतिशय (य० त०) तस्य आश्रय (य० त०) ॥ ४७ ॥

निशा शशाङ्कं शिवया गिरीश, धिया हरि योजयत प्रतीत ।

विधेरपि स्वारसिक प्रयास परस्पर योग्यसमागमाय ॥ ४८ ॥

अश्वत्थ — निशा शशाङ्क, शिवया गिरीश, धिया हरि योजयत विधे प्रयासोऽपि परस्पर योग्यसमागमाय एव स्वारसिक प्रतीत ॥ ४८ ॥

शब्दार्था — निशा = रात्र्या, शशाङ्क = चन्द्रमस, शिवया = पावत्या, गिरीश = शिव, धिया = लक्ष्म्या, हरि = विष्णु योजयत = संयोग प्रापयत, विधे = ग्रहण प्रयास अति = यत्न अपि परस्परम् = अयोग्य योग्यसमागमाय एव = भर्त्सन्नुद्दिष्टाय एव, स्वारसिक = स्थानुरागप्रवृत्त, प्रतीत = प्रसिद्ध, निशाशशाङ्कादिदृष्टा-तादपि विधिसङ्कल्प सुज्ञाय इति भाव ।

अनुवाद — रात्रिके साथ चन्द्रमाको, पावतीसे शिवजीको, लक्ष्मीसे नारायणको मित्रानेवाले ग्रहणाजीवा प्रयत्न भी परस्परमे योग्योके समागमे दिए ही अपने अनुरागसे प्रवृत्त है — ऐसा प्रतीत होता है ॥ ४८ ॥

टिप्पणी — निशा = "पद्मोमासहस्त्रिंशत्तन्" इम सूत्रसे शम् आदि विभक्तियोंके परे रहते निशाके स्थानमे निश आदेश । शशाङ्क = शश अङ्क परम स, तम् (बहु०) । गिरीश = गिरेरीश, तम् (य० त०) । योजयत = योजयतीति योजयन् तस्य, युञ् + णिच् + लट् (शतृ) + इत् । योग्यसमागमाय = योग्या च योग्यश्च योग्यौ, "पुमान् स्त्रिया" दसमे एकशेष । योग्ययो समागम, तस्मै (य० त०) । स्वारसिक = स्वस्य रस (य० त०), "शृङ्गा-रादौ विषे धीर्ये गुणे राग इवे रस" इत्यमर । स्वरमेव चरतीति, स्वरम शब्दसे "चरति" इम सूत्रसे ठक् प्रत्यय । प्रतीत = "प्रतीते प्रवित्तव्यात वित्तविजातविश्रुता" इत्यमर । दस पद्यमे सम अलङ्कार है, समका लक्षण है — "सम स्यादानुरूप्येण दलाघा या योग्यवस्तुनो ।"

(सा० द० १०-१२) ॥ ४८ ॥

वेलाऽतिगस्त्रैणगुणाऽन्धिवेणी न योग्ययोग्याऽसि नलेतरेण ।

सन्दर्भ्यते दर्शगुणेन मल्लीमाला न मृद्वो भृशक्वक्षेण ॥ ४९ ॥

अश्वत्थ — वेलाऽतिगस्त्रैणगुणाऽन्धिवेणी (त्वम्) नलेतरेण योग्ययोग्या न असि । (तथाहि) मृद्वो मल्लीमाला भृशक्वक्षेण दशगुणेन न सन्दर्भ्यते ॥ ४९ ॥

व्याख्या—नलादितरेण भैम्याः सम्बन्धस्यानोचित्यं वैधर्म्यमूलकदृष्टान्ता-
लङ्कारेण प्रतिपादयन्—वेलाऽतिगेति । (हे भैमि !) वेलाऽतिगस्त्रैण गुणाऽधि-
वेणी = नि.सीमस्त्रीगुणममुद्रप्रवाहरूपा त्वं, नलेतरेण—नलात् = नैपघान्,
इतरेण = अन्येन जनेन, योगयोग्या = सम्बन्धाऽर्हा, न असि = नो वर्तसे ।
यतः, मृद्वी = कोमला, मल्लीमाला = भूपदीपुष्पत्रक्, भृशकंकशेन = अतिशय-
कठोरेण, दभंगुणेन = कुशतन्तुना, न मन्दम्यते = न ग्रथ्यते ॥ ४९ ॥

अनुवाद—(हे दमयन्ती !) नि सीम (असंख्य) स्त्रियोके गुणरूप ममुद्रकी
प्रवाह सरीखी आप, नलसे भिन्न पुरुषसे सम्बन्धके योग्य नहीं है । जैसे—
कोमल बेचीकी माला अत्यन्त कठोर कुशकी रस्तीसे नहीं गूधी जाती
है ॥ ४९ ॥

टिप्पणी—वेलाऽतिगस्त्रैण गुणाऽधिवेणी = वेलाम् अतिक्रम्य गच्छन्तीति
वेलाऽतिगाः, वेला + अति + गम् + ड + जस् । स्त्रीणाम् इमे स्त्रैणाः, स्त्री शब्द-
ने “स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्सत्तौ भवनात्” इस सूत्रसे नञ् प्रत्यय । स्त्रैणाश्च ते गुणाः
(क० घा०), ते एव अध्विः (रूपक०), तस्य वेणी (प० त०) । “वेलाऽधि,
जलबन्धने काले सीम्नि च” इति ‘वेणी तु केशबन्धे जलयुतो’ इति च वैजयन्ती ।
नलेतरेण = नलात् इतरः, तेन, नल शब्दसे ‘इतर’ पदके योगमें ‘अन्यारादि-
तरतेदिकशब्दाऽनूनरपदाजाहियुक्ते’ इस सूत्रसे पञ्चमी विभक्ति (प० त०) ।
योगयोग्या = योगस्य योग्या (प० त०), ‘योगः सन्नह्नोपायध्यानसङ्गति-
युक्तिषु’ इत्यमरः । मृद्वी = मृदु शब्दसे ‘वोतो गुणवचनात्’ इस सूत्रसे ङीप् ।
मल्लीमाला = मल्लीनां माला (प० त०) । ‘तृणशून्यं तु मल्लिका, ‘भूप-
दीशीतभीरुचे’ इत्यमरः । भृशकंकशेन = भृशं (यथा तथा) कंकशः, तेन
(नुप्पुषा) । दभंगुणेन = दभस्य गुणः, तेन (प० त०), ‘अस्त्री कुशं कुयो
दभः पवित्रम्’ इत्यमरः । मन्दम्यते = ‘सम्’ उपसर्गपूर्वकं ‘दभ ग्रन्थे’ इस घातुमें
वमंमे लट् + त । इस पद्यमें वैधर्म्यसे दृष्टान्त अलङ्कार है, उमका लक्षण—

“दृष्टान्तस्तु सधर्मस्य वस्तुनः प्रतिविम्बनम् ।” (सा० द० १०-६९) ॥ ४९ ॥

विधि वधूमृष्टिमपृच्छमेव तद्यानयुगो नलकेलियोग्याम् ।

त्वन्नामवर्णा इव कर्णपीता मयाऽस्य सङ्क्रीडति चक्रचक्रे ॥ ५० ॥

अन्वयः—विधि तद्यानयुगः (सन्) नलकेलियोग्यां वधूमृष्टिम् अपृच्छम्
एव । मया अस्य चक्रचक्रे सङ्क्रीडति (सति) तन्नामवर्णा इव कर्णपीताः ॥ ५० ॥

व्याख्या—विधि = ब्रह्माणं, तद्यानयुगः = ब्रह्मरयवोढा सन्, अहमिति

शेष । नलकेलियोग्या = नैपथक्रीडाऽर्हा, वधूसृष्टि = रत्नीनिर्माणम्, अपृच्छम्
एव = पृष्टवान् एव । सत, मया = हसेन विद्विवाहनेन, अस्य = विजे,
चक्रचक्रे = रथाऽङ्गसमूहे सङ्क्रीडति = नृजति सति, तन्नामवर्णाः = भवदान्वाऽ-
क्षरा इव, कणपीता = शोत्रेन्द्रियकृतीता ॥ ५० ॥

अनुवाद—ब्रह्माजीसे उनके रथको खींचते हुए मैंने नलकी क्रीडाके योग्य
कौन भी स्त्री आपने रची है—ऐसा पूछ ही लिया । तब मैंने ब्रह्माजीके रथके
पहियोकी आवाज करनेपर आपके नामके अक्षरोकी सुना हुआ सा प्रतीत
होता है ॥ ५० ॥

द्विपणी—त्रिभिः = प्रच्छ धातुके द्विकर्मक होनेसे यह गौणकर्म है ।
तद्यानयुग्य = युग बहतीति युग्य, युग सत्यसे “तद्वहति रथयुगप्रासङ्गम्” इति
सूत्रसे यत् प्रत्यय । तस्य यानम् (प० त०), तस्य युग्य (प० त०) ।
नलकेलियोग्या = नलस्य केलि (प० त०), तस्य योग्या, ताम् (प० त०) ।
वधूसृष्टि = वधूरा सृष्टि, ताम् (प० त०) । यह मुख्यकर्म है । अपृच्छम् =
प्रच्छ + लङ् + मिप्, चक्रचक्रे = चक्राणां चक्र (समूह), तस्मिन् (प० त०),
सङ्क्रीडति = सम् + क्रीड + क् (शतृ) + ङि, यहाँपर ‘समोऽकूजने’ इस
वाक्यसे कूजन होनेसे आत्मनेपद नहीं हुआ । त्वन्नामवर्णा = तब नाम
(प० त०), तस्य वर्णा (प० त०) । कणपीता = कर्णाभ्यां पीता
(तृ० त०) । पहियोकी आवाजने ब्रह्माजीके वाक्यको अच्छी तरहसे नहीं
सुना, यह तात्पर्य है ॥ ५० ॥

अनेन परया त्वयि योजितायां विज्ञत्वकीर्त्या गतजन्मो वा ।

जनाऽपवादाऽणवमुत्तरीतु विधा विधातु क्तमा तरी स्यात् ॥ ५१ ॥

अन्वय—वा अ येन परया त्वयि योजितायां विज्ञत्वकीर्त्या गतजन्मन
विधातु जनाऽपवादाऽणवम् उत्तरीतु क्तमा विधा तरी स्यात् ॥ ५१ ॥

व्याख्या—वा = अथवा, अ-येन = अपरेण, नलेतरेणेति भाव । परया =
भर्त्रा, त्वयि = भवत्या, योजिताया = धृतिताया सत्या, विज्ञत्वकीर्त्या =
अभिज्ञत्वख्यात्या एव, गतजन्मत = यापिताऽऽपुप, विधातु = ब्रह्मण, जना-
ऽपवादाऽणवम् = लोकनिर्वाससमुद्रम्, उत्तरीतु = निस्तरीतु, क्तमा विधा = क
प्रकार, तरी = नौका, स्यात् = भवेत्, न काऽपीत्यय । अतो लोकापवाद-
भीतेरपि ब्रह्मणा त्व नलेनैव योजनीयेति भाव ॥ ५१ ॥

अनुवाद—अथवा दूसरे (नलसे भिन्न) पतिके साथ आपका योग करनेपर

“ये अभिज्ञ (जानकार) है” प्रसिद्धिसे ही आयुको वितानेवाले ब्रह्माजीके लिए लोकापवादस्वरूप समुद्रको पार करनेके लिए कौन-सा उपाय नौकाका काम देगा ? ॥ ५१ ॥

टिप्पणी—विज्ञत्वकीर्त्या=विज्ञस्य भावो विज्ञत्वम्, विज्ञ + त्व । विज्ञत्वस्य कीर्तिः, तथा (प० त०) । गतजन्मनः=‘गतं जन्म यस्य स गतजन्मा’ तस्य (बहु०) । जनाऽपवादाऽण्वं=जनानाम् अपवादः (प० त०), “अवर्णाऽक्षेपनिर्वादिपरीवादाऽपवादवत्” इत्यमरः । जनाऽपवाद एव अण्वं, तत् (रूपक०) । उत्तरीतुम्=उद् + तृ + तुमुन् । “तृतो वा” इससे दीर्घ । तरीः=तरन्त्यनया इति, तू धातुसे “अवितृस्तृतन्त्रिभ्य ईः” इम औणादिक सूत्रसे ई प्रत्यय । “स्त्रियां नौस्तरणिस्तरिः” इत्यमरः ॥ ५१ ॥

आस्तां तदप्रस्तुतचिन्तयाऽलं, मयाऽसि तन्वि ! श्रमिताऽतिवेलम् ।

सोऽहं तदागः परिमार्ष्टुकामस्तवेप्सितं किं विदधेऽभिधेहि ॥ ५२ ॥

अन्वय—तत् आस्ताम्, अप्रस्तुतचिन्तया अगम् । हे तन्वि ! मया अतिवेलं श्रमिता असि । तत् आगः परिमार्ष्टुकामः सोऽहं किं तव ईप्सितं विदधे ? अभिधेहि ॥ ५२ ॥

व्याख्या—दमयन्त्या अभिप्रायं ज्ञातुमुपसंहरति—आस्तामिति । (हे भैमि !) तत्=पूर्वोक्तं, नलवर्णनमित्यर्थः, आस्तां=तिष्ठन्तु, अप्रस्तुतचिन्तया=अप्रकृतविचारेण, अलं=पर्याप्तम्, अप्रस्तुतचिन्तया साध्यं नाऽस्तीति भावः । हे तन्वि=हे कुशाङ्गि ! मया=हंसेन, अतिवेलं=भृशं, श्रमिता=तेदिता, अमि=वर्तसे, त्वमिति शेषः । तत्=श्रमणरूपम्, आगः=अपराधं, परिमार्ष्टुकामः=परिहर्तुकामः, मः=तादृशः, अहम्=अपराद्धा, किं, तव=भवत्याः, ईप्सितम्=अभीष्टं, मनोरथमिति भावः । विदधे=कुर्वे । अभिधेहि=ब्रूहि ॥ ५२ ॥

अनुवाद—वह वर्णन इतना ही हो । अप्रस्तुत विषयकी चिन्ता नहीं करनी चाहिए । हे कुशाङ्गि ! आप मुझसे बहुत ही परिश्रान्त बनाई गई हैं । उस अपराधको हटानेकी इच्छा करनेवाला मैं आपका कौन-सा मनोरथ पूरा करूँ ? कहिए ॥ ५२ ॥

टिप्पणी—आस्ताम्=“आस उपवेशने” धातुसे लोट् + त । अप्रस्तुतचिन्तया=न प्रस्तुतः अप्रस्तुतः (नञ्०) । तस्य चिन्ता, तथा (प० त०) । “अलम्” इस पदसे गम्यमान साधन क्रियाकी अपेक्षासे करण होनेसे तृतीया ।

अमिता=अम्+णिच्+क्त (कर्ममें)+टाप् । आग=“आगोऽपराधो मनुष्य” इत्यमरः । परिमार्ष्टुकाम=परिमार्ष्टुं कामो यस्य स (बहु०), ‘तु काममनसोरपि’ इससे मकारका लोप । ईप्सिनम्=वाप्+सन्+क्त । विदधे=वि+धाञ्+लट्+इट् । अमिघेहि=अभि+घा+लोट्+सिप् ॥ ५२ ॥

इतीरयित्वा विरराम पत्नी स राजपुत्रीहृदयं बुभुत्सु ।

हृदे गभीरे हृदि चाऽवगाढे शसन्ति कार्याऽवतर हि सन्त ॥ ५३ ॥

अन्वय —स पत्नी इति ईरयित्वा राजपुत्रीहृदयं बुभुत्सु विरराम । हि सन्त गभीरे हृदि हृदे च अवगाढे (सति) कार्याऽवतर शसन्ति ॥ ५३ ॥

व्याख्या—स=पूर्वोक्त, पत्नी=पत्नी, हस, इति=पूर्वोक्त वानयम् ईरयित्वा=उक्त्वा, राजपुत्रीहृदय=दमयन्तीवित्त, बुभुत्सु=जिज्ञासु, गभीरी नले साऽनुरागाऽस्ति नो वेति जिज्ञासु सन्निति भाव । विरराम=तूष्णीं बभूव । उक्तमर्थमर्थान्तरस्यासेन दृढयति—हृद इति । हि=यस्मात्कारणात्, सन्त=सज्जना, कार्याशा इति भाव । गभीरे=अगाधे, हृदि=चित्ते, हृदे च=जलाशये च, अवगाढे=प्रविश्य दृष्टे सति, कार्याऽवतर=कार्यस्य=स्नानादे, रहस्योक्तञ्च=अवतर, तीर्थं प्रस्ताव च, शसन्ति=कथयन्ति, अवगाहनाऽभावे सति अनर्थं स्यादिति भाव ॥ ५३ ॥

अनुवाद—वह पत्नी (हस) ऐसा कहकर राजपुत्री (दमयन्ती) ने अमिप्राय को जाननेकी इच्छा करता हुआ चुप हो गया, क्योंकि विद्वान् लोग जैसे गम्भीर जलाशय में प्रवेश कर देखने पर उतरने का प्रस्ताव करते हैं वैसे ही गम्भीर हृदयको टटोलनेपर ही रहस्य कहते हैं ॥ ५३ ॥

टिप्पणी—ईरयित्वा=ईर+णिच्+क्वा । राजपुत्रीहृदय=राज्ञ पुत्री (प० त०), तस्या हृदय, तत् (प० त०) । “बुभुत्सु” इम उ प्रत्ययाऽतपदके योगे “न लोकाऽव्ययनिष्ठाखलर्थतृणाम्” इससे पत्नी विभक्तिवा निषेध, बुभुत्सु=बुध्+सन्+उ । विरराम=“व्याहपरिभ्यो रम” इससे परस्मैपद । वि+रम्+लिट्+तिप् । अवगाढे=अव+गाह्+क्त+ङि । कार्याऽवतर=कार्यस्य अवतर, तम् (प० त०) । शसन्ति=शस+लट्+ञि । इस पद्यमें अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ ५३ ॥

किञ्चित्तिरग्रीनविलोलमोर्लविचिन्ध वाच्य मनसा मुहूर्तम् ।

पतत्रिण सा पृथिवीन्द्रपुत्री जगाद वज्रेण सृणीकृतेन्दु ॥ ५४ ॥

अन्वयः— किञ्चित्तिरश्चीनविलोलमौलिः वक्त्रेण तृणीकृतेन्दुः सा पृथिवीन्द्र-
पुत्री मुहूर्तं मनसा वाच्यं विचिन्त्य पतत्रिणं जगाद ॥ ५४ ॥

व्याख्या—किञ्चित्तिरश्चीनविलोलमौलिः=स्तोकतिर्यक्कृतचञ्चलकेशवन्धा
वक्त्रेण=मुखेन, तृणीकृतेन्दुः=अधःकृतचन्द्रा, मा=पूर्वोक्ता, पृथिवीन्द्रपुत्री=
राजकुमारी, दमयन्ती, मुहूर्तं=कञ्चित्कालं, मनसा=चित्तेन, वाच्यं=
वक्तव्यं वचनं, विचिन्त्य=विचार्य, पतत्रिणं=पक्षिणं हंसं, जगाद=
उवाच ॥ ५४ ॥

अनुवाद—चञ्चल केशवन्धको कुछ तिरछा करती हुई और मुखसे चन्द्रमा-
को मात करती हुई उस राजकुमारी (दमयन्ती) ने कुछ समय तक मनसे
वक्तव्य वचनका विचार कर हंसको कहा ॥ ५४ ॥

टिप्पणी—किञ्चित्तिरश्चीनविलोलमौलिः=किञ्चित्तिरश्चीना विलोला
मौलिर्यस्याः सा (बहु), “चूडा किरीटं केशाश्च संयता मौलयस्त्रयः”
इत्यमरः । तृणीकृतेन्दुः=अतृणं तृणं यथा सम्पद्यते तथा कृतस्तृणीकृतः, तृण +
चि + कृ + क्तः । तृणीकृत इन्दुः यया सा (बहु०) । पृथिवीन्द्रपुत्री=पृथिव्या
इन्द्रः (प० त०), तस्य पुत्री (प० त०) । मुहूर्तं=“कालाऽध्वनोरत्यन्त-
संयोगे” इससे द्वितीया । जगाद=गद् + लिट् + तिप् । इम पद्यमें उपमा
अलङ्कार है ॥ ५४ ॥

धिक् चापले वत्सिमवत्सलत्वं, यत्प्रेरणादुत्तरलीभवन्त्या ।

समीरसङ्गादिव नीरभङ्ग्या मया तदस्यस्त्वमुपद्रुतोऽसि ॥ ५५ ॥

अन्वयः—चापले वत्सिमवत्सलत्वं धिक् ! यत्प्रेरणात् उत्तरलीभवन्त्या मया
समीरसङ्गात् (उत्तरलीभवन्त्या) नीरभङ्ग्या इव तदस्यः त्वम् उपद्रुतः
असि ॥ ५५ ॥

व्याख्या=चापले=चपलकर्मणि, वत्सिमवत्सलत्वं=वाल्म्यप्रयुक्त-
चापलमित्यर्थः, धिक्, यत्प्रेरणात्=चापलप्रेरणात्, उत्तरलीभवन्त्या=चपलाय-
मानया, मया=भैम्या, समीरसङ्गात्=वाताऽऽघातात्, उत्तरलीभवन्त्या=
चपलायमानया, नीरभङ्ग्या इव=जलतरङ्गेण इव, तदस्यः=उदामीनः, तीरं
गतश्च, त्वं=हंसः, उपद्रुतः=पीडितः, असि=वर्तमे, मदीयं बालचापलं त्वया
सोढव्यमिति भावः ॥ ५५ ॥

अनुवाद—चञ्चल कर्ममें बालभावसे होनेवाली आसक्तिको धिक्कार है,
जिसकी प्रेरणासे चञ्चल होनेवाली मुझसे वायुके आघातसे चञ्चल होनेवाली

जलको तरङ्गसे उदासीन आप किनारेमे रहे हुए (व्यक्ति) के समान पीड़ित हो गये है ॥ ५५ ॥

टिप्पणी—चापये=चपल + अण । वसिमवत्सलत्व=वत्सल्य भावो वसिमा, वत्स + इमनिच् । वत्सलस्य भावा वत्सलत्वम् । वत्सल + त्व । वसिस्मिन् वत्सलत्व, तत् (स० त०), 'ऽिक्' व योगमे द्वितीया । यत्प्रेरेणात्=यस्य प्रेरण, तस्मात् (प० त०) । उत्तरलीभवत्या=उत्तरल + चि + भू + लट् + शतृ + ङोप् + टा । समीरसङ्गात्=समीरस्य सङ्ग, तस्मात् (प० त०), हेतुमे पञ्चमी । नीरमङ्गया=नीरस्य भङ्गी, तथा (प० त०) । तटस्य =तट + स्या + च् । उपद्रुत =उप + द्रु + क्त । इस पद्यमे उपमा अलङ्कार है ॥ ५५ ॥

आदर्शता स्वच्छतया प्रयासि, सता स तावत् दशनीय ।

आग पुरस्कुर्वति सागस मा यस्यात्मनीव प्रतिबिम्बित ते ॥ ५६ ॥

अथ —स्वच्छतया आदर्शता प्रयासि । यस्य ते सागस मा पुरस्कुर्वति आत्मनि इदम् आग प्रतिबिम्बितम् । स सता तावत् दर्शनीय ॥ ५६ ॥

व्याख्या—(हे हस !) स्वच्छतया=निर्मलत्वेन, आदर्शता=दर्पणत्व, प्रयासि=प्राप्नोमि । यस्य=स्वच्छस्य, ते=तव, साऽऽगस=साऽपराधा, मा=भैमी, पुरस्कुर्वति=पूजयति, “किमीप्सित विदधेऽभिघेहि” (३-५२), इत्यादि कथनेनति भाव, अग्रे कुर्वणि च, आत्मनि=बुद्धौ, स्वरूपे च, इदं=मदीयम् भवद्ग्रहणोद्योगरूपमिति भाव । आग=अपराध, प्रतिबिम्बित=प्रतिफलित, पुरोवर्तिधर्माणामात्मनि सङ्क्रमणादादर्शोऽमीत्यय । तत किम् ? इत्यत आह—म आदर्श, सता=सज्जनाना, तावत्=प्रथम, दशनीय = अवलोकनीय, पूज्यश्च ॥ ५६ ॥

अनुवाद—(हे हस !) तुम निर्मल होनेसे दणके भावको प्राप्त कर रहे हो, अपराधिनी मुझे सत्कार करनेसे अथवा सामने रखनेसे स्वच्छ तुम्हारी बुद्धि वा स्वरूपमें मेरा अपराध प्रतिबिम्बित हुआ है, वैसा आदर्श सज्जनोको दशनीय और पूजनीय है ॥ ५६ ॥

टिप्पणी—स्वच्छतया=स्वच्छ + तल् + टाप् + टा । आदर्शताम् = आदर्श + तल् + टाप् + अम् । प्रयासि = प्र + या + लट् + सिप् । सागस = आगसा सहिता साऽऽगा, ताम् (तुल्ययोगबहु०) । पुरस्कुर्वति=पुरस्करोतीति पुरस्कुर्वन्, तस्मिन्, पुरस + कृ + लट् (शतृ) + ङि । “पुरस्कृत पूजिते

स्यादभियुक्तेऽग्रतः कृते" इत्यमरः । आत्मनि=“आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्म वर्त्म च” इत्यमरः । आदर्श (दर्पण) की दर्शनीयतामें प्रमाण है—“रोचनं चन्दनं हेम मृदङ्गं दर्पणं मणिम् । गुरुमग्नि तथा सूर्य प्रातः पश्येत्सदा बुधः” ॥ ५६ ॥

अनायं सप्याचरितं कुमार्या भवान्मम क्षाम्यतु सौम्य ! तावत् ।

हंसोऽपि देवांश्शतयाऽसि वन्द्यः श्रीवत्सलक्ष्मेव हि मत्स्यमूर्तिः ॥ ५७ ॥

अन्वयः—हे सौम्य ! भवान् कुमार्या मम अनायंम् अपि आचरितं तावत् क्षाम्यतु । हंसोऽपि (त्वम्) देवांश्शतया मत्स्यमूर्तिः श्रीवत्सलक्ष्मा इव वन्द्यः असि ॥ ५७ ॥

व्याख्या—हे सौम्य!=हे सज्जन ! भवान्, कुमार्याः=शिशोः, मम, अनायंम् अपि=अनुचितम् अपि, आचरितं=आचरणं, त्वद्ग्रहणव्यवसायरूपमिति भावः । तावत्=प्रथमं, क्षाम्यतु=सहताम्, हंसस्य वन्द्यतां प्रतिपादयति—हंसोऽपि=मरालोऽपि, तिर्यंगपि, त्वमिति शेषः, देवांश्शतया=गुरांश्शत्वेन, मत्स्यमूर्तिः=मीनाऽवतारधारी, श्रीवत्सलक्ष्मा इव=विष्णुः इव, वन्द्यः=अभिवादनीयः, असि ॥ ५७ ॥

अनुवाद—हे सज्जन ! आप, कुमारी मेरे अनुचित आचरणको सहें । हंस होते हुए भी आप देवताके अंग होनेसे मत्स्यमूर्ति भगवान् विष्णुके समान अभिवादनके योग्य हैं ॥ ५७ ॥

टिप्पणी—हे सौम्य=सोमो देवताऽस्येति सौम्यः, तत्सम्युद्धो “सोमाटृचण्” इति सूत्रसे सोम शब्दसे टृचण् प्रत्यय “सौम्यं तु सुन्दरे सोमदैवते” इत्यमरः । अनायंम्=न आयंम् (नञ्०) । क्षाम्यतु=क्षमूप् + लोट् + तिप् । देवांश्शतया=देवस्य अंगः (प० त०), तस्य भावः देवांशता, तथा, देवांश + तल् + टाप् । मत्स्यमूर्तिः=मत्स्यस्य इव मूर्तिर्यस्य सः (व्यधिकरणवद्) । श्रीवत्सलक्ष्मा=श्रीवत्सो लक्ष्म यस्य सः (बहु०) ॥ ५७ ॥

मत्प्रीतिमाधित्ससि कां ? त्वदीक्षामुदं मदक्ष्णोरपि याऽतिशेताम् ।

निजाऽमृतैर्लोचनसेचनाद्वा पृथक्किमिन्दुः सृजति प्रजानाम् ? ॥ ५८ ॥

अन्वयः—(हे हंस !) कां मत्प्रीतिम् आधित्समि ? या मदक्ष्णोः त्वदीक्षामुदम् अतिशेताम् । इन्दु प्रजानां निजाऽमृतैः लोचनसेचनाद् पृथक् किं वा सृजति ? ॥ ५८ ॥

ध्याया—“तवेप्सित किं विदधेऽभिदेहि” इति ह्रस्वावयस्य उत्तरमाह—
मत्प्रीतिमिति (हे हस !) । का=वीदुशी, मत्प्रीति=मत्सुखम्, आधिरसमि=
आघातुम् (कर्तुम्) इच्छति, या=प्रीति, मददणो=मज्जनया, त्वदीक्षामुद=
भवदीक्षणप्रीतिम्, अनिषेताम्=अतिजामतु । दृष्टातालङ्कारेणोक्तमर्थं
समवयते—निजाऽमृतैरिति । इदु=चन्द्र, प्रजाना=जाना, निजाऽमृतै=
स्वोपयोग्यै, पोष्यतुल्ये, स्वकिरणैरिति भाव । लोचनसेचनात्=नयनसेवात्,
पृथक्=अथत्, किं वा सृजति=किं करोति ? न किञ्चित्करोतीति भाव ॥५७॥

अनुवाद—(हे हस !) तुम कौन भी मेरी प्रीति करनेकी इच्छा करने
हो ? जो (प्रीति) मेरी आँखोंकी तुम्हारे दशनसे होनेवाली प्रीतिको भी मात
करेगी । जैसे—चन्द्रमा अपनी अमृतमुन्य किरणोंसे नेत्रोंको सेवन करनेमें
अतिरिक्त और क्या करता है ? ॥ ५८ ॥

टिप्पणी—मत्प्रीति=मम प्रीति, साम् (प० त०) । आधिरसमि=
आङ् + धात् + सन् + लट् + सिप् । मददणो=मम अक्षिणी, तयो (प० त०) ।
त्वदीक्षामुद=त्व ईक्षा त्वदीक्षा (प० त०), सरपा मुत्, साम् (प० त०) ।
अनिषेताम्=अति + धीङ् + लोट् + त । निजाऽमृतै=निजस्य अमृतानि, तै
(प० त०) । लोचनसेचनात्=लोचनया सेवन, तस्मात् (स० त०), “पृथक्” ।
के योग में “पृथग्विनानानाभिस्तृतीयाऽयतरस्याम्” इससे पञ्चमी । सृजति=
सृज + लट् + तिप् । इस पद्यमें दृष्टात अलङ्कार है ॥ ५८ ॥

मनस्तु य नोऽस्मति जातु, यातु मनोरथ कण्ठपथ कथ स ? ।

का नाम बाला द्विजराजपाणिग्रहाऽभिलाष कथयेदभिज्ञा ? ॥ ५९ ॥

अन्वय—मन य जातु न उज्जति, स मनोरथ कण्ठपथ कथ यातु ?
अभिज्ञा का नाम बाला द्विजराजपाणिग्रहाऽभिलाष कथयेत् ? अथवा — हे द्विज !
अभिज्ञा का नाम बाला राजपाणिग्रहाऽभिलाष कथयेत् ? ॥ ५९ ॥

ध्याया—मन =मम चित्त, य=मनोरथ, जातु=कदापि, न उज्जति=
न जहाति, स =सादृश, मनोरथ =अभिलाष, कण्ठपथ=गलमार्ग, वाग्विष-
यम्, उपकण्ठदेश च, कथ=केन प्रकारेण, यातु=प्राप्नोतु । मनसा प्रतिबद्धस्य
मनोरथस्य कथ कण्ठपथे सञ्चरणमिति भाव । यत —अभिज्ञा=विवेकिनी, का
नाम बाला=का नाम स्त्री, द्विजराजपाणिग्रहाऽभिलाष=द्विजराजस्य =चन्द्रमस,
पाणिना=करेण, ग्रहे=ग्रहणे, अभिलाष=मनोरथम्, कथयेत्=ब्रूयात् ।
अथवा हे द्विज ! =हे पतिन् । का नाम बाला, राजपाणिग्रहाऽभिलाष=

नलपाणिग्रहणेच्छां, कथयेत्=ब्रूयात् । तथा च दुष्प्राप्यजनाऽभिलाषश्चन्द्र-
पाणिग्रहणसदृशः उपहासस्थानभूतः (सन्) लज्जावत्या कुमार्या कथं वक्तुं
शक्य इति भावः ॥ ५९ ॥

अनुवाद—मेरा चित्त जिस (मनोरथ) को कभी भी नहीं छोड़ता है, वह
मनोरथ कैसे कण्ठमार्ग (वचनविषय) को प्राप्त होगा ? विवेकवाली कौन-सी
स्त्री चन्द्रमाके पाणिग्रहणके अभिलाषको कहेगी ? (अथवा) हे हंस ! विवेकवाली
कौन-सी स्त्री राजा (नल) के पाणिग्रहणके अभिलाषको कहेगी ? ॥ ५९ ॥

टिप्पणी—कण्ठपथं=कण्ठस्य पन्थाः कण्ठपथः, तम् (प० त०), “ऋक्पू-
रब्धूःपयामानक्षे” इससे समासान्त अ प्रत्यय । द्विजराजपाणिग्रहाऽभिलाषं =
द्विजानां राजा द्विजराजः (प० त०), तस्य पाणिः (प० त०), तेन ग्रहः
(वृ० त०), तस्मिन् अभिलाषः, तम् (स० त०) । अथवा राजपाणिग्रहाऽभिलाषं
=राजः पाणिग्रहः (प० त०), तस्मिन् अभिलाषः, तम् (स० त०) । कथयेत्
=कथ + णिच् + विधिलिङ् + तिप् । इस पद्यमें श्लेष अलङ्कार है ॥ ५९ ॥

वाचं तदीयां परिपीय मृद्वीं मृद्वीकया तुल्यरसां स हंसः ।

तत्याज तोषं परपुष्टघुष्टे, घृणां च वीणाववणिते वितेने ॥ ६० ॥

अन्वय.—स हंसः मृद्वीकया तुल्यरसां मृद्वी तदीयां वाचं परिपीय परपुष्ट-
घुष्टे, तोषं तत्याज, वीणाववणिते च घृणां वितेने ॥ ६० ॥

व्याख्या—सः=पूर्वोक्तः, हंसः=मरालः, मृद्वीकया=द्राक्षया, तुल्यरसां
=समानस्वादां, मधुराऽर्थांमिति भावः । मृद्वी=कोमलां, तदीयां=दमयन्ती-
सम्बन्धिनी, वाचं=वाणी, परिपीय=अत्यादरात् आकर्ष्यं, परपुष्टघुष्टे=
कोकिलकूजिते, तोषं=प्रीति, तत्याज=त्यक्तवान्, वीणाववणिते च=वत्सली-
निनादे च, घृणां=जुगुप्सां, वितेने=चकार ॥ ६० ॥

अनुवाद—उस हंसने अंगूरके समान मधुर और कोमल दमयन्तीकी
वाणीको अत्यन्त आदरसे मुनकर कोयलके कूजितमें प्रीति छोड़ दी और वीनके
गद्दमें भी घृणा की ॥ ६० ॥

टिप्पणी—मृद्वीकया=“मृद्वीका गोस्तनी द्राक्षा” इत्यमरः । तुल्यरसां=
तुल्यो रसो यस्याः सा, ताम् (वहु०) । मृद्वी=मृदु शब्दसे “वोतो गुणवच-
नात्” इससे ङीप् । तदीयां=तस्य इयं तदीया, ताम् तद् + छ (ईय) +
टाप् + अम् । परिपीय=परि + पीङ् + क्त्वा (ल्यप्) । परपुष्टघुष्टे=परेण
पुष्टः (वृ० त०) । “वनप्रियः परभृतः कोकिलः पिक इत्यपि” इत्यमरः ।

परपुष्टेन पुष्ट, तस्मिन् (तृ० त०) । तत्याज = त्यज + लिट् + तिप् ।
वीणावद्वणिते = वीणाया वद्वणित, तस्मिन् (प० त०) । घृण = “घृणा
जुगुप्सादृषयो” इति विद्व । वितेने = वि + तन् + लिट् + ठ । इम पद्यमें
प्रतीप अलङ्कार है ॥ ६० ॥

मन्दाक्षमन्दाक्षरमुद्रमुक्त्वा तस्या समाकुञ्चितवाचि हस ।

तच्छसिते किञ्चन सशयालुगिरा मुखाऽम्भोजमय युयोज ॥ ६१ ॥

अथ — अयं हमो मन्दाक्षमन्दाक्षरमुद्रम् उक्त्वा तस्या समाकुञ्चितवाचि
(सत्याम्) तच्छसिते किञ्चन सशयालु मुखाऽम्भोज गिरा युयोज ॥ ६१ ॥

व्याख्या — मन्दाक्षमन्दाक्षरमुद्र = लज्जास्वस्पर्शविन्यासम् (यथा तथा)
उक्त्वा = उक्तिधाय, तस्या = दमयन्त्या, समाकुञ्चितवाचि = नियमितवचनाया
सत्याम् तच्छसिते = दमयन्तीभाषिते, किञ्चन = किञ्चित्, सशयालु = सन्दि-
हान सन्, मुखाऽम्भोज = वदनकमल, गिरा = वाण्या, युयोज = युक्तवान्, मुखेन
वाणीमुवाचेति भावः ॥ ६१ ॥

अनुवाद — लज्जासे वर्णविन्यासको मन्द करने चापण कर दमयन्तीके चुप
रह जानेपर उनके वचनमें कुछ सदेह करते हुए उस हसने मुखकमलको वाणी-
से युक्त किया अर्थात् कहा ॥ ६१ ॥

टिप्पणी — मन्दाक्षमन्दाक्षरमुद्र = मन्दाक्षेण मन्दा (तृ० त०), अक्षराणा
मुद्रा (प० त०), मन्दाक्षमन्दा अक्षरमुद्रा यस्मिन् (कर्मणि) तद्यथा तथा
(बहु०) । उक्त्वा = वृद्ध (वच्) + क्त्वा । समाकुञ्चितवाचि = समाकुञ्चिता
वाक् यथा सा, तस्याम् (बहु०) । तच्छसिते = तस्या ससित, तस्मिन् (प०
त०) । सशयालु = सदेने इति सशयालु, सम्-उपसर्गपूर्वक “शीघ्र स्वप्ने”
धातुसे “स्पृहि गृहिपतिदयिनिद्रातन्द्राथद्वाभ्य आलुब्” इम सूत्रमे “शीघ्रो
वाच्य” इति वातिकसे आलुब् प्रत्यय । मुखाऽम्भोज = मुखम् अम्भोजम् इव
तत् “उपमित व्याघ्रादिभि सामान्याऽप्ययोगे” इत्यसे समाम । युयोज = युज +
लिट् + तिप् (णल्) । इम पद्यमे उपमा अलङ्कार है ॥ ६१ ॥

करेण बाञ्छेद विधु विघर्तुं यमित्यमात्यादरिणी तपयम् ।

पातु श्रुतिभ्यामपि नाऽधिकुर्वे वर्णं श्रुतेर्वर्णं इवाऽन्तिम किम् ? ॥ ६२ ॥

अथ — (हे भूमि !) करेण विधु विघर्तुं बाञ्छा इव यम् अर्थम् इत्यम्
आदरिणी (सती) आत्य, तम् अर्थम् अन्तिमो वर्णं श्रुते वर्णम् इव श्रुतिभ्यां
पातुम् अपि न अधिकुर्वे किम् ? ॥ ६२ ॥

व्याख्या—(हे भैमि !) करेण = हस्तेन, विधुं = चन्द्रमसं, विधतुं = ग्रहीतुं, वाञ्छा इव = इच्छा इव यम्, अर्थम् = अभिधेयम् “द्विजराजपाणिग्रहाऽभिलापम्” इत्याद्युक्तप्रकारमित्यर्थः । आदरिणी = आदरयुक्ता सती, आत्य = ब्रवीपि, तं = तादृशम्, अर्थम् = अभिधेयम्, अन्तिमः = चरमः, वर्णः = शूद्र इत्यर्थः । श्रुतेः = वेदस्य, वर्णम् इव = अक्षरम् इव, श्रुतिभ्यां = कर्णाभ्यां, पातुम् अपि = पानं कर्तुम् अपि, श्रोतुम् अपीति भावः । न अधिकुर्वे किम् ? = न अधिकारी भवामि किम् ? अधिकारी अस्म्येवेत्यर्थः । सोऽर्थो वक्तव्य इति भावः ॥ ६२ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) हाथसे चन्द्रमाको ग्रहण करनेकी इच्छाके समान जिस अर्थको इस प्रकार आदरयुक्त होकर आप कहती हैं, उम अर्थको अन्तिम वर्ण (शूद्र) जैसे वेदके वर्णको सुननेके लिए अधिकारी नहीं है, वैसे मैं भी कानोसे सुननेका भी अधिकारी नहीं हूँ क्या ? ॥ ६२ ॥

टिप्पणी—विधतुं = वि + धृञ् + तुमुन् । आदरिणी = आदर + इनि + डीप् । नारायण पण्डितने “आदरिणी” ऐसा पाठ भी माना है, उस पक्षमें निर्भया यह अर्थ है, अदर + इनि + डीप् । आत्य = दू (आह) + लट् + सिप् । अन्तिमः = अन्ते भवः, ‘अन्त’ शब्दसे “अन्ताच्चेति वक्तव्यम्” इस वातिकसे इमच् प्रत्यय । “स्त्रीशूद्रौ नाऽधीयेताम्” इस उक्तिके अनुसार स्त्री और शूद्रको वेदके अध्ययनमें अधिकार न होनेसे सुननेमें भी अधिकार नहीं है, यह तात्पर्य है, इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ६२ ॥

अर्थाप्यते वा किमियद्भवत्या ? चित्तैरुपद्यानपि वर्तन्ते यः ।

यत्राऽन्धकारः खलु चेतसोऽपि जिह्येतैर्ब्रह्म तदप्यव्याप्यम् ॥ ६३ ॥

अन्वयः—(हे भैमि !) भवत्या किं वा इयत् अर्थाप्यते ? यः चित्तैरुपद्याम् अपि वर्तते । यत्र चेतसोऽपि अन्धकारः, तद् ब्रह्म अपि जिह्येतैः अवाप्यं खलु ॥ ६३ ॥

व्याख्या—ननु अत्यन्तदुर्लभत्वात्तमर्थं वक्तुं जिह्येमीत्याशङ्क्याह—अर्थाप्यते इति । (हे भैमि !) भवत्या = त्वया, किं वा, इयत् = एतावत्, यथा तथा, अर्थाप्यते = द्विजराजपाणिग्रहवत् अतिदुर्लभत्वेन आख्यायते । यः = अर्थः, चित्तैरुपद्याम् अपि = मनोमार्गे अपि, वर्तन्ते = विद्यते, अतः स कथं दुर्लभ इति भावः । तथा हि, यत्र = यस्मिन् ब्रह्मणि, चेतसोऽपि = मनसोऽपि, अन्धकारः = अग्राह्यत्वात्प्रतिबन्धः, “अवाङ्मनसगोचरम्” “यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह” इति श्रुतित इति भावः । तत् = तादृशं, दुर्लभमिति भावः । ब्रह्म

अपि=शुद्धचेतनरूप वस्त्वपि, जिहोतरं=अकृष्टि, कुशलबुद्धिमिरिति भावः । अवाप्य=प्राप्य, सन्तु=निश्चयेन, कुशलघोभिरमनोगोचरं ब्रह्माऽपि प्राप्यते, मनोगतं वस्तु प्राप्यत् इति किं वक्तव्यमिति भावः ॥ ६३ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) जो आपके चित्तरूप मागमे है, उसे क्यों आप दुर्लभरूप कह रही हैं, जहाँ चित्तका भी अघकार (प्रतिबन्ध) है, वह ब्रह्म भी कुशल बुद्धिवाले पुरुषसे प्राप्य है ॥ ६३ ॥

टिप्पणी—अर्थात्प्यते=अथ श्रियते, 'अर्थ' शब्दमें "सरकरोति तदाचष्ट" इससे णिच् प्रत्यय होकर "अर्जुनदेवयोरप्यापुवस्तव्य" इससे आपुक् होकर कममें लट् । चित्तैकपद्याम्=एक पादो यस्या सा एकपदी (बहु०) 'कुम्भपदीषु च' इससे निपातन, "सरणि पठति पद्या वतन्येकपदीति च" इत्यमरः । चित्तम् एव एकपदी, तस्याम् (रूपक०) । जिहोतरं=जिह्यात् इतरे, तै (प० त०) । अवाप्यम्=अवाप्नु योग्यम्, ज्ञा+आप्+यत् । इमं पद्यमे अर्थापत्ति अलङ्कार है ॥ ६३ ॥

ईशाऽणिमैश्वर्यविवर्तमध्ये । लोकेऽल्लोकेऽयल्लोकमध्ये ।

तिर्यङ्ममप्यञ्च मृपाऽनभिज्ञरसज्ञतोपज्ञसमज्ञमज्ञम् ॥ ६४ ॥

अन्वय — हे ईशाऽणिमैश्वर्यविवर्तमध्ये । लोकेऽल्लोकेऽयल्लोकमध्ये अज्ञ तिर्यङ्मम् (माम्) अपि मृपाऽनभिज्ञरसज्ञतोपज्ञसमज्ञम् अञ्च ॥ ६४ ॥

व्याख्या—हे ईशाऽणिमैश्वर्यविवर्तमध्ये । हे ईश्वराऽणुवविभूतिरूपातराऽवलगने । हे कृशोदरि । इति भावः । लोकेऽल्लोकेऽयल्लोकमध्ये=ब्रह्मलोक-वात्सिजनमध्ये, अज्ञम्=अनभिज्ञ, भूदमित्यर्थः । तिर्यङ्मम् अपि=पक्षिणमपि च, मामिति शेषः । मृपाऽनभिज्ञरसज्ञतोपज्ञसमज्ञम्=अदुताऽनभिज्ञरसनताऽऽद्यज्ञान-यसस्त्विनम्, अञ्च=विद्धि, मा सत्यवादिन जानीहीति भावः ॥ ६४ ॥

अनुवाद—हे ईश्वरके अणिमा ऐश्वर्यके समान सूक्ष्म कमरवाली ब्रह्मा-जीके लोकमें रहनेवाले प्राणियोंके मध्यमें अनभिज्ञ और पक्षी भी मुझको झूठमे अनभिज्ञ जानकारीरूप आदिज्ञान होनेसे यशवाले अर्थात् सत्यवादी जानिए ।

टिप्पणी—ईशाऽणिमैश्वर्यविवर्तमध्ये=अणोर्भावः अणिमा, अणु+इमनिच् । ईशस्य अणिमा (प० त०), स च तत् ऐश्वर्यम् (क० घा०), तस्य विवर्तं, तत्त्वतः अयथाभावः (प० त०), ईशाऽणिमैश्वर्यविवर्तो मध्ये यस्या सा, तत्सम्बुद्धौ (बहु०) । ईश्वरकी बाठ योगसिद्धिवा, जिन्हें ऐश्वर्य कहते हैं, वे ये हैं—

अणिमा महिमा चैव गरिमा लघिमा तथा ।

प्राप्तिः प्राकाम्यभीशित्वं वशित्वं चाष्टसिद्धयः ॥

अर्थात् अणिमा (बहुत सूक्ष्म होना), महिमा (बहुत बड़ा होना), गरिमा (अत्यन्त गुरुता), लघिमा (अत्यन्त लघुता), प्राप्ति (पदार्थको पानेकी शक्ति), प्राकाम्य (सब अमिलापोको पानेकी शक्ति), ईशित्व (उत्कृष्ट सामर्थ्य) और वशित्व (उत्कृष्ट स्वातन्त्र्य) । लोकेशलोकेशयलोकमध्ये=लोकानाम् ईशः (प० त०), “हिरण्यगर्भो लोकेशः स्वयम्भूश्चतुराननः” इत्यमरः । लोकेशस्य लोकः (प० त०), लोकेशलोके शेरते इति लोकेशलोकेशयाः, लोकेशलोक-उप-पदपूर्वक “शीङ् स्वप्ने” घातुसे “अधिकरणे शेतेः” इस सूत्रसे अच् प्रत्यय और “शयवासवासिष्वकालात्” इस सूत्रसे अलुक् समास । लोकेशलोकेशयाश्च ते लोकाः (क० घा०), “लोकस्तु भुवने जने” इत्यमरः । लोकेशलोकेशयलोकानां मध्यं, तस्मिन् (प० त०) । मृषाऽनभिज्ञरसज्ञतोपज्ञसमज्ञं=“मृषा” यह अव्यय है । मृषा अनभिज्ञा (प० त०), मृषाऽनभिज्ञा रसज्ञा यस्य सः (बहु०), “रसज्ञा रसना जिह्वा” इत्यमरः । मृषाऽनभिज्ञ रसज्ञस्य भावः, मृषाऽनभिज्ञ + रसज्ञ + तल् + टाप् । उपज्ञायते इति उपज्ञा, उप-उपसर्गपूर्वक ‘ज्ञा’ घातुसे “आतश्चोपसर्गे” इससे अङ् प्रत्यय और टाप् प्रत्यय । “उपज्ञा ज्ञानमार्थं स्यात्” इत्यमरः । मृषाऽनभिज्ञताया उपज्ञा मृषाऽनभिज्ञरसज्ञतोपज्ञम् (प० त०), “उपज्ञोपक्रमं तदाद्याचित्यासायाम्” इससे नपुंसकलिङ्गता । समैर्जायते इति समज्ञा, सम + ज्ञा + अङ् + टाप्, पूर्वसूत्रसे अङ् प्रत्यय । “यशः कीर्तिः समज्ञा च” इत्यमरः । मृषाऽनभिज्ञरसज्ञतोपज्ञं समज्ञा यस्य सः, तम् (बहु०) । अञ्च=अञ्च + लोट् + सिप् ॥ ६४ ॥

मध्ये श्रुतीनां प्रतिवेशिनीनां सरस्वती वासवती मुत्ते नः ।

ह्रियेव ताम्यश्चलतीयमद्वापयात्र संसर्गगुणेन वद्धा ॥ ६५ ॥

अन्वयः—प्रतिवेशिनीनां श्रुतीनां मध्ये वासवती इयं नः मुत्ते सरस्वती संसर्गगुणेन वद्धा (सती) ताम्यः ह्रिया इव अद्वापयात् न चलति ॥ ६५ ॥

व्याख्या—प्रतिवेशिनीनां=निकटगृहवासिनीनां, श्रुतीनां=वेदानां, ब्रह्म-मुखस्यानामिति शेषः । मध्ये=अन्तरे, वासवती=निवसन्ती, इयं=निकट-वतिनी, नः=अस्माकं, मुत्ते=वदने, सरस्वती=वाणी, संसर्गगुणेन=सङ्गतिगुणेन, वद्धा=नद्धा (सती), ताम्यः=श्रुतिम्यः, ह्रिया इव=

लज्जया इव, अद्यापयात् = सत्यमार्गात्, न चलति = न गच्छति, “ससर्गं जा दोषगुणा भवति” इति न्यायादिति भावः ॥ ६५ ॥

अनुवाद—पड़ोसिन श्रुतियोंसे बीचमें रहनेवाली यह हमलोगोंकी वाणी सगतिरूप गुणसे बढ़ होती हुई उन श्रुतियोंसे मानो लज्जा कर सत्यमार्गसे विचलित नहीं होती है ॥ ६५ ॥

टिप्पणी—प्रतिवेशिनीना = प्रतिविशतीति प्रतिवेशि-य, वासाम्, प्रति + विश् + णिनि + ङीप् + आम् (उपपद०) । वासवती = वास + मतुप् + ङीप् + सु । सरस्वती = “गीर्वाण्वाणी सरस्वती” इत्यमरः । ससर्गगुणेन = ससर्गं एव गुण (धर्मं सत्तुम्), तेन (उपक०) । बद्धा = बध् + क्त + टाप् + सु । अद्यापयात् = अद्या पया अद्यापय, तस्मात् (प० त०) । “तत्ते त्वडाऽऽजसा इयम्” इत्यमरः । “अद्या” यह अ-यय है । “ऋक्षुरेभ्यु पयामा- नक्षे” इससे समामात अ प्रत्यय । अस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ६५ ॥

पर्यङ्कताऽऽपन्नसरस्वदङ्का लङ्कापुरीमप्यभिलापि चित्तम् ।

कुत्राऽपि चेद्वस्तुनि ते प्रयाति तदप्यवेहि स्वशये शयालु ॥ ६६ ॥

अन्वय—कुत्र अपि वस्तुनि अभिलापि ते चित्तं पयङ्कतापन्नसरस्वदङ्का लङ्कापुरीम् अपि प्रयाति चेत्, तत् अपि स्वशये शयालु अवेहि ॥ ६६ ॥

व्याख्या—कुत्र अपि = कस्मिन् अपि, द्वीपान्तरस्येपीति भावः । वस्तुनि = पदार्थे, अभिलापि = साऽभिलाप, ते = तव, चित्तं = मन (कर्तृ), पर्यङ्क- ताऽऽपन्नसरस्वदङ्का = मन्त्रत्वप्राप्तसमुद्रबिह्वला, लङ्कापुरीम् अपि = सिंहलद्वीप- नगरीम् अपि, प्रयाति चेत् = गच्छति यदि, तत् = वस्तु अपि, स्वशये = निज- हस्ते, शयालु = स्थितम्, अवेहि = जानीहि ॥ ६६ ॥

अनुवाद—किसी भी वस्तुमें अभिलाप करनेवाला आपका चित्त, पलगवे समान समुद्ररूप बिह्वलात्री लङ्कापुरीमें भी जाता है तो उस (वस्तु) को भी आप अपने हाथमें मोजूद समझिए ॥ ६६ ॥

टिप्पणी—अभिलापि = अभि + लप् + णिनि । पर्यङ्कताऽऽपन्नसरस्वदङ्का = पर्यङ्कस्य भावः पर्यङ्कता, पयङ्क + तल् + टाप् । पर्यङ्कताम् आपन्न, “द्वितीया श्रितातीतपतितगतात्यस्तप्राप्ताऽऽपन्नं” इस मूलसे द्वि० त० । पयङ्कतापन्न सरस्वन् अङ्को यस्या सा, ताम् (बहु०) । लङ्कापुरीं = लङ्का चाऽप्यो पुरी, ताम् (क० या०) । स्वशये = स्वस्य शय, तस्मिन् (प० त०) । “पञ्च शास शय पाणि” इत्यमरः । शयालु = शेते इति, शील् + आलुच् ॥ ६६ ॥

इतीरिता पत्ररथेन तेन ह्रीणा च हृष्टा च वभाण भैमी ।

“चेतो नलङ्कामयते मदीयं, नाऽन्यत्र कुत्रापि च साऽभिलापम्” ॥ ६७ ॥

अन्वयः—तेन पत्ररथेन इति ईरिता भैमी ह्रीणा हृष्टा च (सती) वभाण—“मदीयं चेतो लङ्कां न अयते (पक्षान्तरे श्लेषेण—मदीयं चेतो नलं कामयते) । अन्यत्र कुत्र अपि साऽभिलापं न” ॥ ६७ ॥

व्याख्या—तेन = पूर्वोक्तेन, पत्ररथेन = हंसेन, इति = इत्यम्, ईरिता = उक्ता, भैमी = दमयन्ती, ह्रीणा = लज्जिता, स्वाऽभिप्रायकपनसङ्कोचादिति शेषः । हृष्टा च = प्रसन्ना च, उपायलाभादिति शेषः । वभाण = जगाद । मदीयं = मामकीनं, चेतः = चित्तं, लङ्कां = सिंहलद्वीपपुरी, न अयते = नो गच्छति । (पक्षान्तरे श्लेषेण—) किन्तु नलं = नैपथं, कामयते = इच्छति । अन्यत्र = अन्यस्मिन्, कुत्र अपि = कस्मिन् अपि, वस्तुनोति शेषः । साऽभिलापम् = इच्छुकं न = नो वर्तते ॥ ६७ ॥

अनुवाद—उस हंसके ऐसा कहने पर दमयन्तीने लज्जित और प्रसन्न होकर कहा—“मेरा चित्त लुङ्का नहीं जाता है” (पक्षान्तरमें श्लेषसे) “मेरा चित्त नलको चाहता है, और किसी भी वस्तुमें अभिलाप नहीं करता है ॥ ६७ ॥

टिप्पणी—पत्ररथेन = पत्रं (पक्षः) रथो यस्य सः, तेन (बहु०), “पतत्पत्ररथाऽण्डजाः” इत्यमरः । ह्रीणा = ह्री + क्त + टाप्, “तुदविदोन्दप्रा-
घ्राह्रीभ्योऽन्यतरस्याम्” इस सूत्रसे निष्ठा तकारके स्थानमें विकल्पसे नकार । हृष्टा = हृष + क्त + टाप् । वभाण = भण + लिट् + तिप् (णल्) । अयते = अय + लट् + त । कामयते = कम् + णिङ् + लट् + त । साऽभिलापम् = अभिला-
पेण सहितम् (तुल्ययोगबहु०) । इस पद्यमें श्लेष अलङ्कार है ॥ ६७ ॥

विचिन्त्य बालाजनशीलशैलं लज्जानदीमज्जदनङ्गनागम् ।

जगाद विस्पष्टमभापमाणामेनां स चक्राङ्गपतङ्गशक्रः ॥ ६८ ॥

अन्वयः—विस्पष्टम् अभापमाणाम् एनां न चक्राङ्गपतङ्गशक्रो बालाजनशील-
शैलं लज्जानदीमज्जदनङ्गनागं विचिन्त्य जगाद ॥ ६८ ॥

व्याख्या—विस्पष्टम् = सुव्यक्तम्, अभापमाणाम् = न वदन्ती, श्लेषोक्त्या सन्दिग्धमेव भापमाणामिति भावः । एनां = दमयन्ती, सः = पूर्वोक्तः, चक्राङ्ग-
पतङ्गशक्रः = हंसपक्षिश्रेष्ठः, बालाजनशीलशैलं = मुग्धाऽङ्गनास्वभावपर्वतं, लज्जा-
नदीमज्जदनङ्गनागं = त्रपासरिद्बुडत्कामगजं, विचिन्त्य = विचार्य, जगाद =

उवाच, लज्जापरित्यागाऽर्थं वक्ष्यमाणवानयमुवाचेति भावः । प्रकाशव्याख्यायाम्
“आचष्टे”ति पाठः तस्य उक्तवानित्यर्थः ॥ ६८ ॥

अनुवाद—स्पष्ट रूपसे भाषण न करनेवाली दमयन्तीको उन हस्त्यने
मुख्या स्त्रीके स्वभावरूप पवतमे लज्जारूप नदीम कामदेवरूप हाथी दृब रहा है,
ऐसा विचार कर कहा ॥ ६८ ॥

टिप्पणी—विस्पष्टम् = यह भाषण क्रियाका विशेषण है । अभाषमाणा =
भाषत इति भाषमाणा, भाष + कट् + कानच् + टाप् । न भाषमाणा, ताम्
(नञ०) चक्राङ्गपतङ्गशक्र = चक्राङ्गश्च ते पतङ्गा (क० घा०) ।
“हमास्तु शैतगदतश्चक्राङ्गा मानसोरुस” इति “पतङ्गी पक्षिमयी च”
इत्यप्यमरः । चक्राङ्गपतङ्गानां शक्र (प० त०) । बालाजनशीलशैल = बाला
चाऽसौ जन (क० घा०), बालाजनस्य शीलम् (प० त०), तदेव शैल,
तम् (रूपक०) । लज्जानदीमज्जदनङ्गनाम = लज्जा एव नदी (रूपक०),
अनङ्ग एव नाम (रूपक०), मज्जन् अह्वयनायो यस्य स (बहु०),
लज्जानद्या मज्जदनङ्गनाम, तम् (स० त०) । विविक्त्य = वि + चित्
+ णिच् + क्त्वा (त्यप्) । जगाद = गद + क्तिद् + तिप् । इस पद्यमें रूपक
अलङ्कार है ॥ ६८ ॥

नृपेण पाणिग्रहणे स्पृहेति नल मन कामयते मनेति ।

आश्लेपि न श्लेषकवैर्मवत्या श्लोकद्वयाऽर्थं सुधिया मया किम् ॥ ६९ ॥

अन्वय—श्लेषकवे भवत्या नृपेण पाणिग्रहणे स्पृहा इति मन मनो नल
कामयते इति श्लोकद्वयाऽर्थं सुधिया मया न आश्लेपि किम् ? (आश्लेपि
एव) ॥ ६९ ॥

व्याख्या—(हे राजकुमारि !) श्लेषकवे = श्लेषमङ्गधा कवयित्र्या श्लिष्ट-
शब्दप्रयोगव्या इति भावः । भवत्या = तव, नृपेण = राजा, नलेन कर्त्री,
पाणिग्रहणे = करपीडने, स्पृहा = अभिलाष, इति = एव, “वा नाम बाला०”
(३-५९), “चेतो नल कामयते” (३-६७), श्लोकद्वयाऽर्थं = पद्यद्वितया-
जभिधेय, सुधिया = विदुषा, मया = हसेन, न आश्लेपि किं = न अप्राहि किम् ?
स्पृहीत एवेति भावः ॥ ६९ ॥

अनुवाद—हे राजकुमारी ! श्लेषसे कविता बनानेवाली आपकी नृप
(राजा) नलके साथ पाणिग्रहणमे स्पृहा (अभिलाषा) है (३-५९) और

मेरा मन नलकी कामना करता है (३-६७) ऐसा दो श्लोकोंका अर्थ क्या मैंने नहीं जाना ? (जाना है) ॥ ६९ ॥

टिप्पणी—श्लेषकवेः=श्लेषेण कवेः (तृ० त०) । पाणिग्रहणे=पाणेः ग्रहणं, तस्मिन् (शेषपृष्ठी तत्पु०) । कामयते=कमु+णिङ्+लट्+त । श्लोकद्वयाऽर्थः=श्लोकयोः द्वयं (प० त०), तस्य अर्थः (प० त०) । मुधिया=मुष्टु ध्यायतीति मुधीः, तेन, मु-उपसर्गपूर्वक “ध्यै चिन्तायाम्” इस धातुसे क्विप् प्रत्यय धीर मम्प्रसारण (उपपद०) । आश्लेषि=आश्+श्लिप्+लृट् (कर्ममें) +त ॥ ६९ ॥

त्वच्चेततः स्वैर्यंविपर्ययं तु सम्भाव्य न.व्यस्मि तदज्ञ एव ।

लक्ष्ये हि बालाहृदि लोलशीले दराऽपराद्वेपुरपि स्मरः स्यात् ॥ ७० ॥

अन्वयः—तु त्वच्चेततः स्वैर्यंविपर्ययं सम्भाव्य तदज्ञ एव भावी अस्मि हि लोलशीले बालाहृदि लक्ष्ये स्मरः अपि दराऽपराद्वेपुः स्यात् ॥ ७० ॥

व्याख्या—तु=किन्तु, ‘तृपेण पाणिग्रहणे स्पृहा’, ‘मम मनो नलं कामयते’ इति ज्ञानेऽपीति भावः । त्वच्चेततः=भवन्मनसः, स्वैर्यंविपर्ययम्=अस्थिरत्वं, सम्भाव्य=आशङ्क्य, तदज्ञ एव=श्लोकद्वयाऽर्थाजनिज्ञ एव, भावी=भविष्यन्, अस्मि=भवामि । हि=यतः, लोलशीले=चञ्चलस्वभावे, बालाहृदि=तरुणी-चित्ते, लक्ष्ये=शरव्ये, वेध्ये विषय इति भावः । स्मरेऽपि=कामदेवोऽपि, देवर्ष्यादिविजेता अपीति तात्पर्यम् । दराऽपराद्वेपुः=द्वैपच्युतमायकः, स्यात्=भवेद्, स्मरसदृशः कुशलधानुष्कोऽपि चञ्चललक्ष्ये अपराद्वैपपृष्कः स्यादिति सम्भाव्यत इति भावः ॥ ७० ॥

अनुवाद—परन्तु “राजाके नाथ पाणिग्रहणमें स्पृहा”, “मेरा वित्त नलकी कामना करता है” ऐसे दो श्लोकोंका अर्थ जाननेपर भी आपके चित्तकी अस्थिरताकी आशङ्का करके मैं उस अर्थमें अनजान ही होनेवाला हूँ । क्योंकि चञ्चल स्वभाववाली तरुणीके चित्तरूप लक्ष्यमें कामदेव भी कुछ निगाना चूकने-वाला होगा ॥ ७० ॥

टिप्पणी—त्वच्चेततः=तव चेतः, तस्य (प० त०), स्वैर्यंविपर्ययं=स्वैर्यस्य विपर्ययः, तम् (प० त०) । सम्भाव्य=सम्+भू+णिच्+क्त्वा (ल्यप्) । तदज्ञः=तस्मिन् अज्ञः (ज्ञ० त०) । भावी=भविष्यतीति, “भविष्यति गम्यादयः” इससे साधुः, भू+णिनि+मु । लोलशीले=लोलं शीलं यस्य तत्, तस्मिन् (बहु०) । बालाहृदि=बालाया हृत्, तस्मिन् (प०

त०) । लक्ष्ये="लक्ष लक्ष्य शरव्य च" इत्यमर । दराअपराद्धेषु =अपराद्ध-
इषु यस्य स (बहु०), दरम् अपराद्धेषु (सुप्सुपा०) । इम पद्यमे अर्थान्तर-
न्यास अलङ्कार है ॥ ७० ॥

महीमहेन्द्र खलु नैपघेन्दुस्तद्वोधनीय कथमित्यमेव ।

प्रयोजन साशयिक प्रतीदृष्यजननेनेव =मद्विधेन ॥ ७१ ॥

अन्वय —तत् महीमहेन्द्र स नैपघेन्दु इह ईदृक् साशयिक प्रयोजन प्रति
मद्विधेन पृथग्जनेन इव इत्यम् एव कथ बोधनीय खलु ॥ ७१ ॥

व्याख्या—तत्=तस्मात्कारणात्, महीमहेन्द्र =मूदेवेन्द्र, स=प्रसिद्ध,
नैपघेन्दु =नलचन्द्र, इह=अस्मिन्विषये, ईदृक्=एतादृश, साशयिक=सशय-
प्राप्त, प्रयोजन प्रति=कार्य प्रति, मद्विधेन=मत्तद्वशेन, प्रामाणिकजनेनेति
भाव । पृथग्जनेन इव=मूर्खजनेन इव, इत्यम् एव=एतादृशम् एव, युक्ताऽ
युक्तविचारमकृत्वैवेति भाव । कथ=केन प्रकारेण, बोधनीय=ज्ञापनीय,
खलु=निश्चयेन ॥ ७१ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी ^१) उस कारणसे पृथिवीके इन्द्र, प्रसिद्ध चन्द्र-
के सदृश नल इस विषयमे ऐसे सदिग्ध कार्यके प्रति मेरे ऐसे प्रामाणिक जनसे
मूर्ख मनुष्यके समान बिना विचारके कैसे निवेदन किया जाये ॥ ७१ ॥

टिप्पणी—महीमहेन्द्र =महाआत्सी इन्द्र (क० घा०), मह्या महेन्द्र
(स० त०) । नैपघेन्दु =नैपघ इन्द्रिव, 'उपमित व्याघ्रादिभि सामान्या-
प्रयोगे" इससे समास । साशयिक=सशयम् आपन्नम्, "सशय" शब्दसे "सशय-
मापन्न" इस सूत्रसे ठक् (इक्) प्रत्यय और "किति च" इससे आदिबुद्धि ।
"साशयिक सशयाऽपन्नमानस" इत्यमर । मद्विधेन=मम इव विद्या (प्रकार)
यस्य, तेन (अधिकरणबहु०) । पृथग्जनेन="पृथग्जन स्मृतो नीचे मूर्खे च"
इति विश्व । बोधनीय=बोधयितु योग्य, बुध + णिच् + अनीयर् । इस पद्यमे
उपमा अलङ्कार है ॥ ७१ ॥

पितुनियोगेन निजेच्छया वा युवानमग्य यदि वा शृणीये ।

त्वदर्थमर्थित्वकृतिप्रतीति कीदृक् मयि स्यान्नैपघेन्यस्य ? ॥ ७२ ॥

अन्वय —पितु नियोगेन वा निजेच्छया अन्य युवान शृणीये यदि, तदा
निपघेश्वरस्य मयि त्वदर्थम् अर्थित्वकृतिप्रतीति कीदृक् स्यात् ? ॥ ७२ ॥

व्याख्या—अविद्याय बोधने दोष प्रतिपादयति—पितुरिति । (हे राजकुमारि !)
पितु =जनकस्य, भीमभूपते, नियोगेन=आज्ञया, वा=अथवा, निजेच्छया=

स्वेच्छया, अन्यम् = अपरं, नलान्निन्नमित्यर्थः । युवानं = तरुणं, वृणीषे यदि = वृणीषे चेत्, तदा = तर्हि, निपधेश्वरस्य = नलस्य, मयि = हंसे विषये, त्वदर्थ = भवत्याः कृते इति भावः अयित्वकृतिप्रतीतिः = याचकत्वप्रयत्नविश्वामः, याचना-विश्वास इति भावः । कीदृक् = कीदृशी, स्यात् = भवेत् । तस्मादसन्दिग्धं वाच्य-मिति भावः ॥ ७२ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारि !) पिताकी आज्ञासे वा अपनी इच्छासे आप दूसरे (नलसे भिन्न) जवानको वरण करेंगी तो महाराज नलका मेरे विषयमें आपके लिए याचनाका विश्वाम (भरोसा) कैसा होगा ? ॥ ७२ ॥

टिप्पणी—निजेच्छया = निजस्य इच्छा, तया (प० त०) । युवानं = “वयःस्यस्तरुणो युवा” इत्यमरः । वृणीषे = वृञ् + लट् + याम् । निपधेश्वरस्य = निपधानाम् ईश्वरः, तस्य (प० त०) । मयि = विषयमें सप्तमी । त्वदर्थ = तुभ्यम् इदम् (च० त०) । अयित्वकृतिप्रतीतिः = अयिनो भावः, अयिन् + त्व । अयित्वस्य कृतिः (प० त०) । तस्यां प्रतीतिः (स० त०) । स्यात् = अस् + विधिलिङ् + तिप् ॥ ७२ ॥

त्वयाऽपि किं शङ्कितविक्रियेऽस्मिन्नधिक्रिये वा विषये विधातुम् ।

इतः पृथक् प्रार्थयसे तु यद्यत् कुर्वे तदुर्वीपतिपुत्रि ! सर्वम् ॥ ७३ ॥

अन्वयः—हे उर्वीपतिपुत्रि ! वा त्वया अपि किं विधातुं शङ्कितविक्रिये अस्मिन् विषये अहम् अधिक्रिये ? इतः पृथक् यत् प्रार्थयसे तत् सर्वं कुर्वे ॥ ७३ ॥

व्याख्या—हे उर्वीपतिपुत्रि ! = हे राजकुमारि ! वा = अथवा, त्वया अपि = भवत्या अपि, किं, विधातुं = कर्तुं, शङ्कितविक्रिये = संशयितविकारे, अस्मिन् = इह, विषये = वैवाहिकविषये, अहं = हंसः, अधिक्रिये = विनियुज्ये, अहमस्मिन् सन्दिग्धे वैवाहिकविषये न नियोज्य इति भावः । इतः = अस्मात्, विवाहसम्पादनकार्यात्, पृथक् = अन्यत्, यत् = कार्यं, प्रार्थयसे = उपयाचसे तत्, सर्वं = सकलं, कार्यमिति शेषः, कुर्वे = करोमि ॥ ७३ ॥

अनुवाद—हे राजकुमारि ! आप भी विकारके संशयवाले इस वैवाहिक कार्यमें क्या करनेके लिए मुझे नियुक्त करती हैं ? इससे भिन्न जिस जिस कार्यको करनेके लिए आप प्रार्थना करेंगी, उन सबको मैं करूँगा ॥ ७३ ॥

टिप्पणी—उर्वीपतिपुत्रि = उर्व्याः पतिः (प० त०), तस्य पुत्री, तत्सम्बुद्धौ (प० त०), शङ्कितविक्रिये = शङ्किता विक्रिया यस्मिन् सः, तस्मिन् (बहु०) ।

अधिक्रिये = अधि + कृ + लट् (कममे) + त । प्रार्थयसे = प्र + अर्थ + णिच् + लट् + यास् ॥ ७३ ॥

अथ प्रविष्टा इव तद्गिरस्ता विधूय वैमत्यधुतेन मूर्ध्ना ।

ऊचे ह्रिया विश्लयिताऽनुरोधा पुनर्धरित्रीपुरुहूतपुत्री ॥ ७४ ॥

अन्वय — धरित्रीपुरुहूतपुत्री अथ प्रविष्टा इव तद्गिर वैमत्यधुतेन मूर्ध्ना विधूय ह्रिया विश्लयिताऽनुरोधा (सती) पुन ऊचे ॥ ७४ ॥

व्याख्या—धरित्रीपुरुहूतपुत्री=भूमहेन्द्रकुमारी, भैमीति भाव । अथ प्रविष्टा इव=कृतकर्णप्रवेशा इव, न तु सम्यक् प्रविष्टा इति भाव । तद्गिर = हस-
वाच, वैमत्यधुतेन = असम्मतिकम्पितेन, मूर्ध्ना = शिरसा, विधूय = निरस्य,
प्रतिपिड्येत्यर्थं । ह्रिया = लज्जया कर्ष्या, विश्लयिताऽनुरोधा = शिथिलिताऽनु-
सरणा, त्यक्तलज्जा सतीति भाव । पुन = धूय, ऊचे = उवाच ॥ ७४ ॥

अनुवाद — राजकुमारी दमयन्ती कानोमे प्रवेश हुएके ममान हसके वचनोको असम्मति (नामजूरी) से कम्पित शिरसे निवारण कर लज्जाको छोडकर फिर कहने लगी ॥ ७४ ॥

टिप्पणी—धरित्रीपुरुहूतपुत्री=धरिण्या पुरुहूत (प० त०), तस्य पुत्री (प० त०), अथ प्रविष्टा=अवसी प्रविष्टा, ता (द्वि० त०) । तद्गिर = तस्य गिर, ता (प० त०), वैमत्यधुतेन = विरद्धा मतिर्विमति (गति०) । विमतेर्भावो वैमत्यम् विमति + ष्यञ् । वैमत्येन धुत, तेन (तृ० त०) । विधूय = वि + धूज् + क्वा (त्यप्) । ह्रिया=कनृपद । विश्लयिताऽनुरोधा = विश्लयित अनुरोध यस्या सा (बहु०) । इति पद्यमे उरप्रेसा अलङ्कार है ॥ ७४ ॥

मदग्यदानं प्रति कल्पना या वेदस्त्वदीये हृदि तावदेवा ।

निशोऽपि सोमेतरकातशङ्कामोञ्छारमग्रेसरकुर्या ॥ ७५ ॥

अन्वय — (हे हय !) मदग्यदानं प्रति एषा कल्पना त्वदीये हृदि वेद तावत् । निश अपि सोमेतरकातशङ्काम् अस्य ओञ्छारम् अग्रेसर कुर्या ॥ ७५ ॥

व्याख्या—(हे हय !) मदग्यदानं प्रति=मदपरसमर्पणं प्रति या, एषा=इय, कल्पना=तर्क, “पितुनियोगेन” इत्यादि रूप इति भाव । वेद = श्रुति तावत् एव । (तर्हि) निश अपि=रात्रे अपि, सोमेतरकातशङ्का=चन्द्र-
भिन्नवल्लभकल्पनाम्, अस्य=पूर्वोक्तस्य वेदस्य, ओञ्छार=अणवम्, अग्रेसरम्=
आद्य, कुर्या = कुरु, पितुनियोगेन निजेच्छया या मत्कर्तृकं नलेतरवरणं त्व

वेदरूपं (सत्यम्) मन्यसे यदि तर्हि रात्रेरपि चन्द्रेतरवल्लभकल्पनं, तस्य पूर्वोक्तस्य वेदस्य पुरोवर्तिनमोईकारं भावय, वेदस्य ओङ्कारपूर्वकत्वादिति भावः । यथा निशायाश्चन्द्रेतरो वल्लभो न तथैव ममाऽपि नलेतरवरणं न भविष्यति हृदयम् ॥ ७५ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) नलको छोड़कर किसी दूसरेको मेरा दान होगा, ऐसी कल्पना तुम्हारे हृदयमें वेद (सत्य) ही है, तो रात्रिका भी चन्द्रसे भिन्न कान्त है, ऐसी शङ्काको उस वेदका आदिवर्ती प्रणव (ओङ्कार) बना डालो ॥ ७५ ॥

टिप्पणी—मदन्यदानं=अन्यस्मै दानम् अन्यदानम् (च० त०), मम अन्यदानं, तत् (प० त०), 'प्रतिके' योगमें द्वितीया । त्वदीये=तव इदं त्वदीयं=तस्मिन्, युष्मद् (त्वत्) + छ (ईयः) । तावत्="यावत्तावच्च साकल्येऽवधौ मानेऽवधारणे" इत्यमरः । निशः="निशा" शब्दका "पद्मो-मासहृन्निशसन्०" इत्यादि सूत्रसे निश् आदेश + डस् । सोमेतरकान्तशङ्कां=सोमात् इतरः (प० त०), स चाऽसौ कान्तः (क० धा०), तस्य शङ्का, ताम् (प० त०) । ओङ्कारम्="ओङ्कारप्रणवौ समौ" इत्यमरः । अग्रेसरम्=अग्रे सरतीति अग्रेसरः, तम्, अग्रे उपपदपूर्वक 'सृ' धातुसे "पुरोऽग्रतोऽग्रेषु सतः" इस सूत्रसे "अग्रे" इम एदन्तत्वका निपातन होकर ट प्रत्यय (उपपद०) । जैसे रात्रिका चन्द्रसे भिन्न कान्त नहीं है, वैसे ही मेरे भी नलसे अन्य कान्त नहीं है, यह भाव है । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ ७५ ॥

सरोजिनीमानसरागवृत्तेरनकं सम्पर्कं मतर्कयित्वा ।

मदन्यपाणिग्रहशङ्कितेयमहो ! महीयस्तव साहसिक्यम् ॥ ७६ ॥

अन्वयः—सरोजिनीमानसरागवृत्तेः अनकं सम्पर्कं मतर्कयित्वा तव इयं मदन्यपाणिग्रहशङ्किता महीयः साहसिक्यम् अहो ! ॥ ७६ ॥

व्याख्या—सरोजिनीमानसरागवृत्तेः=कमलिनीमनोऽनुरागस्थितेः, कम-लिन्यभ्यन्तराऽरुणताप्रवृत्तेश्च, अनकं सम्पर्कं=सूर्येतरकान्तमभ्यन्धम्, अतर्क-यित्वा=अनूहित्वा, तव=भवतः, इयम्=एषा, मदन्यपाणिग्रहशङ्किता=मम नलेतरपाणिपीडनसांशयिकता, महीयः=महत्तरं, साहसिक्यं=साहसिकत्वम्, अहो=आश्चर्यम् ॥ ७६ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) कमलिनीके मनकी अनुरागस्थितिका अथवा कम-लिनीके भीतरकी अरुणता-स्थिति का सूर्यसे भिन्न प्रियके सम्बन्धकी तर्कना न

करके तुम्हारा यह मेरा नलसे भिन्न पुरुषके पाणिग्रहणकी शक्ती करना बहुत ही साहसका कार्य है, आश्चर्य है ॥ ७६ ॥

टिप्पणी—सरोजिनीमानसरागवृत्ते = मनसि भवो मानस, मनस् + अण । मानसश्चाऽसौ राग (क० घा०) । तस्य वृत्ति (य० त०) । सरोजि-या मानसरागवृत्ति, तस्या (य० त०) । अनकंसम्पर्कम् = न अकं अनक (नल०), अनकं सम्पर्क, तम् (तृ० त०) । अतर्कयित्वा = न तर्कयित्वा (नञ०) । मदभ्यपाणिग्रहशङ्किता = पाणे ग्रह (य० त०), अभ्यपाणिग्रह, पाणिग्रह + शकि + णिनि (उपपद०) । अभ्यपाणिग्रहशङ्किनो भाव, अभ्यपाणिग्रहशङ्किन् + तल् + टाप् । अम अभ्यपाणिग्रहशङ्किता (य० त०) । महीय = अतिशयेन महत्, महत् + ईयमुन् । साहसिष्यम् = सहसा वर्तत इति साहसिक, सहस् शब्दसे “ओज सहोऽभ्यसा वर्तते” इस सूत्रसे ठक् (इक्) प्रत्यय । साहसिकस्य भाव कर्म वा, साहसिक + ध्यञ् । जैसे कमलिनीकी अनुरागवृत्ति सूर्यसे भिन्न नहीं हो सकती, वैसे ही मेरा भी नलके सिवाय किसी दूसरेसे पाणिग्रहण नहीं होगा, यह भाव है ॥ ७६ ॥

साधु स्वयास्तर्कि तदेकमेव स्वेनाऽनल परिकल संश्रयिष्ये ।

विनाऽमुना स्वात्मनि तु प्रहर्तुं मृषागिर त्वा नृपतौ न कर्तुम् ॥ ७७ ॥

अर्थ—स्वेन अनल संश्रयिष्ये (इति) यत् स्वया अतर्कि तत् एकम् एव साधु अतर्कि । तु अमुना विना स्वात्मनि प्रहर्तुम् (अनल संश्रयिष्ये), नृपतौ त्वा मृषागिर कर्तुम् अनल न संश्रयिष्ये ॥ ७७ ॥

व्याख्या—(हे हस !) स्वेन = आत्मना, स्वेच्छयेति भाव । अनल = नलाश्रय, “निजेच्छया वे” त्याकारकस्वच्छनाऽनुसारादिति भाव । संश्रयिष्ये = आश्रयिष्ये, प्राप्तयामीति भाव । इति, यत्, स्वया = भवता, अतर्कि = ऊहित, तत्, एकम् एव, साधु = समीचीनम्, अतर्कि = तर्कित, तु = परन्तु, अमुना विना = नलेन विना, नलाश्रमे इति भाव । स्वात्मनि = निजशरीरे, प्रहर्तुं = हिंसितुम्, अनलम् = अग्नि, संश्रयिष्ये = आश्रयिष्ये, नृपतौ = राशि, नले विषये, त्वा = भवन्तम् । (उद्देश्यवाचकपदम्), मृषागिरम् = असत्यवाच, कर्तुं = विधातुम्, अनल = नलेतर, न संश्रयिष्ये = न आश्रयिष्ये, नलाऽभावे प्राणास्त्य-दयामीति भाव ॥ ७७ ॥

अनुवाद—(हे हस) “स्वेच्छासे अनल (नलसे भिन्न पुरुष) का आश्रय

करूँगी" ऐसी जो तुमने तर्कना की, वह एक ठीक तर्कना की। परन्तु नलके अलाभमे अपने शरीरको नष्ट करनेके लिए अनल (अग्नि) को प्राप्त करूँगी। राजा नलके विषयमे तुमको झूठा बनानेके लिए अनल (नल से भिन्न पुरुष) का आश्रय नहीं लूँगी ॥ ७७ ॥

टिप्पणी—अनलं=न नलः, तम् (नञ्०)। संध्रयित्ये=मम् + श्रि + लृट् + इट्। अतकि=तर्क + लुट् (कर्ममें) + त। अमुना="विना" पदके योगमें तृतीया। स्वात्मनि=स्वस्य आत्मा, तस्मिन् (प० त०), कर्मके अधिकरणत्वकी विवक्षामें सप्तमी। प्रहर्तुम्=प्र + हृज् + तुमुन्। अनलं="कृशानु. पावकोऽनलः" इत्यमरः। नृपती=नृणां पतिः। तस्मिन् (प० त०), मृपागिरं=मृपा गीर्यस्य स मृपागीः, तम् (बहु०)। कर्तुम्=कृ + तुमुन् ॥ ७७ ॥

मद्विप्रलभ्यं पुनराह यस्त्वां तर्कः स किं तत्फलवाचि मूकः ? ।

अशक्यशङ्कव्यभिचारहेतुर्वाणी न वेदा यदि सन्तु के तु ? ॥ ७८ ॥

अन्वयः—(किञ्च) यः तर्कः मद्विप्रलभ्यं त्वाम् आह स तत्फलवाचि मूकः किम् ? अशक्यशङ्कव्यभिचारहेतुः वाणी वेदा न यदि (तर्हि), के तु (वेदाः) ? ॥ ७८ ॥

व्याख्या—यः, तर्कः=ऊहः, मद्विप्रलभ्यं=मया प्रतारणीयं, त्वाम्, आह=बोधयति, सः=तर्कः, तत्फलवाचि=तद्विप्रलभ्यप्रयोजनकथने, मूकः किम्=अवाक् किम्, असमर्थः किमिति भावः। अशक्यशङ्कव्यभिचारहेतुः=शङ्काऽशक्यविप्रलिप्तालक्षणा, वाणीः=वाक्, वेदा न यदि=प्रमाणं न चेत्। तर्हि के तु वेदाः सन्तु=न केऽपीति भावः। वेदवाचोऽसत्यत्वं यदि मद्वाप्यपि तथा स्यादन्यथा नेति भावः ॥ ७८ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) जो तर्क मुझसे तुम्हारे ठगे जानेकी बात कहता है, वह तर्क ठगनेसे होनेवाले प्रयोजन कहनेमे असमर्थ है क्या ? व्यभिचारके कारणकी शङ्का नहीं की जा सकनेवाली वाणी यदि वेदरूप प्रामाणिक नहीं है तो वेद क्या है ? ॥ ७८ ॥

टिप्पणी—तर्कः='अध्याहारस्तर्क ऊहः' इत्यमरः। मद्विप्रलभ्यं=मया विप्रलभ्यं, तत् (तृ० त०)। विप्रलब्धं योग्यं विप्रलभ्यम्। वि+प्र-उपसर्ग-पूर्वकं "लभ" धातुसे "पोरदुपधात्" इस सूत्रसे यत् प्रत्यय। तत्फलवाचि=तस्य फलं (प० त०), तस्य वाक्, तस्याम् (प० त०)। अशक्यशङ्कव्यभिचारहेतुः=न शक्या (नञ्०)। अशक्या शङ्का यस्य सः (बहु०)। व्यभिचारस्य हेतुः

(प० त०) । अशक्यशङ्को व्यभिचारहेतुर्मेस्या सा (बहु०), यह पद "वाणी" का विशेषण है ॥ ७८ ॥

अनपघायैव जुहोति किं मा तात कृशानी न शरीरशेषाम् ।

ईष्टे तन्नूजन्मतनोस्तथाऽपि मत्प्राणनाथस्तु नल स एव ॥ ७८ ॥

अन्वय — तात माम् अनपघाय एव जुहोति ? (तदा) शरीरशेषा (माम्) (तत्राऽपि) कृशानी न जुहोति किम् ? स तन्नूजन्मतना ईष्ट, मत्प्राणनाथस्तु नल एव ॥ ७९ ॥

व्याख्या—अथ "पितृनिधोगेने"ति हसप्रतिपादितमाशङ्क्य निरस्यति—
अनपघायैवेति । तात = मम जनक, मा = पुत्रीम् अनपघाय एव = नल-
भिनाय एव, अनलाय सम्प्रदानभूताय एव, जुहोति = ददाति ? (काकु),
(तदा) शरीरशेषा = देहमात्राज्जशिष्टा मृताभित्यथ तावृषीं मा, न जुहोति
किम् ? = हवन न करोति किम् ? तदङ्गीकारमेवेति भावः । (कृत) स =
जनक, तन्नूजन्मतनो = आत्मजाशरीरस्य, ईष्टे = ईश (स्वामी), भवतीति
भावः । पर, मत्प्राणनाथस्तु = मज्जीवनस्वामी तु, नल एव = नपघ एव,
मत्प्राणनामजनकत्वात् न जनक, मम शरीरमात्र पित्रधीन, जीवन तु नलाऽधी-
नमिति भावः । अतो मयि अविश्वास मा कार्पोरिति तात्पर्यम् ॥ ७९ ॥

अनुवाद—पिताजी मुझे अनपघ (नलसे भि न शक्ति, अनल) को ही
देते हैं ? तब तो देहमात्रसे अवशिष्ट मरी हुई मुझको अग्निमे हवन नहीं करते हैं
क्या ? क्योंकि वे (मेरे पिता) अपनी पुत्रीके शरीरके स्वामी हैं परंतु मेरे
प्राणके स्वामी तो नल ही हैं ॥ ७९ ॥

टिप्पणी—तात = "तातस्तु जाय पिता" इत्यमर । अनपघाय = न
नपघ, तस्मै, तदग्य अथमे ननुसमास । जुहोति = 'हु दानादानयो' इस
घातुसे लट् + तिप् । शरीरशेषा = शरीरम् एव शेषो यस्या सा, ताम्
(बहु०) । कृशानी = 'कृशानु पावकोजल' इत्यमर । तन्नूजन्मतनो =
तन्वा जन्म यस्या सा तन्नूजमा (बहु०), तस्या तनु, तस्या (प० त०),
'अधीगर्भदयेपा कर्मणि' इस सूत्रसे 'ईश' घातुके योगमे पठ्यते । ईष्टे = 'ईश
ऐश्वर्ये' घातुसे लट् + त । मत्प्राणनाथ = मम प्राणा (प० त०), तेषा नाथ
(प० त०) ॥ ७९ ॥

तदेकदासीत्पराबुद्धये मदीप्सिते साधु विप्रिमुता ते ।

अहेलिना किं नलिनी विघते मुद्याऽऽहरेणाऽपि मुद्याकरेण ? ॥ ८० ॥

अन्वयः—(हे हंस !) तदेकदासीत्वपदात् उदग्रे मदीप्सिते तव विधित्सुता साधु । नलिनी सुधाऽऽकरेण अपि अहेलिना सुधाकरेण किं विधत्ते ? ॥ ८० ॥

व्याख्या—(हे हंस !) तदेकदासीत्वपदात् = नलैकसेविकात्वाऽधिकारात्, उदग्रे = उन्नते, अधिक इति भावः । मदीप्सिते = मदभीष्टे, नलपत्नीत्वरूप इति भावः । तव = भवतः, विधित्सुता = चिकीर्षुता, साधु = उचितम् । दृष्टान्ते स्वीकृति समर्पयते = अहेलिनेति । नलिनी = कमलिनी, सुधाऽऽकरेण अपि = अमृताधारेण अपि, अहेलिना = हेलीतरेण, सूर्यभिन्नेनेति भावः । सुधाकरेण = चन्द्रमसा, किं विधत्ते = किं करोति, यथा नलिन्याश्चन्द्रमसा तथैव ममाऽपि नलभिन्नेन यूना न प्रयोजनमिति भावः ॥ ८० ॥

अनुवाद—(हे हंस !) नलके एकदासीत्वरूप अधिकारसे अधिक मेरे अभीष्ट (पत्नीत्वरूप) विषयमें तुम्हारी कार्यसम्पादकता उचित है । जैसे कि कमलिनी अमृतके आधार होनेपर भी सूर्यसे भिन्न चन्द्रसे क्या करती है ? ॥ ८० ॥

टिप्पणी—तदेकदासीत्वपदात् = एका चाऽसी दासी (क० घा०), तस्य एकदासी (प० त०), तस्या भावः तदेकदासीत्वम्, तदेकदासी + त्व । तदेव पदं, तस्मात् (रूपक०) । मदीप्सिते = मम ईप्सितं, तस्मिन् (प० त०) । विधित्सुता = विधातुमिच्छुः विधित्सुः, वि + धा + सन् + उः । विधित्सोर्भावः, विधित्सु + तल् + टाप् । सुधाकरेण = सुधाया आकरः, तेन (प० त०) । अहेलिना = न हेलिः अहेलिः, तेन (न०), यहाँपर तदन्यत्व रूप अर्थमें नव् हैं । “भगस्त्वष्टाप्यंमाहंसी हेलिस्तेजोनिधिर्हरिः ।” इति भविष्यपुराणे । सूर्य-नामानि यहाँपर पहला “सुधाकर” शब्द योगिक और दूसरा अयोगिक है, इस-लि॥ पुनरुक्ति नहीं है । इस पद्यमें ‘दृष्टान्त’ अलङ्कार है ॥ ८० ॥

तदेकलुब्धे हृदि मेऽस्ति लब्धुं चिन्ता न चिन्तामणिमप्यनघम् ।

वित्ते मर्मकः स नलस्त्रिलोकीसारो निधिः पद्ममुखः स एव ॥ ८१ ॥

अन्वयः—तदेकलुब्धे मे हृदि अनघं चिन्तामणिम् अपि लब्धुं चिन्ता न अस्ति । (तथा) वित्ते अपि मम स नलः त्रिलोकीसारः पद्ममुखः एकः एव ॥ ८१ ॥

व्याख्या—तदेकलुब्धे = नलैकलोलुपे, मे = मम, हृदि = हृदये, अनघम् = अमूल्यं, चिन्तामणिम् अपि = चिन्तामणिनामकं रत्नम् अपि, लब्धुं = प्राप्तुं, चिन्ता = विचारः, न अस्ति = नो वर्तते । तथा वित्ते अपि = धने अपि, मम = दमयन्त्याः, सः = पूर्वोक्तः, प्रसिद्धो वा । नलः = नैषधः, त्रिलोकीसारः = त्रैलोक्य

श्रेष्ठ, पद्ममुख = पद्मानन, पद्मनिधिश्च, एक = प्रमुख, एव, नलादग्यत्र
बुद्ध्यापि ममाऽभिलाषो नाऽस्ति, किमुत युवाननर इति भाव ॥ ८१ ॥

अनुवाद — नलमे एकमान लुब्ध मेरे हृदयमे असूच्य चि तामणि रत्नको भी
पाने की चिन्ता नहीं है । उसी तरह धनक विषयमे भी मेरे वे नल, त्रिलोक्यमे
श्रेष्ठ कमलतुल्य मुखवाले पद्मनिधिके समान एकमात्र है ॥ ८१ ॥

टिप्पणी — तदेकलुब्धे = एक च तत् लुब्धम् (क० घा०) । तस्मिन् एक
लुब्ध, तस्मिन् (म० त०) । अनद्यम् = अविद्यमान अर्थ यस्य, तम् (नम् बहु०) ।
"मूल्ये पूजाविधावय" इत्यमर । लब्धु = लभ + लुप् । त्रिलोकीसार =
त्रयाणां लोकानां समाहार त्रिलोकी (द्विगु०), त्रिलोक्या सार (प० त०) ।
पद्ममुख = पद्मम् इव मुख यस्य स (बहु०) । अथवा पद्म (निधि), मुखम्
(आदि) यस्य स (बहु०) । इति पद्यमे इलेप अट्टकार है ॥ ८१ ॥

भूतश्च दृष्टश्च हरिस्तु मोहाद् ध्यातश्च नीरर्ध्रतबुद्धिधारम् ।

ममाऽस्तत्प्राप्तिरमुष्ययो वा हस्ते तवाऽस्ते द्वयमेव शेष ॥ ८२ ॥

अर्थ — (स) श्रुत मोहाद् हरिस्तु दृष्ट नीरर्ध्रतबुद्धिधार ध्यातश्च ।
अद्य मम तत्प्राप्तिरमुष्ययो वा द्वयम् एव शेष तव हस्ते आस्ते ॥ ८२ ॥

ध्यात्या — (स = नल) श्रुत = आकर्णित, दूतद्विजादिमुक्तादिति शेष ।
मोहाद् = भ्रान्ते, हरिस्तु = प्राच्यादिदिक्षु, दृष्ट = अवलोकित, नीरर्ध्रत-
बुद्धिधार = निरन्तरीकृतनलविषयकबुद्धिप्रवाह यथा तथा, ध्यातश्च = ध्यान
गोचरीकृत, चिन्तित इति भाव । अथ अद्य = अस्मिन् दिने, मम = मेभ्या,
तत्प्राप्तिर = नलासादनम्, अमुष्ययो वा = प्राणत्यागो वा, द्वयम् एव = द्वितयम्
एव, द्वयोरग्यतर एवेति भाव । शेष = कायशेष, तव = भवत, हस्ते = करे,
आस्ते = तिष्ठति, स्वदधीन इति भाव ॥ ८२ ॥

अनुवाद — महाराज नलको मैंने दूत, ब्राह्मण आदिके मुखसे सुन लिया है
और भ्रान्तिसे दशो दिशाओमे देख भी लिया है तथा नलके विषयमे बुद्धिके
प्रवाहको निरन्तर लगाकर ध्यान भी किया है । आज उनकी प्राप्ति वा प्राण
त्याग दोनोंमेसे एक कार्य तुम्हारे हाथमे है ॥ ८२ ॥

टिप्पणी — मोहाद् = हेतुमे पञ्चमी । नीरर्ध्रतबुद्धिधार = बुद्धेर्धारा (प०
त०) । नीरर्ध्रता बुद्धिधारा यस्मि कर्मणि तद्यथा तथा (बहु०, त्रि० वि०) ।
ध्यात = ध्यै + क्त । तत्प्राप्तिर = तस्य प्राप्ति (प० त०) । अमुष्यय =
अमुना व्यय (प० त०) । द्वयम् = द्वि + तयप् (अयप्) । इति पद्यमे

अभिधाके प्रस्तुत अर्थके नियन्त्रणसे तत्पदार्थं (ब्रह्म) के श्रवण, मनन और निदिध्यासनसे सम्पन्न पुरुषका ब्रह्मप्राप्ति और दुःखनिवृत्तिरूप लक्षणवाला मोक्ष गुरुके अधीन ही है, ऐसे अर्थान्तरकी प्रतीतिरूप ध्वनि ही है ॥ ८२ ॥

सञ्चीयतामाश्रुतपालनोत्थं मत्प्राणविश्राणनजं च पुण्यम् ।

निवार्यतामार्यं ! वृथा विशङ्का, भद्रेऽपि मुद्रेयमये ! भृशं का ॥ ८३ ॥

अन्वयः—(हे हंस !) आश्रुतपालनोत्थं मत्प्राणविश्राणनजं च पुण्यं सञ्चीयताम् । हे आर्य ! वृथा विशङ्का निवार्यताम् । अये ! भद्रे अपि भृशं का इयं मुद्रा ? ॥ ८३ ॥

व्याख्या—(हे हंस !) आश्रुतपालनोत्थम् = अङ्गीकृतार्थाऽनुष्ठानजनितं, मत्प्राणविश्राणनजं च = मदमुदानजनितं च, नलेन सह मत्सङ्घटनादिति शेषः । पुण्यं = मुकृतं, सञ्चीयतां = सङ्गृह्यताम् । हे आर्य ! = हे श्रेष्ठ ! वृथा = व्यर्थप्राया, विशङ्का = सन्देहः, "पितुनियोगेने"ति पद्यप्रतिपादितेति शेषः । निवार्यतां = हूरतस्त्यज्यताम् । अये ! = अह्म, भद्रे अपि = कल्याणरूपे विषये अपि, भृशम् = अत्यर्थं, का = कीदृशी, इयम् = एषा, मुद्रा = औदासीन्यम् । श्रेयसि विषये नोदासितव्यमिति भावः ॥ ८३ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) अङ्गीकृत विषयके संपादनसे और मुझे प्राणदान कर उत्पन्न पुण्यका संचय करो । हे आर्य ! व्यर्थ सन्देहको छोड़ दो । कल्याण-विषयमें भी यह कैसी उदासीन मुद्रा है ? ॥ ८३ ॥

टिप्पणी—आश्रुतपालनोत्थम् = आश्रुतस्य पालनम् (प० त०), "अङ्गीकृतमाश्रुतं प्रतिजातम्" इत्यमरः । आश्रुतपालनात् उत्तिष्ठतीति, आश्रुतपालन + उद् + स्या + कः (उपपद०) । सञ्चीयतां—मम् + चि + लोट + यक् + त, (कर्ममें) । विशङ्का = विरुद्धा शङ्का (गति०) । निवार्यतां = नि + वृ + णिच् + लोट् + यक् + त (कर्ममें) ॥ ८३ ॥

अलं विलङ्घ्य प्रिय ! विज्ञ ! याच्त्रां कृत्वाऽपि वाम्यं विविधं विधेये ।

यशःपयादाश्रवतापदोत्थात् खलु खलित्वाऽस्तखलोक्तिखेलात् ॥ ८४ ॥

अन्वयः—हे प्रिय ! हे विज्ञ ! याच्त्रां विलङ्घ्य अलम् । विधेये विविधं वाम्यं कृत्वा अपि अलम् । आश्रवतापदोत्थात् अस्तखलोक्तिखेलात् यशःपयात् खलित्वा खलु ॥ ४४ ॥

व्याख्या—हे प्रिय ! = हे प्रियङ्कर ! हे विज्ञ ! = हे विशेषज्ञ ! याच्त्रां = प्रार्थनां, विलङ्घ्य = अतिक्रम्य, अलं = पर्याप्तं, प्रार्थना-भङ्गो न कार्यं इति

भाव । विद्ये = विनीतजने, विविधम् = अनेकप्रकार, वाम्य = वक्रता, कृत्वा अपि = विधाय अरि, अल = पर्याप्त, वाम्य न कायमिति भाव । आश्रवताप-
दोत्थात् = वचनस्थितत्वस्यानोत्पन्नात्, अस्तखलोक्तिखेलात् = निरस्तदुर्जनवाद-
विनोदात् यश पथात् = कीर्तिमार्गात्, स्थलित्वा अलु = न स्थलितव्यमिति
भाव, नो चेद्धानि स्थादिति भाव ॥ ८४ ॥

अनुवाद—हे प्रिय ! हे विशेषज्ञ ! मेरी प्रार्थनाका लक्ष्यन मत करो ।
विनीतजनमे अनेक प्रकारकी कुटिलता भी मत करो । आशाकारित्वपदसे उत्पन्न,
दुर्जनका उक्तिरूप विनोदमे रहित कीर्तिमार्गसे तुम्हें स्थलित नहीं होना
चाहिए ॥ ८४ ॥

टिप्पणी—प्रिय = प्रीणातीति प्रिय, तत्सम्बुद्धौ, प्री + क । विश = विशेष-
पेण जानातीति विशस्तत्सम्बुद्धौ, वि + ज्ञा + क । याव्या = याच् + अच् + टाप् ।
विद्ये = 'विद्येयो विनयग्राही वचनेस्थित आश्रव' इत्यमर । वाम्य = वामस्य
भावो वाम्य, तत्, वाम + प्यञ् । आश्रवतापदोत्थात् = आश्रवस्य भाव आश्र-
वता, आश्रव + तल् + टाप् । आश्रवता एव पदम् (रूपक०) । आश्रवतापदात्
उत्तिष्ठतीति आश्रवतापदोत्थ, आश्रवतापद + उद् + स्था + क, तस्मात् ।
अस्तखलोक्तिखेलात् = खलस्य उक्ति (प० त०) । खलोकते खेला (प० त०),
“क्लीडा च पूर्वानम्” इत्यमर । अस्ता खलोक्तिखेला येन स, तस्मात् (बहु०) ।
यश पथात् = यशस पन्था यशस्य, तस्मात् (प० त०), “ऋक्पूरुष पथा-
मानके” इमं सूत्रसे समासात् अप्रत्यय । स्थलित्वा = प्रतिषेधाऽर्थक “खलु”
पदके योगमे खल घातुस “अलखत्वो प्रतिषेधो प्राचा क्त्वा” इससे क्त्वा
प्रत्यय, इसी तरह “कृत्वा” इस पदमे भी “अलम्” पदके योगमे क्त्वा प्रत्यय
होआ है ॥ ८४ ॥

स्वजीवमभ्यार्तमुदे ददद्भ्यस्तव प्रपा नेदशबद्धमुष्टे ।

मह्य मदीयान् यदभून्वित्तोषर्न रराद् भ्रश्यति कीर्तिधीत ॥ ८५ ॥

अन्वय — ईदृशबद्धमुष्टे तव आर्तमुदे स्वजीवम् अपि ददद्भ्य प्रपा न ?
यत् मदीयान् एव अभून् मह्यम् वित्तो तव कीर्तिधीतो धम कराद्
भ्रश्यति ॥ ८५ ॥

अपारम्भा—(हे हस !) ईदृशबद्धमुष्टे = ईदृशबद्धमुष्टिकस्य, कृपणस्येति
भाव । तव = भवत, आर्तमुदे = दीनदुर्पाय, याचकाऽभिलाषपूर्त्ये इति भाव ।
स्वजीवम् = आत्मजीवनम् अपि, ददद्भ्य = वितरद्भ्य, स्वप्राणव्ययेन पर रसद्भ्य
इति भाव, जीमूतवाहनादिभ्य इति शेष । प्रपा न = लज्जा न ? इति काकु ।

यत्=यस्मात् कारणात्, मदीयान् एव =मामगान् एव, असून्=प्राणान्, मह्यं=सम्प्रदानभूतायै भैरव्यै, अदित्सोः=दातुम् अनिच्छोः, तव=भवतः, कीर्तिघोतः=यशोधवलः, धर्मः=पुण्यं, करात्=हस्तात्, भ्रश्यति=नश्यति, तव धर्मो यशश्च नश्यति एतन्न तवाऽहमिति भावः ॥ ८५ ॥

अनुवाद—ऐसे बद्धमुष्टि (कृपण) तुम्हे दीन पुरुषकी प्रीतिके लिए अपना जीवन भी देनेवाले शिव आदियोंसे लज्जा नहीं होती है ? क्योंकि मेरे ही प्राणोंको मुझे देनेकी इच्छा नहीं करनेवाले तुम्हारा यशसे उज्ज्वल धर्म हाथसे भ्रष्ट होता है ॥ ८५ ॥

टिप्पणी—ईदृशबद्धमुष्टेः=बद्धा मुष्टिर्येन सः (बहु०), ईदृशश्चाऽसौ बद्ध-मुष्टिः, तस्य (क० घा०) । आतंगुदे=आर्तानां मुत्, तस्यै (प० त०) । स्वजीवं=स्वस्य जीवः, तम् (प० त०) । ददद्गघः=दा+लट् (शतृ)+गघस् । दीनोंकी रक्षाके लिए अपना जीवन देनेवाले जैसे—

“कर्णस्त्वच्चं, शिविर्मांसं, जीवं जीमूतवाहनः ।

ददौ दधीचिरस्थोनि, किमदेयं महात्मनाम् ॥” (बृहच्छाट्गंधर०)

अर्थात् कर्णने सूर्यको अपना चर्म (चमड़ा), शिविने कबूतरको बचानेके लिए अपना मांस, जीमूतवाहनने शङ्खचूड़ नामक नागको बचानेके लिए अपना जीवन और दधीचिने वज्रके लिए देवताओंको अपना अस्थिसमूह दे दिया । महात्माओंके लिए क्या अदेय है ? मदीयान्=अस्मत्+छ (ईयः)+शस् । अदित्सोः=दातुमिच्छुः दित्सुः, दा+सद्+उः । न दित्सुः, तस्य, (नञ्) । कीर्तिघोतः=कीर्त्या घोतः (तृ० त०) । भ्रश्यति=“अंशु अधःपतने” इति घातुने लट्+तिप् ॥ ८५ ॥

दत्त्वात्मजीवं त्वयि जीवदेऽपि शुद्ध्यामि, जीवाऽधिकदे तु केन ? ।

विधेहि तन्मां त्वद्वर्णेशोद्घुममुद्रदारिद्र्यसमुद्रमग्नम् ॥ ८६ ॥

अन्वयः—(हे हंस !) जीवदे त्वयि आत्मजीवं दत्त्वा अपि शुद्ध्यामि, जीवाऽधिकदे तु (त्वयि) केन शुद्ध्यामि ? तत् मां त्वद्वर्णेषु अशोद्घुम् अमुद्र-दारिद्र्यसमुद्रमग्नां विधेहि ॥ ८६ ॥

व्याख्या—(हे हंस !) जीवदे=प्राणदे, त्वयि=भवति, आत्मजीवं=स्वप्राणान्, दत्त्वा अपि=त्रितीयं अपि, शुद्ध्यामि=शुद्धा भवामि, अनृणा भवामीति भावः । परं जीवाऽधिकदे तु=प्राणाऽधिक- (नल)-दातरि तु, त्वयि =भवति विषये, केन=पदार्थेन, शुद्ध्यामि=शुद्धा भवामि, अनृणा भवामि ।

तत् = तस्मात्कारणात्, आनृण्यार्थं देवपदाऽर्थाभावादिति भावः । मा = भैंसी, त्वदृणेषु = भवत्पुंस्त्वनेषु विषये । अशोढु = न अपाकर्तुम्, अमुद्रदारिद्र्यसमुद्रमग्न्याम् = अपरिमितदैवसागरवृद्धिता, विधेहि = कुरु, नलसङ्घट्टनेन मामृणयस्तावुविति भावः ॥ ८६ ॥

अनुवाद—(हे हत् १) प्राण देनेवाले तुम्हारे विषयमे अपने प्राणोको देकर शुद्ध (अनृण) हूँगी, परन्तु प्राणोसे अधिक (नल) को देनेवाले तुम्हारे विषयमे मैं किस पदायसे शुद्ध (अनृण) हूँगी । इस कारणसे मुझे तुम्हारे ऋणोमे शुद्ध (अनृण) न करने के लिए अपरिमित दारिद्र्यरूप समुद्रमे मग्न कर दो ॥ ८६ ॥

टिप्पणी—जीवदे = जीव + दा + क (उपपद) + टि । आत्मजीवम् = आत्मनो जीव, तम् (प० त०) । दत्त्वा = दा + क्त्वा । शुद्धयामि = शुध् + लट् + मिप् । त्वदृणेषु = तव ऋणानि, तेषु (प० त०) अशोढु = न शोदयुम् (नञ्०) । अमुद्रदारिद्र्यसमुद्रमग्न्याम् = अविद्यमाना मुद्रा (मर्यादा) यस्य स (नञ्बहु०), दारिद्र्यम् एव समुद्र (रूपक०) । अमुद्राऽसी दारिद्र्यसमुद्र (क० धा०), तस्मिन् मग्ना, ताम् (स० त०) । विधेहि = वि + धा + लोट् + मिप् । इमं पद्यमे रूपक अलङ्कार है ॥ ८६ ॥

ऋणीष्व मज्जीवितमेव पण्यमन्यत्र चेद्वस्तु तदस्तु पुण्यम् ।

जीवेशदातयवि ते न दातुं यशीऽपि तावत्प्रभवामि गातुम् ॥ ८७ ॥

अन्वय—हे जीवेशदात ! मज्जीवितम् एव पण्य ऋणीष्व, अयत् वस्तु न चेत् (तर्हि) पुण्यम् अस्तु ते दातुं न प्रभवामि (चेत्) तावत् यश अपि गातुं प्रभवामि ॥ ८७ ॥

व्याख्या—हे जीवेशदात ! = हे प्राणेभ्यः । मज्जीवितम् एव = मज्जीवनम् एव, पण्य = क्रय वस्तु, ऋणीष्व = जीवेशमृत्युरूपेण विनिमय कुरु । अन्यत् = अपरम्, एतन्मूल्याञ्जुरूप, वस्तु = पदार्थ, न चेत् = न भवेद्यदि, तर्हि, पुण्य = धर्म, अस्तु = भवतु, ते = तुभ्य, दातुं = वित्तरोतु, न प्रभवामि = न शक्नोमि यदि, तावत् = तर्हि, यश अपि = कीर्तिम् अपि, गातुं = गान कर्तुं, प्रभवामि = शक्नोमि, प्रसिद्धिपुण्यार्थमेवोपकुर्व्येत्यर्थः ॥ ८७ ॥

अनुवाद—हे प्राणेभ्यः (नल) को देनेवाले ! मेरे जीवनरूप क्रय वस्तुको खरीद लो और वस्तु न होगी तो पुण्य ही हो । तुम्हें देनेके लिए समर्थ नहीं हूँ तो तुम्हारे यशको तो गानेके लिए समर्थ हूँगी ॥ ८७ ॥

टिप्पणी—जीवेशदातः=जीवस्य ईशः (प० त०), तस्य दाता, तत्सम्बुद्धौ (प० त०) । मज्जीवितं=मम जीवितं, तत् (प० त०), क्रीणीष्व=“डुक्रीब् द्रव्यविनिमये” इस धातुके लोटके घास्का रूप । दातुं=दा+तुमुन् । प्रभवामि-प्र+भू+लट्+मिप् ॥ ८७ ॥

वराटिकोपक्रिययाऽपि लभ्यान्नेभ्याः कृतज्ञानयवाऽऽद्रियन्ते ।

प्राणैः पर्णैः स्वं निपुणं भणन्तः क्रीणन्ति तानेव तु हन्त ! सन्तः ॥ ८८ ॥

अन्वयः—वराटिकोपक्रियया अपि लभ्यान् कृतज्ञान् इभ्याः न आद्रियन्ते । सन्तः तु स्वं निपुणं भणन्तः तान् एव प्राणैः पर्णैः क्रीणन्ति ॥ ८८ ॥

व्याख्या—(हे हंस !) वराटिकोपक्रियया अपि=कपर्दिकोपकारेण अपि, कपर्दिकादानेन अपि इति भावः । लभ्यान्=सुलभान्, कृतज्ञान्=उपकारज्ञान् । तावदेव बहु मन्यमानानिति भावः । इभ्याः=धनिकाः, न आद्रियन्ते=न सत्कुर्वन्ति, न उपकुर्वन्तीति भावः । एतद्वैपरीत्येन, सन्तस्तु=सज्जनास्तु, विवेकिनस्तु इति भावः । स्वम्=आत्मानं, निपुणं=कुशलं, भणन्तः=कथयन्तः, “एते वयं त्वदधीना” इति साधु वदन्त इति भावः । तान् एव=कृतज्ञान् एव, प्राणैः=असुभिः एव, पर्णैः=मूत्यैः, क्रीणन्ति=विनिमयं कुर्वन्ति, आत्मसात्कुर्वन्ति, किमुत धनैरिति भावः । अतस्त्वयाऽपि सज्जनेन कृतज्ञाऽहम्पकतं व्येति भावः । हन्त=हर्षद्योतकमव्ययम् ॥ ८८ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) कौड़ी देकर भी पाये जा सकनेवाले कृतज्ञो- (अहसानमन्दों) को धनी लोग आदर (उपकार) नहीं करते हैं । सज्जन-लोग तो “हम आपके अधीन हैं” ऐसा कहते हुए उन्हीं कृतज्ञोंको प्राणरूप मूल्योंसे खरीद लेते हैं ॥ ८८ ॥

टिप्पणी—वराटिकोपक्रियया=वराटिकाया उपक्रिया, तथा (प० त०) । लभ्यान्—लभ्+यत्+शस् । कृतज्ञान्=कृतं जानन्तीति कृतज्ञाः, तान् । कृत+ज्ञा+क (उपपद०) +शस् । इभ्याः=इभम् अहन्तीति, ‘इभ’ शब्दसे ‘दण्डादिभ्यो यः’ इस सूत्रसे य प्रत्यय । “इभ्य आढषो धनी स्वामी”त्यमरः । आद्रियन्ते—आङ्+दृङ्+लट्+ञ । सन्तः=अस्+लट् (शतृ) +जस् । भणन्तः=भण+लट् (शतृ) +जस् । पर्णैः=करणमे तृतीया । क्रीणन्ति=क्रीब्+लट्+क्षि । इस पद्यमें एक अलङ्कार है ॥ ८८ ॥

स भूभृदेषावपि लोकपालास्तमे यदेकाग्रधिय प्रसेदे ।

न हीतरस्माद् घटते यदेत्य स्वय तदातिप्रतिभूर्धमाऽभू ॥ ८६ ॥

अन्वय — स भूभृत् अष्टौ अपि लोकपाला । तदेकाग्रधियो मे तं प्रसेदे । इतरस्मात् स्वयम् एत्य मम तदातिप्रतिभू अभू यत् तत् न घटते हि ॥ ८९ ॥

व्याख्या — (हे हस !) स = पूर्वोक्त , भूभृत् = राजा, नल इत्यर्थ । अष्टौ अपि = अष्टमस्त्यका अपि, लोकपाला = इन्द्रादय इत्यर्थ , नल इन्द्राद्यष्टलोकपालात्मक इति भाव । अत एव तदेकाग्रधिय = नलंकतान्बुद्धे , मे = मम, तं = अष्टाभिलोकपालै । प्रसेदे = प्रसन्नम् । देवता ध्यायन्तो जनस्य प्रसीदतीति भाव । कुत इतरस्मात् = इतरथा, लोकपालप्रसाद विना, स्वयम् = आत्मना, एत्य = आगत्य, मम = भूम्या , तदातिप्रतिभू = नलप्राप्तिलगतम् , अभू = भूतवान् असि, यत्, तत् न घटते = न प्रवर्तते, हि = निश्चयेन । लोकपालाऽनुग्रहाऽभावे कुतो ममेद श्रेय इति भाव ॥ ८९ ॥

अनुवाद — (हे हस !) वे राजा (नल) आठ लोकपालस्वरूप हैं । नलमे मेरी एकाग्रबुद्धि रहनेमे लोकपाल प्रसन्न हुए हैं । नही तो स्वय आकर मेरे नल की प्राप्तिके लिए जो तुम जागिर हो गये हो वह नहीं होता था ॥ ८९ ॥

टिप्पणी — भूभृत् = भूय विभर्तीति, भू + भृ + क्तिप् (उप०) । लोकपाला = लोक पालयन्तीति लोक + पाल + अच् (उपपद०) । “अष्टाभिलोकपालानां मात्राभिनिमित्तो लुप ।” (मनु० ७-५) इस वक्तिके अनुसार इन्द्र आदि लोकपालोंके आठ अंशोंसे राजा होते हैं, इस कारण नल आठ लोकपालस्वरूप हैं, यह अभिप्राय है । तदेकाग्रधिय = एकाग्रधीर्गत्वा सा (बहु०), तस्मिन् एकाग्रधी , तस्या (स० त०) । प्रसेदे = प्र + सद् + लिट् + त (भाववाच्य प्रयोग) । तदातिप्रतिभू = प्रतिभवतीति प्रतिभू , प्रति-उपसर्गपूर्वक भू धातुमे “भूय सजाऽतरयो” इस सूत्रसे क्तिप् प्रत्यय । “स्युर्लगतका प्रतिभुव” इत्यमर । तस्य आसि (य० त०) । तदातो प्रतिभू (स० त०) । अभू = भू + लुट् + सिप् । घटते = ‘घट चेष्टायाम्’ इस धातुसे लट् + त । इस पद्यमे रूपक अलङ्कार है ॥ ८९ ॥

अकाण्डमेवात्रमभुवाऽर्जितस्य भूत्वाऽपि मूल मयि वीरणस्य ।

मयात्र मे किं नलदत्तमेत्य कर्ता हृदब्रन्दन्येकहृदयम् ? ॥ ९० ॥

अन्वय — (हे हस !) वि भवान् अकाण्डम् एव आत्मभुवा मयि अर्जित-

तस्य रणस्य मूलं भूत्वा अपि अकाण्डम् आत्मभुवा अजितस्य वीरणस्य मूलं भूत्वा नलदत्वम् एत्य हृदः चन्दनलेपकृत्यं न कर्ता ? ॥ ९० ॥

व्याख्या—(हे हंस !) विः=पक्षी, भवान्=त्वम्, अकाण्डम् एव=अनवसर एव, आत्मभुवा=कामेन, मयि=मद्विषये, अजितस्य=कृतस्य, रणस्य=गाढप्रहारलक्षणस्य युद्धस्य, अथवा रणस्य=गन्धस्य, रहस्यकथनरूपस्येति भावः । मूलं=कारणं, हंसस्योद्दीपनत्वेनेति शेषः । भूत्वा अपि, अकाण्डं=दण्डरहितं यथा तथा, आत्मभुवा=ब्रह्मणा, अजितस्य=सृष्टस्य, वीरणस्य=वीरतृणस्य, मूलं=मूलाऽवयवः भूत्वा, अत एव नलदत्वं=नैपधदातृत्वं, पक्षान्तरे=उत्तरीरत्वम्, एत्य=प्राप्य, हृदः=हृदयस्य, सन्तप्तस्येति शेषः । चन्दनलेपकृत्यं=श्रीखण्डलेपनकार्यं श्रंत्योत्पादनमिति भावः । न कर्ता=न करिष्यति ? कर्ता एवेति भावः ॥ ९० ॥

अनुवाद—(हे हंस !) जैसे ग्रह्याजीने दण्डके बिना निर्मित वीरतृणका मूल उगीर होकर हृदयको चन्दनके सदृश होकर ठण्डा करता है, वैसे ही पक्षी तुम (हंस) अनवसरमें ही कामदेवसे मुझमें किये गये गाढ प्रहाररूप युद्धके कारण होकर भी नलको देनेके भावको प्राप्त कर कामसन्तप्त हृदयको चन्दनके लेपके समान होकर ठण्डा नहीं करोगे ? ॥ ९० ॥

टिप्पणी—विः=“नगौकोवाजिविकिरविविष्करपतत्रयः” इत्यमरः । अकाण्डं=काण्डस्य अभावः (अव्ययी०) तद्यथा तथा । “कालाऽध्वनोरत्यन्तसंयोगे” इससे द्वितीया । दूसरे पक्षमें अविद्यमानः काण्डो यस्य तत् (नञ् वहु०) “मूलम्” इसका विशेषण । “काण्डोऽस्त्री दण्डवाणाऽर्ववर्गाऽवसरवारिपु” इत्यमरः । आत्मभुवा=आत्मना भवतीति आत्मभूः, तेन, आत्मनुपपदपूर्वक भू धातुसे “भुवः संज्ञाऽन्तरयोः” इस सूत्रसे विवप् प्रत्यय (उपपद०) “आत्मभूर्ना विधौ कामे” इति मेदिनी । वीरणस्य=“स्याद्वीरणं वीरतृणं मूलेऽस्योशीरमस्त्रियाम् । अभयं नलदं सेव्यम्” इत्यमरः । वीरणस्य=विर् + रणस्य, “रो रि” इससे रेफका लोप और “दृलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः” इससे दीर्घ होकर वीरणस्य । नलदत्वं=नलं ददातीति नलदः, नल—उपपदपूर्वक ‘दा’ धातुसे “आतोऽनुपसर्गे कः” इससे क प्रत्यय (उपपद०) । नलस्य भावो नलदत्वं, तत्, नलद + त्व । एत्य=आङ् + इण् + क्त्वा (ल्यप्) चन्दनलेपकृत्यं=चन्दनस्य लेपः (प० त०), तस्य कृत्यम् (प० त०) । कर्ता=कृ + लुट् + तिप् । इस पद्यमें “वीरणस्य” यहाँपर शब्दश्लेष है, अन्यत्र अर्थश्लेष । “नलदत्वम् एत्य”

यहाँपर प्रकृत और अप्रकृतके अभेदाऽध्यवसायसे हसमे आरोप्यमाण उशीरका प्रकृतिके साथ तादात्म्यमे चन्दनकृत्यस्वरूप प्रकृत वार्यमे उपयोग होनेसे परिणाम अलङ्कार है, इस प्रकार सङ्खुर अलङ्कार है ॥ ९० ॥

अल विलम्ब, त्वरितु हि वेला, कार्ये किल स्वयंसहे विचार ।

गुरुपदेश प्रतिभेव तीक्ष्णा प्रतीक्षते जातु न कालमति ॥ ९१ ॥

अन्वय — (हे हम !) विलम्ब अल, हि त्वरितु वेला । स्वयंसहे कार्ये विचार किल । हि तीक्ष्णा प्रतिभा गुरुपदेशम् इव अति जातु काल न प्रतीक्षते ॥ ९१ ॥

व्याख्या—(हे हम !) विलम्ब=विलम्ब कृत्वा, अल=पर्याप्त, न विलम्ब कृतव्य इति भाव । हि=यस्मात्कारणात्, त्वरितु=त्वरा वतुं, वेला=काल, अय त्वराया काल इति भाव । स्वयंसहे=विलम्बसहे, कार्ये=कर्मणि, विचार=विमर्श, किल=निश्चयेन । अर्थात्तरन्यासेनोक्तमर्थं द्रष्टव्यति—गुरुपदेशमिति । हि=यस्मात्कारणात्, तीक्ष्णा=तीव्रा, क्षीघ्रग्राहिणीति भाव । प्रतिभा=प्रज्ञा, गुरुपदेशम् इव=आचार्योपदेशम् इव, अति=पीडा, जातु=कदापि, काल=समय, न प्रतीक्षते=न प्रतीक्षा करोति, पीडा कालक्षेप न सहत इति भाव ॥ ९१ ॥

अनुवाद—(हे हम !) विलम्ब नहीं करना चाहिए, क्षीघ्रता करनेका यह समय है । विलम्ब नहनेवाले कर्ममे विचार किया जाता है, क्योंकि तीक्ष्ण बुद्धि जैसे गुरुके उपदेशकी प्रतीक्षा नहीं करती हैं, वैसे ही पीडा कालकी प्रतीक्षा नहीं करती है ॥ ९१ ॥

टिप्पणी—विलम्ब=वि + लवि + क्त्वा (ल्यप्), यहाँपर “अलम्” इस पदके योगमे “अलसत्त्वो प्रतिषेधयो प्राचा क्त्वा” इस सूत्रसे क्त्वा प्रत्यय होकर ल्यप् आदेश हुआ है । त्वरितु—त्वरा + तुमुन्, यहाँपर “वेला” पदके योगमे “कालममयवेलासु तुमुन्” इस सूत्रमे तुमुन् प्रत्यय हुआ । स्वयंसहे=स्वय सहत इति स्वयंसह, तस्मिन्, स्वय + सह + अच् (उपपद०) । गुरुपदेश=गुरोरुपदेश, तम् (प० त०) । अति=“अति पीडाघनुष्कोट्यो” इत्यमर । प्रतीक्षते=प्रति + ईक्ष + लट् + तिप् । इस पद्यमे उपमा और अर्थात्तरन्यासकी समष्टि है ॥ ९१ ॥

अभ्यर्चनीय ॥ यतेन राजा स्वया न क्षुद्धातपतो मदधम् ।

प्रियाऽऽस्त्वदाक्षिण्यबलात्कृतो हि सर्वोदयेदग्न्यवधूनिषेध ॥ ९२ ॥

अन्वयः—(हे हंस !) गनेन त्वया स राजा शुद्धान्तगतः (सन्) मदर्थं, न अभ्यर्थनीयः । हि तदा प्रियाऽऽस्यदाक्षिण्यबलात्कृतः अन्यवधूनिपेधः उदयेत् ॥ ९२ ॥

व्याख्या—अथाऽनन्तरकृत्यं सविशेषमुपदिशति श्लोकपञ्चकेन—अभ्यर्थनीय इति । (हे हंस !) गतेन = यातेन, इत इति शेषः । त्वया = भवता, मः = पूर्वोक्तः, राजा = नृपः, नल इत्यर्थः शुद्धान्तगतः = अन्तःपुरस्थितः सन्, मदर्थं = मत्प्रयोजनं, न अभ्यर्थनीय = न प्रार्थनीयः । हि = यस्मान्कारणात् । तदा = तस्मिन् समये, राज्ञोऽन्तःपुरस्थिताविति भावः । प्रियाऽऽस्यदाक्षिण्य-बलात्कृतः = बलभामुखच्छन्दाऽनुवर्तिताप्रसभीकृतः, अन्यवधूनिपेधः = अपर-रमणीप्रतिपेधः, उदयेत् = उत्पद्येत ॥ ९२ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) यहाँसे गये हुए तुम्हें अन्तःपुर (रनिवास) में रहे हुए राजा (नल) से मेरे लिए प्रार्थना नहीं करनी चाहिए, क्योंकि उस समय प्यारी स्त्रियोंके सामने उनके मनके अनुसार चलनेके विचारसे जवदंस्ती-ने किया गया दूसरी स्त्रीका निषेध उत्पन्न होगा ॥ ९२ ॥

टिप्पणी—शुद्धान्तगतः = शुद्धान्तं गतः (द्वि० त०), “शुद्धान्तश्चावरो-धश्च” इत्यमरः । मदर्थं = मह्यम् इदं यथा तथा (च० त०) । अभ्यर्थनीयः = अभि + अर्थ + णिच् + अनीयर् । प्रियाऽऽस्यदाक्षिण्यबलात्कृतः = प्रियाणाम् आस्थानि (प० त०), तेषां दाक्षिण्यं (प० त०), तेन बलात्कृतः (तृ० त०) । अन्यवधूनिपेधः = अन्या चाऽमी वधूः (क० धा०), तस्या निपेधः (प० त०) । उदयेत् = उद् + इ + विधिलिङ् + ति ॥ ९२ ॥

शुद्धान्तसम्भोगनितान्तनृप्ते न नैपधे कार्यमिदं निगाद्यम् ।

अपां हि तृप्ताय न वारिधारा स्वादुः सुगन्धिः स्वदते तुषारा ॥ ९३ ॥

अन्वयः—(हे हंस) शुद्धान्तसम्भोगनितान्तनृप्ते नैपधे इदं कार्यं न निगाद्यम् । अपां तृप्ताय स्वादुः सुगन्धिः तुषारा वारिधारा न स्वदते हि ॥ ९३ ॥

व्याख्या—(हे हंस) शुद्धान्तसम्भोगनितान्तनृप्ते = अन्तःपुरस्थोरमणाऽ-तिशयसन्तुष्टे, नैपधे = नले, इदम् = एतत्, कार्यं = कर्म, मत्प्रार्थनारूपमिति शेषः । न निगाद्यं = नो वक्तव्यम् । तथा हि—अपां तृप्ताय = जलेन सन्तुष्टाय जनाय, स्वादुः = मधुरा, सुगन्धिः = शोभनगन्धा, कर्पूरादिनेति शेषः । तुषारा = शीतला, वारिधारा = जलधारा, न स्वदते हि = नो रोचते हि ॥ ९३ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) अन्तःपुरकी स्त्रीके समागमसे अतिशय तृप्त नलको

यह कार्य (मेरे विषयमें प्राधनादय) तुम्हें नहीं कहना चाहिए । क्योंकि जलसे तृप्त पुरुषको मधुर, खुशबूदार तथा ठण्डी जलधारा भी पसन्द नहीं होती है ।

टिप्पणी—शुद्धा तमम्भोगनितान्ततृप्ते = शुद्धान्तस्य सम्भोग (प० त०), यही शुद्धान्तपदका शुद्धान्तकी स्त्रीमें लक्षणा करना चाहिए । नितान्त यथा तथा तृप्ता (सुप्पुपा०), शुद्धान्तसम्भोगेन नितान्ततृप्त, तस्मिन् (तृ० त०) । निगाद्यम् = निगदितु योग्यम्, नि + गद + ण्यत् । अथा “पूरणगुणमुहिताऽर्दे-सदव्ययतव्यसमानाधिकरणे” इस सूत्रमें सुहितायक (तृप्-यथं) शब्दसे षष्ठी-समासका निषेधरूप ज्ञापकसे षष्ठी हुई है । तृप्ताय = स्वद' घातु क्ययक होनेसे “रूप्यार्थानां प्रीयमाण” इस सूत्रसे सम्प्रदान सज्ञा होनेसे चतुर्थी । सुगन्धि = शोभनो गन्धो यस्या सा (बहु०), यहाँपर एकाक्षर नियमका कविने निरादर कर “गन्धस्येदु पूतिमुमुरभिष्य ” इस सूत्रसे समासान्त इ प्रत्यय किया है । स्वदने = स्वद + लट् + त । इस पद्यमें दृष्टान्त अलङ्कार है ॥ ९३ ॥

विज्ञापनीया न गिरो मदर्या क्रुधा कदुर्णे हृदि नैपघ्नस्य ।

पित्तेन दूने रसने सिताऽपि तिक्तायते हसकुल उवतस ॥ ९४ ॥

अन्वय — हे हसकुलाऽवतस । नैपघ्नस्य हृदि क्रुधा कदुर्णे (सति) मदर्या गिरो न विज्ञापनीया । पित्तेन दूने रसने सिता अपि तिक्तायते ॥ ९४ ॥

व्याख्या—हे हसकुलाऽवतस । = हे मरालवराभूषण । नैपघ्नस्य = नलस्य, हृदि = हृदये, क्रुधा = क्रोधेन, कदुर्णे = ईपत्तुते सति, मदर्या = मत्प्रयोजना, गिर = वाच, न विज्ञापनीया = नो वेदनीया । तथाहि पित्तेन = मायुना, पित्तदोषेणैत्यर्थ । रसने = रसनेन्द्रिये, दूने = उपतप्त दूषिते सतीति भाव । सिता अपि = शकरा अपि तिक्तायते = तिक्ता भवति ॥ ९४ ॥

अनुवाद—हे हसवशके भूषणस्वरूप । नलका हृदय क्रोधसे कुछ तप्त होनेपर मेरे लिए प्रार्थना वचनका निवेदन मत करो, क्योंकि पित्तके दोषसे रसना इन्द्रियके दूषित होनेपर चीनी भी कड़वी हो जाती है ॥ ९४ ॥

टिप्पणी—हसकुलाऽवतस = हसना कुल (प० त०), तस्य अवतस, तत्सम्बुद्धी (प० त०) । कदुर्णे = ईपत् उष्ण, तस्मिन्, (गति०), “क्व चोष्णे” इस सूत्रमें चकारके पाठमें ‘कु’ के स्थानमें “क्व” आदेश हुआ है । मदर्या = मद्यम् इमा (प० त०) । विज्ञापनीया = वि + ज्ञा + णिच् + अनोयर् + टाप् + जस् । दूने = दु + क्त + ङि । तिक्तायते = तिक्ता भवति, तिक्ता शब्दसे “लोहितादिहाज्य क्यप्” इससे क्यप् प्रत्यय और “वा

वयपः” इस सूत्रसे वयपन्तसे आत्मनेपद, लट् + त । इस पद्यमें भी दृष्टान्त अलङ्कार है ॥ ९४ ॥

धरातुरासाहि मदर्थयाच्ना कार्या न कार्याऽन्तरचुम्बचित्ते ।

तदाऽर्धितस्याऽनववोधनिद्रा विभर्त्यवज्ञाऽऽचरणस्य मुद्राम् ॥ ९५ ॥

अन्वयः—(हे हंस !) धरातुरासाहि कार्यान्तरचुम्बचित्ते सति मदर्थ-याच्ना न कार्या । (तथा हि) तदा अर्धितस्य अनववोधनिद्रा अवज्ञाऽऽचरणस्य मुद्रां विभर्ति ॥ ९५ ॥

व्याख्या—(हे हंस !) धरातुरासाहि=महीन्द्रे, नले, कार्यान्तरचुम्ब-चित्ते=कर्मान्तरव्यासक्तमानसे सति, मदर्थयाच्ना=मत्प्रयोजनप्रार्थना, न कार्या=नो विधेया, (तथा हि) तदा=तस्मिन् समये, कार्यान्तरव्यासङ्ग-काल इति भावः । अर्धितस्य=प्रार्थितस्य जनस्य, अनववोधनिद्रा=अज्ञानरूप-स्वापः, प्रार्थिताऽर्धज्ञानाऽभावः इति भावः । अवज्ञाऽऽचरणस्य=अनादरकरणस्य, मुद्रां=चिह्नं, विभर्ति=धारयति, अनादरप्रतीतिं करोतीति भावः ॥ ९५ ॥

अनुवाद—(हे हंस !) पृथ्वीके इन्द्र-(नल) के दूसरे कार्यमें आसक्त होनेके अवसरमें मेरे लिए प्रार्थना नहीं करनी चाहिए । क्योंकि उस समय प्रार्थना किये गये पुरुषका प्रार्थित विषयका अज्ञान, अनादर करनेके चिह्नको धारण करता है ॥ ९५ ॥

टिप्पणी—धरातुरासाहि=तुतोर्त्तीति तुरः, “तुर त्वरणे” धातुसे क प्रत्यय । तुरं (वेगवन्तम्) साहयति (अभिभवति) इति तुरापाद्, तुर-उपपद-पूर्वकं निजन्त सह धातुसे क्विप्, “नहिवृतिवृषिव्यधिरुचिमहितनिपु क्वी” इससे पूर्वपदका दीर्घ, “सहेः साङः सः” इससे मूर्धन्य प्रकार । “तुरापाण्मेघ-वाहनः” इत्यमरः । धरायाः तुरापाद्, तस्मिन् (प० त०) । छि विभक्तिमें साङ् रूपके न रहनेसे पका अभाव । कार्यान्तरचुम्बचित्ते=अन्यत् कार्यं कार्यान्तरम् (रूपक०), तत् चुम्बतीति कार्यान्तरचुम्बि, कार्यान्तर + चुम्बि + णिनिः (उपपद) । तत् चित्तं यस्य सः कार्यान्तरचुम्बचित्तेः, तस्मिन् (बहु०) । मदर्थयाच्ना=नह्यम् इयं मदर्या (च० त०) । सा चाऽमी याच्ना (क० घा०) । कार्या=कृ + ण्यत्=टाप् । अर्धितस्य=अर्धं + णिच् + क्त + डस् । अनववोधनिद्रा=न अवबोध (नञ्०), स एव निद्रा (रूपक०) । अवज्ञाऽऽचरणस्य=अवज्ञाया आचरणं, तस्य (प० त०) । विभर्ति=भृ + लट् + तिप् ॥ ९५ ॥

विज्ञेन विज्ञाप्यमिदं नरेन्द्रे तस्मात्त्वयाऽस्मिन्समयं समीक्ष्य ।

आत्यन्तिकाऽसिद्धिविलम्बसिद्धयो कार्यस्य काऽऽयस्य शुभा विभाति ? ॥ ९६ ॥

अन्वय — (हे हस !) तस्मात् विज्ञेन त्वया समयं समीक्ष्य इदम् अस्मिन् नरेन्द्रे विज्ञाप्यम् । कार्यस्य आत्यन्तिकाऽसिद्धिविलम्बसिद्धयो आयस्य का शुभा विभाति ? ॥ ९६ ॥

व्याख्या — (हे हस !) तस्मात् = कारणात्, विज्ञेन = विज्ञेयाऽभिज्ञेन, विवेकिना इति भावः । त्वया = भवता समयम् = अवसर, समीक्ष्य = दृष्ट्वा, इदम् = एतत्कार्यं, मत्प्रार्थनारूपम् इति भावः । अस्मिन् = एतस्मिन्, नरेन्द्रे = राजनि नले, विज्ञाप्य = विज्ञापनीयम् । समयप्रतीक्षायां विलम्बमागच्छत्याह — आत्यन्तिकेति । कार्यस्य = कर्मणः, आत्यन्तिकाऽसिद्धिविलम्बसिद्धयो = सर्वथा-ऽसिद्धिदूरसिद्धयोर्मध्ये, आयस्य = समयस्य, विदुष इति भावः । का = कतरा विभाति = प्रतिभाति, अप्रसङ्गविज्ञापने कार्यस्य असाफल्यद्वारं विलम्बेनाऽपि कायसाफल्यमिति भावः ॥ ९६ ॥

अनुवाद — (हे हस !) इस कारणसे विवेकी तुम्हे अवसर देखकर इस कार्यको राजासे निवेदन करना चाहिए । कार्यकी ऐकान्तिक असफलता और विलम्बसे सफलता इनमेंसे विद्वान् तुम्हे कौन-सी उत्तम प्रतीत होती है ॥ ९६ ॥

टिप्पणी — विज्ञेन = वि + ज्ञा + क + टा । समीक्ष्य = सम् + ईक्ष् + क्त्वा (ल्यप्) । नरेन्द्रे = नराणाम् इन्द्र, तस्मिन् (य० त०), विज्ञाप्य = वि + ज्ञा + णिच् + क्त्वा (यत्) । आत्यन्तिकासिद्धिविलम्बसिद्धयो = न सिद्धि असिद्धि (नञ०) । आत्यन्तिकी चाऽसी असिद्धि (क० या०), "पुत्रकर्म-धारयजातीयदेशीयेषु" इस सूत्रसे पूर्वपदका पूर्वभावः । विलम्बेन सिद्धि (वृ० त०) । आत्यन्तिकाऽसिद्धिश्च विलम्बसिद्धिश्च आत्यन्तिकाऽसिद्धिविलम्बसिद्धी, तयो (द्वन्द्व०) । आयस्य = अच् + प्यत् + ङस् । विभाति = वि + भा + लृट् + तिप् ॥ ९६ ॥

इत्पुक्तवत्या यदलोपि लज्जा, साऽनीचिती चेत्तसि नञ्चास्तु ।

स्मरस्तु साक्षी तददोषतायामुन्माद्य यस्तत्तदवीवदताम् ॥ ९७ ॥

अन्वय — इति उक्तवत्या (तया) यत् लज्जा अलोपि, सा अनीचिती न चेत्तसि चकास्तु, तु तददोषतायां स्मर साक्षी । य ताम् उन्माद्य तत् अवीवदत् ॥ ९७ ॥

व्याख्या — इति = इत्थम्, उक्तवत्या = कथितवत्या, मीमेति शेषः, यत्

लज्जा=ब्रीडा, अलोपि=त्यक्ता, सा=तादृशी, अनौचिती=अनौचित्यं, नः=अस्माकं, शृण्वतामिति शेषः । चेतसि=चित्ते, चकास्तु=प्रकाशताम् । तु=किन्तु, तददोपतायां=भैमीनिर्दोषितायां, लज्जात्यागस्येति शेषः । स्मरः=कामः, साक्षी=साक्षाद्द्रष्टा, प्रमाणमिति भावः । यः=स्मरः, तां=दमयन्तीम्, उन्माद्य=उन्मत्तां कृत्वा, तत् तन्=अनुचितं वचनम्, अवीवदत्=वादितवान् । लज्जात्यागः प्रकृतिस्वाया एव कुमार्या दोषो न तु कामोपहतचित्ताया इति भावः ॥ ९७ ॥

अनुवाद—ऐसा कहनेवाली दमयन्तीने जो लज्जाका त्याग किया, वह भले ही हमारे चित्तमें अनौचित्य प्रकाशित हो, परन्तु दमयन्तीकी निर्दोषितामें कामदेव साक्षी है, जिसने उनको उन्मत्त बनाकर ऐसा भाषण कराया ॥९७॥

टिप्पणी—उक्तवत्या=यू (वच्) क्तवतु + ङीप् + टा । अलोपि=लुप् + लुङ् + त (कर्ममें) । अनौचिती=उचितस्य भाव औचिती, उचित + ण्यञ्, “हलस्तद्धितस्य” इससे यकारका लोप और “पिद्गोरादिभ्यश्च” इससे ङीप् । एक पक्षमें ‘औचित्यम्’ ऐसा रूप भी होता है । न औचिती (नञ्०) । चकास्तु=चकाम् + लोट् + तिप् । तददोपतायाम्=अविद्यमाना दोषो यस्य सः अदोषः (नञ् बहु०), अदोषस्य भावः अदोषता, अदोष + तल् + टाप् । तस्य (लज्जात्यागस्य) अदोषता, तस्याम् (प० त०) । ताम्=वद् धातुके पूर्व कर्तृपदका णिच् होनेपर कर्मसंज्ञक होकर द्वितीया । उन्माद्य=उद् + मद् + णिच् + क्त्वा (ल्यप्) । अवीवदत्=वद् + णिच् + चङ् + लुङ् + तिप् ॥९७॥

उन्मत्तमासाद्य हरः स्मरश्च द्वावप्यसीमां मुदमुद्वहेते ।

पूर्वः स्मरस्पर्द्धितया प्रमूनं नूनं द्वितीयो विरहाऽऽधिदूनम् ॥ ९८ ॥

अन्वयः—पूर्वः हरः स्मरस्पर्द्धितया उन्मत्तं प्रमूनं, द्वितीयः स्मरश्च विरहाऽऽधिदूनम् उन्मत्तम् आसाद्य (इत्यम्) द्वौ अपि असीमां मुदम्-उद्वहेते ॥ ९८ ॥

व्याख्या—स्मरेण सा किमयमुन्मादितेति प्रश्नस्य मदृष्टान्तमुत्तरमाह—उन्मत्तमिति । पूर्वः=प्रथमः, अभ्यहित इति भावः । हरः=महेश्वरः, स्मर-स्पर्द्धितया=काममङ्घ्रित्वेन, उन्मत्तम्=उन्मत्तनामकं, प्रमूनं=पुष्पं, घत्तूरमिति भावः, द्वितीयः=अपरः, स्मरश्च=कामश्च, विरहाऽऽधिदूनं=वियोगमनोव्ययोपतप्तम्, उन्मत्तम्=उन्मादयुक्तं जनम्, आसाद्य=प्राप्य, इत्थं च द्वौ अपि=द्वौ अपि, हरस्मरावपीति भावः । असीमां=सीमारहिताम्, अपरिमितामिति भावः, मुदं=हर्षम्, उद्वहेते=धारयतः ॥ ९८ ॥

अनुवाद—प्रथम महेश्वर, कामदेवसे स्पर्धा करनेसे उमत्त नामक फूल-
(घनूर) को और दूसरा कामदेव भी विरहकी भनोव्यथासे सतम उमत्त
(उमादयुक्त, पागल) को पाकर, इस तरह दोनों ही असीम हर्षको धारण
करते हैं ॥ ९८ ॥

टिप्पणी—हृ = हृ + अच् । स्मरस्पर्धितया = स्मर स्पर्धते तच्चक्षील
स्मरस्पर्धी, स्मर + स्पर्धे + णिनि (उपपद०) । स्मरस्पर्धिनो भाव स्मर-
स्पर्धिता, तया, स्मरस्पर्धि + तल् + टाप् + टा । उमत्तम् = उद् + मद् + क्त +
भ्रम् । “उमत्त उम्मादवति घुस्तूरमुचुकुदयो” इति विश्व । द्वितीय =
द्वि + तीय + सु । विरहाऽविहून् = विरहेण आधि (तृ० त०), तेन हून्,
तम् (तृ० त०) । आसाद्य = आङ् + सद् + णिच् + क्त्वा (ल्यप्) ।
असीमाम् = अविग्रमाना सीमा यस्या सा असीमा, ताम् (नञ् बहु०) ।
उद्वहेते = उद् + वह् + लट् + आनाम् । स्वरितकी इत्यज्ञा होनेसे वह धातु
आत्मनेपदी भी है । इस पद्यमे सन्दर्शलेप और अर्थश्लेष भी है और उनसे
उपमा व्यङ्ग्य होती है ॥ ९८ ॥

तयाऽभिघात्रीभ्य राजपुत्री निर्णय ता नैषधवद्धरागाम् ।

अमोघि चञ्चूपुटमौनमुद्रा विहायसा तेन विहस्य भूय ॥ ९९ ॥

अन्वय — अथ तथा अभिघात्री ता राजपुत्री नैषधवद्धरागा निर्णय तेन
विहायसा विहस्य भूय चञ्चूपुटमौनमुद्रा अमोघि ॥ ९९ ॥

व्याख्या — अथ = अतः, तथा = तेन प्रकारण, अभिघात्री = भाषमाणा,
'श्रुत स दृष्टश्च ३ ८३' इत्यादिरूपेणेति भाव । ता = पूर्वोक्ता, राजपुत्री =
नृपकुमारी दमयतीम् । नैषधवद्धरागां = नले कृतप्रणया, निर्णय = निश्चित्य,
तेन = पूर्वोक्तेन, विहायसा = पक्षिणा, हसेन । विहस्य = हास्य विधाय, भूय =
पुनरपि, चञ्चूपुटमौनमुद्रा = शीघ्रपुटतूणीकरविविह, वचनाऽभावा इति भाव ।
अमोघि = मुक्ता, पुनरपि हसोऽवादीदिति भाव ॥ ९९ ॥

अनुवाद—तब वैसा करनेवाली उन राजपुत्री (दमयती) को नलमे
प्रेम करनेवाली निन्द्य कम्के उम पक्षी- (हस) ने हँसकर फिर मौनको भङ्ग
किया (बोल्ने लगा) ॥ ९० ॥

टिप्पणी—अभिघात्रीम् = अभिघातीति अभिघात्री, ताम्, अभि + घा +
तृच् + ङीप् + अम् । राजपुत्री = राज पुत्री, ताम् (य० त०), नैषधवद्धरागा =
वद्धो रागो यया सा वद्धरागा (बहु०) । नैषधे वद्धरागा, ताम् (स० त०) ।

निर्णय = निर् + णीब् + क्त्वा (ल्यप्) । विहायसा = “विहायाः शकुने पुंति गगने पुंनपुंसकम्” इति कोशः । विहस्य = वि + हस् + क्त्वा (ल्यप्) । चञ्चूपुटमीनमुद्रा = चञ्चवोः पुटम् (प० त०), मीनस्य मुद्रा (प० त०) । चञ्चूपुटस्य मीनमुद्रा (प० त०) । अमोचि = मुच् + लुङ् + त (कर्ममे) । इस पद्यमें “उक्तम्” इस पदार्थके लिए “अमोचि चञ्चूपुटमीनमुद्रा” ऐसे वाक्यार्थकी रचना होनेसे ‘ओज’ नामका गुण और छेक अनुपास है ॥ ९९ ॥

इत्थं यदि क्षमापतिपुत्रि ! तत्त्वं पश्यामि तन्न स्वविधेयमस्मिन् ।

त्वामुच्चकैस्तापयता नृपं च पञ्चेपुणवाजनि योजनेयम् ॥ १०० ॥

अन्वयः—हे क्षमापतिपुत्रि ! इदं तत्त्वं यदि, तत् अस्मिन् स्वविधेयं न पश्यामि । त्वां नृपं च उच्चकैः तापयता पञ्चेपुणा एव इयं योजना अजनि ॥ १०० ॥

व्याख्या—हे क्षमापतिपुत्रि ! = हे राजकुमारि ! इदं = त्वदुक्तं वचनं, तत्त्वं यदि = सत्यं चेत्, तत् = तर्हि, अस्मिन् = इह विषये । स्वविधेयं = आत्मकृत्यं, न पश्यामि = नो विलोकयामि । तर्हि कार्यं कथं भविष्यतीत्यग्राह-त्वामिति । त्वां = भवतीं, नृपं च = नैपथं च, उच्चकैः = अत्यन्तं, तापयता = सन्तापं जनयता, पञ्चेपुणा एव = मन्मथेन एव, इयम् = एषा, योजना = घटना, अजनि = उत्पादिता, अत एव, मद्दधापारोऽत्र नाऽवशिष्यत इति भावः ॥ १०० ॥

अनुवाद—हे राजकुमारि ! आपका वचन सत्य हो तो इस विषयमें मैं अपना कार्य नहीं देख रहा हूँ, क्योंकि आपको और नलको अत्यन्त सन्तप्त करनेवाले कामदेवने ही इस योजनाको उत्पन्न किया है ॥ १०० ॥

टिप्पणी—हे क्षमापतिपुत्रि = क्षमायाः पतिः (प० त०), तस्य पुत्री, तत्स-म्बुद्धौ (प० त०) । स्वविधेयं = स्वस्य विधेयं, तत् (प० त०) । उच्चकैः = उच्चैरेव, उच्चैस् + अकच् । तापयता = तप् + णिच् + लट् (शतृ) + टा । पञ्चेपुणा = पञ्च इषवो यस्य स पञ्चेपुः, तेन (बहु०) । अजनि = जन् + लट् + च्लि (चिण्) + त (कर्ममे) ॥ १०० ॥

त्वद्बद्धबुद्धेर्वहिरिन्द्रियाणां तरयोपवासप्रतिनां तपोभिः ।

त्वामद्य लब्ध्वाऽमृततृप्तिमाजां स्वं देवभूयं चरितार्थमरतु ॥ १०१ ॥

अन्वयः—(हे भैमि !) त्वद्बद्धबुद्धेः तरय उपवासप्रतिनां तपोभिः अद्य त्वां लब्ध्वा अमृततृप्तिमाजां वहिरिन्द्रियाणां स्वं देवभूयं चरितार्थम् अस्तु ॥ १०१ ॥

ध्यास्या—(हे भूमि !) त्वद्बद्धबुद्धे = भवन्निरवद्धमते, त्वामेव ध्यायत इति भावः । तस्य = नलस्य, उपवासवतिनाम् = अनुपभोगव्रतयुक्तानां, विपयान्तरव्यावृत्तानामिति भावः । तपोभिः = उक्तोपवासव्रतरूपैः पुण्यैः, अद्य = अस्मिन्दिने, त्वा = भवती, लब्ध्वा = प्राप्य, अमृततृप्तिभाजा = पीयूषसौहित्ययुक्तानां, बहिरिन्द्रियाणां = चक्षुरादीनां, स्व = स्वीय, देवभूय = देवत्वम्, इन्द्रियत्वं सुरत्वं च, चरितार्थं = वृत्तकायं, सफलमिति भावः । अस्तु = भवतु, अमृतपानैकफलत्वाद् देवभावो भवेदिति भावः ॥ १०१ ॥

अनुवाद—हे राजकुमारि ! आपका भी ध्यान करनेवाले नलके उपवासव्रत करनेवाले तथा तपस्याओंसे आज आपको प्राप्त करके अमृतपानसे मिलनेवाली तृप्तिको प्राप्त करनेवाले नेत्र आदि बाह्य इन्द्रियोंका अपना देवत्व सफल हो ॥ १०१ ॥

टिप्पणी—त्वद्बद्धबुद्धे = बद्धा बुद्धियेन स बद्धबुद्धि (बद्ध०), त्वयि बद्धबुद्धि, तस्य (स० त०) । उपवासव्रतिनाम् = उपवासेन व्रतिन, तेषाम् (तृ० त०) । लब्ध्वा = लभ् + क्त्वा । अमृततृप्तिभाजाम् = अमृतेन तृप्ति (तृ० त०), ता भजन्तीति अमृततृप्तिभाजि, तेषाम्, अमृततृप्ति + भज् + णि + आम् (उपपद०) । बहिरिन्द्रियाणां = बहि स्थितानि इन्द्रियाणि, तेषाम् (मध्यमपद०) । देवभूय = देवस्य भावः, “भूयो भावे” इस सूत्रसे क्यप्, देव + भू + क्यप् । “आवित्यब्रह्मभूत्वाऽलिनी प्राविशत्” (ऐत० २।४) इस श्रुतिवाक्यसे अर्थात् सूर्यने चक्षु होकर नेत्रोंमें प्रवेश किया । इसके अनुसार यह उक्ति है । चरितार्थम् = चरित अर्थ यस्य तत् (बद्ध०) । अस्तु = अस् + लोट् + तिप् ॥ १०१ ॥

तुल्याऽऽवयोर्मूर्तिरभून्मदीया दग्धा परं ताप्यतेऽपि ।

इत्यभ्यसूयशिव देहताप तस्याऽतनुस्त्वद्विरहाद्विघ्नते ॥ १०२ ॥

अवयव — आवयो मूर्ति तुल्या अभूत्, परं मदीया दग्धा, अस्य सा न ताप्यतेऽपि, इति असूयन् इव अतनु स्त्वद्विरहात् तस्य देहताप विघ्नते ॥ १०२ ॥

ध्यास्या—(हे राजकुमारि !) आवयो = नलस्य मम च, मूर्ति = तनु, तुल्या = सदृशी, समानरूपा इति भावः । अभूत् = जाता, परं = किन्तु, मदीया = मामकीना मूर्ति, दग्धा = भस्मीकृता, हरतृतीयनयनेनेति शेषः । अस्य = नलस्य, सा = मूर्ति, न ताप्यतेऽपि = तापम् अपि न प्राप्यते, दाहस्य का कथेति शेषः । इति = अस्मात् कारणात्, असूयन् इव = ईर्ष्यन् इव, अतनु = अनङ्ग कामः ।

त्वद्विरहात् = भवत्या वियोगात्, तस्य = नलस्य, देहतापं = शरीरसन्तापं, विधत्ते = करोति ॥ १०२ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) हम दोनोंके (नलके और मेरे) शरीर समान थे, परन्तु मेरा शरीर जलाया गया, नलका शरीर तापको भी प्राप्त नहीं कर रहा है, इस कारणसे मानो ईर्ष्या करता हुआ अनङ्ग (कामदेव) आपके वियोगसे नलके शरीरमें ताप कर रहा है ॥ १०२ ॥

टिप्पणी—अवायोः = अहं च नलश्च आवा, तयोः “त्यदादीनि सर्वेनित्यम्” इस सूत्रसे एकशेष । मूर्तिः = “मूर्तिः काठिन्यकाययोः” इत्यमरः । तुल्या = तुल्या सम्मिता, “नौदयोधमे०” इत्यादि सूत्रसे यत्, तुला + यत् + टाप् । मदीया = मम इयम्, अस्मद् (मत्) + छ (ईय) + टाप् । दग्धा = दह् + क्त + टाप् । ताप्यते = तप + णिच् + लट् (कर्ममे) + यक् + त । अन्यसूयन् = अन्य-सूयतीति, अभिपूर्वक “अमूञ् उपतापे” इस कण्वादि धातुसे “कण्वादिभ्यो यक्” इम सूत्रसे यक्, अभि + अमूञ् + यक् + लट् (शतृ) + मु । अतनुः = अविद्यमाना तनुः यस्य सः (नञ् वहु०) । त्वद्विरहात् = तव विरहः, तस्मात् (५० त०) । देहतापं = देहस्य तापः, तम् (५० त०) । विधत्ते = वि + धा + लट् + त । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १०२ ॥

लिपिं दृशा भित्तिविभूषणं त्वां नृपः पिवन्नादरनिनिमेषम् ।

चक्षुर्जलैराजितमात्मचक्षुरागं स धत्ते रचितं त्वया नु ? ॥ १०३ ॥

अन्वयः—(हे भैमि !) स नृपः भित्तिविभूषणं लिपिं त्वा दृशा आदर-निनिमेषं पिवन् चक्षुर्जलैः आजितं त्वया नु रचितम् आत्मचक्षुरागं धत्ते ॥ १०३ ॥

व्याख्या—अयं कामस्य दृशाऽवस्था वर्णयन् पद्यद्वयेन नयनप्रीतिं वर्णयति—(हे भैमि !) सः पूर्वोक्तः, नृपः = राजा नलः, भित्तिविभूषणं = कुड्याऽलङ्कारभूतां, लिपिं = चित्रमयीं, त्वां = भवतीं, दृशा = नेत्रेण, आदरनिनिमेषम् = आस्यया निमेषव्यापाररहितं यथा तथा, पिवन् = पानं कुर्वन्, प्रणयाऽतिशयेन पश्यन्निति भावः । चक्षुर्जलैः = नयनमल्लैः, अश्रुभिरिति भावः । आजितम् = उपाजितं, त्वया नु = भवत्या वा, रचितं = निमित्तम्, आत्मचक्षुरागं = स्वनयन लौहित्यं निजनेत्रप्रणयं च, धत्ते = धारयति ॥ १०३ ॥

अनुवाद—(हे भैमि !) वे राजा (नल) दीवालकी अलङ्कारस्वरूप चित्रमयी आपको नेत्रोंसे आदरपूर्वक पलक भी न झुकाकर देखते हुए आंसू

उपाजित वा आपसे रचित अपने नेत्रोंकी अक्षयता (लाली) और प्रेमको धारण करने हैं ॥ १०३ ॥

हिम्पणी—अब हम नलकी कामसे उत्पन्न दश अवस्थाओंका वर्णन करता है । दश अवस्थाएँ ये हैं—

‘ नयनप्रीति प्रथम, चित्ताऽऽमग्नस्ततोऽयं सङ्कुल्य ।

निद्राच्छेदस्तनुता, विषयनिवृत्तिस्त्रयपानाश ॥

उन्मादो भ्रूज्छा मृतिरित्येता स्मरदशा दशैव स्युः ।”

अर्थात् नेत्रप्रीति, चित्तकी आसक्ति, सङ्कुल्य, निद्राका नाश, कुशता, विषयोंकी निवृत्ति, लज्जाका नाश उन्माद (पागलपन) भ्रूज्छा और मृग—ये दश कामकृत अवस्थाएँ हैं । पहले दो श्लोकोंसे नेत्रप्रीतिकी वर्णन करता है । भित्तिविभूषण = भित्ति विभूषण, तत् (प० त०) । आदरनिर्निमेष = निर्गता निमेषा (निमेषव्यापारा) यत्र. (बहु०) । आदरेण निर्निमेषम् (तृ० त०, क्रि० वि०) । पिवन् = पा + लट् (लृट्) + लु । चक्षुर्जलं = चक्षुर्जलानि, तै (प० त०) । आत्मबधूरागम् = आत्मन चक्षु (प० त०), तस्य राग, तम् (प० त०) । ‘राग’ पदके यहाँपर दो अर्थ हैं—एक अक्षयता (लाली), दूसरा अनुराग (प्रेम) । घत्ते = घा + लट् + त । इस पद्यमें राजाके नेत्रका राग निर्निमेष दृष्टिसे देखनेसे हुआ है अथवा आपसे रचित है, ऐसा सन्देह होनेसे ‘सन्देह’ अलङ्कार है ॥ १०३ ॥

पातुह नाऽऽलेख्यमयीं नृपस्य स्वामादरादस्तनिमीलयाऽस्ति ।

मनेदमित्यभ्रुणि नेत्रवृत्ते प्रीतेनिमेषच्छिदया विवाद ॥ १०४ ॥

अन्वय—(हे राजकुमारि !) अस्तनिमीलया दृष्ट्या आलेख्यमयी स्वाम् आदरात् पातु नृपस्य नेत्रवृत्ते प्रीते निमेषच्छिदया अभ्रुणि विवाद अस्ति ।

व्याख्या—(हे राजकुमारि !) अस्तनिमीलया = निमेषरहितया, दृष्टा = नेत्रेण, आलेख्यमयी = चित्रस्थिता, स्वा = भवतीम्, आदरात् = प्रणयात्, पातु = पानकसु, द्रष्टुरिति भाव । तादृशस्य नृपस्य = राजा नलस्य, नेत्रवृत्ते = नयनवर्ति या, प्रीते = प्रणयस्य, नेत्रप्रणयस्य, निमेषच्छिदया = निमेषच्छेदेन सह, अभ्रुणि = नेत्रजले विषये, विवाद = कलह, अस्ति = वर्तते ॥ १०४ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) पलक में मारनेवाले नेत्रसे चित्रमें स्थित आपको आदरसे देखनेवाले राजाके नेत्रोंमें रहनेवाली प्रीतिका नेत्रोंमें रहनेवाले निमेषविच्छेदके साथ आँसूके विषयमें कलह होता है ॥ १०४ ॥

टिप्पणी—पूर्व पद्यमे वर्णित विषयको दूसरे रूपसे कहते हैं । अस्तनिमी-
लया=अस्तो निमीलो यस्याः सा अस्तनिमीला, तथा (बहु०) । आलेख्य-
मयीम्=आलेख्य + मयट् (स्वरूप अर्थमें) + डीप् + अम् । पातुः=पिवतीति
पाता, तस्य, पा + तृच् + ङस् । नेत्रवृत्तेः=नेत्रयोः वृत्तिः यस्याः सा नेत्रवृत्तिः,
तस्याः (व्यधिकरण बहु०) । प्रीतेः=प्री + क्तिन् + ङस् । निमेषच्छिदया=
छेदनं छिदा, “छिदिर द्वैधीकरणे” धातुसे भिदादिगणमें पाठ होनेसे “पिद्भिदा-
दिभ्योऽङ्” इस सूत्रसे अङ् प्रत्यय, टाप् । निमेषस्य छिदा, तथा (प० त०) ।
विवादः=विरुद्धो वादः (गति०) । इस पद्यका तात्पर्य यह है कि हे राज-
कुमारि ! निर्निमेष दृष्टिसे आपके चित्रको देखनेपर राजाको जो आँसू आ गया,
उसके विषयमें नेत्रप्रीति और नेत्रविच्छेदका परस्पर मेरे कारण आँसू आया है,
ऐसा कहकर विवाद होता है । यह नेत्रप्रीतिरूप कामदशाका वर्णन है ॥ १०४ ॥

त्वं हृद्गता भैमि ! बहिर्गताऽपि प्राणायिता नासिकयास्यगत्या ।

न चित्तमाक्रामति तत्र चित्रमेतन्मनो यद्भवदेकवृत्ति ॥ १०५ ॥

अन्वयः—हे भैमि ! त्वं बहिर्गता अपि हृद्गता । कया गत्या अस्य प्राणा-
यिता न असि । (किन्तु) तत्र चित्रं चित्तं न आक्रामति । यत् एतन्मनो
भवदेकवृत्ति ॥ १०५ ॥

व्याख्या—अथ मनःसङ्गमाह—हे भैमि ! = हे दमयन्ति ! त्वं = भवती,
बहिर्गता अपि = बाह्यदेशयाता अपि, हृद्गता = अन्तर्गता, कया गत्या = केन
प्रकारेण, अस्य = नलस्य, प्राणायिता = प्राणसमा, न असि = न भवसि, भवस्ये-
वेत्यर्थः । अतः प्राणोऽपि नासिकया = नासिकाद्वारेण, आस्यगत्या = मुखद्वारेण
उच्छ्वासनिःश्वासरूपेण बहिर्गतोऽपि अन्तर्गतो भवतीति शब्दश्लेषः । (किन्तु)
तत्र = तस्मिन्, प्राणायितत्वे इति भावः । चित्रम् = आश्चर्यरसः, चित्तं =
मनः, न आक्रामति = न उत्क्रम्य गच्छति, अत्र न किञ्चिच्चित्रमिति भावः ।
कुतः ? यत् = यस्मात् कारणात्, एतन्मनः = नलचित्तं, भवदेकवृत्ति = त्वदेकाव-
स्थानम् ॥ १०५ ॥

अनुवाद—हे भैमि । आप बाहर रहनेपर भी नलके चित्तके भीतर गयी
हुई हैं । कैसे आप नलके प्राणके समान नहीं हैं ? उनमे प्राणके समान होनेपर
आश्चर्यरम चित्तको नहीं छोड़ता है । जिस कारणसे कि नलका मन आपमें
ही अवस्थित है ॥ १०५ ॥

टिप्पणी—हे भैमि = भोमस्य अपत्यं स्त्री भैमी, तत्सम्बुद्धी, भोम +

अण् + ङोप् । हृद्यता = हृत् गता (द्वि० त०), “स्वान्त इमानस मन” इत्यमर । प्राणायिता = प्राणवदाचरिता, ‘प्राण’ शब्दसे ‘कर्तुं क्यङ् मलोपश्च’ इस सूत्रसे क्यङ् होकर क्त + टा । आस्यगत्या = आस्यस्य गति, तथा (प० त०) । एतन्मन = एतस्य मन (प० त०) । भवदेकवृत्ति = एका वृत्तिर्यस्मिन्-स्तत् (बहु०) । भवत्याम् एकवृत्ति (स० त०) । ‘भवती’ शब्दका “सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुवङ्गाव” इससे पुवङ्गाव । इस पद्यमे विरोधाभास, शब्द-श्लेष और उपमाका सङ्कुर है ॥ १०५ ॥

अजस्रमारोहसि दूरदीर्घां सङ्कल्पसोपानतति तदीयाम् ।

आसान् स वर्षस्यधिक पुनर्यद्व्यानात्तव त्वन्मयतामवाप्य ॥ १०६ ॥

अन्वय — (हे भैमि !) दूरदीर्घां तदीया सङ्कल्पसोपानततिम् (त्वम्) अजस्र आरोहसि । यत् पुन म नल तव ध्यानात् तत्रा त्वन्मयताम् अवाप्य अधिक इवासान् वयति ॥ १०६ ॥

व्याख्या—अथ द्वाभ्या सङ्कल्पावस्थाभाह—(हे भैमि !) दूरदीर्घाम् = अत्यन्तायता, तदीया = नलसम्बन्धिनी, सङ्कल्पसोपानतति = मनोरथारोहण-पङ्क्ति, त्वम्, अजस्र = निरन्तरम्, आरोहसि = अधिनिष्ठसि, ‘कथं भैमी प्राप्नुया प्राप्ताया तस्यामहमेव करिष्यामीत्यादिक नलो विचारयतीति’ भाव । यत् पुन = भूय, न = पूर्वोक्त, नल = नैषध, तव = भवत्पा, ध्यानात् = चिन्तनात्, तदा = चित्तनसमये, त्वन्मयता = त्वदात्मकत्वम्, अवाप्य = प्राप्य, अधिक = प्रधुर, यथा तथा, आसान् = नि आसान्, वर्षति = मुञ्चति ॥ १०६ ॥

अनुवाद—(हे भैमि !) नलके अत्यन्त दीर्घ मनोरथोक्ती सीदियोमे आप निरन्तर चढती रहनी हैं । फिर वे नल आपने चित्तनसे उस समय आपके स्वरूपको प्राप्त कर लम्बे इवासोको छोडते हैं ॥ १०६ ॥

टिप्पणी—दूरदीर्घा = दूर दीर्घा, ताम् (सुप्पुपा०) । तदीया = तस्येय, ताम् तद् + छ (ईध) + टाप् + अम् । सङ्कल्पसोपानतति = सङ्कल्पा एव सोपानानि (रूपक०) । “सङ्कल्प कर्म भानसम्” इति “आरोहण स्यात्सोपानम्” इति चाऽमर । सङ्कल्पसोपानाना तति, ताम् (प० त०) । आरोहसि = आह् + रह् + लट् + सिप् । त्वन्मयता = त्वमेव स्वरूप यस्य न त्वन्मय, युष्मद् (त्वद्) + मयट् (स्वाद्यर्थे) । त्वन्मयस्य भावस्त्वन्मयता, ताम्, त्वन्मय + तल् + टाप् + अम् । आप्य = आह् + आप् + क्त्वा (ल्यप्) । वयति = वृथ + लट् + तिप् । इस पद्यमे सङ्कल्पसोपानमे आरोहणरूप कारणता दमयन्तीमे है

और श्वासवर्षणरूप कार्यता नलमें है, अतः दोनों विषयोंमें भिन्न-भिन्न अधिकार होनेसे असङ्गति अलङ्कार है और तादात्म्यमें उत्प्रेक्षा, इस प्रकार दो अलङ्कारों का सङ्कर है ॥ १०६ ॥

हृत्तस्य यां मन्त्रयते रहस्त्वां तां व्यक्तमामन्त्रयते मुखं यत् ।

तद्वैरिपुष्पायुधमित्रचन्द्रसख्यौचिती सा खलु तन्मुखस्य ॥ १०७ ॥

अन्वयः—तस्य हृद् यां त्वां रहो मन्त्रयते, तां त्वां मुखं व्यक्तम् आमन्त्रयते । सा तन्मुखस्य तद्वैरिपुष्पायुधमित्रचन्द्रमख्यौचिती खलु ॥ १०७ ॥

व्याख्या—(हे भैमि !) तस्य = नलस्य, हृत् = हृदयं, यां, त्वां = भवती, रहः = एकान्ते, मन्त्रयते = सम्भाषते । तां = तादृशी, त्वां = भवती, मुखं = नलस्य आननं, व्यक्तं = प्रकाशम्, आमन्त्रयते = उच्चारयति, “हे प्रिये ! कुत गच्छसि, त्वां चिन्तयन्तं मां पश्ये”ति कथयतीति भावः । सा = तद्रहस्यप्रकाशनक्रिया, तन्मुखस्य = नलमुखस्य, तद्वैरिपुष्पायुधमित्रचन्द्रसख्यौचिती = नलशत्रुमदनसुहृदिन्द्रुमैत्र्यौचित्यम्, खलु = निश्चयेन ॥ १०७ ॥

अनुवाद—नलका हृदय जिन आपसे एकान्तमें मन्त्रणा करता है, उन आपसे नलका मुख स्पष्टरूप- (प्रकाशरूप) से भाषण करता है, वह रहस्य-प्रकाशनकी क्रिया नलके शत्रु कामदेवके मित्र चन्द्रसे मित्रताके औचित्यके अनुसार है ॥ १०७ ॥

टिप्पणी—रहः = “रहश्रोपांशु चाऽलिङ्गे” इत्यमरः । मन्त्रयते = “मन्त्रि गुप्तपरिभाषणे” घातुमे णिच् हेकर लट् + त । मा = विधेय “तद्वैरि...सख्यौचिती” की प्रधानतासे यह स्त्रीलिङ्गता है । तन्मुखस्य = तस्य मुखं, तस्य (प० त०) । तद्वैरिपुष्पायुधमित्रचन्द्रमख्यौचिती = तस्य वैरी (प० त०) । पुष्पाणि आयुधानि यस्य सः (बहु०) । तद्वैरी चाऽसौ पुष्पायुधः (क० धा०) । तस्य मित्रं (प० त०), तेन सख्यम् (तृ० त०) । तस्य औचिती (प० त०) । हृदयसे की गयी गुप्त मन्त्रणाको मुखके प्रकाश करनेका यह भाव है कि नलके वैरी कामदेवके मित्र चन्द्र हैं, उनके साथ नलके मुखकी मैत्री होनेसे (तादृश्यके कारण) मित्रके शत्रुका भेद-प्रकाश करना उचित ही है, यह भाव है । इन पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १०७ ॥

स्थितस्य रात्रावधिशय्य शय्यां मोहे मनस्तस्य निमज्जयन्ती ।

आलिङ्ग्य या पुम्बति लोचने सा निद्राऽधुना न त्वदृतेऽङ्गना वा ॥ १०८ ॥

अथवा — रात्रौ शय्याम् अधिशय्य स्थितस्य तस्य मनो मोहे निमज्जयन्ती
या आलिङ्ग्य लोचने चुम्बति, सा निद्रा त्वत् ऋते अङ्गना वा अधुना न ॥

व्याख्या — प्रवैकेन पक्षेन निद्राच्छेद विषयनिवृत्ति चाह—स्थितस्येति ।
रात्रौ = निशाया, शय्या = पयङ्कम्, अधिशय्य = शयित्वा, स्थितस्य = विद्य
मानस्य, तस्य = तस्य, मन = मानस, मोहे = वैचित्ये, सुखपारवश्य इति
भाव । निमज्जयतीति = प्रापयती मती या, आलिङ्ग्य = आश्लिष्य, लोचने =
नेत्रे, चुम्बति = तत्र सम्बन्ध करोति, सा = तादृशी, निद्रा = स्वापप्रिया, त्वत्
= भवत्या, ऋत = विना, अङ्गना वा = नायिका वा, अधुना = इदानीं, न =
नास्ति, रात्रौ नलस्य निद्रा स्वा विना काऽपि नायिका च न वर्तत इति भाव ।
अत्र निद्रानिषेधाज्जागर अन्यस्या अङ्गनाया निषेधाद्विषयनिवृत्तिश्चोक्ता ॥

अनुवाद — (हे राजकुमारी !) रातमे पलंगपर लेटनेवाले नलके मनकी
मोहमे आउती हुई जो आलिङ्गन कर नेत्रोको छूमती है, वह निद्रा अथवा
आपके सिवाम कोई स्त्री अभी नहीं है ॥ १०८ ॥

टिप्पणी — शय्याम् = “अधिशय्या” अधि-पूर्वक शीङ् घातुके योगमे ‘अधि-
शीङ्स्थाऽऽसा कम्’ इम सूत्रमे वमसज्ञा होकर द्वितीया । अधिशय्य = अधि +
शीङ् + क्त्वा (ल्यप्) । निमज्जयतीति = नि + मज्ज + णिच् + लट् (शतृ) +
ट्रीप् + मु । चुम्बति = चुम्बि + क्त् + तिप् । त्वत् = “ऋते” इस पक्षके योगमे
“अन्यारादितरत्ते” इम सूत्रमे पञ्चमी । इम पक्षमे प्रस्तुत निद्रा और
अङ्गनाका चुम्बन आदि घमके साथ सम्बन्ध होनेसे सुल्ययोगिता अलङ्कार
है ॥ १०८ ॥

स्मरेण निस्तस्य वृषेव बाणैर्लावण्यशेषा कृशतामनायि ।

अनङ्गतामप्यप्यमाप्यमान स्वर्गं न सार्धं विजहाति तेन ॥ १०९ ॥

अथवा — (हे भैमि !) अय स्मरेण बाणैर् निस्तस्य वृषा एव लावण्य
शेषा कृशताम् अनायि । (अयम्) अनङ्गताम् आप्यमानोऽपि तेन सार्धं स्वर्गं
न विजहाति ॥ १०९ ॥

व्याख्या — अत्र नलस्य तनुताम् (कादर्याऽवस्थाम्) आह—स्मरेणेति ।
(हे भैमि !) अय = नल, स्मरेण = कामदेवेन, बाणैर् = शरैर् निस्तस्य =
निशात्य, वृषा एव = व्यर्थम् एव, लावण्यशेषा = सौन्दर्याऽवशेषा, कृशता =
तनुताम्, अनायि = प्रापित । वृषात्वं व्यनक्ति—अनङ्गतामिति । अनङ्गता =

कृशाऽङ्गताम्, आप्यमानोऽपि = नीयमानोऽपि, तेन = स्मरेण, सार्धं = समं, स्पर्धा = सङ्घर्ष, शाम्यमिति भावः । न विजहाति = न परित्यजति । अङ्गस्य काश्येऽपि स्पर्धावोजलावण्यस्य काश्याऽभावादङ्गकशनं वृथैवेति भावः ॥ १०९ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) नलको कामदेवने वाणोसे भेदन कर सौन्दर्यमात्र शेष रखकर कृग बना डाला । (परन्तु) वे (नल) अनङ्ग (कृश) होकर भी उन- (कामदेव) के साथ (लावण्यमें) सङ्घर्षको नहीं छोड़ रहे हैं ॥ १०९ ॥

टिप्पणी—इस पद्यमें नलकी तनुता (कृश अवस्था) का वर्णन है । निस्तक्ष्य = निस्-उपसर्गपूर्वक “तक्ष त्वचने” धातुसे क्त्वाके स्थानमें त्यप् । लावण्यशेषां = लावण्यम् एव शेषो यस्याः सा, ताम् (बहु०) । कान्तिविशेषको “लावण्य” कहते हैं, उसका लक्षण है—

“मुक्ताफलेषु छायायास्तरलत्वमिवान्तरा ।

प्रतिभाति यदङ्गेषु तत्लावण्यमिहोच्यते ॥”

अर्थात् जैसे मोतीमें तरलता दिखाई पड़ती है, वैसे ही अङ्गोंमें जो तरलता प्रतीत होती है, उसे “लावण्य” कहते हैं । कृशतां = कृश + तल् + टाप् + अम् । अनायि = नी + लुङ् (कर्ममें) + त । अनङ्गताम् = अविद्यमानम् अङ्गं यस्य सः (नञ्बहु०), तस्य भावः तत्ता, ताम् । अनङ्ग + तल् + टाप् + अम् । यद्वापर नञ् अल्पाऽर्थक है । आप्यमानः = आप् + लट् (कर्ममें) (शानच्) यक् + मु । तेन = “सार्धम्” के योगमें तृतीया । विजहाति = वि + हा + लट् + तिप् । कामदेवने नलके सौन्दर्यसे क्रुद्ध होकर उन्हें वाणोसे भेदन कर अत्यन्त कृग बना डाला, तो भी सौन्दर्यमात्र शेष होकर भी नल कामदेवके साथ स्पर्धा नहीं छोड़ रहे हैं, यह इस पद्यका भावार्थ है । इस पद्यमें विशेषोक्ति अलङ्कार है ॥ १०९ ॥

त्वत्प्रापकात् त्रस्यति नैनसोऽपि, त्वय्येव दास्येऽपि न लज्जते यत् ।

स्मरेण वाणैरतितक्ष्य तीक्ष्णैर्लूनः स्वभावोऽपि कियान् किमस्य ? ॥ ११० ॥

अन्वयः—(हे भैमि !) स्मरेण तीक्ष्णैः वाणैः अतितक्ष्य अस्य स्वभावोऽपि कियान् अपि लूनः किम् ? यत् त्वत्प्रापकात् एनसः अपि न त्रस्यति, त्वयि दास्ये अपि न लज्जते एव ॥ ११० ॥

व्याख्या—अथ द्वाभ्यां पद्याभ्यां लज्जात्यागमाह—(हे भैमि !) स्मरेण = कामदेवेन, तीक्ष्णैः = निशितैः, वाणैः = शरैः, अतितक्ष्य = भृशं तनूकृत्य, शरीर-

मिति शेष । अस्य = नलस्य, स्वभावोऽपि = पापभीष्टादिरूपा प्रकृतिरपि, कियान् अपि = अल्प अपि, लून ॥ = छिन्न किम् ? यत् = यस्मात् कारणात्, स्वप्रापकात् = स्वप्राप्तिसाधनात् । एनस अपि = पापात् अपि, न त्रस्यति = नो विभेति, एव च — त्वयि = भवत्या, दास्ये अपि = दासकर्मणि अपि, न लज्जते एव = नो जिह्तेति एव, स इति शेष ॥ ११० ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) कामदेवने तीखे दागोसे अत्यन्त भेदन कर नलके स्वभावको भी कुछ छिन्न कर दिया है क्या ? जो कि नल आपको पानके साधनभूत पापसे भी नहीं डरते हैं और आपके दासभावमे भी लज्जित नहीं हो रहे हैं ॥ ११० ॥

टिप्पणी—लना = लून् + ल + सु । स्वप्रापकात् = तव प्रापक, तस्मात् (प० त०) । एनस = त्रसी घातुके योगमे “भीत्राऽर्पना भयहेतु” इससे अपादानसङ्ग होकर पञ्चमी । त्रस्यति = “त्रसी उद्देगे” घातुसे “वा आशङ्गा-शङ्कमुक्लमुत्रसिन्नुटिलय” इससे विकल्पसे इयन्, लट् + निप् ॥ ११० ॥

स्मार एव घोरमपत्रपिण्डो सिद्धागदङ्गारचये चिकित्सी ।

निदानमौनादविशाला साङ्क्रामिकी तस्य रजैव लज्जा ॥ १११ ॥

भावय—घोर स्मार एव चिकित्सी सिद्धागदङ्गारचये निदानमौनात् अपत्रपिण्डो तस्य विशाला लज्जा साङ्क्रामिकी रजा इव अविशत् ॥ १११ ॥

व्याख्या—घोर = दाहण, स्मार = स्मरसम्बन्धिन एव = रोगविशेष, कामसन्तापमित्यर्थः । चिकित्सी = रोगप्रतिकर्तरि, सिद्धागदङ्गारचये = समर्थ-वैद्यसमूहे, निदानमौनात् = रोगकारणाग्रनिधानात्, अपत्रपिण्डो = लज्जा-शीलस्य, तस्य = नलस्य, विशाला = महती, लज्जा = श्रोत्रा, साङ्क्रामिकी = ससर्गजनिता, रजा इव = रोग इव, अविशत् = प्रविष्टा ॥ १११ ॥

अनुवाद—दाहण कामसन्तापका प्रतिकार करनेवाले समर्थ वैद्यसमूहमे रोगके कारणको नहीं कहनेसे लज्जाशील नलकी बड़ी लज्जा ससर्गसे उत्पन्न रोगके समान प्रविष्ट हुई ॥ १११ ॥

टिप्पणी—स्मार = स्मरस्य अय स्मार, तम्, स्मर + अप् + अम् । चिकित्सी = केतितुम् इच्छु चिकित्सु, तस्मिन्, “नित निवासे रोगाग्रनयने च” इस घातुसे “गुसिज्जिद्वय सन्” इससे सन् होकर “सनाशसमिध उ” इससे उ प्रत्यय । सिद्धागदङ्गारचये = अगद कुर्वतीति अगदङ्गारा, अगद—उपपद-पूर्वकं कृ घातुसे “कर्मण्यण्” इससे अण् प्रत्यय । “कार सत्यागदस्य” इससे

मुम् आगम । सिद्धाश्च ते अगदङ्काराः (क० धा०), तेषां चयः, तस्मिन् (प० त०) । निदानमीनात् = निदानस्य मीनं तस्मात् (प० त०), हेतुमें पञ्चमी । अपत्रपिष्णो = अपत्रपते तच्छीलः अपत्रपिष्णु, तस्य अप + प्रपूप् + इष्णुच् । “लज्जाशीलोऽपत्रपिष्णु.” इत्यमरः । माङ्क्रामिकी = सङ्क्रामात् आगता, संक्रम जड्दमे “अध्यात्मादेष्टृजिप्यते” इमसे ठञ् (डक्) प्रत्यय और “अनुगतिकादीनां च” इमसे उभयपदवृद्धि । रजा = “स्त्रीरुग्गजा चोपतापरोग-व्याधिगदामया.” इत्यमरः । संसर्गने उत्पन्न रोगको “माक्रामिक” कहते हैं, जैसे कि—

“अक्षिरोगो ज्वर. कुष्ठं तथाऽपस्मार एव च ।

सहभुक्त्यादिसम्बन्धात्मङ्क्रामन्ति नरान्नरम् ॥”

अर्थात् नेत्ररोग, ज्वर (बुखार), कुष्ठ (कोढ़), अपस्मार (मिरगी) ये रोग सहभोज आदि सम्बन्धसे एक मनुष्यमें दूसरे मनुष्यके पास संक्रान्त होते हैं । अविशत् = विग + लङ् + तिप् ॥ १११ ॥

विभेति रष्टासि मिलेत्यकस्मात्स त्वां किलोपेत्य हसत्यकाण्डे ।

यान्तीमिव त्वामनुयात्यहेतोः उक्तस्त्वयेव प्रतिवक्ति मोघम् ॥ ११२ ॥

अन्वयः—सः अकस्मात् रष्टा असि इति विभेति, अकाण्डे उपेत्य किल हसति, अहेतोः यान्तीम् एव त्वम् अनुयाति, त्वया उक्त एव मोघं प्रतिवक्ति ॥ ११२ ॥

व्याख्या—अथ उन्मादाऽवस्थामाह—विभेतीति । (हे भूमि !) सः = नलः, अकस्मान् = अकाण्डे, रष्टा = कुपिता, अमि = भयमि, त्वमिति शेषः । इति = सम्भाव्य, विभेति = त्रस्यति । अकाण्डे = अनवगरे, उपेत्य = प्राप्य, किल = एव, त्वमिति शेषः । हसति = हास्य करोति । अहेतोः = अकारणान्, यान्तीम् एव = गच्छन्तीम् एव, त्वां = भवन्तीम्, अनुयाति = अनुसरति, त्वया = भवत्या उक्त एव = सम्भाषित एव, मोघं = निष्फलं, प्रतिवक्ति = प्रत्युत्तरयति । अयं सर्वोऽयुन्मादाऽनुभावः ॥ ११२ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) वे (नल) अकस्मात् आप कुपित हैं, ऐसा ममझकर उर जाने हैं । अनवगरेमें ही आप प्राप्त हो गयी हैं, ऐसा विचार कर हँसते हैं । बिना कारणके ही आप जा रही हैं, ऐसा ममझकर अनुसरण करते हैं और वे (नल) आपसे भाषित-मे होकर उत्तर देते हैं ॥ ११२ ॥

टिप्पणी—रष्टा = रप् + क्त + टाप् + नु । विभेति = भी + लट् + तिप् ।

अकाण्डे = न काण्ड (नञ०), तस्मिन् । उपेत्य = उप + आङ् + इप् + क्त्वा (ल्यप्) । हसति = हस् + लट् + तिप् । अहेतो = न हेतु, तस्मात् (नञ०) । यान्ती = या + लट् (शतृ) + डीप् + अम् । प्रतिवक्ति = प्रति + वच् + तिप् । यह सव उन्मादका कार्य है ॥ ११२ ॥

भवद्वियोगाद् भिदुरातिधारायमस्वमुमज्जति नि शरण्य ।

मूर्च्छामयद्वीपमहाऽऽद्यपङ्के हा । हा । महीभृद्भटकुञ्जरोऽयम् ॥ ११३ ॥

अन्वय — (हे भैमि !) भवद्वियोगात् भिदुरातिधारायमस्वमु मूर्च्छामय-
द्वीपमहाऽऽद्यपङ्के अय महीभृद्भटकुञ्जर नि शरण्य (सन्) मज्जति । हा ।
हा । ॥ ११३ ॥

ध्यास्या—अथ मूर्च्छावस्थामाह—भवदिति । भवद्वियोगात् = त्वद्विरहात्
हेतो, भिदुराऽऽतिधारायमस्वमु = अविच्छिन्नदुःखधारायमुताया, मूर्च्छामय-
द्वीपमहाऽऽद्यपङ्के = मूर्च्छावस्थामध्यस्थानमहामोहकदमे, अयम् = एष, मही-
भृद्भटकुञ्जर = राजवीरकरी, नि शरण्य = निरवलम्ब मन्, मज्जति =
मृडति । हा । हा । इति श्लोकातिशय ॥ ११३ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) आपके वियोगसे अविच्छिन्नदुःखधाराय
यमुनाके मूर्च्छामय द्वीपके महामोहरूप कीचडमे पड़कर ये वीर राजा नल,
हाथीके समान अवलम्बनहीन होकर डूब रहे हैं, हाय । हाय । ॥ ११३ ॥

टिप्पणी—भवद्वियोगात् = भवत्या वियोग, तस्मात् (प० त०), “सव-
नाम्नो वृत्तिमात्रे पुबद्भाव” इस नियमसे पुबद्भाव, हेतुमे पञ्चमी । भिदुराति-
धारायमस्वमु = आतर्धारा (प० त०) । नारायणी टीकामे “भिदुरा” के
स्थानमे “छिदुरा” ऐसा पाठ है, (“अच्छिदुरा” का अर्थ हुआ निरन्तर ।)
भिदुरा चाऽसौ आतिधारा (क० घा०) । यस्य स्वसा (प० त०) । भिदु-
राऽऽतिधारा एव यमस्वसा, तस्या (रूपक०) । मूर्च्छामयद्वीपमहाऽऽद्यपङ्के =
मूर्च्छा एव मूर्च्छामयम्, मूर्च्छा + मयट् (स्वरूप अर्थमे) । मूर्च्छामय च तद्
द्वीपम् (क० घा०) । अन्वयस्य भाव आन्वयम् (अन्व + ण्यञ्) । महच्च तद्
आन्वयम् (क० घा०) । मूर्च्छामयद्वीपे महाऽऽद्य (स० त०), तदेव पङ्क,
तस्मिन् (रूपक०) । महीभृद्भटकुञ्जर = मही विभर्तीति महीभृद्, मही +
भृ + क्विप् (उपपद०) । स चाऽसौ भट (क० घा०) । स एव कुञ्जर
(रूपक०) । नि शरण्य = निर्गत शरण्यो यस्मात् स (बहु०) । मज्जति =

(टु) मस्जो + लट् + तिप् । इस पद्यमें आर्तिधारामें यमस्वसाका आरोप होनेसे रूपक अलङ्कार है ॥ ११३ ॥

सव्याऽपसव्यत्यजनाद् द्विरुक्तैः पञ्चेपुवाणः पृथगजितासु ।

दशासु शेपा खलु तद्दशा या तथा नभः पुष्प्यतु कोरकेण ॥ ११४ ॥

अन्वयः—सव्याऽपसव्यत्यजनात् द्विरुक्तैः पञ्चेपुवाणः पृथक् अजितासु दशासु शेपा या तद्दशा तथा कोरकेण नभः पुष्प्यतु ॥ ११४ ॥

व्याख्या—दशमी कामदशा तु कदाऽपि मा भूदिति आह—सव्येति । (हे भैमि !) सव्याऽपसव्यत्यजनात् = वामदक्षिणहस्तमोचनात्, द्विः = द्विवारम्, उक्तैः = प्रतिपादितैः, द्विगुणीकृतैः, पञ्चेपुवाणः = कामशरैः, दशभिरिति भावः । पृथक् = प्रत्येकम्, अजितासु = उत्पादितासु, दशासु = अवस्थासु, शेपा = अवशिष्टा, या तद्दशा = दशमावस्था, तथा = दशमाऽवस्थया, कोरकेण = कलिकया, नभः = आकाशं, पुष्प्यतु = पुष्पितम् अस्तु, नलस्य सा दशमी (मरणरूपा) अवस्था नभःपुष्पकल्पा अस्तु, कदापि मा भूदिति भावः । त्वत्प्राप्तेरिति शेषः ॥ ११४ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) बायें और दाहिने हाथोंसे छोड़नेसे काम-देवके दुगुने (दश) वाणोंसे अलग-अलग उत्पन्न अवस्थाओंमें अवशिष्ट जो दशवीं अवस्था (मरणरूपवाली) है, उस अवस्थारूप कलीसे आकाश पुष्पित हो, अर्थात् कदाऽपि न हो ॥ ११४ ॥

टिप्पणी—सव्याऽपसव्यत्यजनात् = सव्यञ्च अपसव्यञ्च सव्याऽपसव्यो (द्वन्द्वः), ताभ्यां त्यजनं, तस्मात् (तृ० त०) । द्विः = द्वि शब्दसे 'द्वित्रिचतुर्भ्यः सुच्' इस सूत्रसे सुच् प्रत्यय । पञ्चेपुवाणः = पञ्च इषवो यस्य सः (बहु०), पञ्चेपोः वाणाः, तैः (प० त०) । तद्दशा = सा चाऽसी दशाः (क० घा०), मरणरूप दशा अशुभ होनेसे उसका यद् और तद् शब्दसे निर्देश किया गया है । तथा कोरकेण = उस दशमी अवस्थामें कोरकका आरोप होनेसे रूपक अलङ्कार है । "कलिका कोरकः पुमान्" इत्यमरः । पुष्प्यतु = "पुष्प विकसने" धातुसे लोट् + तिप् ॥ ११४ ॥

धन्याऽसि वंदमि ! गुणैरुदारैर्यया समाकृष्यत नैपधोऽपि ।

इतः स्तुतिः का खलु चन्द्रिकाया यद्विधमप्युत्तरलीकरोति ॥ ११५ ॥

अन्वयः—हे वंदमि ! धन्या असि, यया उदारैः गुणैः नैपधोऽपि समाकृष्यत । चन्द्रिकायाः यत् अविधम् अपि उत्तरलीकरोति, इतः का स्तुतिः खलु ॥ ११५ ॥

व्याख्या—हे वैदर्भि ! = हे दमयन्ति ! हे वैदर्भीरिति ! इत्यपि गम्यते ।
 धन्या=पुण्यवती, असि=वतसे, यया=त्वया, उदारं = उत्कृष्टं, गुणं = लावण्य-
 विनयादिभि, अन्यत्र श्लेषप्रसादादिभि गुणं, नैपद्योऽपि = नलोऽपि, तादृशो
 घोरोऽपि, समाकृष्यत = सम्यक् आकृष्ट, वशीकृत इति भाव । चन्द्रिकाया =
 कौमुद्या, यत् = यस्माद्धेतो, अस्मिन् अपि = समुद्रम् अपि, गभीरमपीति भाव,
 उत्तरलीकरोति = शोभयति, इत = अस्मात्, का स्तुति खलु = का वर्णना
 खलु । न काऽपीति भाव ॥ ११५ ॥

अनुवाद—हे विदर्भदेशकी राजकुमारी ! आप धन्य हैं, जिन आपने नलको
 भी आकृष्ट कर दिया है । जो चन्द्रिका समुद्रको भी लुब्ध कर देती हैं, इससे
 अधिक उसका क्या वर्णन किया जा सकता है ? ॥ ११५ ॥

टिप्पणी—वैदर्भि=विदर्भ + अण् + डीप् + सु (सम्बुद्धिर्मे) । एक पक्षमे
 वैदर्भीरिति । धन्या=धन लब्धो, धन शब्दसे “धनगण लब्धा” इस सूत्रसे यत्
 प्रत्यय, स्त्रीशेषविवक्षामे टाप् । गुणं = वैदर्भीरितिके पक्षमे श्लेष, प्रसाद आदि
 गुण लिपे जाते हैं । समाकृष्यत = सम् + आङ् + कृष + लट् (कर्ममे) + त ।
 उत्तरलीकरोति = उत्तरल + णि + कृ + लट् + तिप् । इस पक्षमे प्रतिवस्तूपमा
 अलङ्कार है । जैसे कि साहित्यदर्पणमे उसका लक्षण है—

“प्रतिवस्तूपमा साम्याद् वाक्ययोगैर्म्यसाम्ययो ।

एकोऽपि धम सामान्यो यत्र निविश्यते पृथक् ॥” १०-१८ ।

इसमे समाकषण और उत्तरलीकरण क्रिया एक ही है । पुनरुक्ति हटानेके
 लिए भिन्नवाचक शब्दसे निर्देश किया गया है ॥ ११५ ॥

त्वयि स्मराद्ये सतताऽस्मितेन प्रस्थापितो भूमिभृताऽस्मि तेन ।

आगत्यभूत सफलो भवत्या भावप्रतीत्या गुणलोभवत्या ॥ ११६ ॥

अन्वय — त्वयि स्मराद्ये सतताऽस्मितेन तेन भूमिभृता प्रस्थापित अस्मि ।
 (अथ) आगत्य गुणलोभवत्या भवत्या भावप्रतीत्या सफलो भूत ॥ ११६ ॥

व्याख्या—त्वयि=भवत्या विषये । स्मराद्ये = मदनजनिताया मनो-
 व्यथाया हेतो । सतताऽस्मितेन—सततम् = निरन्तर यथा तथा, अस्मितेन =
 मन्दहास्यरहितेन, तेन = पूर्वोक्तेन, भूमिभृता = भूपेन, नलेनेति भाव ।
 प्रस्थापित = प्रस्थान कारित । अस्मि = भवामि । अथ, आगत्य = आगमन
 कृत्वा, गुणलोभवत्या — गुणेषु = शौचीदायं सौन्दर्यादिषु, लोभवत्या = लोलु

पायाः, भवत्याः=तव, भावप्रतीत्या=आशयज्ञानेन, सफलः=फलसहितः,
भूतः=सम्पन्नः, मिद्वप्रयोजनोऽस्मीति भावः ॥ ११६ ॥

अनुवाद—हे राजकुमारी ! कामजनित मनोवेदनासे निरन्तर स्मित
(मन्दहान्य) ने रहित उन राजा (नल) से मैं भेजा गया हूँ । आकर गुणोंमें
लोभ करनेवाली आपके अभिप्रायके ज्ञानसे सफल हो गया हूँ ॥ ११६ ॥

टिप्पणी—त्वयि=विषयभे सतमी । स्मराधे=स्मरजनितं आधिः
स्मराधिः, तस्मात् । मध्यमपदलोपी समासः), हेतुमे पञ्चमी । सतताऽस्मितेन=
अविद्यमानं स्मितं यस्य सः अस्मितः (नञ्वहुव्रीहिः), सततम् अस्मितेन
(तुप्पुपासमासः) । भूमिभृता=भूमि विभर्तीति भूमिभृत्, तेन (उपपदसमासः)
भूमि + भृ + क्विप् + टा । प्रत्यापितः = प्र + स्या + णिच् + क्तः । आगत्य=
आङ् + गम् + क्त्वा (ल्यप्) । गुणलोभवत्या.=लोभः अस्ति अस्याः लोभवती,
लोभ + मत्तुप् + डीप्, गुणे लोभवती (स० त०), तस्याः । भावप्रतीत्या=
भावस्य प्रतीतिः, (प० त०), हेतुमें तृतीया । सफलः=फलेन सहितः
(तुल्ययोगबहुव्रीहिः) ॥ ११६ ॥

नलेन भायाः शशिना निशेव, त्वया स भायाग्निराया शशीव ।

पुनः पुनस्तद्युगयुग् विधाता स्वभ्यासमास्ते नु युवां युयुक्षुः ॥ ११७ ॥

अन्वयः—शशिना निशा इव (त्वम्) नलेन भायाः । सः (अपि) निशाया
शशी इव त्वया भायात् । पुनः पुनः तद्युगयुक् विधाता युवां युयुक्षुः स्वभ्यासम्
आस्ते नु ? ॥ ११७ ॥

व्याख्या—(हे भूमि !) शशिना=चन्द्रमसा, निशा इव=रात्रिः इव,
(त्वं=भवती), नलेन=नैपधेन, भायाः=शोभस्व । सः=नलः अपि,
निशाया=रात्र्या, शशी इव=चन्द्रमा इव, त्वया=भवत्या, भायात्=शोभ-
ताम् । पुनः पुनः=वारं वारं, प्रतिमासमिति भावः । तद्युगयुक्=निशाशशि-
युगलयोजकः, विधाता=कृत्वा, युवां=नलं त्वां च, युयुक्षुः=योजनेच्छुः
सन् । स्वभ्यासं=निरन्तराऽन्यासे । आस्ते नु=तिष्ठति किम् ? ॥ ११७ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) चन्द्रके साथ रात्रिके समान आप नलसे
शोभित हो । नल भी रात्रिके साथ चन्द्रके समान आपसे शोभित हों । इस
प्रकार वारंवार रात्रि और चन्द्रकी जोड़ीको मिलानेवाले ग्रह्याजी आप दोनोंको
भी मिलानेकी इच्छा करते हुए निरन्तर अन्यास बढ़ानेमें तत्पर रहते हैं
क्या ? ॥ ११७ ॥

टिप्पणी—भाषा = “भा दीप्ती” घातुमे आशीर्लिङ्गमें मिप् । तदयुगयुक् = नयोर्युग (प० त०), तद् युनस्तीति, तद्युग + युञ् + क्तिप् (उपपद०) । युवा = नल च त्वा च युवा, तो ‘त्यदादीनि सर्वनित्यम्’ इससे एकशेष । युयुक्षु = योक्तुमिच्छु, युञ् + सन् + उ । स्वभ्यासम् = अभ्यासस्य सनृद्धौ समृद्धिश्च यथ-
मे “अध्यय विभक्तिसमृद्धिः” इत्यादि सूत्रमे अभ्ययीभाव समाप्त और ‘तृतीया-
सप्तम्यावहृलम्’ इस सूत्रसे सप्तमी विभक्तिका विकृतासे अम्भाव । योग्या-
मुपास्ते” इस पाठांतरमे योग्याम् = अभ्यासम् । उपास्त-करोति, यह अर्थ है ।
“योग्याभ्यासाज्ययोपितो” इति विश्व । आरत्ने = आम् + ण् + त । इस
पद्यमे अभ्योय अलङ्कार, दो उपमाएँ और उत्प्रेला इनका सङ्कर है ॥ ११७ ॥

स्तनद्वये तन्वि । पर तथैव पृथौ यदि प्राप्स्यति नैपद्यस्य ।

अनल्पवैदग्ध्यविविधिनीना पत्रावलीना रचना समाप्तिम् ॥ ११८ ॥

अन्वय — हे तन्वि ! नैपद्यस्य अनल्पवैदग्ध्यविविधिनीना पत्रावलीना रचना
समाप्ति प्राप्स्यति यदि (तर्हि) पृथौ तव एव स्तनद्वये पर प्राप्स्यति ॥ ११८ ॥

व्याख्या—हे तन्वि ! = हे कृशार्द्धि ! नैपद्यस्य = मलस्य, अनल्पवैदग्ध्य
विविधिनीना = महान्निपुणयोग्यभ्रमणीना, पत्रावलीना = पत्रपत्रावलीना, रचना =
निमित्त, समाप्ति = सम्पूणता, प्राप्स्यति यदि = आमादयिष्यति चेत्, तर्हि,
पृथौ = विशाले, तव एव = भवत्या एव, स्तनद्वये = कुचद्वितये, परम् = उत्कर्ष
यथा तथा, प्राप्स्यति = आमादयिष्यति, अ यस्या अयोग्यत्वादिति भाव ॥ ११८ ॥

अनुवाद—हे कृशार्द्धि ! नलकी बड़ी निपुणतासे बढ़ाये गयी पत्रावलीयो-
की रचना समाप्तिकी प्राप्त करेगी तो आपके ही विशाल पयोधरीमे उत्कर्षपूर्वक
प्राप्त करेगी ॥ ११८ ॥

टिप्पणी—अनल्पवैदग्ध्यविविधिनीनाम् = अनल्प च तत् वैदग्ध्यम् (क०
धा०), तैव विविधिन्य, तासाम् (तृ० त०) । पत्रावलीना = पत्राणामा-
वत्य, तासाम् (प० त०) । प्राप्स्यति = प्र + आप + लृट् + तिप् । पृथौ =
पृथु शब्दके भाषितपुस्क होनेसे ‘तृतीयाऽदिपु भाषितपुस्क पुवद्गालवस्य’ इस
सूत्रसे पुवद्भाव । स्तनद्वये = स्तनयोद्वय, तस्मिन् (प० त०) । इस पद्यमें ‘सम’
अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

“सम स्मादानुरूप्येण श्लाघा या योग्यवस्तुनो ।” ६-१२ ॥ ११८ ॥

एक सुधाऽक्षुर्न कयञ्चन स्यात्तृप्तिस्तमस्तत्रयनद्वयस्य ।

स्वलोचनाऽस्तेचनस्तदस्तु नलाऽऽश्रीतद्व्युत्तिसद्वितीय ॥ ११९ ॥

अन्वयः—एकः सुधांशुः त्वन्नयनद्वयस्य कथञ्चन तृप्तिक्षमो न स्यात्, तत् नलाऽऽस्यशीतद्युतिसद्वितीयः (सन्) त्वल्लोचनाऽऽसेचनकः अस्तु ॥ ११९ ॥

व्याख्या—एकः=एकाकी, सुधांशुः=चन्द्रः, त्वन्नयनद्वयस्य=भवन्नेत्र-द्वितयस्य, कथञ्चन=केनाऽपि प्रकारेण, तृप्तिक्षमः=प्रीणनसमर्थः, न स्यात्=नो भवेत्, तत्=तस्मात्कारणात्, नलाऽऽस्यशीतद्युतिसद्वितीयः—नलास्यशीत-द्युतिना=नलमुखचन्द्रेण, सद्वितीयः=द्वितीययुक्तः सन्, त्वल्लोचनाऽऽसेच-नकः—त्वल्लोचनयोः=भवन्नयनयोः, आसेचनकः=अत्यन्ततृप्तिकरः, अस्तु=भवतु ॥ ११९ ॥

अनुवाद—एक चन्द्र आपके दोनों नेत्रोंको किसी प्रकाशसे तृप्त करनेमें समर्थ नहीं होंगे, इस कारणसे वे (चन्द्र) नलके मुखचन्द्रके साथ दूसरे होते हुए आपके दोनों नेत्रोंको अत्यन्त तृप्ति करनेवाले हों ॥ ११९ ॥

टिप्पणी—सुधांशुः=सुधा अंशुः यस्य सः (बहु०) । त्वन्नयनद्वयस्य=नयनयोर्द्वयम् (प० त०), तव, नयनद्वयं, तस्य (प० त०) । तृप्तिक्षमः=तृप्ती क्षमः (स० त०) । नलाऽऽस्यशीतद्युतिसद्वितीयः=नलस्य आस्यम् (प० त०) । शीता द्युतियस्य सः (बहु०) । नलाऽऽस्यम् एव शीतद्युतिः (रूपक०) । द्वितीयेन सहितः सद्वितीयः (तुल्ययोग बहु०) । नलाऽऽस्यशीतद्युतिना सद्वितीयः (तृ० त०) । त्वल्लोचनाऽऽसेचनकः=तव लोचने (प० त०), तयोः आसेचनकः (प० त०) । “तदासेचनकं तृप्तेर्नास्त्यन्तो यस्य दर्शनात्” इत्यमरः ॥ ११९ ॥

अहो ! तपःकल्पतरुर्नलीयस्त्वत्पाणिजाग्रदङ्कुरश्रीः ।

त्वद्भ्रूयुगं यस्य खलु द्विपत्नी तवाऽधरो रज्यति यत्कलम्बः ॥ १२० ॥

यस्ते नवः पल्लवितः कराभ्यां स्मितेन यः कोरकितस्तत्वाऽस्ते ।

अङ्गम्रविम्ना तव पुष्पितो यः स्तनधिया यः फलितस्तत्त्वं ॥ १२१ ॥

अन्वयः—(हे राजकुमारि !) नलीयः तपःकल्पतरुः अहो ! (यः) त्वत्पाणिजाग्रदङ्कुरश्रीः यस्य त्वद्भ्रूयुगं द्विपत्नी, तव अधरो यत्कलम्बो रज्यति ॥ १२० ॥ यः ते कराभ्यां नवः पल्लवितः, यः तव स्मितेन कोरकितः आस्ते । यः तव अङ्गम्रविम्ना पुष्पितः, यः तव एव स्तनधिया फलितः ॥ १२१ ॥

व्याख्या—अथ द्वाभ्यां पद्याभ्यां नलस्य तपःसाफल्यमाह—अहो इत्यादिना । (हे भैमि !) नलीयः=नलसम्बन्धी, तपःकल्पतरुः=तपस्याकल्पवृक्षः, अहो=आश्चर्यस्वरूपः । (यः=कल्पतरुः), त्वत्पाणिजाग्रदङ्कुरश्रीः—त्वत्पाणि-

जापे = त्वत्कराऽग्रे, स्फुरदङ्कुरश्री = प्रकाशमानाऽङ्कुरश्री, यस्य = कल्पतरो, त्वद्भ्रूयुग्म = भवद्भ्रूयुग्म, द्विपत्नी = पत्न्यद्वय, प्रथमोत्पन्नमिति शेष । तव = भवत्या, अघर = ओष्ठ, यत्कलम्ब = कल्पतल्लाल, रज्यति = रक्तो भवति, स्वयमेवेति शेष ॥ १२० ॥

य = नलीय कल्पतरु, ते = तव, कराभ्या = हस्ताभ्या, नव = मूतन, पल्लवित = सञ्जातपल्लव । य = कल्पतरु, तव = भवत्या, स्मिनेन = मन्दहास्येन, कोरकित = सञ्जातकोरक सन्, आस्ने = तिष्ठति । य = कल्पतरु, तव = भवत्या, अङ्गघ्रिदिम्बा = शरीरमादवेन, पुष्पित = सञ्जातपुष्प । य = कल्पतरु, तव एव = भवत्या एव, स्तनधिया = पयोधरशोभया, फलित = सञ्जातफल आस्ने ॥ १२१ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) नलका तपस्वरूप कल्पवृक्ष आश्चर्य-स्वरूप है, जो कि आपके नाखूनोंके अग्रभागमें इसके अङ्कुरोंकी शोभा प्रकाशित हो रही है । जिस (कल्पवृक्ष) के आपकी भीहे दो पत्ते हैं । आपका ओष्ठ जिसका लाल नाल हो रहा है ॥ १२० ॥

जो (नलका तप सम्बन्धी कल्पवृक्ष) आपके दो हाथोंसे नया पल्लववाला है । जो आपके मन्दहास्यसे कलीसे मुक्त है । जो आपके शरीरकी कोमलतासे पुष्पयुक्त है । जो नलका तपस्वरूप कल्पवृक्ष आपकी ही पयोधर-शोभासे फल सम्पन्न है ॥ १२१ ॥

टिप्पणी—नलीय = नलस्य अयम्, “वा नामधेयस्य वृद्धतज्ञा वक्तव्या” इससे वृद्धमतक होकर नल शब्दमें “वृद्धाच्छ” इस सूत्रसे छ (ईय) प्रत्यय । तप कल्पतरु = तप एव कल्पतरु (उपक०), त्वत्पाणिजाऽप्रस्फुरदङ्कुरश्री = पाणिभ्या जाता पाणिजा (नवा), पाणि + जन् + इ (उपपद०) । पाणिजानाम् अग्राणि (प० त०) । तव पाणिजाग्राणि (प० त०) । अङ्कुराणा श्री (प० त०) । स्फुरती अङ्कुरश्रीर्यस्य (बहु०) । त्वत्पाणिजाऽग्रे स्फुरदङ्कुरश्री (तृ० त०) । त्वद्भ्रूयुग्म = भ्रूवोयुग्मम् (प० त०), तव भ्रूयुग्म (प० त०) । द्विपत्नी = द्वयो समाहार (द्विगु०) । यत्कलम्ब = यस्य कलम्ब (प० त०) “अस्य तु नालिका कलम्बश्च” इत्यमर । रज्यति = “रञ्ज रागे” धातुसे “कुपिरञ्जो प्राचा द्य-परस्मैपद च” इम सूत्रसे कर्मकर्ता में इयन् और परस्मैपदित्व ॥ १२० ॥

पल्लवित = पल्लवानि सञ्जातानि अस्य स, पल्लव + इतच् । कोरकित = १३ न० तृ०

कोरकाः सञ्जाता अस्य सः, कोरक + इतच् । अङ्गभ्रदिम्ना = मृदोर्भावि
भ्रदिमा, “मृदु” शब्दसे “पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा” इस सूत्रसे इमनिच्प्रत्यय और
“र ऋतोर्हलादेर्लघोः” इस सूत्रसे ‘ऋ’ के स्थानमें ‘र’ आदेश । अङ्गानां
भ्रदिमा, तेन (प० त०) । पुष्पितः = पुष्पाणि सञ्जातानि अस्य सः, पुष्प + इतच् ।
स्तनश्रिया = स्तनयोः श्रीः, तथा, (प० त०) । फलितः = फले सञ्जाते अस्य सः,
फल + इतच् । सर्वत्र “तदस्य सञ्जातं तारकादिभ्य इतच्” इससे इतच्प्रत्यय ।
यहाँपर दो श्लोकोंमें तपमें कल्पतरुत्वका और दमयन्तीके नख आदिमें अव-
यवत्वका आरोप करनेसे साञ्जयवरूपक, तथा अवयवी परस्पर कार्यकारणभूत
कल्पतरुका और अवयव नखाऽङ्कुर आदिका भिन्न देशमें रहनेसे असङ्गति
अलङ्कारसे मिश्रित है, इस प्रकार सङ्कर है । असङ्गतिका लक्षण है—

“कार्यकारणयोर्भिन्नदेशतायामसङ्गतिः ।” (सा० द० १०-१०) ॥१२१॥

कंसीकृताऽऽसीत् खलु मण्डलीन्वोः संसत्तरश्मिप्रकरा स्मरेण ।

तुला च नाराचलता निर्ज्व मियोऽनुरागस्य समीकृतौ वाम् ॥१२२॥

अन्वयः—(हे भैमि !) स्मरेण वां मियोऽनुरागस्य समीकृतौ संसत्तरश्मि-
प्रकरा इन्दोः मण्डली कंसीकृता आसीत् । निजा नाराचलता एव तुला (कृता
आसीत्) ॥ १२२ ॥

व्याख्या—(हे भैमि !) स्मरेण = कामदेवेन कर्त्ता, वां = युवयोः, मियो-
ऽनुरागस्य = अन्योऽन्यप्रणयस्य, समीकृतौ = समीकरणे निमित्ते, संसत्तरश्मि-
प्रकरा = संयोजितकिरणसमूहा, संयोजितसूत्रसमूहा च, इन्दोः = चन्द्रमसः,
मण्डली = बिम्बं, कंसीकृता = लोहपात्रीकृता, आसीत् = अभवत् । निजा =
स्वकीया, नाराचलता एव = बाणवल्ली एव, तुला = तुलादण्डः कृता आसीदिति
शेषः ॥ १२२ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) कामदेवने आप दोनोंके (नल और
आपके) परस्परके अनुरागको बराबर करने के लिए चन्द्रमण्डलको तराजूका
पलड़ा बनाया, चन्द्रकिरणोंको रस्सी बनाया और अपनी बाणलताको तराजूका
दण्ड बना डाला ॥ १२२ ॥

टिप्पणी—संसत्तरश्मिप्रकरा = रश्मीनां प्रकरः (प० त०) । “किरण-
प्रग्रही रश्मी” इत्यमरः । संसत्तो रश्मिप्रकरो यस्यां सा (बहु०) । कंसीकृता
= अकंसः कंसो यथा सम्पद्यते तथा कृता, कंस + च्वि + कृता । “कंसोऽस्त्री लोह-
भाजनम्” इति शाब्दिकमण्डनम् । नाराचलता = नाराच एव लता (रूपक०) ।

इस पद्यमें इन्दुदण्ड आदिमें कस आदिका रूपण धाब्द और रश्मिसे सूत्रका आरोप आर्य होनेसे एकदेशविवर्ति रूपक बलङ्कार है, जैसे कि—

“यत्र कस्यचिदार्थत्वमेकदेशविवर्ति तत् ।” (सा० द० १०-४६) ॥१२२॥

सत्त्वसूतस्वेदमधूत्पसान्ध्रे तत्पाणिपद्मे मदनोत्सवेषु ।

लग्नोत्थितास्त्वत्कुचपत्ररेखास्तन्निर्गतास्तत् प्रविशन्तु भूय ॥ १२३ ॥

अन्वय — मदनोत्सवेषु सत्त्वसूतस्वेदमधूत्पसान्ध्रे तत्पाणिपद्मे लग्नोत्थिता तन्निर्गता स्त्वत्कुचपत्ररेखा भूय तत् प्रविशन्तु ॥ १२३ ॥

व्याख्या—(हे भूमि !) मदनोत्सवेषु=रतिक्रीडासु, सत्त्वसूतस्वेदमधू-
त्पसान्ध्रे=मनोविकारजनितधर्मोदकरूपमधूच्छिष्टनिबिडे, तत्पाणिपद्मे=नलकर-
कमले, लग्नोत्थिता = सङ्क्रान्तविरिलिष्टा, तन्निर्गता=नलपाणिकमललिङ्गिता,
स्त्वत्कुचपत्ररेखा = भवत्पयोधरपत्रावलय, भूय=पुन, तत्=नलपाणिपद्म,
प्रविशन्तु=प्रवेश कुर्वन्तु, कार्यस्य कारणे लयनियमादिति भाव । युवयो
समागमोऽस्तु इत्यभिप्राय ॥ १२३ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) रतिक्रीडाओंमें मनोविकारसे उत्पन्न
स्वेदरूप मोमसे गाढ़ मलके करकमलमें लयकर आपके कुच तटसे विरिलिष्ट
नलके करकमलसे उत्पन्न आपके पयोधरोको पत्रावरणियाँ फिर नलके करकमलमें
प्रवेश करें ॥ १२३ ॥

टिप्पणी—मदनोत्सवेषु=मदनस्य उत्सवा, तेषु (६० त०) । सत्त्वसूत-
स्वेदमधूत्पसान्ध्रे=सत्त्वेन सूत (६० त०), स चाऽसौ स्वेद (क० घा०) ।
मधुन उत्तिष्ठतीति मधूत्पद्म, मधु+उद्+स्था+क (उपपद०) । सत्त्व-
सूतस्वेद एव मधूत्पद्म (रूपक०) । तेन सान्द्रस्तस्मिन् (६० त०) । तत्पाणि-
पद्मे=पाणि पद्मम् इव (उपमेयपूर्वपद-कर्म०) । तस्य पाणिपद्म, तस्मिन्
(६० त०) । लग्नोत्थिता = पूर्वं लग्ना पश्चात् उत्थिता, “पूर्वकालंकस्रव-
ज्जरत्पुराणनवकेवला समानाऽधिकरणेन” इससे सम्यक् । तन्निर्गता = तेन
निर्गता (६० त०) । त्वत्कुचपत्ररेखा = तव कुक्षौ (६० त०) । तयो पत्र-
रेखा (६० त०) । इस पद्यमें रूपक बलङ्कार है ॥ १२३ ॥

बन्धाऽऽद्यनानारतमत्समुद्रप्रमोदितं केलिवने मरुद्भिः ।

प्रसूनवृष्टि मुनदत्तमुक्तां प्रतीच्छत भूमि ! युवां युवानो ॥ १२४ ॥

अन्वय—हे भूमि ! बन्धाऽऽद्यनानारतमत्समुद्रप्रमोदितं केलिवने
मरुद्भिः पुनरुत्तमुक्तां प्रसूनवृष्टि युवानो युवां प्रतीच्छतम् ॥ १२४ ॥

व्याख्या—हे भैमि ! = हे दमयन्ति ! वन्धाऽऽढचनानारतमल्लयुद्धप्रमोदितैः
 = उत्तानाद्यासनसम्पूर्णविविधसूरतमल्लसमरसन्तोषितैः, केलिवने = क्रीडोपवने,
 मरुद्भिः = वायुभिर्देवैश्च, पुनरुक्तयुक्तां = सान्द्रविसृष्टां, प्रसूनवृष्टि = पुष्पवर्ण,
 युवानो = तरुणी, युवां = भवन्ती, नलस्त्वं चेति भावः । प्रतीच्छतं = स्वीकुरुतम् ।
 समरवीरा जना अमरैः प्रसूनवृष्ट्या सत्क्रियन्त इति भावः ॥ १२४ ॥

अनुवाद—हे दमयन्ती ! क्रीडाके उपवनमें आसनोंसे समृद्ध अनेक रतिक्रीडा-
 रूप मल्लयुद्धोंसे प्रसन्न बनाये गये वायुवर्ग और देवताओंसे बारंवार छोड़ी गयी
 पुष्पवृष्टिको तरुण और तरुणी आप दोनों (नल और आप) स्वीकार
 करें ॥ १२४ ॥

टिप्पणी—वन्धाऽऽढचनानारतमल्लयुद्धप्रमोदितैः = वन्धैः आढयं (तृ० त०),
 तच्च तत् नानारतम् (क० धा०), तदेव मल्लयुद्धं (रूपक) । तेन प्रमो-
 दिताः, तैः (तृ० त०) । केलिवने = केलिवनं, तस्मिन् (प० त०) । मरुद्भिः
 = “मरुतो पवनाऽमरो” इत्यमरः । पुनरुक्तमुक्तां = पुनरुक्तं (यथा तथा)
 मुक्ता, ताम् (सुप्पुषा०) । प्रसूनवृष्टि = प्रसूनानां वृष्टिः, ताम् (प० त०) ।
 युवानो = युवतिश्च युवा च “पुमान् स्त्रिया” इस सूत्रसे एकशेष । प्रतीच्छतं =
 प्रति + इप् + लोट् + थस् । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ १२४ ॥

अन्योऽन्यसङ्गमवशादधुना विभातां, तस्याऽपि तेऽपि मनसी विकसद्विलासे ।
 स्रष्टुं पुनर्मनसिजस्य तनु प्रवृत्तमादाविव द्वघणुककृत् परमाणुयुगमम् ॥ १२५ ॥

अन्वयः—(हे भैमि !) अधुना अन्योऽन्यसङ्गमवशात् विकसद्विलासे तस्य
 अपि ते अपि मनसी मनसिजस्य तनुं पुनः स्रष्टुं प्रवृत्तम् आदौ द्वघणुककृत् पर-
 माणुयुगमम् इव विभाताम् ॥ १२५ ॥

व्याख्या—(हे भैमि !) अधुना = इदानीम्, उभयसन्धाऽनन्तरमिति भावः ।
 अन्योऽन्यसङ्गमवशात् = परस्परसंयोगवशात्, विकसद्विलासे = वर्धमानोल्लासे,
 तस्य अपि = नलस्य अपि, ते अपि = भवत्या अपि, मनसी = मानसे, मन-
 सिजस्य = कामस्य, तनुं = शरीरं, पुनः = भूयः, स्रष्टुम् = आरब्धुं, प्रवृत्तम् =
 उद्यतम्, आदौ = पूर्वकाले, द्वघणुककृत् = द्वघणुकाऽऽरम्भकं, परमाणुयुगमं = पर-
 माणुयुगलम् इव, विभातां = शोभेताम् ॥ १२५ ॥

अनुवाद—(हे दमयन्ती !) इस समय परस्परमें संयोग होनेसे विकसित
 विलासवाले नलके और आपके मन आरम्भमें द्वघणुकको बनाने वाले दो पर-
 माणुओंके समान कामदेवके शरीरको फिर उत्पन्न कर शोभित हों ॥ १२५ ॥

टिप्पणी—अन्योऽन्यसङ्गमवशात् = अन्योऽन्ययोः सङ्गमः (प० त०), तस्य

वश, तस्मात् (प० त०) । विकसद्विलासे = विकसन् विलासो ययोस्ते (बहु०) । मनसिजस्य = मनसि जायते इति मनसिज, तस्य, जन धातुमे "सप्तम्या जनेई" इस सूत्रसे व प्रत्यय, "हलन्तात्सप्तम्या सज्ञायाम्" इससे अलुक् समास । "शम्बरारिर्पेनसिज कुसुमेपुरनन्यज" इत्यमर । खट्टु = मृज + तुमुन् । द्वघणुककृत् = द्वघणुक करोतीति, द्वघणुक + कृ + क्त्विप् (उपपद०) । परमाणुयुग्म = परमाण्वोयुग्मम् (प० त०) । विभाता = वि + भा + लोट् + तत् (ताम्) । श्यायशास्त्रके सिद्धान्तके अनुसार जैसे सक्रिय दो परमाणुओंसे द्वघणुक उत्पन्न होता है, उसी तरह आप दोनोंके मन भी मिलकर विलासपूर्ण होकर कामदेवके शरीरको उत्पन्न करें, यह अभिप्राय है । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार और वसन्ततिलका वृत्त है ॥ १२५ ॥

काम कौसुमचापदुर्जयम् जेतु नृप स्वा धनु-

र्वल्लीमघणवशजामधिगुणामासाद्य माहात्म्यसौ ।

प्रीवाऽलङ्कृतिपट्टसूत्रलतया पृष्ठे कियत्स्लम्बया

आजिष्णु कपरेखयेव निवसत्सिन्दूरसौन्दर्यया ॥ १२६ ॥

अन्वय — असी काम कौसुमचापदुर्जयम् अमु नृप जेतुम् अघणवशजाम् अधिगुणा निवसत्सिन्दूरसौन्दर्यया कपरेखया इव पृष्ठे कियत्स्लम्बया प्रीवाऽलङ्कृतिपट्टसूत्रलतया आजिष्णु स्वाम् एव धनुर्वल्लीम् आसाद्य माहाति ॥ १२६ ॥

व्याख्या — (हे भैमि !) असी = अय, नलजिगीपुरिति भाव । काम = मदन, कौसुमचापदुर्जय = पुष्पधनुरेज्यम्, अमुम् = इम, नृप = राजान नल, जेतु = वशीकर्तुम्, अघणवशजा = सत्कुलप्रसूता, दुर्धनेणुजन्मा च, अधिगुणाम् = अधिकसौन्दर्यादिगुणाम्, अधिज्या च, निवसत्सिन्दूरसौन्दर्यया = अनुवर्तमान सिन्दूरसमशोभायुक्तया, कपरेखया = कृतवर्षणरेखया इव, पृष्ठे = प्रीवापश्चाद्भागे, कियत्स्लम्बया = कियद्दीपया, प्रीवाऽलङ्कृतिपट्टसूत्रलतया = शिरोधिपूषण कौशेयतन्तुवल्गु, आजिष्णु = शोभमाना, स्वाम् एव = भवतीम् एव, धनुर्वल्ली = चापलताम्, आसाद्य = प्राप्य, माहाति = हृष्यति ॥ १२६ ॥

अनुवाद — (हे राजकुमारी !) वह कामदेव, फूलोंके धनुषसे नहीं जीते जानेवाले राजा नलको जीतनेके लिए उत्तम कुलमे उत्पन्न, सौन्दर्य आदि अधिक गुणोंवाली, सिन्दूरके सौन्दर्यसे युक्त घणवकी रेखाके समान, पीठपर कुछ लटकनेवाले प्रीवाके भूषण रेशमी वस्त्रकी सूत्रलतासे चमकनेवाली आपकी ही धनुष के रूपमें प्राप्त कर प्रसन्न हो रहा है ॥ १२६ ॥

टिप्पणी—कौसुमचापदुर्जयं=कुसुमानामयं कौसुमः, कुसुम+अण् । कौसुमश्चाऽसौ चापः (क० घा०) । तेन दुर्जयः, तम् (तृ० त०) । जितेन्द्रिय होनेसे कामदेवके फूलोंके वाणसे नहीं जीते जानेवाले राजा नलको, यह तात्पर्य है । जेतुं=जि+तुमुन् । अग्रणवंशजाम्=अविद्यमानः ग्रणः (छिद्रं दोषो वा) यस्मिन् सः अग्रणः (नञ्-बहु०) । स चाऽसौ वंशः (क० घा०), तस्मिन् जाता, ताम् । अग्रणवंश+जन्+ठ (उपपद०)+टाप्+अम् । दमयन्ती-केपक्षमें निर्दोष कुलमें उत्पन्न, धनुवंलीपक्षमें निश्छिद्र अर्थात् दृढ़ वंशमें उत्पन्न “द्वौ वंशौ कुलमस्करो” इत्यमरः । अधिगुणाम्=अधिकाः गुणाः यस्यां सा, ताम् (बहु०) । दमयन्तीके पक्षमें लावण्य आदि अधिक गुणोंवाली । धनुवंली-पक्षमें—गुणे इति अधिगुणा, ताम् (विभक्त्यर्थमें अव्ययीभाव), प्रत्यञ्चासे युक्त धनुवंली । निवसस्तिन्दूरसौन्दर्यया=सिन्दूरस्य सौन्दर्यम् (प० त०), निवसत् सिन्दूरसौन्दर्यं यस्याः सा (बहु०) । कपरेखा=कपस्य रेखा, तया (प० त०), “शाणस्तु निकषः कपः” इत्यमरः । धनुष् लायक वाँसकी परीक्षा उसपर डाला गया सिन्दूर रगड़नेपर सिन्दूरका वर्ण मिटे तो वह परिपक्व होनेसे उत्तम माना जाता है । कियल्लम्बया=कियत् (यया तया) लम्बा, तया (सुप्पुषा०) । ग्रीवाऽलङ्कृतिपट्टसूत्रलतया=ग्रीवाया अलङ्कृतिः (प० त०), पट्टस्य सूत्रं (प० त०) । पट्टसूत्रम् एव लता (रूपक०) । ग्रीवाऽलङ्कृतिश्चाऽसौ पट्टसूत्रलता (क० घा०), तया । भ्राजिष्णुं=भ्राजते तच्छीला भ्राजिष्णुः, ताम् “भ्राजू दीप्तौ” धातुसे “भ्रुवञ्च” इस सूत्रसे “च”-के पाठसे इष्णुच् प्रत्यय । धनुवंली=धनुरेव वल्ली, ताम् (रूपक०) । आसाद्य=आह्+सद्+णिच्+क्त्वा (ल्यप्) । माद्यति=“मदी ह्ये” धातुसे लट्+तिप् । इस पद्यमें श्लेष और रूपकका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार और शार्दूलविक्रीडित छन्द है ॥ १२६ ॥

त्वद्गुच्छाऽऽवलिमोक्तिकानि घुटिकास्तं राजहंसं विभो-

वेद्यं विद्धि मनोभुवः स्वमपि तां मञ्जुं धनुर्मञ्जरीम् ।

यन्नितयाङ्गुनिवासलालिततमज्याभुज्यमानं लस-

प्राभीमध्यबिला विलासमखिलं रोमाऽऽलिरालम्बते ॥ १२७ ॥

अन्वयः—(हे भूमि !) विभोः मनोभुवः त्वद्गुच्छाऽऽवलिमोक्तिकानि घुटिकाः, तं राजहंसं वेद्यं, स्वम् अपि तां मञ्जुं धनुर्मञ्जरीं विद्धि । यन्नितया-

ऽङ्कनिवासलालिततमज्याभूषणमानम् अखिल विलास लसद्गामीमध्यविला
रोमाऽऽलि आलम्बते ॥ १२७ ॥

व्याख्या—(हे भूमि !) विभो = प्रभो, मनोभूव = कामस्य, पञ्जिवेदधु-
रिति शेष । त्वद्गुच्छाऽऽवलिमौक्तिकानि = भवद्वारविशेषमुक्ता, घुटिका =
गुलिका, स = पूर्वोक्त, राजहस = राजपेठ नल, कलहसम् (अत्र श्लिष्टरूपकम्),
वेध्य = लक्ष्य, स्वम् अपि = आत्मानम् अपि, सां = वक्ष्यमाणप्रकारा, मञ्जु =
मनोहरा, धनुर्मञ्जरी = चापवस्त्ररी, विद्धि = जानीहि । यन्नित्याऽङ्कनिवास-
लालिततमज्याभूषणमानम् = यत्सत्तत्त्वोत्सङ्गवासाऽज्याहृतमौल्यनुभूयमानम्, अखिल =
समस्त, विलास = शोभा, यदाकृतमित्यर्थ । लसद्गामीमध्यविला = दीप्यन्ना
भीगुलिकास्थाना, रोमालि = त्वत्लोमपङ्क्ति, आलम्बते = भजति ॥ १२७ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारि !) आपकी हारपङ्क्तिपौके मौलियोंकी काम-
देवकी मौलियाँ जानिए, उस राजहस नलको लक्ष्य (निशाना) समझिए,
और अपनेको कामदेवकी सुन्दर धनुर्लता जानिए, जिसकी गोद (मध्यभाग)-
में नित्य निवास करनेसे अत्यन्त आदृत प्रत्यक्षासे अनुभव की जानेवाली
सम्पूर्ण शोभाकी प्रकाशित नाभिरूप मध्यच्छिद्र (गोली रखनेका स्थान) से
मुक्त रोमपङ्क्ति आश्रय कर रही है ॥ १२७ ॥

टिप्पणी—त्वद्गुच्छाऽऽवलिमौक्तिकानि = गुच्छानाम् आवलि, (प० त०),
“हारभेदा यद्विभेदा गुच्छगुच्छार्थयोस्तना ” इत्यमर । त्वद्गुच्छाऽऽवलि
(प० त०), तस्या मौक्तिकानि (व० त०) । मुक्ता एव मौक्तिकानि । मुक्ता +
ठक् । स्वाऽर्थमे ठक् (इक्) प्रत्यय । राजहस = राजा हस इव, तम् (उपमित-
कर्म०) । तमेव राजहसम् = हसना राजा, तम् (व० त०) “राजदन्तादिषु परम्”
इससे राजपदका पूर्वप्रयोग । श्लिष्टरूपक है । “राजहसो रूपश्रेष्ठे कादम्बर-
हसयो ” इति विश्व । वेध्य = वेधितु योग्य, तम् । “विष विधाने” घातुसे
“ऋहलोप्यत्” इस सूत्रसे ण्यत्, “घातूपसर्पाणामनेकाऽर्था ” इस न्यायसे विष
घातुका यहाँ ताडन अर्थमे प्रयोग किया गया है । स्व = “स्वो जातावात्पनि
स्वयम्” इत्यमर । धनुर्मञ्जरी = धनुषो मञ्जरी, ताम् (प० त०) । विद्धि =
विद् + लोट् + सिप् । यन्नित्याऽङ्कनिवासलालिततमज्याभूषणमानम् = अके निवास
(स० त०) । नित्यम् अङ्कनिवास (सुप्पुषा०) । यस्या नित्याऽङ्कनिवास
(व० त०) । अत्यर्थं लालिता लालिततमा, लालित + तप् + टाप् । लालित-
तमा चाऽसौ ज्या (क० घा०) । यन्नित्याऽङ्कनिवासेन लालिततमज्या (त०

त०), तथा भुज्यमानः, तम् (तृ० त०) । लसन्नाभीमध्यविला = मध्यं च तत् विलम् (क० धा०) । नाभी एव मध्यविलम् (रूपक०), लसत् नाभी-मध्यविलं यस्याः सा (बहु०) । रोमाऽऽलिः = रोम्णाम् आलिः (प० त०) । आलम्बते = आङ् + लवि + लट् + त । इस पद्यमें भौक्तिक आदिमें गुटिकादि अवयवका शब्द आरोप और अवयवी काममें वेदघृत्वका अर्थ आरोप होनेसे एक-देशविवर्ति साऽवयव रूपक अलङ्कार तथा शाङ्गलविक्रीडित छन्द है ॥ १२॥

पुष्पेषुश्चिकुरेषु ते शरचयं स्वं भालमूले धनुः
 रौद्रे चक्षुषि यज्जितस्तनुमनुभ्राष्ट्रं च यश्चिक्षिपे ।

निर्विद्याऽऽश्रयदाश्रमं स वितनुः तज्जयायाऽधुना

पत्राऽऽलिस्त्वदुरोजशैलनिलया तत्पर्णशालायते ॥ १२८ ॥

अन्वयः — यः पुष्पेषु यज्जितः निर्विद्य ते चिकुरेषु स्वं शरचयं, भालमूले धनुः, रौद्रे चक्षुषि अनुभ्राष्ट्रं तनुं चिक्षिपे । स वितनुः (सन्) अधुना तज्जयाय त्वाम् आश्रमम् आश्रयत् । (अत एव) त्वदुरोजशैलनिलया पत्रालिः तत्पर्णशालायते ।

व्याख्या—(हे भैम !) य , पुष्पेषु = कामः, यज्जितः = नलपराभूतः, अत एव, निर्विद्य = निर्वेदमनुभूय, ईर्ष्या जीवननैष्फल्यं ज्ञात्वेति भावः । ते = तव, चिकुरेषु = वेशेषु, स्वं = स्वकीयं, शरचयं = वाणसमूहं, त्वद्घृतपुष्पच्छलादिति भावः । भालमूले = त्वललाटभागे, धनुः = कामुकं, भ्रूव्याजादिति भावः । रौद्रे = रुद्रसम्बन्धिनि, चक्षुषि = नेत्रे, तस्मिन्नेव अनुभ्राष्ट्रं = भर्जनपात्रे, तनुं च = स्वशरीरं च, चिक्षिपे = क्षिप्तवान् । पूर्वमेव दग्धतनुव्याजादिति भावः । इत्थं च सः = काम, वितनुः = अनङ्गः सन्, अधुना = इदानी, तज्जयाय = नलविजयार्थं, त्वां = भवतीम् एव, आश्रमं = तपोवनम्, आश्रयत् = आश्रितवान्, तपश्चर्यार्थमिति भावः । अन्यथा तं कथं जेप्वतीति तात्पर्यम् । अत एव त्वदुरोजशैलनिलया = भवत्स्तनपर्वतस्थिता, पत्रालिः = पत्ररचना, पर्णसमूहश्च, तत्पर्णशालायते = कामस्य पर्णशालावत् आचरति ॥ १२८ ॥

अनुवाद—(हे राजकुमारी !) जिस कामदेवने नलसे पराजित होनेसे विरक्त होकर आपके केशोमे अपने वाणोंको आपके ललाट-भागमें (भीहोके वहानेसे) धनुषको और रुद्रके नेत्ररूप भट्टीमें अपने शरीरको छाल दिया है । इस प्रकार उस कामदेवने अनङ्ग (शरीररहित) होकर इस समय नलको जीतनेके लिए आश्रमके समान आपका आश्रय लिया है, इसी कारणसे आपके

पर्वतरूप पयोधरोमे रहनेवाली पत्ररचना वा पणसमूह कामदेवकी पर्णशालाके समान आचरण कर रहा है ॥ १२८ ॥

टिप्पणी—पुष्पेयु = पुष्पाणि इषव अस्य ॥ (बहु०) । यजित = येन जित (तृ० त०) । निर्विद्य = निर् + विद् + क्त्वा (ल्यप्) । निर्वेदका लक्षण है—“तत्त्वज्ञानाऽऽपदोष्यदिनिर्वेद स्वावमाननम्” (सा० द० २-१४९) अर्थात् तत्त्वज्ञान, आपत्ति और ईर्ष्यादिसे अपना अपमान करना ‘निर्वेद’ कहलाता है । शरचय = शराणां चय, सम् (प० त०) । भालमूले = भालस्य मूल, तस्मिन् (प० त०) । रौद्रे = रुद्र + अण + इ । अनुघ्राष्ट्र = घ्राष्ट्रे इति, विभक्तिके अर्थमे “अध्यय विभक्तिः” इत्यादि सूत्रसे अध्ययीभाव समाप्त । क्लीबेऽम्बरीष घ्राष्ट्रो ना” इत्यमर । चिक्षिपे = क्षिप् + ञिद् + त । वितनु = विगता तनुर्यस्य स (बहु०) । तज्जयाय = तस्य जय, तस्मै (प० त०) । आध्रयत् = आध् + भिञ् + लृट् + तिप् । त्वदुरोजशीलनिलया = उरसि जाती उरोजो, उरस् + जन् + ड + औ । उरोजो एव शीलो (रूपक०) । तव उरोजशीलो (प० त०), त्वदुरोजशीली निलय यस्या सा (बहु०) । पत्रालि = पत्राणामालि (प० त०) । तत्पर्णशालायते = पर्णानां शाला (प० त०), तस्य पर्णशाला (प० त०) । तत्पर्णशाला इव आचरति, तत्पर्णशाला + क्यङ् + लृट् + त । इस पद्यमे पूर्वाद्धिमे शर और घाप आदिका पूर्वोक्त पुष्प आदि विषयका निगरण (अप्रतिपादन) से उनके साथ अभेदका अध्यवसाय होनेसे अभेदलक्षण अतिसंयोक्ति, “तत्पर्णशालायते” कहनेसे उपमा और “त्वाम् आश्रमम्” कहनेसे रूपरसे सङ्कीर्ण, उत्प्रेक्षावाचक इव आदिका प्रयोग न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा, इनका सङ्कुर और धार्दूलविक्रीडित छन्द है ॥ १२८ ॥

इत्यालपत्यय पतत्रिणि तत्र भैमी

सत्यञ्जरातदनुसन्धिपरा परीयु ।

शर्माऽस्तु ते विसृज भामिति सोऽप्युदीर्य

वेगाज्जगाम निषघाऽधिपराजघानीम् ॥ १२९ ॥

अन्वय—तत्र पतत्रिणि भैमीम् इति आलपति (सति) अथ चिरात् तदनुसन्धिपरा सत्य परीयु । सोऽपि ते शर्म अस्तु, मा विसृज इति उदीर्य वेगात् निषघाऽधिपराजघानी जगाम ॥ १२९ ॥

व्याख्या—तत्र = तस्मिन्, पतत्रिणि = पतिनि, हस्ते । इति = इन्धम्, आलपति = आभाषमाणे सति, अथ = अस्मिन् अवसरे, चिरात् = बहुकालात्, तदनुसन्धिपरा = दमयत्यन्वेषणपरा, सत्य = वयस्या, परीयु = परिव्रज्य । सोऽपि = हसोऽपि, ते = तव, शर्म = सुखम्, अस्तु = भवतु, मा = हस, विसृज =

प्रेषय, नलसमीप इति भावः । इति=एवम्, उदीयं=उक्त्वा, वेगात्=जवात्, निपघाऽधिपराजधानीं=नलनगरीं, जगाम=वज्राज ॥ १२९ ॥

अनुवाद—हंसके दमयन्तीको ऐसा कहनेपर उस अवसरमें बहुत समयसे दमयन्तीको ढूँढती हुई सखियोंने उसको घेर लिया । हंसने भी “आपको सुख मिले, मुझे रखसत दीजिए” ऐसा कहकर वेगपूर्वक नलकी राजधानीमें प्रस्थान किया ॥ १२९ ॥

टिप्पणी—पतत्रिणि=पतत्र + इनि + ङि । आलपति=आङ् + लप + शतृ + ङि । तदनुसन्धिपराः=तस्या अनुसन्धिः (प० त०), तस्मिन् पराः (स० त०) । परीयुः=परि + इण् + लिट् + क्ति । विसृज=वि + सृज + लोट् + सिप् । उदीयं=उद् + ईर् + क्त्वा (ल्यप्) । निपघाऽधिपराजधानीं=निपघानाम् अधिपः (प० त०) । राज्ञा धीयतेऽस्यामिति राजधानी, राजन् + घा + ल्युट् + ङीप् (उपपद०) । निपघाऽधिपस्य राजधानी, ताम् (प० त०) । इस पद्यमें ओजगुण और वसन्ततिलका छन्द है ॥ १२९ ॥

चेतोजन्मशरप्रसूनमधुभिर्व्यामिश्रतामाश्रयत्

प्रेयोदूतपतङ्गपुङ्गवगवीहैयङ्गवीनं रसाम् ।

स्वादं स्वादमसीम मृष्टसुरभि प्राप्ताऽपि तृप्तिं न सा

तापं प्राप नितान्तमन्तरतुलामानच्छं मूर्च्छामपि ॥ १३० ॥

अन्वयः—सा चेतोजन्मशरप्रसूनमधुभिः व्यामिश्रताम् आश्रयत्, असीम मृष्टसुरभि प्रेयोदूतपतङ्गपुङ्गवगवीहैयङ्गवीनं रसात् स्वादं स्वादं तृप्तिं प्राप्ता अपि अन्तः नितान्तं तापं न प्राप, अतुलं मूर्च्छाम् अपि न आनच्छं ॥ १३० ॥

व्याख्या—सा=दमयन्ती, चेतोजन्मशरप्रसूनमधुभिः=कामवाणभूतपुष्परसैः क्षौद्रैश्च, व्यामिश्रतां=मेलनम्, आश्रयत्=प्राप्नुवत्, मिश्रं सदिति भावः । असीम=सीमारहितम्, अपरिमितमिति भावः । मृष्टसुरभि=शुद्धसुरभि, प्रेयोदूतपतङ्गपुङ्गवगवीहैयङ्गवीनं=नलसन्देशहरराजहंसवाणीघृतं, रसात्=अनु-रागात्, स्वादं स्वादं=पुनः पुनरास्वाद्य, तृप्तिं=सौहित्यं, प्राप्ता अपि=प्राप्तवत्यपि, अन्तः=अन्तःकरणे, नितान्तम्=अविरतं, तापं=सन्तापं, न प्राप=न प्राप्तवती, अतुलाम्=अनुपमां, मूर्च्छाम् अपि=मोहम् अपि, न आनच्छं=न प्राप ॥ १३० ॥

अनुवाद—दमयन्तीने कामदेवके वाणभूत फूलोंके रससे वासाहृदसे मिश्रण-को प्राप्त करते हुए अपरिमित शुद्ध और सुगन्धित, प्रियतम नलके दूत पक्षि-

श्रेष्ठ हंसकी वाणीरूप भक्तजनकी अनुरागसे आस्वादन कर तृप्तिकी पाकर भी अन्त करणमे अत्यन्त तापकी नहीं पाया और अगुपम मूर्च्छाकी भी नहीं पाया ।

टिप्पणी—चेतोजन्मशरप्रसूनमधुभिः = चेतसो जन्म यस्य स चेतोजन्मा, वामनाचार्यके “अवज्यो बहुवीहिर्व्यधिकरणो जग्मावुत्तरपद” इस नियमके अनुसार व्यधिकरण बहु० । शरा एव प्रसूनानि (रूपक०), चेतोजन्मन शरप्रसूनानि (प० त०), तेपा मधूनि, तै (प० त०) । मधुका अर्थ यहाँपर पुष्प-रस और शहद है । “मधु पक्षे पुष्परसे सौद्रेऽपि” इत्यमर । आश्रयत् = आह् + धिञ् + लट् (शतृ) + सु । असीम = अविद्यमाना सीमा यस्य, तत् (नञ् बहु०) । मृष्टसुरभिः = मृष्ट च तत् सुरभिः (क० घा०), तत् । प्रेयो-दूतपतङ्गपुङ्गवगवीहैयङ्गवीन = प्रेयसो दूत (प० त०), स आसी पतङ्ग (क० घा०) । पुमाश्चासी गौ पुङ्गव (क० घा०), “शोरस्तद्वितलुकि” इससे समासाज्जन्त टष् प्रत्यय । प्रेयोदूतपतङ्गआसी पुङ्गव (क० घा०), तस्य गौ (वाणी), प्रेयोदूतपतङ्गपुङ्गवगवी (प० त०), पूर्वसूत्रसे टष् और “टिड्ढाणम्” इत्यादि सूत्रसे ङीप् । ह्योगोदोहस्य विकार हैयङ्गवीन “हैयङ्ग-वीन सशायाम्” इस सूत्रसे निपात । “तत्तु हैयङ्गवीन यद् ह्योगोदोहोद्भव घृतम्” इत्यमर । प्रेयोदूतपतङ्गपुङ्गवगवी एव हैयङ्गवीन, तत् (रूपक०) । स्वाद स्वाद = “स्वद आस्वादने” धातुसे आभीक्ष्ण्य द्योत्य होनेपर “नित्य-वीप्सयो” इससे द्विवचन और “आभीक्ष्ण्ये णमुल् च” इससे णमुल् । चकार पाठसे एक पक्षमे क्त्वा प्रत्यय भी होता है । तृप्ति = तुप् + तित् + अम् । अतु-लाम् = अविद्यमाना तुला यस्या सा अतुला, ताम् (नञ् बहु०) । आनच्छ = आच्छ + लिट् + तिप् । इस पद्यमे “पतङ्गपुङ्गवगवीहैयङ्गवीनम्” इसमे रूपक और मधुसे मिश्रित घृत विष होता है, उसका पान करनेसे भी तापका अभाव कहनेसे विरोध अलङ्कार है, इन दोनोंका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है । शार्दूलविक्रीडित छन्द है ॥ १३० ॥

तस्या दृशो विद्यति अन्धुमनुवजन्त्यास्तद्व्याधवारि न चिरादवधिर्बभूव ।

पाश्वेऽपि विप्रचक्रे तबनेन दृष्टेरारादपि व्यवदधे न तु चित्तवृत्ते ॥ १३१ ॥

अन्वय — विद्यति अन्धुम् अनुवजन्त्या तस्या दृश तद्व्याप्यवारि चिरात् न अवधि बभूव । तत् अनेन दृष्टे पाश्वे अपि विप्रचक्रे, चित्तवृत्तेस्तु आरात् अपि न व्यवदधे ॥ १३१ ॥

व्याख्या—विद्यति = आकाशे, बभू = बान्धवमूर्त हसमित्यर्थ । अनु

व्रजन्त्याः=अनुगच्छन्त्याः, तस्याः=भैम्याः, दृशः=दृष्टेः, तद्वाष्पवारि=तन्नयनजलं, चिरात्=बहुकालं यावत्, न अवधिवंभूव=न सीमारूपं बभूव, “ओदकान्तमनुव्रजेत्” इति शास्त्रात् अग्रे गन्तुं न ददौ इति भावः । तत्=तस्मात्कारणात्, अनेन=हंसेन, पार्श्वे अपि=समीपे अपि, विप्रचकृपे=विप्रचकृटेन बभूवे । चित्तवृत्तेस्तु=मनोवृत्तेस्तु, आरात् अपि=दूरे अपि, न व्यव-
दधे=व्यवहितेन न बभूवे ॥ १३१ ॥

अनुवाद—आकाशमें बन्धु हंसका दृष्टिसे अनुगमन करनेवाली दमयन्तीके नेत्रोंके जल बहुत समयतक अवधिभूत नहीं हुए । इस कारणसे दमयन्तीके नेत्रोंसे निकटमें भी हंस दूर हुआ और दूर होनेपर भी व्यवहित नहीं हुआ ॥१३१॥

टिप्पणी—अनुव्रजन्त्याः=अनु + व्रज + लट् (शतृ) + डीप् + डस् । तद्वाष्पवारि=तस्या वाष्पम् (प० त०), तस्य वारि (प० त०) । आकाशमें अपने बन्धुको देखनेवाली दमयन्तीकी आँखोंसे वियोगके दुःखसे उत्पन्न आँसू बहुत समयतक उनकी दृष्टिके सीमाभूत नहीं हुए अर्थात् अपने बन्धुका कुछ दूर तक अनुगमनमें “ओदकान्तमनुव्रजेत्” अर्थात् जलाशयतक अनुगमन करे, ऐसी शास्त्राज्ञा है । दमयन्तीकी आँखोंमें आँसू आ जानेसे वह हंसका अनुगमन न कर सकी, यह अभिप्राय है । विप्रचकृपे=वि + प्र + कृ + लिट् (भावमें) + त । चित्तवृत्तेः=चित्तस्य वृत्तिः, तस्याः (प० त०) । आरात्=“आराद् दूर-समीपयोः” इत्यमरः । व्यवदधे=वि + अव + धा + लिट् (भावमें) + त । हंसके जानेपर दमयन्तीकी आँखोंमें आँसू आ जानेसे हंस निकट होनेपर भी ओझल हुआ परन्तु दूर होनेपर भी चित्तवृत्तिसे ओझल नहीं हुआ, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें निकटस्थकी दूरता और दूरस्थकी निकटस्थताका वर्णन होनेसे विरोधाभास अलङ्कार है ॥ १३१ ॥

अस्तित्वं कार्यसिद्धेः स्फुटमय कथयन्पक्षयोः कल्पभेदै-

राख्यातुं वृत्तमेतन्निपधनरपतो सर्वमेकः प्रतस्थे ।

कान्तारे निर्गताऽसि प्रियसखि ! पदवी विस्मृता किं नु मुग्धे ।

मा रोदीरेहि यामेत्पुपहतवचसो निन्युरन्यां वयस्याः ॥ १३२ ॥

अन्वयः—अय एकः पक्षयोः कल्पभेदैः कार्यसिद्धेः अस्तित्वं स्फुटं कथयन् एतत् सर्वं वृत्तं निपधनरपतो आख्यातुं प्रतस्थे । अन्यां वयस्याः “हे प्रियसखि ! हे मुग्धे ! कान्तारे निर्गता असि, पदवी विस्मृता किं नु ? मा रोदीः । एहि यामः” इति उपहतवचसः (सत्यः) (एनाम्) निन्युः ॥ १३२ ॥

व्याख्या—अयं=अनन्तरम्, एक=अन्यतर अनयोरिति शेष, हस इत्यर्थः । पक्षयो =पतत्रयो, कम्पभेदे =वेगयुक्तरूपेष्टाविशेषे, कार्यमिदं = वृथासाफल्यस्य, अस्तित्व=सत्ता, स्फुट=व्यक्त, कथयन्=सूचयन्, एतत् = इदं, सर्वे=सकल, वृत्त=व्यतीत, दमयन्त्या सह सलापादिकमिति भावः । निपद्य नरपती=नले विषये, आख्यातुम्=कथयितुम्, प्रतस्थे=प्रस्थितः । अन्याम्=अपराम्, अनयोरिति शेषः । दमयन्तीमित्यर्थः । वयस्या =सरस्य, “हे प्रियसखि ! = हे बल्लभवयस्ये ! हे मुग्धे ! = हे मूढचित्ते ! का-तारे=दुर्गमे वर्तमन्ति, निर्गता= निष्क्रान्ता, अस्ति=वेतसे, पदवी=मानः, विस्मृता किं नु=प्रस्मृता किं नु, त्ययेति शेषः । मा रोदी =रोदनं मा कुरु । एहि=आगच्छ । याम् =गच्छाम, सर्वा मिलित्वेति शेषः, इति=इत्यम्, उपहृतवचसः =उत्तवचना सत्य, निगु = प्राणयामासु, राजप्रासादमिति शेषः ॥ १३२ ॥

अनुवाद—तब उन दोनोंमें एक (हस) ने पक्षोंकी कम्परूप चेष्टाओंसे काय साफल्यकी सत्ताको स्पष्ट रूपसे जताकर यह सब व्यतीत सभाषणरूप वृत्तांतकी महाराज नलको कहनेके लिए प्रस्थान किया । दमयन्तीको उनकी सखियाँ “हे प्रियसखि ! हे मूढचित्तवासी ! आप दुर्गम मार्गमें निकली हैं, राहको भूल गयी हैं क्या ? मत रोइए । आइए, हम सब चलें” इस प्रकारके वचनोंको कहती हुई दमयन्तीको राजप्रासादमें ले गयी ॥ १३२ ॥

टिप्पणी—कम्पभेदे =कम्पस्य भेदा, तै (प० त०), कार्यमिदं = कार्यस्य मिदं, तस्या (प० त०) । अस्तित्वम्=विद्यमानका समानार्थक “अस्ति” अव्ययसे त्वप्रत्ययः । कथयन्=कथ+णिच्+लृट् (शतृ) +मु । निपद्यनरपती=नराणां पति (प० त०), निपद्यानां नरपति, तस्मिन् (प० त०), विषयमे सप्तमी । आख्यातुम्=आह्+ख्या+तुमुन् । प्रतस्थे=प्र-उप-सर्गपूर्वक स्या धातुसे “समवप्रविश्य स्थ” इमं सूत्रसे आत्मनेपदमें लिट्+त । वयस्या =वयसां तुल्या, वयस् शब्दसे “नीचयोधर्मः” इत्यादि सूत्रसे यत् प्रत्यय और टाप् । प्रियसखि=प्रिया चाज्ज्ञी सखी (क० धा०), तत्सम्बुद्धौ । का-तारे=“का-तारं वर्तमं दुर्गमम्” इत्यमरः । विस्मृता=वि+स्मृ+क्त+टाप्+सु । मा रोदी —माह्के योगसे “हृदिर् अश्रुविमोचने” धातुसे अट्के अभावपक्षमें “माहि लृट्” इससे लृट्+सिप् । “न माह्योगे” इससे अट्का अभाव । याम् =या+लट्+मस् । उपहृतवचसः =उपहृत वचो याभिस्ता (बहु०) । नि-गु =नी+लिट्+शि ॥ १३२ ॥

सरसि नृपमपश्यद्यत्र तत्तीरभाजः

स्मरतरलमशोकाऽनोकहस्योपमूलम् ।

किसलयदलतल्पम्लापिनं प्राप तं स

ज्वलदसमशरेषुस्पर्धिपुष्पद्धिमौलेः ॥ १३३ ॥

अन्वयः—स यत्र सरसि नृपम् अपश्यत्, तत्तीरभाजः ज्वलदसमशरेषुस्पर्धि-
पुष्पद्धिमौलेः अशोकाऽनोकहस्य उपमूलं किसलयदलतल्पम्लापिनं तं प्राप ।

व्याख्या—सः=हंसः, यत्र=यस्मिन्, सरसि=कासारसमीपे, नृपं=
राजानं नलम्, अपश्यत्=दृष्टवान्, तत्तीरभाजः=तत्तटहस्य, ज्वलदसमशरेषु-
स्पर्धिपुष्पद्धिमौलेः=दीप्यमानकामवाणसङ्घर्षिकुसुममृद्धिशिखरस्य, अशोका-
ऽनोकहस्य=अशोकवृक्षस्य, उपमूलं=मूलं समीपे, स्मरतरलं=कामचञ्चलं,
किसलयदलतल्पम्लापिनं=पल्लवपत्रशयनम्लानिकारकं, तं=नृपं नलं, प्राप=
प्राप्तवान् ॥ १३३ ॥

अनुवाद—उस हंसने जिस तालावके समीपमें राजा नलको देखा था, उसके
तीरमें उत्पन्न और चमकते हुए कामवाणोंसे स्पर्धा करनेवाले फूलोंसे युक्त चोटी-
वाले अशोक वृक्षके नीचे कामदेवसे चञ्चल, पल्लवोंके पत्रोंकी सेजको म्लान
करने वाले राजाको प्राप्त किया ॥ १३३ ॥

टिप्पणी—अपश्यत्=दृश् + लट् + तिप् । तत्तीरभाजः=तस्य तीरं
(प० त०), तत् भजतीति तत्तीरभाक्, तस्य, तत्तीर + भज् + ण्वि +
(उपपद०) + ङस् । ज्वलदसमशरेषुस्पर्धिपुष्पद्धिमौलेः=न समाः (नञ्०) ।
असमाः शरा यस्य सः (बहु०), तस्य इषवः (प० त०) । ज्वलन्तश्च ते
असमशरेषवः (क० घा०) । तान् स्पर्धत इति ज्वलदसमशरेषुस्पर्धिनी, ज्वलद-
समशरेषु + स्पर्ध + णिनि + ङीप् (उपपद०), पुष्पाणाम् ऋद्धिः (प० त०) ।
ज्वलदसमशरेषुस्पर्धिनी चाऽसौ पुष्पद्धिः (क० घा०), सा मौली यस्य सः
(व्यधिकरणबहु०), तस्य । अशोकाऽनोकहस्य=अशोकश्चाऽसौ अनोकहः,
तस्य (क० घा०) । उपमूलं=मूलस्य समीपे, “अव्ययं विभक्तिसमीप०”
इत्यादि सूत्रसे समीप अर्थमें अव्ययीभाव । स्मरतरलं=स्मरेण तरलः, तम् (वृ०
त०) । किसलयदलतल्पम्लापिनं=किसलयानां दलानि (प० त०), तेषां
तल्पं (प० त०), तत्, म्लापयतीति तच्छीलः, तम्, किसलयदलतल्प + म्लै +
णिच् + पुक् + णिनिः (उपपद०) + अम् । प्राप=प्र + आप् + लिट् + तिप् ।
मालिनी छन्द है ॥ १३३ ॥

“परवति दमयन्ति ! त्वा न किञ्चिद्वदामि

द्रुतमुपनम किं मामाह सा ? शस हस ! ” ।

इति वदति नलेऽसौ तच्छशसोपनम

प्रियमनु सुकृतां हि स्वस्पृहाया विलम्ब ॥ १३४ ॥

अन्वय — ‘परवति हे दमयन्ति ! त्वा किञ्चित् न वदामि’ । ‘हे हस ! द्रुतम्, उपनम सा मा किम् आह ? शस’ । इति वदति नले असौ उपनम (सन्) तत् शशस । हि सुकृता प्रियम् अनु स्वस्पृहाया (एव) विलम्ब ॥ १३४ ॥

व्याख्या—परवति=हे पराऽधीने । हे दमयन्ति =हे भूमि ! त्वा=भवती, किञ्चित्=किमपि, न वदामि=न कथयामि, मत्सविधे शीघ्र प्रणयसन्देश-किमर्थं न प्रहित इति कृत्वा नोपालम्ब इति भाव । हे हस ! =हे राजहस ! द्रुत=शीघ्रम्, उपनम=समीपम् आगच्छ । सा=दमयन्ती, मा=नल, किन्, आह=वदति, शस=कथय, तदिति बोध । इति=एव, वदति=भाषमाणे, नले=नैपथे, असौ=हस, उपनम=समीपमागत सन्, सद्=वृत्तान्तजात, शशस=कथयामास । हि=यत, सुकृतां=पुण्यात्मनां, प्रियम् अनु=इष्टार्थं प्रति, स्वस्पृहाया =निजैच्छाया एव, विलम्ब =समयाधिक्यम्, न तु इच्छाऽनन्तर तत्सिद्धेर्विलम्ब इति भाव ॥ १३४ ॥

अनुवाद—‘हे पराऽधीने दमयन्ति ! मैं तुम्हें कुछ भी नहीं कहता हूँ’ । ‘हे हस ! तुम शीघ्र मेरे पास आओ । दमयन्तीने मुझे क्या कहा ? कहा ।’ नलके ऐसा कहनेपर उस हसने राजाके समीप आकर सब वृत्तान्त बतलाया, क्योंकि पुण्यात्माओंकी अभीष्ट वस्तुकी प्राप्तिके लिए अपनी इच्छा मात्रका विलम्ब होता है (इच्छाके अनन्तर अभीष्ट वस्तुकी प्राप्तिमें विलम्ब नहीं होता है) ।

टिप्पणी—परवति=पर+मनुप्+वीप् (सम्बुद्धिने), “परतन्त्र परा-ऽधीनः परवाप्राप्तवानपि” इत्यमर । वदामि=वद+लट्+मिप् । उपनम=उप+नम्+लोट्+सिप् । शस=शस्+लोट्+सिप् । वदति=वद+लट् (गतृ)+ङि । शशस=शस्+लिट्+तिप् । सुकृतां=शोभनं, कृतवन्त इति सुकृत, तेषाम्, सु-उपसर्गपूर्वक ‘कृ’ धातुसे “सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृम” इस सूत्रसे निवृत्त प्रत्यय । प्रियम्=“अनु” इस पद की “अनुलक्षण” इस सूत्रसे कर्मप्रवचनीय सज्ञा होनेसे उसके योगमें “कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया” इससे द्वितीया । स्वस्पृहाया =स्वस्य स्पृहा, तस्या (व० स०) । इस पद्यमे सामान्यसे विशेषका समर्पण होनेसे अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है । भासिनी छन्द है ॥ १३४ ॥

कथितमपि नरेन्द्रः शंसयामास हंसं

किमिति किमिति पृच्छन् भाषितं स प्रियायाः ।

अधिगतमतिवेलानन्दमार्द्वीकमतः

स्वयमपि

शतकृत्वस्तत्तयाऽन्वाचचक्षे ॥ १३५ ॥

अन्वयः—स नरेन्द्रः कथितम् अपि प्रियाया भाषितं किमिति किमिति पृच्छन् हंसं शंसयामास । (किञ्च) अतिवेलानन्दमार्द्वीकमतः (सन्) अधिगतं तत् स्वयम् अपि शतकृत्वः अन्वाचचक्षे ॥ १३५ ॥

व्याख्या—सः=पूर्वोक्तः, नरेन्द्रः=राजा नलः, कथितम् अपि=उक्तम् अपि, प्रियायाः=दयितायाः, दमयन्त्या इत्यर्थः । भाषितं=वचनं, किमिति किमिति=कीदृक् कीदृक् इति, पृच्छन्=अनुयुञ्जानः सन्, हंसं=राजहंसं, शंसयामास=पुनः आख्यापयामास । (किञ्च) अतिवेलाऽनन्दमार्द्वीकमतः=अत्यन्तप्रमोदद्राक्षामदयुक्तः (सन्), अधिगतं=सम्यग्गृहीतं, तत्=हंसप्रतिपादितं दमयन्तीभाषितं, स्वयम् अपि=आत्मना अपि, शतकृत्वः=शतवारम्, अन्वाचचक्षे=अनूदितवान्, मत्तोऽपि उक्तमेव वचनं भूयो भूयो वक्तीति भावः ॥ १३५ ॥

अनुवाद—राजा नलके हंससे कहे गये भी दमयन्तीके वचनको कैसा ? कैसा ? ऐसा पूछकर हंससे फिर कहलवाया । अत्यन्त आनन्दस्वरूप द्राक्षामद्यसे मत्त होकर सुने गये, हंससे प्रतिपादित दमयन्तीके वचनका स्वयं भी सैकड़ों बार अनुवाद किया ॥ १३५ ॥

टिप्पणी—नरेन्द्रः=नराणाम् इन्द्रः (प० त०) । पृच्छन्=प्रच्छ+लट् (शतृ) +सु । हंसम्=शंस घातुके शब्दकर्मक होनेसे णिच्के न होनेपर कर्तृ-संज्ञक हंससे णिच् होनेपर “गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्माऽकर्मकाणामणि कर्ता स णी” इससे कर्मसंज्ञक होकर द्वितीया । शंसयामास=शंस+णिच्+लिट्+तिप् । अतिवेलाऽनन्दमार्द्वीकमतः=अतिवेलश्चासौ आनन्दः (क० घा०) । मृद्वीकायाः (द्राघायाः) विकारो मार्द्वीकम्, मृद्वीका शब्दसे “तस्य विकारः” इससे अण्, आदिबुद्धि । अतिवेलाऽनन्द एव मार्द्वीकं (ह्रपक०), तेन मत्तः (तृ० त०) । शतकृत्वः=शतवारम्, शत शब्दसे “संख्यायाः क्रियाऽऽभ्यावृत्तिगणने कृत्वमुच्” इस सूत्रसे कृत्वमुच् प्रत्यय । अन्वाचचक्षे=अनु+आङ्+चक्षिङ्+लिट्+त । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार और मालिनी छन्द है । १३५।

श्रीहर्ष कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीर सुत

श्रीहीर सुपुत्रे जितेन्द्रियचय मामल्लदेवी च यम् ।

तार्त्तीयोक्तया मितोऽयमयमत्तस्य प्रबन्धे महा

काव्ये चारुणि नैपघीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वल ॥ १३६ ॥

अवयव — कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीर श्रीहीर मामल्लदेवी च जितेन्द्रियचय य श्रीहर्ष सुत सुपुत्रे । तस्य प्रबन्धे चारुणि नैपघीयचरिते महाकाव्ये अय तार्त्तीयोक्तया मित निसर्गोज्ज्वल सर्ग अयमत् ॥ १३६ ॥

ध्यातव्या—व्याख्यातपूर्व इलोक सक्षेपेण पुनर्व्याख्यायते । कविराजराजि मुकुटालङ्कारहीर = पण्डितश्रेष्ठश्रेणीकिरीटभूषणवज्रमणि श्रीहीर, मामल्लदेवी च, जितेन्द्रियचय = वशीकृतद्वयोक्तसमूह, य श्रीहर्ष, सुत = पुत्र, सुपुत्रे = जनयामास । तस्य = श्रीहर्षस्य प्रबन्धे — रचनाया, चारुणि = सुन्दरे नैपघीयचरिते = तदाख्य महाकाव्ये, अय = सत्रिवृत्तस्य, तार्त्तीयोक्तया = तृतीयत्वेन, मित = परिमित, निसर्गोज्ज्वल = स्वभावसुन्दर, सर्ग = अध्याय, अयमत् = गत, ममास इति भाव ॥ १३६ ॥

अनुवाद — श्रेष्ठ पण्डितोक्ती श्रेणीके मुकुटक हीरकस्वरूप श्रीहीर और मामल्लदेवीने इन्द्रियोको जीतनवाले जिन श्रीहर्ष पुत्रको उत्पन्न किया, उनकी रचनामे सुन्दर, नैपघीयचरित महाकाव्यमे यह तृतीयरूपसे परिमित, स्वभावसे सुन्दर सर्ग समाप्त हुआ ॥ १३६ ॥

टिप्पणी— तार्त्तीयोक्तया = त्रयाणा पूरण तृतीय, 'त्रि' शब्दसे "त्रे सम्प्रसारण च" इससे तीय प्रथम और सम्प्रसारण । तृतीय एव तार्त्तीयोक्त, 'तृतीय' शब्दमे "तृतीयादीकस्त्वाऽर्थे वा वाच्य" इस वातिकमे स्वार्थमे विवृत्तमे ईकक् प्रथम और कित् होनेसे "किति च" इस सूत्रसे आदिबुद्धि । तार्त्तीयोक्तस्य भाव तार्त्तीयोक्तता, तया, तार्त्तीयोक्त + तल् + टाप् + टा । शेष भाग पहलेके समान ॥ १३६ ॥

इति श्रीचन्द्रकलाभिरयाया नैपघीयचरितव्याख्याया तृतीय सर्ग ।

छात्रप्रबोधकरणाऽर्थमय प्रयास-

ष्टीकाकृतोऽत्र नहि कोऽपि मतिप्रकाश ।

स्यात्सम्भ्रमभ्रमकृत मम दूषण चेत्

साम्यन्तु तद्वुधवरा सुकृत प्रतीक्ष्या ॥

श्लोकानुक्रमणिका

(तृतीय सर्ग)

श्लोका	श्लोकाङ्का	श्लोका	श्लोकाङ्का	श्लोका	श्लोकाङ्का
अकाण्डमेवात्म	१०	इत्युक्तवत्या	१७	तुल्यावयोमूर्तिरभूद्	१०२
अजस्रमारोहमि	१०६	इद यदि	१००	त्व हृद्गता भूमि	१०५
अनायंमध्याधरितम्	५७	इष्टेन पूर्तेन नलस्य	२९	त्वच्चेतस	७०
अनैपघायैव	७९	ईशाणिर्मैश्वर्यं	६८	त्वरप्रापकात्प्रत्यति	११०
अयेन पत्या	५१	उष्माटनीय	७	तद्गुच्छावलि	१२७
अयोऽयसङ्गमवशा	१२५	उन्मत्तमासाद्य	९८	त्वद्वद	१०१
अभ्यर्पणीय	९२	एक सुधाशुन	११९	त्वयापि किं	७३
अये किमद्यावदुपैषि	१३	कथितमपि नरेन्द्र	१३५	त्वयि स्मराद्ये	११६
अर्थाप्यते	६३	करेण बाञ्छेव	६२	दत्त्वात्मजीव त्वयि	८६
अल विलङ्घय	८४	कसीकृतासीत्	१२२	दारिद्र्यदारि०	२५
अल विलम्बय	९१	कामिर्न	४३	अग्न्यासि घृदमि	११५
अल सज्जधर्मविधौ	३०	काम	१२६	धरातुरासाहि	९५
अवारितद्वारतया	४१	किञ्चित्तिरभीन०	५४	घातुनियोगादिह	१८
अस्तित्व कायसिद्धे	१३२	क्रियेन चेत्	२३	घाय	१५
अस्मत्किल	२६	क्रीणीष्य	८०	ध्रुवचपले	५५
अहो तप कल्पतद्	१२०	चेतोऽत्र मशरप्रसून०	१३०	प्रिक त विद्ये	३२
आकस्मिक	२	तथाभिवात्रीमय	९९	घृताज्जकोपा	८
आकुञ्चिताभ्या	१	तदेकदासीत्व०	८०	नलाधयेन	४५
आदर्शनाम्	५६	तदेकलुब्धे हृदि	८१	नलेन भाया	११७
आस्ताम्	५२	तन्नैपघानूढतया	४६	निलीयते ह्रीविधुर	३३
इतीरयित्वा विरराम	५३	तस्या दृशो नृपति०	१३१	निशा शशाङ्कम्	४८
इतीरिता पत्ररयेन	६७	तस्यैव वा यास्यसि	४७	नृपेण	६०
इत्यालपत्यथ	१२९	तामिङ्गितैरप्यनुभाय	५	नेत्राणि	३

श्लोकाः	श्लोकाङ्काः	श्लोकाः	श्लोकाङ्काः	श्लोकाः	श्लोकाङ्काः
पदे पदे भाविनि	११	रूपा निपिद्वालि०	१२	श्रुतः सः दृष्टश्च	८२
परव्रति दमयन्ति	१३४	रेखाभिरास्ये	३५	सङ्ग्रामभूमिषु	३८
पर्यङ्कतापन्न०	६६	लिपि दृशा भित्ति०	१०३	सञ्चीयतामाशु	८३
पातुर्दशालेख्यमयीम्	१०४	वराटिकोपक्रिययापि	८८	संज्ञाप्य नः स्वध्व	३४
पितुनियोगेन	७२	वाचं तदीयाम्	६०	सत्त्वन्तुतस्वेद०	१२३
पीयूषधारा०	४२	वार्ता च सा सत्यपि	४४	स भूभृदण्टावपि	८९
पुष्पेषुश्चिकुरेषु ते	१२८	विचिन्त्य बाला०	६८	सरमि	१३३
वन्धाद्वचनानारत०	१२४	विज्ञापनीया	९४	सरोजिनीमानस०	७६
वन्धाय दिव्ये न	२०	विज्ञेन	९६	सख्यापसव्य०	११४
विभेति रुष्टामि	११२	विधिम्	५०	सहस्रपत्रासन	१६
भवद्वियोगाच्छिदुरा	११३	विधेः कदाचिद्०	१९	साधु त्वया	७७
मत्प्रीतिमाधित्ससि	५८	विना पतत्रम्	३७	सापीश्वरे शृण्वति	२९
मदन्यदानं प्रति	७५	वृथापयन्तीमपथे	१४	सुवर्णं गैलादवतीर्य	२२
मद्विप्रलभ्यम्	७८	वेलातिगस्त्रेण०	४९	स्तनद्वये तन्वि	११८
मध्ये श्रुतीनाम्	६५	व्यर्थीकृतं पत्ररथेन	६	स्थितस्य राजावधि	१०८
मनस्तु यं नोज्ञति	५९	नस्ता न	९	स्मरेण निस्तद्य	१०९
मन्दाक्षमन्दाक्षर०	६१	गुडान्तमम्भोग०	९३	स्मारं ज्वरम्	१११
महीमहेन्द्रः खलु	७१	शृण्वन्	२८	स्वजीवमप्यातमुदे	८५
यदि त्रिलोकी	४०	ध्रुवः प्रविष्टा इव	७४	स्वर्गागमाहेम०	१७
यशो यदस्याजनि	३९	श्रियस्तदालिङ्गन०	३१	स्वर्लोकमस्मा०	२७
यस्ते नवः पलवितः	१२१	श्रियो नरेन्द्रस्य	३६	हंसं तनो मन्निहितम्	४
राजा स यज्वा	२४	श्रीहृषंकविराज०	१३६	हंसाऽप्यसौ हंमगतेः	१०
				हृतस्य यन्मन्त्रयते	१०७

॥ श्री ॥

नैषधीयचरितं महाकाव्यम्

चन्द्रकलाऽऽख्यया व्याख्यया हिन्ध्यनुवादेन च विभूषितम्

चतुर्थः सर्गः

योगादिनाऽप्यसुलभो दुर्दयस्तभाजा-

भास्ते तयाऽपि विदितो निजभक्तिवश्य ।

धर्माऽवनिप्रणतरक्षणसस्रभो यो

दूरीकरोतु दुरित मत्त त ईश ॥

अथ नलस्य गुण गुणभास्मभू सुरभि तस्य यश कुसुम धनु ।

श्रुतिपथोपगत सुमनस्तया तमिषुमाशु विधाय जिगाय ताम् ॥ १ ॥

अन्वय — अथ आत्मभू नलस्य गुण गुण, सुरभि तस्य यश कुसुम धनु, सुमनस्तया श्रुतिपथोपगत तम् इषु विधाय ताम् आशु जिगाय ।

व्याख्या—अथ राज स्वयवराऽर्थमुपोद्धातत्वेन भैम्या मदनाऽवस्था वर्णयितुमारभते—अथेति । अथ=भैम्या नलसन्देशप्रवणाऽनन्तरम्, आत्मभू=काम, नलस्य=नैषधस्य, गुण=दीर्घसीन्द्यादिक धर्म, गुण=मोर्षी, विधाय=कृत्वा, सुरभि=सुगन्धि मनोहर च, तस्य=नलस्य, यश कुसुम=कीर्तिपुष्प, धनु=कार्मुक, विधाय, सुमनस्तया=सुमनस्कत्वेन, पुष्पत्वेन च, श्रुतिपथोपगत=वार वार भैम्या श्रुतिमित्यर्थ, कर्षण्यतमाकृष्ट च, त=नलम् एव, इषु=बाण, विधाय, ता=भैमीम्, आशु=धीघ्न, जिगाय=जितवान्, भैमी नलैकासक्तचित्ता चकारेति भाव ।

अनुवाद—दमयन्तीसे नलका सन्देश सुननेके बाद कामदेवने नलके शौर्य और सौन्दर्य आदि गुणको प्रत्यञ्चा, उनके खुशबूदार और मनोहर कीर्तिरूप

पुष्पको धनुष् और उत्तम मन होनेसे और फूल होनेसे दमयन्तीके कर्णमार्गमें प्राप्त अथवा कानतक खींचे गये नलको बाण बनाकर दमयन्तीको शीघ्र जीत लिया (दमयन्तीको नलमें आसक्त बनाया) ।

टिप्पणी—सुरभि=‘सुगन्धी च मनोज्ञे च वाच्यवत्सुरभिः स्मृतः’ इति विश्वः । यशःकुसुमं=यश एव कुसुमं, तत् (रूपक०) । सुमनस्तया=शोभनं मनो यस्य स सुमनः (बहु०), सुमनसो भावः सुमनस्ता, तया, सुमनस्+तल्+टाप्+टा । दूसरे पक्षमें—सुमनसो भावः, “स्त्रियः सुमनसः पुष्पं प्रसूनं कुसुमं सुमम्” इत्यमरः । श्रुतिपथोपगतं=श्रुत्योः पन्थाः श्रुतिपथः, (प० त०), समासान्त अप्रत्यय श्रुतिपथम् उपगत, तम् (द्वि० त०) । विधाय=वि+धा+क्त्वा (ल्यप्) । जिगाय=जि+लिट्+तिप् । ‘सत्लिटोर्जेः’ इससे कुत्व । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है । द्रुतविलम्बित छन्द है, उसका लक्षण है—‘द्रुतविलम्बितमाह नभो भरो’ ॥ १ ॥

यदतनुज्वरभाक् तनुते स्म सा प्रियकयासरसीरसमज्जनम् ।

सपदि तस्य चिराज्न्तरतापिनी परिणतिविषमा समपद्यत ॥ २ ॥

अन्वयः—सा अतनुज्वरभाक् (सती) यत् प्रियकयासरसीरसमज्जनं तनुते स्म । (तदा) तस्य सपदि चिराज्न्तरतापिनी विषमा परिणतिः समपद्यत ।

व्याख्या—सा=दमयन्ती, अतनुज्वरभाक्=कामज्वरयुक्ता, अधिकज्वर-युक्ता (सती), यत् प्रियकयासरसीरसमज्जनं=नलकयाकासारजलस्नानं, तनुते स्म=चकार । (तदा) तस्य=मज्जनस्य, सपदि=तत्क्षणं, चिराज्न्तर-तापिनी=दीर्घसमयाज्न्तरतापकारिणी, विषमा=उद्दीपनस्वरूपा, परिणतिः=परिपाकः, समपद्यत=सञ्जाता ।

अनुवाद—दमयन्तीने कामज्वरसे युक्त होकर जो प्रिय(नल)के कथा रूप तालाबमें स्नान किया, उस समय उस स्नानका उसी क्षण बहुत समयतक मनको सन्तप्त करनेवाला विषम परिणाम उत्पन्न हुआ ।

टिप्पणी—अतनुज्वरभाक्=अविद्यमाना तनुः (शरीरम्) यस्य सः अतनुः (नञ्-बहु०), अतनु अर्थात् अनङ्ग, कामदेव । अतनोः ज्वरः (प० त०) । तम् भजतीति, अतनुज्वर+भज्+ष्विः (उपपद०) । दूसरे पक्षमें—न तनुः अतनुः (नञ्०), तनु=थोड़ा, अतनुश्चासौ ज्वरः (क० धा०) । प्रियकया-सरसीरसमज्जनं=प्रियस्य कथा (प० त०), सा एव सरसी (रूपक०), तस्य रसः, उस्यां मज्जनं, तत् (स० त०) । चिराज्न्तरतापिनी=अन्तरं तापयतीति अन्तर-

तापिनी, अन्तर + तप् + णिच् + ङीप् + सु (उप०), समपद्यत = सम् + पद + लङ् + त । जैसे ज्वरवाले मनुष्यको स्नान करनेसे विषम ज्वर होता है, उसी तरह कामज्वरवाली दमयन्तीको प्रिय नलके कथारूप तालाबमें स्नान करनेसे विषम परिणाम हुआ, यह अभिप्राय है । इस पद्यमें ज्वरको हटानेके लिए जलमें स्नान करनेसे और भी ज्वरके वृद्धिरूप अनर्थकी संघटनासे विषम अलङ्कार हुआ है । जैसे कि उसका लक्षण है—

“गुणी क्रिये वा यत्स्याता विरुद्धे हेतुकार्ययो ।

यवारब्धस्य वैकल्यमनर्थस्य च सम्भव ॥

विरूपयो सङ्घटना या च तद्विषम मतम् । (सा० द० १०-११)

बारह प्रकारकी कामदशाओंके पक्षमें यह नवमी सञ्चारावस्था है । बारह कामदशाएँ जैसे कि—

“अक्षु प्रीतिर्मेन सङ्ग सङ्कल्पोऽप्य प्रलापिता ।

जागर काश्यंभरतिर्लज्जास्यागोऽप्य सञ्चर ॥

उन्मादो भूच्छन्नं चैव मरण चरमं विदु ॥ २ ॥

ध्रुवमधीतवतीधमधीरतां दधितदूतपतद्गतिवेगत ।

स्थितिविरोधकरी द्वघणुकोदरी, तदुदितं हि यो यदनन्तर ॥ ३ ॥

अन्वय — द्वघणुकोदरी इयं स्थितिविरोधकरीम् अधीरता दधितदूतपतद्गति-वेगत अधीतवती । हि यो यदनन्तरं स तदुदितः ।

व्याख्या—द्वघणुकोदरी = अतिकृशकोदरी, इयं = दमयन्ती, स्थितिविरोध-करी = स्त्रीमर्यादाविरोधहेतुम्, अवस्थानविरोधकारणं च, अधीरता = अपल-ताम्, एकस्थानाऽनवस्थानं च, दधितदूतपतद्गतिवेगत = प्रियदूतपक्षिगमनवे-गात्, अधीतवती = गृहीतवती, प्राप्तवतीति भावः । उक्तमर्थमर्थान्तरमप्यसेन समर्थयते—तदुदित इति । हि = यतः, य = जनः, यदनन्तर = परतन्निहितः, ॥ = जनः, तदुदित = तदुत्पन्नः, ध्रुव = किम् ।

अनुवाद—अत्यन्त वृक्ष उदरवाली यह (दमयन्ती) मर्यादा वा स्थिति-का विरोध करनेवाले चञ्चल भाव (अस्थिरता) को प्रिय नलके दूत पक्षी- (हंस) के गतिवेगसे प्राप्त हुई, क्योंकि जो (भाव) जिसके निकट रहता है, वह उससे उत्पन्न हुआ है क्या ? ऐसा जाना जाता है ।

टिप्पणी—द्वघणुकोदरी = द्वघणुकम् (इव) उदर यस्या सा (बहु०) । स्थितिविरोधकरी = स्थितिविरोध (प० त०), “सस्या तु मर्यादा धारणा

स्थितिः” इत्यमरः । स्थितिविरोधं करोतीति तद्धेतुः, ताम् । स्थितिविरोध + कृ + ट + डीप् + अम् (उपपद०) । अधीरतां = न धीरा अधीरा (नञ्०), तस्या भावः तत्ता, ताम्, अधीर + तल् + टाप् + अम् । दयितदूतपतद्गति-वेगतः = दयितस्य दूतः (प० त०), स चाऽसौ पतत् (क० घा०), “पतत्पत्य-रथाऽण्डजाः” इत्यमरः । दयितदूतपततः गतिः (प० त०), तस्या वेगः (प० त०), तस्मात् । दयितदूतपतद्गतिवेग + तसिः । अधीतवती = अधि + इङ् + क्तवतु + डीप् । यदनन्तरः = यस्य अनन्तरः (प० त०) । तदुदितः = तस्मात् उदितः (प० त०) । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा और अर्थान्तरन्यासका अङ्गाङ्गी-भावसे सङ्कर है ॥ ३ ॥

अतितमां समपादि जडाशयं स्मितलवस्मरणेऽपि तदाननम् ।

अजनि पङ्गुरपाङ्गनिजाऽङ्गणभ्रमिकणेऽपि तदीक्षणखञ्जनः ॥ ४ ॥

अन्वयः—तदाननं स्मितलवस्मरणेऽपि अतितमां जडाशयं समपादि । तदी-क्षणखञ्जनः अपाङ्गनिजाऽङ्गणभ्रमिकणे अपि पङ्गुः अजनि ।

व्याख्या—तदाननं = दमयन्तीमुखं, स्मितलवस्मरणेऽपि = मन्दहासलेशस्मृ-तावपि, अतितमाम् = अतिमात्रं, जडाशयं = मूढाऽभिप्रायं, समपादि = सम्पन्नं, हासलेशप्रकाशनेऽप्यनभिज्ञं जातमिति भावः । तथा च तदीक्षणखञ्जनः = दमयन्तीनेत्रखञ्जरीटः, अपाङ्गनिजाऽङ्गणभ्रमिकणेऽपि = नेत्रप्रान्तस्वचत्वर-भ्रमणलेशेऽपि, पङ्गुः = असमर्थः, अजनि = जातः । कामज्वरवेगाद्दमयन्त्याः स्मितकटाक्षनिरीक्षणे लुप्तप्राये सञ्जाते इति भावः ।

अनुवाद—दमयन्तीका मुख मन्दहास्यके लेशमात्रके स्मरणमें भी अत्यन्त जड आशयवाला हो गया और उनके नेत्ररूप खञ्जनपक्षी अपाङ्गरूप अपने आंगनमें भ्रमणके लेशमें भी असमर्थ हो गये ।

टिप्पणी—तदाननं = तस्या आननम् (प० त०) । स्मितलवस्मरणे = स्मितस्य लवः (प० त०), तस्य स्मरणं, तस्मिन् (प० त०) । जडाशयं = जड आशयो यस्य तत् (बहु०) । दमयन्तीका मुख थोड़ेसे मन्दहास्यके स्मरणमें भी जड हो गया, करनेमें फिर क्या कहना ? यह अभिप्राय है । समपादि = सं + पद + लुङ् + त (कर्त्तमि) । तदीक्षण-खञ्जनः = ईक्षणम् एव खञ्जनः (रूपक०), “खञ्जरीटस्तु खञ्जनः”

इत्यमर । तस्या ईक्षणसञ्जन (प० त०) । अपाङ्गनिजाऽङ्गणभ्रमिकणे = निज च तत् अङ्गणम् (क० घा०) । “अङ्गण चत्वरऽङ्गिरे” इत्यमर । अपाङ्ग एव निजाऽङ्गणम् (रूपक०) । तस्मिन् भ्रमि (स० त०), तस्या कण, तस्मिन् (प० त०) । अजनि = अज + लुङ् + त (कर्तृणि) । इम पद्यमे रूपक बलङ्कार है ॥ ४ ॥

किमु तदन्तरधौ भियजौ दिव स्मरनलौ विशत स्म विगाहितुम् ।

तदभिनेन चिकित्सितुमाशु सा मखभुजामधिपेन नियोजितौ ? ॥ ५ ॥

अर्थव्य — तदभिनेन मखभुजाम् अधिपेन ताम् आशु चिकित्सितु नियोजितौ उभौ दिव भियजौ स्मरनलौ (सन्तौ) विगाहितु तदन्त विशतस्म किमु ?

व्याख्या — तदभिनेन = दमयन्तीकामुकेन, मखभुजा = देवानाम्, अधिपेन = स्वामिना, देवेन्द्रेणेत्यर्थ । ता = दमयन्तीम्, आशु = शीघ्र, चिकित्सितु = भेषजीकर्तु, नियोजितौ = आकृष्टौ, प्रेषिताविति भाव । उभौ = द्वौ, दिव = स्वर्गस्थ, भियजौ = चिकित्सको, अभिनीकुमारविति भाव । स्मरनलौ = कामनैपथ्यौ सन्तौ, विगाहितु = प्रवेष्टु, रोगनिदान निश्चेतुमिति भाव । तदन्त = दमयन्त्यन्त करण, विशत स्म किमु = प्रविष्टौ किमु । एतेन नलस्य काम-देवाऽदिवमीकुमारसदृशसौन्दर्यं व्यज्यते ।

अनुवाद — दमयन्तीके कामुक इन्द्रसे दमयन्तीको शीघ्र चिकित्सा करनेके लिए भेजे गये दोनों स्वर्गके वीर्य अभिनीकुमारोने कामदेव और नल होकर, रोगनिदानका निश्चय करनेके लिए दमयन्तीके अन्त करणमे प्रवेश किया है क्या ?

टिप्पणी — तदभिनेन = तस्या अभिक, तेन (प० त०), अभिक शब्द “अमुकाऽभिकाऽभीक कमिता” इस सूत्रसे निपातित हुआ है । चिकित्सितु = कित + सन् + तुमुन् । स्मरनलौ = स्मरश्च नलश्च (इन्द्र) । विगाहितु = वि + गाह + तुमुन् । तदन्त = तस्या अन्त, तत् (प० त०) । इस पद्यमे चिन्ता नामक व्यभिचारी भाव है । उसका लक्षण है — “ध्यान चिन्तेप्सिताऽनाप्ये द्यूयतावसासतापकृत् । — सा० द० ३-१८० ॥ उत्प्रेक्षा बलङ्कार है ॥ ५ ॥

कुमुमचापजतापसमाकुल कमलकोमलमैश्यत सन्मुखम् ।

अहरहृबहृदप्रधिकाधिकां रविचञ्चलपित्तस्य विद्योविधाम् ॥ ६ ॥

अन्वयः—कुसुमचापजतापसमाकुलम् अहरहः अभ्यधिकाऽधिकां रविरुचि-
ग्लपितस्य विधोः विधां वहत् कमलकोमलं तन्मुखम् ऐक्ष्यत ।

व्याख्या—अथ चिन्ताऽनुभावं सन्तापं वर्णयति—कुसुमेत्यादि । कुसुमचाप-
जतापसमाकुलं=कामजन्यसन्तापविह्वलम्, (अतएव) अहरहः=प्रतिदिनम्,
अभ्यधिकाऽधिकां=अत्यन्ताऽधिकां, रविरुचिग्लपितस्य=सूर्यकिरणम्लापि-
तस्य, विधोः=चन्द्रमसः, विधां=प्रकारं, तादृशीमवस्थामिति भावः । वहत्=
प्राप्नुवत्, कमलकोमलं=पद्मसममृदुलं, तन्मुखं=दमयन्त्याननम्, ऐक्ष्यत=
दृष्टं, सखीजनेनेति शेषः ।

अनुवाद—कामजन्यसन्तापसे विह्वल, अतएव प्रतिदिन अत्यन्त अधिक
सूर्यके तेजसे मुरझाये हुए चन्द्रमाकी अवस्थाको प्राप्त करता हुआ दमयन्तीका
मुख दिखाई पड़ता था ।

टिप्पणी—कुसुमचापजतापसमाकुलं=कुसुमानि चापो यस्य सः (बहु०),
कुसुमचापाज्जातः कुसुमचापजः, कुसुमचाप + जन् + ङः (उपपद०) । स
चाऽसौ तापः (क० धा०), तेन समाकुलम् (तृ० त०) । अहरहः=वीप्सामें
द्विरुक्ति, अत्यन्तसंयोगमें द्वितीया, "रोऽमुपि" इस सूत्रसे नकारके स्थानमें रेफ
आदेश । अभ्यधिकाऽधिकां=अभ्यधिकाया अधिका, ताम् (प० त०) ।
रविरुचिग्लपितस्य=रवेः रुचिः (प० त०), तथा ग्लपितः, तस्य (तृ० त०) ।
विधां="विधा विधी प्रकारे चे"त्यमरः । वहत्=वह + लट् (शतृ) +
सु । कमलकोमलं=कमलम् इव कोमलम् (उपमानकर्म०) । तन्मुखं=तस्य
मुखम् (प० त०) । ऐक्ष्यत=ईक्ष + लट् (कर्ममें) + त । इस पद्यमें
"कमलकोमलम्" गहांपर उपमा और एककी विधाको दूसरा कैसे प्राप्त
करेगा, ऐसे आक्षेपसे निदर्शना, इस प्रकारसे अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर
अलङ्कार है ॥ ६ ॥

तरुणतातपनद्युतिनिमितद्रद्विम तत्कुचकुम्भयुगं तथा ।

अनलसङ्गतितापमुपेतु नो कुसुमचापकुलालविलासजम् ? ॥ ७ ॥

अन्वयः—तत्कुचकुम्भयुगं तरुणतातपनद्युतिनिमितद्रद्विम कुसुमचापकुलाल-
विलासजम् अनलसङ्गतितापं नो उपेतु ?

व्याख्या—तत्कुचकुम्भयुगं=दमयन्तीस्तनकलशयुग्मं, तरुणतातपनद्युति-
निमितद्रद्विम=तारुण्यातपकृतदृढत्वं, कुसुमचापकुलालविलासजम्=मदनकुम्भ-

कारव्याधारजन्यम्, अनलसङ्गतिताप=नलसङ्गत्यभावमन्ताप, वह्निसङ्गम-
सन्ताप नो उपैतु=न प्राप्नोतु, प्राप्नोत्येवेति भाव ।

अनुवाद—दमयन्तीके दो स्ननकलश, तावण्यरूप सूर्यतापसे दूढ़ बनाये गये,
कामदेवरूप कुम्भकारके कर्मसे उत्पन्न नलकी सङ्गतिके अभावरूप अग्निसगतिसे
तापको प्राप्त नहीं करेंगे ? (करेंगे ही) ।

दिप्यन्ती—तत्कुचकुम्भयुग=कुची एवं कुम्भी (रूपक०), तस्या कुच-
कुम्भी (प० त०), तयोयुगम् (प० न०) । तद्वगतातपनद्युतिनिमित्तद्रष्टिम्=
दृढस्य भावो दृढिमा, दृढ मन्त्रसे “वर्णदृढादिभ्य व्यञ्च” इस सूत्रसे इमन्तिच्
प्रत्यय और “र ऋतो हलादेर्लघो” इससे ऋकारके स्थानमे “र” आदेश ।
तद्वगस्य भावस्तद्वगता, तद्वग + तल + टाप् । तपनस्य द्युति (प० त०) ।
तद्वगता एव तपनद्युति (रूपक०), निमित्तो द्रष्टिमा यस्य तत् (बहु०) ।
तद्वगतातपनद्युत्या निमित्तद्रष्टिम् (दृ० त०) । कुसुमचापकुलालविलासञ्च=
कुसुमानि चापो यस्य स (बहु०), कुसुमचाप एव कुलाल (रूपक०), तस्य
विलास (प० त०), कुसुमचापकुलालविलासात् जात, तम् । कुसुमचाप-
विलास + जन् + इ (उपपद०) अम् । अनलसगतिताप=नलस्य सगति (प०
त०), न नलसगति (नञ्०), अनलसगति (नलसगरयभाव) एव अनल-
सगति (अग्निसगति), इस प्रकारसे यहाँ विलष्टरूपक अलङ्कार है । नो
उपैतु ?=यहाँपर काकु है, उपैतु एव । जैसे कुम्भकार (कुम्हार) कच्चे घटे-
को दृढ़ बनानेके लिए पहले घाममे सन्तप्त कर पीछे अग्निमें तपाता है । वैसे
ही कामदेव भी जीवनके तापसे दृढ़ बनाये गये दमयन्तीके कुचोंकी नलकी
सगति न होनेसे अग्नितापके तुल्य और अधिक सन्तप्त नहीं करेगा ? करेगा ही,
यह तात्पर्य है ॥ ७ ॥

अधृत यद्विरहोष्मणि मज्जित मनसिजेन तदूहयुग तदा ।

स्मृशति तत्कदन कदलीतरुपरदूषित मरुज्वलदूपरदूषित ॥ ८ ॥

अन्वय —तदा यत् तदूहयुग मनसिजेन विरहोष्मणि मज्जितम् अधृत ।
कदलीतरु मरुज्वलदूपरदूषित यदि, तत्कदन स्मृशति ।

व्याख्या—तदा=तस्मिन् समये, यत् तदूहयुग=दमयन्तीसंविद्युगम्,
मनसिजेन=कामदेवेन, विरहोष्मणि=वियोगदाहे, मज्जित=स्थापित सत्,
अधृत=अवस्थितम् । कदलीतरु=रम्भावृक्ष, मरुज्वलदूपरदूषित=धन्व-
प्रदेशतप्यमानोपरक्षेत्रविकारित, यदि=चेत्, तत्कदनम्=ऊहयुगकल्हम्
तदूहयुगसाम्प्रति भाव । स्मृशति=प्राप्नोति ।

अनुवाद—उस समय जो दमयन्तीके ऊरुओंको कामदेवने विरहके सन्ताप-में डाल दिया, केलेका स्तम्भ मरुदेशके जलते हुए ऊपरक्षेत्रसे दूषित हो तो उन ऊरुओंसे समता प्राप्त करेगा ।

टिप्पणी—तदूहयुगम्=ऊर्वोयुगम् (प० त०), तस्या ऊहयुगम् (प० त०) । मनसिजेन=मनसि जातः, तेन, मनस्+जन्+ङः (उपपद०), “हलदन्तात् सप्तम्याः संज्ञायाम्” इससे अलुक् । विरहोष्मणि=विरहस्य ऊष्मा, तस्मिन् (प० त०) । अधृत=धृङ्+लुङ्+त, “ह्रस्वादङ्गात्” इससे सिच्-का लोप । कदलीतरुः=कदली चाऽसौ तरुः (क० घा०) । मरुज्वलदूषर-दूषितः=ज्वलच्च तन् ऊपरम् (क० घा०), मरौ ज्वलदूषरं (स० त०), तेन दूषितः (तृ० त०) । तत्कदनं=तेन कदनं, तत् (तृ० त०) । स्पृशति=स्पृश+लट्+तिप् । इस पद्यमें प्रसिद्ध उपमान कदलीतरुको उपमेय धनानेसे प्रतीप अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

“प्रसिद्धस्योपमानस्योपमेयत्वप्रकल्पनम् !

निष्फलत्वाऽभिधानं वा प्रतीपमिति कथ्यते” ॥सा० द० १०-१०३॥

स्मरशराहतिनिमित्तसञ्ज्वरं करयुगं हसति स्म दमस्वसुः ।

अनपिधानपतत्तपनाऽऽतपं तपनिपीतसरःसरसीरुहम् ॥ ६ ॥

अन्वयः—स्मरशराहतिनिमित्तसञ्ज्वरं दमस्वसुः करयुगम् अनपिधान-पतत्तपनाऽऽतपं तपनिपीतसरःसरसीरुहं हसति स्म ।

व्याख्या—स्मरशराहतिनिमित्तसञ्ज्वरं = कामबाणाघातजनितसन्तापं, दमस्वसु = दमयन्त्याः, करयुगं = हस्तयुगलम्, अनपिधानपतत्तपनाऽऽतपम् = अनावरणप्रविशत्सूर्यद्योतं, तपनिपीतसरःसरसीरुहं = ग्रीष्मशोषितकासारकमलं, हसति स्म = हसितवत्, तत्सदृशमभूदिति भावः ।

अनुवाद—कामबाणोके आघातसे सन्तापयुक्त दमयन्तीके दोनों हाथ, आवरणके न होनेसे सूर्यके रूपसे युक्त ग्रीष्मऋतुसे सुखाये गये कमलका उपहास करते थे ।

टिप्पणी—स्मरशराहतिनिमित्तसञ्ज्वरं=स्मरस्य शराः (प० त०), तेषाम् आहतिः (प० त०), निमित्तः सञ्ज्वरो यस्य तत् (बहु०), स्मरशराहत्या निमित्तसञ्ज्वरम् (तृ० त०) । दमस्वसुः=दमस्य स्वसा, तस्याः (प० त०) । करयुगं=करयोयुगम् (प० त०) । अनपिधानपतत्तपनातपम्=न अपिधानं (नञ्०), तपनस्य आतपः (प० त०), पतत् तपनातपः यस्मिस्तत् (बहु०) ।

अनपिधानात् पतत्तपनातप, तत् (५० त०) । तपनिपीतसर-सरसीरुह = तपेन निपीतम् (तृ० त०), “निदाघ उत्प्लोपगम उत्प्ल उन्मागमस्तप ” । इत्यमर । तपनिपीत च तत् सर (क० घा०), तस्मिन् सरसीरुहम् (स० त०), इस पद्यमे उपमा अलङ्कार है ॥ ९ ॥

मदनतापभरेण विदीर्यं नो मदुदपाति हृदा दमनस्वसु ।

निबिडपीनकुचद्वयमन्त्रणा तमपराधमघातप्रतिबध्नती ॥ १० ॥

अन्वय — दमनस्वसु हृदा मदनतापभरेण विदीर्यं यत् नो उदपाति । तम् अपराध प्रतिबध्नती निबिडपीनकुचद्वयमन्त्रणा अघात् ।

व्याख्या — दमनस्वसु = दमयन्त्या, हृदा = हृदयेन, मदनतापभरेण = कामज्वरबाहुल्येन, विदीर्य = स्फुटित्वा, यत्, नो उदपाति = न उत्पतितम् । त = तापुषम्, अपराधम् = आग, अनुत्पत्तरूपमिति भाव । प्रतिबध्नती = निरुध्नी, निबिडपीनकुचद्वयमन्त्रणा = घनपीवरस्तनद्विगुणबन्ध, अघात् = घृतवती ।

अनुवाद — दमयन्तीका हृदय कामस-तापके आधिक्यसे विदीर्ण होकर जो नहीं उठा, उस अपराधको रोकनेवाला गाद और पुष्ट दो कुचोंके बन्धने धारण किया ।

टिप्पणी — दमनस्वसु = दमनस्य स्वसा, तस्या, (५० त०) । मदन-तापभरेण = मदनस्य ताप, (५० त०), तस्य भर, तेन (५० त०) । विदीर्यं = वि + दृ + क्त्वा (ल्यप्) । उदपाति = उद् + पत् + लृट् (भाव-मे) + त । प्रतिबध्नती = प्रति + बन्ध + णा + लट् (शतृ) + ङीप् + तु । निबिडपीनकुचद्वयमन्त्रणा = कुचयोर्द्वयम् (५० त०), निबिड च तद् पीन (क० घा०), निबिडपीन च तद् कुचद्वय (क० घा०), तस्य मन्त्रणा (५० त०) । अघात् = घात् + लृट् + तिप् । इस पद्यमें अत्यन्त दाह होनेपर भी हृदयका जो विदीर्ण न होना है, उसमें आयुके शेष होनेसे कुचके प्रतिबध्न-की उत्प्रेक्षा की गई है । व्यञ्जक “इव” आदि शब्दके न होनेसे प्रतीयमानो-त्प्रेक्षा है ॥ १० ॥

निविशते यदि शूकशिखा पदे सृजति सा किमतीमिव न वयधाम् ।

मृदुतनोवितनोतु कथं न तामवनिभृत् निविश्य हृदि स्थित ? ॥ ११ ॥

अन्वय — शूकशिखा पदे निविशते यदि, सा किमतीम् इव अधा न सृजति । तु अवनिभृत् हृदि निविश्य स्थित (सन्) मृदुतनो ता कथं न वितनोतु ।

व्याख्या—शूकशिखा=कण्टकाऽग्रं, पदे=चरणे, निविशते यदि=प्रविशति चेत्, सा=प्रविष्टा शूकशिखा, कियतीम् इव=किं परिमाणाम् इव, व्यधां=व्यथां, पीडामित्यर्थः । न सृजति=न उत्पादयति, महतीं व्यथां सृजतीति भावः । तु=परन्तु । अवनिभृत्=राजा (नलः) पर्वतश्च, हृदि=हृदये, दमयन्त्या इति शेषः । निविश्य=प्रविश्य, स्थितः=वर्तमानः (सन्), मृदुतनोः=कोमलाङ्ग्याः, दमयन्त्या इत्यर्थः, तां=तथाविधां, व्यधामिति भावः, कथं=केन प्रकारेण, न वितनोतु=न सृजतु, वितनोत्वेवेति भावः ।

अनुवाद—कांटेकी नोक भी पैरमें घुस जाती है तो वह कैसी पीडा नहीं करती है (करती है) । परन्तु राजा (एक पक्षमें पर्वत) हृदयमें घुसकर अवस्थित होते हुए कोमल शरीरवाली दमयन्तीको वैसी पीडा क्यों नहीं करेंगे ?

टिप्पणी—शूकशिखा=शूकस्य शिखा (प० त०) । “शूकोऽग्री इलक्ष्ण-तीक्ष्णाऽग्रे” इत्यमरः । निविशते=नि + विश् + लट् + त, “नेविशः” इस सूत्रसे आत्मनेपद हुआ है । इव=यह पद वाक्यालङ्कारमें है । अवनिभृत्=अवनिं विभर्तीति, अवनि + भृ + क्विप् (उपपद०) + सु । निविश्य=नि + विश् + क्त्वा (त्यप्) । मृदुतनोः=मृदुः तनुः यस्याः सा, तस्याः (बहु०) । वितनोतु=वि + तनु + लोट् + तिप् । इस पद्यमें पैरमें सूक्ष्म कण्टकके घुसनेमें भी दुःख दुःसह होता है तो कोमलाङ्गी दमयन्तीके हृदयमें महाकाय राजा नलके प्रवेश करनेसे क्या कहना है ? इस प्रकारसे कैमुत्यन्यायसे अर्थापत्ति अलङ्कार है ॥ ११ ॥

मनसि सन्तमिव प्रियमोक्षितुं नयनयोः स्पृहयाऽन्तरुपेतयोः ।

ग्रहणशक्तिरभूदिदमोययोरपि न सम्मुखवास्तुनि वस्तुनि ॥ १२ ॥

अन्वयः—मनसि सन्तं प्रियम् ईक्षितुं स्पृहया अन्तः उपेतयोः इव इदमो-ययोः नयनयोः सम्मुखवास्तुनि अपि वस्तुनि ग्रहणशक्तिः न अभूत् ।

व्याख्या—मनसि=हृदये, सन्तं=वर्तमानं, प्रियं=वल्लभं नलम्, ईक्षितुं=द्रष्टुं, स्पृहया=इच्छया, अन्तः=अभ्यन्तरं, हृदयदेशमित्यर्थः, उपेतयोः इव=प्रविष्टयोः इव, इदमोययोः=अस्याः (दमयन्त्याः) सम्बन्धिनोः, नयनयोः=नेत्रयोः, सम्मुखवास्तुनि अपि=पुरोवर्तिनि अपि, वस्तुनि=पदार्थे, ग्रहणशक्तिः=साक्षात्कारसामर्थ्यं, न अभूत्=न अभवत्, मैत्री नलव्यामङ्गाग्र किञ्चिदन्यदद्राक्षीदिति भावः ।

अनुवाद—मनमे स्थित प्रिय नलको देखनेके लिए इच्छामे हृदयके भीतर प्रविष्टके समान दमयन्ती नेत्रोके समीपमे विद्यमान पदार्थमे भी साक्षात्कार करनेको सामर्थ्य नहीं हुई ।

टिप्पणी—ईक्षितुम्=ईक्ष+तुमुन् । उपेतयो = उप+इण्+क्त+ओस् । इदमीययो = अस्या इमे इदमीये, तयो इदम्+छ (ईय)+ओस् । सम्मुख-वास्तुनि = सम्मुख वास्तु (स्थानम्) यस्य तत्, तस्मिन् (बहु०) । ग्रहण-शक्ति = ग्रहणस्य शक्ति (प० त०) । अभूत् = भू+लुङ्+तिप् । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है । चिन्ता व्यभिचारी भाव है ॥ १२ ॥

हृदि दमस्वप्नुरभ्युक्षरप्लुते प्रतिफलद्विरहात्तमुखाऽऽनते ।

हृदयभाजमराजत चुम्बितुं भलमुपेत्य विहाऽऽगमित मुखम् ॥ १३ ॥

अन्वय—विरहात्तमुखाऽऽनते दमस्वप्नु मुखम् अभ्युक्षरप्लुते हृदि प्रति-फलत् (सत्) हृदयभाज नल चुम्बितुम् उपेत्य आगमित किल अराजत ।

व्याख्या—विरहाऽऽतमुखाऽऽनते = विरहप्राप्तवदनमनाया, विरहेण नम्रमुखाया इति भाव । दमस्वप्नु = दमयन्त्या, मुख = वदनम्, अभ्युक्षरप्लुते = नमनजलप्रवाहसिक्ते, हृदि = हृदये, प्रतिफलत् = प्रतिबिम्बित सत्, हृदयभाज = हृत्सिक्त, नल = नैपथ्य, चुम्बितुम् = चुम्बन कर्तुम्, उपेत्य = गत्वा, आगमित किल = सञ्जातागमन किल, प्रत्यागतम् । अराजत = रराज, विरहेण भ्रम्या मुख नम्र जातमधु च निगतमिति भाव ।

अनुवाद—वियोगसे नम्र मुखवाली दमयन्तीका मुख आँसुओके प्रवाहसे सिक्त हृदयमे प्रतिबिम्बित होता हुआ हृदयमे बसमान नलको चुम्बन करनेके लिए जाकर लीटे हुएके समान शोभित हुआ ।

टिप्पणी—विरहाऽऽतमुखाऽऽनते = विरहेण आत्ता (तृ० त०), मुखस्य आनति (प० त०), विरहात्ता मुखानतियदा सा, तस्या (बहु०) । अभ्युक्षरप्लुते = अक्षूणा क्षर (प० त०), तेन प्लुत, तस्मिन् (तृ० त०) । प्रतिफलत् = प्रति+फल+लट् (घटृ)+तु । हृदयभाज+हृदय भजतीति हृदयभाक्, तम् । हृदय+भज+ण्वि (उपपद०)+अम् । आगमितम् = आगम सञ्जात अस्य, तत् (आगम+इतच्) । किल = “वार्तासम्भाव्ययो किल” इत्यमर । अराजत = राज+ञङ्+त । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अल-ङ्कार है ॥ १३ ॥

सुहृदभग्निमुदञ्चयितुं स्मर मनसि गन्धर्वेन मृगोदृश ।

अकलि नि द्यसितेन विनिर्गमाञ्जुमितनिह्नु तवेक्षणमायिता ॥ १४ ॥

अन्वयः—गन्धवहेन सुहृदं मृगीदृशो मनसि स्मरम् अग्निम् उदञ्चयितुं निःश्वसितेन विनिर्गमाऽनुमितनिहृतवेशनमायिता अकलि (नूनम्) ।

व्याख्या—गन्धवहेन=वायुना, वाह्येनेति शेषः । सुहृदं=सखायं, मृगीदृशः=हरिणाक्ष्याः, भैम्या इति भावः । मनसि=हृदये, स्थितमिति शेषः । स्मरम्=कामम् एव, अग्निम्=अनलम्, उदञ्चयितुम्=उद्दीपयितुं, निःश्वसितेन=निःश्वासवायुच्छलेन, विनिर्गमाऽनुमितनिहृतवेशनमायिता=बहिर्निःसारणाऽनुमितिर्विषयीकृतप्रागज्ञातान्त प्रवेशमायावित्वम्, अकलि=प्राप्तं, नूनमिति शेषः ।

अनुवाद—(बाहरके) वायुने सुन्दरी दमयन्तीके मनमें स्थित मित्र कामदेवरूप अग्निको उद्दीप्त करनेके लिए निःश्वास वायुके छलसे बाहर निकलनेसे अनुमति गुप्त प्रवेशमें मायावीका भाव प्राप्त कर लिया है क्या ? ऐसा मालूम होता है ।

टिप्पणी—मृगीदृशः=मृग्या इव दृशो यस्याः सा मृगीदृक्, तस्याः (व्यधिकरणबहु०) । उदञ्चयितुम्=उद + अञ्च + णिच् + तुमुन् । विनिर्गमाऽनुमितनिहृतवेशनमायिता=विनिर्गमेन अनुमितम् (तृ० त०), निहृतं च तद् वेशनम् (क० घा०), माया अस्याऽस्तीति मायी, माया शब्दसे 'प्रीत्यादिभ्यश्च' इस सूत्रसे इनि प्रत्यय, मायिनो भावः, मायिन् + तल् + टाप् । विनिर्गमाऽनुमितं च निहृतवेशनं (क० घा०), तस्मिन् मायिता (स० त०) । अकलि=कल + लृङ् (कर्ममें) + त । जैसे किसीके घरमें आग लगानेवाला गुप्त रूपसे प्रवेश करके प्रकाश रूपसे बाहर निकलता है, उसी प्रकार वायु भी निःश्वासके बहानेसे वैसा करके निकला । इस प्रकारसे यहाँ उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १४ ॥

विरहपाण्डिमरागतमोमपीशितिमतन्निजपीतिमवर्णकैः ।

दश दिशः खलु तद्दृगकल्पयल्लिपिकरी नलरूपकचित्रिता ॥ १५ ॥

अन्वयः—तद्दृक् लिपिकरी विरहपाण्डिमरागतमोमपीशितिमतन्निजपीतिमवर्णकैः दश दिशः (भित्तिः) नलरूपकचित्रिताः अकल्पयत् खलु ।

व्याख्या—तद्दृक्=दमयन्तीदृष्टिः (एव), लिपिकरी=चित्रकारी, विरहपाण्डिम-राग-तमोमपीशितिम-तन्निजपीतिमवर्णकैः = वियोगशरीरश्वेत्याऽनुराग-रक्तिम-मोहमपीनीलिम-भैमीस्वकनकवर्णकैः (चित्रसाधनैः), दश=दश-

सह्यका, दिश = काष्ठा (एव भित्ति), नलरूपकचित्रिता = नैपथ्यप्रति-
कृतिसञ्जातचित्रा, अकल्पयत् = असृजत्, खलु ।

अनुवाद—दमयन्तीकी दृष्टिरूप चित्रकारीने विरहसे शरीरके शैत्य, अनु-
रागरूप रक्तता, मोहरूप मसो (स्पाही) की नीलता और दमयन्तीके अपनी
पीततारूप चित्रके साधनोसे दश दिशाओ (भित्तियों) को नलकी प्रतिकृतियों
से चित्रित कर दिया ।

टिप्पणी—तद्दृक् = तस्या दृक् (प० त०) । लिपिकरी = लिपि करो-
तीति, लिपि शब्द पूर्वक कृ घासुसे “दिवाविभानिद्या०” इत्यादि सूत्रसे ट
प्रत्यय, “टिड्वाणजू०” इत्यादि सूत्रसे छीप् । विरहपाण्डिमरागेत्यादि = विर-
हेण पाण्डिमा (तृ० त०), राग एव राग (विलष्टरूपकम्), तम एव मपी
(रूपक०), तस्या शितिमा (प० त०), निजध्वाऽसौ पीतिमा (क० घा०),
तस्या निजपीतिमा (प० त०), विरहपाण्डिमा च रागश्च तमोमपीशितिमा
च तन्निजपीतिमा च (द्वन्द्व), पीतिमान्, ते एव वर्णका, तै
(रूपक०) । दिश = यह कर्म पद है । नलरूपकचित्रिता = नलस्य रूपकाणि
(प० त०), तै चित्रिता (तृ० त०) । अकल्पयत् = कृप् + णिच् + लङ् +
तिप् । दमयन्तीने निरन्तर नलकी चिन्तासे उत्पन्न भ्रान्तिसे प्रत्येक दिशामे
मिथ्या नलको देख लिया, यह तात्पर्य है । इस पद्यमे रूपक अलङ्कार है ॥१५॥

स्मरकृति हृदयस्य मुहुर्दशां बहु वदन्निव निश्वासिताऽनिल ।

व्यधित वाससि कम्पमद भित्ते, त्रसति च सति माऽऽश्रयवाघने ? ॥१६॥

अन्वय—नि श्वसिताऽनिल स्मरकृति हृदयस्य दशा बहु वदन् इव अद भित्ते
वाससि कम्प मुहु व्यधित । आश्रयवाघने सति को न त्रसति ?

व्याख्या—नि श्वसिताऽनिल = नि श्वासवामु, दमयन्त्या इति शेष ।
स्मरकृति = कामसृष्टिरूपा, हृदयस्य = हृत्पिण्डस्य, दमयन्त्या इति शेष ।
दशाम् = अवस्था, बहु = अधिक, बहुवारमित्यर्थ । वदन् इव = “एव कम्पते”
इति कथयत् इव, अद भित्ते = हृदयाऽऽधित । वाससि = वसने, कम्प = चलन,
तत्कारण वास च, मुहु = बार बार, व्यधित = विहितवान्, उक्तमर्थमर्थांतर-
न्यामेन द्रढयति—त्रसतीति । आश्रयवाघने सति = आधारवाधाया सत्या,
च = जन, न त्रसति = नो विभेति ? सर्वोऽपि त्रसत्येवेति भाव ।

अनुवाद—दमयन्तीके नि श्वास वायुने कामदेवकी रचनारूप हृदयकी
अवस्थाको बहुत बार कहते हुए के समान हृदयको आश्रित वस्त्रमें कम्प और

उसके कारण त्रासको भी बारम्बार किया, क्योंकि आधारकी बाधा होनेपर कौन त्रस्त नहीं होता है ? (सभी त्रस्त होते हैं) ।

टिप्पणी—निःश्वसिताऽनिलः=निःश्वसितस्य अनिलः (प० त०) । स्मर-
कृति=स्मरस्य कृतिः, ताम् (प० त०) । “स्मरकृताम्” यह नारायण-
पण्डितका पाठ है, उस पक्षमें स्मरेण कृता, ताम् (तृ० त०) । अदःश्रिते=अदः
श्रितं, तस्मिन् (द्वि० त०) । अथवा “अदः” यह व्यस्त पद है । व्यधित=
वि+धा+लुङ्+त । ‘स्थाघ्वोरिच्च’ इससे इकार और “ह्रस्वादङ्गात्”
इससे सिच्चा लोप । इस पद्यमें अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ १६ ॥

करपदाननलोचननामभिः शतदलैः सुतनोविरहज्वरे ।

रविमहो बहु पीतचरं चिरादनिशतापमिपादुदसृज्यत ॥ १७ ॥

अन्वयः—करपदाऽऽननलोचननामभिः शतदलैः चिरात् पीतचरं बहु रवि-
महः सुतनोः विरहज्वरे अनिशतापमिपात् उदसृज्यत (नूनम्) ।

व्याख्या—करपदाऽऽननलोचननामभिः=हस्तपादमुखनयनसंज्ञकैः, शत-
दलैः=कमलैः, चिरात्=बहुकालात् प्रभृति, पीतचरं=रसवशात् पूर्वपीतं,
बहु=भूरि, रविमहः=सूर्यतेजः, सुतनोः=सुन्दर्या दमयन्त्याः, विरहज्वरे=
वियोगज्वरावस्थायाम्, अनिशतापमिपात्=निरन्तरोष्मच्छलात्, उदसृज्यत=
उत्सृष्टम् (नूनम्) ।

अनुवाद—हाथ, पैर, मुख और नेत्र नामवाले कमलोने चिरकालसे पहले
पीये गये अधिक सूर्यके तेजको दमयन्तीके वियोगज्वरकी अवस्थामें निरन्तर
तापके बहानेसे छोड़ दिया है क्या ? ऐसा प्रतीत होता है ।

टिप्पणी—करपदाऽऽननलोचननामभिः=करी च पदे च आननं च लोचने
च करपदाऽऽननलोचनं, “द्वन्द्वश्च प्राणितूर्यसेनाऽङ्गानाम्” इस सूत्रसे प्राण्यङ्ग
होनेसे समाहारमें द्वन्द्वसमास, करपदाऽऽननलोचनं नामानि येषां तानि, तैः
(बहु०) । शतदलैः=शतं दलानि येषां तानि, तैः (बहु०) । यहाँपर शत
पद बहुत्वका उपलक्षक है । “सहस्रपत्रं कमलं शतपत्रं कुशेशयम्” इत्यमरः ।
पीतचरं=पूर्व पीतम्, पीत शब्दसे “भूतपूर्वं चरट्” इम सूत्रसे चरट् प्रत्यय ।
रविमहः=रवेर्महः (प० त०) । सुतनोः=शोभना तनुर्यस्याः सा सुतनुः,
तस्याः (बहु०) । विरहज्वरे=विरहस्य ज्वरः, तस्मिन् (प० त०) । अनिश-
तापमिपात्=अनिशं (यथा तथा) तापः (मुष्मुषा०), तस्य मिषं, तस्माद्
(प० त०) । उदसृज्यत=उद्+सृज्+लङ् (कर्ममें) । इस पद्यमें कमलोंका

दमयंतीके कर-चरण आदिमे नाममात्रका भेद है, रूपभेद नहीं है—इस प्रकारसे अभेदकी उक्तिसे अतिशयोक्ति है, अतिशयोक्तिमूल पूर्वपीत सूर्यतेजके वमनकी उत्प्रेक्षा है, वह तापके बहानेसे कहनेसे अपह्नुति है । इस प्रकार भङ्कुर अलङ्कार है ॥ १७ ॥

उदयति स्म तदद्भुतभालिभिर्धरणिभृद्भुवि तत्र विमृश्य यत् ।

अनुमितोऽपि च बाष्पनिरीक्षणाद्व्यभिचचार न तापकरो नल ॥१८॥

अन्वय —आलिभि तत्र धरणिभृद्भुवि विमृश्य बाष्पनिरीक्षणात् अनुमित अपि तापकर नल (अनलो वा) यत् न व्यभिचचार तत् अद्भुतम् उदयति स्म ।

व्याख्या—आलिभि =सन्धीभि, तत्र=तस्या, धरणिभृद्भुवि=राजपुत्र्या भूम्या, पर्वतभूमौ च, विमृश्य=विचार्य, व्याप्तिमनुसंधायेति भाव । बाष्प-निरीक्षणात्=अधुलिङ्गदशनात् धूमदशनात् च, अनुमित अपि=तर्कित अपि, लिङ्गाऽवधारित अपि, तापकर =संतापजनक, नल =नैपथ्य, पक्षा-स्तरे अनल (अग्नि), यत्, न व्यभिचचार=न अन्यथा बभूव, निश्चयज्ञान बभूवेति भाव । तत्, अद्भुतम्=आश्चर्यम्, उदयति स्म=उपपन्नम् ।

अनुवाद—जैसे पर्वतकी भूमिमे व्याप्तिका अनुसन्धान करके धूमको देखनेसे अनुमित, ताप करनेवाले अग्निका निश्चय किया जाता है, वैसे ही सखियोंने राजकुमारी दमयंतीमें विचार करके आँसूको देखनेसे तर्कित, संताप करनेवाले नलका निश्चय कर लिया, यह आश्चर्य हुआ है ।

टिप्पणी—धरणिभृद्भुवि=धरणि विभर्तीति धरणिभृत्, धरणि+भृ+विप् (उपपद०), पर्वत वा राजा भीम । धरणिभृतो भवतीति धरणीभृद्भू, तस्याम्, धरणिभृत्+भू+विप् (उपपद०)+ङि । पर्वतभूमिमे वा राजकुमारी दमयंतीमे । विमृश्य=वि+मृश्+क्त्वा (ह्यप्) । बाष्पनिरीक्षणात्=बाष्पस्य (धूमस्य, अधुण वा) निरीक्षण, तस्मात् (य० त०) । धूमाँको देखनेसे वा आँसूको देखनेसे । अनुमित =अनु+मा+क्त । तापकर =ताप करोतीति तद्वेतु, ताप+कृ+ट्, “कृजो हेतुताच्छीत्याऽऽनुलोम्येषु” इससे ट् प्रत्यय । व्यभिचचार=वि+अभि+चर+लिट्+तिप् । उदयति स्म=उद्-उपसर्गपूर्वक “अय गतो” धातुसे ‘स्म’ के योगमे भूत अर्थमे लट् । “अनुदात्तेत्यलक्षणमात्मनेपदमनित्यम्” इस परिभाषाको आश्रय करके परस्मैपद हुआ है, यह महाभारतपाठ्याय मल्लिनाथका मत है । नारायण पण्डित

के मतमें “इट किट कटी गती” यहाँपर कटि + ई ऐसा न्यास कर ‘ई’ धातुसे परस्मैपदमें लट् । यह मत भट्टोजिदीक्षितसे भी सम्मत है । दमयन्तीका यह सन्ताप नलकी चिन्तासे उत्पन्न है, यह बात उनके आँसूको देखनेसे सखियोंने भाँप लिया, यह अभिप्राय है । धूमरूप लिङ्गको देखनेसे अनल (अग्नि) का ज्ञान होता है, वह अव्यभिचारि (अविसंवादी) है, ऐसे विरोधका अश्रुरूप लिङ्गसे सन्ताप करनेवाले नलका निश्चय किया, ऐसा आभास होनेसे विरोधाऽऽभास अलङ्कार है । वह श्लेषसे अनुप्राणित है । “तापकरो नलः” यह शब्दश्लेष है । अन्यत्र अर्थश्लेष है । अपि विरोधका चोतक है ॥ १८ ॥

हृदि विदर्भभुवं प्रहरञ्शरं रतिपतिर्निषधाऽधिपतेः कृते ।

कृततदन्तरगस्वदृढव्ययः फलदनीतिरमूच्छंदलं खलु ॥ १९ ॥

अन्वयः—निषधाऽधिपतेः कृते विदर्भभुवं हृदि शरं प्रहरन् रतिपतिः कृततदन्तरगस्वदृढव्ययः फलदनीतिः अलम् अमूच्छन्तु खलु ।

व्याख्या—निषधाऽधिपतेः=नलस्य, कृते=निमित्ते, विदर्भभुवं=वैदर्भी, दमयन्तीम्, हृदि=हृदये, शरं प्रहरन्=प्रहारं कुर्वन्, रतिपतिः=कामः, कृततदन्तरगस्वदृढव्ययाः=विहितभैमीहृदगताऽऽत्मगादढुःखः, अत एव फलदनीतिः=उत्पद्यमानदुर्नीतिः सन्, अलम्=अत्यन्तम्, अमूच्छन्तु=अवच्छन्तु, मूर्च्छितश्च, खलु=निश्चयेन ।

अनुवाद—नलको प्रहार करनेके लिए दमयन्तीको हृदयमें प्रहार करता हुआ कामदेव दमयन्तीके हृदयमें स्थित अपनेको भी दृढ व्यथा उत्पन्न कर दुर्नीति प्रकट होनेसे अत्यन्त बढ़ गया, (मूर्च्छित) हुआ ।

टिप्पणी—निषधाऽधिपतेः=निषधानाम् अधिपतिः, तस्य (प० त०) । कृते=“अर्थे कृते च शब्दो द्वौ तादर्थ्येऽव्ययसंज्ञितौ ।” विदर्भभुवं=विदर्भत् भवतीति विदर्भभूः, ताम्, विदर्भं + भू + त्रिप् + अम् (उपपद०) । प्रहरन्=प्र + हृ + लट् (शतृ) । रतिपतिः=रतेः पतिः (प० त०) । कृततदन्तरगस्वदृढव्ययः=तस्या अन्तरम् (प० त०), तस्मिन् गच्छतीति तदन्तरगः, तदन्तर + गम् + ङः (उप०), तदन्तरगश्चासौ स्वः (क० घा०), दृढा चाऽसौ व्यथा (क० घा०), तदन्तरगस्वस्य दृढव्यया (प० त०), कृता तदन्तरगस्वदृढव्यया येन सः (बहु०) । फलदनीतिः=न नीतिः अनीतिः (नञ्०), फलन्ती अनीतिर्यस्य सः (बहु०) । अमूच्छन्तु=“मुच्छा मोहसमुच्छ्राययोः” इस

घातु से लङ् + त । इस पद्यमे श्लेष और प्रतीयमानोत्प्रेक्षाका अङ्गाङ्गिभाव-
मे मङ्कुर है ॥ १९ ॥

विधुरमानि तथा यदि भानुमान्, वयमहो । स तु तद्दृश्यतया ।

अपि वियोगभराऽस्फुट स्फुटीकृतदृश्यत्वाजिज्वलदशुभि ॥ २० ॥

अन्वय — तथा विधु भानुमान् अमानि यदि । तु स वियोगभराऽस्फुटन-
स्फुटीकृतदृश्यत्वं तद्दृश्यम् अपि कथं तथा अशुभि अजिज्वलत् अहो ।

टिप्पणी—यथा = दमयन्त्या, विधु = चंद्र, भानुमान् = सूर्य, अमानि
यदि = यत्तश्चेत् विरहिण्यास्तत्र चित्रम् । तु = किंतु, स = विधु, दमयन्त्या
सूर्यत्वाऽभिमत इति भावः । वियोगभराऽस्फुटनस्फुटीकृतदृश्यत्वं = विरहभारावि-
भारणव्यक्तीकृतसूर्यकान्तत्वं तद्दृश्यम् = दमयन्तीहृत्, तद्रूप सूर्यकान्तमपीत्यर्थः ।
कथं = केन प्रकारेण, तथा = तेन प्रकारेण, सूर्यवदित्यर्थः । अशुभि = स्फुटे
जोभि, अजिज्वलत् = ज्वलितवान्, अहो = आश्चर्यम् ।

३ नुवाच—दमयन्तीने चन्द्रमाको सूर्य मान लिया है, परंतु उन चंद्रमाने
वियोगके भारसे विदीन न होनेसे स्पष्ट रूपसं सूर्यकान्त मणिरूप दमयन्तीके
हृदयको भी कैसे सूर्यके समान अपने तेजासे जला दिया है ? आश्चर्य है ।

टिप्पणी—भानुमात्र = प्रकाशता भानव सन्ति यस्य स, भानु + मतुप +
सु । “भानु करो मरीचि स्त्रीपुंसयोर्द्विधिति स्त्रियाम्” इत्यमरः । अमानि =
मन् + लृङ् (वर्ममे) + त । वियोगभराऽस्फुटनस्फुटीकृतदृश्यत्वं = वियोगस्य
भर (य० त०), तेन अस्फुटनम् (तृ० त०), अस्फुट स्फुट यथा सम्पद्यते तथा
कृत स्फुटीकृत, स्फुट + च्चि + कृ + क्त । दृशदो भावो दृश्यम्, दृष +
त्वं । स्फुटीकृत दृश्यत्वं यस्य तत् (बहु०), वियोगभराऽस्फुटनेन स्फुटकृतदृश्यत्वं
(तृ० त०), तत् । तद्दृश्यम् = तस्या हृदयम् (य० त०) । अजिज्वलत् = ज्वल
+ णिच् + लृङ् + तिप् । चन्द्रमा विरहियोको उद्दीपक होनेसे भले ही सूर्यक
समान ताप करे, परंतु सूर्यकान्त मणिने समान दमयन्तीके हृदयको तपाना
आश्चर्यकी बात है, यह अभिप्राय है ॥ २० ॥

हृदयदत्तसरोरुह्या तथा क्व सदास्तु वियोगनिमग्नया ।

प्रियधनु परिरम्य हृदा रति किमनुमर्तुं शेत चितार्जविपि ? ॥ २१ ॥

अन्वय — वियोगनिमग्नया हृदयदत्तसरोरुह्या तथा सदा क्व अस्तु ?
(यद्वा) रति हृदा प्रियधनु परिरम्य अनुमर्तुं चितार्जविपि अशेत किम् ?

व्याख्या—वियोगनिमग्नया=विरहाऽग्निमग्नया, अत एव हृदयदत्त-
सरोरुहया=वक्षोनिक्षिप्तपद्मया, तथा=दमयन्त्या, सदृक्=सदृशी स्त्री, नव=
कुत्र, अस्तु=भवतु, न क्वापीति भावः । यद्वा रति =कामपत्नी, हृदा=
वक्षसा, प्रियधनुः=दयितपुष्प, कमलमिति भावः, परिरम्भ्य=आलिङ्ग्य,
अनुमर्तुम्=अनुमरणं कर्तुं, चितार्चिपि=चिताऽनले, अशेत किम्=शयिता
किम् ? मृतं पतिमनुगतुं चिताऽग्नौ शयाना साक्षाद्रतिरेवेयमित्युत्प्रेक्षा । काम-
ज्वराऽनलस्तथा प्रज्वलतीति भावः ।

अनुवाद—नलके विरहमे निमग्न अत एव हृदयमें कमलको रखनेवाली
दमयन्तीके सदृश कहाँ होगी ? अथवा यह रति ही हृदयसे प्रियके धनु (कमल)-
को आलिङ्गन कर प्रिय (कामदेव) का अनुगमन करनेके लिए चिताकी
आगमें सोई थी क्या ?

टिप्पणी—वियोगनिमग्नया=वियोगे निमग्ना, तथा (स० त०) । हृदया-
दत्तसरोरुहया=हृदये दत्तम् (स० त०), हृदयदत्तं सरोरुहं यया सा, तथा
(बहु०) । सदृक्=समाना दृश्यते इति, समान उपपद-पूर्वकं दृष्ट्वा घातुसे
“समानान्ययोश्चेति वाच्यम्” इस वातिकसे क्विन् प्रत्यय और “दृग्दृशवतुषु”
इससे समान शब्दके स्थानमें “स”भाव । प्रियधनुः=प्रियस्य धनुः, तत्
(प० त०) । परिरम्भ्य=परि + रम्भ् + क्त्वा (ल्यप्) । अनुमर्तुम्=अनु +
मृश् + तुमुन् । चितार्चिपि=चिताया अर्चि, तस्मिन् (प० त०) । अशेत =
शीङ् + लङ् + त । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ २१ ॥

अनलमावमियं स्वनिवासिनो न विरहस्य रहस्यमबुद्धयत ।

प्रशमनाय विधाय तृणान्यसूज्ज्वलति तत्र यदुज्जितुमेहत ॥ २२ ॥

अनुवाद—इयं स्वनिवासिनो विरहस्य रहस्यम् अनलमावं न अबुद्धयत ।
यत् तत्र ज्वलति (सति) प्रशमनाय असून् तृणानि विधाय उज्जितुम्
ऐहत ।

व्याख्या—इयं=दमयन्ती, स्वनिवासिनः=आत्मनिष्ठस्य, विरहस्य =
नलवियोगस्य, रहस्यं = निगूढं, शमीवह्निवदिति शेषः । अनलभावम्=
अग्नित्वं, नलरहितत्वं च, न अबुद्धयत =न अजानत् । यत्=यस्मात्कारणात्,
तत्र=तस्मिन् विरहे, ज्वलति=दीप्यमाने सति, प्रशमनाय=निर्वापनाय,
प्रज्वलनप्रतिकाराऽर्थमिति भावः । असून्=निजप्राणान्, तृणानि विधाय=
तृणप्रायान्कृत्वा । उज्जितुं=त्यक्तुं प्रक्षिप्तुं च । ऐहत=ऐच्छत् । विरहस्य

अग्निस्त्वज्ञाने कथं तच्छान्तये तत्र तृणप्रक्षेप इति भावः । विरहदुःखान्मर्तुमैच्छ-
दिति तात्पर्यार्थः ।

अनुवाद—दमयन्तीने अपनेमें विद्यमान वियोगके गुप्त वल्लिभावको अथवा
नलरहित तारको नहीं जाना, क्योंकि वियोगरूप अग्निके जलनेपर उसको
बुतानेके लिए अपने प्राणीको तृणप्राय बनाकर छोड़नेके वा झोकनेके लिए
इच्छा की ।

टिप्पणी—स्वनिवातिन =स्वे निवसतीति स्वनिवासी, तस्य, स्व +
नि + वस + णिनि + डस् (उपपद०) । रहस्य = रहसि भव, तम्, रहस् +
यत् + अम् । अनलभावम् = अनलस्य भाव, तम् (प० त०), अथवा नलस्य
भाव (प० त०), न नलभाव, तम् (नञ०) । अबुध्यत = बुध् + लङ् + त ।
उवलति = उवल + लट् (दातृ) + ङि । विधाय = वि + धा + क्त्वा (ल्यप्) ।
ऐहत् = ईह + लङ् + त । दमयन्ती नलके विरहको अग्नि जानती तो क्यों
उससे अपने प्राणरूप तृणको डाल देती ? दमयन्तीने विरहके दुःखसे मरनेकी
इच्छा की, यह तात्पर्य है ॥ २२ ॥

प्रकृतिरेतु गुण स न योयितां कथमिमां हृदय मृदु नाम यत् ?

तद्विपुलि कुसुमेरपि ध्रुवता सुबिबृत विबुधेन मनोभुवा ॥ २३ ॥

अर्थ—योयिता हृदय मृदु नाम (इति) यत् स प्रकृति गुण इमा
कथं न एतु ? तत् कुसुमे अपि ध्रुवता विबुधेन मनोभुवा सुबिबृतम् ।

व्याख्या—योयिता = स्त्रीणां, हृदयम् = अन्तःकरण, मृदु = कोमल,
नाम = प्रसिद्धो, इति यत्, स, प्रकृति = प्रकृतिसिद्ध, गुण = सार्वगुण,
इमा = दमयन्ती, कथं = केन प्रकारेण, न एतु = न प्राप्नोतु, प्राप्नोतु देवतस्य ।
कुत ? तत् = मृदुत्व, कुसुमे अपि = पुष्पेरपि बाधे, ध्रुवता = कम्पयता,
“ध्रुवता” इति पाठे पीठयता इत्यर्थः । विबुधेन = देवेन विदुषा च, मनोभुवा =
कामेन, सुबिबृत = सम्यग्गम्यास्वातम् ।

अनुवाद—स्त्रियो का हृदय कोमल होता है, ऐसी जो प्रसिद्धि है, वह
प्रकृतिसिद्ध सार्वगुण गुण दमयन्तीको क्यों नहीं प्राप्त करेगा ? (प्राप्त ही
करेगा) उस कोमलताको कूलरूप बाधोसे भी कम्पित करनेवाले देवता वा
विद्वान् कामदेवने अच्छी तरह स्पष्ट कर दिया ।

टिप्पणी—स = यहाँपर विधेय गुणका प्रधानतासे पुल्लिङ्गता है । एतु =
इण् + लोट् + तिप् । ध्रुवता = ध्रुवोतीति ध्रुवन्, तेन, ध्रूव् + लट् (दातृ) +

टा । “दुन्वता” ऐमे पाठमे दुनोतीति दुन्वन्, तेन, (टु) दु + लट् (शट्) + टा । मुविवृतम् = मु + वि + वृ + क्त । दमयन्तीका हृदय फूलसे भी सुकुमार है, यह इस पद्यका तात्पर्य है ॥ २३ ॥

रिपुतरा भयनादविनिर्यती विधुरुचिर्गृहजालविलैर्नु ताम् ।

इतरयाऽऽत्मनिवारणशङ्कया ज्वलयितुं विसवेषधराऽविशत् ॥ २४ ॥

अन्वयः—रिपुतरा विधुरुचिः भवनात् अविनिर्यती तां ज्वलयितुम् इतरया आत्मनिवारणशङ्कया विसवेषधरा (सती) गृहजालविलैः अविशत् नु ?

व्याख्या—रिपुतरा = शत्रुतरा, अतिद्वेषिणीति भावः । विधुरुचिः = चन्द्र-प्रभा, भवनात् = निकेतनात्, अविनिर्यतीम् = अनिर्गच्छन्ती, तां = दमयन्ती, ज्वलयितुं = सन्तापयितुम्, इतरया = निजरूपेण प्रवेशे, आत्मनिवारण-शङ्कया = स्वप्रवेशनिषेधभीत्या, विसवेषधरा = मृणालनेपथ्यधारिणी सती, गृहजालविलैः = गवाक्षच्छिदैः, अविशत् नु = प्रविष्टा किम् ?

अनुवाद—दमयन्तीका अत्यन्त द्वेष करनेवाली चन्द्रकान्ति अपने रूपसे प्रवेश करनेपर अपने निवारणकी आशङ्कासे मृणालका वेश धारण करके भवनसे बाहर न निकलनेवाली दमयन्तीको सन्ताप करनेके लिए भवनकी गिड़कीके छेदसे प्रविष्ट है क्या ? ऐसा मालूम होता है ।

टिप्पणी—रिपुतरा = रिपु + तरप् + टाप् । विधुरुचिः = विधोः रुचिः (प० त०) । भवनात् = अपादानमे पञ्चमी । अविनिर्यती = न विनिर्यती, ताम् (नञ्०) । ज्वलयितुं = ज्वल + णिच् + तुमुन् । इतरया = इतर + घाल् । आत्मनिवारणशङ्कया = आत्मनो निवारणं (प० त०), तस्य शङ्का, तथा (प० त०) । विसवेषधरा = विसस्य वेषः (प० त०), तस्य धरा (प० त०) । गृह-जालविलैः = गृहस्य जालं (प० त०), तस्य विलानि, तैः (प० त०) । अवि-शत् = विश + लट् + तिप् । मदन-तापको हटानेके लिए शीतोपचारके कारण-भूत मृणालके अङ्कुर भवनके भीतर रही हुई दमयन्तीको पीड़ित करनेके लिए गुप्त रूपसे प्रविष्ट चन्द्रकिरणों के समान प्रतीत होते थे, यह तात्पर्य है । इन पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ २४ ॥

हृदि विदग्धभुवोऽभ्रभृति स्फुटं विनमदास्यतया प्रतिविम्बितम् ।

मुखदृगोष्ठमरोपि मनोभुवा तदुपमाकुमुमान्यपिलाः शराः ॥ २५ ॥

अन्वयः—विदग्धभुवो विनमदास्यतया अभ्रभृति हृदि स्फुटं प्रतिविम्बितं मुखदृगोष्ठ मनोभुवा तदुपमाकुमुमानि अलिङ्गाः शराः अरोपि ।

व्याख्या—विदर्भभुव = वैदर्भ्या, दमयत्या । विनमदास्मृतया = नम्रा ननस्वेन हेतुना, अश्रुमृति = नयनजलधारिणि, अश्रुसिक्त इति भावः । हृदि = उरस्थले, स्फुट = व्यक्त, प्रतिबिम्बित = प्रतिफलित वैमल्यादिति शेषः । मुखदण्डोष्ठ = वदननयनाधर, मनोभुवा = कामेन, तदुपमाकुसुमानि = तदी-
पश्यपुष्पाणि, कमल, नीलकमले, बन्धूकपुष्पे च, पञ्चधा स्थितानीति भावः । अञ्जिला = समस्ता, पञ्चाऽपीति भावः । शरा = बाणा, अरोपि = रोपितम् ।

अनुवाद—दमयन्तीके नम्रमुख होनेसे आँसुओंसे सिक्त हृदयमें व्यक्त रूपसे प्रतिबिम्बित मुख, नेत्र और ओष्ठको कामदेवने उनके उपमाके फलोंको (कमलको दो नीलकमलोंको और दो बंधुक पुष्पोंको) पाँचो बाणोंके रूपमें आरोपित कर दिया ।

टिप्पणी—विदर्भभुव = विदर्भ + भू + विवप् + क्त । विनमदास्मृतया = विनमत् आस्य यस्या सा विनमदास्या (बहु०), तस्या भावस्तत्ता, तथा विनमदास्या + तल् + टाप् + टा । अश्रुमृति = अश्रु विमर्तीति, तस्मिन् अश्रु + मृ + विवप् + क्त । मुखदण्डोष्ठ = मुख च दण्डौ च ओष्ठौ च, प्राप्यञ्ज होनेसे “ब्रह्म प्राणितूर्यसेनाऽङ्गानाम्” इस सूत्रसे समाहारमे द्वन्द्वः । तदुपमा-
कुसुमानि = उपमाया कुसुमानि (प० त०), तस्य उपमाकुसुमानि (प० त०) । अरोपि = रह + णिच् + लुङ् + त (कर्ममे) । दमयन्तीके अश्रुसिक्त वल-
स्थलमे प्रतिबिम्बित मुख, दो नेत्र और दो ओष्ठ—ये पाँच अवयव कामदेवके आरोपित पाँच बाणोंके समान देखे गये, यह तात्पर्य है । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ २५ ॥

विरहपाण्डुकपोलतले विधुर्व्यधित भीमभुव प्रतिबिम्बित ।

अनुपलक्ष्यसिताऽश्रुतया मुख निजसख सुखमञ्जुमृगार्पणात् ॥ २६ ॥

अन्वय - विधु भीमभुवो विरहपाण्डुकपोलतले प्रतिबिम्बित अनुपलक्ष्य-
सिताऽश्रुतया मुखम् अञ्जुमृगाऽपणात् मुख निजसख व्यधित ।

व्याख्या—विधु = चन्द्र, भीमभुव = दमयन्त्या, विरहपाण्डुकपोलतले =
वियोगपाण्डुरगण्डफलके, प्रतिबिम्बित = प्रतिफलित सन्, अनुपलक्ष्यसिताऽश्रु-
तया = दुलक्ष्यमुन्नकिरणतया, सुखम् = अनायासम्, अञ्जुमृगाऽपणात् =
कलङ्कहरिणसमर्पणात्, मुख = दमयन्तीवदन, निजसख = स्वमित्र, स्वसदृश
कलङ्कि, व्यधित = विहितवान् ।

अनुवाद—चन्द्रमाने वियोगसे पाण्डुवर्णवाले दमयन्तीके कपोलमें प्रति-
विम्बित होकर समानवर्ण होनेसे सफेद किरणोके नहीं देखे जानेसे अनायास-
पूर्वक अपने कलङ्करूप मृगको अपर्ण कर दमयन्तीके मुखको अपना मित्र (स्व-
सदृश कलङ्कयुक्त) बनाया ।

टिप्पणी—भीमभूवः=भीमाद्भवतीति भीमभूः, तस्याः भीम+भू+
विवप् (उपपद०) +ङ् । विरहपाण्डुकपोलतले=विरहेण पाण्डु (तृ० त०),
कपोलस्य तलम् (प० त०), विरहपाण्डु च तत् कपोलतलं, तस्मिन्
(क० घा०) । अनुपलक्ष्यसितांशुतया=न उपलक्ष्याः (नञ्०), अनुपलक्ष्याः
सिता अंशवो यस्य सः अनुपलक्ष्यसितांशुः (बहु०), तस्य भावस्तत्ता, तथा,
अनुपलक्ष्यसितांशु + तल् + टाप् + टा । सुखं (क्रि० वि०) । अङ्कमृगाऽपंणात्
=अङ्कश्चाऽसौ मृगः (क० घा०), तस्य अपर्णं, तस्मात् (प० त०) ।
निजसखं=निजस्य सखि, तद् (प० त०) । व्यधित=वि + धा + लुङ् + त ।
दोषी लोग अपने संसर्गी निर्दोषको भी अपने दोषको संक्रान्त करके अपने
समान बनाते हैं, यह अभिप्राय है । इस पद्यमें चन्द्रमाकी दमयन्तीके कपोलकी
सदृशतासे सामान्य अलङ्कार है । जैसे कि “सामान्यं प्रकृतस्याऽन्यतादात्म्यं
सदृशैर्गुणैः ।” १० + ११६ (सा० द०) ॥ २६ ॥

विरहतापिनि चन्दनपांसुभिर्वपुषि साऽपितपाण्डिममण्डना ।

विपधराऽऽभविसाऽऽभरणा दधे रतिपतिं प्रति शम्भुविभीषिकाम् ॥ २७ ॥

अन्वयः—सा विरहतापिनि वपुषि चन्दनपांसुभिः अपितपाण्डिममण्डना
विपधराऽऽभविसाऽऽभरणा (सती) रतिपतिं प्रति शम्भुविभीषिकां दधे ।

व्याख्या—सा=दमयन्ती, विरहतापिनि=वियोगसन्तप्ते, वपुषि=
स्वशरीरे, चन्दनपांसुभिः=श्रीखण्डरजोभिः, अपितपाण्डिममण्डना=सम्पादित-
पाण्डुत्वाऽलङ्कारा, विपधराऽऽभविसाऽऽभरणा=संपतुल्यमृणालाऽलङ्कारा सती,
रतिपतिं प्रति=कामदेवं प्रति, शम्भुविभीषिकां=शम्भुरेवेयमिति भयोत्पादनं,
दधे=दधार, नूनमिति शेषः ।

अनुवाद—दमयन्तीने वियोगसे सन्तप्त अपने शरीरमें चन्दनके चूर्णोंसे
पाण्डुत्वरूप अलङ्कारको सम्पादित कर सपके सदृश मृणालको आभरण बनाती
हुई कामदेवके प्रति “यह शम्भु ही है” इस प्रकार मानो भयको उत्पन्न किया ।

टिप्पणी—विरहतापिनि=विरहेण तपतीति तच्छीलं विरहतापि, तस्मिन्,
विरह + तप + णिनि (उपपद०) +ङि । चन्दनपांसुभिः=चन्दनस्य पांसवः,

तं (प० त०) । अपितपाण्डिममण्डना=पाण्डोर्भावि पाण्डिमा, पाण्डु शब्दसे “पृश्नादिभ्य इमनिज्वा” इस सूत्रसे इमनिच प्रत्यय । अपित पाण्डिमा एव मण्डन यस्या सा (बहु०) । विपधराऽऽभविषाऽभरणा=धरतीति धर, धृन् + अच् विपस्य धर (प० त०), विपधरस्येव आभा यस्य तद् (अधिकरण बहु०), विपधराऽऽभ विभम् एव आभरण यस्या सा (बहु०) । रतिपति=रने पति, तम् (प० त०), “प्रति”के योगमे द्वितीया । शम्भु-विभीषिका=शम्भोविभीषिका ताम् (प० त०) । दधे=धा + लिट् + त । इस पद्यमे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है ॥ २७ ॥

विनिहित परितापिनि चन्दन हृदि तया भृतबुद्बुदभावभी ।

उपनमन् मुहुद हृदयेशय विधुरिवाऽङ्कगतोदुपरिग्रह ॥ २८ ॥

अन्वय -तया परितापिनि हृदये विनिहित भृतबुद्बुद चन्दन मुहुद हृदये-
वायम् उपनमन् अङ्कगतोदुपरिग्रह विधु इव आरभी ।

व्याख्या—तया=दमयत्या, परितापिनि=विरहसन्तप्ते, हृदये=स्व-
यक्षति, विनिहित=निक्षिप्त, भृतबुद्बुदम्=अनिववायजल, चन्दन=
श्रीलण्डद्रव, मुहुद=मित्र, हृदयेशय=कामदेवम्, उपनमन्=उपसर्पन् ।
अङ्कगतोदुपरिग्रह = निकटस्थतारकापरिकर, विधु इव=चन्द्र इव, आरभी
=धुशुभे ।

अनुवाद—दमयतीने विरहते स तप्त अपने हृदयमे रखला गया बुलबुला
वाला-चन्दनका द्रव अपने मित्र कामदेवके पास जाता हुआ निकटस्थ ताराओंसे
पुक्त चन्द्रमाके समान शोभित हुआ ।

टिप्पणी—परितापिनि=परि + तप + णिनि + टि । भृतबुद्बुद=भृतो
बुद्बुदो येन तत् (बहु०) । हृदयेशयम्=हृदये शेत् इति हृदयेशय, तम् ।
हृदय उपपदपूर्वक “शोऽस्वप्ने” घातुसे “अधिकरणे शेते” इस सूत्रसे अच
प्रत्यय (उपपद०) + अम् । “क्षयवामवामिष्वकालात्” इससे अङ्कु । उपनमन्
=उप + नम् + णट् (णृ०) + सु । अङ्कगतोदुपरिग्रह = अङ्क गत (द्वि०
त०), अङ्कगत उद्गति एव परिग्रह यस्य स (बहु०) । आरभी=आङ् +
भा + लिट् + तिप् । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ २८ ॥

स्मरहृता-जनदीपितया तया बहु मुहु सरस सरसोदृम् ।

अधितुमर्धपथे ऋतमन्तरा भसितनिमित्तमर्भरमुज्जितम् ॥ २९ ॥

अन्वयः—स्मरहुताऽग्निदीपितया तथा बहु सरसं सरसीरुहं मुहुः श्रयितुम् अर्धपथे कृतम् अन्तरा श्वसितनिमित्तममरम् उज्जितम् ।

व्याख्या—स्मरहुताऽग्निदीपितया = कामाऽग्नितप्तया, तथा = दमयन्त्या, बहु = अधिकं, सरसम् = आर्द्रं, सरसीरुहं = कमलं, मुहुः = वारं वारं, श्रयितुं = सेवितुं, गैत्यायेति शेषः । अर्धपथे = अर्धमार्गे, कृतम् = आनीतं सन्, अन्तरा = मध्ये, श्वसितनिमित्तममरं = दमयन्तीनिःश्वासकृतममर-मद्वं मत्, उज्जितं = त्यक्तं, वैरस्यादिति शेषः । तथोष्णो दमयन्त्या निःश्वास इति भावः ।

अनुवाद—कामाऽग्निसे संतप्त दमयन्तीसे अधिक आर्द्रं कमलको वारं-वार गैत्यके लिए सेवा करनेके लिए आधे मार्गमें लाये जानेपर मध्यमें उनके लम्बे श्वाससे सूखकर ममरं शब्दवाले उसको उन्होंने छोड़ दिया ।

टिप्पणी—स्मरहुताऽग्निदीपितया = स्मर एव हुताशनः (रूपक०), तेन दीपिता, तथा (तृ० त०) । श्रयितुं = श्रिञ् + तुमुन् । अर्धपथे = पथ अर्धम् अर्धपथम्, तस्मिन्, “अर्धं नपुंसकम्” इस सूत्रसे समास, “ऋक्पूरव्यूषयामानधे” इससे समामासन्त अप्रत्यय । श्वसितनिमित्तममरं = श्वसितेन निमित्तः (तृ० त०), श्वसित निमित्तो ममरो यस्य तत् (बहु०), “अथ ममरः । श्वनिते वस्त्रपर्णानाम्” इत्यमरः । उज्जितम् = उज्जि + क्तः (कर्म०) । इस पद्यमें दमयन्तीके गमं निःश्वाससे सूखकर कमलका ममरं शब्दयुक्त होनेके असम्बन्धमें भी सम्बन्धकी उक्तिसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ २९ ॥

प्रियकरग्रहमेवमवाप्स्यति स्तनयुगं तव ताम्यति किन्त्विति ।

जगदतुनिहिते हृदि नीरजे दवयुकुड्मलनेन पृथुस्तनीम् ॥ ३० ॥

अन्वयः—हृदि निहिते नीरजे दवयुकुड्मलनेन पृथुस्तनी “तव स्तनयुगम् एवं प्रियकरग्रहम् अवाप्स्यति किं तु ताम्यति” इति जगदतुः (नूनम्) ।

व्याख्या—हृदि = बध्मि, निहिते = न्यस्ते, दमयन्त्येति शेषः । नीरजे = कमले, दवयुकुड्मलनेन = पश्तापमुकुटनेन, पृथुस्तनी = विशालकुचां, दमयन्तीमिति भावः । तव = भवत्या, स्तनयुगं = कुचयुग्मम् (कर्तृपदम्), एवम् = अनेन प्रकारेण, प्रियकरग्रहं = नन्पाणिमम्बन्धम्, अवाप्स्यति = प्राप्स्यति, किं तु = किमर्थं, ताम्यति = ग्लायति, इति, जगदतुः = कथयामासतुः, नूनमिति शेषः ।

अनुवाद—दमयन्तीके वक्षस्थलमें गवसे गये दो कमजोरे सन्तापसे सिकुड़ कर दमयन्तीको “तुम्हारे दो पयोधर इसी प्रकारसे प्रियके हाथके ग्रहणको प्राप्त करेंगे, वयो ग्लानियुक्त हो रहे हैं ?” मानो ऐसा वचन कहा ।

टिप्पणी—नीरजे = नीर + जन् + ड (उपपद०) + जी । दवधुकुड्मल-
नेन = दवन दवधु , “ (टु) दु उपतापे ” इस धातुसे टिव् होनेसे “द्वितोऽयुच्”
इस सूत्रसे अयुच् प्रत्यय । दवधुना कुड्मलन, तेन (तृ० त०) । पृथुस्तनी =
पृथु स्तनी यस्या सा, ताम् (बहु०) पृथुस्तन + ङीप् । स्तनपुग = स्तनयो-
युगम् (प० त०) । प्रियकरग्रह = प्रियस्य कर (प० त०), तेन ग्रह , तम्
तृ० त०) । अवाप्स्यति = अव + आप् + लट् + तिप् । साप्स्यति = सम +
लट् + तिप् । इस पद्यमे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ३० ॥

त्वदितरो न हृदाऽपि मया धृत पतिरित्तीव्र नल हृदयेऽयम् ।

स्मरहविर्भुजि बोधयति स्म सा विरहपाण्डुतया निजशुद्धताम् ॥ ३१ ॥

अन्वय — सा हृदयेऽयं नल “त्वदितर पति मया हृदा अपि न धृत”
इति इव निजशुद्धता विरहपाण्डुतया स्मरहविर्भुजि बोधयति स्म ।

व्याख्या — सा = दमयन्ती, हृदयेऽयं = चित्तस्थित, नल = नैपथ्य,
त्वदितर = भवद्भिन्न, पति = स्वामी, मया = दमयन्त्या, हृदा अपि = चित्तेन
अपि, किमुत बाह्येन्द्रियेणेति भाव , न धृत = न चितित, इति = इत्यम्,
इव निजशुद्धता = स्वनिर्दोषता पाण्डुत्व च, विरहपाण्डुतया = वियोगपाण्डुरत्व
व्याजेन, स्मरहविर्भुजि = कामाऽनले, बोधयति स्म = बोधितवती, मदनाऽ
नलनिमाना भूमी अग्निदिग्धेन सीता रामविभ नल स्वशुद्धि बोधयानासेवेति
भाव ।

अनुवाद—दमयन्तीने अपने हृदयमे स्थित नलको “ आपसे भिन्न पतिको
मैंने मनसे भी चित्तन नही किया” इस प्रकार अपनी निर्दोषता या पाण्डुरता
(पीलापन)को वियोगमे पाण्डुभाव होनेसे कामरूप अग्निमे जताया ।

टिप्पणी—हृदयेऽयं = हृदये होने इति हृदयेऽयं , तम् (हृदय + शीङ् +
लट् + अम्) । त्वदितर = त्वत् इतर (प० त०) । निजशुद्धता = शुद्धस्य
भाव । शुद्ध + तल् + टाप् । निजस्य शुद्धता, ताम् (प० त०) । विरहपाण्डु-
तया = पाण्डोर्भाक् , पाण्डु + तल् + टाप्, विरहेण पाण्डुता, तथा (तृ० त०) ।
स्मरहविर्भुजि = स्मर एव हविर्भुक् तस्मिन् (रूपक०) । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा
और रूपककी समुष्टि है ॥ ३१ ॥

विरहतसतदङ्गनिवेशिता कमलिनी निमिषद्वलमुष्टिभिः ।

किमपनेतुमचेष्टत किं पराभवितुमैहत तद्वयुं पृथुम् ॥ ३२ ॥

अन्वयः—विरहतसतदङ्गनिवेशिता कमलिनी निमिषद्वलमुष्टिभिः पृथुं तद्वयुम् अपनेतुम् अचेष्टत किम् ? पराभवितुम् ऐहत किम् ?

व्याख्या—विरहतसतदङ्गनिवेशिता = वियोगसन्तप्तदमयन्तीशरीरनिहिता, कमलिनी = पद्मलता, निमिषद्वलमुष्टिभिः = आनमत्पत्रमुष्टिवन्धैः (करणैः), पृथुं = महान्तं, तद्वयुं = दमयन्तीसन्तापम्, अपनेतुं = दूरीकर्तुं, अचेष्टत किम् = उद्योगं चकार किम् ? पराभवितुं = तिरस्कृतुं, ऐहत किम् = अचेष्टत किम् ? वस्तुनस्तु न किञ्चित्कर्तुं शशाक, प्रत्युत स्वयमेव दग्धेत्यर्थः ।

अनुवाद—वियोगसे सन्तप्त दमयन्तीके शरीरमें रक्खी गई कमलिनीने सङ्कुचितपत्ररूप मुखकेमे वढ़े हुए उनके सन्तापको हटानेकी वा तिरस्कार करनेकी इच्छा की ?

टिप्पणी—विरहतसतदङ्गनिवेशिता = विरहेण तप्तम् (तृ० त०), तस्या अङ्गम् (प० त०), विरहतप्त च तदङ्गम् (क० घा०), तस्मिन् निवेशिता (म० त०) । निमिषद्वलमुष्टिभिः = निमिषन्ति च तानि दलानि (क० घा०), निमिषद्वलानि एव मुष्टयः, तैः (रूपक०) । तद्वयुं = तस्या दवयुः, तम् (प० त०) । अपनेतुम् = अप + नी + तुमुन् । अचेष्टत = चेष्ट + लट् + त । पराभवितुं = परा + भू + तुमुन् । ऐहत = ईह + लट् + त । इम पद्यमें विषय और उत्प्रेक्षा अलङ्कारका अङ्गाङ्गिभाव होनेसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ३२ ॥

इयमनङ्गशरावलपन्नगक्षतदिसःरिवियोगविषादशः ।

शशिकलेव खरांऽशुकराऽदिता करुणनीरनिधौ निदधौ न वम् ? ॥ ३३ ॥

अन्वयः—इयम् अनङ्गशरावलपन्नगक्षतविमारिवियोगविषादशः खरांऽशुकराऽदिता शशिकला इव क करुणनीरनिधौ न निदधौ ?

व्याख्या—इयं = दमयन्ती, अनङ्गशराऽवलपन्नगक्षतविमारिवियोगविषादशः = कामबाणपटुक्तिमपदंशनव्यापिविरहगरलविह्वला मती, खरांऽशुकराऽदिता = नृयंकिरणपीडिता, शशिकला इव = चन्द्रकला इव, कं = जनं, करुणनीरनिधौ = शोकसमुद्रे, न निदधौ = नो निहितवती, सर्वमपि निदधावेति भावः ।

अनुवाद—दमयन्तीने कामदेवकी वाणरङ्गिरूप सर्पके दशनसे कैन्नेवाने वियोगरूप विषसे विह्वल होकर सूर्यकी किरणोमे पीडित चन्द्रकलाकी तरह किस पुरुषको शोक समुद्रमे नहीं डाला ?

टिप्पणी—अनङ्गोत्यादि = अनङ्गस्य द्वारा (प० त०), तेषाम् आवलि (प० त०), सा एव पद्मया (रूपक०), तेषां सत (प० त०), तेन वितारि (तृ० त०) । त्रियोग एव त्रिषम् (रूपक०), अनङ्गस्यरावलिपद्मगप्रतवितारि च तत् त्रियोगविषम् (क० घा०), तेन अवज्ञा (तृ० त०) । खराशुकरा दिता = खरा (तीक्ष्णा) अवज्ञो यस्य स (बहु०) । तस्य करा (प० त०), तै० अदिता (तृ० त०) । शनिकला = गतिन कला (प० त०) । कृष्णनीरनिधि = नीराणां निधि (प० त०), कृष्ण एव नीरनिधि, तस्मिन् (रूपक०) । निदघो = नि + घा + लिट् + त । इमं पद्यमे स्वरक और उपमाका अङ्गाङ्गिभावे सङ्कुर अलङ्कार है ॥ ३३ ॥

ज्वलति ममयवेदनया निजे हृदि तयाऽमृणाललताऽपिता ।

स्वजयिनोऽपया सविघस्ययोर्मलिनताममजद् भुजयोभृशम् ॥ ३४ ॥

अर्थ — तया ममयवेदनया ज्वलति निजे हृदि अगिता आऽमृणाललता स्वजयिनो सविघस्ययो भुजयो त्रयया भृश मलिनताम् अमजत् ।

व्याख्या — तया = दमयन्त्या, ममयवेदनया = यदनज्वरदुःखेन, ज्वलति = सत्तप्ते, निजे = स्वकीये, हृदि = वलमि, अगिता = निहिता, आऽमृणाललता = सरमविसवल्ली, स्वजयिनो = आत्मजेतो, सविघस्ययो = समीपस्थितयो, भुजयो = दमयन्तीबाह्वो, त्रयया = लज्जया इव, भृशम् = अत्यर्थं, मलिनता = मलीममता, विषण्णतामिति भाव । अमजत् = प्राप्तवती ।

अनुवाद — कामज्वरके मत्तापसे जलती हुई अपनी छातीमे दमयन्तीसे रक्खी गई मरस कमललताने अपनेको जीतनेवाले समीपमे स्थित दमयन्तीके दोनों बाहोंकी मानो लज्जासे अत्यन्त विवर्णमाकी धारण किया ।

टिप्पणी—ममयवेदनया = ममयस्य वेदना, तया (प० त०) । ज्वलति = ज्वल + लट् (शतृ) + डि । आऽमृणाललता = मृणालस्य लता (प० त०), आऽमृ चाऽमो मृणाललता (क० घा०) । स्वजयिनो = स्वा जयत इति स्वजयिनो, तयो, स्व + जि + इनि + ओस् । सविघस्ययो = सविघे विष्टुत इति सविघस्यो, तयो, सविघ + स्या + क + ओस् (उपपद०) । मलिनता = मलिनस्य भाव, तत्ता, ताम्, मलिन + तल् + अम् । अमजत् = मज + लङ् +

तिप् । दमयन्तीके बांहोंने मृणाललताको जीत लिया था, इसलिए उन्होंने शीतलताके लिए उनसे छातीमें रखी गई मृणाललता लज्जासे मानों विवर्ण हो गई, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है ॥ ३४ ॥

पिकरुतश्रुतिकम्पिनि शैवलं हृदि तया निहितं विचलद् वभौ ।

सतततद्गतहृच्छयकेतुना हतमिव स्वतनूधनघर्षिणा ॥ ३५ ॥

अन्वयः—तया पिकरुतश्रुतिकम्पिनि हृदि निहितं विचलत् शैवलं स्वतनूधन-
घर्षिणा सतततद्गतहृच्छयकेतुना हतम् इव वभौ ।

व्याख्या—तया = दमयन्त्या, पिकरुतश्रुतिकम्पिनि = कोकिलकूजितश्रवण-
कम्पमाने, विरहत्वादिति शेषः । हृदि = वक्षसि, निहितं = निक्षिप्तं, शैत्याऽर्थ-
मिति शेषः । विचलत् = कम्पमानं सत्, आधारचलनादिति भावः । शैवलं =
शैवलः, स्वतनूधनघर्षिणा = शैवलशरीरभृशसङ्घर्षिणा, शैवलमत्स्ययोद्वयोरपि
जलचरत्वादिति भावः । सतततद्गतहृच्छयकेतुना = निरन्तरभैमीहृदयस्थकाम-
ध्वजेन, मत्स्येनेति भावः, हतम् इव = ताडितम् इव, मत्स्यो हि शैवले घर्षणं
करोतीति भावः । वभौ = शुशुभे ।

अनुवाद—कोयलका कूजित सुननेसे कम्पित अपनी छातीमें दमयन्तीसे
रखी गयी शैवल (सेवार), आधारभूत दमयन्तीकी छातीके कम्पित होनेसे
कम्पित होता हुआ अपने शरीरको अत्यन्त रगड़नेवाली, निरन्तर दमयन्तीके
हृदयमें स्थित कामदेवके ध्वजभूत मछलीसे मानों ताडित होकर शोभित हुआ ।

टिप्पणी—पिकरुतश्रुतिकम्पिनि = पिकरुतं रुतं (प० त०), तस्य श्रुतिः
(प० त०), तया कम्पते तच्छीलं, तस्मिन्, पिकरुतश्रुति + कपि + णिनि + टा
(उपपद०) । विचलत् = वि + चल + लट् + शतृ + सु । स्वतनूधनघर्षिणा =
स्वस्य तनूः (प० त०), घनं घर्षतीति तच्छीलः घनघर्षी, घन + घृष +
णिनि + सु (उपपद०), स्वतन्वा घनघर्षी, तेन (तृ० त०) । सतततद्गत-
हृच्छयकेतुना = तद् गतः (द्वि० त०), सततं तद्गतः (सुप्पुगा०), हृदि
शेते इति हृच्छयः, हृद् + शोङ् + खश् (उपपद०), सतततद्गतश्चाऽसौ हृच्छयः
(क० घा०), तस्य केतुः, तेन (प० त०) । हतं = हन् + क्त + सु । वभौ
= भा + लिट् + तिप् । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ३५ ॥

न छलु मोह्यशेन तदाननं नलमनः शशिकान्तमबोधि तत् ।

इतरयाऽभ्युदये शशिस्ततः कयमसुखवदभ्रमयं पयः ॥ ३६ ॥

अन्वय — नलमन मोहवशेन तदानन शशिकांत न अबोधि खलु ?
इतरया शशिन अभ्युदये तत अभ्युदय पय कथम् असुखवत् ?

व्याख्या—नलमन = नलचित्त, मोहवशेन = अज्ञानवशेन, विरहप्रयुक्तेनेति शेष । तदानन = दमयन्तीमुख (कर्म), शशिकांतम् = इन्दुसुन्दर चन्द्रकान्त-
मणि च, न अबोधि खलु = न अबुद्ध किम् ? अबुध्यत एवेति भाव । इतरया =
अस्य असत्यत्वे, शशिन = चन्द्रमस, अभ्युदये = उदये सति, तत = दमयन्ती-
मुखात्, अभ्युदयम् = बाष्परूप, पय = जल, कथ = केन प्रकारेण, असुखवत् =
खवति स्म ।

वृत्तवाक्य—नलके मनने विरहके कारण मोहवश दमयन्तीके मुखकी चन्द्र-
कांत (चन्द्रमाके समान सुन्दर और चन्द्रकांतमणि) नहीं समझा क्या ?
अर्थात् समझा ही । नहीं तो चन्द्रमाके उदयमे समय तोके मुखसे अमृतरूप
जल कैसे टपका ?

टिप्पणी—नलमन = नलस्य मन (प० त०), यह कर्तृपद है । मोह-
वशेन = मोहस्य वश, तेन (प० त०) । तदानन = तस्या आनन, तत्
(प० त०) । अबोधि = बुध् + लुङ् + त । इतरया = इतर + यात्, अभ्युदयम्
= अभ्यु + मयद् + सु । असुखवत् = सु + लुङ् + क्त (चङ्) + तित् । चन्द्रमा-
के उदयमे दमयन्तीके मुखमण्डलसे जल निकलनेसे दमयन्तीका मुख चन्द्रकान्त
मणि है, यह सरय है । चन्द्रोदयमे कामतापकी अधिकतासे दमयन्ती रोमी, यह
तात्पर्य है ॥ ३६ ॥

रतिपतेर्विजयाऽऽत्र निपुथया जयति भीममुताऽपि तथैव सा ।

स्वविशिष्टानि च पञ्चतया ततो नियतमैह त्वं योजयितुं स ताम् ॥ ३७ ॥

अन्वय — रतिपते यथा इषु विजयाऽऽत्र जयति, तथा एव सा भीममुता
अपि (विजयाऽऽत्र स सती जयति) । तत स्वविशिष्टान् इव सा पञ्चतया
योजयितुम् ऐह त्वं नियतम् ।

व्याख्या—रतिपते = कामस्थ, यथा = येन प्रकारेण, इषु = बाण, पुष्प
रूप इति भाव । विजयाऽऽत्र = विजयाऽऽयुध, जयति = सर्वोत्कर्षेण वतते,
तथा एव = तेन प्रकारेण एव, सा = पूर्वोक्ता प्रसिद्धा वा, भीममुता अपि =
दमयन्ती अपि, विजयाऽऽत्र सती जयतीति शेष । तत = तस्मात्कारणात्,
स = रतिपति काय । स्वविशिष्टान् इव = आत्मबाणान् इव, ता = दमयन्ती,

पञ्चतया = पञ्चसंख्यत्वेन, मरणेन च, योजयितुं = संयोजयितुम्, ऐहत = अचेष्टत, नियतं = सत्यम् ।

अनुवाद — कामदेवका वाण (पुष्प) जंसे विजयका साधनभूत अस्त्र होकर उत्कर्षपूर्वक रहता है, वैसे ही वे दमयन्ती भी कामदेवके विजयका साधनभूत अस्त्र होकर उत्कर्षपूर्वक रहती हैं । इस कारणसे कामदेवने अपने वाणोकी तरह उनको भी पाँच संख्याओके तीरपर वा मरणसे संयुक्त करनेके लिए मानों चेष्टा की है ।

टिप्पणी — रतिपतेः = रतेः पतिः, तस्य (प० त०) । विजयाऽस्त्रं = विजयस्य अस्त्रम् (प० त०) । भीमसुता = भीमस्य सुता (प० त०) । स्वविशिखान् = स्वस्य विशिखाः, तान् (प० त०) । पञ्चतया = पञ्चानां भावः पञ्चता, तया, पञ्चन् + तल् + टाप् + टा । “पञ्चता पञ्चभावे स्यात् पञ्चता मरणेऽपि च” इति विश्वः । योजयितुं = युज् + णिच् + तुमुन् । ऐहत = ईह + लङ् + त । नियतम् = यह उत्प्रेक्षाका वाचक शब्द है । इस पद्यमें उपमा और उत्प्रेक्षाका सङ्कर अलङ्कार है ॥ ३७ ॥

शशिमयं दहनाऽस्त्रमुदित्वरं मनसिजस्य विमृश्य वियोगिनी ।

झटिति वारुणमश्रुमिपादसौ तदुचितं प्रतिशस्त्रमुपाददे ॥ ३८ ॥

अन्वयः — वियोगिनी असौ उदित्वरं शशिमयं मनसिजस्य दहनाऽस्त्रं विमृश्य झटिति अश्रुमिपात् वारुणं तदुचितं प्रतिशस्त्रम् उपाददे ।

व्याख्या — वियोगिनी = विरहिणी, असौ = दमयन्ती, उदित्वरम् = उद्यत् शशिमयं = चन्द्ररूपं, मनसिजस्य = कामदेवस्य, दहनाऽस्त्रम् = आग्नेयाऽस्त्रं, विमृश्य = आलोच्य, झटिति = मत्वरम्, अश्रुमिपात् = वाष्पच्छलात्, वारुणं = वरुण देवतं, तदुचितम् = आग्नेयास्त्रप्रतिकारयोग्यं, प्रतिशस्त्रं = प्रतिकूलमायुधम्, उपाददे = उपगृहीतवती, प्रयुक्तवतीति भावः । चन्द्रोदयस्य असह्यवात्केवलमरोदीदिति भावः ।

अनुवाद — विरहिणी दमयन्तीने उदित चन्द्ररूप कामदेवके आग्नेय अस्त्रको विचार करके झटपट आँसूके बहानेसे वरुण देवतावाले आग्नेय अस्त्रको हटानेमें समर्थ प्रतिकूल शस्त्रका ग्रहण किया ।

टिप्पणी — वियोगिनी = वियोग + डनि + डीप् + नु । उदित्वरम् = उद्-उपसर्गपूर्वक इण् घातुसे “इणश्जिमतिभ्यः क्वरप्” इस नृत्तसे क्वरप् प्रत्यय । शशिमयं = शशी एव, तत्, शशिन् + मयट् (स्वरूप अर्थमें) + नु ।

मनसिजस्य = मनसि जायत इति मनसिज, तस्य, मनस् + जन् + इ (उपपद०) + इस् । अलुक् समास । दहनाञ्च = दहनस्य अस्त्र, तत् (प० त०) । विमृश्य = वि + मृश् + क्त्वा (त्यप्) अश्रुमिवात् = अश्रुणा मिय, तस्मात् (प० त०) । वारुण = वरुणो देवता अस्य, तत्, वरुण शब्दसे "साञ्च देवता" इस मूत्रसे अण् प्रत्यय । तद्रुचित = तस्य उचित, तत् (प० त०) । प्रति शस्त्र = प्रतिबूल शस्त्र, तत् (गति०) । उपाददे = उप + आङ् + दा + लिट् + त । इस पद्यमे अपह्नुति और प्रतीयमानोत्प्रेक्षाका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ३८ ॥

अतनुना नवमम्बुदमान्बुद सुतनुरस्त्रमुदस्तमवेक्ष्य सा ।

उक्षितप्राप्यतमि श्वसितच्छलाच्छ्वसनमस्त्रममुञ्चदम् प्रति ॥ ३९ ॥

अर्थ — सा सुतनु नवम् अम्बुदम् (एव) अतनुना उदस्तम् आम्बुदम् अस्त्रम् अवेक्ष्य आप्यतमि श्वसितच्छलात् अमु प्रति उचित श्वसनम् अस्त्रम् अमुञ्चत् ।

व्याख्या — सा = प्रसिद्धा, सुतनु = सुन्दरी भैमी । नव = नूतनम्, अम्बुद = मेघम् एव, अतनुना = अनङ्गेन, कामदेवेन, उदस्तम् = उरक्षितम्, आम्बुद = मेघदैवतम्, अस्त्रम् = आयुध, पञ्चपाञ्चमिति भाव । अवेक्ष्य = दृष्ट्वा, आप्यतमि श्वसितच्छलात् = दीर्घनि श्वासमिवात् । अमु प्रति = अम्बुद प्रति, उचित = योग्य, प्रतीकारसमर्पमिति भाव । श्वसन = वायुस्वरूपम्, अस्त्रम् = आयुधम्, अमुञ्चत् = अत्यजत्, प्रमुक्तवतीति भाव । मेघदर्शनारप्रदीप्तमदनज्वरा सा दीर्घमुष्ण च नि श्वसितवतीति भाव ।

अनुवाद — सुन्दरी दमयन्तीने कामदेवसे प्रेरित मेघरूप पर्जेय अस्त्रको देखकर लम्बे निश्वासके छलसे मानो उस (पञ्चम अस्त्र) के प्रति उचित वायव्य अस्त्रको छोड़ा ।

टिप्पणी — सुतनु = शोभना तनु यस्या सा (बहु०) । अम्बुदम् = अम्बु + दा + क + अम् (उपपद०) । अतनुना = अविद्यमाना तनु यस्य स, तेन (नञ्बहु०) । उदस्तम् = उद् + अगु + क्त + अम् । आम्बुदम् = अम्बुद + अण् + अम् । अवेक्ष्य = अव + ईक्ष + क्त्वा (त्यप्) । आप्यतमि श्वसितच्छलात् = आप्यत च तत् नि श्वसितम् (क० घा०) । तस्य छल, तस्मात् (प० त०) । अमुञ्चत् = मुञ्चु + लङ् + तिप् । इस पद्यमे अपह्नुति और प्रतीयमानोत्प्रेक्षाका सङ्कर है ॥ ३९ ॥

रतिपतिप्रहिताऽनिलहेतितां प्रतियती सुदती मलयाऽनिले ।

तदुरुतापभयाऽस्तमृणालिकामयं भुजगाऽस्त्रमिवाऽऽदित ॥ ४० ॥

अन्वय.—सुदती इयं मलयाऽनिले रतिपतिप्रहिताऽनिलहेतितां प्रतियती तदुरुतापभयाऽस्तमृणालिकामयं भुजगाऽस्त्रम् आदित इव ।

व्याख्या—सुदती=सुन्दरदन्तयुक्ता सुन्दरी, इयं=दमयन्ती, मलयाऽनिले = दक्षिणपवने विषये, रतिपतिप्रहिताऽनिलहेतितां=कामप्रेरितवायव्याऽस्त्रतां, प्रतियती=जानती, तदुरुतापभयाऽस्तमृणालिकामयं=वायव्यास्त्रवहुसन्तापभी-तिगृहीतविमलतास्वरूपं, भुजगाऽस्त्रं=पद्मगाऽस्त्रम् आदित इव=गृहीतवती किम् ?

अनुवाद—सुन्दर दन्तीवाली दमयन्तीने मलय पर्वतकी हवाको कामदेवसे प्रेरित वायव्यास्त्र जानकर उस अस्त्रके बहुत सन्तापके भयसे पद्मलतारूप सर्पाऽस्त्रको मानों ले लिया ।

टिप्पणी सुदती=शोभना दन्ता यस्या सा (बहु०), “वयसि दन्तस्य दतृ” इस सूत्रमे दन्तके स्थानमें दतृ आदेश और स्त्रीत्वविवक्षामें ङीप् । मलयाऽनिले=मलयस्य अनिलः, तस्मिन् (प० त०), विषयमे सप्तमी । रति-पतिप्रहिताऽनिलहेतितां=रतेः पतिः (प० त०), अनिलस्य हेतिः (प० त०), “हेतिः शस्त्रं प्रहरणं ह्यायुधं चाऽस्त्रमेव च” इति ह्यायुधः । रतिपतिना प्रहिता (तृ० त०), रतिपतिप्रहिता चाऽसी अनिलहेतिः (क० घा०), तस्या भावः तत्ता, ताम्, रतिपतिप्रहिताऽनिलहेति + तल् + टाप् + अम् । प्रतियती=प्रत्येतीति, प्रति + ङ् + लट् (गृत्) + ङीप् + सु । तदुरुतापभयाऽस्तमृणा-लिकामयम्=उरुश्चाऽसी तापः (क० घा०), तस्याः (अनिलहेतेः), उरु-तापः (प० त०), तस्मात् भयं (प० त०), तेन आत्ता (तृ० त०), मा चाऽमी मृणालिका (क० घा०), तदेव, तत्, तदुरुतापभयाऽस्तमृणालिका + मयट् (स्वार्थमें) + अम् । भुजगास्त्रं=भुजगस्य अस्त्रं, (प० त०) । आदित=आङ्-उपसर्गपूर्वक “हुदाञ् दाने” धातुमे लुङ् + त, “स्याध्वोरिच्च” इमरे डकार और “ह्रस्वादङ्गात्” इमसे मिच्चा लोप । दमयन्तीने मलयकी हवाको कामदेवसे छोड़ा गया वायव्यास्त्र जानकर उसको हटानेके लिए कमललतारूप सर्पाऽस्त्रको ले लिया । सर्प हवाको पीता है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें रूपक और उत्प्रेक्षाका सङ्कर अलङ्कार है ॥ ४० ॥

न्यधित तद्बुद्धि शल्यमिव द्वय विरहिता च तथाऽपि च जीवितम् ।

किमथ तत्र निहत्य निष्ठातवान् रतिपति स्तनविल्वयुगेन तत् ॥ ४१ ॥

अन्वय — रतिपति तद्बुद्धि विरहिता तथा अपि जीवित च (इति) द्वय शल्यम् इव न्यधित । अथ तत् स्तनविल्वयुगेन तत्र निहत्य निष्ठातवान् किम् ?

व्याख्या—रतिपति = कामदेव, तद्बुद्धि = दमयंतीहृदये, विरहिता = विरगिता, तथाऽपि = विरहिताया सरयाम् अपि, जीवित च = जीवन च, (इति) द्वय = द्विनय, शल्यम् इव = शङ्कुम् इव, न्यधित = निष्ठातवान् । अथ = निष्ठातवान् नर, तत् = शल्यद्वय, स्तनविल्वयुगेन = कुवश्रीकण्ठयुगेन, तत्र = दमयंतीहृदये, निहत्य = आहत्य, निष्ठातवान् किम् ? = न्यधित किम् ? यथा लोके निष्ठात शङ्कु दाढ्याय पापाणेन घ्नन्ति तद्वदिति भाव ।

अनुवाद—कामदेवने दमयंतीके हृदयमे विवोगिभाव और जीवन—इन दोनोंको कीलके समान रख दिया । तब उन दोनोंको स्तनरूप दो बेलके फन्दीमे दमयंतीके हृदयमे ठोककर स्थिर कर दिया है क्या ?

टिप्पणी—रतिपति = रते पति (प० त०) । तद्बुद्धि = तस्या हृत्, तस्मिन् (प० त०) । विरहिता = विरहिण्या भावो विरहिता, ताम्, विरहिणी + तल + टाप् + अम् । द्वय = द्वि + तयप (अच्) + अम् । न्यधित = नि + धा + लृट् + त । 'स्थाच्वोरिष्च' इससे इकार, 'ह्रस्वाद्ङात्' इसम निष्का लोप । स्तनविल्वयुगेन = स्तनी एव विल्वे (रूपक०), तयोयुग, तेन (प० त०) । निहत्य = नि + हन् + क्त्वा (ल्यप्) । निष्ठातवान् = नि + खन् + क्तवत् + सु । इस पद्यमें पूर्वार्द्ध और उत्तरार्द्धमे दो उत्प्रेक्षाएँ और रूपक—इनका समृद्धि अलङ्कार है ॥ ४१ ॥

अतिशरव्ययता मदनेन तां निखिलपुष्पमयस्वशरव्ययात् ।

स्फुटमकारि फलान्यपि मुञ्चता तदुरसि स्तनतालयुगाऽर्पणा ॥ ४२ ॥

अन्वय — ताम् अतिशरव्ययता निखिलपुष्पमयस्वशरव्ययात् फलानि अपि मुञ्चता मदनेन तदुरसि स्तनतालयुगाऽर्पणा अकारि स्फुटम् ।

व्याख्या—ता = दमयंतीम्, अतिशरव्ययता = अतिविरा लक्ष्य कुवता, (अत एव) निखिलपुष्पमयस्वशरव्ययात् = सकलकुसुमरूपनिजवाणशयात्, फलानि अपि = सस्यानि अपि, मुञ्चता = क्षिपता, मदनेन = कामेन, तदुरसि = दमयंतीवक्षसि, स्तनतालयुगाऽर्पणा = कुचरूपतालकण्ठयुगाऽर्पणम्,

अकारि = कृता, स्फुटम् = इव, धानुष्का = शरसमाप्ती पापाणादिनाऽपि वैगिणं प्रहरन्तीति भावः ।

अनुवाद—दमयन्तीको अत्यन्त निशाना बनानेवाले और सम्पूर्ण पुष्परूप अपने वाणोंके समाप्त होनेसे फलोंको भी छोड़ते हुए कामदेवने दमयन्तीकी छातीमें मानों कुचरूप दो ताड़के फलोंका अर्पण भी कर दिया है ।

टिप्पणी—अतिशरव्ययता = अतिशरव्ययं करोतीति अतिशरव्ययम्, तेन, अति-उपपदपूर्वक शरव्य शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इस सूत्रसे णिच् + लट् (शतृ) + टा । निखिलपुष्पमयस्वशरव्ययात् = पुष्पाणि एव पुष्पमयाः, पुष्प + मयट् (स्वार्थमें) + जस् । स्वस्य शराः (प० त०), पुष्पमयाश्च ते स्वशराः (क० धा०), निखिलाश्च ते पुष्पमयस्वशराः (क० धा०), तेषां व्ययः, तस्मात् (प० त०) । मुञ्चता = मुञ्च + लट् (शतृ०) + टा । तदुरसि = तस्या उरः, तस्मिन् (प० त०) । स्तनतालयुगाऽर्पणा = स्तनी एव तले (रूपक०), तयोः युगम् (प० त०), तस्य अर्पणा (प० त०) । अकारि = कृ + लुङ् (कर्ममें) + त । स्फुटम् = यह उत्प्रेक्षाका द्योतक शब्द है । इस पद्यमें रूपक और उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ४२ ॥

अथ मुहुर्वह्नुनिन्दितचन्द्रया स्तुतविधुन्तुदया च तथा बहु ।

पतितया स्मरतापमये गदे निजगदेऽश्रुविमिश्रमुखी सखी ॥ ४३ ॥

अन्वयः—अथ स्मरतापमये गदे पतितया (अत एव) मुहुः वह्नुनिन्दित-चन्द्रया मुहुः स्तुतविधुन्तुदया च तथा अश्रुविमिश्रमुखी सखी निजगदे ।

व्याख्या—अथ = अनन्तरं, स्मरतापमये = कामज्वररूपे, गदे = रोगे, पतितया = निमग्नया, अत एव, मुहुः = वारं वारं, वह्नुनिन्दितचन्द्रया = अधिक-हितसोमया, मुहुः = वारं वारं, स्तुतविधुन्तुदया च = प्रशंसितसंहिकेयया च, तथा = दमयन्त्या अश्रुविमिश्रमुखी = नयनजलमिश्रतानना, सखी = स्वकीया वयस्या, निजगदे = निगदिता ।

अनुवाद—तब कामज्वररूप रोगमें निमग्न अत एव वारंवार चन्द्रमाकी निन्दा करनेवाली और वारंवार राहुकी तारीफ करनेवाली दमयन्तीने आँसुओंसे मिश्रित मुखवाली (रोती हुई) अपनी सखीको कहा ।

टिप्पणी—स्मरतापमये = स्मरस्य तापः (प० त०), स्मरताप एव स्मर-तापमयः, तस्मिन्, स्मरताप + मयट् (स्वार्थमें) + टि । गदे = “रोगव्याधिग-दाऽऽमयाः” इत्यमरः । पतितया = पत + क्त (कर्त्तृणि) + टाप् + टा । बहु-

निन्दितचन्द्रया=निन्दित चन्द्र यथा सा (बहु०), बहु (यथा तथा) निन्दित-
चन्द्रा, तथा (मुष्मुषा०) । स्तुतविधुन्तुदया=विधु तुदतीति विधुन्तुद , विधु-
उपपदपूर्वकं तुद यातुसे "विध्वरपोस्तुद" इस सूत्रसे खश् प्रत्यय, 'अर्द्धपद-
जतस्य मुम्' इस सूत्रसे मुम् आगम (उपपद०), स्तुतो विधुन्तुदो यथा
सा, तथा (बहु०) । अश्रुविमिश्रमुखी=अश्रुभिर्विमिश्रम् (तृ० त०), तत्
मुख यस्या सा (बहु०) । निजगदे=नि + गद + लिट् (कममें) + त ॥४३॥

नरसुराञ्जभुवामिव यावता भवति यस्य युग यवनेहसा ।

विरहिणामपि तद्वत्तद्वद्वक्षणमित न कथं गणिताऽऽगमे ? ॥ ४४ ॥

अन्वय —नरसुराञ्जभुवाम् इव यावता अनेहसा यस्य यत् युग भवति,
गणिताऽऽगमे, विरहिणा तत् कथं रतवद्युवक्षणमित न ?

व्याख्या—नरसुराञ्जभुवाम् इव=मनुष्य देव ब्रह्मणाम् इव, यावता=
यत्परिमाणेन, अनेहसा=कालेन, यस्य=प्राणिन, यत्, युग=निर्दिष्टकाल,
भवति गणितागमे=गणितशास्त्रे, तत्सर्वं वक्तव्यमिति शेष । विरहिणा=
वियोगिना, तद्=युग, कथं=किमिति, रतवद्युवक्षणमितम्=अवियुक्ततृण-
कालगणित, न=न वर्तते ?

अनुवाद—मनुष्य, देवता और ब्रह्माण्डोंके समान जितने कालसे जिस
प्राणीका युग होता है, गणितशास्त्रमे वियोगियोंके युगकी कथो न बिछुड़े हुए
तरुणोंके कालसे गणना की गयी ?

टिप्पणी—नरसुराञ्जभुवाम्=अञ्जात् भवतीति अञ्जभू, अञ्ज + भू +
क्विप् (उपपद०), नराञ्च सुराञ्च अञ्जभूञ्च नरसुराञ्जभुव, तेषाम्
(द्वन्द्व) । गणिताऽऽगमे=गणितस्य आगम, तस्मिन् (य० त०) । विरहिणा=
विरह + इम् + आम् । रतवद्युवक्षणमितम्=युवतमश्च युवानश्च युवान,
"पुमान् स्त्रिया" इससे एकशेष । रतम् (सुरतम्) अस्ति येषां ते रतवत्,
रत + मतुप्, रतवन्तश्च ते युवान (क० धा०), तेषां क्षण (य० त०), तेन
मितम् (तृ० त०) । जैसे मनुष्योंके एक वर्षमे देवताओंका एक दिन होता है ।
बारह हजार दिव्य वर्षोंकी एक चौकड़ी होती है । वैसी एक हजार चौकड़ीमे
ब्रह्माका एक दिन होता है और वैसी ही चौकड़ीमे एक रात होती है, यह सब
परिगणन किया है, परन्तु वियोगियोंका वह युग, समुक्त दम्पतियोंके कालके
समान कथो परिगणित नहीं हुआ । वियोगियोंकी एक क्षण भी वियोगके कारण

युगके समान होता है, संयोगियोको एक युग भी संयोगके कारण एक क्षणके समान प्रतीत होता है, यह तात्पर्य है ॥ ४४ ॥

जनुर्घत्त सती स्मरतापिता हिमवतो न तु तन्महिमादृता ।

ज्वलति फालतले लिखितः सतीविरह एव हरस्य न लोचनम् ॥ ४५ ॥

अन्वयः—सती स्मरतापिता (सती) हिमवती जनुः अघत्त, तन्महिमादृता तु न अघत्त । हरस्य फालतले लिखितः सतीविरह एव ज्वलति लोचनं (ज्वलति) ।

व्याख्या—सती=दक्षपुत्री, स्मरतापिता=कामसन्तापिता, विरहाऽग्नि-
तप्ता सतीति भावः । हिमवतः=हिमालयात्, जनुः=जन्म, अघत्त=घृतवती,
अङ्गीकृतवतीति भावः । तन्महिमादृता=हिमालयमहत्त्वेन सञ्जाताऽऽदरा सती
तु, न अघत्त=जन्म नो घृतवतीति भावः । एवं च हरस्य=शिवस्य, फालतले
=भालतले, लिखितः=विन्यस्तः, सतीविरह एव=दाक्षायणीवियोग एव,
ज्वलति=दीप्यते, लोचनं=नेत्रम्, अग्निरूपं तृतीयं नेत्रमिति भावः, न=नो
ज्वलति ।

अनुवाद—सतीने कामदेवसे सन्तप्त होकर (तापशान्तिके लिए) हिमा-
लयसे जन्म लिया, न कि हिमालयके महत्त्वमे आदर कर (जन्म लिया) ।
इसी तरह महादेवके ललाटमें लिखा गया सतीका विरह ही जल रहा है, न कि
अग्निरूप तृतीय नेत्र (जल रहा है) ।

टिप्पणी—स्मरतापिता=स्मरेण तापिता (तृ० त०), हिमवतः=
हि+मतुप्+ङ्ङस् । जनुः=“जनुर्जननजन्मानि” इत्यमरः । अघत्त=
घाञ्+लट्+त । तन्महिमादृता=तस्य महिमा (प० त०), तस्मिन्
आदृता (स० त०) । हरस्य=हृञ्+अच्+ङ्ङस् । फालतले=फालस्य तलं,
तस्मिन् (प० त०) । सतीविरहः=सत्या विरहः (प० त०) । ज्वलति=
ज्वल+लट्+तिप् । इस पद्यमें अपह्लति अलङ्कार है ॥ ४५ ॥

दहनजा न पृथुर्द्वयव्यथा, विरहर्जिव पृथुर्याव नेदशम् ।

दहनमाशु विशन्ति कथं स्त्रियः प्रियमपासुमुपासितुमुद्धुराः ॥ ४६ ॥

अन्वयः—दहनजा दवथुव्यथा पृथुः न, (किन्तु) विरहजा एव पृथुः ।
ईदृशं न यदि, स्त्रियः अपासु प्रियम् उपासितुम् उद्धुराः (सत्यः) कथम् आशु
दहनं विशन्ति ?

श्याम्या—दहनजा=अग्निजन्या, अग्निदाहजन्येति भाव । दवधुव्यया=तापदुःख, पृथु=अधिका, न, (किन्तु) विरहजा एव=वियोगजन्या एव, दवधुव्ययेति शेष । पृथु=अधिका । ईदृश न यदि=इदम् इत्य न चेत्, स्थिय=नायं, अपासु=मृत, प्रिय=भर्तारम्, उपासितु=सेवितु, प्राप्तुमिति भाव । उद्घुरा=निष्प्रतिबन्धा सत्य । कथ=किमप्यम्, आशु=शीघ्र, दहनम्=अग्नि, विशति=प्रविशन्ति ।

अनुवाद—अग्निसे उत्पन्न तापका दुःख अधिक नहीं है, किन्तु वियोगसे उत्पन्न तापका दुःख ही अधिक है, ऐसा नहीं होता तो स्त्रियाँ मरे हुए पतिको प्राप्त करनेके लिए बिना रुकावटके ही नये शीघ्र अग्निमें प्रवेश करती ।

दिष्पणी—दहनजा=दहनजजाता, दहन+जन्+ङ+टाप्+सु । दवधुव्यया=दवधोव्यया (प० त०) । विरहजा=विरह+जन्+ङ+टाप्+सु । अपासुम्=अपगता असतो यस्य स, तम् (बहु०) । उपासितुम्=उप+आस्+तुमुन् । उद्घुरा=उद्गता घू याता ता (बहु०) “अक्षपूरधू पयामानक्षे” इस सूत्रसे समासान्त अकार । इस पद्यमें कायसे कारणका समर्थन होनेसे अर्थात्तरग्यास अलङ्कार है ॥ ४६ ॥

हृदि लुठन्ति कला नितराममूर्तिरहिणीवधपङ्कजलङ्किता ।

कुमुदसम्प्लवृत्तस्तु बहिष्कृता, सखि ! विलोक्य दुर्विनय विधो ॥४७॥

अन्वय — विरहिणीवधपङ्कजलङ्किता अमू कला हृदि नितरां लुठन्ति । कुमुदसम्प्लवृत्तस्तु कला बहिष्कृता । हे सखि ! विधो दुर्विनय विलोक्य ।

व्याख्या—विरहिणीवधपङ्कजलङ्किता=वियोगिनीहिंसापापसञ्जातकलङ्का, अमू=दृश्यमाना, कला=पोटशभागा, हृदि=हृदये, अन्वन्तर इति भाव । नितरा=मृतरा, लुठन्ति=वर्तन्ते । पर कुमुदसम्प्लवृत्तस्तु=कैरवमैत्रीकारिभ्यस्तु विशुद्धा इति भाव । कला=पोटशभागा, बहिष्कृता=दूरत एव घृता । हे सखि=हे वयस्ये । विधो=चन्द्रमस, दुर्विनय=दोर्जन्य, विलोक्य=पश्य, दुर्जना पापान् समीपे स्थापयन्ति मुकृतिनो बहिष्कुर्वन्तीति भाव ।

अनुवाद—वियोगिनियोंकी हत्याके पापसे कलङ्कित चन्द्रमाकी ये कलाएँ हृदयमें रहती हैं, परन्तु कुमुदोंके साथ मित्रता करनेवाली कलाओंको उसने बाहर ऊर दिया है । हे सखि ! चन्द्रमाकी दुर्जनताको देखो ।

टिप्पणी—विरहिणीवधपङ्ककलङ्किताः=विरहिणीनां वधः (प० त०),
तेन पङ्कः (तृ० त०), तेन कलङ्किताः (तृ० त०) । कुमुदसख्यकृतः=
कुमुदः सख्यं (तृ० त०), तत् कुर्वन्तीति, कुमुदसख्य+कृ+क्विप्
(उपपद०)+जस् । विलोकय=वि+लोक+णिच्+लोट्+सिप् । दुर्जन-
लोग पापियोंको भीतर रखते हैं, सज्जनोंका वहिष्कार करते हैं, यह
तात्पर्य है ॥ ४७ ॥

अयि ! विधुं परिपृच्छ गुरोः कुतः स्फुटमशिक्ष्यत दाहवदान्यता ?

ग्लपितशम्भुगलाद् गरलात् त्वया किमुदघो जड ! वा वडवाऽनलात् ? ॥४८॥

अन्वयः—अयि ! विधुं परिपृच्छ । ‘हे जड ! त्वया दाहवदान्यता किं
ग्लपितशम्भुगलात् गरलात् वा उदघो वडवाऽनलात् कुतो गुरोः स्फुटम्
अशिक्ष्यत ?

व्याख्या—अयि=हे सखि ! विधुं=चन्द्रमसं, परिपृच्छ=अनुयुक्त्व,
हे जड=हे मूढ ! त्वया=भवता, दाहवदान्यता=सन्तापदायकत्वं, दाह-
कत्वमिति भावः । किं, ग्लपितशम्भुगलात्=ग्लपितशिवकण्ठात्, गरलात्=
विपात्, कालकूटादिति भावः । वा=अथवा, उदघो=समुद्रे, वडवाऽनलात्=
वडवाऽग्नेः, कुतः=कस्मात्, गुरोः=शिक्षकात्, स्फुटं=व्यक्तं, यथा तथा,
अशिक्ष्यत=शिक्षिता, अभ्यस्तेति भावः ।

अनुवाद—हे सखि ! चन्द्रमासे पूछो—‘हे मूढ ! तुमने यह दाहकत्व
क्या शिवजीके गलेको जलानेवाले विप(कालकूट)से अथवा समुद्रमें
वडवाऽग्निसे किस गुरुसे स्पष्ट रूपसे सीख लिया ?

टिप्पणी—दाहवदान्यता=दाहस्य वदान्यता (प० त०) । ग्लपित-
शम्भुगलात्=शम्भुगलः (प० त०), ग्लपितः शम्भुगलो येन तत्, तस्माद्
(बहु०) । वडवाऽनलात्=वडवामुखोऽनलो वडवाऽनलः, तस्मात् (मध्यम-
पदलोपी०) । गुरोः=“आख्यातोपयोगे” इससे अपादानसंज्ञा होकर पञ्चमी ।
अशिक्ष्यत=“शिक्ष विद्योपादाने” धातुसे लङ्+त (कर्ममें) ॥ ४८ ॥

अयमयोगिवधूवधपातकैर्भ्रमिमवाप्य दिवः खलु पात्यते ।

शितिनिशादपदि स्फुटदुत्पतत्कणगणाऽधिकतारकिताऽम्बरः ॥४९॥

अन्वयः—अयम् अयोगिवधूवधपातकैः भ्रमिम् अवाप्य शितिनिशादपदि
स्फुटदुत्पतत्कणगणाऽधिकतारकिताऽम्बरः (सन्) दिवः, पात्यते खलु ।

ध्यास्या—अयं = विष्णु, अयोगिवधूवधपातकं = वियोगिस्त्रीहिंसापाप-
(करणं), भ्रमि=भ्रमणम्, अवाप्य=प्राप्य, शितिनिशादूयदि=कृष्णपक्षरात्रि-
रूपशिलाया स्फुटदुत्पतत्कणगणाधिकतारकिताम्बर=विदलदुच्छलत्लेश-
समूहप्रचुरतारकवत्कृताकाश सन्, दिव = अंतरिक्षात्, पात्यते=निपात्यते,
ललु=निश्चयेन ।

अनुवाद—यह चन्द्रमा वियोगिनी स्त्रियोंकी हिंसाके पापोंसे घुमाया जाकर
कृष्णपक्षकी रात्रिरूप शिलामे फूटकर ऊपर उछलते हुए खण्डोंसे आकाशको
अधिक तारायुक्त करता हुआ आकाशसे पटका जाता है ।

टिप्पणी—अयोगिवधूवधपातकं = न योग अयोग (नृ०), सोऽस्ति
मासा ता अयोगिन्य, अयोग + इनि + डीप्, अयोगिन्यञ्च ता वध्व (क०
घा०), तासा वध्व (प० त०), तस्य पातकानि, तै (प० त०) । अवाप्य=
अव-उपसर्गपूर्वक मिजन्त 'वाप्' घातुसे क्त्वा (ल्यप्) "विभाषाऽप" इससे
विकल्प होनेसे एक पक्षमे अय् आदेश नहीं हुआ । शितिनिशादूयदि=शिति-
श्चाऽसौ निशा (क० घा०), "शितौ छवसमेचको" इत्यमर । शितिनिशा एव
दूयत्, तस्याम् (रूपक०) । स्फुटदुत्पतत्कणगणाधिकतारकिताम्बर = कणाना
गणा (प० त०), स्फुट-तञ्च ते उत्पतन्त (क० घा०), ते च ते
कणगणा (क० घा०), तारकितम् अम्बर यस्मात् स (बहु०), अधिक
(यथा तथा) तारकिताम्बर (मुष्मुपा०), स्फुटदुत्पतत्कणगणं अधिकतार-
किताम्बर (तृ० त०) । दिव = अवादानमें पञ्चमी । पात्यते=पत् +
गिच् + लट् + त (कर्ममे) । इस पद्यमे रूपक बलद्वार है । उत्कट पाप करने-
वाले लोग शहरमें घुमाकर पत्थरपर पटककर मारे जाते हैं, यह भाव
है ॥ ४९ ॥

एवमभिधेहि विष्णु सखि ! मद्गिरा किमिदमीदृगधिक्रियते त्वया ।

न गणित यदि जन्म पयोनिधौ, हरशिर स्थितिभूरपि विस्मृता ? ॥ ५० ॥

अन्वय — हे सखि ? त्व मद्गिरा विष्णुम् अभिधेहि—“त्वया इदम् ईदृक्
किम् अधिक्रियते ? पयोनिधौ जन्म न गणित यदि, हरशिर स्थितिभू अपि
विस्मृता ?

ध्यास्या—हे सखि=हे वयस्ये । त्व, मद्गिरा=मद्वचनेन, विष्णु=
चन्द्रमसम्, अभिधेहि=बद, उपालभस्वेति भाव ? त्वया=भवता, महाकुल-
प्रसूतेनेति भाव । इदम्=एतत्, ईदृक्=एतादृश, स्त्रीवधवरूप कर्मेति भाव ।

किं=किमर्थम्, अधिक्रियते=अनुष्ठीयते । पयोनिधी=क्षीरसागरे, जन्म=जननं, न गणितं यदि=नो विचारितं चेत्, हरशिरःस्थितिभूः अपि=शिव-मस्तकनिवासभूमिः अपि, विस्मृता=प्रस्मृता ? महाकुलोत्पत्तिः सत्सङ्गति-श्चेति द्वयमपि त्वया कथं विस्मृतमिति भावः ।

अनुवाद—हे सखि ! तुम मेरे वचनसे चन्द्रमाको कहो—आप यह ऐसा (स्त्रीहृत्कारुण्य कर्म) क्यों कर रहे हैं ? आप क्षीरसागरमें अपने जन्मका भले ही विचार न करें, पर शिवजीके शिरमें अपनी स्थितिको भी भूल गये हैं क्या ?

टिप्पणी—मद्गिरा=मम गीः, तथा (प० त०) । अभिघेहि=अभि + धा + लोट् + सिप् । अधिक्रियते=अधि + कृ + लट् + त (कर्ममें) । पयो-निधी=पयसां निधिः, तस्मिन् (प० त०) । हरशिरःस्थितिभूः=हरस्य शिर (प० त०), स्थितेः भूः (प० त०), हरशिर एव स्थितिभूः (रूपक०) । विस्मृता=वि + स्मृ + क्त (कर्ममें) + टाप् ॥ ५० ॥

निपतताऽपि न मन्दरभूभृता त्वमुदधौ शशलाञ्छन ! चूर्णितः ।

अपि मुनेर्जठराऽचिपि जीर्णतां वत ! गतोऽसि न पीतपयोनिधे ॥ ५१ ॥

अन्वयः—हे शशलाञ्छन ! त्वम् उदधौ निपतता मन्दरभूभृता अपि न चूर्णितः पीतपयोनिधेः मुनेः जठराऽचिपि अपि जीर्णतां न गतः असि, वत !

व्याख्या—हे शशलाञ्छन=हे शशाङ्क ! हे सकलङ्केत्यर्थः । त्वं=भवान्, उदधौ=समुद्रे, निपतता=निपतनं कुर्वता, मन्यनसमय इति शेषः । मन्दर-भूभृता अपि=मन्दरपर्वत अपि, न चूर्णितः=न चूर्णीकृतः, पीतपयोनिधेः=आचान्तसमुद्रस्य, मुनेः=ऋषेः अगस्त्यस्येति भावः । जठराऽचिपि अपि=उदराऽनले अपि, जीर्णतां=नाशं, न गतः अमि=न प्राप्तः असि, वत=सेदः । मद्भाग्यविपर्यय एवेति भावः ।

अनुवाद—हे शशाङ्क (कलङ्कयुक्त चन्द्र) ! तुम समुद्रमें गिरते हुए मन्दर पर्वतमें भी चकनाचूर नहीं हुए, समुद्रको पीनेवाले मुनि (अगस्त्य) के उदरकी आगमें भी जीर्ण नहीं हुए ? हाय !

टिप्पणी—शशलाञ्छन=शशो लाञ्छनं यस्य सः, तत्सम्बुद्धौ (बहु०) । निपतता=नि + पत + लट् (शतृ) + टा । मन्दरभूभृता=मन्दरश्चाऽमो भूभृत्, तेन (क० धा०) । पीतपयोनिधेः=पयसां निधिः (प० त०),

पीत पयोनिधिर्येन, तस्य (बहु०) । जठराऽचिपि = जठरस्य अचि, तस्मिन् (प० त०) । जीर्णता = जीर्ण + तल् + टाप् + अम् ॥ ५१ ॥

किमभुमिर्गलितजड ! मन्यसे धधि निमज्जतु भीमसुतामन ? ।

मम किल धृतिमाह तदधिका नलमुखेन्दुपरा विबुधस्मर ॥ ५२ ॥

अन्वय — हे जड ! गलितं असुभि भीमसुतामनो मयि निमज्जतु (इति) मन्यसे किम् ? विबुधस्मर तदधिका धृति नलमुखेन्दुपरा मम आह ।

व्याख्या — हे जड = हे मूढ (चन्द्र) । गलितं = गतं, असुभि = प्राणै, स्मरारणेनेति भाव । भीमसुतामन = दमयन्तीका मन मुझे लीन होगी, ऐसा समझते हो क्या ? देवता अथवा विद्वान् कामदेवने मुझे “मरे हुए व्यक्ति-का मन चन्द्रको प्राप्त होता है” ऐसे अर्थवाले वेदवाक्यको नलके मुखचन्द्रका प्रतिपादन करनेवाला कहा है ।

अनुवाद — हे मूढ (चन्द्र) । मरनेपर दमयन्तीका मन मुझमें लीन होगा, ऐसा समझते हो क्या ? देवता अथवा विद्वान् कामदेवने मुझे “मरे हुए व्यक्ति-का मन चन्द्रको प्राप्त होता है” ऐसे अर्थवाले वेदवाक्यको नलके मुखचन्द्रका प्रतिपादन करनेवाला कहा है ।

टिप्पणी — भीमसुतामन = भीमस्य सुता (प० त०), तस्या मन (प० त०) । निमज्जतु = नि + मज्ज + लोट् + तिप्, समावनामें लोट् । विबुधस्मर = विबुधश्चाऽसौ स्मर (व० घा०) । तदधिका = सोऽर्थो यस्या सा तदधिका, ताम् (बहु०) । “शेषाद्विभाषा” इस सूत्रसे समासाऽत कप् और “प्रत्ययस्यात्कात्पूर्वस्याऽत इदाप्यनुप” इससे इत्त्व । नलमुखेन्दुपरा = मुखम् एव इन्दु (रूपक०) । नलस्य मुखेन्दु (प० त०), तस्मिन् परा ताम् (स० त०) । यह पद “श्रुतिम्” का विशेष विवेचन है । हे मूढ चन्द्र ! वेदके ‘यथाऽस्य पुरुषस्याग्निं वाक०’ इत्यादि मन्त्रके अनुसार मरनेपर जीवके तत् तत् इन्द्रियोके तत्तद् देवोर्मे प्राप्त होनेके प्रसङ्गमें ‘मन चन्द्रको प्राप्त होता है’ ऐसा कहा है, इसी कारण दमयन्तीका मन मुझे प्राप्त होगा, ऐसा समझते हो क्या ? परंतु उस वाक्यका नलके मुखचन्द्रमें तात्पर्य है, अतः मरनेपर दूसरे जन्ममें मेरा मन नलके मुखचन्द्रको प्राप्त करेगा, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ ५२ ॥

मुखरयस्व यशोनवडिण्डिमं जलनिधेः कुलमुज्ज्वलयाऽधुना ।

अपि गृहाण वधूवधपौरुषं, हरिणलाञ्छन ! मुञ्च कदर्यनाम् ॥ ५३ ॥

अन्वयः—हे हरिणलाञ्छन ! यशोनवडिण्डिमं मुखरयस्व, अधुना जल-
निधेः कुलम् उज्ज्वलय, वधूवधपौरुषम् अपि गृहाण, कदर्यनां मुञ्च ।

व्याख्या—हे हरिणलाञ्छन=हे मृगाऽङ्क ! यशोनवडिण्डिमं=कीर्ति-
प्रकाशकं नूतनवाद्यविशेषं, मुखरयस्व=मुखरं कुरु । अधुना=इदानीं, जल-
निधेः=समुद्रस्य, कुलं=वंशम्, उज्ज्वलय=प्रकाशय । किं बहुना वधूवध-
पौरुषम् अपि=स्त्रीहृत्ननशौर्यम् अपि, गृहाण=स्वीकुरु । किन्तु कदर्यनां=
पीडां, मुञ्च=त्यज, मां शीघ्रं जहि, न तु पीडयेति भावः ।

अनुवाद—हे मृगलाञ्छन ! कीर्तिप्रकाशक नये डिण्डिमवाद्यको वजाओ,
इस समय समुद्रके वंशको उज्ज्वल करो और स्त्रीहत्याके पुरुषार्थको भी
स्वीकार करो, परन्तु पीड़ा मत दो ।

टिप्पणी—हरिणलाञ्छन=हरिणो लाञ्छनं यस्य सः, तत्सम्बुद्धौ (बहु०) ।
यशोनवडिण्डिमं=नवश्चाऽसी डिण्डिमः (क० घा०), यशसो नवडिण्डिमः,
तम् (प० त०) । मुखरयस्व=मुखरं कुरु, मुखर + क्यङ् + लोट् + थास् ।
जलनिधेः=जलानां निधिः, तस्य (प० त०) । उज्ज्वलय=उज्ज्वल +
णिच् + लोट् + सिप् । वधूवधपौरुषं=वध्वाः वधः (प० त०), स एव पौरुषं,
तत् (रूपक०), गृहाण=ग्रह + लोट् + सिप् । कदर्यनां = कुत्सितोऽयं
कदर्यः (गति०), “कोः कत्तत्पुरुषेऽचि” इस मूलसे ‘कु’के स्थानमें क्व
आदेश । कदर्यीकरणं कदर्यना, कदर्यं शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच्
होकर युच् + टाप् + अम् । मुञ्च=मुच् + लोट् + सिप् । इस पद्यमें आक्षेप
अलङ्कार है ॥ ५३ ॥

निशि शशिन् ! भज कैतवभानुतामसति भास्वति तापय पाप ! माम् ।

अहमहम्यवलोकयितास्मि ते पुनरहर्पतिनिर्घृतदर्पताम् ॥ ५४ ॥

अन्वयः—हे शशिन् ! हे पाप ! निशि भास्वति असति कैतवभानुतां भज,
मां तापय । (किन्तु) अहम् अहनि ते अहर्पतिनिर्घृतदर्पताम् अवलोक-
यिताऽस्मि ।

व्याख्या—हे शशिन्=हे चन्द्र ! हे पाप=हे क्रूर ! निशि=रात्री,
भास्वति=गूँ, अमति=अविद्यमाने, कैतवभानुतां=कपटमूर्खत्वं, भज=

अङ्गीकुरु, मां=दमयन्ती, तापय=ज्वालय । (किन्तु) अह=दमयन्ती, अहनि=दिवसे, ते=तव, अहर्पतिनिर्घृतदपता=सूयनिवारितगर्वताम्, अवलोकयितास्मि=द्रष्टास्मि । पापिष्ठा आसन्न स्वनाशमपश्यन्त परान्हि सतीति भाव ।

अनुवाद—हे चन्द्र ! हे क्रूर ! रातमे सूयके न होनेपर वपटसे सूर्य बनो और मुझे सतत बना डालो, किन्तु मैं दिनमें सूर्यसे तोड़े गये तुम्हारे गर्वको देख लूगी ।

टिप्पणी—शशिन्=शश+इनि+सू (सम्बुद्धिमे) । पाप="वृषासो घातुक क्रूर पाप" इत्यमर । भास्वति=भास्+मत्पु+ङि । कैतवभानुता=मानोर्भावो भानुता, भानु+तल्+टाप् । कैतवेन भानुता, ताम् (वृ० त०) । तापय=तप+णिच्+लोट्+सिप् । अहर्पतिनिर्घृतदपताम्=अह् पति अहर्पति (प० त०), "अहरादीना पर्यादिषु वा रेफ" इससे विकल्पसे रेफ आदेश, पक्षान्तरमें "अहर्पति" और "अहपति" ऐसे रूप भी होते हैं । निर्धुतो वर्षो यस्य स (बहु०), तस्य भाव, निर्धुतवप+तल्+टाप् । अहर्पतिना निर्धुतदर्पता, ताम् (वृ० त०) । अवलोकयितास्मि=अव+लोक्+णिच्+लोट्+सिप् । पापी लोग निकटमे होनेवाले अपने नाशको नहीं देखते हुए दूसरोकी हिंसा करते हैं, यह भाव है ॥ ५४ ॥

शशकलङ्क । भयङ्कुर । मादृशा ज्वलसि यस्मिंश्च भूतपति श्रित ।

तदमृतस्य तवेदशभूतताम्भूतकरी परमूर्धविधूननी ॥ ५५ ॥

अन्वय—हे शशकलङ्क ! मादृशा हे भयङ्कुर ! यत् भूतपति श्रित (सन्) निशि ज्वलसि । तत् अमृतस्य तव परमूर्धविधूननी ईदृशभूतता अद्भुतकरी ।

व्याख्या—हे शशकलङ्क=हे शशाङ्क, मादृशा=मत्सदृशीनां, विधोमिनीनामिति भाव । हे भयङ्कुर=हे भीतिजनक ! यत्=यस्मात्कारणात्, भूतपति=शिव, पिशाचपति च, श्रित=आश्रित (सन्), निशि=रात्री, ज्वलसि=प्रदीप्यसे । तत्=तस्मात्कारणात्, अमृतस्य=अमृतमयस्य, मृते-तरस्य च, तव=भवत, परमूर्धविधूननी=एकत्र आश्रयात् अन्यत्र आवेशान्च शिरकम्पकरी, ईदृशभूतता=इत्थम्भूतता, ईदृशपिशाचता च, अद्भुतकरी=विस्मयकारिणी, अस्तीति शेष ।

अनुवाद—हे शशकलङ्क (शशरूप लाञ्छनवाले) ! मुझ जैसी विरहिणि योको भय करनेवाले । जिस कारणसे कि शिवजीका अथवा पिशाचस्वामीका

आश्रय लेते हुए रातमें तुम जलते हो, उस कारणसे अमृतमय और मृतसे इतर (जीते हुए) तुम्हारी आश्रयसे और आवेशसे शिरको कम्पित करनेवाली ऐसी स्थिति वा ऐसी पिशाचता आश्चर्य पैदा करनेवाली है ।

टिप्पणी—शशकलङ्क=शश एव कलङ्कः (चिह्नम्) यस्य सः, तत्सम्बुद्धौ (बहु०) । भयङ्कर=भयं करोतीति, तत्सम्बुद्धौ, भय-उपपदपूर्वकं कृष्णधातुसे “भेषतिभयेषु कृञ्” इससे खच् प्रत्यय और “अरुद्विपदजन्तस्य मुम्” इससे मुम् आगम । भूतपति=भूतानां पतिः, तम् (प० त०) । अमृतस्य=अविद्यमानं मृतं (मरणम्) यस्मात् तत्, तस्य (नञ्बहु०) । दूसरे पक्षमें न मृतः, तस्य (नञ्०) । परमूर्धविधूननी=परेषां मूर्धनिः (प० त०), तान् विधूनयतीति, परमूर्धन् + वि + धूञ् + णिच् + णिनि + ङीप् (उपपद०) + सु । ईदृशभूतता=भूतस्य भावः, भूत + तल् + टाप् । ईदृशी चाऽसौ भूतता (क० घा०) । अदभुतकरी=अदभुतं करोतीति तद्धेतुः, अदभुत-उपपदपूर्वकं कृष्णधातुसे “कृञो हेतुताच्छील्याऽनुलोम्येषु” इससे ट प्रत्यय और “टिड्ढाणञ्” इस सूत्रसे ङीप् । हे चन्द्र ! शिवजीका आश्रय लेते हुए तुम जो रातको (पिशाचकी नाई) जलते हो । पिशाच तो आविष्ट होकर मनुष्यके शिरको कम्पित करता है, परन्तु पिशाचपतिका आश्रय लेकर तुम्हारा जीवित अवस्थामें ही दूसरेके मस्तकको कम्पित कराना आश्रय उत्पन्न करनेवाला है, यह तात्पर्य है । शिवजीके शिरके मणिस्वरूप अमृतमय तुम्हारा प्रज्ज्वलनस्वरूप होना आश्रयजनक है, यह वाक्यार्थ है । जीवित अवस्थामें ही तुम्हारा यह जलनेवाले पिशाचका भाव आश्रयजनक है, यह व्यङ्ग्याऽर्थ है ॥ ५५ ॥

श्रवणपूरतमालदलाङ्कुरं शशिकुरङ्गमुखे सखि ! निक्षिप ।

किमपि तुन्दिलितः स्थगयत्वमुं सपदि तेन तदुच्छ्वसिमि क्षणम् ॥ ५६ ॥

अन्वयः—हे सखि ! श्रवणपूरतमालदलाङ्कुरं शशिकुरङ्गमुखे निक्षिप । तेन सपदि किमपि तुन्दिलितः (मन्) अमुं स्थगयतु, तत् क्षणम् उच्छ्वसिमि ।

व्याख्या—हे सखि=हे वयस्ये ! श्रवणपूरतमालदलाङ्कुरं=कर्णाज्वलंत-तापिच्छपल्लवं, शशिकुरङ्गमुखे=चन्द्रमृगवक्त्रे, निक्षिप=अपेय । तेन=दलाङ्कुरेण, सपदि=सद्यः, किमपि=किमपि, तुन्दिलितः=तुन्दिलीकृतः, सूक्ष्मीकृतः सन्निति भावः । अमुं=शशिनं, स्थगयतु=आच्छादयतु, तत्=तस्माद्धेतोः, क्षणं=कञ्चित्कालम्, उच्छ्वसिमि=प्राणिमि ।

अनुवाद—हे सखि ! कर्णभूषण तमालके पल्लवको चन्द्रमाके मृगके मुखमें रख दो, उससे कुछ स्थूल होकर चन्द्रमाको आच्छादित करेगा तो कुछ समय तक श्वास लू ।

टिप्पणी—श्रवणपूरतमालदलाऽऽकुर=श्रवणयो पूर (प० त०), तमालस्य दल (प० त०), स एव अटकुर (रूपक०), श्रवणपूरश्चाऽसौ तमालदलाऽऽकुर, तम् (क० घा०) । शशिनुरङ्गमुखे=शश अस्याऽस्तीति शशी, शश-इति, शशिन कुरङ्ग (प० त०), तस्य मुख, तस्मिन् (प० त०) । निशिप=नि+शिप+लोट+तिप् । तुदिलित=तुदिल कृत, तुदिल शब्दसे 'तत्करोति सदाघाटे' इससे निच् होकर ल प्रत्यय । श्वापयतु=श्वाप+निच्+लोट+तिप् । उच्छ्वसिभि=उद्+श्वास+लट्+मिप् । 'वदादिभ्य सावघातुके' इससे इट आगम ॥ ५६ ॥

असमये मतिरग्निमपति द्रुव करगता एव गता यदि कुहू ।

पुनरपैति निरुध्य निवास्यते सखि ! मुख न विधौ पुनरीक्ष्यते ॥ ५७ ॥

अन्वय—हे सखि ! असमये मति उग्निमपति द्रुवम् । यत् इय कुहू करगता एव गता । पुन उर्पैति चेत्, निरुध्य निवास्यते, विधौ मुख पुन न ईक्ष्यते ।

व्याख्या—हे सखि=हे वयस्ये । असमये=अकाले, मति=बुद्धि, कार्यबुद्धिरित्यर्थ । उग्निमपति=उदेति, न तु योग्यकाल इति भाव । द्रुव=निश्चितम् । यत्=यस्मात्कारणात्, इयम्=एषा, कुहू=नष्टचन्द्रकला अमा-वास्या, करगता एव=स्वाऽधीना एव, हस्तनक्षत्रगता च, गता=याता । पुन=भूय, उर्पैति चेत्=आगच्छति चेत् । निरुध्य=निवाय, गमनश्लाघादिति शेष । निवास्यते=स्वाप्यते । तस्य फलमाह—विधौ=चन्द्रमस, मुखम्=आनन, पुन=भूय, न ईक्ष्यते=न अवलोक्यते, कुहू=चन्द्रनाशश्चास्त्विति भाव, पापिष्ठस्य तस्याऽदशनमेव फलमित्यर्थ ।

अनुवाद—हे सखि ! असमयमे कायकी बुद्धि प्रकट होती है, यह निश्चित है । जो कि यह कुहू (जिसमें चन्द्रकला नहीं होती है, वैसी अमावस्या) हाथमें आती हुई ही अथवा हस्त नक्षत्रमें आयी हुई ही चली गई । फिर आयेगी तो रोककर रखूंगी, जिससे कि चन्द्रमाका मुख नहीं देखा जायेगा ।

टिप्पणी—असमये=न समय, तस्मिन् (नम्) । कुहू="सा नष्टचन्द्र-कला कुहू" इत्यमर । करगता=कर (हस्त हस्तनक्षत्र वा) गता (दि० त०) ।

निर्दध्य=नि+लृष्+क्त्वा (लृष्) । निवास्यते=नि+वस्+णिप्+लट्+त (कर्ममे) । ईक्ष्यते=ईक्ष+लट् (कर्ममे) +त ॥ ५७ ॥

अयि ! ममैष चकोरशिशुर्मुनेर्ब्रजति सिन्धुपिवस्य न शिष्यताम् ?

अशितुमद्विघ्नमधीतवतोऽस्य वा शशिकराः पिवतः कति शीकराः ? ॥ ५८ ॥

अन्वयः—अयि ! एष मम चकोरशिशुः सिन्धुपिवस्य मुनेः शिष्यतां न ब्रजति ? अद्विघ्नम् अशितुम् अधीतवतः पिवतः अस्य शशिकराः कति वा शीकराः ?

व्याख्या—अयि=हे सखि ! एषः=समीपतरवर्ती, मम=दमयन्त्याः । चकोरशिशुः=बालचकोरः, सिन्धुपिवस्य=समुद्रपायिनः । मुनेः=ऋषेः अगस्त्यस्य, शिष्यतां=छात्रतां, न ब्रजति=न गच्छति, काकुः ब्रजतीत्यर्थः । अद्विघ्नम्=समुद्रम्, अशितुं=भक्षयितुं, पातुमिति भावः । अधीतवतः=अभ्यस्तवतः, अत एव पिवतः=धृतः, अद्विघ्नान्प्रवृत्तस्येत्यर्थः । अस्य=चकोरशिशोः, कति वा शीकराः=कियन्तो वा अम्बुकणाः ?

अनुवाद—हे सखि ! यह मेरा चकोरबालक समुद्र पीनेवाले मुनि- (अगस्त्य) का शिष्य नहीं होगा ? समुद्रको पीनेके लिए अभ्यास करनेवाले पीते हुए इसके लिए चन्द्रमाकी किरणें कितने अम्बुकण होंगे ?

टिप्पणी—चकोरशिशुः=चकोरस्य शिशुः (प० त०), विपकी परीक्षाके लिए राजभवनमें चकोरशिशुको रखते हैं । विपको देखनेसे चकोरके नेत्र लाल होते हैं, ऐसा कामन्दकने कहा है । सिन्धुपिवस्य=पिवतीति पिवः, पा घातुसे "पाघ्राध्माधेद्दशः घ्" इस सूत्रसे श प्रत्यय, सिन्धोः पिवः, तस्य (प० त०) । अशितुम्=अश्-ः-तुमुन् । अधीतवतः=अधि+इङ्+क्तवतु+इत् । पिवतः=पा+लृप्+शतृ+इत् । शशिकराः=शशिनः कराः (प० त०) । इस पद्यमें अर्थापत्ति अलङ्कार है ॥ ५८ ॥

कुरु करे गुरुमेकमयोधनं वहिरितो मुकुरं च कुरुष्व मे ।

विशति तत्र यदेव विद्युस्तदा सखि ! सुखादहितं घृहि तं द्रुतम् ॥ ५९ ॥

अन्वयः—हे सखि ! एकं गुरुम् अयोधनं करे कुरु, इतो बहिः मे मुकुरं च कुरुष्व । तत्र यदा विद्युः विशति (तदा एव) सुखात् अहितं तं द्रुतं जहि ।

व्याख्या—हे सखि=हे वयस्ये ! एकं गुरुं=महान्तम्, अयोधनं=मुद्गरं, करे=हस्ते, कुरु=विधेहि, विभृहीत्यर्थः । इतः=अस्मात्, मत्प्रकोष्ठात् इति भावः । बहिः=बहिर्भागि, मे=मम, मुकुरं च=दर्पणं च, कुरुष्व=विधेहि ।

तत्र = तस्मिन् मुकुरे, यदा = यस्मिन् समये, विधु = चन्द्र, विशति = प्रवि-
शति । तदा एव सुखात् = अनायासात्, अहितम् = अहितकारक शत्रुमित्यर्थः ।
त = विधु, द्रुत = शीघ्र, जहि = मारय ।

अनुवाद—हे सखि । एक बड़े लोहेके हथौडेको हाथमे ले लो, मेरे प्रकोष्ठसे
बाहर मेरे दपणको रखो । उसमे जब चन्द्र प्रवेश करता है, उसी समय
अनायास ही शत्रु रूप उस चन्द्रको शीघ्र मार डालो ।

टिप्पणी—अयोधनम् = अयो हन्यते अनेन इति अयोधन, तम्, अयस्-
उपपदपूर्वकं हन् धातुसे “करणेऽयोविद्रुपु” इससे अप् प्रत्यय और घन आदेश ।
इत = इदम् + तसिल् । अहितम् = अविद्यमान हित यस्य, तम् (नञ्बहु०) ।
जहि = हन् + लोट् + सिप्, “हन्तेर्ज” इससे ज आदेश ॥ ५९ ॥

उदर एव घृत किमुदम्बता न विषमो बडवाऽनलवद्रिधु ?

विषवदुग्धितमप्यमुना न स स्मरहर किमम् बुभुजे विभु ? ॥ ६० ॥

अन्वय — विषमो विधु उदम्बता बडवाऽनलवत् उदरे एव किं न घृत ?
(अथवा) अमुना उग्धितम् अपि अमु विभु स्मरहर विषवत् किं न बुभुजे ?

व्याख्या—विषम = क्रूर, विधु = चन्द्रमा, उदम्बता = समुद्रेण, बडवाऽ-
नलवत् = बडवाऽग्निना तुल्यम्, उदरे एव = कुक्षौ एव, किं न घृत =
किं न धारित ? अथवा, अमुना = उदम्बता, उग्धितम् अपि = त्यक्तम् अपि,
अमु = विधु, विभु = समर्थ, स्मरहर = महादेव, विषवत् = कालकूटेन
तुल्य, किं न बुभुजे = किं न भुक्तवान्, उभयथाऽपि वयं विरहिण्यो जीवेमेति
भावः ।

अनुवाद—क्रूर चन्द्रमाको समुद्रे बडवाऽग्निके समान अपने गर्भमे ही
क्यो नही धारण किया ? (अथवा) समुद्रे छोड़े गये उस चन्द्रमाको समर्थ
महादेवने कालकूटेके समान क्यो नही खाया ?

टिप्पणी—उदम्बता = उदकम् अस्ति यस्य स उदम्बान्, तेन—“उदम्बानु-
दधी च” इस सूत्रसे निपातन । बडवाऽनलवत् = बडवाऽनल + वति ।
स्मरहर = स्मर हरतीति, स्मर + हृज् + अक् (उपपद०) + सु । बुभुजे =
भुज् + लिट् + त । “भुजोऽनवने” इससे आत्मनेपद ॥ ६० ॥

असितमेकसुराऽशितमप्यभून्न पुनरेव पुनर्विशद विषम् ।

अपि निषीय सुरैरजनितास्य स्वपमुदेति पुनर्नवनार्णवम् ॥ ६१ ॥

अन्वयः—आर्णवम् असितं विपम् एकमुराऽशितम् अपि पुनः न अभूत् । एष आर्णवं विशदं विपं (तु) सुरैः निपीय जनितक्षयम् अपि स्वयं नवं पुनः उदेति ।

व्याख्या—आर्णवं = सामुद्रं, समुद्रोत्पन्नम् इत्यर्थः, असितं = कृष्णं, विपं = गरलं, कालकूटाख्यमित्यर्थः, एकमुराऽशितम् अपि = एकदेवभक्षितम् अपि, एकेन महादेवेन भक्षितम् अपीति भावः । पुनः = भूयः, न अभूत् = न अजनि । एषः = चन्द्रो नाम, आर्णवं = सामुद्रं, समुद्रादुत्पन्नमिति भावः । विशदं = शुक्लं, विपं = गरलं तु, सुरैः = देवैः, बह्व्यादिभिरिति भावः । निपीय = पीत्वा, जनितक्षयम् अपि = कृतनाशम् अपि, स्वयम् = आत्मना, नवं = नूतनं सत्, पुनः = भूयः, उदेति = आगच्छति ।

अनुवाद—समुद्रसे उत्पन्न काला विप (कालकूट) तो एक देव (महादेव) से खाये जानेपर फिर उत्पन्न नहीं हुआ । यह चन्द्रनामक समुद्रने उत्पन्न विप तो अग्नि आदि देवताओंसे पान कर नष्ट होकर भी स्वयं नया होकर फिर उत्पन्न होता है ।

टिप्पणी—आर्णवम् = अर्णवे जातं, तत् “तत्र जातः” इससे अण् प्रत्यय । असितं = न सितम् (नब्०) । एकमुराऽशितम् = एकश्चाऽसौ मुरः (क० घा०), तेन अशितम् (तृ० त०) । निपीय = नि + पीङ् + क्त्वा (ल्यप्) । ‘प्रथमं पिवते बह्निः’ इत्यादि श्लोकके अनुसार प्रथम कलाको बह्नि (अग्नि) पान करते हैं, इत्यादि क्रमसे दिवसोंसे पान करके भी यह तात्पर्य है । जनितक्षयं = जनितः क्षयो यस्य तत् (बहु०) । उदेति = उद् + इण् + लट् + तिप् । इन पद्यमें व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ ६१ ॥

विरहिवगंवधव्यसनाऽऽकुलं कलय पापमशेषकलं विधुम् ।

मुरनिपीतमुधाकमपापकं, ग्रहविदो विपरीतकथाः कथम् ? ॥ ६२ ॥

अन्वयः—(हे सखि !) विरहिवगंवधव्यसनाऽऽकुलम् अशेषकलं विधुं पापं कलय, मुरनिपीतमुधाकं विधुम् अपापकं कलय । ग्रहविदः कथं विपरीत-कथाः ?

व्याख्या—(हे सखि !) विरहिवगंवधव्यसनाऽऽकुलम् = वियोगिसमूहहन-नाऽऽमत्तिव्यग्रम्, अशेषकलं = परिपूर्णकलं, विधुं = चन्द्रं, पापं = पापग्रहं, कलय = विद्धि । मुरनिपीतमुधाकम् = अग्न्यादिदेवपीतकलं, क्षीणमिति भावः । विधुं = चन्द्रम्, अपापकं = पुण्यवन्तं, सौम्यमिति भावः, कलय = विद्धि ।

किन्तु ग्रहविद = ज्योतिर्विद, कथ = केन प्रकारेण, विपरीतकथा = विरुद्धवाच ? सन्तीति शेषः ।

अनुवाद—(हे सखि !) वियोगियोंकी हत्याकी आसक्तिसे आकुल, पूर्ण कलाओसे युक्त चन्द्रमाको तुम पापग्रह जानो । किन्तु देवताओने क्रमसे जिसके बलारूप अमृतका पान कर लिया है, ऐसे चन्द्रमाको पापरहित अर्थात् शुभग्रह जानो, किन्तु ज्योतिषीलोग कैसे उलटा कथन करनेवाले हैं ?

टिप्पणी—विरहिर्बहुवचनव्यसनाऽऽकुल = विरहिणा वर्यं (प० त०), तस्य वर्यं (प० त०) तस्मिन् व्यसन (स० त०), तेन आकुल, तम् (वृ० त०) । अशेषकलम् = अशेषा कला यस्य, तम् (बहु०) । कलय = कल + णिच् + लोट + सिप् । सुरनिपीतमुधाक् = सुरनिपीता (वृ० त०), सुरनिपीता मुधा यस्य स, तम् (बहु०) । “शेषाद्विभाषा” इत्यस्य समासाऽत कप प्रत्ययः । “आपोऽयतरस्याम्” इत्यस्य वैकल्पिक ह्रस्वका अभावः । अपापकम् = न पापक, तम् (नञ०) । विरहियोको दुःख देनेसे पूर्ण चन्द्र ही पापग्रह है, क्षीण चन्द्र नहीं । परन्तु “क्षीणेन्द्रकाकिंभूषणा पापा” इत्यादि वचन कहनेवाले ज्योतिषी पूर्ण चन्द्रको शुभग्रह और क्षीण चन्द्रको पापग्रह कहते हैं, वे लोग उलटा ही वचन कहते हैं, यह तात्पर्य है ॥ ६२ ॥

विरहिर्बहुवचनमवापि य स बहुलं ललु पक्ष इहाऽजनिः ।

तदमिति सकलंरपि यत्र तैर्व्यरचि सा च तिथिः किमपि कृता ? ॥ ६३ ॥

अन्वय—य पक्षो विरहिभि बहुमानम् अवापि, स पक्ष इह बहुलं अजनि ललु । यत्र तै सकलं अपि तदमिति व्यरचि, सा तिथिश्च अमा कृता किम् ?

व्याख्या—(हे सखि !) य, पक्ष = आसाद्विभाग । विरहिभि = वियोगिभि, बहुमानम् = अधिकसत्कारम्, अवापि = प्रापित, चन्द्रस्य क्षीयमाणत्वान्तिमाय । विरहिभि = वियोगिभि, स = पूर्वोक्त, पक्ष = कृष्णपक्ष, इह = अग्निम् लोके, बहुलं = वियोगिबहुसम्मानप्राप्तकत्वात् बहुल इति भावः । अजनि = जात, ललु = इव । किञ्च यत्र = यस्या तिथौ, तै = पूर्वोक्तं, सकलं अपि = समस्तविरहिभि अपि, तदमिति = मानाऽपरिमिति, व्यरचि = विरचिता, कृतेति भावः । सा = तादृशी, तिथिश्च = तिथी च, अमा कृता किम् = अमानाम्नी निहिता किम् ?

अनुवाद—जिस पक्षने वियोगियोसे बहुत मान (सम्मान) पाया, वह पक्ष इस लोकमें “बहुल पक्ष” हुआ। जिस तिथिमें उन सम्पूर्ण वियोगियोने सम्मानकी अपरिमिति (अपरिमितता) पायी, उस तिथिको अमा बनाया है क्या ?

टिप्पणी—विरहिभिः = विरह + इनि + भिस् । बहुमानं = बहुश्चाऽमी मानः, तम् (क० धा०) । अवापि = अव + आप् + णिच् + लुङ् (कर्ममें) + त । बहुलः = बहु (अधिकं) यथा तथा लाति = आदत्ते इति, बहु + ला + कः (उपपद०) । अजनि = जन् + लुङ् + त । विरहियोमे अधिक मान- (सम्मान) को लेनेसे “बहु लाति” इस व्युत्पत्तिसे कृष्णपक्ष “बहुल” हो गया है क्या ? यह तात्पर्य है, यत्र = यस्याम् इति, यद् + ञल् । तदमिति. = न मितिः अमितिः (नञ्०), तस्य (बहुमानस्य) अमितिः (प० त०) । व्यरचि = वि + रच् + णिच् + लुङ् + त । अमा = अविद्यमाना (मानस्य) मा (मितिः) यस्यां सा अमा (नञ्बहु०), जिस तिथिमें उन सब विरहियोने मानकी अमिति (अपरिमितता) की, उस तिथिको “अविद्यमाना मा यस्या मा” इस व्युत्पत्तिसे “अमा” नामवाली बनाया है क्या ? सूर्य और चन्द्रके अमा (सहभाव) से “अमा” नाम नहीं हुआ है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है और निरुक्त नामका लक्षण है ॥ ६३ ॥

स्वरिपुतीक्ष्णसुदर्शनविभ्रमात्किमु विधुं प्रसते न विधुन्तुदः ? ।

निपतितं वदने क्यमन्यथा वलिकरम्भनिभं निजमुज्जति ? ॥ ६४ ॥

अन्वयः—विधुन्तुदः विधुं स्वरिपुतीक्ष्णसुदर्शनविभ्रमात् न प्रसते किमु ? अन्यथा वदने निपतितं निजं वलिकरम्भनिभं क्यम् उज्जति ?

व्याख्या—विधुन्तुदः = राहुः, विधुं = चन्द्रमगं, स्वरिपुतीक्ष्णसुदर्शन-विभ्रमात् = निजगन्धुनिशितचक्रभ्रान्तेः, न प्रसते किमु = नो भक्षयति किम् ? तालुच्छेदभयादिति भावः । अन्यथा = भयाऽभावे सति, वदने = मुने, निपति-तम् = अन्तर्गतं, निजं = स्वकीयं, वलिकरम्भनिभम् = उपहारदधिसवतुमदृगं, क्यं = केन प्रकारेण, उज्जति = उद्गिरति ।

अनुवाद—राहु चन्द्रमाको अपने गन्धु विष्णुके तीक्ष्ण सुदर्शनचक्रकी भ्रान्ति होनेसे ग्रास नहीं करता है क्या ? नहीं तो मुखमें पड़े हुए उपहाररूप दहीसे उपसिक्त सत्तूके गोलके सदृश उसको कैसे छोड़ देता है ?

टिप्पणी—स्वरिपुतीक्ष्णमुदशनविभ्रमात् = स्वस्य रिपु (प० त०), तीक्ष्ण च तत् सुदर्शनम् (क० धा०), स्वरिपो (विष्णो) तीक्ष्णसुदर्शनम् (प० त०), तस्य विभ्रम, तस्मात् (प० त०), हेतुमे पञ्चमी । बलिकरम्भ-निम = बले करम्भ (प० त०), "करोपहारयो पुनि बलि पाप्यङ्गजे स्त्रियाम् ।" इति "करम्भा दत्तिसक्त्य" इत्यप्यमर । बलिकरम्भेण सदृश, तम् (कृ० त०) । इस पद्यमे उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ६४ ॥

वदनगर्भगत न निजेच्छया शशिनमुज्जति राहुरसशयम् ।

अशित एव गलत्ययमरमय सखि ! विना गलनालविलाऽध्वना ॥ ६५ ॥

अन्वय — हे सखि ! (यद्वा) राहु वदनगर्भगत शशिन निजेच्छया न उज्जति, असशयम् । (किन्तु) अयम् अशित एव अत्यय विना गलनालविलाऽध्वना गलति ।

व्याख्या—हे सखि = हे बरस्ये ! (यद्वा = अथ वा) राहु = विधुन्तुद, वदनगर्भगत = मुखाऽभ्यन्तर्प्रविष्ट, शशिन = चन्द्रमस, निजेच्छया = स्वेच्छया, न उज्जति = न त्यजति, असशय = सशयो नाऽस्तीति भाव । (किन्तु) अयम् = शशी, अशित एव = गलित एव, अत्यय विना = नाश विना, गल-नालविलाऽध्वना = कण्ठनालविवरमार्गेण, गलति = नि सरति । राहो शिरो-मात्रत्वेन कण्ठनालविवरमार्गेणोदरसयोगाऽभावेन दुःखप्रदस्य शशिनो भूयोऽप्यु-दय इति भावः ।

अनुवाद—हे सखि ! अथवा राहु, मुखके भीतर पड़े हुए चन्द्रमाको अपनी इच्छासे नहीं छोड़ता है, इसमें सशय नहीं है । किन्तु चन्द्रमा राहुके निगलनेके साथ ही बिना कष्टके (पेटके न होनेसे) कण्ठनालके छिद्रसे मागसे निकल जाता है ।

टिप्पणी—वदनगर्भगत = वदनस्य गर्भ (प० त०), त गत, तम् (द्वि० त०) । निजेच्छया = निजस्येच्छा, तया (प० त०) । असशय = सशयस्याऽभाव, अर्थाऽभावमे जायमीभाव । अशित = अश् + क्त । गलनाल विलाऽध्वना = गलस्य नाल (प० त०), तस्य त्रिल (प० त०), तस्य अध्वा, तेन (प० त०) । गलति = गल् + लट् + निप् । इस पद्यमे प्रतीय-मानोत्प्रेक्षा है ॥ ६५ ॥

अजुष्टश कवयन्ति पुराविदो मधुभिद विल राहुरिच्छिदम् ।

विरहिमूर्धभिद निगदन्ति न ! बव नु शशी यदि तज्जठराऽनल ? ॥ ६६ ॥

अन्वयः—ऋजुदृशः पुराविदो मधुभिदं राहुशिरश्छिदं कथयन्ति किल ।
विरहिमूर्धभिदं न निगदन्ति, तज्जठराऽनलो यदि, शशि क्व नु ?

व्याख्या—ऋजुदृशः=सरलदृष्टयः यथादृष्टग्रहिण इति भावः । पुरा-
विदः=पुराणज्ञाः, मधुभिदं=मधुदैत्यभेदकं, विष्णुमिति भावः । राहुशिर-
श्छिदं=राहुमस्तकच्छेदकं, कथयन्ति=वदन्ति, किल=इति वार्ता । विरहि-
मूर्धभिदं=वियोगिशिरश्छिदं, न निगदन्ति=न कथयन्ति, वस्तुतस्तथैव कथनीय-
मिति भावः । तदेव प्रतिपादयति—क्वेति । तज्जठराऽनल=राहुदराऽग्निः,
यदि=चेत्, अस्तीति शेषः, शशिः=चन्द्रः, क्व नु=कुत्र नु, राहुजठराऽनलजीर्ण-
त्वात्कुत्राऽपि न स्यादिति भावः ।

अनुवाद—सरल दृष्टिवाले पुराणोंके जानकार, मधुको भेदन करनेवाले
विष्णुको “राहुके शिरको काटनेवाला” कहते हैं, वियोगियोके शिरको काटने-
वाला नहीं कहते हैं । यदि राहुका उदराऽग्नि होता तो चन्द्रमा कहाँ रहते ?
(कहीं भी नहीं) ।

टिप्पणी—ऋजुदृशः=ऋजुं पश्यन्तीति, ऋजु + दृश् + क्त्रिप् (उपपद०)
+ जस् । मधुभिदं=मधुं भिनत्तीति मधुभिद, तम्, मधु + भिद् + क्त्रिप्
(उपपद०) + अम् । राहुशिरश्छिदं=राहोः शिरः (प० त०), तत् छिन-
त्तीति राहुशिरश्छिद्, तम्, राहुशिरस् + छिद् + क्त्रिप् (उपपद०) + अम् ।
विरहिमूर्धभिदं=विरहिणां मूर्धनिनः (प० त०), तान् भिनत्तीति विरहि-
मूर्धभिद्, तम् विरहिमूर्धन् + भिद् + क्त्रिप् (उपपद०) + अम् । तज्जठराऽ-
नलः=जठरे अनलः (स० त०), तस्य जठराऽनलः (प० त०), विष्णुके
राहुशिरको छेदन करनेसे उमका उदराऽग्नि नहीं रहा, अतः वियोगियोको
मारनेवाले चन्द्रको उज्जीवित करनेवाले विष्णुको “वियोगियोके शिरको
काटनेवाला” कहना चाहिए, राहुके शिरको काटनेवाले नहीं कहना चाहिए,
यह अभिप्राय है ॥ ६६ ॥

स्मरसखी रुचिभिः स्मरवैरिणा मखमृगस्य यथा दलितं शिरः ।

सपदि सन्दधतुर्भिषजो दिवः, सखि ! तथा तमसोऽपि करोतु कः ? ॥ ६७ ॥

अन्वयः—हे सखि ! रुचिभिः स्मरसखी दिवो भिषजो स्मरवैरिणा दलितं
मखमृगस्य शिरः यथा सपदि सन्दधतुः, (किन्तु) कः तमसोऽपि तथा
करोतु ?

व्याख्या—हे सखि = हे वयस्ये ! रुचिभिः = कान्तिभिः, कायस्येति शेष । स्मरसखी = कामसदृशी, काममित्रे, दिव = स्वर्गस्य, भिषजी = वैद्य । अश्विनीकुमाराविषय । स्मरवैरिणा = कामशत्रूणा, हरेणेत्यर्थ । दलित = भिन्न, मलमृगस्य = यज्ञहरिणस्य, मृगन्धधारिणो मलस्येत्यर्थ । शिर = मस्तक, यथा = येन प्रकारेण, सपदि = तत्क्षण, सन्दधतु = समोजयामासतु । (किन्तु), क = जन, तममोऽपि = राहुरपि, तथा = शिरस्योजन, करोतु = विदधातु, न कोऽपीत्यर्थ ।

अनुवाद—हे सखि ! शरीरकी कांतियोंसे कामदेवके सदृश और उनके मित्र स्वर्गके वैद्य अश्विनीकुमारोने कामदेवके शत्रु महादेवसे काटे गये मृगरूप लेनेवाले यज्ञके शिरको जैसे शीघ्र जोड़ दिया, किन्तु कौन राहुके शिरको भी उस तरह जोड़ देगा ?

टिप्पणी—स्मरसखी = स्मरस्य सखायी (प० प०) । स्मरवैरिणा = स्मरस्य वैरी, तेन (प० त०) । मलमृगस्य = मल एव मृग, तस्मिन् (रूपक०), सन्दधतु = सम् + धा + लिट् + तस । महादेवके यज्ञमृगके शिर काटनेके विषयमे पुराण प्रमाण है, उसी तरह अश्विनीकुमारोने उसके शिरको जोड़ दिया, इस विषयमे "ततो वै तौ यज्ञस्य शिर प्रत्यधत्ताम्" यह श्रुति प्रमाण है ॥ ६७ ॥

मलविमस्तकितस्य रणे रिपोर्मिलति किं न कवन्धनलेन वा ।

मृतिमिया भृशमुत्पततस्तमोग्रहशिरस्तदसृग्दृढबन्धनम् ॥ ६८ ॥

अन्वय — वा रणे नलविमस्तकितस्य (तथाऽपि) मृतिमिया भृशम् उत्पतत रिपो कवन्धनलेन (सह) तमोग्रहशिर तदसृग्दृढबन्धन (सद्) किं न मिलति ?

व्याख्या—वा = अथवा, रणे = युद्धे, नलविमस्तकितस्य = नलेन छिन्न-मस्तकस्य, तथाऽपि मृतिमिया = मरणभयेन, भृशम् = अत्यर्थम्, उत्पतत = उद्गच्छत, रिपो = शत्रो, कवन्धनलेन = अपमृगकलेवरकण्ठेन सह, तमोग्रहशिर = राहुशीर्ष, तदसृग्दृढबन्धन = कवन्धनगलरक्तनिबिडसंयोग सद्, किं न मिलति = किं न सङ्गच्छते ?

अनुवाद—अथवा युद्धमे नलसे काटे गये शिरवाले तो भी मरणके भयसे अतिशय ऊपर उछलते हुए शत्रुके शिरोहीन कण्ठके साथ राहुका शिर, कवन्धके लहू से दृढ़ बन्धनवाला होता हुआ क्यों नहीं मिल जाता है ?

टिप्पणी—नलविमस्तकितस्य=विगतो मस्तको यस्मात् स विमस्तकः (बहु०), विमस्तकः कृतो विमस्तकितः, विमस्तक + णिच् + क्तः । नलेन विमस्तकितः, तस्य (तृ० त०) । मृतिभिया=मृतेर्भा। मृतिभीः, तथा (प० त०) । उत्पतत=उद् + पत् + लट् (शतृ०) + इस् । कवन्धगलेन=कवन्धस्य गलेः, तेन (प० त०) । तमोग्रहशिरः=तमश्चाऽसौ ग्रहः (क० धा०), तस्य शिरः (प० त०) । तदमृद्बन्धनं=तस्य अमृक् (प० त०), दृढं बन्धनं यस्य तत् (बहु०), तदमृजा दृढबन्धनम् (तृ० त०) । कवन्धके गलेके खूनसे राहुका शिर कवन्धके घड़से जुड़ जाता तो उमके उदराग्निसे चन्द्र जीर्ण हो जाता, यह तात्पर्य है ॥ ६८ ॥

सखि ! जरां परिपृच्छ तमःशिरः सममसौ दधताऽपि कवन्धताम् ।

मगधराजवपुर्दलयुग्मवत् किमिति न प्रतिसीध्यति केतुना ? ॥ ६९ ॥

अन्वयः—हे सखि ! जरां परिपृच्छ । असौ कवन्धतां दधता केतुना समं तमःशिरः अपि मगधराजवपुर्दलयुग्मवत् किमिति न प्रतीसीव्यति ?

व्याख्या—हे सखि=हे वयस्ये ! जरां=जरानाम्नीं राक्षसीं, परिपृच्छ=अनुयुद्धव, त्वमिति शेषः । अमौ जरा, कवन्धताम्=शिरोरहितशरीरतां, दधता=धारयता, केतुना समं=केतुग्रहेण सह, तमःशिरः अपि=राहु-मस्तकम् अपि, मगधराजवपुर्दलयुग्मवत्=जरासन्धशरीराऽर्धभागयुगलम् इव, किमिति=केन कारणेन, न प्रतिसीव्यति=न सन्धत्ते ।

अनुवाद—हे सखि ! तुम जरा राक्षसीसे पूछो । वह (जरा) शिरसे हीन शरीरको धारण करते हुए केतु ग्रहके साथ राहुके शिरको भी जरासन्धके शरीरके दो भागोंके समान क्यों नहीं मिला देती है ?

टिप्पणी—कवन्धतां=कवन्धस्य भावः कवन्धता, ताम्, कवन्ध + तल् + टाप् + अम् । दधता=धा + लट् (शतृ०) + टा । तमःशिरः=तमसः शिरः, तत् (प० त०) । “तमस्तु राहुः स्वर्भानुः सैहिकेयो विधुनुदः” इत्यमरः । मगधराजवपुर्दलयुग्मवत्=मगधानां राजा मगधराजः, वपुषः दले (प० त०), मगधराजस्य वपुर्दले (प० त०), तयोयुग्मं (प० त०), तेन तुल्यं, मगधराजवपुर्दलयुग्म + वतिः । प्रतिसीव्यति=प्रति + पिबु + लट् + तिप् । शिरका भागमात्र राहु और शरीर (घट) मात्र केतु, उनको जोड़ देनेसे पहलेके समान स्थित उदराग्निसे चन्द्रमा जीर्ण हो जाता, यह तात्पर्य है ।

जरा नामकी राक्षसीने जरासन्धके शरीरके दो भागोंको जोड़ दिया, ऐसी कथा महाभारतमें है ॥ ६९ ॥

वद विधुत्तुदमाळि । मदीरितंस्त्वजसि किं द्विजराजधिया रिपुम् ?

किमु दिव पुनरेति यदोदृश पतित एष निषेध्य हि वारणीम् ॥ ७० ॥

अन्वय — हे आलि ! मदीरितं विधुत्तुद वद । रिपु द्विजराजधिया त्यजसि किम् ? यन् एष वारणी निषेध्य ईदृश पतित पुन दिवम् एति किमु ?

व्याख्या—हे आलि—हे मत्सि । मदीरितं = मद्भजनं, विधुत्तुद = राहु, वद = ब्रूहि, रिपु = शत्रु चन्द्रमित्यर्थ । द्विजराजधिया = च द्रवुद्धया, ब्राह्मण-श्रेष्ठवृद्धया वा, त्यजसि किं = मुञ्चसि किमु ? यत् = यस्मात्कारणात्, एष = चन्द्र, वारणी = प्रतीची (दिसम्) मुरा च, निषेध्य = गत्वा, पीत्वा च । ईदृश = एतादृश पतित = च्युत महापातकच्युतश्च, पुन = भूय, दिवम् = अन्तरिक्ष स्वर्गं च, एति किमु = जागृदति किम् ?

अनुवाद—हे मत्सि ! मेरे बचनोसे तुम राहुको कहो—तुम शत्रु चन्द्रको चन्द्रवृद्धिसे वा “यह श्रेष्ठ ब्राह्मण है” ऐसी बुद्धिसे छोड़ते हो क्या ? जिस कारण से कि यह चन्द्र वारणी पश्चिम दिशाको जाकर और मदिराको पीकर ऐसा पतित (च्युत) और महापातकवाला होकर फिर आकाश और स्वर्गकी आत्मा है क्या ?

टिप्पणी—मदीरितं = मम ईर्ष्यानि (प० त०) । द्विजराजधिया = द्विजात्मा राजा द्विजराज (प० त०) तस्म धीस्तया (प० त०) । वारणी = वरुणस्येय वारणी, ताम् वरुण-डीप् + अम् । “वारणी गच्छदूर्वाया प्रतीची-मुण्योरपि” इति विश्व । निषेध्य = नि + सेच् + क् वा (रूप) । यह चन्द्र पश्चिम दिशाको जाकर वा मदिराको पीकर पतित हो गया, ऐसा पुरुष क्या फिर स्वर्गको आत्मा है ? पतितको न ऊर्ध्वगति न स्वर्गगति ही प्राप्त होती है, इसलिए ऐसे पतितको मारनेमें दोष कैसे होगा ? यह भाव है । पञ्च महा पातकोमें एक महापातक ब्राह्मणका मुरापान भी है ॥ ७० ॥

दहति कण्ठमथ छलू तेन किं गरुडवद् द्विजवासनयोजित ? ।

प्रकृतिरस्य विधुत्तुद ! दाहिका मयि निरागसि का वद विप्रता ? ॥ ७१ ॥

अन्वय — हे विधुत्तुद ! अयं द्विजवासनया गरुडवद् ते कण्ठ दहति छलू । तेन उज्जित किम् ? अस्य विप्रता का ? वद । (तथा हि) अस्य प्रकृति निरागमि मयि दाहिका ।

व्याख्या—हे विधुन्तुद = हे राहो ! अयं = विधुः, द्विजवासनया = ब्राह्मणबुद्ध्या, गरुडवत् = गरुडस्य इव, ते = तव, राहोः, कण्ठं = गलं, दहति = तापयति, खलु = निश्चयेन, तेन = दाहेन कारणेन, उज्जितः किं = त्यक्तः किम् ? अस्य = विधोः, विप्रता का = ब्राह्मणता का ? न काऽपीति भावः । वद = ब्रूहि, तथा हि—अस्य = विधोः, प्रकृतिः = स्वभावः, निरागसि = निरपराधायां, मयि, दाहिका = दग्धी, न तु ब्राह्मी शक्तिरिति भावः ।

अनुवाद—हे राहो ! यह (चन्द्र) ब्राह्मणकी वासनासे गरुडके समान तुम्हारे कण्ठको जलाता है, उस (दाह) से छोड़ देते हो क्या ? इसकी ब्राह्मणता क्या है ? कहो । इसका स्वभाव ही निरपराध (वेरूमूर) मुझमें दाह करनेवाला है ।

टिप्पणी—द्विजवासनया = द्विजस्य वासना, तथा (प० त०) । यह ब्राह्मण है, ऐसी वामनःसे, व्यक्तिके पतित होनेपर भी उसमें जाति रहती ही है, यह तात्पर्य है । गरुडवत् = गरुडस्य इव, “तत्र तस्येव” इस सूत्रसे वति प्रत्यय । पूर्व कालमें गरुडजी भूखसे पिता कश्यपकी आज्ञासे निपादोको खाने लगे, उनमें निपादके साथ संसर्ग करनेवाला एक ब्राह्मण भी उनके गलेके भीतर पड़कर जलाने लगा, तब गरुडने उसको उगल दिया । महाभारतकी इस कथाके अनुसार यह उक्ति है । विप्रता = विप्र + तल् + टाप् । निरागसि = निगंतम् आगो यस्याः सा, तस्याम् (वहु०) । दाहिका = दहतीति, दह + ण्वुल् + टाप् । चन्द्र स्वभावसे ही दाहक है, ब्राह्मणत्वसे नहीं । निरपराध स्त्री मुझको जलानेवाले इसमें ब्राह्मणता ही नहीं है, यह अभिप्राय है ॥ ७१ ॥

सकलया कलया किल दंष्ट्रया समवधाय यमाय विनिमित्तः ।

विरहिणीगणचर्वणसाधनं विधुरतो द्विजराज इति श्रुतः ॥ ७२ ॥

अन्वयः—विधुः सकलया कलया (एव) दंष्ट्रया यमाय समवधाय विरहिणीगणचर्वणसाधनं विनिमित्तः किल । अतः “द्विजराजः” इति श्रुतः ।

व्याख्या—विधुः = चन्द्रः, सकलया = सम्पूर्णया, कलया = भागेन (एव), दंष्ट्रया = दशनविशेषेण, यमाय = अन्तर्काज्यं, समवधाय = सम्यक् अवधानं कृत्वा, विरहिणीगणचर्वणसाधनं = वियोगिनीममूहभक्षणकारणं, विनिमित्तः = रचितः, ब्रह्मणेति शेषः । किल = निश्चयेन, अतः = अस्मात् कारणात्, दंष्ट्राविशेषवत्त्वादिति भावः । द्विजराजः = द्विजराजमंजकः, इति = इत्थं,

श्रुत = आकणित । चन्द्र ब्राह्मणराजत्वान्न, दष्टाविशेषवत्वात् “द्विजराज” इति सज्ञा प्राप्तवानिति भावः ।

अनुवाद—चन्द्र सम्पूर्ण कलाएँ ही, दष्टा (दाढों) से यमराजके लिए एकाग्रचित्त होकर ब्रह्माजीसे विरहिणियोंके भक्षणका कारणस्वरूप बनाया गया है । इसलिए इसका “द्विजराज” (दत्तराज) ऐसा नाम मुना गया है ।

टिप्पणी—सकलया कलया = सकलामि कलामि, दष्टया = दष्टामि, जातिमे एकवचन । समवधाय = सम् + अव + धा + क्त्वा (रदप) । विरहिणीगणचर्वणसाधन = विरहिणीना गण (प० त०), सरय चर्वण (प० त०), तस्य साधनम् (प० त०) । विनिमित्त = वि + निर् + मा + क्त । द्विजराज = द्विजाना राजा (प० त०), “दत्तविप्राण्डजा द्विजा” इत्यमरः । इस पद्यमे निवृत्त नामका काव्यलक्षण है ॥ ७२ ॥

स्मरमुख हरनेत्रहुताऽशनाग्ज्वलद्दि विधिना चकृपे विधुः ।

बहुविधेन वियोगिवर्धनमा शशमिपात् कालिकया अङ्कित ॥ ७३ ॥

अन्वय —अथ विधु इदं स्मरमुख ज्वलत् (एव) विधिना हरनेत्रहुताग्जनात् चकृपे । (अथवा) बहुविधेन वियोगिवर्धनमा कालिकया शशमिपात् अङ्कित ।

व्याख्या—अथ = अथवा, विधु = चन्द्र, इव = पुरोवर्ति, स्मरमुख = कामइदन, ज्वलत् = प्रज्वलत् एव विधिना = ब्रह्मणा, हरनेत्रहुताग्जनात् = रुद्रनेत्रनाग्ने, चकृपे = आकृष्ट । अथवा बहुविधेन = अनेकप्रकारेण, वियोगिवर्धनसा = विरहिमारणपापेन, कालिकया = श्यामिकया, शशमिपात् = मृगव्याजात्, अङ्कित = चिह्नित । च द्रमसि दाहस्य वा पापस्य कालिमा मृगच्छलाद् दृश्यत इति भावः ।

अनुवाद—अथवा यह चन्द्रमा, कामदेवका मुख है । जलते हुए इसकी ब्रह्माजीने रुद्रके नेत्राग्निसे पीच लिया है । अथवा यह अनेक प्रकारके वियोगियोंकी हत्याके पापमे, शशके छलसे कालिमासे चिह्नित हो गया है ।

टिप्पणी—स्मरमुख = स्मरस्य मुखम् (प० त०) । ज्वलत् = ज्वल + लट् (शतृ) + सु । हरनेत्रहुताग्जनात् = हरस्य नेत्र (प० त०), तदेव हुताग्जनात्, तस्मात् (रूपक०) । चकृपे = कृप + लिट् (कर्ममे) + त । बहुविधेन = बहु विधा (प्रकार) यस्य तत्, तेन (बहु०) । वियोगिवर्धनसा = वियोगिना वध (प० त०), तेन एन, तेन (तृ० त०) । शशमिपात् = शशस्य मिय,

तस्मात् (प० त०) । इस पद्यमें दो प्रतीयमान उत्प्रेक्षाएँ और अपह्नुतिका अङ्गाङ्गिभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ ७३ ॥

द्विजपतिग्रसनाऽऽहितपातकप्रभवकुण्ठसितीकृतविग्रहः ।

विरहिणीवदनेन्दुजिघत्सया स्फुरति राहुरयं न निशाकरः ॥ १ ॥

अन्वयः—द्विजपतिग्रसनाऽऽहितपातकप्रभवकुण्ठसितीकृतविग्रहः अयं राहुः विरहिणीवदनेन्दुजिघत्सया स्फुरति निशाकरः न ।

व्याख्या—प्रक्षिप्तमिदं पद्यं मल्लिनाथेन न व्याख्यात, परं तिलक-मुलाऽवबोधव्याख्ययोर्दृश्यमानत्वात्संक्षेपेण व्याख्यायते ।

द्विजपति० = चन्द्ररूपब्राह्मणग्रासप्राप्तपापात्पन्नकुण्ठयुक्लीकृतशरीरः, अयं = पुरोवर्ती, राहुः = मैहिकेयः, विरहिणीवदनेन्दुजिघत्सया = वियोगिनीमुखचन्द्र-भक्षणच्छया, स्फुरति = उदेति, निशाकरो न = चन्द्रो न ।

अनुवाद—हे सखि ! चन्द्ररूप ब्राह्मणको ग्रास करनेसे प्राप्त पातकसे उत्पन्न कुण्ठ (कोढ़) रोगसे सफेद शरीरवाला यह राहु वियोगिनीके मुख-चन्द्रको खानेकी इच्छामें चमक रहा है, चन्द्रमा नहीं ।

टिप्पणी—इस पद्यमें अपह्नुति अलङ्कार है ॥ १ ॥

इति विधोर्विधोक्तिविगर्हणं व्यवहितस्य वृथेति विमृश्य सा ।

अतितरां दधती विरहज्वरं, हृदयभाजमुपालभत स्मरम् ॥ ७४ ॥

अन्वयः—अतितरां विरहज्वरं दधती सा इति व्यवहितस्य विधोः विविधोक्तिविगर्हणं वृथा इति विमृश्य हृदयभाजं स्मरम् उपालभत ।

व्याख्या—अतितराम् = अतिमात्रं, विरहज्वरं = वियोगसन्तापं, दधती = धारयन्ती, सा = दमयन्ती, इति = इत्थं, पूर्वोक्तप्रकारेणेति भावः । व्यवहितस्य = दूरस्थस्य, विधोः = चन्द्रमसः, विविधोक्तिविगर्हणम् = विविधोक्तिभिः (बहुप्रकारवचनैः) विगर्हणं (निन्दा), वृथा = व्यर्थप्रायम्, इति = एवं, विमृश्य = विचार्य, हृदयभाजं = मनःस्थितं, मन्निहितमिति भावः । स्मरं = कामम्, उपालभत = उपालब्धवती, निनिन्देत्यर्थः ।

अनुवाद—अत्यन्त वियोगसन्तापको धारण करती हुई दमयन्ती इस प्रकारसे दूरस्थ चन्द्रमाकी अनेक प्रकारके वचनोंसे निन्दा करना व्यर्थ है, ऐसा विचार कर हृदयमें स्थित (निरुद्यती) कामदेवकी निन्दा करने लगी ।

टिप्पणी—अतितराम्=अति + तरण + आमु । विरहज्वर=विरहस्य ज्वर, तम् (य० त०) । विविधोक्तिविगर्हण=विविधाश्च ता उक्तय (क० घा०) ताभि विगर्हणम् (तृ० त०) । हृदयभाज=हृदय + भाज + शिव + अम् (उपपद०) । उपालभत=उप + लाब् + लभ + लट् + त ॥७४॥

हृदयमाश्रयमे वत ! मानक, ज्वलयसोत्थमनङ्ग ! तदेव हिम् ?

स्वयमपि क्षणदग्धनिजे धन वव भवितासि ? हुताश ! हुताशवत् ॥ ७५ ॥

अन्वय —हे अनङ्ग ! मामक हृदयम् आश्रयसे, तदेव इत्थ किं ज्वलयसि ? वत ! हे हुताश ! स्वयं हुताशवत् क्षणदग्धनिजे धन (सन्) वव भवितासि ?

ध्यास्या—हे अनङ्ग=हे काम ! मामक=मदीय, हृदय=हृत्, आश्रयसे=आश्रित्य धृतसे, तत् एव=मद्हृदयम् एव, इत्थम्=अनेन प्रकारेण, किं ज्वलयसि=किं दहति ? हे हुताश=हे नष्टाग्निशिला । दुर्बुद्धे इति भाव । स्वयं स्वम्, हुताशवत्=अग्निवत्, क्षणदग्धनिजे धन =अल्पक्षणमस्मीकृत-स्वाश्रय सन्, वव=कुत्र, भवितासि=भविष्यसि ?

अनुवाद—हे काम ! मेरे हृदयका आश्रय लेते हो, उतकी इस प्रकार क्यों जलाते हो ? हाय ! हे दुर्बुद्धे ! तुम अग्निके समान क्षणभरमें अपने आश्रय (मुझ)को जलाकर कहाँ रहोगे ?

टिप्पणी—मामक—मम इद, तत्, अस्मद् शब्दके स्थानमें 'तवजममका-देकवचने' इस सूत्रसे ममक आदेश । हुताश=हुता आशा यस्य स, तत्संबुद्धौ (बहु०) । हुताशवत्=हुतम् अस्नातीति हुताश, हुत + अश + अण् (उपपद०) । हुताशो न तुल्य, हुताश + वति । क्षणदग्धनिजे धन =निज च तत् इ धनम् (क० घा०), क्षण दग्धम् (सुप्पुषा०), क्षणदग्ध निजे धन येन स (बहु०) । भवितासि=भू + लुट् + सिप् । हे कामदेव ! दूसरेकी हिंसा करनेके व्यसनसे तुम अपने नाशको नहीं देखते हो, इस आश्रयसे "हुताश" ऐसे सम्बुद्धिपदका प्रयोग किया गया है । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥७५॥

पुरमिदा गमितस्त्वमदृश्यता त्रिनयनत्वपरिप्लुतिशङ्कया ।

स्मर । निरंद्यत कस्यचनाऽपि न त्वयि किमक्षिगते नयनेस्त्रिभि ? ॥७६॥

अन्वय —हे स्मर ! त्वम् (अक्षिगत) पुरमिदा त्रिनयनत्वपरिप्लुति-शङ्कया अदृश्यता गमित । (त्रितु) कस्यचन अपि अक्षिगते त्वयि त्रिभि नयने किं न निरंद्यत ?

व्याख्या—हे स्मर=हे काम ! त्वं=भवान्, अक्षिगत इति शेषः । पुरभिदा=हरेण, त्रिनयनत्वपरिप्लुतिशङ्क्या=तृतीयलोचनवैयर्थ्यभयेन, अदृश्यताम्=अदर्शनीयतां, गमितः=प्रापितः, नाशं प्रापित इति भावः । किन्तु कस्यचन अपि=यस्य कस्यचिदपि जनस्य, अक्षिगते=दृग्गोचरे, द्वेप्ये च, त्रिभिः=त्रिसंख्यकैः, नयनैः=नेत्रैः, किं न निरक्षयत=किमिति न निरीक्षितम् ? कोपस्य तृतीयनेत्रस्थानीयत्वात्त्वयि द्वेप्ये सति सर्वोऽपि जनस्त्रिनयनो जात इति भावः ।

अनुवाद—हे कामदेव ! तुम द्वेप्य होकर रुद्रसे तृतीय नेत्र (अग्नि) के व्यर्थ होनेके भयमे नाशको प्राप्त कराये गये हो । किन्तु जिस किसी भी जनके तुम्हारे नेत्रमें पड़ने पर (वा द्वेप्य होने पर) तीन नेत्रोंसे (क्रोधके साथ दोनों नेत्रोंसे) क्या नहीं देखा ?

टिप्पणी—पुरभिदा=पुरं भिनत्तीति पुरभित्, तेन, पुर+भिद्+विप्+टा (उपपद०) । त्रिनयनत्वपरिप्लुतिशङ्क्या=त्रीणि नयनानि यस्य सः (बहु०), तस्य भावः, त्रिनयन+त्व, तस्य परिप्लुतिः (ष० त०), तस्याः शङ्का, तया (ष० त०) । अदृश्यताम्=अदृश्य+तल्+टाप्+अम्, गमितः=गम्+णिच्+क्तः । अक्षिगते=अक्षि गतः, तस्मिन् (द्वि० त०) । निरक्षयत=निर्+ईक्ष+लङ् (भावमें)+त । धातुके सकर्मक होने पर भी यहाँ पर कर्मकी विवक्षा “प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽकर्मिका क्रिया ।” इस वचनके अनुसार नहीं हुई है ॥ ७६ ॥

सहचरोऽसि रतेरिति विश्रुतिस्त्वयि वसत्यपि मे न रतिः कुतः ?

। अयं न सम्प्रति सङ्गतिरस्ति वामनुमृता न भवन्तमियं किल ॥ ७७ ॥

अन्वयः—(हे स्मर !) “रतेः सहचरोऽसि” इति विश्रुतिः । त्वयि वसति अपि मे कुतो रतिर्न ? अयं सम्प्रति वां सङ्गतिर्न अस्ति, इयं भवन्तं न अनुमृता किल ।

व्याख्या—(हे स्मर !) रतेः = रतिदेव्याः सन्तुष्टेयव । सहचरः=सहचारी, असि=अर्तसे, इति=एवं, विश्रुतिः=प्रतिज्ञा । परं त्वयि=भवति, वसति अपि=वासं कुर्वति अपि, हृदयस्थे मत्प्रपीति भावः : मे=मम, कुतः=कस्मात्कारणात्, रतिः न=प्रीतिः न, अयं=अयंवा, सम्प्रति=अधुना, वां=युवयोः । सङ्गतिः=सहचरता, न अस्ति=नो त्वन्ते, कुतः ?

इय=रति, भवन्त=त्वा, न अनुमृता=अनुमरण, न वृत्तवती, किल=इय
वार्ता, अनुचरणाऽभावादमङ्गलितियुक्तेति भावः ।

अनुवाद—(हे कामदेव ?) तुम रतिदेवीके वा सन्तुष्टिके सहचर हो, ऐसी
प्रसिद्धि है, पर मेरे हृदयमे तुम्हारे रहनेपर भी मुझे किस कारणसे रति (प्रीति)
नहीं है । अथवा इस समय तुम दोनोंकी सङ्गति नहीं है, इस(रति)ने तुम्हारे
मरनेपर माय नहीं दिया ।

टिप्पणी—रते = "रति कामप्रियाया च रागेऽपि मुरतेऽपि च" इति
विश्वः । सहचर = सह चरतीति, सह + चर + अच् । वसति = वस + लट्
(शतृ) + टि । अनुमृता = अनु + मृद् + क्त (कर्तमि) + टाप् + सु । इस
पद्यमे प्रीतिरूप रतिका कामप्रियाके साथ अभेद अद्यवसाय होनेमे अतिशयोक्ति
अलङ्कार है ॥ ७७ ॥

रतिवियुक्तमनात्मपरज ! किं स्वप्नपि मामिष तापितवानसि ? ।

कथमतापभृतस्तव सङ्गमादितरया हृदयं मम दह्यते ? ॥ ७८ ॥

अर्थ—हे अनात्मपरज ! माम् इव रतिवियुक्तं स्वम् अपि त्व तापित-
वान् असि किम् ? इतरया अतापभृत इव सङ्गमात् मम हृदयं कथं दह्यते ?

व्याख्या—हे अनात्मपरज = हे स्वपराऽनभिज्ञ ! सर्वेषांतु क मारेति भावः ।
माम् इव = भैमीम् इव, रतिवियुक्तं = रतिविरहित, स्वम् अपि = आत्मानम्
अपि, तापितवान् असि किम् = दग्धवान् असि किम् ? इतरया = नो चेत्,
स्वाऽऽस्तापन इति भावः । अतापभृत = तापविरहितस्थ, तव = भवत, सङ्गमात्
= सम्पर्कात्, मम = भैम्या, हृदयं = हृत्, कथं = कैः प्रकारेण, दह्यते =
संताप्यते, तस्यस्पर्शात्तापो नास्त्यस्यस्पर्शदिति भावः ।

अनुवाद—अपनेकी और दूसरेकी नहीं जाननेवाले हे कामदेव ! मेरे
समान रतिसे रहित अपनेकी भी तुमने सन्तप्त किया है क्या ? नहीं तो ताप
रहित तुम्हारे सम्पर्कसे मेरा हृदय कैसे जल रहा है ?

टिप्पणी—अनात्मपरज = आत्मा च परञ्च आत्मपरो (द्वन्द्व), तो जाना
तीति आत्मपरज, तत्सम्बुद्धौ, आत्मपर + ज + क (उपपद०) । रतिवियुक्त =
रत्या वियुक्त, तम् (तृ० त०) । तापितवान् = तप + णिच् + क्तवतु + सु ।
इतरया = इतरेण प्रकारेण, इतर + घाल । अतापभृत = ताप विभर्तीति ताप-
भृत्, ताप + भृ + क्तिप् (उपपद०) । न तापभृत् तस्य (नञ्०) । दह्यते =
दह + लट् + ट (कर्मकर्तमि) ॥ ७८ ॥

अनुममार न मार ! कथं नु सा रतिरितिप्रथितःऽपि पतिव्रता ? ।

इयदनाथवधूवधपातकी दयितयाऽपि तयाऽसि किमुज्जितः ? ॥ ७६ ॥

अन्वयः—हे मार ! पतिव्रता इति प्रथिता अपि सा रतिः कथं न अनुममार ? (अथवा) इयदनाथवधूवधपातकी (त्वम्) दयितया अपि तया उज्जितः असि किम् ?

व्याख्या—हे मार=हे मारक, काम इत्यर्थः । पतिव्रता=सती, इति, प्रथिता अपि=प्रख्याता अपि, सा=प्रसिद्धा, रतिः=तव प्रिया, कथं=केन प्रकारेण, न अनुममार=न अनुमृता, त्वामिति शेषः । अथवा, इयदनाथवधूवधपातकी=एतावद्वियोगिनीहिंसापापी, त्वमिति शेषः । दयितया अपि=प्रियया अपि, तया=रत्या, उज्जितः=त्यक्तः, असि किं=वतंसे किम् ? “आ शुद्धेः सम्प्रतीक्ष्यो हि महापातकदूषितः ।” इति स्मरणादिति भावः, (या० स्मृ० आचार० ७७) ।

अनुवाद—हे हत्यारे कामदेव ! पतिव्रता ऐसी प्रसिद्धिवाली रतिने भी कैसे तुम्हारा अनुमरण नहीं किया ? अथ वा इतनी वियोगिनी स्त्रियोके वधके पातकी तुम्हें उन्होंने छोड़ दिया है क्या ?

टिप्पणी—पतिव्रता=पत्नी व्रतं यस्याः सा (व्यधि० बहु०) । अनुममार =अनु + मृड् + लिट् + तिप् । “अत्रियतेर्लुङ्लिटोश्च” इम नियमसे आत्मनेपदका अभाव । इयदनाथवधूवधपातकी=इदं परिमाणमस्ति यासां ता इत्यत्यः, इदम् + वतुप् (घः) + लीप्, अविद्यमानो नाथो यामां ता अनाथाः (नञ्-बहु०), अनाथाश्च ता वधः (क० घा०), इत्यत्यश्च ता अनाथवधवः (क० घा०), तासां वधः (प० त०), तेन पातकी (तू० त०) । इम पद्यमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है । इतनी वियोगिनी स्त्रियोके वधके पातकी कामदेवकी रतिने छोड़ दिया है क्या ? यह भाव है ॥ ७९ ॥

मुगत एव विजित्य जितेन्द्रियस्त्वदुरुकीतितनूं यदनाशयत् ।

तव तनूमवशिष्टवतीं ततः समिति भूतमयीमहरद्धरः ॥ ८० ॥

अन्वयः—जितेन्द्रियः मुगतः एव विजित्य तव उरुकीतितनूं यत् अनाशयत् । ततः अवशिष्टवतीं भूतमयी तव तनूं समिति हरः अहरत् ।

व्याख्या—(हे काम !) जितेन्द्रियः=वशी, मुगत एव=बुद्ध एव, विजित्य=विजयं कृत्वा, तव=भवतः, उरुकीतितनूं=महायशः शरीरं, यत्=यस्मात् कारणात्, अनाशयत्=नाशितवान् । ततः=तस्मात्कारणात्, अव-

शिष्टवतीम् = अवशिष्टा, भूतमयी = पाञ्चभौतिकी, तव = भवत, तनू = शरीर, समिति = युद्धे, हर = रुद्र, अहरत् = हृतवान्, भस्मीचकारेति भाव ।

अनुवाद—जितेन्द्रिय बुद्धने ही जीतकर तुम्हारे महान् कीर्तिरूप शरीरको जो नष्ट कर दिया, उस कारणसे अवशिष्ट पाञ्चभौतिक तुम्हारे शरीरको युद्धमें महादेवने भस्म कर डाला ।

टिप्पणी—जितेन्द्रिय = जितानि इन्द्रियाणि येन स (बहु०) । विजित्य = वि + जि + क्त्वा (त्यप्) । उहकीर्तितनुम् = कीर्तिरेव तनु (रूपक०), उहध्वासी कीर्तितनु, ताम् (क० घा०) । अनाशत् = न (न) श + णिच् + लङ् + तिप् । अवशिष्टवतीम् = अव + शिप् + क्तवत् + ङीप् + अम् । भूतमयी = भूत + मयद् + ङीप् + अम् । अहरत् = ह्र + लङ् + निप् ॥ ८० ॥

फलमलभ्यत यत्कुमुभेस्त्वया विपमनेऽमनङ्ग ! निगृह्णता ।

अहह ! नीतिरवासमया ततो न कुमुभेरपि विग्रहमिच्छति ॥ ८१ ॥

अन्वय—हे अनङ्ग ! विपमनेत्र कुमुभे निगृह्णता त्वया यत् फलम् अलभ्यत । तत अवासमया नीति कुमुभ अपि विग्रह न इच्छति, अहह !

व्याख्या—हे अनङ्ग = हे काम ! विपमनेत्र = विषयन, वदमित्यर्थ । कुमुभे = पुष्प, निगृह्णता = निरुध्यता, प्रहरता इति भाव, त्वया = भवता, यत्, फलम् = मरणरूप परिणाम, अलभ्यत = स्वप्नम् । तत = तस्मात्कालात्, अवासमया = प्राप्तभौति, नीति = नय, कुमुभे अपि = पुष्प अपि, किमुत अस्त्रैरिति भाव । विग्रह = युद्ध, न इच्छति = नो वाञ्छति, अहह = खेवोऽयमिति भाव ।

अनुवाद—हे कामदेव ! महादेवको फूलोंसे प्रहार करनेवाले तुमने जो फल (मरणरूप) पा लिया । उसी फलके कारण भयको प्राप्त करनेवाली नीति फूलोंसे भी युद्ध नहीं करती है ।

टिप्पणी—विपमनेत्र = विषयानि नेत्राणि यस्य स, तम् (बहु०) । कुमुभे = करणमे तृतीया । निगृह्णता = नि + ग्रह् + लट् (शतृ) + टा । अलभ्यत = लभ् + लङ् + त (कर्ममे) । अवासमया = अवाप्त भय यया सा (बहु०) ॥ ८१ ॥

अपि ध्वस्तितराऽमरवत्सुधा त्रिनयनात्कवमापिब तां दशाम् ?

भग रतेरधरस्य रसाऽऽवरादभूतमात्तपृष्ण खलु नाऽपिब ? ॥ ८२ ॥

अन्वयः—(हे काम !) इतराऽमरवत् सुधां घयन् अपि त्रिनयनात् कथं तां दशाम् आपिथ ? भण । (अथवा) रतेः अधरस्य रसाऽऽदरात् आत्तघृणः (सन्) अमृतं न अपिवः खलु ?

व्याख्या—(हे काम !) इतराऽमरवत् = अन्यसुरवत्, सुधाम् = अमृतं, घयन् अपि = पिवन् अपि, त्रिनयनात् = हरात्, कथं = केन प्रकारेण, तां = तादृशी, दशाम् = अवस्थां, मरणरूपामिति भावः । आपिथ = प्राप्तोऽभूः, भण = वद । (अथवा) रतेः = स्वप्रियायाः, अधरस्य = ओष्ठस्य, रसाऽऽदरात् = आस्वादसम्मानात्, आत्तघृणः = गृहीतजुगुप्सः सन्, अमृत इति शेषः । अमृतं = सुधां, न अपिवः = न पीतवान्, खलु = निश्चयेन । अमृतपाने कथमन्येष्वमरेषु त्वमेको मृत इति भावः ।

अनुवाद —(हे कामदेव !) और देवताओके समान अमृतको पीते हुए भी तुमने महादेवसे कैसे वैसी अवस्था (मृत्यु) को प्राप्त किया ? कहो । अथवा अपनी पत्नी रतिके अधरके आस्वादके सम्मानसे अमृतमें घृणा करते हुए तुमने अमृत नहीं पीया क्या ?

टिप्पणी—इतराऽमरवत् = इतरे च ते अमराः (क० घा०), तैस्तुल्यम्, इतराऽमर + वति । घयन् = “घेद् पाने” घातुसे लट् (शतृ) + सु । त्रिनयनात् = त्रीणि नयनानि यस्य सः, तस्मात् (बहु०) । आपिथ = आप् + लिट् + थल्, क्रादिनियममे इट् । रसादरात् = रसे आदरः, तस्मात् (स० त०) । आत्तघृणः = आत्ता घृणा येन सः (बहु०) । “घृणा जुगुप्साकृपयोः” इति वैजयन्ती । अपिवः = “पि पाने” घातुसे लङ् + सिप् ॥ ८२ ॥

भुवनमोहनजेन किमेनसा तव परेत ! वभूव पिशाचता ? ।

यदधुना विरहाऽऽधिमलीमसां मद्भिभवन् भ्रमसि स्मर ? मद्द्विधाम् ॥ ८३ ॥

अन्वयः—हे परेत ! तव भुवनमोहनजेन एनसा पिशाचता वभूव किम् ? हे स्मर ! यत् अधुना विरहाऽऽधिमलीमसां मद्द्विधाम् अभिभवन् भ्रमसि ।

व्याख्या—हे परेत = हे प्रेत ! तव = भवतः, भुवनमोहनजेन = लोकाचेतनीकरणजन्येन, एनसा = पापेन, पिशाचता = पिशाचभावः, वभूव किं = जाता किम् ? कुतः—हे स्मर = हे कामदेव ! यत् = यस्मात्कारणात्, अधुना = सम्प्रति, विरहाऽऽधिमलीमसां = वियोगव्याधिमलिनां, मद्द्विधां = मादृशीम् अवलाम्, अभिभवन् = पीडयन्, भ्रमसि = भ्रमणं करोषि ।

अनुवाद—हे प्रेत ! तुम लोकको मोहित करनेसे उत्पन्न पापसे पिशाच हो गये हो क्या ? हे कामदेव ! जो कि अभी विरहकी व्यथासे मलिन मुक्त जैमी स्त्रीको पीडित करते हुए घूम रहे हो ।

टिप्पणी—परेम=परस्मिन् (लोके) इत -(गत) इति परेतस्त त्मव्युद्धो (स० त०) । भुवनमोहनयेन=भुवनानां मोहन (प० त०), तस्मा-ज्जातेन, भुवनमोहन + जन् + ङ + टा । विरहाघिमलीमसा=विरहेण आघि (तृ० त०), तेन मलीमसा, ताम् (तृ० त०), मद्रिग्रा=मम इव निग्रा (प्रकार) यस्यां ता ताम् (व्यधिकरणबहु०) । पापिष्ठ लोभ पिशाचभाव-को प्राप्त कर दुबल स्त्री ओर बालकोको पीडित करते रहते हैं, तुम भी वैसे ही कोई पिशाच हो क्या ? यह भाव है । इस पद्यमे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ८३ ॥

यत ! ददासि न मृत्युमपि स्मर ! स्वल्पति ते कृपया न धनु करात् ।

अथ मृतोऽसि मृतेन च मुच्यते न किल मुष्टिकृतिवन्धन ॥८४॥

एवम् — हे स्मर ! मृत्युम् अपि न ददासि । (अथवा) कृपया न करात् धनु न स्वल्पति । अथ मृत अस्मि ? मृतेन च उरीकृतवन्धन मुष्टि न मुच्यते किल यत !

व्याख्या—हे स्मर=हे कामदेव ! मृत्युम् अपि=मरणम् अपि, न ददासि=नो वितरसि, तेन दुःखाऽतो भवेदिति भाव । अथवा, कृपया=करुणया, ते=तव, करात्=हस्तात् धनु=कार्मुक, न स्वल्पति=नो भ्रश्यति । अथ=अथवा, मृत अस्मि=गतग्रीवितो वर्तसे, मृतेन च=प्राप्त-मरणेन च, उरीकृतवन्धन = अङ्गीकृतवन्धन , मुष्टि = सम्पिण्डितपाणि , न मुच्यते=न त्यज्यते, किल=कलु । यत=भेदोऽयम् ।

अनुवाद—हे कामदेव ! तुम मृत्यु भी नहीं देते हो । अथवा दयासे तुम्हारे हाथसे धनु भी नहीं गिरता है । अथवा मर गये हो ? मरे हुए पुरुषकी बंधी हुई मृत्ती भी नहीं खुलती है । हाय !

टिप्पणी—उरीकृतवन्धन = उरीकृत बन्धन येन स (बहु०), हे काम-देव ! तुम यमराजसे भी क्रूर हो, यह पद्यका तात्पर्य है ॥ ८४ ॥

दृगुपहत्यपमृत्युविरूपता समयतेऽपरनिर्जरसेविता ।

अतिशयाऽऽनन्दवपु क्षतिपाण्डुता स्मर ! भवन्ति भवन्तमुपासितु ॥८५॥

अन्वयः—हे स्मर ! अपरनिर्जंरसेविता दृगुपहत्यपमृत्युविरूपताः शमयते । भवन्तम् उपासितुः अतिशयाऽऽन्ध्यवपुःक्षतिपाण्डुताः भवन्ति ।

व्याख्या—हे स्मर=हे कामदेव ! अपरनिर्जंरसेविता=अन्यदेवतासेवको जनः, दृगुपहत्यपमृत्युविरूपताः=अन्धताऽकालमरणकुरूपताः, शमयते=निवर्तयति । भवन्तं=त्वाम्, उपासितुः=उपासकस्य जनस्य तु, अतिशयाऽऽन्ध्यवपुःक्षतिपाण्डुताः=अत्यर्थाऽन्धत्वशरीरविपत्तिवैवर्ण्यानि, भवन्ति=जायन्ते ।

अनुवाद—हे कामदेव ! अन्य देवोंकी सेवा करनेवाले अन्धापन, अकाल-मरण और कुरूपताको दूर करते हैं । तुम्हारी सेवा करनेवालोंको तो अतिशय अन्धता, शरीरकी विपत्ति और विवर्णता होती है ।

टिप्पणी—अपरनिर्जंरसेविता=अपरे च ते निर्जंराः (क० घा०), तेषां सेविता (प० त०) । दृगुपहत्यपमृत्युविरूपताः=दृशोः उपहतिः (प० त०), विरूपस्य भावः, विरूप+तल्+टाप्, दृगुपहतिश्च अपमृत्युश्च विरूपता च (द्वन्द्वः), ताः । शमयते="शमु उपशमे" घातुसे "णिचश्च" इस सूत्रसे आत्म-नेपद लट्+त, "मितां ह्रस्वः" इससे ह्रस्व । भवन्तम्="उपासितुः" इस तृन्तन्त पदके योगमें कर्ममें प्राप्त पष्ठीका "न लोकाऽव्ययनिष्ठाखलर्थतृताम्" इससे निपेध । उपासितुः=उपास्त इति उपासिता, तस्य उप+आस्+तृन्+डम् । अतिशयाऽऽन्ध्यवपुःक्षतिपाण्डुताः=अन्धस्य भावः आन्ध्यम्, अन्ध+प्यञ्, अतिशयं यथा तथा आन्ध्यम् (सुप्सुपा०), वपुषः क्षतिः (प० त०), पाण्डोर्भाविः, पाण्डु+तल्+टाप्, अतिशयाऽऽन्ध्यं च वपुःक्षतिश्च पाण्डुता च (द्वन्द्वः), ताः । और देवताओंकी उपामनासे कहां तो अन्धता आदि दूर होती है, तुम्हारी सेवा करनेवालोंकी कहां अत्यन्त अन्धता आदि होती है, इस प्रकार विरूप पदार्थोंकी संघटना होनेसे विषम अलङ्कार है ॥ ८५ ॥

स्मर ! नृशंसतमस्तवमतो विधिः सुमनसः कृतवान् भवदायुधम् ।

यदि धनुर्दृढमाशुगमायसं तव सृजेत् प्रलयं त्रिजगद् व्रजेत् ॥ ८६ ॥

अन्वयः—हे स्मर ! त्वं नृशंसतमः अतः विधिः सुमनसः भवदायुधं कृतवान् । तव दृढं धनुः, आयसम् आशुगं च सृजेत् यदि त्रिजगत् प्रलयं व्रजेत् ।

व्याख्या—हे स्मर=हे काम ! त्वं=भवान्, नृशंसतमः=घातुकतमः, अतः=यस्मात् कारणात्, विधिः=ब्रह्मदेवः, सुमनसः=पुष्पाणि, भवदायुधं=

त्वच्छस्त्र, कृतवान् = विहितवान् । एतद्वैपरीत्येन विधि, तव = भवत, दृढ = कठोर, धनु = कार्मुकम्, आयसम् = अयोभयम्, आशुग च = बाण च, सृजेत् यदि = जनयेच्चेत्, तर्हि त्रिजगत् = लोकत्रय, प्रलय = विनाश, वजेत् = गच्छेत् । तव घातुकता दृष्ट्वा ब्रह्मादेवेन सम्यक् कृतमिति भाव ।

अनुवाद—हे काम ! तुम अतिशय हृत्पारे हो, इस कारण ब्रह्माजीने फूँकोको तुम्हारा हथियार बनाया । तुम्हारा मजबूत धनु और लोहेका बाण बनाते तो तीनो लोकोका विनाश हो जाता ।

दिप्यन्ती—वृषसतम = अतिशयेन वृषस, वृषस + तमप् । भवदापुघ्न = भवत आयुघ्न, तत् (प० त०) । कृतवान् = कृ + क्तवतु + सु । आयसम् = अयस अय, तम्, अयम् + जप् + अम् । सृजेत् = मृज + लिङ् + तिप् । त्रिजगत् = त्रयाणां जगतां समाहार (द्विगु०) । वजेत् = वज + विधिलिङ् + तिप् ॥ ८५ ॥

स्मररिपोरिव रोपशिखी पुरा दहतु ते जगतामपि मा त्रयम् ।

इति त्विष्टुस्त्वद्विष्णुं कुसुमानि हि मधुभिर्ऋतस्त्वदनिर्द्वृत ॥ ८७ ॥

अवयव — (हे काम !) स्मररिपो रोपशिखी पुरा त्रयम् इव ते रोपशिखी जगता त्रय मा दहतु इति (मत्वा) विधि अनिर्द्वृत त्वद्विष्णुं कुसुमानि मधुभिर् अत अस्तिश्चत् किम् ?

व्याख्या—(हे काम !) स्मररिपो = त्वच्छत्रो, हरस्पेत्यर्थे । रोपशिखी = बाणाग्नि, पुरा = नगराणां, त्रयम् इव = त्रितयम् इव, त्रिपुरमिवेति भाव । ते = तव कामस्य, रोपशिखी = बाणाग्नि, जगता = लोकानां, त्रय = त्रितय, लोकत्रयमिति भाव । मा दहतु = नो भस्मीकरोतु, इति = एव, मत्वेति शेष । विधि = ब्रह्मादेव, अनिर्द्वृत = अपरितुष्ट सन्, त्वा पुष्पबाण कृत्वाऽपीति शेष । त्वद्विष्णुं = त्वद्बाणान्, कुसुमानि = पुष्पाणि, मधुभिर् = पुष्परसै, अत = अभ्यन्तरे, अस्तिश्चत् किम् = अस्तिश्चत् किम् ? अग्निशात्यर्थमिति शेष । विधिरेव नाऽकरिष्यन्चेत् घातुकतमस्य ते को वारयिताऽमविष्यदिति भाव ।

अनुवाद—(हे काम !) जैसे तुम्हारे शत्रु रुद्रके बाणाग्निने त्रिपुरको जलाया था, उसी तरह तुम्हारा बाणाग्नि भी तीनो लोकोको मत जलावे, ऐसा विचार कर ब्रह्माजीने तुम्हें पुष्परूप बाणोको देनेसे ही सन्तुष्ट न होकर तुम्हारे बाण फूँकोके भीतर पुष्परससे अभिविक्त कर दिया ।

टिप्पणी—स्मररिपोः=स्मरस्य रिपुः, तस्य (प० त०) । रोपगिनी=रोप एव गिनी (रूपक०) । “पत्नी रोपे इषुर्द्वयोः” इत्यमरः । अनिर्वृतः=न निर्वृतः (नञ०) । त्वदिपून्=तव इपवः, तान् (प० त०) । इस पद्यमें उपमा और रूपककी परस्पर अपेक्षा न करनेकी स्थिति होनेसे संसृष्टि अलङ्कार है ॥ ८७ ॥

विधिरनङ्गनभेद्यमवेक्ष्य ते जनमनः खलु लक्ष्यमकल्पयत् ।

अपि स वज्रमदास्यत चेत्तदा त्वदिपुभिर्ग्यदलिप्यदसावपि ॥ ८८ ॥

अन्वयः—(हे काम !) विधिः अनङ्गम् अभेद्यम् अवेक्ष्य जनमनः ते लक्ष्यम् अकल्पयत् । स वज्रम् अदास्यत चेत्, तदा त्वदिपुभिः असौ अपि व्यदलिप्यत् ।

व्याख्या—(हे काम !) विधिः=ब्रह्मदेवः, अनङ्गम्=अवयवरहितम्, “अनङ्गम्” इति पाठेऽपि अयमेवाऽर्थः । अत एव अभेद्यं=भेत्तुमशक्यम्, अवेक्ष्य=विचार्य, जनमनः=लोकचित्तं, ते=तव, लक्ष्यं=वेद्यम्, अकल्पयत्=व्यरचयत् । एतद्वैपरीत्येन—सः=विधिः, वज्रं=कुलिशं, हीरकं वा, तव लक्ष्यरूप इति शेषः । अदास्यत चेत्=व्यतरिष्यत् यदि, तदा=तर्हि, त्वदिपुभिः=त्वद्वाणरूपैः पुष्पैः, असौ अपि=वज्रः अपि, व्यदलिप्यत्=विशीर्णोऽभविष्यत् । अत उचितरूपं विधिविधानमिति भावः ।

अनुवाद—(हे काम !) ब्रह्माजीने अनङ्ग (अवयवरहित) अत एव अभेदनीय ऐसा विचारकर लोकोंके मनको तुम्हारा लक्ष्य (निशाना) बना डाला । ऐसा न करके वे (ब्रह्माजी) वज्रको भी तुम्हारा लक्ष्य बना देते तो तुम्हारे वाणोंसे वह भी विदीर्ण हो जाता ।

टिप्पणी—अनङ्गम्=अविद्यमानम् अङ्गम् (अवयवः) यस्य तत् (नञ्-तत्पु०) । अभेद्यं=न भेद्यं, तत् (नञ०) । अवेक्ष्य=अव + ईक्ष + क्त्वा (ल्यप्) । जनमनः=जनस्य मनः, तत् (प० त०) । नैयायिकोंने मनको निरवयव द्रव्य माना है । अकल्पयत् = कृप् + णिच् + लङ् + तिप् । अदास्यत=दा + लङ् + त । व्यदलिप्यत् = वि + दल + णिच् + लङ् + तिप् । दोनों ही स्थूलमें “लङ् निमित्ते लङ् क्रियातिपत्तौ” इस सूत्रसे क्रियातिपत्तिमें लृङ् । त्वदिपुभिः=तव इपवः, तैः (प० त०) ॥ ८८ ॥

अपि विधिः कुमुमानि तवाऽऽशुगान् स्मर ! विधाय न निर्वृतिमाप्तवान् ।

अदित पञ्च हि ते स नियम्य तान् तदपि तैर्बत ! जम्भरितं जगत् ॥ ८९ ॥

अन्वय — हे स्मर ! विधि कुसुमानि (एव) तव आशुगान् विधाय अपि निर्वृतिं न आप्तवान् । हि स तान् नियम्य ते पञ्च एव अदित, तदपि तै (एव) जगत् जग्नरित वत ।

व्याख्या—हे स्मर=हे काम ! विधि = ब्रह्मादेव, कुसुमानि=पुष्पाणि (एव), तव=भवत, आशुगान्=वाणान्, विधाय अपि=कृत्वा अपि, निर्वृतिं=सुख, कृतकृत्योऽस्मीति परितोषमिति भाव । न आप्तवान्=न प्राप्तवान् । हि=यस्मात्कारणात्, स =अनिर्वृत विधि । तान्=पुष्प-
रूपान् आशुगान्, नियम्य=नियम कृत्वा, इयन्त एव, आशुगा इति शेष । तै=तुभ्य, पञ्च एव=पञ्चसरयुकान् एव, अदित = दत्तवान् । तदपि = तथाऽपि, तै = पञ्चमन्त्रकै एव आशुगै । जगत्=लोक, जग्नरित=जर्जरी-
कृतम् । वत = वेदोऽयम् । विद्वन्नियामको विधिरपि एव विफलयन्, कौश्ल्यो-
ऽस्ति नियन्तेति भाव ।

अनुवाद—हे काम ! ब्रह्माजी फूलोंको ही तुम्हारा वाण बनाकर भी कृतकृत्य नहीं हुए । क्योंकि उन्होंने उन फूलोंको भी इतने ही होने चाहिए, ऐसा नियम कर तुम्हे (अरविन्द आदि) पाँच ही फूलोंको दे दिया, तो भी उतनों-
ही से जगत् जर्जर बनाया गया ।

टिप्पणी—विधाय=वि + धा + क्त्वा (ल्यप्) । निर्वृतिं=निर् + वृत् + क्तिन् + अम् । आप्तवान्—आप् + क्तवतु । “इव” आदि वाचक शब्दके न होनेसे यहाँपर प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है । नियम्य=नि + यम् + क्त्वा (ल्यप्) । पञ्च=“अरविन्दमशोक च चूत च नवमल्लिका । नीलोत्पल च पञ्चैते पञ्चवाणस्य सायका ।” इस श्लोकके अनुसार कमल, अशोक, आम्र पुष्प, नवमल्लिका और नीलकमल—ये पाँच फूल कामदेवके वाण हैं । अदित=दा + क्त + त । जग्नरित=जर्जर + णिच् + क्त ॥ ८९ ॥

उपहरन्ति न कस्य सुपर्वण सुमनस कति पञ्च सुरद्रुमा ? ।

तव तु हीनतया पृथगेकिका घिमिपताऽपि न तेऽङ्ग विदारणम् ॥ ९० ॥

अन्वय — (हे स्मर !) पञ्च सुरद्रुमा कस्य सुपर्वण कति सुमनस न उपहरन्ति ? तव तु हीनतया पृथक् एकिकाम् (उपहरन्ति), इयता अपि ते अङ्गविदारण न । धिक् ?

व्याख्या—(हे स्मर !) पञ्च=पञ्चसह्यका, सुरद्रुमा = देववृक्षा, मन्दारादय इति भाव । कस्य, सुपर्वण = देवस्य, कति = क्रियत्सह्यका,

सुमनसः=पुष्पाणि, न उपहरन्ति=न उपायनीकुर्वन्ति, सर्वस्याऽपि सुपर्वणोऽपरिमितमुपहरन्तीति भावः । एतद्वैपरीत्येन तव तु=भवतः स्मरस्य तु, हीनतया=नीचतया, पृथक्=प्रत्येकम्, एकिकाम्=एकाकिनीं, सुमनोव्यक्तिम्, उपहरन्ति=उपायनीकुर्वन्ति, अत एव तव पञ्चवाणत्वमिति भावः । इयता=एतावता, अपमानेनेति शेषः, अपि । ते=तव, अङ्गविदारणं न=शरीरस्फोटो न अस्ति, धिक्=त्वमिति शेषः । अवमतस्य जीवनान्मरणमेव वरमिति भावः ।

अनुवाद—हे काम ! मन्दार आदि पाँच देववृक्ष, किस देवताको कितने फूलोंका उपहार नहीं करते हैं ? तुम्हारी तो नीचताके कारण अलग-अलग एक-एक फूल तुम्हें उपहार देते हैं । इतने अपमानसे भी तुम्हारा अङ्ग विदीर्ण नहीं होता है । तुम्हें धिक्कार है !

टिप्पणी—सुरद्रुमाः=सुराणां द्रुमाः (प० त०) । देवताओंके पाँच वृक्ष हैं, जैसे कि—पञ्चैते देवतरवो मन्दारः पारिजातकः ।

“सन्तानः कल्पवृक्षश्च पुंसि वा हरिचन्दनम् ॥” (अमर०)

अर्थात् मन्दार, पारिजात, सन्तान, कल्पवृक्ष और हरिचन्दन—ये पाँच देववृक्ष हैं । सुमनसः=“स्त्रियः सुमनसः पुष्पं प्रसूतं कुसुमं सुमम्” इत्यमरः । पुष्पवाचक सुमनः शब्द स्त्रीलिङ्गमें नित्य बहुवचनाऽन्त है । उपहरन्ति=उप + हृ + लट् + शि । “उपायनमुपग्राह्यमुपहारस्तथोपदा” इत्यमरः । हीनतया=हीन + तल् + टाप् + टा । एकिकाम्=एका एव एकिका, ताम् । एका शब्दसे “एकादाकिनिच्चाऽमहाये” इस सूत्रसे कन् प्रत्यय और पूर्वं वर्णका इत्व । इयता=इदम् + वतुप् + टा । अङ्गविदारणम्=अङ्गस्य विदारणम् (प० त०) । “अङ्ग ! विगहंणा” यह नारायणपण्डित-सम्मत पाटान्तर है । उसमें अङ्ग=हे कामदेव ! विगहंणा=घृणा, यह अर्थ है ॥ ९० ॥

कुसुममप्यतिदुर्नयकारि ते किमु वित्तीयं धनुर्विधिरग्रहीत् ।

किमकृतं यदेकतदास्पदे द्वयमभूदधुनाऽपि नलभ्रूवोः ॥ ८९ ॥

अन्वयः—विधिः कुसुमम् अपि अतिदुर्नयकारि धनुः ते वित्तीयं अग्रहीत् किमु ? किन्तु एष किम् अकृत ? यत् एकतदास्पदे अधुना नलभ्रूवोः द्वयम् अभूत् ।

व्याख्या—विधिः=ब्रह्मदेवः, कुसुमम् अपि=पुष्पम् अपि, दुर्बलमपीति शेषः । अतिदुर्नयकारि=अत्यनर्थकारकं, धनुः=चापं, ते=तुभ्यं,

वितीयं=दत्त्वा, अग्रहीन् किम्=पुनर्जहार किम् ? किं तु एष =विधि , किम् अकृत=किं कृतवान् ? अकार्यमेव कृतवानिति भावः । यत्=यस्मात्, एकतदास्पदे=एकघनु स्थाने, अधुना = सम्प्रति, नलध्रुवो = नैपधाक्षि-लोन्तो, द्वय=द्वितयम्, अभूत्=अभवत् ।

अनुवाद—(हे काम !) ब्रह्माजीने फूट, तथापि अत्यन्त अनर्थकारक घनु तुम्हे देकर फिर ले लिया क्या ? किं तु ब्रह्माजीने क्या किया ? जो कि एक घनुके स्थानमे इस समय नलके भूरूप दो घनु हो गये ।

टिप्पणी—अतिदुर्नयकारि=दुष्टो नय (गति०), अत्यन्त दुर्नय (गति०), अनिदुर्नय करोतीति तच्छील, तत्, अतिदुर्नय + कृ + णिनि + सु (उपपद०) । वितीयं=वि + तृ + क्त्वा (ल्यप्) । अग्रहीद्=ग्रह + लुङ् + तिप् । अकृत=कृ + लुङ् + त । एकतदास्पदे=एक च तत् (क० घा०), नल्य आस्पद, तस्मिन् (प० त०) । नलध्रुवो =नलस्य ध्रुवो, तयो (प० त०) । ब्रह्माजीने उसी घनुमे नलकी दो भीहोकी मृष्टि कर कण्टकको निकालकर शल्य- (कील) का आरोपण किया, यह एकको न सहनेवालेको नलकी दो भीह होनेसे जोर अमह्य बना डाला, यह तात्पर्य है ॥ ९१ ॥

पटुतव कृपया स्वकमेकक कुसुमदम्भनदितनन्दना ।

ददति पटु भवते कुस्ते भवान् धनुरिवैकमिषूनिव पञ्च तै ॥ ९२ ॥

टिप्पणी—अङ्गमनदितनन्दना पटु श्रुतय कृपया स्वकम् एकक कुसुम भवते ददति । तै एक घनु इव, पञ्च इपून् इव भवान् कुस्ते ।

व्याख्या—अङ्गमनदितनन्दना = शीघ्रपक्षप्रकाशितसुरोद्याना, पटु = पटुसंस्थका, श्रुतय = वसन्तादय, कृपया=करुणया, न तु प्रीत्येति शेष । स्वक=स्वसम्बन्धि, एककम्=एकैकम् पञ्च, कुसुम=पुष्पम्, पटुसंस्थकमिति भावः । भवते=तुभ्य, ददति=वितरति । तै=पक्षिभिः, एक=एकस्य पुष्प, घनु इव=चापम् इव, पञ्च=पञ्चसंस्थकानि पुष्पाणि, इपून् इव=बाणान् इव, भवान्, कुस्ते=विदधाति । अहो=आश्चर्यम्, एतादृशेऽमानेऽपि निर्लज्जस्य ते परहिंसाव्यमनमिति भावः ।

अनुवाद—विना क्रमके (एक ही बार) इन्द्रके नन्दन बनको प्रकाशित करनेवाले वसन्त आदि छ श्रुत, कृपासे अपने एक एक फूल आपको देते हैं । उन छ फूलोमे से एकको घनुके समान और पाँचोको बाणोके समान आप बना डालते हैं ।

टिप्पणी—अक्रमनन्दितनन्दनाः=क्रमस्याऽभावः अक्रमम् (अभावके अर्थमें अव्ययीभाव), नन्दितं नन्दनं यस्ते (बहु०), अक्रमेण नन्दितनन्दनाः (तृ० त०), ऋतवः=ऋतु छ. है, जैसे कि हेमन्त शिशिर, वसन्त, ग्रीष्म, वर्षा और शरत् । एककम्=एकम् एव, एक शब्दसे “एकादाकिनिच्चाऽ-सहाये” इस सूत्रसे असहायमें कन् प्रत्यय, ‘एकाकी त्वेक एककः’ इत्यमरः । अत्यन्त दरिद्र पुरुष भिक्षामे प्राप्त अल्प वस्तुको भी विभाग करके ‘इससे यह कहूँगा, इससे यह कहूँगा’ ऐसा मनोरथ करता है, उसी तरह काम भी छः ऋतुओंसे प्राप्त एक-एक फूलोमे से एकसे धनु और पाँचों फूलोसे वाण बनाता है, इस बातको दो “इव” शब्द सूचित करते हैं, यह तात्पर्य है ॥ ९२ ॥

यदतनुस्त्वमिदं जगते हितं यव स मुनिस्तव यः सहते क्षतीः ?

विशिखमाश्रवणं परिपूर्य चेदविचलद्भुजमुज्जितुमोशिपे ॥ ८३ ॥

अन्वयः—(हे स्मर !) त्वं अतनुः (इति) यत्, इदं जगते हितम् । (तथा हि) विशिखम् अविचलद्भुजम् आश्रवणं परिपूर्य उज्जितुम् ईशिपे चेत्, यः तव क्षतीः सहते स मुनिः यव ?

व्याख्या—(हे स्मर !) त्वं=भवान्, अतनुः=अशरीरी, इति, यत् इदम्=तव अतनुत्वं, जगते=लोकाय, हितं=कल्याणम् । विशिखं=वाणम्, अविचलद्भुजम्=अकम्पहस्तम्, आश्रवणम्=कर्णपर्यन्तम्, परिपूर्य=आकृष्य, उज्जितुं=मोचतुम्, ईशिपे=शयनोपि, चेत्=यदि, यः=जन, तव=भवतः, क्षतीः=प्रहारान्, “हतीः” इति पाठे आघातान् इत्यर्थः । सहते=मृष्यति, मः=तादृशः, मुनिः=ऋषिः अपि, मनुष्यस्य का कथा ? यव=कुत्र ?

अनुवाद—(हे काम !) तुम जो अनङ्ग (अशरीर) हो, यह जगत्के लिए हितकारक है । शरीरयुक्त होकर हाथको कम्पित न कर वाणको कान-तक खीचकर छोड़नेको ममर्थ होते तो जो तुम्हारे प्रहारोंको सहन करें, वैसे मुनि भी कहाँ है ?

टिप्पणी—अतनुः=अविद्यमाना तनुः यस्य सः (नञ्बहु०) । जगते=“हितम्” पदके योगमे “हितयोगे च” इससे चतुर्थी । अविचलद्भुजम्=अविचलन्ती भुजो यस्मिन् (कर्मणि) तद्यथा तथा (बहु०) । आश्रवणं=श्रवणात् आ (प० त०) । परिपूर्य=परि + पू + क्त्वा (ल्यप्) । ईशिपे=“ईश ऐश्वर्ये” धातुमे लट् + याम् । “ईशः से” इससे इट् । क्षतीः=क्षण + क्तिन् + शम् ।

सहते=सह + लट् + त । अनङ्ग होनेपर भी जगत्का द्रोह करनेवाले तुम अथ धनुर्धरोके समान शरीरवाले होते तो जितेन्द्रिय व्यक्तिकी चर्चा ही नष्ट हो जाती, इसलिए तुम्हारा अनङ्ग होना ही जगत्के लिए हितकारक है, यह तात्पर्य है ॥ ९३ ॥

सह तया स्मर । भस्म स्रटित्यभू पशुपति प्रति यामिनुमग्रही ।

ध्रुवमभूदधुना वितनो शरस्तम् पिकस्वर एव स पञ्चम ॥ ९४ ॥

अन्वय — हे स्मर ! पशुपति प्रति याम् इषुम् अग्रही, तया स्रट् स्रटिति भस्म अभू । अधुना वितनो तव पिकस्वर एव पञ्चम अभूत् ।

व्याख्या—हे स्मर=हे काम ! पशुपति प्रति=हर प्रति, याम्, इषु=बाणम् अग्रही=गृहीतवान् तया सह=इत्था सह, स्रटिति=सहसा, भस्म अभू=भस्मप्राप्त अभू, द्रष्टु अभू इति भाव । अधुना=इदानी, वितनो=अनङ्गस्य, तव=भवत्, पिकस्वर एव=कोविलसद एव, पञ्चम=पञ्चसंख्यापूरण शर, अभूत्=भवत् ।

अनुवाद—हे काम ! कद्रको प्रहार करनेके लिए तुमने जिस बाणको लिया था, उसीके साथ तुम सहसा भस्म हो गये । इस समय शरीररहित तुम्हारा, कोयलका स्वर ही पञ्चम बाण हो गया ।

टिप्पणी—पशुपति=पशूना पति, तम् (प० त०) “पाशवद्रो भवे-
ज्जीव पाशमुक्तो भवेत्पति ।” इस उक्तिके अनुसार अविद्यापाशसे बद्ध जीव-
मात्र “पशु” और अविद्यापाशसे मुक्त “पति” ऐसा अथ विवक्षित है । वितनो
=विगता तनु यस्या सा, तस्या (बहु०) । पिकस्वर =पिकस्य स्वर
(प० त०) । पञ्चम =पञ्चाना पूरण, “पञ्चन्” शब्दसे “तस्य पूरणे लट्”
इससे लट् और तदन्तसे “नाऽन्तादसत्यादेमट्” इससे मट् प्रत्यय । “पिक जितङ्ग
पञ्चमम्” इत्यादिमें कोविलके स्वरमें “पञ्चम” ऐमे नामकी प्रवृत्ति हुई, यह
भाव है । “पञ्चमो रागभेदे स्यात्पञ्चानामपि पूरणे” इति विश्व । इस
पद्यमें शरका कार्य करनेसे पिकस्वरमें शरस्वकी उत्प्रेक्षा होनेसे उत्प्रेक्षा
अलङ्कार है ॥ ९४ ॥

स्मर ! सम दुरितैरफलीकृतो मगधतोऽपि भवद्दहन्मम ।

सुरहिताय हुताश्वतनु पुनर्ननु जनुदिवि तत्क्षणमापिय ॥ ९५ ॥

अन्वय — हे स्मर ! भगवत् अपि भवद्दहनमम दुरितै समम् अफली-
कृत । सुरहिताय हुताऽऽश्वतनु (सन्) तत्क्षण दिवि पुन जनु आपिय ननु ।

व्याख्या—हे स्मर=हे काम ! भगवतः अपि=हरस्य अपि, भवद्दहनश्रमः=त्वद्भस्मीकरणपरिश्रमः, दुरितैः समं=भवत्पापैः सह, अफलीकृतः=निष्फलीकृतः । अफलीकरणं प्रतिपादयति—सुरहितायेति । सुरहिताय=देवकल्याणाय, हुताऽऽत्मतनुः=आहुतीकृतस्वशरीरः, त्वमिति शेषः । तत्क्षणं=तस्मिन्नेव काले, दिवि=स्वर्गे, पुनः=भूयः, जनुः=जन्म, आपिथ=प्राप्तवान्, ननु=खलु ।

अनुवाद—हे काम ! भगवान् महादेव भी तुम्हें जलानेमें परिश्रम, तुम्हारे पापोंके साथ निष्फल किया गया, जो कि देवताओंके हितके लिए अपने शरीरकी आहुति देते हुए तुमने उसी क्षण स्वर्गमें फिर जन्म पा लिया ।

टिप्पणी—भवद्दहनश्रमः=भवतो दहनं (प० त०), तस्मिन् श्रमः (स० त०), अफलीकृतः=अविद्यमानं फलं यस्य सः अफलः (नन्वहु), अफलम् अफलं यथा सम्पद्यते तथा कृतः, अफल + च्वि + कृ + क्त । सुरहिताय=सुरेभ्यो हितं, तस्मै (च० त०) । हुताऽऽत्मतनुः=आत्मनस्तनुः (प० त०), हुता आत्मतनुयै न सः (बहु०) । तत्क्षणं=तं च तं क्षणं, “कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे” इससे द्वितीया । “अत्यन्तसंयोगे च” इससे द्वितीया-तत्पुरुष । आपिथ=आप् + लिट् + सिप् (थल्) । हमारे अभाग्यसे देवताओंसे प्रार्थित महादेवसे भस्मीभूत होकर तुमने शीघ्र ही स्वर्गमें फिर जन्म पा लिया, यह तात्पर्य है ॥ ९५ ॥

विरहिणो विमुखस्य विधूदये शमनदिवपवनः स न दक्षिणः ।

मुन्नतसो नमयन्नटनी यनुस्तव तु बाहुरसौ यदि दक्षिणः ॥ ९६ ॥

अन्वयः—(हे शूर !) तव असौ बाहुः विधूदये सुमनसः धनुः अटनी नमयन् दक्षिणः स्यात् यदि (तदा) विमुखस्य विरहिणः सः शमनदिवपवनः दक्षिणः न ।

व्याख्या—(हे शूर !) तव=भवतः, असौ=अयं, बाहुः=भुजः, विधूदये=चन्द्रोदये, सहायलामे सतीति शेषः । सुमनसः=पुष्पम् एव, धनुः=चापम्, अटनी=कोटी, नमयन्=नम्रीकुर्वन्, दक्षिणः=कुशलः, विरहिजन-प्रहार इति शेषः । स्यात् यदि=भवेच्चेत्, सव्येतरश्चेति ध्वनिः । तदा विमुखस्य=पराङ्मुखस्य, चन्द्रोदयाद्विह्वलमुखस्येति भावः । विरहिणः=वियोगिजनस्य, नः=प्रसिद्धः, दक्षिणत्वेनेति शेषः । शमनदिवपवनः=यमदिशा-

वायु, दक्षिणो न=दक्षिण्यवान् सव्येतरश्च न, किन्तु सोऽपि त्वत्सहकारित्वाग्निदेयप्रहर्ता एवेति भावः ।

अनुवाद—(हे शूर !) तुम्हारा यह बाहु चन्द्रमाके उदयमे पुष्परूप धनुकी कोटिपर झुकाता हुआ दक्षिण (विरहियोंके ऊपर प्रहार करनेमें कुशल) होगा तो चन्द्रोदयमें पराङ्मुख वियोगी जनके लिए दक्षिण दिशाका वायु दक्षिण्यवाला वा दक्षिण नहीं होगा (यह भी तुम्हारा सहकारी होनेसे प्रहारकर्ता ही होगा) ।

दिष्पणी—विधूदये=विधो उदय, तस्मिन् (प० त०) । अटनी=“कोटिरस्याऽटनिर्गोघा” इत्यमर । नमयन्=नम + णिष् + लृट् (शतृ) + सु । विमुखस्य=विच्छेद मुख यस्य स, तस्य (बहु०) । विरहिण = विरह + इनि + ङस् । क्षमनदिक्पवन = क्षमनस्य (यमस्य) दिक् (अवाची) (प० त०), तस्या पवन (प० त०) । पश्चिमकी ओर मुख करनेवालेके दक्षिण भी वाम होता है, ऐसी ध्वनि होती है । दक्षिण दिशाका वायु भी दक्षिण नहीं, ऐसे अथका स्फुरण होनेसे विरोधाभास अलङ्कार है ॥ ९६ ॥

किमु भवन्तमुमापतिरेवमवमुदाङ्गमयोगिजनाऽतकम् ।

यदजयत्त एव न गीयते स भगवान्मदनाऽधकमृत्युजित् ॥ ९७ ॥

अन्वय — हे मदन ! उमापति मदमुदाङ्गम् अयोगि मातकम् एकक भवन्तम् एव अजयत् इति (यत्) तत् एव सा भगवान् मदनाऽधकमृत्युजित् न गीयते ? (गीयत एव) ।

व्याख्या—हे मदन ! = हे ममय ! उमापति = हर, मदमुदाङ्ग = गर्व-हर्षाऽधम्, अयोगिजनाऽतक = विरहिजनमृत्युरूपम्, एककम् = एकाकिन, भवन्तम् एव = त्वाम् एव, अजयत् = जितवान्, इति यत्, तत् एव = तत्मा-स्कारणात् एव, स = प्रसिद्ध, भगवान् = उमापति, मदनाऽधकमृत्युजित् = मदनजित् अधकजित् मृत्युजित् इति भावः । न गीयते = नो गीयते किमु, अपि तु गीयत एव । मदनवत् अधकमृत्यु अपि त्वदतिरिक्तो न स्त इति भावः ।

अनुवाद—हे मदन ! महादेवने गर्व और हृषसे अङ्घ्रेके समान और वियोगी जनोको अतक (मृत्यु) रूप अकेले तुम्ह ही जो जीत लिया, उस कारणसे ही वे भगवान् (उमापति) मदनजित् (कामदेवको जीतनेवाले),

अन्धकजित् (अन्धेको वा अन्धकाऽसुरको जीतनेवाले) और ' (मृत्युजित् मृत्युको जीतनेवाले) नहीं कहे जाते हैं ? (कहे जाते ही हैं) ।

टिप्पणी—उमापतिः=उमायाः पतिः (प० त०) । मदमुदाज्जं=मदश्च मुच्च मदमुत् (समाहारद्वन्द्वः), मदमुदा अन्धः, तम् (तृ० त०) । अयोगि-जनाज्जतकं=न योगः (नञ्०), अयोगः अस्ति एषां ते अयोगिनः, अयोग-+इनि+जस् । तेषाम् अन्तकः, तम् (प० त०) । एककम्=एक+कन्+अम् । अजयत्=जि+लङ्+तिप् । भगवान्=भग+भतुप्+सुः । मदनाऽ-न्धकमृत्युजित्=मदनश्च अन्धकश्च मृत्युश्च (द्वन्द्वः), तान् जयतीति=मदनाऽ-न्धकमृत्यु+जि+क्विप्+सु (उपपद०) । गीयते=गै+लट्+तिप् (कर्ममें) । हे काम ! मदनके समान अन्धक (अन्धा बनानेवाला) और मृत्यु भी तुममें अतिरिक्त नहीं है ? इस पद्यमें मदन आदिका परस्परमे भेद होनेपर भी अभेदकी उक्ति होनेसे अतिशयोक्ति अलंकार है ॥ ९७ ॥

त्वमिव कोऽपि पराऽपकृतौ कृती न ददृशे न च मन्मथ ! शुश्रुवे ।

स्वमवदहद्दहनाज्ज्वलताऽऽत्मना ज्वलयितुं परिरम्य जगन्ति यः ॥६८॥

अन्वयः—हे मन्मथ ! त्वम् इव पराऽपकृतौ कृती कोऽपि न ददृशे, न च शुश्रुवे । यः दहनात् ज्वलता आत्मना जगन्ति परिरम्य ज्वलयितुं स्वम् अवदहत् ।

व्याख्या—हे मन्मथ=हे मदन ! त्वम् इव=भवान् इव, पराऽपकृतौ=पराऽपकारे, कृती=कुशलः, कोऽपि=कश्चिदपि जनः, न ददृशे=नो दृष्टः, न च शुश्रुवे=न च श्रुतः, यः=अपकर्ता, दहनात्=अग्नेः, अग्निसंयोगादिति भावः । ज्वलता=प्रज्वलता, आत्मना=स्वाऽङ्गेन, जगन्ति=लोकान्, परि-रम्य=आलिङ्ग्य, ज्वलयितुं=दग्धुं, स्वम्=आत्मानम्, अवदहत्=अधाक्षीत् ।

अनुवाद—हे मदन ! तुम्हारे समान पराऽपकारमें कुशल कोई भी व्यक्ति न देखा गया, न सुना ही गया है । जिस(पराऽपकारी)ने आगसे जलते हुए अपने अङ्गमें लोगोंको आलिङ्गन कर जलानेके लिए अपनेको भी जला डाला ।

टिप्पणी—पराऽपकृतौ=परेषाम् अपकृतिः, तस्याम् (प० त०) । कृती=कृतम् अस्ति अनेन इति, कृत+इनि+सु । "वैज्ञानिकः कृतमुखः कृती कुशल इत्यपि" इत्यमरः । ददृशे=दृश+लिट् (कर्ममें)+त । शुश्रुवे=श्रु+

लिट् (कमभ) + त । । ज्वलता = ज्वल + क् + टा । परिरम्भ = परि + रम्भ + क्त्वा (त्यप्) । ज्वलयितुम् = ज्वल + णिच् + तुमुन् । अदहत् = दह + लङ् + तिप् । दूसरेके शरीरको जलानेके लिए अपने शरीरको जला देना तुम्हारा कैसा दुःखमय है, यह भाव है ॥ ९८ ॥

तदमुचितं नयनार्धचिपि शम्भुना भुवनशान्तिरहोमहवि कृत ।

तव वयस्यमपास्य मधु मधु हतवता हरिणा यत ! किं कृतम् ? ॥ ९९ ॥

अन्वय — (हे धीर !) शम्भुना नयनार्धचिपि त्वं भुवनशान्तिरहोमहवि कृत, उचितम् । तव वयस्य मधुम् अपास्य मधु हतवता हरिणा किं कृतम् ? यत ।

व्याख्या — (हे धीर !) शम्भुना = शङ्करेण, नयनार्धचिपि = नेत्राग्नि-ज्वालाया, त्वं = काम, भुवनशान्तिकहोमहवि = लोकशान्तिप्रयोजकाऽऽकृति, कृत = विहित । उचित = योग्य, वध्यस्य वधादिति भाव । यत् तव = भवत, वयस्य = सखाय, मधु = वस तम्, अपास्य = त्यक्त्वा, उपेक्षेति भाव । मधु = मधुनामक दैत्य, हतवता = मारितवता, हरिणा = जनादनेन, किं कृतम् = किं विहित, न किमपीति भाव । अतिपीडाकारिण वसन्तमुपेक्ष्य मधुनामक दैत्य निपूतवता हरिणा विरहिलोकस्य दुःखं न हतमिति भाव । यत = कष्टम् । वध्यस्य तव वधाद्वर साधुकारो, वध्यस्य वसन्तस्योपेक्षणाद्धरि-रसाधुकारीति तात्पर्यम् ।

अनुवाद — (हे धीर !) महादेवने अपने नेत्राग्निकी ज्वालामें तुम्हें लोककी शान्तिके लिए आहुति बना डाला, यह उचित किया । परन्तु तुम्हारे मित्र वसन्तको छोड़कर मधु नामक दैत्यको मारनेवाले हरिने क्या किया ? खेद है ।

टिप्पणी — नयनार्धचिपि = नयनस्य अर्ध, तस्याम् (प० त०) । भुवन-शान्तिकहोमहवि = शान्ति प्रयोजनमस्य तत् शान्तिकम्, “शान्ति” शब्दसे “प्रयोजनम्” इम सूत्रसे ठक् (इव) प्रत्यय । भुवनानां शान्तिकम् (प० त०), तस्मिन् होम (स० त०), तस्मै हवि (प० त०) । वयसा तुल्य, तम्, वयस् + यत् + अम् । मधुम् = “मधु क्षीद्रे जले मधे पुष्परसे मधु । दैत्ये चैत्रे वसन्ते च जीवकोशे मधुद्रुमे ।” इति विश्व । अपास्य = अप + अत् + क्त्वा (त्यप्) । हतवता = हन् + क्तवतु + टा । मित्र वसन्तके साथ कामदेवको

मारना उचित था, यह भाव है। इस पद्यमें “मधुं मधुम्” यहाँ पर लाटाऽ-
नुप्रास है ॥ ९९ ॥

इति कियद्वचसैव भृशं प्रियाऽधरपिपासु तदाननमाशु तत् ।

अजनि पांसुलमप्रियवाग्ज्वलन्मदनशोपणवाणहतेरिव ॥ १०० ॥

अन्वयः—प्रियाऽधरपिपासु तत् तदाननम् इति कियद्वचसा एव अप्रिय-
वाग्ज्वलन्मदनशोपणवाणहतेः इव आशु भृशं पांसुलम् अजनि ।

व्याख्या—प्रियाऽधरपिपासु = नलोष्ठपानेच्छु, तत् = प्रसिद्धं, तदाननं =
दमयन्तीवदनम् । इति = इत्थं, कियद्वचसा एव = अल्पवचनेन एव, अप्रिय-
वाग्ज्वलन्मदनशोपणवाणहतेः इव = निष्ठुरोत्तिक्रुध्यन्मन्मथशोपणशरप्रहारात्
इव, आशु = शीघ्रं, भृशम् = अत्यर्थं, पांसुलम् = अत्यर्थं शुष्कम्, अजनि =
जातम् ।

अनुवाद—प्रिय नलके अधरपानका इच्छुक, प्रसिद्ध दमयन्तीका मुख, इस
प्रकार थोड़े वचनसे ही मानो अप्रिय वचनसे क्रुद्ध कामदेवके शोपण नामके
वाणके प्रहारसे शीघ्र ही अत्यन्त शुष्क हो गया ।

टिप्पणी—प्रियाऽधरपिपासु = प्रियस्य अधरः (प० त०), प्रियाऽधरं
पिपासु (द्वि० त०) । यहाँपर “मधुपिपासुप्रभृतीनां गम्यादिपाठात् समासः”
वामनकी (का० सू० २-५-१३) इस उक्तिके अनुसार समास हुआ है ।
तदाननं = तस्या आननम् (प० त०) । कियद्वचसा = कियच्च तद् वचः,
तेन (क० धा०) । अप्रियवाग्ज्वलन्मदनशोपणवाणहतेः = न प्रियाः (नञ्०),
अप्रियाश्च ता वाचः (क० धा०), ज्वलन्वाऽसी मदनः (क० धा०),
अप्रियवाग्भिः ज्वलन्मदनः (प० त०), शोपणवाऽसी वाणः (क० धा०),
अप्रियवाग्ज्वलन्मदनस्य शोपणवाणः (प० त०), तस्य हतिः, तस्याः (प० त०) ।
हेतुमें पञ्चमी । पांसुलम् = पांसवः सन्ति यस्मिस्तत्, पांसु शब्दसे “सिध्मादि-
भ्यश्च” इस सूत्रसे लच् प्रत्यय । इस पद्यमें हेतुत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ १०० ॥

प्रियसखीनिवहेन सहाय्य सा व्यरचयद् गिरमर्धंसमस्यया ।

हृदयमर्मणि मन्मथसायकैः क्षततमा बहु भापितुमक्षमा ॥ १०१ ॥

अन्वयः—अथ सा मन्मथसायकैः हृदयमर्मणि क्षततमा (अत एव)
बहु भापितुम् अक्षमा (सती) प्रियसखीनिवहेन सह अर्धंसमस्यया गिरं
व्यरचयत् ।

व्याख्या—अयं=अनन्तर, सा=दमयन्ती, मन्मथसायकं=मदनबाणं, हृदयममणि=वक्षस्थलममस्थाने, सततमा=गाढ प्रवृत्ता, अत एव, बहु=अधिक, भापितुं=वक्तुम्, अक्षमा=असमर्था सती, प्रियसखीनिवहेन=अभीष्टवयस्यामङ्घ्रेण, सह-समम् अधसमस्यया=अर्धरूपया सप्रहकारिकया, गिर=वाणी, व्यरचयत्=विरचितवती, पूर्वाद्ध सखीजनसमस्या, तदुत्तर-स्वेनोत्तराद्धं स्वयं रचिनवतीति भावः ।

अनुवाद—अनन्तर दमयन्ती कामदेशके बाणोद्ये हृदयके ममस्थलमे अत्यन्त विद्ध होनेसे बहुत भाषण करनेके लिए असमर्थ होकर प्रिय सखियोंके समुदायके साथ आधी समस्यासे बोलने लगी ।

टिप्पणी—मन्मथसायकं=मन्मथस्य सायका, तै (प० त०) । हृदय-मर्मणि=हृदयस्य मर्म, तस्मिन् (प० त०) । सततमा=अनिशयेन क्षता, क्षा + तमप् + टाप् । भापितुम्=भाप + तुमुन् । अक्षमा=न क्षमा (नञ्०) । प्रियसखीनिवहेन=प्रियाञ्च ता सरय (क० धा०), तासा निवह, तेन (प० त०) । अधसमस्यया=समस्यते (सक्षिप्यते) अर्धं अनया इति समस्या, सम्-पूर्वकं अस् धातुसे "ऋहलोर्ण्वत्" इति सूत्रसे ण्यत् और टाप्, सप्तापूर्वक होनेसे वृद्धि नहीं हुई । "समस्या तु समासाऽर्था" इत्यमरः । अर्धरूपा समस्या अधवमस्या तया (मध्यमपदलोरी स०) । व्यरचयत्=वि + रच + णिच् + लङ् + निप् । दमयन्ती कामबाणसे विद्ध होकर बहुत बोलनेमे असमर्थ हुई अन पूर्वाद्धं सखियोंकी समस्या, उसके उत्तरके तौरपर उत्तराद्धंकी स्वयम् रचना करने लगी, यह तात्पर्य है ॥ १०१ ॥

"अकरुणाश्च सूनशरादसून् सहजयाऽऽपदि धीरतयाऽऽत्मनः ।"

"असव एव ममाद्य विरोधिनः, कथमरीन् रक्षितुमात्थ माम् ?" ॥ १०२ ॥

अन्वय—(हे भैमि !) आपदि सहजया धीरतया अकरुणात् सूनशरात् आत्मनः असून् अव (सत्या उक्ति) । हे सखि ! अद्य असव एव मम विरोधिनः । मा कथम् अरीन् रक्षितुम् आत्थ ? (दमयन्त्या उक्ति)

व्याख्या—(हे भैमि !) आपदि=विपदि, सहजया=स्वाभाविक्या, धीरतया=धीर्मेण, अकरुणात्=निदयात्, सूनशरात्=कुसुमेपो, कामादिति भावः । आत्मनः=स्वस्य, असून्=प्राणान्, अव=रस, इति सखीवचनम् । हे सखि=हे वयस्ये ! अद्य=इदानीम्, असव एव=प्राणा एव, मम=दमयन्त्या, विरोधिनः=शत्रवः, दुःखज्ञानस्य प्राणमूलकत्वादिति भावः । अतः,

मां = सखीं, कथं = केन प्रकारेण, अरीन् = शत्रून्, रक्षितुं = त्रातुम्, आत्य = ब्रवीषि ? इति दमयन्तीवचनम् ।

अनुवाद—“(हे दमयन्ति !) विपत्तिमें स्वाभाविक धैर्यका ग्रहण कर निर्दय कामदेवसे आप अपने प्राणोंकी रक्षा करें । ” “हे सखि ! इस समय प्राण ही मेरे शत्रु हैं, तुम मुझे कैसे शत्रुओंकी रक्षा करनेके लिए कहती हो ? ”

टिप्पणी—धीरतया = धीर + तल् + टाप् + टा । अकरुणात् = अविद्यमाना करुणा यस्य सः, तस्मात् (नञ्बहु०) । मूनशरात् = मूनानि शरा यस्य सः, तस्मात् (बहु०), “भीत्राऽयानां भयहेतुः” इससे अपादानसंज्ञा होकर पञ्चमी । अव = अव + लोट् + सिप् । विरोधिनः = विरोध + इनि + जस् । रक्षितुम् = रक्ष + तुमुन् । आत्य = ब्रू + लट् + सिप्, “ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रव.” इस सूत्रसे “ब्रू” धातुके स्थानमें ‘आह’ आदेश, सिप्के स्थानमें थल् आदेश । “आहस्यः” इस सूत्रसे आहके स्थानमें थत्व और चर् ॥ १०२ ॥

“हितगिरं न शृणोषि किमाश्रवे ! प्रसन्नमप्यव जीवितमात्मनः” ।

“सखि ! हिता यदि मे भवसीदृशी मदरिमच्छसि या मम जीवितम्” ॥ १०३ ॥

अन्वयः—‘हे आश्रवे ? प्रसन्नम् अपि आत्मनो जीवितम् अव । हितगिरं किं न शृणोषि ?’ “हे सखि ! या त्वं मदरिं मम जीवितम् इच्छसि, यदि ईदृशी मे हिता भवसि ?

व्याख्या—हे आश्रवे = हे वचनस्थिते ! प्रसन्नम् अपि = बलात् अपि, आत्मनः = स्वस्य, जीवितं = जीवनम्, अव = रक्ष । हितगिरं = हितवाणीम्, आसवाक्यमिति भावः । किं न शृणोषि = किमर्थं न आकर्णयसि ? दमयन्ती कथयति—हे सखि = हे वयस्ये, या, त्वं, मदरिं = मच्छत्रुभूतं, मम, जीवितं = जीवनम्, इच्छसि यदि = काङ्क्षसि चेत्, तर्हि, ईदृशी = एतादृशी, शत्रुवृद्धि-मोहमानाऽपीति भावः । मे = मम, हिता = हितकारिणी, भवसि ! = नो भवसीति भावः । अतस्त्वद्वाक्यं न शृणोमीति भावः ।

अनुवाद—सखी—“हे वचनकी माननेवाली । आप बल करके भी अपने जीवनकी रक्षा करें । आप हितवचन क्यों नहीं सुनती हैं ? ”

दमयन्ती—“हे सखि ! जो तुम मेरे शत्रुभूत मेरे जीवनकी उपेक्षा करती हो तो ऐसी तुम मेरा हित करनेवाली होगी ? (नहीं)

टिप्पणी—आश्रवे = आशृणोति वाक्यमिति आश्रवा, तत्सम्बुद्धौ । आङ् + श्रु + पचासच् + टाप् + सु । “विधेयो विनयग्राही वचने स्थित आश्रवः । ”

इत्यमर । हितगिर = हितस्य गी, ताम् (प० त०) । शृणोपि = शृ + लृट् + तिप् । मदरि = मम अरि, तम् (प० त०) ॥१०३॥

“अमृतदीधितिरेष विदभजे । भजसि तापममुष्य किमशुभि ?” ।

“यदि भवन्ति मृता सखि । चन्द्रिका शशभृत क्व तदा परितप्यते ?” ॥१०४॥

अन्वय — “हे विदभजे । एष अमृतदीधिति । अमुष्य अशुभि किं ताप भजसि ?” । “हे सखि ! शशभृत चन्द्रिका मृता भवति यदि, तदा क्व परितप्यते ?”

व्याख्या — हे विदभजे = हे दमयन्ति । एष = पुरोवर्ती, अमृतदीधिति = मुधाशु, चन्द्र इति भाव, न तीक्ष्णदीधिति सूर्य इति निगूढोऽभिप्राय । अमुष्य = अमृतदीधिने, चन्द्रस्य, अशुभि = किरणै, किं = किमर्थं, ताप = सताप, भजसि = आश्रयसि, अनुभवसीति भाव । दमयन्ती — हे सखि = हे वयस्ये ! शशभृत = शशिन, चन्द्रिका = ज्योत्स्ना, मृता = नष्टा, भवति यदि = मन्ति चेत्, कृष्णपक्षवदिति शेष । तदा = तर्हि, क्व = कुत्र, परितप्यते = सन्तप्यते ? न कदाऽपि परितप्यत इति भाव ।

अनुवाद — “हे दमयन्ति ! ये अमृतकिरणवाले (चन्द्र) हैं, इनकी किरणोंसे आप सन्तप्त होनी हैं ?”

दमयन्ती — “हे सखि ! चन्द्रमाकी किरणें मृत (नष्ट) हो तो वहाँ सताप किया जाता ?”

टिप्पणी — विदभजे = विदभजिजाता, तस्सम्बुद्धौ, विदभं + जन् + ड + टाप् + सु । अमृतदीधिति = अमृत दीधिति अस्य स (बहु०) । शशभृत = शश भिभर्तीति शशभृत्, तस्य, शश + भृ + विवप् (उपपद०) + डस् । चन्द्रमाके अमृतदीधिति (अमृत किरणवाले) होनेसे ही यह दुःख हो रहा है, चन्द्रमा मृतदीधिति (नष्ट किरणवाले) होते तो सब अनिष्टोंकी शान्ति हाती, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें मुधाकी विवक्षासे विवक्षित “अमृत” पदकी मृतसे इतर (भिन्न) ऐसे अथकी योजना करनेसे वक्रोक्ति अलङ्कार है । उसका लक्षण है—

“अन्यस्याऽयाथक वाक्यमथवा योजयेद्यदि ।

अन्य श्लेषेण काव्या वा सा वक्रोक्तिस्ततो द्विधा ॥” सा० द० १०-११ । यह श्लेषवक्रोक्ति है ॥ १०४ ॥

“वज घाति, श्वज भीतिमहेतुक्वामयमज्जमरीजिखद्वज्जति” ।

“ज्वलति स्फुटमातपमुर्मुरैरनुभव क्वसा सखि । लुम्पति” ॥ १०५ ॥

६ नं न

अन्वयः—“(हे मुग्धे !) धृतिं ब्रज, अहेतुकां भीतिं त्यज; अयम् अचण्ड-
मरीचिः उदञ्चति” । “आतपमुर्मुरैः स्फुटं ज्वलयति । हे सखि ! अनुभवं वचसा
लुम्पसि” ।

व्याख्या—(हे मुग्धे !) धृति=धैर्यं, ब्रज=गच्छ, भजेति भावः । अहे-
तुकां=निष्कारणां, भीति=भयं, त्यज=मुञ्च । अयं=पुरोवर्ती, अचण्ड-
मरीचिः=शीतांशुः, चन्द्रः, उदञ्चति=उदेति, नाशं चण्डांशुः सूर्यं इति
भावः, इति सङ्गुक्तिः । आतपमुर्मुरैः=द्योततुपाज्जलैः, स्फुटं=प्रत्यक्षं यथा तथा,
ज्वलयति=दहति । हे सखि ! =हे वयस्ये ! अनुभवं=प्रत्यक्षज्ञानं, वचसा
=वचनेन, आगमनरूपेणेति भावः । लुम्पसि=वाधसे, इयं दमयन्त्या उक्तिः ।

अनुवाद—“(सखी) हे मुग्धे ! धैर्यं धारण करो, निष्कारण भय
छोड़ो । ये चन्द्रमा उदित हो रहे हैं ।” दमयन्ती—‘दमरूप तुपाज्जलोंसे यह
(सूर्य) प्रत्यक्ष ही जला रहा है । हे सखि ! अनुभवको वचन(शब्द)से
बाधित कर रही हो ” ।

टिप्पणी—ब्रज=ब्रज + लोट् + सिप् । अहेतुकाम्=अविद्यमानः हेतुः
यस्यां सा, ताम् (नञ्बहु०) । त्यज=त्यज + लोट् + सिप् । अचण्डमरीचिः=
न चण्डी (नञ्०), सा मरीचिः यस्य सः (बहु०) । उदञ्चति=उद् +
अञ्च + लट् + तिप् । आतपमुर्मुरैः=आतपा एव मुर्मुराः, तैः (रूपक०) ।
“मुर्मुरस्तु तुपाज्जलः” इति वैयाज्यन्ती । ज्वलयति=ज्वल + णिच् + लट् +
तिप् । लुम्पसि=लुप् + लट् + सिप् । हे सखि ! प्रत्यक्ष ज्ञानको शब्द प्रमाण-
मे “तत्पर तैर रहा है” इत्यादि वाक्यके समान बाधित कर रही हो, जो कि
अप्रमाण है, यह दमयन्तीका अभिप्राय है । इस पद्यमें अचण्डमरीचिः(शीत
किरणवाले चन्द्र)में चण्डमरीचि(उष्ण किरणवाले सूर्य)की भ्रान्ति होनेसे
भ्रान्तिमान् अलङ्कार है ॥ १०५ ॥

“अयि ! शपे हृदयाय तवैव यद्यदि विधोर्न रुचेरसि गोचरः” ।

“रुचिफलं सखि ! दृश्यत एव यज्ज्वलयति त्वचमुल्ललप्रत्वसून् ॥ १०६ ॥

अन्वयः—“अयि ! विधोः रुचेः गोचरः न असि यदि ? तत् तव एव
हृदयाय शपे” । “सखि ! रुचिफलम् एव दृश्यते, यत् त्वचं ज्वलयति,
अमून् उज्ज्वलयति ।”

व्याख्या—अयि=हे सखि दमयन्ति ! विधोः=चन्द्रस्य, रुचेः=प्रभायाः,
गोचरः=विषयः, अमि=नो वर्तमे, यदि=चेत्, त्वदङ्गसम्पृक्ता रुचिश्च-

न्द्रस्य न चेदिति भाव । ततः—तहि, तव एव—भवत्या एव, हृदयाय—
हृदे शपे = आक्रोशामि, त्वज्जीविताय हुह्यामीनि भाव । दमयन्ती प्रत्युत्तर
यति—हे सखि—हे वयस्ये । रुचिफलम् एव = तेजोमात्रकायम् एव, दृश्यते=
अवलोक्यते, अनुभूयत इति भाव । यत्—यस्मात्, त्वच = चर्म, ज्वलयति =
दहति, असून् = प्राणान्, उल्ललयति = उन्मूलयति ।

अनुवाद—सखी—“हे सखि दमयन्ति ! तुम चन्द्रमाकी प्रभाका विषय
नहीं हो तो मैं तुम्हारे हृदयकी कसम खाती हूँ” । दमयन्ती—“हे सखि ! तेज
मात्रका काय ही अनुभूत हो रहा है, जो कि चमड़ेको जला रहा है और
प्राणोंको उन्मूलित कर रहा है”

टिप्पणी—हृदयाय = “शपे” इसके योगसे “स्वाधहृत्स्वाशपा शीघ्र
मान” इस सूत्रसे सम्प्रदान सज्ञा होकर चतुर्थी । रुचिफल = रुचे फलम्
(प० त०) । उल्ललयति = उद् + लल + णिच् + लट् + तिप् । सब तेज
उष्ण होनेसे दाहक ही होता है दूसरे पदार्थसे अभिभूत होनेसे कहीं कहींपर
दाहक नहीं होता है, पदार्थतत्त्ववादी ऐसा कहते हैं ॥ १०६ ॥

“विधुविरोधितियेरभिघायिनीमयि । न कि पुनरिच्छसि कोकिलाम् ?”

“सखि । किमर्थमन्वेपणया ? गिर किरति सेयमनर्थमयी मयि” ॥ १०७ ॥

अन्वय — ‘अयि । विधुविराधितिये अभिघायिनी कोकिला पुन कि न
इच्छसि ?’ । ‘हे सखि ! अर्थमन्वेपणया कि ? सा इय मयि अनर्थमयी गिर
किरति’ ।

व्याख्या—अयि = हे सखि दमयन्ति । विधुविरोधितिये = चन्द्रसन्नु-
तिये, कुह्लाएयाया अमावास्यायास्तियेरिति भाव । अभिघायिनी = कुहूकुह्लिति
नामग्राह तदाह्लायिनीमित्यर्थ । कोकिला = पिकी, पुन = भूय, कि न इच्छसि
= कि न वाञ्छसि ? इति सत्या उक्ति । हे सखि = हे वयस्ये । अर्थमन्वेपणया =
वाक्याऽन्वेपणेन, कुहूशब्दस्य नट्टचन्द्रा तियिरर्थे इति विचारेणेति भाव । कि
= तत्साध्य न किमपीति भाव । कुत — मा = तादृशी, कुहूशब्दोच्चारिणी,
इय = कोकिला । मयि = विषये, अनर्थमयीम् = अनर्थशून्याम् । य अघोषवत्
आपद्रूपा च, गिर = ध्वनि, किरति = विक्षिपति ।

अनुवाद—सखी—“हे दमयन्ति ! आप चन्द्रमाकी श्रुतभूत तियि ‘कुहू’
को उच्चारण करनेवाली कोयलको फिर क्यों नहीं चाहती है ? दमयन्ती—‘हे
सखि ! अर्थके अन्वेपणसे क्या होता है ? वह कोयल मेरे विषयमें अपशूय
अथवा आपत्तिरूप ध्वनिको फैला रही है ।”

टिप्पणी—विधुविरोधितियेः=विरोधिनी चाऽसौ तिथिः (क० घा०), विधोः विरोधितियिः, तस्याः (प० त०) । अभिघायिनीम्=अभि+घा+णिनिः+ङीप्+अम् । अयंगवेपणया=अयंस्य गवेपणा, तया (प० त०) । अनयंमयीम्=न अयः (नञ्०) । अनयं+मयट्+ङीप्+अम् । किरत्ति=कृ+लट्+तिप् ॥ १०७ ॥

“हृदय एव तवाऽस्ति स वल्लभस्तदपि किं दमयन्ति ! विपीदसि ?”

हृदि परं न बहिः खलु वर्तते सखि ! यतस्तत एव विपद्यते” ॥१०८॥

अन्वयः—“हे दमयन्ति ! स तव वल्लभो हृदय एव अस्ति तदपि किं विपीदसि ?” । “हे सखि ! यतो हृदि परं वर्तते, बहिः न वर्तते खलु, तत एव विपद्यते ।”

व्याख्या—हे दमयन्ति=हे वैदग्धि ! सः=प्रसिद्धः, तव=भवत्याः, वल्लभः=प्रियः, नल इति भावः । हृदय एव=हृदि एव, अस्ति=विद्यते, तदपि=तयाऽपि, किं=किमर्थं, विपीदसि=विपादं कुरुष्व, सत्या उक्तिरियम् । हे सखि=हे वयस्ये ! यतः=यस्मात्कारणात्, हृदि परं=हृदय एव, वर्तते=विद्यते, बहिः=बाह्यदेशे, न वर्तते=नो विद्यते, खलु=निश्चयेन, तत एव=तस्मात्कारणात् एव, विपद्यते=‘खिद्यते’ यतो हृदि वर्तमानत्वात्स्मर्यत एव न तु दृश्यते, अतो मे विपाद इति भावः ।

अनुवाद—सखी—“हे दमयन्ति ! वे आपके प्रिय (नल) आपके हृदयमें ही हैं तो भी आप क्यों विपाद करती हैं ?” दमयन्ती—“हे सखि ! जो कि हृदयमें ही हैं बाहर नहीं हैं (दिखाई नहीं देते हैं), इसी कारणसे विपाद करती हैं ।”

टिप्पणी—विपीदसि=वि+सद्+लट्+सिप् । “सदिरप्रतेः” इससे मूर्धन्य प्रकार । विपद्यते=वि+सद्+लट् (भावमें) + त । पूर्वसूत्रसे पत्व ॥ १०८ ॥

“स्फुटति हारमणौ मदनोष्मणा हृदयमप्यनलङ्कृतमद्य ते” ।

“सखि ! हताऽस्मि तदा यदि हृद्यपि प्रियतमः स मम व्यवधापितः” ॥१०९॥

अन्वयः—“(हे भैमि !) मदनोष्मणा हारमणौ स्फुटति (सति) अद्य ते हृदयम् अपि अनलङ्कृतम्” । “हे सखि ! म प्रियतमः मम हृदि अपि व्यवधापितो यदि, तदा हता अस्मि” ।

व्याख्या—(हे भैमि !) मदनोष्मणा=कामज्वरेण, हारमणौ=मोक्ति-कमाल्यरत्ने, स्फुटति=विदलति सति, अद्य=अस्मिन्दिने, ते=तव, हृदयम्

अपि = वक्ष्यलम् अपि, अनलङ्कृतम् = अभूषित जातम् । इति सख्या उक्ति ।
दमयन्ती “हृदयम् अनलङ्कृतम्” इत्यत्र हृदय = वक्ष्य, “अनल = नलरहित,
कृत = विहिनम्” इति अर्थान्तर मत्वा उत्तरयति—सखीति । हे सखि = हे
वयस्ये । स = प्रसिद्ध, प्रियतम = दयिततम, नल इति भाव । भम =
प्रणयि-या दमयत्या, हृदि अपि = हृदये अपि, व्यवधापित = व्यवधान
प्रापित, यदि = चेत्, तदा = तर्हि, हता = नष्टप्राया, अस्मि = भवामि ।

अनुवाद—सखी—“दमयति ! कामज्वरसे हारमणिके फूटनेपर आज
आपका हृदय भी अनलङ्कृत (अलङ्काररहित) हो गया ।” दमयन्ती “हृदयम्
अनलङ्कृतम्” इन पदोका हृदय नलरहित किया गया, ऐसा अर्थ जानकर
उत्तर देती है—“हे सखि ! वे प्रियतम (नल) मेरे हृदयमे भी व्यवहित
(दूर) किये गये हैं तो मैं नष्ट हो गई ।”

दिप्पणी—मदनोष्मणा = मदनस्य ऊष्मा, तेन (प० त०) । हारमणौ =
हारद्वयाऽसौ मणि, तस्मिन् (क० घा०) । स्फुटति = स्फुट + लट (शतृ) +
ङि । अनलङ्कृत = न अलङ्कृतम् (नञ०) । दमयन्ती—“हृदयम् अनल
कृतम्” इस तरह पदच्छेद समझती है । अनलम् = अविद्यमानो नलो यस्मिन्स्तद्
(नञबहु०) । प्रियतम = प्रिय + तमप् । व्यवधापित = वि + धव +
धा + णिच् + क्त (कर्ममे) । “अतिह्रीन्लीरीवनूयीदमाय्याता पुङ्गवौ” इससे
पुक् आगम । इस पद्यमे वक्रोक्ति अलङ्कार है ॥ १०९ ॥

इदमुदीर्य तदैव मुमूर्च्छं सा मनसि मूर्च्छितमन्मथपावका ।

क्व सहतामवलम्बलवच्छिदामनुपपत्तिमतीमपि बुद्धिता ॥ ११० ॥

अन्वय — सा इदम् उदीर्य तदा एव मनसि मूर्च्छितमन्मथपावका (सती)
मुमूर्च्छं । तथाहि—बुद्धिता (सा) अनुपपत्तिमतीम् अपि अवलम्बलवच्छिदां
क्व सहताम् ?

व्याख्या—सा = दमयन्ती, इदम् = एतम्, पूर्वोक्त “सखि ! हताऽस्मीति”
वाक्यमिति भाव । उदीर्य = उच्चार्य, तदा एव = तस्मिन् समय एव, मनसि =
चित्ते, मूर्च्छितमन्मथपावका = प्रवृद्धकामाऽग्नि सती, मुमूर्च्छं = मुमोह । उक्त-
मर्थमर्थांतरग्यासेन द्रवयति—क्व सहतामिति । तथाहि—बुद्धिता = सञ्जा-
तदु सा, सा, अनुपपत्तिमतीम् अपि = अनुपपन्नम् अपि, “अनलङ्कृतम्” इति
श्लेषशब्दप्रवणजन्यभ्रातिविषयत्वादिति शेष । अवलम्बलवच्छिदाम् = हृदि
नलरूपाऽऽलम्बनलेशच्छेदन, क्व = कुत्र, सहता = मृप्यताम् ।

अनुवाद—दमयन्ती ऐसा कहकर उसी समय मनमें कामाग्निके बढ़नेसे मूर्च्छित हो गई । जैसे कि दुःखिता वह, अनुपपन्न होनेपर भी हृदयमें विद्यमान नलरूप अवलम्बलेशके छेदनका कैसे सहन करे ।

टिप्पणी—उदीर्य=उद + ईर + क्त्वा (ल्यप्) । मूर्च्छितमन्मथपावका=मूर्च्छितो मन्मथ एव पावको यस्याः सा (बहु०) । मुमूर्च्छं=“मूर्च्छा मोहसमुच्छ्राययोः” इस धातुसे लिट् + तिप् (णल्) । दुःखिता=दुःख + इतच् + टाप् । अनुपपत्तिमतीम् = न उपपत्तिः (नञ्०) । अनुपपत्ति + मतुप् + डीप् + अम् । अवलम्बलवच्छिदाम् = अवलम्बस्य लवः (प० त०), तस्य च्छिदा, ताम् (प० त०) । सहतां = पह + लोट + त । दुःखसे उद्विग्न जनको भ्रान्तिसे वा विना भ्रान्तिसे अनिष्टकी प्रतीतिको सहना अत्यन्त दुष्कर है, इसलिये जो भैमीकी मूर्च्छा हुई, यह स्वाभाविक है, यह इस पद्यका तात्पर्य है । इस पद्यमें अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ ११० ॥

अधित काऽपि मुखे सलिलं सखी, प्यधित काऽपि सरोजदलैः स्तनौ ।

व्यधित काऽपि हृदि व्यजनाऽनिलं, न्यधित काऽपि हिमं सुतनोस्तनौ ॥ १११ ॥

अन्वयः—काऽपि सखी सुतनोः मुखे सलिलम् अधित । काऽपि (सखी) स्तनौ सरोजदलैः प्यधित । काऽपि हृदि व्यजनाऽनिलं व्यधित । काऽपि तनौ हिमं न्यधित ।

व्याख्या—काऽपि = काचित्, सखी = वयस्या, सुतनोः = सुन्दर्याः दमयन्त्याः, मुखे = वदने, सलिलं = जलम्, अधित = आहितवतीति भावः । काऽपि = काचित् सखी, स्तनौ = कुची, मदनसन्तापादनावृताविति शेषः । सरोजदलैः = कमलपत्रैः, प्यधित = आच्छादितवती । काऽपि = सखी, हृदि = हृदये, व्यजनाऽनिलं = तालवृन्तवार्तं, व्यधित = विहितवती, तालवृन्तेन धीज-यामासेति भावः । एवं च काऽपि = सखी, तनो = शरीरे, हिमं = चन्दनं, तुहिनं वा । न्यधित = निहितवती ।

अनुवाद—किमी सखीने सुन्दरी दमयन्तीके मुखमें जल डाल दिया । किमीने उनके स्तनोंको कमलके पत्तोंमे ढँक दिया । किसीने उनके हृदयमें पद्मकेकी हवा की और किमी सखीने दमयन्तीके शरीरपर चन्दन वा बरफका लेप किया ।

टिप्पणी—सुतनोः=शोभना तनुयस्याः सा, तस्याः (बहु०) । अधित=धा + लुट् + त । सरोजदलैः=सरोजानां दलानि, तैः (प० त०) । प्यधित=

अपि + घा + लुङ् + त । “वष्टिभागुरिरत्नलोपमवाप्योरुपसर्गयो ।” इस नियमके अनुसार “अपि” उपसर्गके अकारका लोप । व्यजनाऽनिल = व्यजनस्य अनिल, तम् (५० त०) । व्यधित = वि + घा + लुङ् + त । हिम = “वदनेऽपि हिम विदु” इति विश्व । न्यधित = नि + घा + लुङ् + त ॥ १११ ॥

उपचचार चिर मृदुशीतलैर्जलज्जालमृणालजलाऽऽदिभि ।

प्रियसखीनिवह स तथा क्रमादियमवाप यथा लघु चेतनाम् ॥ ११२ ॥

अन्वय — स प्रियसखीनिवह मृदुशीतलैर्जलज्जालमृणालजलाऽऽदिभि क्रमात् चिर तथा उपचचार, यथा इय लघु चेतनाम् अवाप ।

व्याख्या — स = पूर्वोक्त, प्रियसखीनिवह = अभीष्टवयस्यासमूह, मृदु-शीतलै = कोमलतीतै, जलज्जालमृणालजलाऽऽदिभि = पद्मसमूहविससलिला विभि, आदिगव्यासात्कृन्तादिसाधनविशेषैश्च, क्रमात् = परिपाट्या, चिर = बहुकाल यावत् । उपचचार = उपचरितवान्, यथा = येन प्रकारेण, इयम् = एषा, दमयन्तीति भाव । लघु = शीघ्र, चेतना = सत्ताम्, अवाप = प्राप्तवती ।

अनुवाद — दमयन्तीकी प्रिय सखियोने कोमल और शीतल कमलसमूह, मृणालदण्ड और जल आदियोसे क्रमसे बहुत समयतक उस प्रकारसे उपचार किया जैसे कि वे शीघ्र होशमे जा गयी ।

टिप्पणी — प्रियसखीनिवह = प्रियाश्च ता सख्य (क० घा०), तासा निवह (५० त०) । मृदुशीतलै = मृदूनि च तानि शीतलानि, तै (क० घा०) । जलज्जालमृणालजलादिभि = जलजाना जालानि (५० त०), जलजालानि मृणालानि जलानि च (इन्द्र), तानि आदयो येषा, तै (बहु०) । उपचचार = उप + चर + लिट् + तिप् (णल्) । लघु = ‘लघु क्षिप्रमर द्रुतम्’ इत्यमर । अवाप = अ + वाप् + लिट् + तिप् (णल्) ॥ ११२ ॥

अथ कले । कलय इवसिति स्फुट चञ्चति पक्षम चले । परिभाषय ।

अथरक्म्पनमुप्राय येनके । विभपि जल्पति कम्पलते । शृणु ॥ ११३ ॥

रक्षय चाहमते । स्तनयोर्वृत्ति, यणय पेशिनि । केश्यपसयतम् ।

अवगृहाण तरङ्गिणि । नेत्रयोर्जलस्ररावि”ति श्रुध्रुविरे गिर ॥ ११४ ॥
(युष्मत्) ।

अन्वय — अथ “हे कले । स्फुट इवसिति, कलय” । “हे चले । पक्षम चलति, परिभाषय” । “हे येनके । अथरक्म्पनम् उन्नय” । “हे कल्पलते । किमपि जल्पति, शृणु ।

“हे चारुमते ! स्तनयोः वृत्ति रचय” । हे केशिनि ! असंयतं कैश्यं गणय ।
 “हे तरङ्गिणि ! नेत्रयोः जलझरी अवगृहाण” इति गिरः शुश्रुविरे ।

(युग्मम्) ।

व्याख्या—अथ दमयन्त्यास्तद्दशापरीक्षाऽऽकुलानां कल्यादीनां सप्तसंख्यकानां
 सखीना मिथः कलकलं पद्यद्वयेनाह —अथ=अनन्तरं, हे कले, स्फुटं=व्यक्तं,
 श्वसिति=प्राणिति, दमयन्तीति शेषः । कलय=विचारय । हे चले ! पद्म=
 नेत्रलोम, चलति=स्फुरति, चक्षुरुन्मिषतीति भावः । परिभावय=विचारय ।
 हे मेनके ! अधरकम्पनम्=ओष्ठचलनम्, उन्नय=तर्कय । हे कल्पलते !
 किमपि=किञ्चिदपि, जल्पति=वदति, दमयन्तीति शेषः । शृणु=आकर्णय,
 दमयन्तीजल्पनमिति शेषः ।

हे चारुमते ! स्तनयोः=कुचयोः, दमयन्त्या इति शेषः । वृत्तिम्=आव-
 रणं, रचय=कुरु । हे केशिनि ! असंयतं=विस्त्रस्तं, कैश्यं=केशसमूहं, दम-
 यन्त्या इति शेषः । गणय=चिन्तय, वधानेति भावः । हे तरङ्गिणि ! नेत्रयोः=
 नभनयोः, दमयन्त्या इति शेषः, जलझरी=अश्रुप्रवाही, अवगृहाण=अपाकुरु,
 इति=एतादृश्यः, गिरः=वाण्यः, शुश्रुविरे=श्रुताः । (युग्मम्)

अनुवाद—तव “हे कले ! स्पष्टरूपसे ये (दमयन्ती) श्वास ले रही हैं,
 विचार करो” । “हे चले ! इनका पलक चल रहा है, गौर करो” । “हे मेनके !
 इनके ओष्ठकम्पकी तर्कना करो” । “हे कल्पलते ! ये कुछ बोल रही हैं,
 सुन लो” ।

“हे चारुमते ! इनके स्तनोंको ढँक दो” । “हे केशिनि ! इनके बिलखे हुए
 केशोंको बाँध दो” । “हे तरङ्गिणि ! “दमयन्तीके नेत्रोंके अश्रुप्रवाहोंको पोछ
 दो” ऐसे वचन सुने गये ।

टिप्पणी—श्वसिति=श्वस+लट्+तिप् । परिभावय = परि+भू+
 णिच्+लोट्+सिप् । अधरकम्पनम्=अधरस्य कम्पनं, तत् (प० त०) ।
 उन्नय=उद्+नी+लोट्+सिप् । जल्पति=जल्प+लट्+तिप् । शृणु=
 श्रु+लोट्+सिप् ॥ ११३ ॥

वृत्ति=वृ+क्तिन्+अम् । रचय=रच+णिच्+लोट्+सिप् । असं-
 यतं=न संयतं, तत् (नञ०) । कैश्यं=केशानां समूहः कैश्यं, तत्, केश
 शब्दसे “केशाऽश्वाभ्यां यञ्छावन्यतरस्याम्” इस सूत्रसे यञ् प्रत्यय । गणय=
 गण+णिच्+लोट्+सिप् । जलझरी=जलस्य झरी, ती (प० त०) । अव-

गृहाण = अव + ग्रह + लोट + मिप् । शुश्रुविरे = श्रु + लिट् (कर्ममे) +
श ॥ ११४ ॥

कलकल ॥ तदाऽऽलिजनाऽऽननादुदलसद्विपुलस्त्वरितेरिते ।

यमधिगम्य सुताऽऽलमयेतवाद् द्रुततरः स विदभपुरन्दर ॥ ११५ ॥

अवय — तदा आलिजनाऽऽननात् स्वरितेरिते विपुल स कलकल उदल-
सत् । यम् अधिगम्य स विदभपुर दर द्रुततर सुताऽऽलमम् एतवान् ।

व्याख्या — तदा = तस्मिन्समये, आलिजनाऽऽननात् = सखीजनमुखात्,
स्वरितेरिते = सम्प्रमोक्तिभिः, विपुल = महान्, स = पूर्वोक्त, कलकल =
कोलाहल, उदलसत् = उत्थित । य = कलकलम्, अधिगम्य = प्राप्य, आकर्ष्येति
भाव, स = प्रसिद्ध, विदभपुरन्दर = भीमभूपति, द्रुततर = अतिस्वरित सन्,
सुताऽऽलम् = पुत्रीमवन, कन्याऽत पुरमिति भाव । एतवान् = प्राप्तवान् ।

अनुवाद — उन समय दमयन्तीकी सखियोंक मुखसे सम्प्रमकी उत्क्रियोंसे
वैसा महान् कोलाहल हुआ, जिसको सुनकर विदभपति भीम आतशीघ्रता-
पूवक अपनी कन्याके अन्त पुरमे प्राप्त हुए ।

टिप्पणी — आलिजनाऽऽननात् = आलयश्च ते जना (क० घा०), तेषाम्
आनन, तस्मात् (प० त०) । स्वरितेरिते = स्वरितानि च तानि ईरितानि,
ते (क० घा०) । उदलसत् = उद् + लृत् + लृट् + तिप् । अधिगम्य = अधि +
गम् + क्त्वा (ल्यप्) । विदभपुरन्दर = विदर्भाणा पुरन्दर (प० त०) । द्रुत
तर = द्रुत + तरप् + सु । सुताऽऽलम् = सुताया आलय, तम् (प० त०) । एतवान्
= आद् + इण् + क्तवतु । “ईयिवान्” ऐसे पाठमे इण् + क्वथु + सु ॥ ११५ ॥

कन्याऽत पुरबोधनाय यदधीकारात् दोषा नृप

॥ मन्त्रिप्रवरश्च तुल्यमगदङ्कारश्च तावच्चतु ।

देवाऽऽश्नय सुधृतेन चरकस्योक्तेन जानेऽलिल

स्यादस्या मलद विना न दलने तापस्य कोऽपि क्षम ॥ ११६ ॥

अन्वय — कन्याऽत पुरबोधनाय यदधीकारात् दोषा न मन्त्रिप्रवर अगद-
ङ्कारश्च द्वौ नृप तुल्यम् ऊचतु । “देव ! आकणय, सुधृतेन चरकस्य उक्तेन
अलिल जाने । अस्या तापस्य दलने मलद विना कोऽपि क्षमो न स्यात्” ।

व्याख्या — कन्याऽत पुरबोधनाय = कुमारीमुखात् तपोवक्षेमाऽनुसंधानाय,
यदधीकारात् = मन्त्रिवैद्यनियोगात्, दोषा = दूषणानि, परपुरुषप्रवेशादीनि
(मन्त्रिपक्षे), वातादीनि च (वैद्यपक्षे) । न = सतीति शेष । मन्त्रि-

प्रवरः=अमात्यमुख्यः, अगदङ्कारश्च=वैद्यश्च, द्वी=उभौ, नृपं=राजानं
भीमं, तुल्यम्=एकवाक्यम्, ऊचतुः=कथयामासतुः । किं कथयामासतुरिति
देवेति । देव=हे महाराज ! आकर्ण्य=शृणु; सुश्रुतेन=सम्यगाकर्णितेन,
चरकस्य=गूढचारस्य, उक्तेन=वाक्येन, अयमर्थो मन्त्रिप्रवरपक्षे । सुश्रुतेन=
सुश्रुतमुनिग्रन्थेन, सम्यगाकर्णितेन वा । चरकस्य=चरकमुनेः, उक्तेन=ग्रन्थेन
च । अखिलं=समस्तं, तापनिदानमिति शेषः । जाने=वेद्यि । किं तदित्याह
स्यादिति । अस्याः=दमयन्त्याः, तापस्य=ज्वरस्य, दलने=निवर्तने, नलदं
विना=नैपधनलसङ्घटकं विना (मन्त्रिप्रवर-पक्षे) । नलदं विना=उशीरं
विना (अगदङ्कारपक्षे), कोऽपि=उपायः, क्षमः=समर्थः, न स्यात्=नो
भवेत् ।

अनुवाद—राजकन्याके अन्तःपुरके योगक्षेमके अनुसन्धानके लिए जिन-
(मन्त्री और वैद्य)के नियोगसे परपुरुषप्रवेश आदि अथवा वातपित्त आदि
दोष नहीं होते हैं, वैसे मन्त्रिश्रेष्ठ और वैद्यराज दोनोंने ही राजाको एक ही
वाक्य कहा—“महाराज ! सुनिए, अच्छी तरहसे सुने गये गुप्तचरके कथनमें
(मन्त्रिपक्षमें) । अच्छी तरहसे सुने गये वा सुश्रुत ग्रन्थसे चरक मुनिके ग्रन्थसे
भी सब जानता हूं । राजकुमारीके ज्वरको हटानेमें नलका संयोग किये बिना
(मन्त्रिपक्षमें), उशीर(खश)के बिना (वैद्यपक्षमें) कोई भी उपाय
समर्थ नहीं होगा ।

टिप्पणी—कन्याऽन्तःपुरवोधनाय=कन्याया अन्तःपुरं (प० त०), तस्य
वोधनं, तस्मै (प० त०) । यदधीकारात्=अधिकरणम् अधीकारः, अधि+
कृञ्+घञ्, “उपसर्गस्य घञ्प्रमनुष्ये बहुलम्” इससे बाहुल्यमें दीर्घ । ययोः
अधिकारः, तस्मात् (प० त०) । मन्त्रिप्रवरः=मन्त्रिपु प्रवरः (स० त०) ।
अगदङ्कारः=अविद्यमानो गदो यस्य सः अगदः (नञ्बहु०) । “स्त्री रुग्जा
चोपतापरोगव्याधिगदाऽऽमयाः” इत्यमरः । अगदं करोतीति अगदङ्कारः,
अगद शब्दसे “कर्मण्यण्” इस सूत्रसे अण् प्रत्यय और “कारे सत्वाऽगदस्य”
इससे मुमु आगम (उपपद०) । “रोगहार्यगदङ्कारो भिषग्वैद्यश्चिकित्सकः”
इत्यमरः । ऊचतुः=वू (वच्)+लिट्+तम् (अनुस्) । सुश्रुतेन=सम्यक्
श्रुतं, तेन (गति०) । चरकस्य=चर एव चरकः, तस्य, स्वार्थमें कन् ।
“चरकस्य उक्तेन” इसका अर्थ है गुप्तचरके कथनसे (मन्त्रिपक्षमें) । चरक
आचार्यके ग्रन्थसे (वैद्यपक्षमें) । नलदं विना=नलं ददातीति, तम् । नलका

सघटन करनेवाले उपायके बिना (मन्त्रिपक्षमे) । नलद बिना=उशी रके बिना (वैद्यपक्षमे) । “मूलेऽभ्योशीरमस्त्रियाम् । अभय नलद सेव्यम्” इत्यमर । स्यात्=“शकि लिङ् च” इससे शक्य अर्थमे अस् + लिङ् + तिप् । इस पद्यमे नलद (नलको देनेवाला उपाय), नलद (उशीर) उन दोनों अर्थोंक प्रकृत होनेसे केवलप्रकृतश्लेष बलङ्कार है । शार्दूलविक्रीडित वृत्त है ॥ ११६ ॥

ताभ्यामभूद्युगपदप्यभिधीयमान भेदव्ययाऽऽकृति मिथ प्रतिघातमेव ।

श्रोत्रे तु तस्य पपतुर्नृपतेर्न किञ्चिद् भैम्यामनिष्टशतशङ्कितयाऽऽकुलस्य ॥ ११७ ॥

अवयव — ताभ्या भेदव्ययाऽऽकृति अपि युगपत् अभिधीयमान मिथ प्रतिघातम् एव अभूत् । भैम्याम् अनिष्टशतशङ्कितया आकुलस्य तस्य वृपते श्रोत्रे तु किञ्चित् न पपतु ।

व्याख्या — ताभ्या=मन्त्रिवैद्याभ्यां, भेदव्ययाऽऽकृति=अभिन्नस्वरूपम् अपि, युगपत्=एकदा, अभिधीयमानम्=उपचयमान, नलदादिवाक्यमिति शेष । मिथ प्रतिघातम् एव=परस्परभिन्नम् एव, अभूत्=अभवत्, एकैकमपि वाक्य भिन्नार्थमासीदिति भाव । पर राजो न तत्र दृष्टिरिति प्रतिपादयति—श्रोत्रे त्विति । भैम्या=दमय त्या विपये, अनिष्टशतशङ्कितया=अनर्थबाहुस्य-शङ्कावस्त्वेन, आकुलस्य=विह्वलस्य, तस्य=पूर्वोक्तस्य, वृपते=राज, भीमस्य । श्रोत्रे तु=कणौ तु, न पपतु =न पीतवती, न कश्चिदर्थं जगृहतुरिति भाव । विह्वलचित्तत्वेन वाक्यार्थं न ज्ञातवानिति भाव ।

अनुवाद—मन्त्री और वैद्यसे अभिन्नस्वरूप होकर भी एक ही बार कहा गया वह वाक्य, परस्पर भिन्नस्वरूप ही हुआ । दमयस्तीमें सैकड़ों अनिष्टोंकी शङ्का करनेमें आकुल राजाके कानोंमें किसी भी अथका ग्रहण नहीं किया ।

टिप्पणी—भेदव्ययाकृति=भेदस्य व्यय (अभेद) (प० त०), भेदव्यय एव आकृति यस्य, तत् यथा तथा (बहु०) । अभिधीयमानम्=अभि + धा + लट (कर्म) (शानच्) + तु । मिथ प्रतिघात (विरोध) यस्य तत् (बहु०) । एक ही बार कहे जानेसे एक ही शब्द होनेसे अभिन्न अर्थवाले एक वाक्यके समान प्रतीत होनेपर भी वे भिन्न अर्थवाले दो वाक्य ही हो गये, यह तात्पर्य है । अनिष्टशतशङ्कितया=अनिष्टानां शत (प० त०), तत् शङ्कते तच्छील अनिष्टशतशङ्की, अनिष्टशत + शकि + णिनि (उपपद०), तस्य भावस्तत्ता, तथा । अनिष्टशतशङ्किन् + तल् + टाप् + टा । वृपते=वृणा पति, तस्य (प० त०) । पपतु=पा + लिट् + तष् (अतुष्) । वसन्ततिलका छंद है ॥ ११७ ॥

द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्नमपि तनयां नृपतिः पदप्रणमाम् ।

अकलयदसमाशुगाधिमग्नां, झटिति पराशयवेदिनो हि विज्ञाः ॥ ११८ ॥

अन्वयः—नृपतिः द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्नम् अपि पदप्रणमनां तनयाम् असमाऽऽशुगाऽऽधिमग्नाम् अकलयत् हि विज्ञाः झटिति पराशयवेदिनः ।

व्याख्या—नृपतिः = राजा, भीमः । द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्नम् अपि = शीघ्राऽऽसारितशिशिरोपचारचिह्नम् अपि, पदप्रणमनां = चरणनिपतितां, तनयां = पुत्री, दमयन्तीम्, असमाशुगाधिमग्ना = मदनव्यथामग्नाम्, अकलयत् = जातवान् । उक्तमर्थमर्थान्तरन्यासेन द्रढयति—हि = यस्मात् कारणात्, विज्ञाः = प्रवीणाः, झटिति = शीघ्रं, पराशयवेदिनः = अन्याऽभिप्रायज्ञातारः, भवन्तीति शेषः, प्रकाशकचिह्नं विनाऽऽकारमात्रेण पराऽभिप्रायं निश्चिन्वन्तीति भावः ।

अनुवाद—राजा भीमने झटपट वियोगके चिह्न उशीर आदिके हटाये जानेपर भी पैरोंमें झुकी हुई पुत्री दमयन्तीको “यह कामपीडामें मग्न है” ऐसा जान लिया, क्योंकि प्रवीण जन झटपट दूसरेके आशयको जाननेवाले होते हैं ।

टिप्पणी—नृपतिः = नृणां पतिः (प० त०) । द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्नं = द्रुतं विगमितं (सुप्सुपा०), विप्रयोगस्य चिह्नम् (प० त०), द्रुतविगमितं विप्रयोगचिह्नं यस्याः सा, ताम् (बहु०) । पदप्रणमनां = पदयोः प्रणमना, ताम् (स० त०) । “उपसर्गादसमासेऽपि णोपदेशस्य” इससे णत्व । असमाऽऽशुगाऽऽधिमग्नाम् = न समाः (नञ्०), असमा आशुगा यस्य सः (बहु०), असमाशुगेन आधिः (तृ० त०), तस्मिन् मग्ना, ताम् (स० त०) । अकलयत् = कल + णिच् + लङ् + तिप् । पराऽऽशयवेदिनः = आशयं विदन्तीति आशयवेदिनः, आशय + विद् + णिनिः (उप०) । परेषाम् आशयवेदिनः (प० त०) । इन पद्यमें सामान्यसे विशेषका समर्थन होनेसे अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है । पुष्पिताग्रा छन्द है ॥ ११८ ॥

व्यतरदय पिताऽऽशिषं सुतायै नतशिरसे मुहुर्दग्धमय्य मौलिम् ।

“दयितमभिमतं स्वयंवरे त्वं गुणमयमाप्नुहि वासरैः कियद्भिः” ॥ ११९ ॥

अन्वयः—अथ पिता नतशिरसे सुतायै मुहुः मौलिम् उदग्धमय्य “(हे वत्से !) कियद्भिः वासरैः स्वयंवरे त्वं गुणामयम् अभिमतं दयितम् आप्नुहि” (इति) आशिषं व्यतरत् ।

व्याख्या—अथ = प्रणामानन्तरं, पिता = जनकः, भीमः । नतशिरसे = आनतमस्तकायै, सुतायै = दुहित्रे, दमयन्त्यै, मुहुः = वारं वारं, मौलि =

मस्तकम्, उन्नमय्य = उन्नत कृत्वा, हे वत्से । कियद्भिः = कतिपयैः, वासरं = दिनैः, स्वयं वरे = स्वयं वरस्थाने, त्व, गुणमय = शौर्यसौन्दर्यादिगुणसम्पन्नम्, अभिमतम् = अभीष्ट, दयित = प्रिय वरम् आप्नुहि = लभस्व, इति, आशिषम् = आशीर्वचन, व्यतरत् = वितरीर्णवान् ।

अनुवाद—तब पिता भीमभूपालने शिर झुकानेवाली पुत्रीको बारबार मस्तकको ऊचा कर “हे वत्से । कुछ ही दिनोंमें तुम स्वयंवरमें गुणसम्पन्न अभीष्ट वरको प्राप्त करो” ऐसे आशीर्वादका वितरण किया ।

टिप्पणी—नतशिरसे = नत शिरो यस्या मा नतशिरा, तस्यै (बहु०) । उन्नमय्य = उत् + नम + णिच् + क्त्वा (ह्यप्) । वासरं = “अपवर्गे तृतीया” इससे कालके अत्यन्तसंयोगमें तृतीया । गुणमय = गुण + मयट् (प्राचुर्य अथमे) + अम् । आप्नुहि = आप् + लोट् + सिप् । पुष्पिताग्रा छन्द है ॥ ११९ ॥

तदनु स तनुजासखीरवादीत्तुहिनश्रुती गत एव हीदृशानाम् ।

कुसुममपि शरायते शरीरे तदुचितमाचरतोपचारमस्याम् ॥ १२० ॥

अन्वय—तदनु स तनुजासखी अवादीत्—“हि तुहिनश्रुती गत एव ईदृशीना शरीरे कुसुमम् अपि शरायते, तत् अस्याम् उचितम् उपचारम् आचरत ।

व्याख्या—तदनु = आशीर्वादानन्तर, स = राजा भीम, तनुजासखी = मुतावयस्या, अवादीत् = उक्तवान् । हि = यस्मात्कारणात् । तुहिनश्रुती = शिशिरकाले, गत एव = निर्गत एव । ईदृशीनाम् = एतादृशीना, कोमलाङ्गीना, शरीरे = देहे, कुसुमम् अपि = पुष्पम् अपि, शरायते = शरवत् आचरति । तत् = तस्मात्कारणात् अस्याम् = एतस्या, कोमलाङ्गया दमयन्त्याम्, उचित = योग्यम्, उपचार = प्रतीकारम्, आचरत = कुरुत ।

अनुवाद—आशीर्वाद देकर राजा भीमने पुत्री (दमयन्ती) की सलियोंको कहा—“जो कि शिशिर ऋतुके जाने पर ही ऐसी (दमयन्ती-सी) कोमल अङ्ग वालियोंके शरीरमें फूल भी बाणके सदृश हो जाता है, इसलिए इसमें योग्य उपचार करो ।

टिप्पणी—तनुजासखी = तनुजाया सह्य, ता (य० त०) । अवादीत् = वद + लुङ् + सिप् । तुहिनश्रुती = तुहिनश्चासौ ऋतु, तस्मिन् (क० घा०), “ऋत्यक” इस सूत्रसे प्रकृतिभाव होनेसे अर् गुण नहीं हुआ । शरायते = शरवत् आचरति, शर शब्दसे “कर्तुं क्यङ् सलोपश्च” इस सूत्रसे क्यङ् + लट् + त । आचरत = आङ् + चर + लोट् + थ । इस पद्यमें उपमा अलंकार है और पुष्पिताग्रा छन्द है ॥ १२० ॥

कतिपयदिवसैर्वयस्यया वः स्वयमभिलष्य वरिष्यते वरीयान् ।

क्रशिमशमनयाऽनया तदाप्तुं रुचिरुचिताऽथ भवद्विधाऽभिधाभिः ॥ १२१ ॥

अन्वयः—(हे भैमीसख्यः) कतिपयदिवसैः वो वयस्यया वरीयान् स्वयम् अभिलष्य वरिष्यते । तत् अथ अनया भवद्विधाऽभिधाभिः क्रशिमशमनया रुचिः आप्तुम् उचिता ।

व्याख्या—(हे भैमीसख्यः), कतिपयदिवसैः = अल्पदिनैरेव, वः = युष्माकं, वयस्यया = सख्या दमयन्त्या, वरीयान् = श्रेष्ठः पुरुषः, स्वयम् = आत्मना एव, अभिलष्य = कामयित्वा, वरिष्यते = स्वीकरिष्यते । यं कामयते तं वरिष्यतीति भावः । तत् = तस्मात्कारणात्, अथ = इदानीम्, अनया = दमयन्त्या, भवद्विधाऽभिधाभिः = भवादृशसख्युक्तिभिः, क्रशिमशमनया = काश्यंनिवर्तनया उपायभूतया, रुचिः = कान्तिः प्रीतिश्च, आप्तुं = प्राप्तुम्, उचिता = योग्या, रुचिराप्तव्येति भावः । स्वयंवरपर्यन्तं भवादृशसखीसान्त्वनवचनैः खेदं विहाय दमयन्त्या प्रसन्ना सन्तुष्टया च सत्या स्थातव्यमिति भावः ।

अनुवाद—(हे दमयन्तीकी सखियों !) थोड़े ही दिनोंमें तुम लोगोंकी सखी दमयन्ती, श्रेष्ठ पुरुषको स्वयं ही अभिलाष कर वरण करेगी । उस कारणसे इस समय तुम सखियोंके सान्त्वनापूर्वक वचनोंके कृशताको हटानेके उपाय होनेसे इनको कान्ति और प्रीति प्राप्त करना उचित है ।

टिप्पणी—कतिपयदिवसैः = कतिपये च ते दिवसाः, तैः (क० घा०), “अपवर्गे तृतीया” इससे तृतीया । वयस्यया = वयस् + यत् + टाप् + टा । वरीयान् = अतिशयेन वरः, शब्दसे “द्विवचनविभज्योपपदे तरवीयसुनौ” इससे ईयसुन् प्रत्यय और “प्रिय० स्थिर०” इत्यादि सूत्रसे “वर”के स्थानमें “वर्” आदेश । अभिलष्य = अभि + लप् + क्त्वा (ल्यप्) । भवद्विधाऽभिधाभिः = भवतीनाम् इव विधा (प्रकारः) यासां ताः (व्यधिकरणबहु०), “सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः” इससे पुंवद्भाव । भवद्विधानाम् अभिधाभिः (प० त०) । क्रशिमशमनया = कृशस्य भावः क्रशिमा, कृश + श्मनिच् । “ऋतो ह्लादेर्लघोः” इससे “ऋ”के स्थानमें “र” आदेश । क्रशिमन्तः शमना, तथा (प० त०) । आप्तुम् = आप् + तुमुन् । स्वयंवर तक तुम लोगोंकी सान्त्वनाओंसे खेद छोड़ कर दमयन्तीको प्रसन्न और सन्तुष्ट होना चाहिए, यह राजाका अभिप्राय है । पुष्पिताग्रा छन्द है ॥ १२१ ॥

एव यद्वदता नृपेण तनया नाऽपृच्छिलज्जाऽऽपद,
यन्मोह स्मरभूरकल्पि वपुष पाण्डुत्वतापादिभि ।
यच्चाशी कपटाववादि सहस्री स्यात्तत्र वा सान्त्वना,

तन्मत्वाऽऽलिजनो मनोऽन्विमतनोदानदमन्दाक्षयो ॥ १२२ ॥

अन्वय — एव वदता नृपेण तनया लज्जापद यत् न अपृच्छि । मोह
वपुष पाण्डुत्वतापादिभि यत् स्मरभू अकल्पि । तत्र सदृशी या सान्त्वना
स्यात् यत् आशी कपटात् अवादि । तत् मत्वा आलिवर्गं मन आनन्दमदा-
क्षयो अन्विम् अतनोत् ।

व्याख्या — एवम् = इत्थं, वदता = वचयता, नृपेण = राजा भीमेन, तनया =
पुत्री दमयन्ती, लज्जापद = स्त्रीडाहेतु, “लज्जाऽऽपदम्” इति पाठात्तन्तरे
स्त्रीडास्थानमित्यर्थः । यत्, न अपृच्छि = न पृष्टा । शाताऽशे प्रवनाऽयो-
गादिति भावः । मोह = मूर्च्छा च, वपुष = शरीरस्य, पाण्डुत्वतापादिभि =
पाण्डुरवसन्तापादिभि, यत्, कामज = स्मरजन्य, अकल्पि = कल्पित, तत्र =
तस्या, तनयाया दमयन्त्याम् । सदृशी = अनुरूपा, या सान्त्वना = लालनीति,
स्यात् = भवेत् । यत् आशी कपटात् = आशीर्वाद्याजात्, “दयितमभिमतम्”
इत्यादिरूपादिति भावः । अवादि = उत्तम् । तत् = सकल, मत्वा =
आलोच्य, आलिवर्गं = सलीसमूह, मन = स्वचित्तम्, आनन्दमन्दाक्षयो =
हृदयलज्जयो, अन्वि = समुद्रम्, अतनोत् = कृतवान्, स्वचित्त लज्जाऽऽनन्दसागर
विहितवानिति भावः । स्वेष्टसिद्धेरानन्द, स्वरहस्यप्रकाशनाल्लज्जेति रहस्यम् ।

अनुवाद — ऐसा कहनेवाले राजाने पुत्री दमयन्तीसे जो लज्जाका कारण
नहीं पूछा और मूर्च्छाकी शरीरकी पाण्डुता और ताप आदिसे जो कामजन्य
समस्त लिया । पुत्रीमे अनुरूप जो सान्त्वना हो जाय और जो आशीर्वादैके
बहानेसे कहा । उन सबकी जानकर दमयन्तीकी सखियोंने अपने मनकी आनन्द
और लज्जाका समुद्र बना डाला ।

टिप्पणी — वदता = वद + लट् (शट्) + टा । लज्जापद = लज्जाया
पदम् (प० त०) । अपृच्छि = प्रच्छ धातुके दुहादिगणमे पठे जानेसे अप्रधान
कर्ममे लुङ् । पाण्डुत्वतापादिभि = पाण्डु + त्व । पाण्डुत्व च तापश्च
(द्रढ) । ती आदी येषां ते, तै (बहु०) । स्मरभू = स्मर +
भू + विवप् (उपपद०) । अकल्पि = कृप् + लुङ् (वममे) + त । आशी-
कपटात् = आशिय कपट, तस्मात् (प० त०) । अवादि = वद + लुङ्
(कर्ममे) + त । आलिवर्गं = आलीना वर्ग (प० त०) । आनन्दमन्दाक्षयो =

आनन्दश्च मन्दाक्षं च, तयोः (द्वन्द्व०) । सत्त्वियोंको अभीष्टकी सिद्धिसे आनन्द और रहस्यके प्रकाशनसे लज्जा हुई, यह तात्पर्य है । शार्दूलविक्रीडित छन्द है ॥१२२॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटाऽलङ्कारहीरः सुतं

श्रीहीरः सुपुत्रे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।

तुयं स्वैर्यविचारणप्रकरणभ्रातयं तन्महा-

काव्येऽत्र व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥ १२३ ॥

॥ इति नैपघीयचरिते महाकाव्ये चतुर्थः सर्गः ॥

अन्वयः—कविराजराजिमुकुटाऽलङ्कारहीरः श्रीहीरः मामल्लदेवी च जितेन्द्रियचयं यं श्रीहर्षमुतं सुपुत्रे । स्वैर्यविचारणप्रकरणभ्रातरि नलस्य चरिते अत्र तन्महाकाव्ये निसर्गोज्ज्वलः अयं तुयं सर्गः व्यगलत् ।

व्याख्या—प्रायो व्याख्यातपूर्वत्वात् संक्षेपेण व्याख्यायते । पूर्वाद्धिं पूर्ववद्व्याख्येयम् । स्वैर्यविचारणप्रकरणभ्रातरि=स्वैर्यविचारणप्रकरणसोदरे, नलस्य=नैपघस्य, चरिते=चरित्रे, अत्र=अस्मिन्, तन्महाकाव्ये=श्रीहर्षमहाकाव्ये, निसर्गोज्ज्वलः=स्वभावनिमलः, अयं=पुरःस्थितः, तुयं=चतुर्थः, सर्गः=अध्यायः, व्यगलत्=समाप्तः ।

अनुवाद—श्रेष्ठ पण्डितोंकी श्रेणीके मुकुटके अलङ्कार हीरेके समान श्रीहीर और मामल्लदेवीने इन्द्रियोंको जीतनेवाले जिन श्रीहर्ष नामके पुत्रको उत्पन्न किया । “स्वैर्यविचारण” नामक प्रकरणका सहोदर, नलके चरित्ररूप श्रीहर्षके इस महाकाव्यमें स्वभावसे उज्ज्वल यह चौथा सर्ग समाप्त हुआ ।

टिप्पणी—स्वैर्यविचारणप्रकरणभ्रातरि=स्वैर्यस्य विचारणं (प० त०), तच्च तत् प्रकरणम् (क० धा०) । कविराज राजशेखरने “शास्त्रेकदेशस्य प्रक्रिया प्रकरणम्” अर्थात् शास्त्रके एकदेशकी प्रक्रियाका “प्रकरण” ऐसा लक्षण किया है । स्वैर्यविचारणप्रकरणस्य भ्राता, तस्मिन् (प० त०) । स्वैर्यविचारण और नैपघीयचरित दोनोंको श्रीहर्षने बनाया, इसलिए वे दोनों ग्रन्थ भ्राता हुए, यह तात्पर्य है । तन्महाकाव्ये=तस्य महाकाव्यं, तस्मिन् (प० त०) । निसर्गोज्ज्वलः=निसर्गेण उज्ज्वलः (तृ० त०) । तुयं=चतुर्णां पूरणः, चतुर्गवदसे “चतुर्यष्टयतावाद्यक्षरलोपश्च” इस वातिकने यत् प्रत्यय और प्रथम अक्षर (च) का लोप । व्यगलत्=वि+गल+लङ्+तिप् । शार्दूलविक्रीडित छन्द है । ॥ इति श्रीनैपघीयचरितमहाकाव्यव्याख्यायां चन्द्रकलाऽभिख्यायां चतुर्थः सर्गः ॥

॥ शुभमस्तु ॥

नैषधीयचरितं महाकाव्यम्

चन्द्रकलाऽऽख्यया व्याख्यया हिन्दुवादेन च विभूयितम्

— ० —

पञ्चमः सर्गः

यावदागमयतेऽथ नरेन्द्रान् स स्वयवरमहाय महीन्द्र ।
तावदेव ऋषिरिन्द्रदिदृक्षुर्नारदस्त्रिदशधाम जगाम ॥ १ ॥
अमदमानदकदम्बबिम्ब सच्चित्स्वरूप वसुदेवसूनुम् ।
भवत्यैकगम्य कण्ठासनाय गोविन्दसप्त प्रभमानतोऽस्मि ॥

अन्वय — अथ स महीन्द्र स्वयवरमहाय नरेन्द्रान् यावत् आगमयते, तावत्
एव ऋषि नारद इन्द्रदिदृक्षुः (सन्) त्रिदशधाम जगाम ।

अथ भैमीस्वयवरे इन्द्राद्यागमनं वक्तुं तदुपयोगितया नारदस्य इन्द्रलोक
गमनमाह—यावदिति ।

व्याख्या—अथ=भैमीसमाश्वासनाऽनन्तर, स=प्रसिद्ध, महीन्द्र=
धूपति, भीम । स्वयवरमहाय=स्वयवरोत्सवाय, नरेन्द्रान्=राज्ञः, यावत्=
तत्कालपर्यन्तम्, आगमयते=प्रतीक्षते आनामयते वा । तावत् एव=तत्कालम्
एव, ऋषि=सत्यवचन, देवर्षि, नारद=ब्रह्मपुत्र, इन्द्रदिदृक्षुः=शत्रुदर्श-
नेच्छुः सन्, त्रिदशधाम=सुरलोक प्रति, जगाम=गत ।

अनुवाद—भैमीको आश्वासन देनेके अनन्तर महाराज भीम स्वयवरके
उत्सवके लिए जबतक राजाओंकी प्रतीक्षा करते थे, तबतक ही देवर्षि नारद
इन्द्रके दर्शनकी इच्छा करते हुए स्वर्ग लोकमें गये ।

टिप्पणी—महीन्द्र=महेश इन्द्र (प० त०) । स्वयवरमहाय=स्वयवर
एव महः, तस्मै (रूपक०) । नरेन्द्रान्=नराणाम् इन्द्रा, तान् (प० त०) ।

आगमयते = आङ् + गम् + णिच् + कृद् + त । “आगमेः क्षमायाम्” इस वातिकसे आत्मनेपद । काक्षिकाकारने क्षमाका उपेक्षा कालहरण, ऐसा अर्थ किया है । ऋपिः = “ऋषयः सत्यवचसः” इत्यमरः । वेदमन्त्रका साक्षात्कार करनेवालेको “ऋपि” कहते हैं । नारद देवताओंके ऋपि होनेसे “देवपि” कहे जाते हैं । “एव ऋपिः” यहाँपर “ऋत्यकः” इस सूत्रसे प्रकृतिभाव होनेसे सन्धिकी अभाव । इन्द्रदिदक्षुः = इन्द्रस्य दिदक्षुः (प० त०) । यहाँपर कारक-पण्ठी नहीं है, शेषपण्ठी है । त्रिदशधाम = त्रिदशानां धाम, तत् (प० त०) । जगाम = गम् + लिट् + तिप् । इस सर्गमें स्वागता छन्द है, उसका लक्षण है—

‘स्वागतेति रनभाद्गुरुयुग्मम् ।’ इति ॥ १ ॥

नात्र चित्रमनु तं प्रययौ यत् पर्वतः खलु तस्य सपक्षः ।

नारदस्तु जगतो गुरुर्च्चविस्मयाय गगनं विललङ्घे ॥ २ ॥

अन्वयः—पर्वतः तम् अनु यत् प्रययौ, अत्र चित्रं न । स तस्य सपक्षः खलु । (किन्तु) जगतः उच्चैः गुरुः नारदस्तु यत् गगनं विललङ्घे (तत्) विस्मयाय ।

व्याख्या—अथ पदभिः पद्येनारदस्य गमनप्रकारं वर्णयति—नाऽग्रेति । पर्वतः = नारदसखो मुनिः, शैलश्च । तं = नारदम्, अनु = पश्चात्, प्रययौ = जगाम, अत्र = अस्मिन् विषये, चित्रं न = आश्चर्यं न । कुतः इत्याह—सः = पर्वतः, तस्य = नारदस्य, सपक्षः = सखा, पक्षवांश्च । खलु = निश्चयेन, पर्वतस्य नारदमित्रत्वाच्छैलत्वाच्च नारदाऽनुयाने आश्चर्यं नेति भावः । किं तु—जगतः = लोकस्य, उच्चैः = उन्नतः, गुरुः = आचार्यः, तस्मादलघुश्च तादृशो नारदस्तु, यत् गगनम् = आकाशं, विललङ्घे = लङ्घयामास, तत् = लङ्घनं, विस्मयाय = आश्चर्याय, भवतीत्यर्थः ।

अनुवाद—पर्वतः ऋपि, नारदके पिछे जो गये, इसमें आश्चर्यं नहीं है । क्योंकि वे उन(नारद)के सपक्ष मित्र अथवा पंसवाले हैं । किन्तु लोकके महान् आचार्य नारदजीने जो आकाशको लङ्घन किया, वह आश्चर्यके लिए है ।

टिप्पणी—पर्वतः = “पर्वतः शैलदेवर्ष्योः” इति विश्वः । सपक्षः = पक्षेण सहितः (तुल्ययोगवद्) । विस्मयाय = “तादर्थ्यं चतुर्थी वाच्या” इसमें चतुर्थी, अथवा “क्रियाऽर्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः” इससे चतुर्थी । पतनके योग्य

नारदस्य गुरुद्वयका उत्पत्तन (उडना) विरुद्ध है, ऐसे श्लेषसे उत्पादित विरोध अचङ्कार है ॥ २ ॥

गच्छता पवि विनैव विमानं व्योम तेन मुनिना विजगाहे ।

साधने हि नियमोऽन्यजनाना, योगिना तु तपसाऽखिलसिद्धि ॥ ३ ॥

अन्वय — एवि विमान विना एव गच्छता तेन मुनिना व्योम विजगाहे । हि साधने नियम अयजनाना, योगिना तु तपसा अखिलसिद्धि ।

व्याख्या—एवि = मार्गे, विमान विना एव = व्योमयान विना एव, गच्छता = गजता, तेन = पूर्वोक्तेन, मुनिना = नारदेन, व्योम = आकाश, विजगाहे = प्रविष्टम्, उत्तमधर्मयान्तरगाथेन द्रव्यति—साधन इति । हि = यस्मात्कारणात्, साधने = उपाये, नियम = अवश्यम्भाव । अन्यजनानाम् = अपरजनानाम्, अस्मदादीनामिति भाव । योगिना तु = तपोयोगयुक्तानां तु, तपसा = तपोधर्मेण, अखिलसिद्धि = सर्वकार्यसिद्धि । तस्मात्नारदसदृशाना योगिना किं विमानेनेति भाव ।

अनुवाद—मागमे विमानके बिना ही जाते हुए नारद मुनिने आकाशमें प्रवेष्ट किया, क्योंकि उपायमे और लोभोंकी आवश्यकता है, योगियोंकी तो तपस्यासे ही सब कार्योंमें सिद्धि होती है ।

टिप्पणी—विजगाहे = वि + गाह + लिट् (कर्ममे) + त । अयजनानाम् = अये च ते जना, तेषाम् (५० धा०) । योगिना = युज् + धिनुष् + भाम् । अखिलसिद्धि = अखिलानां सिद्धि (५० त०) । इत पद्यमें सामान्यसे विशेष का समर्थन होनेसे अर्थान्तरयास अलङ्कार है ॥ ३ ॥

स्रष्टेऽद्रभवनाद्यभिमानात्लङ्घ्यते स्म मुनिरेव विमानान् ।

अपितोऽप्यतिथितामनुमेने नैव तत्पतिमिरद्भिविनम्रं ॥ ४ ॥

अन्वय — एष मुनिः स्रष्टेऽद्रभवनाद्यभिमानान् विमानान् लङ्घ्यते स्म । अद्भिविनम्रं तत्पतिमि अपि अतिथिता नैव अनुमेने ।

व्याख्या—एष = नारद, स्रष्टेऽद्रभवनाद्यभिमानान् = निरस्तपुरन्दर-सदनाद्यहङ्कारान्, विमानान् = देवगृहान्, लङ्घ्यते स्म = अतिचक्राम । विद्वन्ना—अद्भिविनम्रं = चरणनिपतितं, तत्पतिमि = विमानाभ्युपिर्तद्वै, अपि अतिथिता = अतिथिताम् = आतिथ्य, नैव अनुमेने = नैव स्वीचकार, एतमात्रविलम्ब च न सोढवानिति भाव ।

अनुवाद—नारदजीने इन्द्रभवन आदिके अहङ्कारको दूर करनेवाले देवगृहोंको लङ्घन किया । चरणमें झुकनेवाले उन भवनोंके स्वामियोंके प्रार्थना करनेपर भी उन्होंने उनके आतिथ्यको स्वीकार नहीं किया ।

टिप्पणी—खण्डितेन्द्रभवनाद्यभिमानान् = इन्द्रस्य भवनम् (प० त०), इन्द्रभवनम् आदियेपां ते (बहु०), तेषाम् अभिमानः (प० त०), खण्डित इन्द्रभवनाद्यभिमानो यैस्ते, तान् (बहु०) । अङ्घ्रिविनम्रैः = अङ्घ्रयोः विनम्राः, तैः (स० त०) । तत्पतिभिः = तेषां पतयः, तैः (प० त०) । अतिथिताम् = अतिथि + तल् + टाप् + अम् । अनुमेने = अनु + मन + लिट् + त ॥ ४ ॥

तस्य तापनभिया तपनः स्वं तावदेव समकोचयदचिः ।

यावदेष दिवसेन शशीव द्रागतप्यत न तन्महसंव ॥ ५ ॥

अन्वयः—तपनः तस्य तापनभिया स्वम् अचिः तावत् एव समकोचयत् । यावत् एष दिवसेन शशी इव तन्महसा एव द्राक् न अतप्यत ।

व्याख्या—तपनः = सूर्यः, तस्य = मुनेः, नारदस्य । तापनभिया = सन्तापन-भयेन, स्वम् = आत्मीयम्, अचिः = तेजः, तावत् एव = तत्परिमाणम् एव, समकोचयत् = सङ्कोचितवान् । यावत् = यत्परिमाणम्, एषः = तपनः, दिवसेन = दिनेन, दिनतेजसेत्यर्थः, शशी इव = चन्द्र इव, तन्महसा एव = मुनि-तेजसा एव, द्राक् = सपदि, न अतप्यत = सन्तप्तोऽभूत् ।

अनुवाद—सूर्यने नारद मुनिके तापके भयसे अपने तेजको उस परिमाणतक संकुचित कर डाला, जिस परिमाणसे सूर्य दिनसे चन्द्रमाके समान मुनिके तेजसे ही शीघ्र सन्तप्त नहीं हुए ।

टिप्पणी—तापनभिया = तापनात् भीः, तया (प० त०) । समकोचयत् = सं + कुच + णिच् + लङ् + त । तन्महसा = तस्य महः, तेन (प० त०) । मुनिको संतप्त करानेसे अपने तेजको संकुचित करना अच्छा है, ऐसा समझकर सूर्य मन्द प्रकाशवाले हो गये, यह अर्थ है । सूर्यसे भी मुनि तेजस्वी हैं, यह अभिप्राय है । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ५ ॥

पर्यभूद्दिनमर्णिद्विजराजं यत्करैरहह ! तेन तदा तम् ।

पर्यभूत् खलु करद्विजराजः, कर्म कः स्वकृतमत्र न भुङ्क्षते ॥ ६ ॥

अन्वयः—दिनमणिः द्विजराजं करैः यत् पर्यभूत् । तेन तदा तं द्विजराजः करैः पर्यभूत् । अहह ! तथाहि—अत्र कः स्वकृतं कर्म न भुङ्क्षते ?

व्याख्या—दिनमणि = सूर्य, द्विजराज = चन्द्र ब्राह्मणोत्तम च, करं = किरण, हस्तैश्च, यत् पर्यभूत् = परिभूतवान् । अहह ! = अद्भुतम् । तथा हि—अत्र = सप्तारे, क = जन, स्वकृतम् = निजविहित, कर्म = क्रिया, न भुङ्क्ते ? = न अनुभवति ?

अनुवाद—सूर्यने द्विजराज = चन्द्र वा श्रेष्ठ ब्राह्मणको किरणोंसे अथवा हाथोंसे जो परिभूत किया, उस कारणसे उस समय उन (सूर्य) को द्विजराज श्रेष्ठ ब्राह्मण और चन्द्रमाने करो (किरणों वा हाथों) से परिभूत किया । इस सप्तारमे कौन अपने किये गये कर्मका फल नहीं भोगता है ?

टिप्पणी—दिनमणि = दिनस्य मणि (प० त०) । द्विजराज = द्विजाना राजा, तम् (प० त०) । करं = “बलिहस्ताऽप्य करा” इत्यमर । पर्यभूत् = परि + भू + लृट् + तिप् । अहह = “अहहे पद्मते खेदे” इत्यमर । स्वकृत = स्वेन कृत, तद् (नृ० त०) । सब कोई अपने किये गये कर्मका फल भोगता है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें अर्धान्तर्याम अलङ्कार है ॥ ६ ॥

विष्टरं तटकुशाऽऽलिमिरङ्गि पाद्यमर्घ्यमथ कच्छरुहामि ।

पद्मवृन्दमधुमिर्मधुपर्कं स्वगतिं पुरदिताऽतिथयेऽस्मै ॥ ७ ॥

अन्वय—अथ स्वगतिं पुर अतिथये अस्मै तटकुशाऽऽलिमि विष्टरम्, अङ्गि पाद्य, कच्छरुहामि अर्घ्य, पद्मवृन्दमधुमि मधुपर्कं च अदित ।

व्याख्या—अथ = अनन्तर, स्वगतिं पुर = मन्दाकिनी, अतिथये = आगन्तवे, अस्मै = नारदाय, तटकुशाऽऽलिमि = तीरदर्भाऽऽलिमि, विष्टरम् = आसनम्, अङ्गि = जलेन, पाद्य = पादार्घ्यं जल, कच्छरुहामि = जलप्रायमभ्युत्पन्नाभिल-
ताभि, अर्घ्य = पूजार्घ्यं पुष्पफलादि, पद्मवृन्दमधुमि = कमलसमूहमकरन्दं, मधुपर्कं च = दधिमधुघृतं च, अदित = दत्तवती ।

अनुवाद—तव मन्दाकिनीने अतिथि नारदको तीरके कुशोंसे आसन, जलसे पाद्य (पैर धोनेके लिए जल), जलप्राय देसमें उत्पन्न होनेवाली लताओंसे अर्घ्य (पूजाके लिए पुष्प और फल आदि) और कमलोके मधुमो (मकरन्दो)-
से मधुपर्क दे दिया ।

टिप्पणी—स्वगतिं पुर = स्वर्गस्य सिंघु (प० त०) । तटकुशाऽऽलिमि = तटे कुशानि (स० त०), तेषाम् आलय, ताभि (प० त०) । विष्टर = विस्तीर्णते इति विष्टर, तम्, वि + स्तृञ् + अप् । “वृक्षाऽऽसनयोर्विष्टर” इस सूत्रसे पदनिपात । “विष्टरो विष्टो दर्भमुष्टि पीठाद्यमासनम्” इत्यमर ।

पाद्यं=पादाऽर्थमुदकं, “पादाऽर्घ्याभ्यां च” इस सूत्रसे पाद+यत् । कच्छ-
रुहाभिः=कच्छे रोहन्तीति कच्छरुहाः, ताभिः, कच्छ + रुह + क + टाप् +
भिस् (उपपद०) । अर्घ्यम्=अर्घाऽर्थमुदकम्, पूर्वसूत्रमे अर्घ + यत् । पद्म-
वृन्दमधुभिः=पद्मानां वृन्दं (प० त०), तस्य मधूनि, तैः (प० त०) ।
मधुपकंम्=दही, शहद और गायके घीको “मधुपकं” कहते हैं । मन्दाकिनीने
अतिथिसत्कारके तौरपर नारदमुनिको मधुपकंके स्थानमें कमलोंके मकरन्दको
अर्पण किया, यह भाव है । अदित=(डु) दाब् + लुङ् + त । इस पद्यमें
दीपक अलङ्कार है ॥ ७ ॥

स व्यतीत्य वियदन्तरगाधं नाकनायकनिकेतनभाप ।

सम्प्रतीर्य भवसिन्धुमनादि ब्रह्म शर्मभरचार यतीव ॥ ८ ॥

अन्वयः—सः अगाधं वियदन्तः व्यतीत्य यती अनादि भवसिन्धुं सम्प्रतीर्य
शर्मभरचार ब्रह्म इव नाकनायकनिकेतनम् आप ।

व्याख्या—सः=नारदः, अगाधं=विशालं, वियदन्तः=आकाशाऽभ्यन्तरं,
व्यतीत्य=अतिक्रम्य, यती=योगी, अनादिम्=आदिरहितं, प्रवाह्नित्वमिति
भावः । भवसिन्धुं=संसारसमुद्रं, सम्प्रतीर्य=सम्यक् तीर्त्वा, शर्मभरचार=
परमानन्दसुन्दरं, ब्रह्म इव=परमात्मानम् इव, नाकनायकनिकेतनं=इन्द्रभवनं,
वैजयन्तमिति भावः । आप=प्राप्तवान् ।

अनुवाद—नारदने विशाल आकाशके अभ्यन्तर भागको पार कर जैसे
योगी आदि-अन्तसे रहित संसारसमुद्रको पार कर परम आनन्दसे सुन्दर ब्रह्म-
(परमात्मा)को प्राप्त करता है, उसी तरह इन्द्रके भवन(वैजयन्त)को
प्राप्त किया ।

टिप्पणी—वियदन्तः=वियतः अन्तः, तत् (प० त०) । व्यतीत्य=वि +
अति + इण् + क्त्वा (ल्यप्) । अनादिम्=अविद्यमानः आदिः यस्य सः,
तम् (नञ्-वहु०) । भवसिन्धुं=भव एव सिन्धुः, तम् (रूपक०) । सम्प्रतीर्य=
सं + प्र + तृ + क्त्वा (ल्यप्) । शर्मभरचार=शर्मणः भरः (प० त०),
तेन चारु, तत् (तृ० त०) । नाकनायकनिकेतनं=नाकस्य (स्वर्गस्य)
नायकः (प० त०), तस्य निकेतनं, तत् (प० त०) । आप=आप् + लिट्
+ तिप् (णल्) । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ८ ॥

अर्चनाभिरुचितोच्चतराभिश्चार तं सदकृताऽतिथिमिन्द्रः ।

यावदर्हकरणं किल साधोः प्रत्यवायधुतये, न गुणाय ॥ ९ ॥

अन्वय — इन्द्र तम् अतिथिम् उचितोच्चतराभि अर्चनाभि चाह सदकृत ।
यावदहंकरण साधो प्रत्यवायघृतये, पुणाय न किल ।

व्याख्या — इन्द्र = शक्र, त = पूर्वोक्तम्, अतिथिम् = आगतु, नारदमिति भाव । उचितोच्चतराभि = उचितात् (विहितात्) उच्चतराभि (अधिकाभि), अर्चनाभि = पूजाभि, चाह = शोभन यथा तथा, सदकृत = सत्कृतवान्, नारदस्य अधिक सत्कारं कृतवानिति भाव । अधिकाऽऽचरणे कारणमाह—यावदहंकरणमिति । यावदहंस्य (यावदुक्तस्य), करणम् (आचरणम्), साधो = शिष्टस्य, प्रत्यवायघृतये = अकरणदोषनिवारणाय एव, पुणाय = उत्कर्षाय, न = नो वर्तने, किल = निश्चयेन ।

अनुवाद — इन्द्रे अतिथि नारदका उचितसे भी अधिक पूजाभोसे अच्छी तरहसे सत्कार किया, क्योंकि जितना चाहिए उतना ही करना शिष्टोको केवल प्रायवाय हुटानेके लिए होता है, उत्कर्षके लिए नहीं ।

टिप्पणी — उचितोच्चतराभि = अतिशयेन उच्चा उच्चतरा (उच्च + तरप् + टाप्), उचितात् उच्चतरा, ताभि (१० त०) । सदकृत = सत् + कृ + लुङ् + त (कर्ताभि), “आदराऽनावरयो सदसती” इससे निपातन होनेसे “सत्” शब्दका पूर्वप्रयोग हुआ है । यावदहंकरण = यावान् अहो यावदहं, ‘यावदवधारणे’ इस सूत्रसे अध्ययीभाव । यावदहंस्य करणम् (१० त०) । प्रत्यवायघृतये = प्रत्यवायस्य घृति, तस्यै (१० त०) । अतिथिकी पूजा आदिसे जितना सम्मान करना चाहिए, उतना करनेसे, केवल न करनेसे होनेवाले प्रत्यवाय (प्रायश्चित्तीयता) का परिहार होता है, उत्कर्षके लिए नहीं होता है, अतः इन्द्रे उचितसे भी अधिक नारदकी पूजा की, यह तात्पर्य है । इस पद्यमे सामान्यसे विशेषका समर्थन होनेसे अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ ६ ॥

नामधेयसमतासखमद्रेऽग्निभिर्भुनिरयाद्रियत द्राक् ।

पर्वतोऽपि लमतां कथमर्चा च द्विज स विबुधाऽधिपलम्भी ॥ १० ॥

अन्वय — अथ अद्रिभित् अद्रे नामधेयसमतासख मुनि द्राक् आद्रियत ।
पर्वतोऽपि स द्विज विबुधाऽधिपलम्भी (सन्) कथम् अर्चा न लमताम् ?

व्याख्या — अथ = नारदसत्काराऽनन्तरम्, अद्रिभित् = इन्द्र, अद्रे = पर्वतस्य, नामधेयसमतासख = नामसाम्यमित्र, मुनि = पर्वत, द्राक् = शीघ्रम्, आद्रियत = सत्कृतवान् । पर्वत पर्वताद्रे (इन्द्रस्य) कथ सत्कार प्राप्तवानित्याह—पर्वतोऽपीति । पर्वतोऽपि = पर्वतनामधेयोऽपि, स = पूर्वोक्त, द्विज = ब्राह्मण,

विबुधाऽधिपलम्भी = देवेन्द्रप्रापी सन्, कथं = केन प्रकारेण, अर्चा = पूजां, न लभतां = नो प्राप्नोतु, लभतामेवेति भावः ।

अनुवाद — नारदका सत्कार करनेके अनन्तर इन्द्रने पर्वतके समान नाम-वाले पर्वत मुनिका शीघ्र सत्कार किया । पर्वत नामवाले होकर भी वे ब्राह्मण इन्द्रको प्राप्त करनेपर क्यों सत्कारको प्राप्त न करे ? (करेंगे ही) ।

टिप्पणी — अद्रिभिन् = अद्रि भिनत्तीति, अद्रि + भिद् + विवप् + सुः । नाम-धेयसमतासखं = नाम एव नामधेयम्, नाम शब्दसे “वा भागरूपनामभ्यो धेयः” इससे स्वाऽर्थ (प्रकृत्यर्थ) में धेयप्रत्यय । समस्य भावः समता, सम + तल् + टाप्, नामधेयेन समता सखा नामधेयसमतासखः (तृ० त०) । तस्याः (प० त०), “राजाऽह.सखिभ्यष्टच्” इस सूत्रसे समासान्त टच् । आद्रियत् = आङ् + दृङ् + लङ् + त । विबुधाऽधिपलम्भी = विबुधानाम् अधिपः (प० त०), “विबुधः पण्डिते देवे” इति विश्वः । विबुधाऽधिपं लभते इति, विबुधाऽधिप + लभ + णिनि (उपपद०) + सु । लभतां = लभ + लोट् + त । अभ्यागत “ब्राह्मण विवेकी शत्रूसे भी पूजाको प्राप्त करते हैं, यह भाव है ॥ १० ॥

तद्भुजादतिवितीर्णसपर्याद् द्योद्रुमानपि विवेद मुनीन्द्रः ।

स्वःसहस्यतिसुशिक्षितया तान् दानपारमितयैव वदान्यान् ॥ ११ ॥

अन्वयः — मुनीन्द्रः तान् द्योद्रुमान् अपि अतिवितीर्णसपर्यात् तद्भुजात् (गुरोः) स्वःसहस्यतिसुशिक्षितया दानपारमितया एव वदान्यान् विवेद ।

व्याख्या — मुनीन्द्रः = नारदः, तान् = प्रसिद्धान्, द्योद्रुमान् अपि = कल्प-वृक्षान् अपि, अतिवितीर्णसपर्यात् = अतिशयदत्तपूजनात्, तद्भुजात् = इन्द्रहस्तात् एव (गुरोः), स्वःसहस्यतिसुशिक्षितया = स्वर्गसहवासस्वभ्यस्तया, दानपार-मितया एव = “दानपारमिता”ऽस्यग्रन्थविशेषेण एव, कारणेन, वदान्यान् = बहुप्रदान् विवेद = ज्ञातवान् ।

अनुवाद — नारदने प्रसिद्ध कल्पवृक्षोंको भी, अत्यन्त पूजा करनेवाले इन्द्रके बाहुर्गुण गुरुसे स्वर्गमें साथ-साथ रहनेसे सुशिक्षित ‘दानपारमिता’ नामक ग्रन्थसे ही अधिक दान करनेवाला जाना ।

टिप्पणी — मुनीन्द्रः = मुनीनाम् इन्द्रः (प० त०) । द्योद्रुमान् = द्योः द्रुमाः, तान् (प० त०) । अतिवितीर्णसपर्यात् = अत्यन्तं वितीर्णा (सुप्पुषा०), अतिवितीर्णा सपर्या येन अतिवितीर्णसपर्यः, तस्मात् (बहु०) । स्वःसहस्यति-सुशिक्षितया = स्वः सहस्यतिः (स० त०), तया सुशिक्षिता, तया

(तृ० त०) । वदान्यान् = “सुर्वदान्यस्यूलक्षदानशौण्डा बहुप्रदे” इत्यमर । विवेद=विद् + कृट् + तिप् (णल्) । नारदने इन्द्रके हाथको “यह कल्पवृक्षो-
को भी दानविद्याका उपदेश करनेवाला है” ऐसा जान लिया । “इन्द्रकी उदारता कल्पवृक्षको भी भात करनेवाली है” यह भाव है ॥ ११ ॥

मुद्रिताऽन्यजनसङ्कथन सन्नारद बलरिपु समवादीत् ।

आकर स्वपरभूरिकथाना प्रायशो हि सुहृदो सहवास ॥ १२ ॥

अर्थ — बलरिपु मुद्रिताऽन्यजनसङ्कथन सन् नारद समवादीत्, हि प्रायशः सुहृदो सहवास स्वपरभूरिकथानाम् आकर ।

व्याख्या—बलरिपु = बलाऽऽराति, इन्द्र इत्यर्थ । मुद्रिताऽन्यजनसङ्कथन सन्=निवारितेतरलोकाऽऽलाप सन्, नारद=देवर्षि, समवादीत्=समवोचत् । उक्तमर्थमर्थांतरन्यासेन द्रष्टव्यति—आकर इति । हि=यस्मात्कारणात्, प्रायशः = बाहुल्येन, सुहृदो = मित्रयो, सहवास = सङ्गम, स्वपरभूरिकथानाम् = आत्मीयाऽन्यबहुवार्ताणाम्, आकर = खनि ।

अनुवाद—इन्द्रने अन्य व्यक्तिसे बातचीत रोककर नारदजीसे वार्तालाप किया, क्योंकि अकसर दो मित्रोका सगम अपने और दूसरोके बहुतसे वृत्तांतों-का खान होता है ।

टिप्पणी—बलरिपु = बलस्य रिपु (प० त०), “बलाऽऽराति दाधीपति” इत्यमर । मुद्रिताऽन्यजनसङ्कथन = अन्यभ्राज्सी जन (क० घा०), तेन सङ्कथनम् (तृ० त०), मुद्रितम् अन्यजनसङ्कथन येन स (बहु०) । समवादीत् = सम् + वद् + लृट् + तिप् । प्रायशः = प्रायः + शस् । सुहृदयो = शोभन हृदय ययोस्ती, तयो (बहु०) । सहवास = सह + वस् + घञ् । स्वपरभूरि-
कथाना = भूरयश्च ता कथा (क० घा०), स्वे च परे च (इट्), स्वपरेषा भूरिकथा, तासाम् (प० त०) । आकर = “खनि स्त्रियामाकर स्यात्” इत्यमर । इस पद्यमे अर्थांतरन्यास अलङ्कार है ॥ १२ ॥

त कथाऽनुरुपनप्रसृताया दूरमालपनकीतुकितायाम् ।

भूभृता चिरमनागमहेतु शानुमिच्छुरवदञ्छतमन्पु ॥ १३ ॥

अर्थ — शतमन्पु मालपनकीतुकिताया दूर कथाऽनुरुपनप्रसृताया (सत्याम्) चिर भूभृताम् अनागमहेतु शानुम् इच्छु (सन्) तम् अवदत् ।

व्याख्या—शतमन्युः = इन्द्रः, आलपनकौतुकितायाम् = आभाषणोत्कण्ठायां, दूरं = विप्रकृष्टं, कथाऽनुकथनप्रसृतायाम् = वचनाऽनुवचनविस्तृतायां सत्याम्, चिरं = बहुकालात्प्रभृति, भूभृतां = राज्ञाम्, अनागमहेतुम् = अनागमनकारणं, ज्ञातुं = वेत्तुम्, इच्छुः = अभिलाषुकः सन्, तं = नारदम्, अवदत् = उक्तवान्, अपृच्छदिति भावः ।

अनुवाद—इन्द्रने आभाषण(वातचीत)की उत्कण्ठाकी उक्ति और प्रत्युक्तिसे दूरतक बढ़नेपर बहुत कालसे राजाओंके न आनेके कारणको जानने-की इच्छा करते हुए उन(नारद)से कहा ।

टिप्पणी—शतमन्युः = शतं मन्यवः (यज्ञाः) यस्य सः (बहु०) । “मन्युर्दैन्ये क्रतो युधि” इत्यमरः । आलपनकौतुकितायाम् = कौतुकम् अस्याऽस्तीति कौतुकी, कौतुक + इनिः, कौतुकिनो भावः, कौतुकिन् + तल् + टाप्, आलपनस्य कौतुकिता, तस्याम् (प० त०) । कथाऽनुकथनप्रसृतायां = कथा च अनुकथनं च (द्वन्द्वः), कथाऽनुकथनाभ्यां प्रसृता, तस्याम् (तृ० त०) । भूभृतां = भुवं विभ्रति भूभृतः, तेषाम्, भू + भृ + क्विप् + आम् (उपपद०) । अनागमहेतुम् = न आगमः (नञ्०), तस्य हेतुः, तम् (प० त०) । अवदत् = वद + लङ् + तिप् ॥ १३ ॥

प्रागिव प्रसुवते नृपवंशाः किं नु सम्प्रति न वीरकरीरान् ?

ये परप्रहरणैः परिणामे विक्षताः क्षितितले निपतन्ति ॥ १४ ॥

अन्वयः—नृपवंशाः प्राक् इव सम्प्रति वीरकरीरान् किं न प्रसुवते नु ? ये परिणामे परप्रहरणैः विक्षताः (सन्तः) क्षितितले निपतन्ति ।

व्याख्या—नृपवंशाः = राजकुलानि, नृपरूपा वंशाश्च, प्राक् इव = पूर्वम् इव, सम्प्रति = इदानीं, वीरकरीरान् = वीराङ्कुरान्, किं न प्रसुवते नु ? = किं नो जनयन्ति नु ? ये = वीरकरीराः, परिणामे = वृद्धाऽवस्थायां, परप्रहरणैः = शत्रुशस्त्रैः, अन्यदात्रादिभिश्च, विक्षताः = हताः, आहताश्च मन्तः, क्षिति-तले = भूतले, निपतन्ति = निपतिता भवन्ति, न तु रोगादिनेति भावः ।

अनुवाद—राजाओंके कुल वा श्रेष्ठ वंश, पहलेके समान आजकल वीरोंके अङ्कुरों (पुत्रों)को वा श्रेष्ठ अङ्कुरों (कोपलों)को क्या उत्पन्न नहीं करते हैं ? जो वीरोंके अङ्कुर (सन्तान) वा श्रेष्ठ वंशोंके अङ्कुर (कोपल) परिपक्व अवस्था (वृद्धावस्था वा जीर्ण अवस्था)में शत्रुओंके हथियारोंसे वा अन्योकी कुल्हाड़ी आदिमे ताड़ित होकर भूतलमें गिर पड़ते हैं ।

टिप्पणी—रूपवशा =रूपाणां वशा (प० त०) । वशके पक्षमे रूपा एव वशा (रूपक०) । “द्वौ वशौ कुञ्जमस्करी” इत्यमर । वीरकरीरान्=वीरा एव करीरा , तान् (रूपक०), “वशाऽऽकुरे करीरोऽस्त्री” इत्यमर । प्रसुवते=प्र + पूङ् + लट् + छ । परप्रहरणै =परेषां प्रहरणानि, तै (प० त०) । विद्यता =वि + क्षण + क्त + जस् । क्षितितले=क्षितेस्तल, तस्मिन् (प० त०), निपतवि=नि + पत् + लट् + मि । इत पक्षमे रूपक और श्लेषका सङ्कर है ॥ १४ ॥

पार्थिव हि निजभाजिषु वीरा दूरमुध्वगमनस्य विरोधि ।

गौरवाद्गुरपास्य भजन्ते मत्कृतामतिविगौरवश्रद्धिषु ॥ १५ ॥

अन्वय —वीरा पार्थिव गौरवात् ऊर्ध्वगमनस्य दूर विरोधि निज वपु भाजिषु अपास्य मत्कृताम् अतिविगौरवश्रद्धिं भजन्ते हि ।

व्याख्या—वीरा =शूरा , पूर्वोक्ता रणपातिन इति भाव । पार्थिव =पृथ्वीविकारम्, अत एव गौरवात् =गुरुत्वगुणयोगित्वात्, ऊर्ध्वगमनस्य = उत्पतनकर्मण पार्थिवत्वात् ऊर्ध्वलोकप्राप्तेऽथ, दूरम् =अत्यन्त विरोधि=प्रति-बन्धक, निज =स्वकीय, वपु =शरीरम्, भाजिषु =युद्धेषु, अपास्य =त्यक्त्वा, मत्कृता =मद्विहिताम्, अतिविगौरवश्रद्धिम् =आगन्तुकसत्कारसमृद्धिं, भजन्ते =प्राप्नुवन्ति, तादृशवीराऽप्राप्ती मत्ताऽतिथिलाभो न स्यादिति भाव ।

अनुवाद—वीर राजा लोग पृथिवीके विकारभूत अतएव गुरु (वजनदार) होनेसे ऊपर जानेमे वा ऊर्ध्वलोकमे जानेमे अत्यन्त प्रतिबन्धक अपने शरीरको सग्राममे छोड़कर मुझसे किये गये अतिविस्तारकी समृद्धिको प्राप्त कर लेते हैं ।

टिप्पणी—पार्थिव=पृथिव्या विकार, तत्, पृथिवी + अण् + अम् । गौर-वात् =गुरु + अण् + इति । ऊर्ध्वगमनस्य =ऊर्ध्वं च तत् गमन, तस्य (क० धा०) । विरोधि = वि + रुध् + णिनि + अम् । अपास्य =अप + अस् + क्त्वा (ल्यप्) । मत्कृता =मया कृता, ताम् (कृ० त०) । अतिवि गौरवश्रद्धिम् =अतिवे गौरव (प० त०), तस्य श्रद्धिं, ताम् (प० त०), ‘गौरव + श्रद्धि’ यद्वापर “श्रद्धयक ” इस सूत्रसे प्रकृतिभाव होनेसे अर गुण नहीं हुआ । भजन्ते=भज + लट् + छ । पृथिवीका विकारभूत शरीर गुरु होनेसे ऊपर (स्वर्गमे) जानेमे असमर्थ है, इसलिए राजालोग सग्राममे (आहत

होकर मरनेसे) उसे छोड़कर (स्वर्गमें आकर) मेरे आतिथ्यसत्कारकी समृद्धिको प्राप्त करते हैं । कहा भी है—

“द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ ।

परिव्राज् योगयुक्तश्च, रणे चाऽभिमुखो हतः ॥”

अर्थात् योगाभ्यास करनेवाला संन्यासी और सम्मुख युद्धमें जो मारा जाता है, ये दो, लोकमें सूर्यमण्डलका भेदन करनेवाले हैं अर्थात् स्वर्गको प्राप्त होते हैं, यह इस पद्यका तात्पर्य है ॥ १५ ॥

“साऽभिशापमिव नाऽतिथयस्ते मां यदद्य भगवन्नपयान्ति ।

तेन न श्रियमिमां बहु मन्ये स्वोदरैकभृतिकार्यकदर्याम् ॥ १६ ॥

अन्वयः—हे भगवन् ! ते अतिथयः साऽभिशापम् इव माम् अद्य यत् न उपयान्ति, तेन स्वोदरैकभृतिकार्यकदर्याम् इमां श्रियं न बहु मन्ये ।

व्याख्या—हे भगवन्=हे मुने ! ते=वीराः, अभिमुखयुद्धे प्राणत्यागिन इति शेषः । साऽभिशापम् इव=मिथ्याऽभिशास्तम् इव, मां=देवेन्द्रम्, अद्य=इदानीं, यत्, न उपयान्ति=न प्राप्नुवन्ति । तेन=कारणेन, स्वोदरैकभृतिकार्यकदर्या=निजजठरमात्रपोषणकृत्यकृपणाम्, इमाम्=एतां, श्रियं=सम्पत्ति, न बहु मन्ये=न अधिकं विमृशामि, अतिथिसत्काररहितस्य समृद्धस्य समृद्धि-निष्कलता एव क्षतिरिति भावः ।

अनुवाद—हे देवर्षे ! संग्राममें प्राण छोड़नेवाले वैसे वीर अतिथि, पातक आदिके मिथ्या अभिशापसे युक्तके समान मेरे पास इन दिनों जो नहीं आते हैं, इस कारणसे अपने उदरमात्रके पोषण कार्यसे कृपण इस सम्पत्तिका मैं अधिक सम्मान नहीं करता हूँ ।

टिप्पणी—भगवन्=भग + मतुप् + सु (सम्बुद्धिमें) । साऽभिशापम्=अभिशापेन सहितः, तम् (तुल्ययोगवद्) , “अथ मिथ्याऽभिशांसनम् । अभिशापः” इत्यमरः । पातक आदिके झूठे अपवादको “अभिशाप” कहते हैं । उपयान्ति=उप + या + लट् + शिः । स्वोदरैकभृतिकार्यकदर्या=स्वस्य उदरम् (प० त०), एका चाऽसौ भृतिः (क० घा०), स्वोदरस्य एकभृतिः (प० त०), सा एव कार्यम् (रूपक०), अर्तुं योग्यः अर्थः, “ऋ गतो” घातुसे “अर्थः स्वामिवैश्ययोः” इससे स्वामी और वैश्य अर्थमें ण्यत्का अपवाद यत् प्रत्यय । कुत्सितः अर्थः कदयः (गति०) । “कोः कत्तत्पुरुषेऽचि” इससे ‘कु’के स्थानमें “कत्” आदेश । कदयका लक्षण है—“आत्मानं धर्मकृत्यं च

पुत्रदारोश्च पीडयेत् । लोभाच्च पितरो भ्रातॄन् स कदये इति स्मृतः ।” अर्थात् जो लोभसे अपनेको, धर्मकृत्यको, पुत्र, पत्नी, माता, पिता और भाइयोको पीड़ित करे, उसे “कदय” कहते हैं । “कदये कृपणसुद्रकिम्पचानमितम्पचा ” इत्यमरः । स्वोदरैकभृतिकार्येण कदर्या, ताम्, (तु० त०) ॥ १६ ॥

पूर्वपुण्यविभवव्ययलब्धा सम्पदो विपद एव विमृष्टा ।

पात्रपाणिकमलाऽर्पणमाप्ता तामु शान्तिकविधिर्विधिदुष्टः ॥ १७ ॥

अर्थ — पूर्वपुण्यविभवव्ययलब्धा सम्पदो विमृष्टा विपद एव । तामु आपा पात्रपाणिकमलाऽर्पणम् एव विधिदुष्टः शान्तिकविधिः ।

व्याख्या — पूर्वपुण्यविभवव्ययलब्धा = पुरातनसुकृतसम्पत्तिनिर्णयप्राप्ता । सम्पद = सम्पत्तयः, विमृष्टा = विचारिता, विपद एव = विपत्तयः एव । तामु = सम्पद्रूपासु विपत्सु, आपा = सम्पदा, पात्रपाणिकमलाऽर्पणम् एव = विद्यादिसम्पन्नकरकमलदानम् एव, विधिदुष्टः = शास्त्राऽवलोकितः, शान्तिकविधिः = शान्तिकर्माऽनुष्ठानम् ।

अनुवाद — पहलेकी पुण्यसम्पत्तिके व्ययसे प्राप्त सम्पत्तियाँ विचार करने-पर विपत्तियाँ ही हैं । उन सम्पत्तियोमें उनको सरपात्रोके करकमलमें दान करना ही शास्त्रोंमें देखा गया शान्तिकर्मका अनुष्ठान है ।

टिप्पणी — पूर्वपुण्यविभवव्ययलब्धा = पूर्व च सरपुण्यम् (क० घा०), तस्य विभवः (व० त०), तस्य व्ययः (प० त०), तेन लब्धा (तु० त०) । सम्पद = सम् + पद् + निवृत् + जस् । विमृष्टा = वि + मृश् + क्त + टाप् + जस् । विपद = वि + पद् + निवृत् + जस् । अपने उदयसे पहलेकी पुण्यसम्पत्तिकी नाशक होनेसे सम्पत्तियाँ विपत्तिरूप हैं, यह तात्पर्य है । पात्रपाणिकमलाऽर्पणम् = पाणय एव कमलानि (रूपक०), पात्राणां पाणिकमलानि, (प० त०), तेषु अर्पणम् (स० त०) । विधिदुष्टः = विधिषु दुष्टः (स० त०) । शान्तिकविधिः = शान्तिकर्मस्य विधिः (व० त०) । पात्रका लक्षण योगीश्वर याज्ञवल्क्यने किया है —

“न विद्या केवलया तपसा वाऽपि पात्रता ।

यत्र वृत्तमिमे चोभे तद्धि पात्र प्रकीर्तितम्” (अथार० २००)

अर्थात् केवल विद्यासे अथवा तपस्यासे पात्रता नहीं होती है, तपस्या और विद्याके साथ जहाँपर सञ्चरितता भी विद्यमान है, उसे “पात्र” कहते हैं । ऐसे पात्रको पूर्वपुण्यसे प्राप्त सम्पत्तिका वितरण करनेसे उसकी शान्तिविधिकी

अनुष्ठान होता है। इससे बीजाङ्कुरन्याय कहा गया। इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ १७ ॥

तद्विमृज्य मम संशयशिल्पि स्फीतमत्र विषये सहसाऽघम् ।

भूयतां भगवतः श्रुतिसारैरद्य वाग्भिरघमर्पणऋग्भिः ॥ १८ ॥

अन्वयः—तत् अत्र विषये मम संशयशिल्पि स्फीतम् अघं सहसा विमृज्य भगवतो वाग्भिः श्रुतिसारैः अघमर्पणऋग्भिः भूयताम् ।

व्याख्या—तत्=तस्मात्कारणात्, अत्र=अस्मिन्, विषये=अर्थे, मम=इन्द्रस्य, संशयशिल्पि=सन्देहजनकं, स्फीतं=प्रभूतम्, अघं=पापं, मिथ्याज्ञानस्य अघमूलत्वादिति भावः। सहसा=शीघ्रं, विमृज्य=निवर्त्यं, भगवतः=देवर्षेर्वतः, वाग्भिः=वाणीभिः, श्रुतिसारैः=वेदसारैः, कर्णाऽमृतैश्च, अघमर्पणऋग्भिः=अघमर्पणीभिः ऋग्भिः, पापनाशकच्छन्दोमन्त्रैरिति भावः। भूयतां=भूयेत। साम्प्रतं मत्समीपे राज्ञामनागमनकारणं ब्रूहीति भावः।

अनुवाद—उस कारणसे इस विषयमें मेरे सन्देहको उत्पन्न करनेवाले बड़े हुए पापको शीघ्र हटाकर भगवान् आपकी वाणियाँ, वेदकी सारभूत अथवा कर्णोंको अमृतरूप अघमर्पण ऋचाएँ हो जाये।

टिप्पणी—संशयशिल्पि=शिल्पम् अस्याऽस्तीति शिल्प, शिल्प+इनिः। संशयस्य शिल्पि, तत् (प० त०), संशयरूप शिल्पको उत्पन्न करनेवाला, यह तात्पर्य है। स्फीतं=स्फायी+क्त+सु। अघं=“दुःखैर्नोव्यसनेष्वघम्” इति वैयाज्यन्ती। विमृज्य=वि+मृज्+त्वा (ल्यप्)। श्रुतिसारैः=श्रुतेः साराः, तैः (प० त०)। अघमर्पणऋग्भिः=अघं (पापम् मर्पयन्तीति अघमर्पण्यः, अघ+मृप्+णिच्+ल्युः (अन)+ढीप् (उपपद०), अघमर्पण्यश्च ता ऋचः (क० धा०), ताभिः, यहाँपर कर्मधारय समास होनेसे “पुंवत्कर्मधारयजातीयदेशीयेषु” इस सूत्रसे “पुंवद्भाव” महोपाध्याय मल्लिनाथजीने “स्त्रियाः पुंवत्०” इत्यादिसे जो पुंवद्भाव लिखा है, वह ठीक नहीं है, उक्त सूत्र तो बहुव्रीहि समासमें पुंवद्भाव करता है। “ऋत्यकः” इस सूत्रसे प्रकृतिभाव होनेसे अर्गुण नहीं हुआ। “ऋतं च सत्यं च०” “आयं गो०” “द्रुपदादिव०” इत्यादि ऋचाएँ “अघमर्पणऋचा”के नामसे प्रसिद्ध हैं। आपकी वाणियाँ वेदकी सारभूत अघमर्पण ऋचाओंके समान हों, यह तात्पर्य है। इस पद्यमें मुनिवचनोंमें आरोप्यमाण अघमर्पणत्वका

प्रस्तुत अघ(पाप)के हरणमे उपयोग होनेसे परिणाम अलङ्कार है, उसका लक्षण है—

“विषयात्मतयाऽऽरोप्ये प्रवृत्ताऽर्थोन्मोहिनि ।

परिणामो भवेत्तुल्याऽतुल्याऽधिकरणो द्विधा ॥” १०-११ ॥ १८ ॥

इत्युदीर्य मधवा विनयद्वि वर्धयन्नवहितत्वभरेण ।

चक्षुषा दशशतीमनिमेवा तस्मिन्वान्मुनिमुखे प्रणिधाय ॥ १६ ॥

अन्वय — मधवा इति उदीय अवहितत्वभरेण विनयद्वि वर्धयन् अनिमेवा चक्षुषा दशशती मुनिमुखे प्रणिधाय तस्मिन्वान् ।

व्याख्या—मधवा=इन्द्र, इनि=पूर्वोक्तम्, उदीय=उद्भावा, अवहितत्व-भरण=एकाग्रताऽतिशयेन, विनयद्वि=नम्रताऽतिशय, वर्धयन्=समर्धयन्, अनिमेवा=निमेषरहिता, चक्षुषा=नेत्राणां, दशशती=सहस्र, मुनिमुखे=नारदवदने, प्रणिधाय=सस्याप्य, तस्मिन्वान्=स्थित ।

अनुवाद—इन्द्र ऐसा कहकर अत्यन्त एकाग्रतासे नम्रताकी समृद्धिको बताते हुए निनिमेष हजार नेत्रोंको नारद ऋषिके मुखमें अशाकर स्थित हुए ।

टिप्पणी—उदीर्य=उद्+ईर्+कृत्वा (ल्यप्) । अवहितत्वभरेण=अवहितस्य भाव, अवहित+त्व । अवहितत्वस्य भर, तेन (य० त०) । विनयद्वि=विनयस्य ऋद्धि, ताम् (य० त०) । वर्धयन्=वृध्+णिच्+लट् (धातु)+सु । अनिमेवाम्=अविद्यमाना निमेषा यस्या सा, ताम् (नञ्बहु०) । दशशती=दशाना शताना समाहारो दशशती, ताम् । “तद्विधायोत्तरपदे समाहारे च” इस सूत्रसे समास, उसकी “संख्यापूर्वो द्विगु” इस सूत्रसे द्विगुसन्ना । “अकारान्तोत्तरपदो द्विगु स्त्रियामिष्ट” इससे स्त्रीत्वकी इष्टिसे “द्विगो” इससे ङीप् । मुनिमुखे=मुने मुख, तस्मिन् (य० त०) । प्रणिधाय=प्र+नि+धा+कृत्वा (ल्यप्) । तस्मिन्वान्=स्था+लिट् (बबसु)+सु ॥ १९ ॥

वीक्ष्य तस्य विनये परिपाक पाकशासनपद स्पृशतोऽपि ।

नारद प्रमदगद्गदयोक्त्वा विस्मित स्मितपुर सरमाहयत् ॥ २० ॥

अन्वय — नारद. पाकशासनपद स्पृशत अपि तस्य विनये परिपाक वीक्ष्य विस्मित (सन्) प्रमदगद्गदया उक्त्वा स्मितपुर सरम् आहयत् ।

व्याख्या—नारद=देवविशेष, पाकशासनपदम्=इन्द्रत्व, स्पृशत अपि=अधितिष्ठत अपि, तस्य=इन्द्रस्य, विनये=नम्रताया, परिपाक=प्रकर्ष, वीक्ष्य=दृष्ट्वा, विस्मित=आश्चर्ययुक्त सन्, प्रमदगद्गदया=हर्षवित्त्वस्या,

उक्त्या=वाचा, स्मितपुरःसरं=मन्दहास्यपूर्वकम्, आख्यत्=आख्यातवान्
“ऊचे” इति पाठान्तरे जगादेत्यर्थः ।

अनुवाद—नारद, इन्द्रपदमें अधिष्ठित होनेपर भी इन्द्रकी नम्रताके
उत्कर्षको देखकर आश्चर्ययुक्त होते हुए हर्षसे गद्गद वचनसे मन्दहास्यपूर्वक
बोले ।

टिप्पणी—पाकशासनपदं=पाकानां (दितिगर्भाणाम्) पाकस्य (दैत्य-
विशेषस्य) वा शासनः (प० त०), पाकशासनस्य पदं, तत् (प० त०) ।
स्पृशत=स्पृशतीति स्पृशन्, तस्य, स्पृश + लट् (शतृ) + ङस् । वीक्ष्य=
वि + ईक्ष् + क्त्वा (ल्यप्) । विस्मितः=वि + स्मिङ् + क्तः (कर्तामें) + सुः ।
प्रमदगद्गदया=प्रमदेन गद्गदा, तया (वृ० त०) । उक्त्या=ब्रू (वच्) +
क्तिन् + टा । स्मितपुरःसरं=स्मितं पुर सरं यस्मिन्, तद्यथा तथा (बहु०) ।
आख्यत्=आङ् + ख्या + लुङ् + तिप् । “अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ्” इस
सूत्रसे ‘च्लि’के स्थानमें अङ् आदेश । “ऊचे” ऐसे पाठमें ब्रूव् (वच्) +
लिट् + त ॥ २० ॥

भिक्षिता शतमखी सुकृतं यत्तत्परिश्रमविदः स्वविभूती ।

तत्फले तव परं यदि हेला क्लेशलब्धमधिकाऽऽदरदं तु ॥ २१ ॥

अन्वयः—शतमखी यत् सुकृतं भिक्षिता, तत्फले स्वविभूती हेला यदि,
तत्परिश्रमविदः तव परं, क्लेशलब्धं तु अधिकाऽऽदरदम् ।

व्याख्या—(हे इन्द्र !) शतमखी=शतयज्ञी, यत् सुकृतं=पुण्यं, भिक्षिता=
याचिता । तत्फले=तत्सुकृतफले, स्वविभूती=निजैश्वर्ये, हेला यदि=
अवज्ञा चेत्, तत्परिश्रमविदः=याच्ञाक्लेशाऽभिज्ञस्य, तव परं=भवत एव,
नाऽन्यस्येति भावः । याचक एव याचकदुःखं जानातीति भावः । ननु धनिनां
दातृत्वे किं चित्रम् ? तत्राह—क्लेशलब्धमिति । क्लेशलब्धं तु=प्रयासप्राप्तं
वस्तु तु, अधिकादरदम्=बहुसम्मानकारकं, भवतीति शेषः ।

अनुवाद—आपने सौ यज्ञरूप जो पुण्यकी याचना की है, उसके फलस्वरूप
अपने ऐश्वर्यमें अनादर है तो वह याचनाके क्लेशके अभिज्ञ आपका ही है,
क्लेशसे प्राप्त वस्तु तो अधिक सम्मान करनेवाला होता है ।

टिप्पणी—शतमखी=शतानां मखानां समाहारः (द्विगुः) । भिक्षिता=
भिक्ष + क्त + टाप् । भिक्ष घातुके दुहादि गणमें पढ़े जानेसे अप्रधान कर्ममें क्त
प्रत्यय । तत्फले=तस्य फलं, तस्मिन् (प० त०) । स्वविभूती=स्वस्य विभूतिः

तस्याम् (प० त०) । हेला="हेलाऽवना विलासयो" इति विश्व । तत्परिश्रम-
विद = तस्या (भिक्षाया) परिश्रम (प० त०), त वेत्तीति तत्परिश्रमविद,
तस्य, तत्परिश्रम + विद् + क्विप् + इत् (उपपद०) । पर="पर स्या
दुत्तमानाप्तवैरिभ्यो देवते" इति विश्व । याचक स्त्री याचकका दुःख जानता
है, यह भाव है । क्लेशलब्ध = क्लेशेन लब्धम् (तृ० त०) । अधिकादरदम् =
अधिकश्रद्धाऽसौ आदर (क० घा०) त ददातीति, अधिकादर + दा + क
(उपपद०) । क्लेशसे प्राप्त वस्तु तो अधिक सम्मानकी जनक होती है,
परन्तु आपने सौ यज्ञोक्ता अनुष्ठान करके जो इन्द्र पद पाया है, उसमें जो
आप अनास्था दिखलाते हैं, वह आपके सिवाय कोई नहीं दिखाता है, यह भाव
है । इस पद्यमें काव्यलिङ्ग अलङ्कार है ॥ २१ ॥

सम्पदस्तथ गिरामपि दूरा यत्न नाम विनय विनयन्ते ।

अद्घाति क इवेह न साक्षादाह चेदनुभव परमाप्त ? ॥ २२ ॥

अन्वय — तब सम्पदो गिराम् अपि दूरा, यत् विनय न विनयन्ते नाम ।
(किन्तु) इह परमाप्त साक्षात् अनुभव न आह चेत्, क इव अद्घा-
ति ?

व्याख्या—तत्र = भवत, सम्पद = सम्पत्तय, गिराम् अपि = वाचाम् अपि,
दूरा = विप्रकृष्टवर्तिन्य, अगोचरा । भवत्सम्पदो वाग्भिर्वर्णयितु न शक्या इति
भाव । यत् = यस्मात्कारणात्, विनय = नम्रता, न विनयन्ते = नो लुम्पति,
नाम = ललु । किन्तु इह = अस्मिन् विषये, भवद्विनयस्य उत्कृष्टस्य इति भाव ।
परमाप्त = श्रेष्ठप्रमाणभूत, साक्षात् = प्रत्यक्षरूप, अनुभव = अनुभूति, न
आह चेत् = न ब्रूते यदि, तर्हि क इव = को वा, अद्घाति = विस्वसिति ।

अनुवाद—(हे देवेन्द्र !) आपकी सम्पत्तियाँ वागियोंसे भी दूर हैं
(वर्णनकी विषयभूत नहीं हैं), जो कि नम्रताको नहीं हटा रही हैं । इस
विषयमें परम प्रमाणभूत प्रत्यक्ष अनुभव नहीं जताता तो कौन विश्वास
करता ? (कोई नहीं) ।

टिप्पणी—सम्पद = सम् + पद + क्विप् + जस् । विनयन्ते = वि + नीज् +
लट् + ण । "स्वरितवित कर्त्रभिप्राये क्रियाफले" इससे आत्मनेपद । परमाप्त
= परमश्रद्धाऽसौ आप्त (क० घा०) । अद्घाति = अद् + धा + लट् + तिप्,
इस पद्यमें सम्पत्तियोंके वचनगोचर होनेपर भी अगोचरत्वकी उक्ति होनेसे
असम्बन्धरूप अतिशयोक्ति अलङ्कार है ॥ २२ ॥

“श्रीभरानतिथिसात्करवाणि, स्वोपभोगपरता न हिते”ति ।

पश्यतो बहिरिवाऽन्तरपीयं दृष्टिसृष्टिरधिका तव काऽपि ॥ २३ ॥

अन्वयः—“श्रीभरान् अतिथिसात् करवाणि । स्वोपभोगपरता न हिता”
इति पश्यतः तव बहिः इव अन्तः अपि काऽपि इयं दृष्टिसृष्टिः अधिका ।

व्याख्या—श्रीभरान्=सम्पत्तिसमूहान्, अतिथिसात्=दानेन अतिथ्यधीनं,
करवाणि=कुर्याम्, स्वोपभोगपरता=निजमात्रोपभोगतत्परता, आत्मम्भरिता
इति भावः । न हिता=न श्रेयस्करी, इति=एवं, पश्यतः=विलोकयतः
जानतश्च, तव=भवतः, बहिः इव=बाह्य इव, देह इव, अन्तः अपि=
अन्तरात्मनि अपि, काऽपि=अनिर्वचनीया, इयम्=एषा, दृष्टिसृष्टिः=ज्ञान-
सृष्टिः अक्षिसृष्टिश्च, अधिका=असाधारणी ।

अनुवाद—(हे देवेन्द्र !) सम्पत्तियोंको दानसे अतिथियोंके अधीन
करूँगा, केवल अपने उपभोगमें तत्परता हितकारक नहीं है, इस प्रकार देखते
हुए और जानते हुए आपकी जैसे शरीरमें वैसे अन्तरात्मामें भी अनिवर्चनीय
यह नेत्रोंकी और ज्ञानकी सृष्टि (उत्पत्ति) असाधारण है ।

टिप्पणी—श्रीभरान्=श्रियो भराः, तान् (प० त०) । अतिथिसात्=
अतिथ्यधीनान् श्रीभरान् देवान् करवाणि, “दे ये वा च” इस सूत्रसे चकार-
पाठके सामर्थ्यसे साति प्रत्यय । करवाणि=(डु) कृब् + लोट् + मिप् ।
स्वोपभोगपरता=परस्य भागः परता, पर + तल् + टाप्, स्वस्य उपभोगः
(प० त०), तस्मिन् परता (स० त०) । पश्यतः=पश्यतीति, तस्य, दृश्
(पश्य) + लट् (शतृ) + इस् । यहाँ पर दृश् घातु ज्ञान अर्थमें भी है । दृष्टि-
नृष्टिः=दृष्टेः (नेत्रस्य, ज्ञानस्य वा) सृष्टिः (प० त०) । “दृष्टिर्ज्ञानेऽक्षि-
दर्शने” इत्यमरः । इन्द्रके हजार नेत्र थे, अतः उनके नेत्रोंकी सृष्टि यहाँपर
विवक्षित है । इस पद्यमें द्रिष्टि शब्दसे गृहीत दोनों दृष्टियोंके अभेद अध्यव-
सायसे “बहिरिव” ऐसे कथनसे उपमा अलङ्कार है ॥ २३ ॥

आः ! स्वभावमधुरं रजुमावेस्तावकं रतितरां तरलाः स्मः ।

द्यां प्रशाधि गलिताऽवधिकालं साधु साधु विजयस्व विडौजः ! ॥ २४ ॥

अन्वयः—हे विडौजः ! स्वभावमधुरैः तावकैः अनुभावैः अतितरां तरलाः
स्मः । आः ! गलिताऽवधिकालं द्यां साधु प्रशाधि । साधु विजयस्व ।

व्याख्या—हे विडौजः=हे इन्द्रः ! स्वभावमधुरैः=निसर्गसुन्दरैः, तावकैः=
त्वदीयैः, अनुभावैः=ऐदव्यैः, अतितराम्=अत्यन्तं, तरलाः=चञ्चलाः,

स्म = भवाम् । आ = अयमान् दास्वादाऽनुकार । गलिताऽधिकालम् = अनन्तसमयपर्यन्त, धा = स्वर्ग, साधु = सम्पत्, प्रशाधि = प्रशासन कुरु । साधु = सम्पत्, विजयस्व = सर्वोत्कृष्टो भव ।

अनुवाद—हे इन्द्र ! स्वभावसे मनोहर आपके ऐश्वर्यसे हम अत्यन्त चञ्चल हो गये हैं । ओ ! आप अनन्त समयतक स्वर्गका अच्छी तरहसे प्रशासन करें । आप अच्छी तरहसे सबमे उत्कृष्ट हो ।

टिप्पणी—विडोज = विडतीति विड, “विड भेदने” धातुसे क प्रत्यय । विडम् ओजो यस्य स विडोजा, तत्सम्बुद्धौ (बहु०) । स्वभावमधुरं = स्वभावेन मधुरा, तै (तृ० त०) । तावकं = तव इमे, तै, युष्मद् + अण्, “तवकमम-कावेकवधने” इति सूत्रसे तवक आदेश । अनुभावं = अनुगता भावा, तै (गति०) । अतितराम् = अति + तरप् + आनु । गलिताऽधिकालम् = गलित अवधि यस्य स (बहु०) । गलितावधि कालो यस्मिन्कमणि तद्यथा तथा (बहु०) । प्रशाधि = प्र + धास् + लोट् + सिप् । “शा हौ” इति सूत्रसे शा आदेश । विजयस्व = वि + जि + लोट् + यास् । “विपराभ्या जे” इति सूत्रसे आत्मनेपद । इति पद्यमे भाषी अलङ्कार है ॥ २४ ॥

सस्यविक्षततनुस्रवदसालिताऽखिलनिजाऽपलघूनाम् ।

यस्विहाऽनुपगम शृणु राजा तज्जगद्युवमुदं तमुदन्तम् ॥ २५ ॥

अन्वय — सस्यविक्षततनुस्रवदसालिताऽखिलनिजाऽपलघूना राजा यद् इह अनुपगम तद् जगद्युवमुद तम् उदन्त शृणु ।

व्याख्या—नारद इन्द्रप्रदत्तस्थोत्तरमाह—सस्येति । सस्यविक्षत० = युद्ध-निहतशरीरानि सरद्रुधिरप्रक्षालितसमस्तस्वपापभाररहितानां, राजा = वृषाणां, यद् = यस्मात्कारणात्, इह = अत्र, श्रुणु, श्रुणुपगम = अनागमन, तद् = कारणभूत, जगद्युवमुद = लोकतद्वर्णानन्दकारण, त् = प्रसिद्धम्, उदन्त = वृत्तान्त, शृणु = आकण्ठ्य ।

अनुवाद—युद्धमें निहत शरीरसे बहते हुए रुधिर (लोह) से अपने समस्त पापका क्षालन होनेसे हल्के होनेवाले राजाओंका जो यहाँ आगमन नहीं होता है उसके कारणभूत, लोकके तद्वर्ण राजाओंका आनन्दकारण उस वृत्तान्तको सुनिए ।

टिप्पणी—सस्यविक्षत० = सस्ये विक्षता (स० त०), तज्ज तास्तनव (क० घा०), स्रवन्ति च तानि अस्त्राणि (रुधिराणि) (क० घा०),

संख्यविधत तनुम्यः स्रवदस्त्राणि (प० त०), तैः क्षालितानि (तृ० त०), निजानि च तानि अधानि (क० धा०), अखिलानि च तानि निजाधानि (क० धा०), संख्यविधततनुस्रवदस्त्रक्षालितानि असिलनिजाऽधानि येषां ते (बहु०), ते च ते लघवः, तेषाम् (क० धा०) । अनुपगमः=न उपगमः (नञ्०), जगद्युवमुदं=जगत्सु युवानः (स० त०), तेषां भुव्, ताम् (प० त०) । उदन्तं=“वार्ता प्रवृत्तिवृत्तान्त उदन्तः स्यात्” इत्यमरः । शृणु=श्रु + लोट् + मिप् । इस पद्यमें क्षालिताऽधपदार्पकी विशेषण गतिसे लघुत्वका हेतु होनेसे पदार्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलंकार है ॥ २५ ॥

सा भुवः किमपि रत्नमनघं भूषणं जयति तत्र कुमारी ।

भीमभूपतनया दमयन्ती नाम, या मदनशस्त्रममोघम् ॥ २६ ॥

अन्वयः—भुवः भूषणं किमपि अनघं रत्नं कुमारी सा दमयन्ती नाम भीमभूपतनया तत्र जयति । या अमोघं मदनशस्त्रम् ।

व्याख्या—भुवः=भूमेः, भूषणम्=अलङ्काररूपं, किमपि=अनिर्वाच्यम्, रत्नं=मणिस्थानीया, असाधारणं स्त्रीरत्नमिति भावः । कुमारी=कन्या, अनूढेति भावः । सा=प्रसिद्धा, दमयन्ती नाम=नाम्ना दमयन्ती, भीमभूपतनया=भीमनृपदुहिता, तत्र=भुवि, जयति=सर्वोत्कर्षेण वर्तते, या दमयन्ती, अमोघम्=अनिष्फलं, सफलमित्यर्थः, मदनशस्त्रं=कामायुधम् ।

अनुवाद—भूमिके अलङ्काररूप अनिर्वाच्य अमूल्य रत्नस्वरूप दमयन्ती नामकी कुमारी, राजा भीमकी पुत्री उत्कर्षके साथ रहती है, जो कि कामदेव के सफल शस्त्रके समान है ।

टिप्पणी—अनघम्=अविद्यमानः अघं (मूल्यम्) यस्य तत् (नञ्-बहु०) । भीमभूपतनया=भीमश्चाऽसौ भूपः (क० धा०), तस्य तनया (प० त०) । अमोघम्=न मोघम् (नञ्०), “मोघं निरर्थकम्” इत्यमरः । इस पद्यमें नारदने दमयन्तीके कुल, नाम, सौन्दर्य, मोभाग्य और विवाहकी योग्यता इन सब विषयोंका वर्णन किया है ॥ २६ ॥

सम्प्रति प्रतिमुहूर्तमपूर्वा काऽपि योवनजवेन भवन्ती ।

आशिषं मुकृतसारभृते सा यदाऽपि यूनि भजते किल प्रायम् ॥ २७ ॥

अन्वयः—सम्प्रति सा योवनजवेन प्रतिमुहूर्तं काऽपि अपूर्वा भवन्ती आशिषं मुकृतसारभृते यदाऽपि यूनि भावं भजते किल ।

व्याख्या—सम्प्रति=इदानी, सा=दमयन्ती, यौवनजवेन=तारुण्योत्पन्न-
वेगेन, प्रतिमुहूर्तं=प्रतिक्षण, काऽपि=अनिर्वचनीया, अपूर्वा=अपरा इव,
भवन्ती=सती, आशिक्ष=चूडापयत, नद्यादारभ्येति शेष । सुकृतसारभृते=
पुण्योत्कपंपूर्णे, नवाऽपि=कस्मिन्नपि, मूनि=तर्कणे, भावम्=अनुराग, भजते=
करोतीति भाव, किल=इति प्रसिद्धि ।

अनुवाद—इस समय वह तारुण्यसे उत्पन्न वेगसे प्रतिक्षण अनिर्वाच्य और
अनोखी सी होती हुई नखसे शिखतक पुण्यके उत्कपसे पूरा किमी युवा पुरुषसे
अनुराग करती है, ऐसा सुना जाता है ।

टिप्पणी—यौवनजवेन=यौवनस्य जव, तेन (व० त०) । प्रतिमुहूर्तम्
(अध्ययीभाव) । आशिक्ष=शिक्षाया भा, “आह् भर्ग्यादाऽभिविध्यो” इससे
अध्ययीभाव । सुकृतसारभृते=सुकृतस्य सार (व० त०), तेन भृत, तस्मिन्
(वृ० त०) ॥ २७ ॥

कथ्यते न कतम स इति ख मा विवक्षुरसि किं चकरोह ?

अघवर्त्मनि वृणस्ति न पृच्छा, निर्गमेण न परिश्रमयमासु ॥ २८ ॥

अन्वय—चलदोष्ट एव स कतम इति मा विवक्षु असि किम् ? (तर्हि)
अघवर्त्मनि पृच्छा न वृणस्ति ? एना निर्गमेण न परिश्रमय ।

व्याख्या—(हे देवेन्द्र !) चलदोष्ट = चञ्चलाऽधर, एव, स = युवा,
कतम = क, इति = एव, मा = नारद, विवक्षु = वक्षुमिच्छु, असि किं =
वतसे किम् ? (तर्हि) अघवर्त्मनि = अघमार्गे, अघोक्त इति भाव । पृच्छा =
प्रश्न, न वृणस्ति = न निवारयसि ?, वृणस्ति एव, एना = पृच्छा, निर्गमेण =
नि सारणेन, उच्चारणेनेति भाव, न परिश्रमय = मा श्रेयस्य ।

अनुवाद—(हे देवेन्द्र !) हिलते हुए ओष्ठवाले आप “वह कौन है ?”
ऐसा मुझे पूछनेकी इच्छा करते हैं क्या ? तब तो आपके मार्गमें प्रश्नको नहीं
रोकते हैं ? इस(प्रश्न)को उच्चारणसे परिश्रान्त मत कीजिए ।

टिप्पणी—चलदोष्ट = चलन् ओष्ठो यस्य ॥ (वृ०) । कतम =
किं + कतमच् । विवक्षु = वच् + सन् + च । अघवर्त्मनि = अघं च सत् वर्त्म,
तस्मिन् (क० धा०) । पृच्छा = प्रच्छन् पृच्छा, ताम्, प्रच्छ धातुसे “पिङ्गि-
दादिभ्योऽङ्” इस सूत्रसे अङ् + टाप् + अम् । ङित् होनेसे “ग्रहिज्यावदिभ्यधि-
वष्टिविचतिवृश्चतिपृच्छतिभृज्जतीना ङिति च” इससे सम्प्रसारण । वृणस्ति =
रुधिर् + लट् + सिप् । परिश्रमय = परि + श्रम + णिच् + लोट् + सिप् ॥ २८ ॥

यत्पथाऽवधिरणुः परमः, सा योगिधीरपि न पश्यति यस्मात् ।

बालया निजमनःपरमाणौ ह्रीदरीशयहरीकृतमेनम् ॥ २८ ॥

अन्वयः—परमः अणुः यत्पथाऽवधिः, सा, योगिधीः अपि बालया निजमनः-परमाणौ ह्रीदरीशयहरीकृतम् एनं यस्मात् न पश्यति (तस्मादेनां निगमेण न परिश्रमय) ।

व्याख्या—तदकथने हेतुमाह—यत्पथाऽवधिरिति । परमः=उत्कृष्टः, सूक्ष्म इति भावः, अणुः=कणः, परमाणुरित्यर्थः । यत्पथाऽवधिः=यद्योगिधीसीमा, सा=तादृशी, योगिधीः अपि=योगिवुद्धिः अपि, बालया=तरुण्या, दमयन्त्या । निजमनःपरमाणौ=स्वचित्तपरमाणौ, ह्रीदरीशयहरीकृतं=लज्जागुहागतसिंहो-कृतम्, एनं=युवानं, यस्मात्=कारणात्, न पश्यति=नो विलोकयति, तस्मान्न कथ्यत इति भावः ।

अनुवाद—परमाणु, जिस योगिवुद्धिके मार्गकी सीमा (हृद) है, तरुणी दमयन्तीसे अपने मनरूप परमाणुमें लज्जारूप गुहामें रहनेवाले सिंहरूप बनाये गये जिस युवकको पूर्वोक्त योगिवुद्धि भी नहीं देखती है (इसलिए मैं नहीं कहता हूँ) ।

टिप्पणी—परमः अणुः=सर्वसे सूक्ष्म पदार्थको “परमाणु” कहते हैं । यत्पथाऽवधिः=यस्याः (योगिधियः) पन्था यत्पथः (प० त०), यत्पथस्य अवधिः (प० त०) । योगिधीः=योगिनो धीः (प० त०) । निजमनः-परमाणौ=परमश्चाऽसौ अणुः (क० घा०), निजं च तन्मनः (क० घा०), निजमन एव परमाणुः, तस्मिन् (रूपक०) । नैयायिकोंके मतोंमें मन अणु-परिमाणवाला माना गया है । ह्रीदरीशयहरीकृतं=ह्रीः एव दरी (रूपक०), ह्रीदर्यां शेते ह्रीदरीशयः, ह्रीदरी-उपपदपूर्वकं शीङ् घातुसे “अधिकरणे शेतेः” इस सूत्रसे खश् प्रत्यय । ह्रीदरीशयश्चाऽसौ हरिः (क० घा०), अह्रीदरीशय-हरिः ह्रीदरीशयहरिः यथा सम्पद्यते तथा कृतः, तम्, ह्रीदरीशयहरि + च्वि + कृ + क्त + अम् । योगीकी बुद्धि भी परमाणुके स्वरूपको ही ग्रहण करती है परन्तु अन्तःकरणमें प्रवेश करनेकी शक्ति उममें नहीं है, अतः ज्ञान न होनेसे नहीं कहता हूँ, कपटसे नहीं; यह अभिप्राय है ॥ २९ ॥

सा शरस्य कुसुमस्य शरव्यं सूचिता विरहवाचिभिरङ्गैः ।

तातचित्तमपि घातुरघत स्वस्वयंवरमहाय सहायम् ॥ ३० ॥

अन्वय —सा विरहवाचिभि, अङ्गै कुसुमस्य शरस्य शरव्य सूचिता तात चित्तम् अपि स्वस्वयवरमहाय घातु सहायम् अधत्त ।

व्याख्या—सा = दमयन्ती, विरहवाचिभि = वियोगव्यञ्जक, अङ्गै = अवयव, कुशतापाण्डुताऽऽदिपरिमिलष्टैरिति शेष । कुसुमस्य शरस्य = पुष्प-रूपस्य बाणस्य, कामस्येति शेष । शरव्य = लक्ष्य, सूचिता = ज्ञापिता । अतः, तातचित्तम् अपि = जनकमानसम् अपि, स्वस्वयवरमहाय = निजस्वयवरोत्त वाय, घातु = ब्रह्मण, सहाय = सहकारि, अधत्त = अकरोत् ।

अनुवाद—उस (दमयन्ती) ने वियोगकी सूचना करनेवाले अङ्गोंसे कामदेवके पुष्परूप बाणके लक्ष्य (निशाना) बनकर अपने पिता भीमके चित्त-को भी अपने स्वयवर उत्सवके लिए ब्रह्माजीका सहायक बनाया है ।

टिप्पणी—विरहवाचिभि = विरह ब्रुवन्तीति विरहवाचीनि, तौ, विरह + ब्रू (वच्) + णिनि + भिस् (उपपद०) । कुसुमस्य शरस्य = यह व्यस्त रूपक है । सूचिता = सूच + क्त + टाप् + सु । तातचित्तम् = तातस्य चित्त, तत् (य० त०) । स्वस्वयवरमहाय = स्वस्य स्वयवर (य० त०), स एव मह, तस्मै (रूपक०) । घातु = घा + तुच् + क्त्स् । अधत्त = घात + लङ् + त । दमय तीके पिता राजा भीमने भी ब्रह्माजीकी प्रेरणासे दमयन्तीकी विरहवेदना हटानेने लिए उनके स्वयवरको ही अपना समझा, यह अभिप्राय है ॥ १० ॥

भग्नमथाय पक्ष्याऽदित राज्ञा हूतिदूत्यविधये विधिराज्ञाम् ।

तेन तत्परवशा पृथिवीशा सङ्गर गरमिवाऽऽकलयन्ति ॥ ३१ ॥

अन्वय —अथ विधि राज्ञा हूतिदूत्यविधये यत् भग्नमथाय आज्ञाम् अदित, तेन तत्परवशा पृथिवीशा सङ्गर गरम् इव आकलयन्ति ।

व्याख्या—अथ = अतः, विधि = ब्रह्मा, राज्ञा = नृपाणां, हूतिदूत्यविधये = स्वयवराह्वानदूतकमविधानाय, यत्, भग्नमथाय = कामदेवाय, आज्ञाम् = आदेशम्, अदित = दत्तवान्, तेन = आज्ञादानेन, तत्परवशा = कामाऽधीना, पृथिवीशा = राजान, सङ्गर = युद्ध, गरम् इव = विषम् इव, आकलयन्ति = मर्यन्ते, अतो राजाभिहाज्जागमनमिति भाव ।

अनुवाद—तब ब्रह्माजीने राजाओंको स्वयवरके लिए आह्वानरूप दूतकमके लिए जो कामदेवको आज्ञा दी है, उस आज्ञासे कामदेवके अधीन राजालोग युद्धको विषके समान जानते हैं ।

टिप्पणी—हूतिदूत्यविधये=दूतस्य भावः कर्म वा दूत्यम्, दूत शब्दसे “दूतवणिग्भ्यां च” इससे य प्रत्यय । हूतिरेव दूत्यम् (रूपक०), तस्य विधिः, तस्मै (प० त०) । मन्मथाय = सम्प्रदानमें चतुर्थी । अदित = (दु) दाब् + लुङ् + त । तत्परवशाः = तस्य परवशाः (प० त०) । पृथिवीशाः = पृथिव्या ईशाः (प० त०) । गरं = “विषं स्याद् गरलं गरः” इति हलायुधः । आकलयन्ति = आङ् + कल + णिच् + लट् + लि ॥ ३१ ॥

येषु येषु सरसा दमयन्ती भूपणेषु यदि वाऽपि गुणेषु ।

तत्र तत्र कलयाऽपि विशेषो यः स हि क्षितिभृतां पुरुषाऽर्थः ॥ ३२ ॥

अन्वयः—दमयन्ती येषु येषु भूपणेषु यदि वा गुणेषु अपि सरसा, तत्र तत्र कलया अपि यो विशेषः क्षितिभृतां स हि पुरुषाऽर्थः ।

व्याख्या—दमयन्ती = भैमी, येषु येषु = यत्र यत्र, भूपणेषु = अलङ्कारेषु, हारादिष्विति भावः । यदि वा = अथवा, गुणेषु अपि = औदार्यादिषु अपि, सरसा = साऽभिलाषा, तत्र तत्र = तेषु तेषु भूपणेषु, औदार्याऽऽदिगुणेषु वा, कलया अपि = लेशेन अपि, यः, विशेषः = आधिक्यं, क्षितिभृतां = राज्ञां, स हि = स एव, पुरुषाऽर्थः = धर्माऽऽदिरूपं प्रयोजनम्, न तु दयधर्मः सङ्गर इति भावः ।

अनुवाद—दमयन्ती जिन-जिन हार आदि अलङ्कारोंमें अथवा औदार्य आदि गुणोंमें भी अभिलाष करती है, उन-उन अलङ्कारोंमें अथवा औदार्य आदिमें जो थोड़ा-सा भी आधिक्य है, राजाओंको वही पुरुषार्थ है (युद्ध नहीं) ।

टिप्पणी—सरसा = रसेन सहिता (तुल्ययोगवहु०) । क्षितिभृतां = क्षिति विभ्रति इति क्षितिभृतः, तेषाम्, क्षिति + भृ + क्विप् + आम् (उपपद०) । पुरुषार्थः = पुरुषस्य अर्थः (प० त०) । राजाओंको किसी भी प्रकारसे दमयन्तीका मनोरञ्जन करना ही पुरुषार्थ हो रहा है, क्षत्रियोंका धर्मयुद्ध नहीं, यह तात्पर्य है ॥ ३२ ॥

शैशवव्ययदिनाऽवधि तस्या यौवनोदयिनि राजसभाजे ।

आदरादहरहः कुसुमेषोऽल्ललास मृगयाऽभिनिवेशः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—कुसुमेषोः यौवनोदयिनि राजसभाजे तरयाः शैशवव्ययदिनाऽवधि अहरहः आदरात् मृगयाऽभिनिवेशः उल्ललाम् ।

व्याख्या—कुसुमेषोः = कामस्य, यौवनोदयिनि = तारुण्ययुक्ते, राज-

समाजि=नृपसमूहे, तस्या = दमयतीका, शैशवव्ययदिनाऽवधि=बाल्याऽ
पगमदिनमारभ्य, अहरह = प्रतिदिनम्, आदरात् = आदरपूर्वक, भृगयाऽभिनि-
वेश = आखेटाऽऽग्रह, उल्लास = ववृधे ।

अनुवाद—कामदेवका युवक राजसमूहमें, दमयतीका बचपन बीतनेके
दिनसे लेकर प्रतिदिन आदरपूर्वक शिकार खेलनेका आग्रह बढ़ रहा है ।

टिप्पणी—कुसुमेपो = कुसुमानि इषवो यस्य ॥ कुसुमेपु, तस्य (बहु०) ।
यौवनोदयिनि = यौवनस्य उदय (प० त०), स अस्याऽस्तीति यौवनोदयो,
तस्मिन्, यौवनोदय + इनि + टि । राजसभाजे = राजा समाज, तस्मिन्
(प० त०) । शैशवव्ययदिनाऽवधि = शैशवस्य व्यय (प० त०), तस्य
दिनम् (प० त०), शैशवव्ययदिनम् अवधि (सीमा) यस्मिन्, तद्यथा तथा
(बहु०) । क्रि० वि० । अहरह = वीप्सायै द्विरुक्ति । 'रोऽमुपि' इस सूत्रसे
अहन् चन्दका रेफ आदेश । भृगयाऽभिनिवेश = भृगयायाम् अभिनिवेश
(स० त०) । उल्लास = उद् + लस् + लिट् + तिप् (णल्) । सब युवक
राजाओको दमयतीके यौवनके आविर्भावकालसे कामव्यसन ही है, समरव्यसन
नहीं है, यह तात्पर्य है ॥ ३३ ॥

इत्यमी वसुमतीकमितारः सादरास्त्वदतिथीभवितु न ।

भीमभूसुरभुवोरभिलाषे दूरमन्तरमहो । नृपतीनाम् ॥ ३४ ॥

अवय — इति अमी वसुमतीकमितार त्वदतिथीभवितु सादरा न ।
नृपतीना भीमभूसुरभुवो अभिलाषे दूरम् अन्तरम् । अहो ।

व्याख्या—इति=इत्थम्, अमी=एते, नृपतय, वसुमतीकमितार=पृथिवी
प्रति वाञ्छाशीला सन्त, पृथिव्यामेव भूम्या विद्यमानत्वादिति शेष । त्वद-
तिथीभवितु=भवदातिथ्य स्वीकर्तुं, सम्मुखयुद्धे प्राणत्यागेनेति शेष । सादरा न=
माऽभिलाषा न, तथाहि—नृपतीना=राजा, भीमभूसुरभुवो = दमयतीस्वर्ग-
लोकयो, अभिलाषे = अनुरागे विषये, दूर = महत्, अन्तर = भेद ।

अनुवाद—इस प्रकार वे राजालोग पृथ्वीको ही चाहते हुए आपके
अतिथि होनेके लिए अभिलाष नहीं करते हैं, राजाओको दमयती और स्वर्गके
अनुरागमें बहुत ही तारतम्य है ।

टिप्पणी—वसुमतीकमितार = कामयस इति कमितार, वम् + वृच्,
वसुमत्या कमितार (प० त०) । त्वदतिथीभवितु = तव अतिथय
(प० त०), अत्वदतिथय त्वदतिथयो यथा सम्पद्यते तथा भवितुम्, त्वद-

तिथि + च्वि + भू + तुमुन् । सादरा = आदरेण सहिताः (तुल्ययोगवद्) ।
 नृपतीनां = नृणां पतयः, तेषाम् (प० त०) । भीमभूसुरभुवोः = भीमात्
 भवतीति भीमभूः, भीम + भू + क्विप् (उपपद०), सुराणां भूः (प० त०),
 भीमभूश्च सुरभूश्च भीमभूसुरभुवो, तयोः (द्वन्द्व०) । अहो = राजाओंको
 स्वर्गमें भी रुचि नहीं है, इस आश्चर्यका द्योतन करनेके लिए इस निपातका
 प्रयोग किया गया है । इस प्रकार सुराऽङ्गनाओंको भी मात करनेवाला
 दमयन्तीका सौन्दर्य है, यह व्यङ्ग्य होता है । भीमका देश और सुरोंका देश इन
 दोनोंमें बहुत दूरता है, ऐसे अर्थकी भी प्रतीति होती है । इस पद्यमें उत्तरार्द्धके
 वाक्याऽर्थसे स्वर्गकी अरुचिसे पूर्वार्द्ध वाक्यका अर्थ आतिथ्यके अनादरका
 समर्थन होनेसे वाक्याऽर्थहेतुक काव्यलिङ्ग अलङ्कार है ॥ ३४ ॥

तेन जाग्रदधृतिदिवमाणां सङ्ख्यसौख्यमनुसर्तुमनु त्वाम् ।

यन्मृधं क्षितिभृतां न विलोके तन्निमग्नमनसां भुवि लोके ॥ ३५ ॥

अन्वयः—यत् भुवि लोके तन्निमग्नमनसां क्षितिभृतां मृधं न विलोके,
 तेन जाग्रदधृतिः सङ्ख्यसौख्यम् अनुसर्तुं त्वाम् अनु दिवम् आगाम् ।

व्याख्या—नारदः स्वाऽऽगमने कारणमाह—तेनेति । यत् = यस्मात्
 कारणात्, भुवि लोके = भूलोके, तन्निमग्नमनसां = भ्रम्यासक्तचित्तानां,
 क्षितिभृतां = राज्ञां, मृधं = युद्धं, न विलोके = न पश्यामि, तेन = कारणेन,
 युद्धाऽलाभेनेति भावः । जाग्रदधृतिः = वर्धमानाऽसन्तोषः सन्, सङ्ख्यसौख्यं =
 युद्धसुखम्, अनुसर्तुम् = अनुभवितुम्, त्वाम् अनु = भवन्तम् उद्दिश्य, दिवम् = स्वर्गम्,
 आगाम् = आगतः ।

अनुवाद—जिस कारणसे कि भूलोकमें दमयन्तीमें आसक्त चित्तवाले
 राजाओंका युद्ध नहीं देख रहा हूँ, उससे असन्तोषकी वृद्धिसे युद्धसुखका अनुभव
 करनेके लिए आपको उद्देश्य करके स्वर्गलोकमें आया हूँ ।

टिप्पणी—तन्निमग्नमनसां = निमग्नं मनो येषां ते (बहु०), तस्यां
 निमग्नमनसः, तेषाम् (स० त०) । क्षितिभृतां = क्षिति विध्रति इति क्षिति-
 भृतः, तेषाम् । क्षिति + भृ + क्विप् (उपपद०) + आम् । मृधं = “मृधमा-
 स्कन्दनं मङ्गल्यम्” इत्यमरः । विलोके = वि + लोक + लट् + इट् । जाग्रदधृतिः
 = न धृतिः (नञ्०), जाग्रती अधृतिः यस्य मः (बहु०) । संख्यसौख्यं =
 संख्यस्य सौख्यं, तत् (प० त०) । अनुसर्तुम् = अनु + नृ + तुमुन् । आगाम् =

आद् + उपसर्गपूर्वक इण् धातुके लुङ्मे “इणो वा लुटि” इस सूत्रसे वा आदेश हुआ है ॥ ३५ ॥

वेद यद्यपि न कोऽपि भवन्त हन्त । हन्त्रकरण विरुणद्धि ।

पृच्छयसे तदपि येन विवेकप्रोञ्छनाय विषये रससेक ॥ ३६ ॥

अन्वय — हन्त्रकरण भवन्त कोऽपि न विरुणद्धि, वेद यद्यपि, तदपि पृच्छयसे हन्त ! येन विषये रससेक विवेकप्रोञ्छनाय ।

व्याख्या — हन्त्रकरण = धातुकनिष्कृप, भवन्त = देवेन्द्र, कोऽपि = कश्चिच्छत्रु, न विरुणद्धि = नो विगृह्णाति, वेद यद्यपि = एतावत् वेदम्येव, हन्त = हर्षद्योतकमभ्ययमिदम् । तदपि = तथाऽपि, ज्ञाने सत्यपीति भाव, पृच्छयसे = अनुयुज्यसे, अत्र युद्धमस्ति नो वेतीति शेष । येन = कारणेन, विषये = अभिलषणीये वस्तुनि, रससेक = रागाऽनुबन्ध, विवेकप्रोञ्छनाय = ज्ञानाऽभावाय, भवतीति शेष । अनुरागवशाज्ज्ञातमपि वस्तु अज्ञातवत्पृच्छामीति भाव ।

अनुवाद — आक्रमण करनेवालोंमे निर्दय आपसे कोई भी विरोध नहीं करता है, यद्यपि मैं यह जानता हूँ तो भी पूछता हूँ (यहाँ युद्ध है कि नहीं), जो कि अभिलाषाके योग्य वस्तुमे अनुरागका सम्बन्ध, ज्ञानके अभावके लिए हो जाता है ।

टिप्पणी — हन्त्रकरण = घ्नन्तीति हन्तार, हन् = वृच्, अविद्यमाना करुणा यस्य स अकरण (नञ् बहु०), हस्तुषु अकरण, तम् (स० त०) । विरुणद्धि = वि + रुध् + लट् + तिप् । वेद = विद् धातुके “विदो लटो वा” इस सूत्रसे मिप्के स्थानमे विकल्पसे णल् आदेश । पृच्छयसे = प्रच्छ + लट् + (कर्म) ५ यास् । रससेक = रसस्य सेक (प० त०) । विवेकप्रोञ्छनाय = विवेकस्य प्रोञ्छन, सस्मै (प० त०) । युद्धमे मेरा उदादा अनुराग होनेसे यहाँ युद्ध नहीं है, ऐसा जानकर भी न जानता हुआ सा होकर मैं आपसे पूछ रहा हूँ, यह सात्वय है ॥ ३६ ॥

एवमुक्तवति देवऋषीन्द्रे द्वाग्भेदि मधवाननमुद्रा ।

उत्तरोत्तरशुभो हि विष्णुना कोऽपि मञ्जुलतम क्रमवाव ॥ ३७ ॥

अन्वय — देवऋषीन्द्रे एवम् उक्तवति मधवाननमुद्रा द्वाक् अभेदि, हि विष्णुना कोऽपि मञ्जुलतम क्रमवाद उत्तरोत्तरशुभ ।

व्याख्या—देवऋषीन्द्रे = नारदे, एवम् = इत्थम्, उक्तवति = भाषितवति सति, मघवाननमुद्रा = इन्द्रमुखमीनं, द्राक् = शीघ्रम्, अभेदि = स्वयमेव भिद्यते स्म, इन्द्रोऽभाषिष्येति भावः । उक्तमर्थमर्थान्तरन्यासेन द्रष्टव्यति—उत्तरोत्तरशुभ इति । हि = यस्मात्कारणात्, विभूनां = प्रभूणां, कोऽपि = अनिर्वाच्यः, मञ्जुलतमः = मनोहरतमः, क्रमवादः = प्रश्नोत्तरक्रमोक्तिः, उत्तरोत्तरशुभः = उपयुं परिप्रियः, भवतीति शेषः ।

अनुवाद—नारदके ऐसा कहनेपर देवेन्द्रके मुखका मीन शीघ्र ही भग्न हुआ, क्योंकि प्रभुओंके अनिर्वाच्य और अति मनोहर प्रश्नोत्तरक्रमकी उक्ति उत्तरोत्तर प्रिय होती है ।

टिप्पणी—देवऋषीन्द्रे = देवानाम् ऋषयः (प० त०), “ऋत्यकः” इस सूत्रसे प्रकृतिभाव होनेसे अर्-गुण नहीं हुआ, देवऋषीणाम् इन्द्रः, तस्मिन् (प० त०) । मघवाननमुद्रा = मघोन आननं (प० त०), तस्य मुद्रा (प० त०) । अभेदि = भिद् धातुसे “कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियः” इस सूत्रसे कर्ताका कर्मवद्भाव होकर लृङ् + त । मञ्जुलतमः = अतिशयेन मञ्जुलः, मञ्जुल + तमप् + सु । क्रमवादः = क्रमेण वादः (तृ० त०) । इस पद्यमें अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ ३७ ॥

काऽनुजे मम निजे दनुजारी जाग्रति स्वशरणे रणचर्चा ? ।

यद्भुजाऽङ्कुमुपघाय जयाऽङ्कं शर्मणा स्वपिमि वीतविशङ्कः ॥ ३८ ॥

अन्वयः—(हे देवर्षे !) निजे अनुजे दनुजारी स्वशरणे जाग्रति (सति) मम रणचर्चा का ? जयाऽङ्कं यद्भुजाङ्कम् उपघाय वीतविशङ्कः (सन्) शर्मणा स्वपिमि ।

व्याख्या—(हे देवर्षे !) निजे = स्वकीये, अनुजे = अवरजे, दनुजारी = उपेन्द्रे, विष्णो, स्वशरणे = निजरक्षके, जाग्रति = जागरूके सति, मम = इन्द्रस्य, रणचर्चा = युद्धचिन्ता, का = न काऽपीत्यर्थः । जयाऽङ्कं = विजयचिह्नं, यद्भुजाऽङ्कं = यद्बाहूत्सङ्गम्, उपघाय = उपघानं विधाय, वीतविशङ्कः = निरातङ्कः सन्, शर्मणा = मुग्धेन, स्वपिमि = निद्रामि, निद्रावन्निश्चिन्तो भवामीति भावः ।

अनुवाद—(हे देवर्षे !) अपने भाई उपेन्द्र(विष्णु)के अपने रक्षक होकर विद्यमान रहते हुए मुझे युद्धकी चिन्ता क्या है ? विजयचिह्नवाले जिनके

बाहुरूप गोदको तर्किया बनाकर आतङ्कुरहित होता हुआ सुखसे सोता हूँ (निश्चित होता हूँ) ।

टिप्पणी—दनुजारी = दनुजानाम् यन्नि, तस्मिन् (प० त०) । स्वशरणे = स्वस्य शरणं, तस्मिन् (प० त०), “शरणं गृहरक्षितो” इत्यमर । जाग्रति = जागर्तीति जाग्रत्, तस्मिन् “जाम् निद्राक्षये” धातुमे लट् (शतृ) + डि । रणचर्चा = रणस्य चर्चा (प० त०) । जयाङ्क = जय अङ्क यस्य स, तम् (बहु०) । यदमुजाङ्क = भुज एव अङ्क (रूपक०), यस्य भुजाऽङ्क, तम् (प० त०) । उपघाय—उप + घा + क्त्वा (ल्यप्), “उपघानं तूपवहं” इत्यमरः । भीतविशङ्क = विविधा बाऽभी शङ्का (गति०), विशेषेण इता भीता (सुप्सुपा०), भीता विशङ्का यस्य स (बहु०) । स्वपिमि = (मि) स्वप् + लट् + मिप् । देवसालोक अस्वप्न अर्थात् स्वप्नसे रहित हूँ, वे लोग नहीं सोते हैं, इसीलिए उनका “अस्वप्न” नाम है, ऐसी प्रसिद्धि होनेसे यहाँपर “स्वपिमि” का निश्चित होता हूँ, यह लाक्षणिक अर्थ है ॥ ३८ ॥

विश्वरूपकलनादुपपन्नं तस्य जैमिनिमुनित्वमुदीये ।

विग्रहं मल्लभुजामसहिष्णुभ्यर्पतां मदशानि स निनाय ॥ ३९ ॥

अन्वय — (हे देवयै !) तस्य विश्वरूपकलनात् जैमिनिमुनित्वम् उदीये उपपन्नम् । स मल्लभुजा विग्रहम् असहिष्णु मदशानि व्यर्पता निनाय ।

व्याख्या—(हे देवयै !) तस्य = उपेन्द्रस्य, विश्वरूपकलनात् = सर्वस्वरूप-स्थीकारात्, -जैमिनिमुनित्वम् = मीमामकाजैमिनिमुनिभाव, उदीये = उत्पन्नम् । उपपन्नम् = युक्तम् । यतः स = उपेन्द्र, मल्लभुजा = ऋतुभुजा, देवानाम् । विग्रहम् = विरोधम्, विष्णोर्जैमिनिरूपकलनपक्षे—शरीरम्, असहिष्णु = असह-मानं सन् मदशानि = मदञ्ज, व्यर्पता = निष्प्रयोजनता, निनाय = प्रापितवान् । उपेन्द्रो देवानां युद्धमसहिष्णुं सन् सुदर्शनचक्षेणाऽम्भर्द्विरिणो हत्वाऽम्भञ्जं निष्प्रयोजनं कृतवान् । विष्णोर्जैमिनिरूपकलनपक्षे विश्वरूपसूत्रप्रणयनेन मन्त्रा एव देवा इति प्रतिपाद्य “वज्रहस्तं पुरन्दरम्” इति वानय निष्प्रयोजनं कृतवानिति भावः ।

अनुवाद—(हे देवयै !) उपेन्द्र (विष्णु) के सब रूपोंको धारण करनेसे जैमिनिमुनिका भाव उत्पन्न हुआ, यह युक्तिसंगत है क्योंकि उपेन्द्र (विष्णु) ने देवताओंके विग्रह (युद्ध) को सहन न करते हुए (अपने सुदर्शन चक्षुसे)

मेरे वज्रको व्यर्थ बना दिया । अथवा उपेन्द्रने जैमिनि मुनिका रूप लेकर विश्वरूप सूत्रोंकी रचना करके देवताओंके विग्रह(शरीर)को सहन न कर “वज्रहस्तः पुरन्दरः” इत्यादि वाक्यका खण्डन कर मेरे वज्रको व्यर्थ बना डाला ।

टिप्पणी—विश्वरूपकलनात्=विश्वेषां रूपाणि (प० त०), तेषां कलनं, तस्मात् (प० त०) । “सर्वं विष्णुमयं जगत्” इस ब्रह्माण्डपुराणके वाक्यके अनुसार विश्वरूपको धारण करनेसे । विष्णुके जैमिनि मुनिका रूप लेनेके पक्षमें, विश्वरूप सूत्रोंकी रचना करनेसे । जैमिनिमुनित्वं=जैमिनिश्चाऽसौ मुनिः (क० घा०), तस्य भावः, जैमिनिमुनि + त्व । उदीये=उद् + इण् + लिट् (कर्तृमे) + त । उपपन्नम्=उप + पद् + क्त + सु । मखभुजां=मखं भञ्जन्तीति मखभुजः, तेषाम्, मख + भुज् + विवप् + आम् (उपपद०) । विग्रहं=“विग्रहो युधि विस्तारे प्रविभागशरीरयोः” इति हैमः । असहिष्णुः=न सहिष्णु (नञ्०) । मदशनिं=मम अशनिः, ताम् (प० त०) । व्यर्थतां=विगतोऽर्थो यस्याः सा व्यर्था (बहु०), तस्या भावस्तत्ता, ताम्, व्यर्था + तल् + टाप् + अम् । निनाय=णीञ् + लिट् + तिप् (णल्) । उपेन्द्र(विष्णु) ने देवताओंके विग्रह(युद्ध)को सहन न कर अपने सुदशन चक्रसे दैत्योंका संहार कर मेरे अस्त्र वज्रको व्यर्थ बना डाला, यह प्रकृत है । उपेन्द्र विश्वरूप धारण करनेसे जैमिनि मुनि भी हुए, जैमिनिने विश्वरूप सूत्रोंकी रचना कर “मन्त्र ही देवता है” ऐसा प्रतिपादन कर “वज्रहस्तः पुरन्दरः” इत्यादि वाक्योंका खण्डन करके मेरे वज्रको व्यर्थ बना दिया, यह अप्रकृत अर्थ है । इस प्रकारसे यह श्लेष अलङ्कार ३ ॥ ३९ ॥

ईदृशाति मुनये विनयाऽद्विस्तस्त्वियान्त वचनान्युपहृत्य ।

प्रांशुनिःश्वसितपृष्ठचरी बाहू नारदस्य निरियाय निरोजाः ॥ ४० ॥

अन्वयः—विनयाऽद्विः मुनय ईदृशानि वचनानि उपहृत्य तस्त्वियान् । (अथ) नारदस्य प्रांशुनिःश्वसितपृष्ठचरी निरोजा वाक् निरियाय ।

व्याख्या—विनयाऽद्विः=नम्रतासमुद्रः, इन्द्र इति भावः । मुनये=नारदाय, ईदृशानि=एतादृशानि, युद्धाशारहितानीति भावः । वचनानि=वचांसि, उपहृत्य=उपहारीकृत्य, समर्प्येति भावः । तस्त्वियान्=तूष्णीं स्थितः । अथ नारदस्य = देवर्षेः, प्रांशुनिःश्वसितपृष्ठचरी = दीर्घनिःश्वासपञ्चादगामिनी,

दीर्घं निश्वासपुतिकेति भावः । निरोजः = तेजोरहिता, दीनेति भावः ।
वाक् = वाणी, निरियाव = निजयाम् ।

अनुवाद - भग्नताके समुद्र इन्द्र, मुनि (नारद) को ऐसे वचनोक्ता
उपहार देकर चुप हो गये । ऊँचे निश्वास लेनेके अनन्तर नारदजीकी दीन
वाणी निकली ।

टिप्पणी—विनयाऽब्धि = विनयस्य अब्धि (प० त०) । उपहृत्य =
उप + हृत् + क्त्वा (स्वप्) । तस्मिन् = स्था + लिट् + (वसु) ।
प्राशुनि स्वसितपृष्ठवरी = पृष्ठे चरतीति पृष्ठवरी, पृष्ठ + चर + ट् + ङीप्
(उपपद०), प्राशु च तत् नि स्वसितम् (क० घा०), प्राशुनि स्वसितस्य
पृष्ठवरी (प० त०) । निरोजः = निर्गतम् ओजो मस्या सा (वहुः) ।
निरियाव = निर् + इण् + लिट् + तिप् (णल्) । इस पद्यमे रूपक अलंकार
है ॥ ४० ॥

स्वारसातलमवाहवशङ्की निर्बुधोमि न वसन् वसुमस्याम् ।

घा गतस्य हृदि मे दुःखदं क्षमातलद्वयभटाजिवितर्कं ॥ ४१ ॥

भाव्य — (हे देवेन्द्र !) वसुमस्या वसन् स्वारसातलमवाहवशङ्की (सन्)
न निर्बुधोमि । घा गतस्य मे हृदि क्षमातलद्वयभटाजिवितर्कं दुःखदं ।

श्राव्या—(हे देवेन्द्र !) वसुमस्या = भुवि, वसन् = वास कुर्वन्, अहमिति
शेषः । स्वारसातलमवाहवशङ्की = स्वर्गपातालजातयुद्धशङ्कित सन्, न निर्बु
धोमि = न सन्तुष्यामि । एव च घा = स्वर्ग, गतस्य = प्राप्तस्य, मे = मार-
दस्य, हृदि = चित्ते, क्षमातलद्वयभटाऽऽजिवितर्कं = भूपातालद्वितयोद्युद्ध-
शङ्का, दुःखदं = दुष्टोत्तरकाल, भवतीति शेषः ।

अनुवाद—हे इन्द्र ! भूमिमें रहता हुआ मैं स्वर्ग और पातालमें होनेवाले
युद्धकी शङ्का करता हुआ सुखी नहीं रहता हूँ । (इसी तरह) स्वर्गमें आये
हुए मेरे हृदयमें भूमि और पातालमें मोझाओके युद्धकी शङ्का दुष्ट परिणाम-
वाली होती है ।

टिप्पणी—वसन् = वस + लट् + शतृ + सु । स्वारसातलमवाहवशङ्की =
रसाया (भूमे,) तलम् (प० त०), स्वञ्च रसातल च (द्वन्द्व), तपोद्वयम्
(प० त०), तस्मिन् भव (स० त०), न चाऽसी आहव (क० घा), त
शङ्कते तच्छील, स्वारसातलमवाऽऽह्व + शक्ति + णिनि + सु (उपपद०) ।
निर्बुधोमि = निर् + बुध् + लट् + मिप् । क्षमातलद्वयभटाऽऽजिवितर्कं = क्षमा

च तलं च क्षमातले (भूपाताले) (द्वन्द्व०), क्षमातलयोर्द्वयम् (प० त०), तस्मिन् भटाः (स० त०), “अध.स्वरूपयोरस्त्री तलम्” इत्यमरः । आजैवितकं: (प० त०), क्षमातलद्वयभटानाम् आजिवितकं: (प० त०) । दुरुदकः = दुष्ट उदको यस्य सः (बहु०), “उदकं फलमुत्तरम्” इत्यमरः ॥ ४१ ॥

वीक्षितस्त्वमसि मामथ गन्तुं तन्मनुष्यजगतेऽनुमनुष्व ।

किं भुवः परिवृढा न विवोढुं तत्र तामुपगता विवदन्ते ? ॥ ४२ ॥

अन्वयः—(हे देवेन्द्र !) त्वं वीक्षितोऽसि । तत् अथ मां मनुष्यजगते गन्तुम् अनुमनुष्व । तत्र तां विवोढुम् उपगता भुवः परिवृढाः न विवदन्ते किम् ?

व्याख्या—(हे देवेन्द्र !) त्वं, वीक्षितः=दृष्टः, असि=वर्तसे । तत्=तस्मात्कारणात्, अन्यफलाऽभावादिति भावः । अथ=अनन्तरं, मां, मनुष्यजगते गन्तुं=मर्त्यलोकं गन्तुमिति भावः । अनुमनुष्व=अनुजानीहि । तत्र=मनुष्यजगति, भूलोक इति भावः । तां=दमयन्ती, विवोढं=परिणेतुम्, उपगताः=समागताः, भुवः=भूमेः, परिवृढाः=प्रभवः, भूपतय इत्यर्थः । न विवदन्ते किं=न कलहायिष्यन्ते किम् ? अपि तु सर्वं एव विवदिष्यन्त एवेति भावः ।

अनुवाद—(हे देवेन्द्र !) आपका दर्शन कर लिया । इस कारणसे अब मुझे भूलोकमें जानेके लिए आज्ञा दीजिए । भूलोकमें दमयन्तीसे विवाह करनेके लिए आये हुए राजालोग युद्ध तो नहीं कर रहे हैं ।

टिप्पणी—वीक्षितः=वि + ईक्ष + क्तः (कर्ममें) । मनुष्यजगते गन्तुं=मनुष्याणां जगत्, तस्मै, “गत्यर्थकर्मणि द्वितीयाचतुर्थ्यो चेष्टायामनध्वनि” इससे चतुर्थी । गन्तुं=गम् + तुमुन् । विवोढुं = वि + वह + तुमुन् । परिवृढाः=“प्रभुः परिवृढोऽधिपः” इत्यमरः । विवदन्ते=वि + वद् + लट् + ण, “भासनोपसम्भाषाज्ञानयत्नविमत्युपमन्त्रणेषु वदः” इस सूत्रसे विमतिमें आत्मनेपद । “वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा” इस सूत्रसे भविष्यत्कालमें लट् । दमयन्तीसे विवाह करनेके लिए राजाओका “मैं ही इनका योग्य हूँ” इस प्रकारसे विवाह होगा, यह भाव है ॥ ४२ ॥

इत्युदीर्यं स ययो मुनिर्यो स्वर्पति प्रतिनिवर्त्यं जवेन ।

वारितोऽप्यनुजगाम स यान्तं तं कियन्त्यपि पदान्यपराणि ॥ ४३ ॥

अन्वय — स मुनि इति उदीर्य स्वपति प्रतिनिवर्त्य जवेन उर्वो ययौ । स चारितोऽपि यान्त तम् अपि कियति पदानि अनुजगाम ।

व्याख्या — स = पूर्वोक्त, मुनि = नारद, इति = एव, पूर्वोक्तमिति भाव । उदीर्य = उक्त्वा, स्वपति = स्वर्गस्वामिनम्, इन्द्रम् । प्रतिनिवर्त्य = परावर्त्य, जवेन = वेगेन, उर्वो = भूमौ, ययौ = जगाम, स = स्वपति, इन्द्र । चारितोऽपि = निवर्तितोऽपि, यान्ति = गच्छन्त, स = नारदम्, अपराणि अपि = अयानि अपि, कियन्ति = कतिञ्चन, पदानि = स्थानानि, असीममिति भाव । अनुजगाम = अनुययौ ।

अनुवाद — मुनि नारद ऐसा कहकर इन्द्रको लौटाकर वेगसे मत्स्यलोककी ओर रवाना हुए । रोके जानेपर भी इन्द्रने जाते हुए नारदजीको पहुँचानेके लिए और कुछ पसोतक उनका अनुगमन किया ।

टिप्पणी — स्वपति = स्व पति, तम् (प० त०), “अहरादीना पत्यादिषु वा रेफ” इस वातिकसे विकल्पसे रेफ आदेश । प्रतिनिवर्त्य = प्रति + नि + हृत् + णिच् + क्त्वा (ल्यप्) । ययौ = या + लिट् + विप् (णल्) । चारित = वृज् + णिच् + क्त । यान्त = यातीति यान्, तम्, या + लट् (घटृ) + अम् । पदानि = “कालाऽऽवनोरत्यन्तसयोगे” इससे द्वितीया । अनुजगाम = अनु + गम् + लिट् ॥ ४३ ॥

पर्वतेन परिपीय गभीर नारदीयमुदित प्रतिनेदे ।

स्वस्य कश्चिदपि पर्वतपक्षच्छेदिनि स्वयमदशि न पक्ष ॥ ४४ ॥

अन्वय — पर्वतेन गभीर नारदीयम् उदित परिपीय प्रतिनेदे । पर्वतपक्षच्छेदिनि स्वस्य कश्चित् अपि पक्ष स्वय न अदशि ।

व्याख्या — पर्वतेन = तदाख्येन मुनिना पर्वतेन च, गभीर = गम्भीर, नारदीय = नारदसम्बन्धी, उदितम् = उद्यत, नारदवाक्यमिति भाव, परिपीय = पीत्वा, श्रुत्वेति भाव । प्रतिनेदे = प्रतिध्वने, अप्रतिपेक्षेन सदेव अनुकूलमिति भाव । पर्वते सन्निकृष्टे प्रतिनाद उचित इति तात्पर्यम् । स्वय कश्चिन्नोक्तवा नित्याह — स्वस्येति । पर्वतपक्षच्छेदिनि = अद्रिपक्षच्छेदके, इन्द्र इत्यर्थ । स्वस्य = आत्मन । कश्चित् अपि = कोऽपि, पक्ष = साध्य गच्छ, न अदशि = न दक्षित, पर्वतपक्षच्छेदित्वादिन्द्रस्याऽपि पर्वतेन स्वपक्षो न प्रकाशित इति ध्वनि ।

अनुवाद—पर्वत (मुनि) ने गम्भीर नारदके वाक्यको आदरसे सुनकर प्रतिध्वनि की (उसीका अनुमोदन किया) । पर्वतके पक्षको काटनेवाले इन्द्रमें पक्ष स्वयं नहीं दिखलाया ।

टिप्पणी—नारदीयं = नारदस्य इदं, तत्, नारद + छ (ईय) + अम् । उदितं = वद् + क्त + अम् । परिपीय = परि + पीड् + क्त्वा (ल्यप्) । प्रतिनेदे = प्रति + नद् + लिट् (कर्ममें) + त । पर्वतपक्षच्छेदिनि = पर्वतानां पक्षाः (प० त०), तान् छिनत्तीति तच्छेदः पर्वतपक्षच्छेदी, तस्मिन्, पर्वतपक्ष + छिद् + णिनि (उपपद०) + ङि । पक्षः = “पक्षः पार्श्वगस्तसाध्यसहायबलभित्ति-पु” इति वैजयन्ती । अदशि = दश् + णिच् + लुङ् (कर्ममें) + त । पर्वतके पंखोंको काटनेवाले इन्द्रमें पर्वत मुनिने अपना कुछ साध्य और पंख नहीं दिखलाया, यह तात्पर्य है ॥ ४४ ॥

पाणये वलरिपोरय भैमीशीतकोमलकरग्रहणाऽर्हम् ।

भेषजं चिरचिताऽशनिवासव्यापदामुपदिदेश रतीशः ॥ ४५ ॥

अन्वयः—अथ रतीशः वलरिपोः पाणये चिरचिताऽशनिवासव्यापदां भैमी-शीतकोमलकरग्रहणाऽर्हं भेषजम् उपदिदेश ।

व्याख्या—इन्द्रस्य भैम्यामनुरागं प्रतिपादयति—पाणय इति । अयं = नारदनिर्गमनाऽनन्तरं, रतीशः = कामः, वलरिपोः = बलाऽरातेः, इन्द्रस्येत्यर्थः । पाणये = कराय, चिरचिताऽशनिवासव्यापदां = बहुसमयसञ्चितवज्रवास-दाहविपत्तीनां, भैमीशीतकोमलकरग्रहणाऽर्हं = दमयन्तीशीतलमृदुलपाणिग्रह-योग्यं, भेषजम् = औषधम्, उपदिदेश = उपदिष्टवान् ।

अनुवाद—नारदजीके जानेके अनन्तर कामदेवने इन्द्रके हाथके लिए बहुत समयतक वज्रके निवाससे सञ्चित दाहरूप आपत्तियोगी दमयन्तीके शीतल और कोमल करके ग्रहरूप योग्य औषधका उपदेश किया ।

टिप्पणी—रतीशः = रतेरीशः (प० त०) । वलरिपोः = बलस्य रिपुः, तस्य (प० त०) । चिरचिताऽशनिवासव्यापदां = चिरं चिताः (सुप्पुपा०), अशनेर्वासः (प० त०), तेन व्यापदः (वृ० त०), चिरचिताश्च ता अशनिवासव्यापदः, तासाम् (क० घा०) । भैमीशीतकोमलकरग्रहणाऽर्हं = शीतदचाऽसौ कोमलः (क० घा०), शीतकोमलदचाऽसौ करः (क० घा०), भैम्याः शीतकोमलकरः (प० त०), तस्य ग्रहणं (प० त०), तदेव अर्हम्

(रूपक०), तद् । उपविदेश = उप + दिश् + लिट् + तिप् (णल) । इस पद्यमे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है ॥ ४५ ॥

नाकलोकभियजो सुपमा या पुष्पचापमपि चुम्बति संव ।

वेदि तादृशमभिपज्यदसौ तद्द्वारसङ्क्रमितवैद्यकविद्य ॥ ४६ ॥

अन्वय — नाकलोकभियजो या सुपमा, सा एव पुष्पचाप चुम्बति । असौ तद्द्वारसङ्क्रमितवैद्यकविद्य (अत एव) तादृक् (सन्) अभिपज्यत् (इति) वेदि ।

व्याख्या — ननु कामदेवस्य कुतो वैद्यविद्येति प्रतिपादयति — नाकलोकभियजोरिति । नाकलोकभियजो = स्वर्गवैद्ययो, अश्विनीकुमारयो रित्यर्थं । या, सुपमा = परमशोभा, सा एव = सुपमा एव, पुष्पचापम् अपि = कामदेवम् अपि, चुम्बति = स्पृशति । असौ = पुष्पचाप, कामदेव । तद्द्वारसङ्क्रमितवैद्यकविद्य = सुपमाद्वारसङ्क्रमितभेषज्य, अत एव तादृक् = नाकलोकभियक्, स्ववैद्य सन्नित्यय । अभिपज्यत् = चिकित्सितवान्, इति वेदि = जानामि, वाक्यार्थं कम ।

अनुवाद — स्वर्गके वैद्य दो अश्विनीकुमारोकी ओ उत्तम शोभा है, वही शोभा कामदेवको भी स्पर्श करती है । उमी उत्तम शोभाके द्वारसे सक्रांत आयुर्वेदविद्याको प्राप्त कर स्वर्गके वैद्यके सदृश होते हुए कामदेवने इन्द्रकी चिकित्सा की, मैं ऐसा जानता हूँ ।

टिप्पणी — नाकलोकभियजो = नाकश्चाऽसौ लोक (क० धा०), तस्य भियजो, तयो (य० त०) । पुष्पचाप = पुष्पाणि चापो यस्य स, तम् (बहु०) । चुम्बति = चुबि + लट् + तिप् । तद्द्वारसङ्क्रमितवैद्यकविद्य = सा एव द्वार (रूपक०), तेन सङ्क्रमिता (तृ० त०) । वैद्यस्य कम वैद्यकम्, "वैद्य" शब्दसे "योपधाद् गुरूपोत्तमाद् कुब्" इस सूत्रसे कुब् (अक) प्रत्यय, वैद्यकम् एव विद्या (रूपक०), तद्द्वारसङ्क्रमिता वैद्यकविद्या यस्मिन् स (बहु०) । अभिपज्यत् = "भियज् चिकित्सायाम्" इस कण्वादि धातुसे "कण्वादिभ्यो यक्" इससे यक् प्रत्यय होकर लङ् + तिप् । वेदि = विद् + लट् + मिप् । यह पद उत्प्रेक्षाद्योतक है ॥ ४६ ॥

मानुषीमनुसरत्यथ पत्यो खवभावमवलम्ब्य मधोनी ।

खण्डित निजमसूत्रयदुब्धेर्मानमाननसरोरुहृत्या ॥ ४७ ॥

अन्वयः—अथ मधोनी पत्यो खर्वभावम् अवलम्ब्य मानुषीम् अनुसरति (सति) आननसरोरुहनत्या उच्चैः निजं मानं खण्डितम् असूचयत् ।

व्याख्या—अथ=इन्द्रस्य भैमीरागाऽनन्तरं, मधोनी=इन्द्राणी, पत्यो=स्वामिनि, इन्द्रे । खर्वभावं=नीचत्वम्, अवलम्ब्य=स्वीकृत्य, मानुषीं=मानुषस्त्रियं, भैमीम् । अनुसरति=अनुवर्तमाने सति । आननसरोरुहनत्या=मुखकमलमनेन, चिन्तयेति शेषः । उच्चैः=उन्नतं, निजं=स्वकीयं, मानम्=अहङ्कारं, खण्डितं=भग्नम्, असूचयत्=सूचितवती ।

अनुवाद—तव नीचभावका आश्रय कर पतिके मानुषी दमयन्तीका अनुसरण करनेपर इन्द्राणीने मुखकमलको झुकाकर उन्नत अपने अहङ्कारके खण्डित होनेकी सूचना की

टिप्पणी—मधोनी=मधोनः स्त्री, मधवन् शब्दसे “पुंयोगादाख्यायाम्” इस सूत्रसे ङीप् और “इवयुवमधोनामतद्धिते” इससे सम्प्रसारण (उ) होकर गुण । खर्वभावं=खर्वस्य भावः, तम् (प० त०) । मानुषीं=मानुष शब्दसे “जातेरस्त्रीविषयादयोपधात्” इससे जातिवाचक होनेसे ङीप् । अनुसरति=अनु + सृ + लट् (शतृ) + ङि । आननसरोरुहनत्या=आननम् एव सरोरुहं (रूपक०), तस्य नतिः, तया (प० त०) । असूचयत्=सूच + णिच् + लङ् + तिप् । इन्द्राणीने मुखको झुकानेसे ही अपनी विरक्तिकी सूचना दी । गम्भीर नायिका होनेसे वचनसे कुछ नहीं कहा, यह भाव है, रूपक अलङ्कार है ॥ ४७ ॥

यो मधोनि दिवमुच्चरमाणे रम्भया मलिनिमाऽलमलम्भि ।

वर्ण एव स खलूज्ज्वलमत्याः शान्तमन्तरमभापत भङ्ग्या ॥ ४८ ॥

अन्वयः—मधोनि दिवम् उच्चरमाणे (सति) रम्भया यो मलिनिमा अलम् अलम्भि स वर्ण एव अस्या अन्तरम् उज्ज्वलं सत् भङ्ग्या शान्तम् अभापत खलु ।

व्याख्या—अन्यासामपि कासाश्विदप्सरसामीर्ष्याऽनुभावानाह—यो मधोनीति । मधोनि=इन्द्रे, दिवम्=आकाशम्, उच्चरमाणे=उत्पतति सति, रम्भया = कयाचिदप्सरसा, यः, मलिनिमा = मलिनत्वम्, अलम्=अत्यन्तम्, अलम्भि=प्राप्तः, सः=पूर्वोक्तः, वर्ण एव=मलिनिमा एव, अस्याः=रम्भायाः । अन्तरम्=अन्तःकरणम्, उज्ज्वलं = रोपात्प्रज्वलितं

सत्, भङ्गपा = कयाचिद्रीत्या, भवितव्यताप्राबल्यघियेत्यर्थे । शात = शमित, निर्वाणमिति भाव, अभाषत = भाषितवान्, असूचयदिति भाव, खलु = निश्चयेन ।

अनुवाद—इन्द्रके स्वर्गको छोड़कर जानेपर रम्माने जो मालिन्यको अत्यन्त ही प्राप्त किया, उम (मालिन्य) ने ही उनका अन्त करण क्रोधसे प्रज्वलित होकर किसी रीतिसे बुत गया है, ऐसी सूचना दी ।

टिप्पणी—उच्चरमाणे = उच्चरते इति उच्चरमाण, तस्मिन्, उद् + चर + लट् (शानच्) + हि, "उदञ्जर सकमकात्" इस सूत्रसे आत्मनेपद । मलिनिमा = मलिनस्य, भाव, मलिन शब्दसे "पृथ्वादिभ्य इमनिञ्वा" इस सूत्रसे इमनिच् प्रत्यय । अलम्बि = लम् + लुट् (कर्मणि) + त, "विभाषा विष्णुमुलो" इस सूत्रसे विकल्पसे नुम् आगम, नुम्के न होनेपर 'अलाभि' ऐसा रूप बनता है । शात = शम् + क्त + भु "वा दातशान्तपूषदस्त्वष्टच्छत्रशप्ता" इससे वैकल्पिक निपातन, दूसरे पक्षमे 'शमितम्' ऐसा रूप बनता है । अभाषत = भाष + लङ् + त । मालिन्यने रम्माने अन्त करणको बुते हुए अलातके समान मलिन अज्ञाया, यह तात्पर्य है । बाहरकी विवर्णताका मूल अन्त करणकी विवर्णता है, यह भाव है । इस पद्यमे भाषोदय अलङ्कार है ॥ ४८ ॥

जीवितेन कृतमप्सरसां तत्प्राणमुक्तिरिह युक्तिमती न ।

इत्यप्यप्सरसाधि घृताक्ष्या दीर्घनि श्वसितनिर्गमनेन ॥ ४९ ॥

अर्थ—“अप्सरसां न जीवितेन कृत, तद् इह प्राणमुक्ति, युक्तिमती” इति घृताक्ष्या दीर्घनि श्वसितनिर्गमनेन अनक्षरम् अवाधि ।

व्याख्या—अप्सरसां = स्वर्गाऽङ्गनाना, न = अस्माक, जीवितेन = जीवनेन, कृतम् = अलम्, जीवितेन साध्य नाऽस्तीति भाव । तद् = तस्मात्कारणात्, इह = अस्मिन्समये, प्राणमुक्ति = प्राणत्याग एव, युक्तिमती = युक्ता, इति = एवम्, घृताक्ष्या = तदाक्ष्या कयाचिदप्सरसा, दीर्घनि श्वसितनिर्गमनेन = दीर्घनि श्वासनिष्क्रमणेन, अनक्षरम् = अशब्दप्रयोग यथा तथा, अवाधि = उक्तम् इव ।

अनुवाद—“हम अप्सराओंको जीवनसे कुछ प्रयोजन नहीं है, इससे यहाँपर प्राण छोड़ना ही उचित है” इस बातको घृताक्षी नामकी अप्सराने दीर्घनि श्वास छोड़नेसे शब्दप्रयोगके बिना ही मानो सूचित किया ।

टिप्पणी—जीवितेन = “कृतम्”के योग से “गम्यमानाऽपि क्रिया कारक-

विभक्तौ प्रयोजिका” इस नियमसे तृतीया । प्राणमुक्तिः=प्राणानां मुक्तिः (प० त०) । युक्तिमती=युक्ति + मतुप् + डीप् + सु । दीर्घनिःश्वसित-निर्गमनेन=दीर्घं च निःश्वसितं (क० घा०), तस्य निर्गमनं, तेन (प० त०) । अनक्षरम्=अविद्यमाना अक्षरा यस्मिन् (कर्मणि तद्यथा तथा) (नञ्वहु०) । अवाचि=वच् + लुङ् (कर्ममें) + त । इस पद्यमें व्यञ्जक इव आदि शब्दका प्रयोग न होनेसे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है ॥ ४९ ॥

साधु नः पतनमेवमितः स्यादित्यभण्यत तिलोत्तमयाऽपि ।

चामरस्य पतनेन कराऽञ्जात्तद्विलोलनवलद्भुजनालात् ॥ ५० ॥

अन्वयः—तिलोत्तमया अपि तद्विलोलनवलद्भुजनालात् कराऽञ्जात् चामरस्य पतनेन, एवं नः अपि इतः पतनम् एव साधु, स्यात् इति अभण्यत (इव) ।

व्याख्या—तिलोत्तमया अपि=तदाख्यया कयाचिदप्सरसा अपि, तद्विलोलनवलद्भुजनालात्=चमरान्दोलनचलद्वाहुनालात्, कराऽञ्जात्=पाणिकमलात्, चामरस्य=प्रकीर्णकस्य, पतनेन=पातेन, एवम्=इत्थं, चामरवदेवेति भावः । नः अपि=अस्माकम् अपि, इतः=अस्मात्, स्वर्गादित्यर्थः । पतनम् एव=पात एव, साधु=समीचीनं, स्यात्=भवेत्, इति=एवम्, अभण्यत=भणितम् (इव) ।

अनुवाद—तिलोत्तमाने भी चामरके आन्दोलनसे चञ्चल बाहुनालवाले पाणिकमलसे चामरके गिरनेसे “इसी तरह हम लोगोंका भी स्वर्गसे पतन ही अच्छा होगा” मानों इस बातको सूचित किया ।

टिप्पणी—तद्विलोलनवलद्भुजनालात्=तस्य (चामरस्य) विलोलनम् (प० त०), वलन् भुज एव नालो यस्य तत् (बहु०), तद्विलोलनेन वलद्भुजनालं, तस्मात् (तृ० त०) । कराऽञ्जात्=कर एव अञ्जं, तस्मात् (रूपक०) । अभण्यत=भण + लृट् (कर्ममें) + त । इस पद्यमें भी व्यञ्जक शब्दके अभावसे पूर्व पद्यके समान प्रतीयमानोत्प्रेक्षा है ॥ ५० ॥

मेनका मनसि तापमुदीतं यत्पिघित्सुरकरोदवहित्याम् ।

तत्स्फुटं निजहृदः पुटपाके पङ्कलिसिमसृजद् वहिरुत्थाम् ॥ ५१ ॥

अन्वयः—मेनका मनसि उदीतं तापं पिघित्मुः (सती) यत् अवहित्याम् अकरोत् तत् (एव) निजहृदः पुटपाके वहिः उत्थां पङ्कलिसि स्फुटम् असृजत् ।

व्याख्या—मेनका=तदाख्या काचिदप्सरा, मनसि=हृदये, उदीतम्=उत्पन्न, ताप=सतापम् आधिमिति भाव । पिष्टिषु=पिष्टातु-मिच्छु सती, यत् अवहित्याम्=आकारगुप्तिम्, अकरोत्=कृतवती, तद्=आकारगोपनम् इव । निजहृद=स्वमनस, पुटपाके=गूढपाके, बहि=बहिर्भागे, उत्थाम्=उत्थिता, बाह्यमित्यर्थ । पङ्कलिप्ति=कदमलेप, स्फुट=व्यक्तम् अमृजत्=अकरोत् ।

अनुवाद—मेनका नामकी अप्सराने मनमें उत्पन्न ताप (आधि) को आवरण करनेकी इच्छा करती हुई जो आकारगोपन किया, उसीको मानों अपने हृदयके पुटपाक (गूढपाक) में बाहर पङ्कलेप कर दिया ।

टिप्पणी—पिष्टिषु=अपिष्टातुम् इच्छु, अपि + धा + सन् + ड । भागुरिके मनसे 'अ'का लोप । निजहृद=निज च तत् हृत्, तस्य (क० धा०) । पुटपाके=पुटे (लोहादिमयोपघपाकपात्रे) पाक (पचनम्), तस्मिन् (स० त०) । लोहा या मिट्टीके पात्रमें औषध रखकर उसका मुँह बन्द कर आगमें डाल दिया जाता है, उसे "पुटपाक" कहते हैं । उत्थाम्=उत्तिष्ठतीति उत्था, ताम् उद् + स्था + क (कर्त्ता) + टाप + अम् । पङ्कलिप्ति=पङ्ककेन लिप्ति, ताम् (तृ० त०) । अमृजत्=मृज + लङ् + तिप् । पुटपाकमें बाहर पङ्कका लेप और भीतर पकाये गये द्रव्यके समान जबर्दस्तीसे किया गया आकार गोपन, गोपनीय भीतरी तापका अञ्जक हुआ, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें उत्प्रेसा अलकार है ॥ ५१ ॥

उर्वशी गुणवशीकृतविश्वा तत्क्षणस्तिमितभावनिभेन ।

शक्रसौहृदसमापनसीम्नि स्तम्भकार्यमपुपदपुपेव ॥ ५२ ॥

अन्वय—गुणवशीकृतविश्वा उर्वशी तत्क्षणस्तिमितभावनिभेन अपुपा एव शक्रसौहृदसमापनसीम्नि स्तम्भकार्यम् अपुपत् ।

व्याख्या—गुणवशीकृतविश्वा=सौन्दर्यादिरञ्जितलोका, उर्वशी=तदाख्या देवाऽङ्गना, तत्क्षणस्तिमितभावनिभेन=तत्समयनिश्चलत्वव्याजेन, अपुपा एव=शरीरेण एव, शक्रसौहृदसमापनसीम्नि=इन्द्रसौहृदसमाप्तिस्थाने, स्तम्भकार्यं=जाडघकृत्य, स्थूणाकृत्य च, अपुपत्=पुष्टवती, आपितवतीति भाव ।

अनुवाद—सौन्दर्य आदि गुणोंसे लोकको वशमें करनेवाली उर्वशी नामकी अप्सराने उस समय निश्चलत्वके बहाने शरीरसे ही इन्द्रके सौहार्दकी

समाप्तिकीं सोमामें स्तम्भ (निश्चलता वा खम्बा) के कार्यका ज्ञापन किया ।

टिप्पणी—गुणवशीकृतविश्वा = वशीकृतं विश्वं यया सा (बहु०), गुणैः वशीकृतविश्वा (तृ० त०) । तत्क्षणस्तिमितभावनिभेन = स चाऽसौ क्षणः (क० घा०), स्तिमितश्चाऽसौ भावः (क० घा०), तत्क्षणं स्तिमित-भाव, “अत्यन्तसंयोगे च” इससे द्वितीयातत्पुरुष । “स्तिमितभाव” कहनेसे अङ्गोकी निष्क्रियता, स्तम्भ नामक सात्त्विक भाव जाना जाता है । तत्क्षण-स्तिमितभावस्य निभः, तेन (प० त०) । “मिपं निभं च निदिष्टम्” इति ह्यायुधः । शक्रसौहृदसमापनसीम्नि = शोभनं हृदयं यस्य स सुहृदयः (बहु०), सुहृदयस्य भावः सौहृदं, सुहृदय शब्दसे “हायनाऽन्तयुवादिभ्योऽण्” इस सूत्रसे अण् प्रत्यय होनेपर “हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेपु” इससे हृदयको ‘हृद्’ आदेश और आदिवृद्धि । “सुहृद्” शब्दसे अण् प्रत्यय होनेपर “हृद्भग-सिन्ध्वन्ते०” इत्यादिसे उभयपद वृद्धि होकर ‘सौहार्दं’ ऐसा रूप बनता है । अत एव आचार्य वामनने लिखा है—“सौहृददौहृदशब्दावणि ह्रस्वावात्” । शक्रस्य सौहृदं (प० त०), समापनस्य सीमा (प० त०), शक्रसौहृदस्य समापनसीमा, तस्याम् (प० त०) । स्तम्भकार्यं = स्तम्भस्य कार्यं, तत् (प० त०) । “स्तम्भः स्यूणाजडत्वयोः” इति विश्वः । अपुपत् = पुप + लुङ् + च्लि (अङ्) + तिप् ॥ ५२ ॥

काऽपि कामपि वभाण बुभुत्सुं शृण्वति त्रिदशभर्तारि किञ्चित् ।

“एष कश्यपसुतामभिगन्ता पश्य कश्यपसुतः शतयज्ञः” ॥ ५३ ॥

अन्वयः—काऽपि बुभुत्सुं काम् अपि त्रिदशभर्तारि शृण्वति (सति) “कश्यपसुतः शतयज्ञ एषः कश्यपसुताम् अभिगन्ता पश्य” इति किञ्चित् वभाण ।

व्याख्या—अथ कस्याश्चिद्देवाऽङ्गनाया वाक्यमाह—काऽपीति । काऽपि = देवाऽङ्गना, बुभुत्सुं = जिज्ञानुम्, इन्द्रजिगमिपितदेशमिति शेषः, काम् अपि = देवाऽङ्गनां, त्रिदशभर्तारि = देवप्रभो, इन्द्र इत्यर्थः । शृण्वति = आकर्णयति सति, कश्यपसुतः = कश्यपपुत्रः, शतयज्ञः = शतयज्ञाऽनुष्ठाता, एषः = इन्द्रः, कश्यपसुतां = काश्यपी क्षितिम्, अभिगन्ता = अभिगमिष्यति, पश्य = विलोकय, स्वर्गं विहाय मर्त्यलोकं गच्छतीति आश्रयं विलोकयेत्यर्थः, स्वयं

कश्यपसुत कश्यपसुता भगिनीमेव गच्छतीत्याश्चर्यं व्यज्यते । इति = इत्य,
किञ्चित् = किमपि, वाक्यमित्यर्थं, वभाष = जगाद ।

अनुवाद—किसी अप्सराने इन्द्रके जानेके लिए अभीष्ट देशकी जाननेकी
इच्छा करनेवाली किसी अप्सरासे इन्द्रको सुनाकर—“कश्यपके पुत्र सौ यज्ञों
को करनेवाले ये (इन्द्र) कश्यपकी पुत्री (पृथ्वी अथवा अपनी बहिन) का
अभिगमन करनेवाले हैं देखो ।” ऐसा कुछ वाक्य कहा ।

टिप्पणी—सुभ्रासु = बोद्धुम् इच्छु सुभ्रासु, ताम्, बुध + सन् + उ +
अम् । त्रिवशभतरि = त्रिवशना भर्ता, तस्मिन् (प० त०), शृण्वति = श्रु +
लट् (शतृ) + ङि । कश्यपसुत = कश्यपस्य सुत (प० त०) । शतयज्ञ =
शत यज्ञा यस्य स (बहु०) । “शतमग्न्यु” ऐसे पाठांतरमे भी शत मन्त्रो
यस्य स (बहु०) । “मयु क्रोधे क्रतो दैवे” इति विश्व । कश्यपसुता =
कश्यपस्य सुता, ताम् (प० त०) । अभिगता = अभि + गम् + लुट् + तिप् ।
ये इन्द्र स्वयम् कश्यपसुत होकर कश्यपसुता भगिनीमे मयन करते हैं, ऐसा अर्थ
व्यङ्ग्य होता है ॥ ५३ ॥

आलिमात्मसुभगत्वसगर्वा काऽपि शृण्वति मघोनि बभाषे ।

“वीक्षणेऽपि सघृणाऽपि नृणां किं यासि न त्वमपि सार्धगुणेन ?” ॥५४॥

अन्वय — आत्मसुभगत्वसगर्वा काऽपि मघोनि शृण्वति (सति एव) आलि
बभाष—“घृणा वीक्षणे अपि सघृणा असि त्वम् अपि सार्धगुणेन न यासि
किम् ?

व्याख्या—आत्मसुभगत्वसगर्वा = स्वसौभाग्यगर्ववती, सुभगमानिनीति
भाव । काऽपि = काश्चिद्देवाऽङ्गना, मघोनि = इन्द्रे, शृण्वति = आकर्णयति
सत्येव, आलि = काश्चित्सखी, बभाषे = जगाद, घृणा = मनुष्याणां, वीक्षणे
अपि = दर्शने अपि, सङ्गतो किमुतेति शेष । सघृणा = जुगुप्सायुक्ता, असि =
विद्यसे, सा त्वम् अपि, सार्धगुणेन = सङ्गधर्मेण, न यासि किं = न गच्छसि
किम् ? गताऽनुगतिकन्यायेनेति भाव ।

अनुवाद—अपने सौभाग्यसे गव करनेवाली किसी अप्सराने इन्द्रको
सुनाकर अपनी सखीको कहा—“तुम मनुष्योंको देखनेमे भी घृणा करती हो,
वैसी तुम भी समूहके धर्मेसे (भेदियाघसानके न्यायसे) नहीं जाओगी क्या ?

टिप्पणी—आत्मसुभगत्वसगर्वा = सुभगस्य भाव, सुभग + त्व, गर्वेण
सहिता सगर्वा (तुल्ययोगबहु०), आत्मन सुभगत्व (प० त०), तेन सगर्वा

(तृ० त०) । मघोनि शृण्वति = “पण्ठी चाज्ञादरे” इस सूत्रमें ‘च’के पाठसे अनादरमें सप्तमी । वभाषे = भाष + लिट् + त । सघृणा = घृणया + सहिता (तुल्ययोगवद्) । सार्थगुणेन = सार्थस्य गुणः, तेन (प० त०) । “सङ्घसाथी तु जन्तुभिः” इत्यमरः ॥ ५४ ॥

अन्वयुद्युतिपयःपितृनाथास्तं मुदाऽथ हरितां कमितारः ।

वर्त्म कर्पंतु पुरः परमेकस्तद्गताऽनुगतिको महाऽर्घः ॥ ५५ ॥

अन्वयः—अथ हरितां कमितारः द्युतिपयःपितृनाथाः, तं मुदा अन्वयुः । (तथाहि) एकः परं पुरो वर्त्म कर्पंतु, तद्गताऽनुगतिको महाऽर्घो न ।

व्याख्या—अथ = इन्द्रप्रयाणाऽनन्तरं, हरितां = दिशां, कमितारः = कामुकाः, दिक्पाला इति भावः । द्युतिपयःपितृनाथाः = अग्निवरुणयमाः, तम् = इन्द्रं, मुदा = हर्षेण, भौमिदर्शनाऽभिलाषजनितेनेति शेषः । अन्वयुः = अनुयाताः । उक्तमर्थमर्थान्तरन्यासेन द्रढयति—वर्तमेति । तथा हि, एकः परम् = एकजन एव, पुरः = प्रथमतः, वर्त्म = मार्गं, कर्पंतु = करोतु, तद्गताऽनुगतिकः = तद्गमनाऽनुगमकारी, महाऽर्घः = महामूल्यः, दुर्लभ इति भावः, न = नो भवतु, अग्र एव दुर्लभस्तदनुमारिणः सुलभा इति भावः ।

अनुवाद—इन्द्रकी यात्राके अनन्तर दिक्पाल, अग्नि, वरुण और यम इन-लोगोंने उन (इन्द्र)का हर्षसे अनुगमन किया, क्योंकि एक व्यक्ति पहले मार्ग बना दे तो उसके पीछे चलनेवाले दुर्लभ नहीं होते हैं ।

टिप्पणी—हरितां = “दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरितश्च ताः” इत्यमरः । कमितारः = कम् + तृच् + जस् । द्युतिपयःपितृनाथाः = द्युतिश्च पयश्च पितरश्च (द्वन्द्वः), तेषां नाथाः (प० त०), द्युतिनाथ = तेजके स्वामी अग्नि, पयोनाथ = जलके स्वामी वरुण और पितृनाथ = पितरोंके स्वामी यम, यह तात्पर्य है । अन्वयुः = अनु + या + लट् + झि, “लटः शाकटायनस्यैव” । इस सूत्रसे ‘झि’के स्थानमें जुस् आदेश । तद्गताऽनुगतिकः = तस्य (मार्गकर्तुः) गतं (गमनम्) (प० त०), तद्गते अनुगतियस्य सः (व्यधिकरणवद्) । “शेषाद्विभाषा” इस सूत्रसे समासान्त कप् । महाऽर्घः = महान् अर्घः (मूल्यम्) यस्य सः (वद्) । इस पद्यमें अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ ५५ ॥

प्रेषिताः पृथग्यो दमयन्त्यं चित्तचौर्यंचतुरा निजद्वत्यः ।

तद्गुरं प्रति च तैरुपहाराः सूर्यसौर्यकपटेन निगूढाः ॥ ५६ ॥

अन्वय —अथो तै चित्तचौर्यचतुरा निजदूत्यो दमयन्त्यै पृथक् प्रेषिता , तद्गुरु च प्रति सख्यसौख्यकपटेन निगूढा उपहारा प्रेषिता ।

उपास्या —अथो = अनन्तर, तै = इन्द्रादिभिर्देवै, चित्तचौर्यचतुरा = चित्ता-
ऽऽकर्षणनिपुणा, दमयन्त्या इति शेष । निजदूत्य = स्वसंदेशहरा स्त्रिय,
दमयन्त्यै = भैरव्यर्थ, पृथक् = प्रत्येक, प्रेषिता = प्रहिता, तद्गुरु च प्रति =
दमयन्तीपितर (भीमम्) च प्रति, सख्यसौख्यकपटेन = मैत्रीमुखव्याजेन,
निगूढा = गुप्ता, उपहारा = उपायनानि, प्रेषिता = प्रहिता ।

अनुवाद —अनन्तर इन्द्र आदि देवताओंने चित्तको आकर्षण करनेमें निपुण
अपनी दूतियोंको दमयन्तीके लिए और उनके पिता महाराज भीमको मित्रताके
सुखके बहानेसे गुप्त उपहारोंको पृथक् पृथक् भेजा ।

टिप्पणी —चित्तचौर्यचतुरा = चित्तस्य चौर्य (प० त०), तस्मिन् चतुरा
(स० त०) । निजदूत्य = निजस्य दूत्य (प० त०) । दमयन्त्यै = त्रिया-
ग्रहणमे चतुर्थी । प्रेषिता = प्र + ह्य + क्त (कर्मणि) + जस् । तद्गुरु =
तस्या गुरु, तम् (प० त०) । सख्यसौख्यकपटेन = सख्यस्य सौख्य (प० त०),
तस्य कपट, तेन (प० त०) । “मख्य०” ऐसे पाठमें सख्यस्य = युद्धस्य । युद्ध-
में वीरतासे सुख होनेके बहानेसे यह अर्थ है । निगूढा = नि + गूढ + क्त +
जस् ॥ ५६ ॥

चित्रमत्र विबुधैरपि यतै स्वविहाय वत ? भूस्तुसन्ने ।

दीर्घं काचिदयथाऽस्ति निरुद्धा, सैव सा चरति यत्र हि चित्तम् ॥ ५७ ॥

अन्वय —विबुधै अपि तै यत् स्व विहाय भू अनुसन्ने, वत । अत्र
चित्रम् ? अथवा सा धी काचित् निरुद्धा न अस्ति । यत्र चित्त चरति सा एव
धी हि ।

उपास्या —विबुधै अपि = देवै, विद्वद्भि अपि, तै = इन्द्रादिभि, यत्
स्व = स्वर्ग, विहाय = त्यक्त्वा, भू = भूलोक, अनुसन्ने = अनुसृता, वत =
छेदे । अत्र = अस्मिन् विषये, चित्रम् = आश्चर्यम् ? न चित्रमिति भाव, अथवा =
यद्वा, सा = प्रसिद्धा, धी = स्वर्ग, काचित् = काऽपि, निरुद्धा = प्रख्याता,
न अस्ति = नो विद्यते, किंतु यत्र = यस्या, चित्त = चेत, चरति = रमते,
सा एव, धी = स्वर्ग, हि = निश्चयेन ।

अनुवाद —देवता अथवा विद्वान् होकर भी इन्द्र आदि दिक्पालोंने जो
स्वर्गको छोड़कर भूलोकका अनुसरण किया, छेद है । इसमें क्या आश्चर्य है ?

(नहीं), अथवा वह स्वर्ग कोई प्रख्यात पदार्थ नहीं है, जहाँ पर चित्त रम जाय, वही स्वर्ग है ।

टिप्पणी—स्वः=यह अव्यय है । विहाय=वि + हा + क्त्वा (ल्यप्) । अनुसले=अनु + सृ + लिट् (कर्ममें) + त । निरूढा=नि + रूह + क्त + टाप् ॥ ५७ ॥

शीघ्रलङ्घितपथं रथवाहैर्लम्बिता भुवममी सुरसाराः ।

वक्रितोन्नमितकन्धरवन्धाः शुश्रुवुर्ध्वनितमध्वनि दूरम् ॥ ५८ ॥

अन्वयः—शीघ्रलङ्घितपथैः रथवाहैः भुवं लम्बिता अमी सुरसाराः वक्रितोन्नमितकन्धरवन्धाः (सन्तः) अध्वनि दूरं ध्वनितं शुश्रुवुः ।

व्याख्या—शीघ्रलङ्घितपथैः=सत्त्वरऽतिक्रान्तमार्गैः, रथवाहैः=स्यन्दनाऽश्वैः, भुवं=भूलोकं, लम्बिताः=प्रापिताः, अमी=एते, सुरसाराः=देवश्रेष्ठाः, इन्द्रादय इति भावः । वक्रितोन्नमितकन्धरवन्धाः=वक्त्रीकृतोर्ध्वीकृतग्रीवकाय-संस्थानविशेषाः (सन्तः), अध्वनि=मार्गं, दूरं=विप्रकृष्टदेशोद्भवं, ध्वनितं=ध्वनिं, शुश्रुवुः=श्रुतवन्तः ।

अनुवाद—शीघ्र मार्गको लङ्घन करनेवाले रथके घोड़ोंसे धरतीमें पहुँचाये गये इन्द्र आदि श्रेष्ठ देवताओंने ग्रीवाको टेढ़ा और ऊँचा करके मार्गमें दूर प्रदेशसे उत्पन्न शब्दको सुना ।

टिप्पणी—शीघ्रलङ्घितपथैः=लङ्घितः पन्था यैस्तैः लङ्घितपथाः (बहु०), शीघ्रलङ्घितपथाः, तैः (सुप्सुपा०) । रथवाहैः=रथस्य वाहाः, तैः (प० त०) । लम्बिताः=लभ् + णिच् + क्त + जस् । सुरसाराः=सुराणां साराः (प० त०) । वक्रितोन्नमितकन्धरवन्धाः=वक्रिता चाऽसौ उन्नमिता (क० घा०), सा कन्धरा, यस्मिन् (बहु०) । वक्रितोन्नमितकन्धरः वन्धः (शरीरसंस्थानविशेषः) येषां ते (बहु०) । शुश्रुवुः=श्रु + लिट् + लि (उम्) ॥ ५८ ॥

किं घनस्य जलधेरथवेवं नैव संशयितुमप्यलमन्त ।

स्यन्दनं परमदूरमपश्यन्निःस्वनश्रुतिसहोपनतं ते ॥ ५९ ॥

अन्वयः—ते किं घनस्य ध्वनितम् ? अथवा जलधेः ध्वनितम् ? एवं संशयितुम् अपि नैव अलमन्त, (किन्तु) निःस्वनश्रुतिसहोपनतम् अदूरं स्यन्दनं परम् अपश्यन् ।

व्याख्या—ते=देवाः, किं, घनस्य=मेघस्य, ध्वनितं=ध्वनिः, अथवा=यदा, किं, जलधेः=समुद्रस्य, ध्वनितं=ध्वनिः, एवम्=इत्थं, संशयितुम्

अपि = सन्देह कर्तुम् अपि, नैव, अलभन्त = प्राप्तवन्त, किं पुननिश्चेतुमिति शेष, किन्तु नि स्वनश्रुतिसहोपनत = शब्दश्रवणकालप्राप्तम्, अदूरम् = आसन्न, म्यन्दन पर = रथम् एव, अपश्यन् = दृष्टवन्त । एतेन रथवेग सूच्यते ।

अनुवाद—देवताओंने 'क्या यह मेघका शब्द है ? वा समुद्रका शब्द है ?' ऐसी शङ्का भी नहीं कर पाई थी, किन्तु शब्द सुननेने साथ ही प्राप्त निकटवर्ती रथको ही देख लिया ।

टिप्पणी—जलधे = जल + धा + कि + क्त्स् । अलभन्त = (डु) लभ् + लङ् + क्त । नि स्वनश्रुतिसहोपनत = नि स्वनस्य श्रुति (प० त०), तथा सहोपनत, तम् (तृ० त०) । अपश्यन् = दृश् + लृट् + क्त । इस पद्यमे सन्देह और सहोक्ति दो अलङ्कारोकी ससृष्टि है ॥ ५९ ॥

सूतविश्रमदकौतुकिभाव भावबोधचतुर तुरगाणाम् ।

तत्र नेत्रजनुष फलमेते नैपथ्य बुबुधिरे विबुधेन्द्रा ॥ ६० ॥

अन्वय—एते विबुधेन्द्रा तत्र सूतविश्रमदकौतुकिभाव तुरगाणा भाव बोधचतुर नेत्रजनुष फल नैपथ्य बुबुधिरे ।

व्याख्या—एते = हमे, विबुधेन्द्रा = देवश्रेष्ठा, इन्द्रादय इत्यर्थ । तत्र = तस्मिन् रथे । सूतविश्रमदकौतुकिभाव = सारयिविधान्तिप्रदविनोदित्व, तुरगाणाम् = अस्वाना, भावबोधचतुरम् = अभिप्रायज्ञाननिपुण, नेत्रजनुष = नयनजन्मन, फल = फलरूप, नैपथ्य = नल, बुबुधिरे = ज्ञातवन्त ।

अनुवाद—इन श्रेष्ठ देवोंने उस रथमे सारयिको विश्राम देनेवाले कौतुक-से युक्त, धोड़ोके अभिप्रायको जाननेमे निपुण और नेत्रोकी उत्पत्तिक फलरूप नलको जाना (देख लिया) ।

टिप्पणी—विबुधेन्द्रा = विबुधानाम् इन्द्रा (प० त०) । सूतविश्रमद-कौतुकिभाव = विश्रम ददातीति विश्रमद, विश्रम + दा + क (उपपद०), सूतस्य विश्रमद (प० त०), कौतुकम् अस्याऽस्तीति कौतुकी, (कौतुक + इनि + सु), कौतुकिनो भाव (प० त०), सूतविश्रमद कौतुकिभावो यस्य स, तम् (बहु०) । विनोदसे रथको स्वयं हँसनेवाले, यह तात्पर्य है । भाव-बोधचतुर = भावस्य बोध (प० त०), तस्मिन् चतुर, तम् (स० त०) । नेत्रजनुष = नेत्रयोजन, तस्य (प० त०) । नैपथ्य = निपथानाम् अथ, तम् निपथ + अण् + अम् । बुबुधिरे = बुध + लिट् + क्त ॥ ६० ॥

धीश्वर तस्य वरुणस्तरुणत्वं यद् वभार निबिड जडभूयम् ।

नोचिती जडपते विमु साऽस्य प्राज्यविस्मयरसस्तिमितस्य ॥ ६१ ॥

अन्वयः—वरुणः तस्य तरुणत्वं वीक्ष्य यत् निविडं जडभूयं वभार, प्राज्य-
विस्मयरसस्तिमितस्य जडपतेः सा औचित्ती न किमु ?

व्याख्या—वरुणः = पश्चिमदिक्पालः, तस्य = नलस्य, तरुणत्वं =
यौवनं, वीक्ष्य = दृष्ट्वा, यत्, निविडं = घनं, जडभूयं = जडत्वं, स्तम्भाख्यं
सात्त्विकभावमिति भावः । वभार = धृतवान्, प्राज्यविस्मयरसस्तिमितस्य =
प्रचुराश्चर्यरसनिश्चलस्य, जडपतेः = जलपतेः स्तब्धपतेश्च, सा = जडभूय, विधेयाया
औचित्याः प्राधान्यात् सर्वनाम्नः स्त्रीलिङ्गता । औचित्ती न किमु = औचित्यं
न किम् ? औचित्यमेवेत्यर्थः ।

अनुवाद—वरुणने नलके तारुण्यको देखकर जिस निविड जडभाव-
(स्तब्धभाव)को धारण किया, प्रचुर आश्चर्य रससे निश्चल जडपति
(स्तब्धपति) वा जलपति उनका वह जडभाव वा जलभाव क्या उचित
कर्म नहीं है ?

टिप्पणी—तरुणत्वं = तरुणस्य भावः तरुणत्वं, तत् (तरुण + त्व) ।
जडभूयं = जडस्य भावो जडभूयं, तत्, जड शब्दसे “भुवो भावे” इस सूत्रसे
क्यप् प्रत्यय । “जडभूयम्” यहाँपर जड शब्दमें “ड” और “ल”का यमक
और श्लेष आदिमें अभेद होनेसे “जलभूयम्” ऐसा पद भी होता है । यौवनसे
भूषित नलके रूपको देखकर “दमयन्ती नलको ही वरण करेगी” ऐसा विचार
कर वरुण खेदसे स्तब्ध हो गये अथवा जलरूप हो गये, ऐसा भी अर्थ होता है ।
वभार = भृ + लिट् + तिप् (णल्) । प्राज्यविस्मयरसस्तिमितस्य = विस्मय-
श्चाऽसौ रसः (क० घा०), प्राज्यश्चाऽसौ विस्मयरसः (क० घा०), तेन
स्तिमितः, तस्य (तृ० त०) । जडपतेः = जड (ल)स्य पतिः, तस्य
(प० त०) । यहाँपर भी ‘ड’ और ‘ल’के अभेदसे जडपति (स्तब्धपति)का
अथवा जलपति (जलके स्वामी)का, ऐसा अर्थ होता है । सा = विधेय
“औचित्ती”की प्रधानतासे तद् शब्दका स्त्रीलिङ्गमें प्रयोग किया गया है ।
औचित्ती = उचितस्य कर्म, उचित + प्यञ् + टोप् । इस पद्यमें श्लेष
अलङ्कार है ॥ ६१ ॥

रूपमस्य विनिरूप्य तयाऽतिम्लानिमाप रविवंशवतंसः ।

कीर्त्यते यदधुनाऽपि स देवः काल एव सकलेन जनेन ॥ ६२ ॥

अन्वयः—रविवंशवतंसः अस्य रूपं विनिरूप्य तया अतिम्लानिम् आप,
यत् अधुना अपि स देवः सकलेन जनेन काल एव कीर्त्यते ।

व्याख्या—रविवशवतस = सूर्यकुलभूषण, यम इत्यर्थः । अस्य = नलस्य, रूप = सौन्दर्यं, विनिरूप्य = विलोक्य, तथा = तेन प्रकारेण, अतिम्लानिम् = अतिवैवर्ण्यम्, अतिकालिमानमिति भावः । आप = प्राप । यत् = यथा, अधुना अपि = सम्प्रति अपि, स = पूर्वोक्तः, देव = सुर, यम इति भावः । सकलेन = समस्तेन, जनेन = लोकेन, काल एव = काल (कृष्णवर्ण), अथवा कालनामक (यम), एव, कीर्त्यते = वक्ष्यते ।

अनुवाद—सूर्यवंशके भूषण यमने, नलके सौन्दर्यको देखकर उस प्रकारसे अत्यन्त विवर्णता अथवा कालिमाको प्राप्त किया, जो कि अभी भी वे देव (यम) सब जनोंसे काल (काला या यम) कहे जाते हैं ।

टिप्पणी—रविवशवतस = रवः वश (प० त०), तस्य अवतस (प० त०), भागुरिके मतसे 'अवतस'के अकारका लोपः । विनिरूप्य = वि + नि + रूप + क्त्वा (ल्यप्) । अतिम्लानिम् = अत्यन्त म्लानि, ताम् (सुप्सुपा०) । आप = आप्लृ + लिट् + तिप् (णल्) । काल = "कालो दण्डधर आद्वदेशो धैवस्वतोऽन्तकः" इति । 'कृष्णे नीलाऽसितश्यामकालश्यामलमेषका' इत्यमरः । कीर्त्यते = "कृतं सद्यन्तरे" धातुसे णिष् + लट् (कर्मणे) + त । नलका लोकोत्तर सौन्दर्य देखकर यम ईर्ष्यासे इस तरह विवर्ण (काला रूपवाले) हो गये, जो कि वे अभीतक "काल" कृष्णवर्णवाले कहे जाते हैं, यह अभिप्राय है । यहाँपर "काल"का काला वा यमराज ऐसा अर्थ होनेसे पदश्लेष अलङ्कार है ॥ ६२ ॥

यद् बभार दहनं खलु तार्य रूपधेयभरमस्य विमृश्य ।

तत्र भूदलता जनिकर्त्री मा तदप्यनलतैव तु हेतु ॥ ६३ ॥

अन्वय—दहनं अस्य रूपधेयभर विमृश्य यत् तापं बभार खलु, तत्र अनलता जनिकर्त्री मा भूत्, तु तदपि अनलता एव हेतुः ।

व्याख्या—दहन = अग्नि, अस्य = नलस्य, रूपधेयभर = सौन्दर्यसमृद्धि, विमृश्य = विचार्य, यत् = यथा, ताप = सताप, बभार = भूतवान्, खलु = निश्चयेन, तत्र = तस्मिन् तापभरणे, अनलता = अग्निता, जनिकर्त्री = जन्म-करी, उत्पादिकेत्यर्थः । मा भूत् = नो भवति, तु = किन्तु, तदपि = तथाऽपि, अनलता एव = नकाऽभावता एव, हेतु = कारणम्, अस्तीति शेषः ।

अनुवाद—अग्निने नलकी सौन्दर्य सम्पत्तिका विचार करके जिस प्रकार सन्तापको धारण किया, उसमें अग्निता उत्पादिका नहीं है, किन्तु अनलता (नलका न होना) कारण है ।

टिप्पणी—रूपधेयभरं=रूपम् एव रूपधेयम्, रूप शब्दसे “भागरूपनामभ्यो धेयः” इससे स्वास्यं(प्रकृत्यर्थ)में धेय प्रत्यय । विमृश्य=वि + मृश् + क्त्वा (ल्यप्) । वभार=भृ + लिट् + तिप् (णल्) । अनलता=अनलस्य भावः, अनल + तल् + टाप् । जनिकर्त्री=जनेः कर्त्री (प० त०) । मा भूत्=भू + लुङ् + तिप्, माङ्का योग होनेसे “न माङ्योगे” इससे अट् आगमका अभाव । अनलता=न नलः अनलः (नञ्०), अनलस्य भावः, अनल + तल् + टाप् । इस पद्यमें नलकी सौन्दर्य-सम्पत्तिको देखनेसे अग्निको ताप होनेसे अनलता कारण नहीं है किन्तु अनलता ही हेतु है, इस उक्तिमें विरोधाभास अलङ्कार है, अग्निको ताप होनेमें अनलता (अग्निता) हेतु नहीं है, किन्तु अनलता (उनमें लत्वका अभाव) ही हेतु है, यह परिहार है ॥ ६३ ॥

कामनीयकमधःकृतकामं काममक्षिभिरवेक्ष्य तदीयम् ।

कौशिकः स्वमखिलं परिपश्यन् मन्यते स्म खलु कौशिकमेव ॥६४॥

अन्वयः—कौशिकः, अधःकृतकामं तदीयं कामनीयकं कामम् अक्षिभिः अवेक्ष्य अथ स्वम् अखिलं परिपश्यन् कौशिकम् एव मन्यते स्म खलु ।

व्याख्या—कौशिकः=इन्द्रः, अधःकृतकामं = तिरस्कृतमदनं, तदीयं= नलीयं, कामनीयकं=कमनीयत्वं, सौन्दर्यम् । कामं=प्रकामम्, अक्षिभिः= नेत्रैः, सहस्रसंख्यकैरिति भावः । अवेक्ष्य=दृष्ट्वा, अथ=अनन्तरं, स्वम्= आत्मानम्, अखिलम्=अशेषं यथा तथा, परिपश्यन्=विलोकयन्, कौशिकम् एव=उलूकम् एव, मन्यते स्म=अमन्यत, खलु=निश्चयेन ।

अनुवाद—कौशिकि(इन्द्र)ने कामदेवको मात करनेवाले नलके सौन्दर्यको पश्यति रूपसे नेत्रोंसे देखकर अनन्तर अपनेको पूर्णरूपसे देखते हुए कौशिक (उल्लू) ही मान लिया ।

टिप्पणी—कौशिकः=“महेन्द्रगुगुलूलूकव्यालगाहिषु कौशिकः” इत्यमरः । अधःकृतकामम्=अधःकृतः कामो येन, तत् (बहु०) । तदीयं=तस्य इदं, तत्, तद् + छ (ईय) + अम् । कामनीयकं=कमनीयस्य भावः कामनीयकं, तत्, कमनीय शब्दसे “योपधाद् गुहपोत्तमाद् बुञ्” इस सूत्रसे बुञ् (अक) प्रत्यय । अक्षिभिः=इन्द्रके हजार नेत्र थे, अतः बहुवचनम् । अवेक्ष्य=अव + ईक्ष् + क्त्वा (ल्यप्) । परिपश्यन्=परिपश्यतीति, परि + दृश् + लट् (शृट्) + सु । मन्यते स्म=मन् + लट् + त, ‘स्म’के योगमें भूतकालमें लट् । नलका नि.सीम सौन्दर्य देखकर इन्द्र उनके मुकाबलेमें अपनेको उल्लूके समान विचार कर दमयन्तीकी प्राप्तिमें निराश हो गये, यह तात्पर्य है ॥ ६४ ॥

रामणीयकगुणाऽद्वयवाद मृतमुत्थितममु परिभाष्य ।

विस्मयाय हृदयानि वितेरुस्तेन तेषु न सुरा प्रबभूवु ॥ ६५ ॥

अन्वय — सुरा अमु मृतम् उत्थित रामणीयकगुणाऽद्वयवाद परिभाष्य हृदयानि विस्मयाय नितरु, तेन तेषु न प्रबभूवु ।

व्याख्या—सुरा = देवा, इन्द्रादयः । अमु = नल, मृतं = मूर्तिमग्नम्, उत्थितम् = उत्पन्न, रामणीयकगुणाऽद्वयवाद = सौन्दर्यगुणाऽद्वैतवादम् । परिभाष्य = विचार्य, लोकत्रयैकमुन्दर मत्वेति भावः । हृदयानि = चित्तानि, कर्मभूतानि, विस्मयाय = आश्चर्याय, सम्प्रदानभूताय, वितेरु = ददु, तेन = दानेन, तेषु = हृदयेषु विषये, न प्रबभूवु = प्रभव न अभवन् ।

अनुवाद—इन्द्र आदि देवताओं ने नलको मूर्तिमान् उत्पन्न सौन्दर्य गुणके अद्वैतवादर्थ विचार कर अपने चित्तोंको आश्चर्यको दे दिया, उस दानसे अपने हृदयोंमें उनका प्रभुत्व नहीं रहा ।

टिप्पणी—रामणीयकगुणाऽद्वयवाद = रामणीयस्य भावो रामणीयकम्, रामणीय + बृज् (अक), रामणीयकम् एव गुण (रूपक०), न द्वयम् (नञ्), अद्वय आत्मी वाद (क० छा०), रामणीयकगुणस्य अद्वयवाद, तम् (ष० त०) । परिभाष्य = परि + भू + णिच् + क्त्वा (रूप्) । वितेरु = वि + तृ + लिट् + सि (उत्) । देवताओं ने नलको तीन लोकोंमें एकमात्र सुन्दर विचार कर अपने चित्तोंको विस्मयरसको दे दिया, किसीको दी गयी वस्तुमें अपना अधिकार न रहनेसे उन चित्तोंके वे स्वामी नहीं हुए अर्थात् वे लोग आश्चर्यसे आकृष्ट चित्तवाले हुए, यह भावार्थ है ॥ ६५ ॥

प्रयरूपकविशेषनिवेशं सबदङ्गिरमरा श्रुतपूर्वं ।

एष एष स नल किमितीह मन्दमन्दमितरेतरमृषु ॥ ६६ ॥

अन्वय — अमरा श्रुतपूर्वं सबदङ्गिरमरा श्रुतपूर्वं “स नल एष एव किम् ?” इति इदं मन्दमन्दम् इतरेतरम् ऊचु ।

व्याख्या—अमरा = देवा, इन्द्रादयः । श्रुतपूर्वं = पूर्वं श्रुतं, सम्प्रति सबदङ्गिर = प्रत्यक्षसवाद कुर्वद्भिः, प्रयरूपकविशेषनिवेशं = सौन्दर्यादितिशयोऽवस्थाने, ॥ = श्रुतपूर्वं, नल = नैषध, एष एष किं = समीपतरवर्ती एव किम् ? इति = एवम्, इदं = वाक्यम्, मन्दमन्द = मन्दप्रकारम्, इतरेतरम् = परस्परम्, ऊचु = जगदु ।

अनुवाद—इन्द्र आदि देवताओंने पहले सुने गये और अभी मिलान खाने-वाले सौन्दर्यके तत्तद् अवयवोंमें चित्नोंसे “वे (सुने गये) नल यही है क्या ?” इस प्रकार धीरे-धीरे परस्परमें कहा ।

टिप्पणी—श्रुतपूर्वः=पूर्वं श्रुताः, तैः (सुप्सुपा०) । संवदद्भिः=सं + वद + लट् (शतृ) + भिस् । प्रियरूपकविशेषनिवेशः=प्रियं रूपं यस्य सः (बहु०), प्रियरूपस्य भावः प्रियरूपकम्, प्रियरूप शब्दसे “द्वन्द्वमनोज्ञादिभ्यश्च” इस सूत्रसे वुन् (अक) प्रत्यय । प्रियरूपकस्य विशेषाः (प० त०) । “विशेषोऽवयवे व्यक्त” इत्युत्पलमालायाम् । प्रियरूपकविशेषेषु निवेशाः, तैः (स० त०) । मन्द-मन्दं=मन्दप्रकारम्, “प्रकारे गुणवचनस्य” इससे द्विवचन । इतरेतरं=“कर्म-व्यतिहारे सर्वनाम्नो द्वे वाच्ये समासवच्च बहुलम्” इससे द्विवचन और समास-बद्धाव । ऊचुः=ब्रून् (वच्) + लिट् + झि (उस्) ॥ ६६ ॥

तेषु तद्विधवधूवरणाऽहं भूषणं, स समयः स रथाऽध्वा ।

तस्य कुण्डिनपुरं प्रतिसर्पन् भूपतेर्ग्यवसितानि शशंसुः ॥ ६७ ॥

अन्वयः—तस्य तद्विधवधूवरणाऽहं भूषणं, स समयः, कुण्डिनपुरं प्रतिसर्पन् स रथाऽध्वा च (एते) भूपतेः व्यवसितानि तेषु शशंसुः ।

व्याख्या—तस्य = नलस्य, तद्विधवधूवरणाऽहं = दमयन्तीसदृशवधूवरणयोग्यं, भूषणम् = अलङ्कारः, सः = लोकप्रसिद्धः, समयः = स्वयंवरकालः, कुण्डिनपुरं = विदर्भनगरं, प्रतिसर्पन् = प्रतिगच्छन्, सः = तादृशः, रथाऽध्वा च = स्पन्दन-मागंश्च (एते = पदार्थाः) । भूपतेः = राज्ञो नलस्य, व्यवसितानि = व्यवसा-यान्, उद्योगान्, तेषु = इन्द्रादिलोकपालेषु, शशंसुः = सूचयामासुः ।

अनुवाद—उन(नल)के दमयन्तीसदृश वधूके वरणके योग्य अलङ्कार, वह स्वयंवरका काल, कुण्डिनपुरको जानेवाला रथका मागं (इन सब पदार्थोंने) इन्द्र आदि देवताओंको नलके उद्योगकी सूचना की ।

टिप्पणी—तद्विधवधूवरणाऽहं=सा विधा (प्रकारः, सौन्दर्याद्यसाधारण-धर्मः) यस्याः सा तद्विधा (बहु०), सा चाऽसौ वधूः (क० घा०), तस्या वरणं (प० त०), तस्मिन् अहम् (स० त०) । प्रतिसर्पन्=प्रति + सर्प् + लट् (शतृ) + मु । रथाध्वा = रथस्य अध्वा (प० त०) । भूपतेः=भुवः पतिः, तस्य (प० त०) । शशंसुः=शंस + लिट् + झि (उस्) ॥ ६७ ॥

धर्मराजसलिलेशद्वृताऽशः प्राणतां श्रितममं जगतस्तेः ।

प्राप्य हृष्टचलविस्तृततापश्चेतसा निभृतमेतवचिन्ति ॥ ६८ ॥

अन्वय — जगत प्राणता धितम् अमु प्राप्य हृष्टचलविस्तृततापं धर्मराज-
सलिलेशहुताग्नीं चेतसा निभृतम् एतत् अचिन्ति ।

व्याख्या—जगत = लोकस्य, प्राणता = प्राणत्व, जगज्जीवनत्वं जगत्प्र-
यत्ना वा, धितम् = आधितम्, अमु = नल, प्राप्य = आसाद्य, हृष्टचलविस्तृत-
तापं = सन्तुष्टचञ्चलविततविरहसत्तापं । धर्मराजसलिलेशहुताग्नीं = धर्मराज-
वरुणाग्निभिः, चेतसा = चित्तेन, निभृत = निगूढम्, एतत् = इदम्, अनन्तर-
इलोकत्रये वक्ष्यमाणमिति भावः । अचिन्ति = चिन्तितम् ।

अनुवाद—लोकके प्राणभूत नलको प्राप्त करके सन्तुष्ट, चञ्चल और
विस्तृत तापवाले यम, वरुण और अग्निने चित्तसे गुप्तरूपसे ऐसी (पीछे कही
जानेवाली) चिन्ता की ।

टिप्पणी—प्राणता = प्राण + तल् + टाप् + अम् । प्राप्य = प्र + आप् +
कृत्वा (ल्यप्) । हृष्टचलविस्तृततापं = विस्तृत तापं येषां ते (बहु०),
हृष्टाश्च ते चला (क० घा०), ते च ते विस्तृततापा, तै (क० घा०) ।
जगत्के प्राणभूत नलके दर्शनसे हृष्ट (सन्तुष्ट), नलके सौन्दर्यको देखनेसे
दम्यतीमै निराश होनेसे चल (चञ्चल) और विस्तृतताप (विस्तृत
विरहके तापवाले) इन्द्र आदि देवताओंने, यह अग्निप्राय है । कुछ टीकाकारोंने
इन तीन विशेषणोंको यथाक्रम धर्मराज, वरुण और अग्नि इन तीन देवताओंने
लगाया है, परन्तु महापाद्म्याय मल्लिनाथने युक्तिपूर्वक इस मतका खण्डन कर
तीनों देवताओंने समष्टि रूपसे लगाया है । धर्मराजसलिलेशहुताग्नीं = धर्मराज
राजा धर्मराज (ष० त०), सलिलस्य ईश सलिलेश १० त०),
हुतम् अश्नातीति हुताग्नीं । हुत + अश् + अण् (उपपद० धर्मराजश्च
सलिलेशश्च हुताग्नीश्च, तै (द्वन्द्व) । अचिन्ति = अचिन्तयिष्ये +
लुङ् + त ॥ ६८ ॥

नैव न प्रियतमोभययाऽसौ यद्यम् न वृणुते वृणुते वा ।

एकतो हि धिगभूममुणज्जामन्यत कथमद प्रतिलम्भ ? ॥ ६९ ॥

अन्वय — असौ अमु यदि न वृणुते, वृणुते वा, उभयया (अपि) न
प्रियतमा न । हि एकतः अगुणजाम् अमु धिक् । अन्यतः कथम् अद-
प्रतिलम्भ ?

व्याख्या—पञ्चत्रितयेन देवत्रयस्य चिन्ताप्रकारमाह नैवेति । असौ =
दमयन्ती, अमु = नल, यदि = चेत्, न वृणुते = न स्वीकरोति, वृणुते वा =

स्वीकरोति वा । उभयथा = पक्षद्वयेन (अपि), नलस्य वरणे अवरणेऽपि इति भावः । नः = अस्माकं, प्रियतमा न = दयिततमा न । उभयथाऽपि दमयन्त्याः प्रियतमत्वाऽभावे हेतू उपन्यस्यति—एकत इति । हि = यतः, एकतः = प्रथम-पक्षे, दमयन्त्या नलस्य अवरण इति भावः । अगुणज्ञां = गुणज्ञानरहिताम्, अमूं = दमयन्ती, धिक्, दमयन्त्या निन्दा इत्यर्थः । अन्यतः = अन्यपक्षे, दमयन्त्या नलस्य वरण इति भावः । कथं = केन प्रकारेण, अदःप्रतिलम्भः = अमुष्या (दमयन्त्याः) प्राप्तिः, नलपत्नीत्वादिति भावः ।

अनुवाद—यह (दमयन्ती) यदि नलका वरण नहीं करती है वा करती है, दोनों पक्षोंमें हमारी प्रियतमा नहीं होगी । क्योंकि प्रथमपक्षमें (नलका वरण नहीं करनेपर), गुणकी परख न करनेवाली उसको धिक्कार है । अन्य-पक्षमें (नलका वरण करनेपर) कैसे हमें दमयन्तीकी प्राप्ति होगी ?

टिप्पणी—वृणुते = वृञ् + लट् + त । उभयथा = उभाभ्यां प्रकाराभ्याम्, उभ + तयप्, (आवृत्तिमें) + थाल् । नः = अस्मद् शब्दकी पष्ठीमें एकत्वकी विवक्षामें “अस्मदो द्वयोश्च” इससे बहुवचन । प्रियतमा = अतिशयेन प्रिया, प्रिय + तमप् + टाप् । एकतः = एक + तसिल् । अगुणज्ञां = गुणं जानातीति गुणज्ञा, गुण + ज्ञा + क + टाप् (उपपद०), न गुणज्ञा, ताम् (नञ०) । अमूं = “धिक्” पदके योगमें “धिगुपर्यादिपु” इससे द्वितीया । अन्यतः = अन्य + तसिल् । अदःप्रतिलम्भः = अमुष्याः प्रतिलम्भः (प० त०) ॥ ६९ ॥

मामुपैष्यति तदा यदि मत्तो वेद नेयमियदस्य महत्त्वम् ।

ईदृशी न कथमाकलयित्री मद्दिशेयमपरात्नृपपुत्री ? ॥ ७० ॥

अन्वयः—इयम् इयत् अस्य मत्तः महत्त्वं न वेद यदि, तदा माम् उपैष्यति । ईदृशी नृपपुत्री अपरात् मद्दिशेयं च कथम् आकलयित्री ?

व्याख्या—इयं = दमयन्ती, इयत् = एतावत्, अस्य = नलस्य, मत्तः = मत्सकाशात्, महत्त्वं = लाघिक्यं, न वेद यदि = नो जानाति चेत्, तदा = तर्हि, मा = धर्मराजं, सन्निधेयं द्रुताय वा, उपैष्यति = प्राप्स्यति, “परिष्यति” इति पाठे स्वीकरिष्यतीत्यर्थः । ईदृशी = एतादृशी, नृपपुत्री = राजपुत्री, दमयन्ती । अपरात् = अपरस्मात्, नलादित्यर्थः । मद्दिशेयं च = मदीयोत्कर्षं च, कथं = केन प्रकारेण, आकलयित्री = ज्ञात्री भविष्यतीति शेषः ।

अनुवाद—यह दमयन्ती नलको मुझसे इतने महत्त्वको नहीं जानेगी

तो मुझे स्वीकार करेगी, किन्तु ऐसी राजकुमारी दमयन्ती दूसरेमें (नलसे) मेरे उत्कर्षको कैसे जानेगी ?

टिप्पणी—इधत्=इदम्+वतुप् । भत्त=अस्मद्+तसिल् । महत्त्वम्=महत्+त्व+अम् । वेद=विद+लट्+तिप् । उपैष्यति=उप+आङ्+इप्+लुट्+तिप् । नृपपुत्री=नृपस्य पुत्री (ष० त०) । अपरात्=वैकल्पिक होनेसे “पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा” इस सूत्रसे ढसिके स्थानमें “स्मात्” आदेश नहीं हुआ । महिजेय=मम विशेष, तम् (ष० त०) । आकलयित्री=आङ्+कल+णिच्+तृन्+डीप्+सु ॥ ७० ॥

नैवघे बत ! वृते दमयन्त्या व्रीडितो हि बहिर्भविताऽस्मि ।

स्वां गृहेऽपि वनितां कथमास्य ह्रीनिमीलिं खलु दर्शयिताहे ॥ ७१ ॥

अन्वय — दमयन्त्या नैवघे वृते (सति) व्रीडित (सन्) बहि न भवितास्मि । बत ! गृहेऽपि स्वां वनितां ह्रीनिमीलिं आस्य कथं दर्शयिताहे खलु ।

व्याख्या—दमयन्त्या=भैरव्या, नैवघे=नले, वृते=स्वीकृते सति, व्रीडित=लज्जित सन्, बहि=बुहाद् बहिर्भागे, न भवितास्मि=नो भविष्यामि । बतेति श्लेढे । तर्हि गृह एव उन्मत्तामित्यत्राह—स्वामिति । गृहेऽपि=स्वभवनोऽपि, स्वा=स्वकीया, वनिता=महिला, पत्नीमित्यर्थं ह्रीनिमीलिं=लज्जासङ्कुचितम्, आस्य=मुख, कथं=केन प्रकारेण, दर्शयिताहे=दर्शयिष्यामि, खलु=निश्चयेन । सोऽप्यमुमयत पाशाखजुरापतिष्वसीति भावः ।

अनुवाद—दमयन्तीसे नलका वरण करनेपर लज्जित होता हुआ घरके बाहर स्थित नहीं हो सकूँगा । खेद है ! घरमें भी अपनी स्त्री (पत्नी) को लज्जासे सङ्कुचित मुख कैसे दिखाऊँगा ?

टिप्पणी—व्रीडित=व्रीडा+इतच् । भवितास्मि=भू+लुट्+मिप् । वनिताम्=णिच् न होनेपर कर्तृभूत “वनिता” पदसे “दर्शयिताहे” इस ण्यतपदके योगमें “अभिवादिदुशोरात्मनेपदे वेति वाच्यम्” इस वातिकसे विकल्पसे कर्मसङ्गक होकर द्वितीया । एक पक्षमें “वनिताया” ऐसा रूप भी है । ह्रीनिमीलिं=ह्रिया निमीलित (सङ्कुचित) इति, ह्री+नि+मील+णिनि+गु (उपपद०) । दर्शयिताहे=दृश्+णिच्+लुट् (कर्तामि) +इट । “णिचञ्च” इससे आत्मनेपद ॥ ७१ ॥

इत्यवेत्य मनसाऽऽत्मविधेयं किञ्चन त्रिविबुधी बुबुधे न ।

नाकनायकमपास्य तमेकं सा स्म पश्यति परस्परमास्यम् ॥ ७२ ॥

अनुवाद—त्रिविबुधी इति मनसा अवेत्य किञ्चन आत्मविधेयं न बुबुधे । सा तम् एकं नाकनायकम् अपास्य परस्परम् आस्यं पश्यति स्म ।

व्याख्या—त्रिविबुधी = देवत्रयी, इति = एवं, पूर्वपद्यत्रयोक्तप्रकारेणेति भावः । मनसा = चित्तेन, अवेत्य = आलोच्य, किञ्चन = किमपि, आत्म-विधेयं = स्वकर्तव्यं, न बुबुधे = नो विवेद । किञ्च सा = पूर्वोक्ता, त्रिविबुधीति भावः । तं = पूर्वोक्तम्, एकं, नाकनायकं = स्वर्गपतिम्, इन्द्रमित्यर्थः । अपास्य = त्यक्त्वा, परस्परम् = अन्योऽन्यम्, आस्यं = मुखं, पश्यति स्म = अपश्यत् ।

अनुवाद—यम, वरुण और अग्नि, ये तीन देवता मनसे ऐसा विचार कर कुछ भी अपना कर्तव्य नहीं जान सके । तीनोंने एक इन्द्रको छोड़कर पर-स्पर एकने दूसरेका मुख ताका ।

टिप्पणी—त्रिविबुधी = त्रयाणां विबुधानां समाहारः (द्विगु०) । अवेत्य = अव + इण् + क्त्वा (ल्यप्) । आत्मविधेयम् = आत्मनो विधेयं, तत् (प० त०) । बुबुधे = बुध + लिट् + त । नाकनायकं = नाकस्य नायकः, तम् (प० त०) । अपास्य = अप + अस् + क्त्वा (ल्यप्) ॥ ७२ ॥

किं विधेयमधुनेति विमुग्धं स्वाऽनुगाऽऽननमवेक्ष्य ऋभुक्षाः ।

शंसति स्म कपटे पटुश्चैर्वञ्चनं समभिलष्य नलस्य ॥ ७३ ॥

अन्वयः—कपटे पटुः ऋभुक्षाः अधुना किं विधेयम् इति विमुग्धं स्वाऽनुगा-ऽऽननम् अवेक्ष्य नलस्य वञ्चनं समभिलष्य उच्चैः शंसति स्म ।

व्याख्या—कपटे = परवञ्चने, पटुः = कुशलः, ऋभुक्षाः = इन्द्रः, अधुना = सम्प्रति, किं विधेयं = किं कर्तव्यम्, इति = अनिश्रयात्, विमूढं = विशेष-मोहयुक्तं, स्वाऽनुगाऽऽननम् = आत्माऽनुयायिवदनम्, अवेक्ष्य = दृष्ट्वा, नलस्य = नैषधस्य, वञ्चनं = प्रतारणं, समभिलष्य = अभिसन्धाय, उच्चैः = तारस्वरेण, शंसति स्म = जगाद ।

अनुवाद—कपटमें कुशल इन्द्रने “अभी क्या करना चाहिए” इस विषयमें मोहयुक्त अपने अनुयायी यम आदिका मुख देखकर नलकी प्रतारणाका अभिलाष कर ऊँचे स्वरसे कहा ।

टिप्पणी—विधेयं = वि + धा + यत् । विमुग्धं = वि + मुह + क्त + अम् । स्वाऽनुगाऽऽननं = स्वस्य अनुगाः (प० त०), स्वाऽनुगानाम् आननं, तत्

(प० त०) । अवेक्ष्य = अव + ईक्ष् + क्त्वा (ल्यप्) । समभिलष्य = सम् + अभि + लप् + क्त्वा (ल्यप्) ॥ ७३ ॥

‘ सर्वत कुशलमागसि कञ्चित् सर्वं स नैषध इति प्रतिभा न ।

स्वाऽऽसनार्घ्यमुद्दत्तव रेखा वीरसेननृपतेरिव विद्य ॥ ७४ ॥

अन्वय — सर्वत कुशलभाक् असि कञ्चित् ? त्वं स नैषध इति न प्रतिभा, तव रेखा स्वाऽऽसनाऽर्घ्यमुद्दत्त वीरसेननृपते इव विद्य ।

व्याख्या — सर्वत = विश्वतः, स्वाम्यमाख्यादिषु सप्तस्वङ्गेभ्यिति भावः । कुशलभाक् = क्षेमसम्पन्न, असि = विद्यसे, कञ्चित् = किम् । त्वं = भवान्, स = प्रसिद्ध, नैषध = नल, इति = एव, न = अस्माक, प्रतिभा = प्रतीति । तत्र हेतु प्रदर्शयति — स्वाऽऽसनार्घ्यमुद्दत्त इति । तव = भवतः, रेखाम् = आकृति, स्वाऽऽसनाऽर्घ्यमुद्दत्त = आत्माऽर्घ्यसिन्धुस्त्व, वीरसेननृपते इव = वीरसेनाऽऽनृपस्य इव, विद्य = जानीम ।

अनुवाद — सर्वत्र, स्वामी अमात्य आदि सातो अङ्गोर्मे आप कुशलसम्पन्न है, क्या ? आप वे ही नल हैं, ऐसी मुझे प्रतीति हो रही है, क्योंकि आपकी आकृति अपने आगे आसनके मित्र वीरसेन नायके राजाके समान हम लोग जान रहे हैं ।

टिप्पणी — कुशलभाक् = कुशल भजतीति, कुशल + भज् + क्त्वा (उपप०) + सु । कञ्चित् = “कञ्चित्कामप्रवेदने” इत्यमरः । स्वाऽऽसनार्घ्यमुद्दत्त = स्वस्य आमन (प० त०), तस्य अर्घ्यं (प० त०), तस्मिन् मुद्दत्त तस्य (स० त०) । वीरसेननृपते = नृणां पति (प० त०), वीरसेनऽसौ नृपति, तस्य (क० धा०) । विद्य = विद् + लट् + मत् । राजा वीरसेनके आकारका सादृश्य आपमे देखनेसे आप राजा वीरसेनके पुत्र हैं, हम लोग ऐसा जान रहे हैं, यह तात्पर्य है ॥ ७४ ॥

न च प्रयास्यसि नलेत्यलमुक्त्वा यात्रयाऽत्र शुभयाऽजनि यत्न ।

तत्तमैव फलसत्त्वरया त्वं नाऽऽवनोऽर्हमिदमागमित किम् ? ॥ ७५ ॥

अन्वय — “हे नल ! न च प्रयास्यसि ?” इति उक्त्वा अलम् । यत् न अत्र यात्रया शुभया अजनि । तत् फलसत्त्वरया तथा एव त्वम् इदम् अथवा अर्घ्यं आगमितो न किम् ?

व्याख्या — हे नल = हे नैषध । न च = कुत्र, प्रयास्यसि = गमिष्यसि ? इति = एवम्, उक्त्वा = कथयित्वा, पृष्ट्वेत्यर्थः । अल = पर्याप्तम्, न प्रष्टव्य-

मिति भावः । यत् = यस्मात्कारणात्, नः = अस्माकम्, अत्र = इह, यात्रया = प्रयाणेन, शुभया = कल्याण्या, सफलयेति भावः । अजनि = जातम् । तत् = तस्मात्कारणात्, फलसत्वरया = फले (शुभपरिणामे) सत्वरया (शीघ्रया), फत्रार्थिन्येति भावः । तया एव = यात्राया एव कर्त्र्या, त्वम्, इदम् = एतत्, अध्वनः अधम् = अधर्मार्गम्, आगमितो न किम् = प्रापितो न किम् ? अस्म-
दर्थमेव इदं तवागमनमिति भावः ।

अनुवाद—“हे नल ! आप कहीं जायेंगे” ऐसा नहीं कहना चाहिए । जिससे कि हम लोगोंका यहाँ आगमन सफल हुआ, उस कारणसे फलका अभिलाष करनेवाले उस आगमनसे ही आप इस आधे मार्गमें प्राप्त नहीं किये गये है क्या ?

टिप्पणी—प्रयास्यसि = प्र + या लृट् + सिप् । उक्त्वा = ब्रून् (वच्) + क्त्वा, “अलम्” इस पदके योगमें “अलंखत्वोः प्रतिषेधयोः प्राचां क्त्वा” इस सूत्रसे क्त्वा प्रत्यय । अजनि = जन् + लुङ् (भावमे) + च्लि (चिण्) + त । फलसत्वरया = त्वरया सहित सत्वरया (तुल्ययोगवद्), फले सत्वरया, तया (स० त०) । आगमितः = आङ् + गम् + णिच् + क्त । हम लोगोंके लिए ही आपका यह आगमन है, यह अभिप्राय है ॥ ७५ ॥

एष नैपथ ! स दण्डभृदेष ज्वालजालजटिलः स हुताशः ।

यादसां स पतिरेष च शेषं शासितारमवगच्छ सुराणाम् ॥ ७६ ॥

अन्वयः—हे नैपथ ! एष स दण्डभृत् । एष ज्वालजालजटिलः स हुताशः । एष च स यादसां पतिः । शेषं (माम्) सुराणां शासितारम् अवगच्छ ।

व्याख्या—हे नैपथ = हे नल ! एषः = पुरोवर्ती, स = प्रसिद्धः, दण्डभृत् = यमः । एषः = पुरोवर्ती, ज्वालजालजटिलः = अचिः समूहव्याप्तः, सः = प्रसिद्धः, हुताशः = अग्निः । एष च = पुरोवर्ती च, सः = प्रसिद्धः, यादसां = जलजन्तूनां, पतिः = स्वामी, वरुण इति भावः, अस्तीति शेषः । शेषं = शिष्टं, मामिति शेषः । सुराणां = देवानां, शासितारं = शासनकर्तारं, देवेन्द्रमिति भावः । अवगच्छ = जानीहि ।

अनुवाद—हे नल ! ये प्रसिद्ध यमराज हैं । वे ज्वालाओंके समूहसे व्याप्त प्रसिद्ध अग्नि हैं । ये जलजन्तुओंके स्वामी प्रसिद्ध वरुण हैं । अवशिष्ट मुझको आप देवताओंके शासक इन्द्र जानिए ।

टिप्पणी—दण्डभृत् = दण्ड विभर्तीति, दण्ड + भृ + क्तिप् (उपपद०) + सु । ज्वालजालजटिल = ज्वालाना जालम् (प० त०), जटा सन्ति यस्मिन् स जटिल, जटा शब्दके पिच्छादिगणमे पढ़े जानेसे “लोमाऽऽदिपामाऽऽदिपिच्छाऽऽदिभ्य शनेलच्” इस सूत्रसे इलच् प्रत्यय । ज्वालजालेन जटिल (तृ० त०) । “बह्लेर्द्वयोर्ज्वालकीलो” इत्यमर । सुराणाम् = “शासितारम्” इस पदके योगमे कममे षष्ठी । शासितार = शास्तीति शासिता, तम् । शास् + कृच् + अम् । अवगच्छ = अव + गम् + लोट् + सिप् ॥ ७६ ॥

अयिनो वयममी समुपेमस्त्वां किलेति फलिताऽर्थमवेहि ।

अह्वन क्षणमपास्य च खेद कुर्महे भवति कार्यनिवेदम् ॥ ७७ ॥

अन्वय — (हे नल !) अमी वयम् अयिन (सन्त) स्वा समुपेम किल, इति फलिताऽर्थम् अवेहि । क्षणम् अह्वन खेदम् अपास्य भवति कार्यनिवेद कुर्महे ।

व्याख्या—(हे नल !) अमी = एते, वयम् = इन्द्रादिदेवा, अयिन = याचका मत्त, स्वा = भवन्त, समुपेम = प्राप्नुम, किल = खलु । इति = एव, फलिताऽर्थ = तात्पर्यम्, अवेहि = जानीहि । अत क्षण = कश्चित्कालम्, अह्वन = मार्गस्य, खेद = परिश्रमम्, अपास्य = यापयित्वा, भवति = स्वयि विपद्ये, कार्यनिवेद = कृत्यनिवेदन, कुर्महे = विदहम ।

अनुवाद—(हे नल !) ये हम लोग (इन्द्र आदि देव) याचक होते हुए आपके पास आये हैं, आप इस फलित अर्थकी जानकारी लें । कुछ कालतक मार्गके परिश्रमकी मिटाकर आपको अपने कायका निवेदन करते हैं ।

टिप्पणी—अयिन असन्निहित अर्थ येषां ते, तस्य, अर्थ शब्दसे “अर्थाच्चाऽसन्निहिते” इस सूत्रसे इनि प्रत्यय । “मार्गणो याचकाऽयिनौ” इत्यमर । समुपेम = सम् + उप + इण् + लट् + मस् । फलिताऽर्थम् = फलितप्राप्ती अर्थ, तम् (क० घा०) । अवेहि = अव + इण् + लोट् + सिप् (हि) । क्षणम् = अल्पत समयमे द्वितीया । अपास्य = अप + अस् + क्त्वा (त्यप्) । कायनिवेद = कायस्य निवेद, तम् (प० त०) । कुर्महे = (कृ) कृन् + लट् + महिङ् ॥ ७७ ॥

ईदृशीं गिरमुदीर्यं विडोजा जोषमाप न विनिध्य बभाषे ।

नाऽत्र चित्रमभिधाकुशलत्वे शोशवाऽवधि गुरुर्गुह्यस्य ॥ ७८ ॥

अन्वय — विडोजा ईदृशीं गिरम् उदीर्यं जोषम् आप, विनिध्य न बभाषे । अत्र अभिधाकुशलत्वे चित्र न, अस्य शोशवाऽवधि गुरु गुरु ।

व्याख्या—विडीजाः=इन्द्रः, ईदूशीम्=एतादृशीं, पूर्वोक्तां, सामान्य-
निदिष्टामिति भावः । गिरं=वाणीम्, उदीर्यं=उक्त्वा, ज्योषं=मौनम्,
आप=प्राप, तूष्णीं वभूवेति भावः । विशिष्य=विशेषमाश्रित्य, विविच्येति
भावः । न वभाषे=नो जगाद । अत्र=अस्मिन्, अभिधाकुशलत्वे=वचन-
कौशले, चित्रं न=आश्चर्यं न, अस्य=इन्द्रस्य, शैशवाज्वधि=वात्यादार-
भ्येत्ययं । गुरुः=आचार्यः, गुरुः=बृहस्पतिः, बृहस्पतिशिष्यस्येन्द्रस्य वचन-
कौशले किमाश्चर्यमिति भावः ।

अनुवाद—इन्द्र ऐसा वचन कहकर चुप हुए, उन्होंने विशेष रूपसे कुछ
नहीं कहा । इन्द्रके वचन कौशलमें कुछ आश्चर्य नहीं है, जिनके बचपनसे ही
आचार्य बृहस्पति हैं ।

टिप्पणी—उदीर्यं=उद् + ईर + क्त्वा (ल्यप्) । ज्योषं = "तूष्णीं ज्योषं
भवेन्मौनम्" इति हलायुधः । आप=आप् + लिट् + तिप् (णल्) ।
वभाषे=भाष + लिट् + त (एश्) । अभिधाकुशलत्वे=अभिधायाः कुशलत्वं,
तस्मिन् (प० त०) । शैशवाज्वधि=शैशवम् अवधिः यस्मिन् (कर्मणि) तद्यथा
तथा (बहु०), क्रि० वि० । गुरुः="गुरुर्गोपतिपित्रादौ" इति वैजयन्ती ।
इस पद्यमें "गुरुर्गुरुः" यहाँपर लाटाऽनुप्रास है ॥ ७८ ॥

अयिनामहृपिताऽखिललोमा स्वनृपः स्फुटकदम्बकदम्बम् ।

अर्चनाऽयंमिव तच्चरणानां स प्रणामकरणावुपनिन्ये ॥ ७९ ॥

अन्वयः—अयिनामहृपिताऽखिललोमा सः, नृपः स्वं तच्चरणानाम् अर्च-
नाऽयं स्फुटकदम्बकदम्बम् इव प्रणामकरणात् उपनिन्ये ।

व्याख्या—अय सरलप्रकृतेर्वदान्यस्य नलस्य धीरोदात्ततां पञ्चदशभिः पद्यै-
राह—अयिनामत्यादिन् । अयिनामहृपिताऽखिललोमा=याचकाऽस्यारोमा-
ञ्चितशरीरः, स नृपः=राजा नलः, स्वम्=आत्मानं, तच्चरणानाम्=
इन्द्रादिदेवपादानाम्, अर्चनाऽयं=पूजनाऽयं, स्फुटकदम्बकदम्बम् इव=विक-
सितनीपपुष्पवृन्दम् इव, प्रणामकरणात्=अभिवादनव्याजात्, उपनिन्ये=
समर्पयामास ।

अनुवाद—याचकोंके नामके श्रवणसे रोमाञ्चित शरीरवाले राजा नलने
अपनेको देवताओंके चरणोंकी पूजाके लिए विकसित कदम्बपुष्पोंके समूहके
समान प्रणाम करनेसे समर्पण किया ।

टिप्पणी—अधिनामहृषिताऽखिललोमा=अधी चाऽमो नाम (क० धा०), हृ + क्त + जस् = हृषितानि, “हृषेल्लोमसु” इस सूत्रसे वैकल्पिक इट् आगम । हृषितानि अखिलानि लोमानि यस्य स (बहु०), अधिनाम्ना हृषिताऽखिल-लोम (तृ० त०) । तच्चरणानां = तेषां चरणा, तेषाम् (प० त०), प्रणाम-करणात् = प्रणामस्य करण, तस्मात् (प० त०) । उपनिग्ये = उप + नीञ् + लिट् + त (एच्) । इस पदमें उत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥ ७९ ॥

दुर्लभ दिगधिपै र्निमभीमिस्तादृश कथमहो ! मदधीनम् ।

इदृश मनसिक्लृप्त्य विरोध नैवघेन समशाधि विराय ॥ ८० ॥

अन्वय — दिगधिपै अमीमि दुर्लभ किं ? तादृश कथं मदधीनम् ? अहो ! इदृश विरोध मनसिक्लृप्त्य नैवघेन विराय समशाधि ।

व्याख्या—दिगधिपै = दिग्पालै, अमीमि = एतै, इन्द्रादिभिरित्यर्थः । दुर्लभ = दुष्प्राप्य, किम् ? तादृश = दुर्लभ वस्तु, कथं = केन प्रकारेण, मदधीन = मवायतम् ? इदृशम् = एतादृशं, विरोध = विरुद्धप्रकार, मनसि-क्लृप्त्य = निधाय, नैवघेन = नलेन, विराय = बहुकालपर्यन्त, समशाधि = सशयित, विचारितमित्यर्थः ।

अनुवाद—इन्द्र आदि दिग्पालोंको दुर्लभ क्या है ? वैसा दुर्लभ पदार्थ कैसे मेरे अधीन है ? ऐसे विरोधको विचार कर नलने बहुत कालतक सशय किया ।

टिप्पणी—दिगधिपै = दिशाम् अधिपा, तै (प० त०) । मदधीन = मयि अधीनम् (स० त०) । मनसिक्लृप्त्य = “मनसि” इस पदको “अनतराधान उरसिमनसी” इस सूत्रसे गतिसजा होकर “क्लृप्तिसादय” इससे समास होनेसे वत्पाके स्थानमें स्थप् । समशाधि = सम् + शीङ् + लृङ् (भावने) + त ॥ ८० ॥

जीविताऽवधि वनीपकमार्त्र्याच्यमानमखिलं सुलभ यत् ।

अयिने परिवृढाय मुराणां किं वितीर्य परितुष्यतु चेत् ? ॥ ८१ ॥

अन्वय — अखिलं वनीपकमात्रे जीविताऽवधि याच्यमानं यत् सुलभ, मुराणां परिवृढाय अयिने किं वितीर्य चेत् परितुष्यतु ?

व्याख्या—नलस्य सशयप्रकारमाह द्वादशमि पद्यं — जीविताऽवधीति । अखिलं = समस्तैरपि, वनीपकमात्रे = याचकमात्रे, यं कश्चिदाचकैरिति भावः । जीविताऽवधि = प्राणपर्यन्त, याच्यमान = प्राप्यमान, यत् = वस्तु, सुलभ = सुप्राप, मुराणां = देवानां, परिवृढाय = प्रणवे, इन्द्रायेति भावः ।

अग्निने=याचकाय, किं=वस्तु, वितीयं=दत्त्वा, चेतः=चित्तं, परितुष्यतु=सन्तुष्येत् ?

अनुवाद—सम्पूर्ण याचकमात्रोंसे प्राणपर्यन्त मांगा गया जो पदार्थ सुलभ है, देवताओंके प्रभु इन्द्ररूप याचकको कौन-सा पदार्थ देकर चित्त सन्तुष्ट हो जाय ?

टिप्पणी—वनीपकमात्रैः=वनीपका एव वनीपकमात्राणि, तैः (रूपक०), “वनीपको याचनको मार्गणो याचकाऽग्निनी” इत्यमरः । जीविताऽवधिः=जीवितम् अवधिः यस्य तत् (बहु०) । याच्यमानं=याच्यते इति, याच+लट् (कर्ममें)+यक्+शानच्+सु । सुलभं=सु+लभ्+खल्+सु । परितुष्यतु=परि+तुप्+लोट्+तिप् । प्राणपर्यन्त वस्तु याचकमात्रको साधारण है, उससे अधिक कौन वस्तु इन्द्रको देनेके लिए है ? नलने ऐसा विचार किया, यह अभिप्राय है ॥ ८१ ॥

भीमजा च हृदि मे परमास्ते जीवितादपि घनावपि गुर्वी ।

न स्वमेव मम साऽर्हति यस्याः षोडशीमपि कलां किञ्च नोर्वी ॥ ८२ ॥

अन्वयः—उर्वी यस्याः षोडशीम् अपि कलां न अर्हति, (अत एव) घनात् अपि जीवितात् अपि गुर्वी, सा भीमजा मे हृदि परम् आस्ते; मम स्वम् एव न ।

व्याख्या—ननु लोकोत्तरं वस्तु भ्रम्यस्ति सा दीयतामित्यत आह—भीमजेति । उर्वी=भूमिः, यस्याः=भीमजायाः, षोडशीम् अपि कलां=षोडशाऽऽशताम्यम् अपि, न अर्हति=न प्राप्नोति । अत एव घनात् अपि=द्रव्यात् अपि, किं बहुना—जीवितात् अपि=जीवनात् अपि, गुर्वी=अधिका, मा=तादृशी, भीमजा=भैमी, मे=मम, हृदि=हृदये, परं=सम्यक्, आस्ते=विद्यते, किन्तु (मा=दमयन्ती), मम=नलस्य, स्वम् एव न=स्वीयं वस्तु एव न, कन्यात्वादिति भावः ।

अनुवाद—भूमि भी जिस दमयन्तीके मोलहवें भागको भी पानेके योग्य नहीं है, अत एव घनसे और मेरे जीवनसे भी अधिक वैसी दमयन्ती मेरे हृदयमें अच्छी तरह मौजूद है, किन्तु वह मेरी अपनी वस्तु नहीं है ।

टिप्पणी—षोडशीं=षट् न दश च षोडश (द्वन्द्व०), षोडशानां पूरणी षोडशी, ताम्, षोडशन्+डट् (मट्)+डीप्+अम् । गुर्वी=गुरु+टीप् “वोतो गुणवचनात्” इससे डीप् । भीमजा=भीमाज्जाता, भीम+जन्+ट

(उपपद०) + टाप् + सु । कन्याके परकीया होनेसे दमयन्ती मेरी वस्तु नहीं है उनमे स्वत्व होने पर भी “देय दारमुतादृते” पत्नी और मन्तानको छाड़-कर और वस्तु देनी चाहिए, ऐसा वचन है, यह अभिप्राय है ॥ ८२ ॥

मीयता कथमभीप्सितमेवा, दीयता द्रुतमयाचितमेव ।

त विास्तु वाञ्छामपि वाञ्छामयिवागवसर सहते य ॥ ८३ ॥

अन्वय — एवाम् अभीप्सित कथ मीयताम् ? अयाचितम् एव द्रुत कथ दीयताम् ? य वाञ्छा कलयन् अपि अयिवागवसर सहते, त धिक् अस्तु ।

व्याख्या — एवा = देवानाम्, अभीप्सितम् = अभीष्ट वस्तु, कथ = केन प्रकारेण, मीयता = ज्ञायेत । अयाचितम् एव = अप्रापित यथा तथा एव, द्रुत = शीघ्र, कथ = केन प्रकारेण, दीयता = वित्तीयता, य = दाता जन । वाञ्छा = याचकस्य इच्छा, कलयन् अपि = जानन् अपि, अयिवागवसर = याचकवाणी-प्रसङ्ग, वाञ्छाकालमित्यर्थ । सहते = मृष्यति, प्रतीसत इत्यर्थ । त = दातार, धिक् अस्तु = त गह्यं इत्यर्थ ।

अनुवाद — देवताओंका अभीष्ट (माँगी जानेवाली वस्तु) कैसे जाना जाय ? माँगे बिना ही कैसे दिया जाय ? जो (दाता) याचकको इच्छाको जानता हुआ भी याचकके वाक्यके अवसरकी प्रतीक्षा करता है, उसे धिक्कार हो ।

टिप्पणी — अभीप्सितम् = अभि + आप् + सन् + क्त + सु । मीयता = माह् + लोट् + त (कर्ममे) । अयाचित = न याचित यथा तथा (नञ०) । दीयताम् = दा + लोट् (कर्ममे) + ण । कलयन् = कल + णिच् + लट् (शतृ) + सु । अयिवागवसरम् = अयिनो वाक् (प० त०), तस्या अवसर, तम् (प० त०) । सहते = मह् + लट् + त । तम् = “धिक्” के योगमें द्वितीया । नारायण पण्डितने दानके फलोका तारतम्य निम्नलिखित श्लोकमे दिलाया है—

“गत्वा यद्दीयते दानं तदनन्तफलं स्मृतम् ।

सहस्रगुणमाहूय, तु याचिते तदधकम् ॥”

अर्थात् याचकके पास जाकर जो दान किया जाता है, उसका फल अनन्त है । याचकको बुलाकर जो दान किया जाता है, उसका फल सहस्रगुण (हजार गुना) है, माँगनेपर किये जानेवाले दानका फल उसका आधा समझा जाता है ॥ ८३ ॥

प्रापितेन चटुकाकुविडम्बं लम्भितेन बहुयाचनलज्जाम् ।

अथिना यदधमर्जति दाता तन्न लुम्पति विलम्ब्य ददानः ॥ ८४ ॥

अन्वयः—चटुकाकुविडम्बं प्रापितेन बहुयाचनलज्जां लम्भितेन अथिना दाता यत् अधम् अर्जति, विलम्ब्य ददानः तत् न लुम्पति ।

व्याख्या—चटुकाकुविडम्बं=चटुकाकुम्भां (प्रियवाक्यदीनवाक्याभ्याम्) विडम्बं (हास्यत्वम्), प्रापितेन=नीतेन, दात्रेति शेषः । एवं च बहुयाचनलज्जाम्=बहुयाचनेन (अधिकप्रार्थनेन) लज्जाम् (व्रीडाम्), लम्भितेन=प्रापितेन, दात्रेति शेषः । तादृशेन अथिना=याचकेन, कारणरूपेण । दाता=दानकर्ता जनः, यत्, अधं=पापम्, अर्जति=सम्पादयति, विलम्ब्य=विलम्बं कृत्वा, ददानः=दाता, तत्=अधं, न लुम्पति=नो विहन्ति, तस्य पापस्य प्रायश्चित्तमपि नास्तीत्यर्थः ।

अनुवाद—प्रिय वाक्य और दीन वाक्यसे हास्यपात्र बनाये गये तथा अनेक बार याचनासे लज्जाको प्राप्त कराये गये याचकसे दाता (देनेवाला) जिस पापको अर्जन करता है, विलम्बसे देनेवाला (दाता) उस पापको नष्ट नहीं करता है (उस पापका प्रायश्चित्त ही नहीं है) ।

टिप्पणी—चटुकाकुविडम्बं=चटुश्च काकुश्च (द्वन्द्व), ताभ्यां विडम्बः, ताम् (तृ० त०) । प्रापितेन=प्र + आप् + णिच् + क्त + टा । बहुयाचनलज्जां=बहु (यथा तथा) याचनम् (सुप्सुपा०), बहुयाचनेन लज्जा, ताम् (तृ० त०) । लम्भितेन=लभ् + णिच् + क्त (कर्ममें) + टा । अथिना=अर्थ + इनि + टा । “मार्गणो याचकाऽथिनो” इत्यमरः । दाता=ददातीति, दा + तृच् । अर्जति=अर्ज + लट् + तिप् । विलम्ब्य=वि + लवि + क्त्वा (ल्यप्) । ददानः=दा + लट् (शानच्) + मु । लुम्पति=“लुप्ल छेदने” धातुसे लट् + तिप्, “शे मुचादीनाम्” इस सूत्रसे नुम् ॥ ८४ ॥

यत्प्रदेयमुपनीय यदान्येदीयते सलिलमथिजनाय ।

पाचनोक्तिविफलत्वविशङ्काग्रासमूच्छन्नचिकित्सितमेतत् ॥ ८५ ॥

अन्वयः—यदान्यैः प्रदेयम् उपनीय अथिजनाय यत् सलिलं दीयते, एतत् याचनोक्तिविफलत्वविशङ्काग्रासमूच्छन्नचिकित्सितम् ।

व्याख्या—यदान्यैः=दातृभिः, प्रदेयं=दातव्यद्रव्यम्, उपनीय=समीपे संस्थाप्य, अथिजनाय=याचकजनाय, यत् सलिलं=जलं, दीयते=वितीयते, एतत्=सलिलदानं, याचनोक्तिविफलत्वविशङ्काग्रासमूच्छन्नचिकित्सितं=

प्रार्थनावचनवैफल्यसन्देहभीतिप्रसूचितस्वभेषजम्, एतत् नो यदि ? तर्हि किं प्रयोजनं सन्निधानमिति भावः ।

अनुवाद—दाता देय द्रव्यको निकट रखकर याचकको जो जल देता है, यह (जलदान), अग्निनेके वचनके वैफल्यकी शङ्कासे उत्पन्न भयसे होनेवाली मूर्च्छाकी चिकित्सा है ।

टिप्पणी—प्रदेय=प्रदातु योग्यम्, प्र+दा+यत्+सु । उपनीय=उप+नी+यत्वा (ह्यप्) । अविजनाय=अर्घी चाञ्सी जन, तस्मै (क० धा०) । दीयते=दा+यद्+(कर्मणे)+त । याचनोक्तिविकलत्वविशङ्कात्रासमूर्च्छन चिकित्सितम्=याचनस्य उक्ति (प० त०), विगठ फल यस्या सा विकला (बहु०), तस्या भाव, विकला+त्व । याचनोक्ते विकलावम् (प० त०), तस्य विशङ्का (प० त०), तथा त्रास (तृ० त०), तेन मूर्च्छन (तृ० त०), तस्य चिकित्सितम् (प० त०) । इस पद्यमे प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है ॥८५॥

अग्निने न तृणवज्जलमात्रं किन्तु जीवनमपि प्रतिपाद्यम् ।

एवमाह कुशवज्जलदायी द्रव्यदानविधिस्तत्किमिदम् ॥ ८६ ॥

अन्वय.—कुशवज्जलदायी उक्तिविदग्ध द्रव्यदानविधि अग्निने धनमात्रं तृणवत् न प्रतिपाद्य, किन्तु जीवनम् अपि (तृणवत् प्रतिपाद्यम्) एवम् आह ।

व्याख्या—कुशवज्जलदायी=सकुशजलदानप्रतिपादक, उक्तिविदग्ध=वचनचतुर, द्रव्यदानविधि=घावितरणविधान, पदार्पदानप्रतिपादकशास्त्र-मिति भावः । अग्निने=याचकाय, धनमात्र=द्रव्यमात्र, तृणवत्=तृणम् इव, न प्रतिपाद्य=नो देय, किन्तु, जीवनम् अपि=जीवितम् अपि, तृणवत् प्रतिपाद्यम्, एवम्=इदम्, आह=ब्रूते ।

अनुवाद—कुशके साथ जलदानका प्रतिपादक, वचनमे चतुर, पदार्पदानका प्रतिपादक शास्त्र “याचकके लिए धनको ही तृणके समान नहीं देना चाहिए बल्कि जीवनको भी तृणके समान देना चाहिए” ऐसा कहता है ।

टिप्पणी—कुशवज्जलदायी=कुशम् अस्ति यस्मिंस्तत् कुशवत् (कुश+मनुप्), तच्च तत् जलम् (क० धा०), दान दाय, दा+यच्, “आतो युक् चिष्कृतो” इससे युक् आगम, कुशवज्जलस्य दाय (प० त०), सोऽस्याऽस्तीति, कुशवज्जलदाय+इति+सु । “कुशवज्जलदायी” यह नारायणपण्डित सम्मत पाठ है । इसमें कुशवज्जल दापयतीति ऐसा विग्रह, कुशवज्जल+दा+

णिच् + णिनि + सु । उक्तिविदग्धः = उक्तो विदग्धः (स० त०) । द्रव्यदान-
विधिः = द्रव्यस्य दानं (प० त०), तस्य विधिः (प० त०) ॥ ८६ ॥

पङ्क्तसङ्करविगहितमहं न श्रियः कमलमाश्रयणाय ।

अथिपाणिकमलं विमलं तद्वासवेदम विदधीत सुधीस्तु ॥ ८७ ॥

अन्वयः—पङ्क्तसङ्करविगहितं कमलं श्रियः आश्रयणाय न अहम् । तत् सुधीः
विमलम् अथिपाणिकमलं तद्वासवेदम विदधीत ।

व्याख्या—पङ्क्तसङ्करविगहितं = पापसम्बन्धनिन्दितं, कदमसम्बन्धनिन्दितं
च, कमलं = पद्मं, श्रियः = लक्ष्म्याः, आश्रयणाय = सेवनाय, निवासायेति
भावः । न अहं = नो योग्यम् । तत् = तस्मात्कारणात् । सुधीः = विद्वान्,
विमलं = निर्मलं, निष्पङ्कमिति भावः । अथिपाणिकमलं = याचककरपद्मं,
तद्वासवेदम = लक्ष्मीनिवासस्थानं, विदधीत = कुर्यात्, घनं सर्वथा पात्रपाणिष्वेव
निक्षेपणीयं, न तु भूमाविति भावः ।

अनुवाद—पाप वा कीचड़के सम्पर्कसे निन्दित कमल, लक्ष्मीके निवासके
लिए योग्य नहीं है । इस कारणसे विद्वान् पुरुष निर्मल (पङ्करहित) पात्रके
करकमलको लक्ष्मीका निवासस्थान बनावे ।

टिप्पणी—पङ्क्तसङ्करविगहितं = पङ्क्तस्य सङ्करः (प० त०), “पङ्क्तोऽस्त्री
कदमैतसोः” इति वैजयन्ती । पङ्क्तसङ्करेण विगहितम् (तृ० त०) । विमलं =
विगतं मलं यस्मात्, तत् (बहु०) । अथिपाणिकमलं = पाणिः कमलम् इव
(उपमिति०) । अथिनः पाणिकमलं, तत् (प० त०) । तद्वासवेदम = वासस्य वेदम
(प० त०), तस्या वासवेदम, तत् (प० त०) । विदधीत = वि + धा + लिट् +
(विधिमें) + त । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ ८७ ॥

याचमानजनमानसवृत्तेः पूरणाय वत ! जन्म न यस्य ।

तेन भूमिरतिभारवतीयं न द्रुमेन गिरिभिर्न समुद्रैः ॥ ८८ ॥

अन्वयः—यस्य जन्म याचमानजनमानसवृत्तेः पूरणाय न, वत ! तेन इयं
भूमिः अतिभारवती, न द्रुमेः न गिरिभिः न समुद्रैः (अतिभारवती) ।

व्याख्या—यस्य = धनिनः पुरुषस्य, जन्म = उत्पत्तिः, याचमानजनमानस-
वृत्तेः = अधिजनमनोवृत्तेः, अधिजनमनोरथस्येति भावः । पूरणाय = सफलीकर-
णाय, न = नो भवति, वत = मेदोऽयमिति भावः । तेन = तादृशेन पुरुषेण, इयम्
= एषा, भूमिः = भूः, अतिभारवती = अतिभारयुक्ता, न द्रुमेः = न वृक्षैः,

न गिरिमि = न पर्वतं, न नपुद्रे = न सागरैश्च, इय भूमि अतिभारवती
इत्यथ । द्रुमगिरिसमुद्रेभ्य प्रजाना बहूपकाराभादिति भावः ।

अनुवाद—जिस घनी पुरुषका ज म याचक जनके अमिलापको पूर्ण करने-
के लिए नहीं है, उस पुरुषसे यह धरती अत्यन्त भार (बोझ) वाली है, न
पेड़ोंसे, न पर्वतोंसे और न समुद्रोंसे ही यह धरती भारवाली है ।

टिप्पणी—याचमानजनमानसवृत्ते = याचत इति याचमाना, याच +
लट् (घानच) + जस्, ते च ते जना (क० घा०), मानसस्य वृत्ति
(प० ल०), याचमानजनाना मानसवृत्ति, तस्या (प० ल०) ।
अतिभारवती = अत्यन्त (यथा तथा) भार (मुप्सुपा०) । सोऽस्ति यस्या
सा, अतिभार + मतुप् + डीप् । यह पृथ्वी कृपणोंसे बोझवाली है, पेड़ों,
पर्वतों और समुद्रोंसे बोझवाली नहीं है, यह अभिप्राय है । इस पद्यमें
परिसंख्या अलङ्कार है ॥ ८८ ॥

मा धनानि कृपणः खलु जीवस्तृष्णयाऽर्पयतु जातु परस्मै ।

तत्र नैव कुरुते मम चित्र, यस्तु नार्पयति तानि मृतोऽपि ॥ ८९ ॥

अन्वयः—कृपण जीवन् तृष्णया जातु परस्मै धनानि मा अर्पयतु, एष तत्र
मम चित्र न कुरुते (किन्तु) मृत अपि न अर्पयति (नार्पयति कुरुते) ।

व्याख्या कृपण = कदर्य, जीवन् = प्राणन्, तृष्णया = अतिलोभेन,
जातु = कदापि, परस्मै = अग्यस्मै, याचमानायेति भावः । धनानि = द्रव्याणि,
मा अर्पयतु = नो ददातु, एष = कृपण, तत्र = तस्मिन्, जीवनाऽवसराऽनर्पणे,
मम चित्रम् = आश्चर्य, न कुरुते = नो विदधाति, किन्तु मृत अपि = पश्चात्
गत अपि, न अर्पयति = नो ददाति, नार्पयति = धनानि नृपसम्बन्धीनि कुरुते
तत्र चित्र करोति ।

अनुवाद—कठजूस, जीता हुआ तृष्णासे कभी भी दूसरेको धन भले ही
न दे, वह उसमें मुझे आश्चर्य नहीं पैदा करता है, किन्तु मरनेपर भी नहीं देता
है, मरनेपर धनको राजाके अधीन करता है, उसमें आश्चर्य उत्पन्न करता है ।

टिप्पणी—जीवन् = जीव + लट् (घतृ) + मु । अर्पयतु = ऋ + णिच् +
लोट + तिप् । नार्पयति = नृपस्य इमानि नार्पयति, नृप + ण + जस् ।
नार्पयति कुरुते = नार्प + णिच् + लट् + तिप् । इस पद्यमें विरोधाभास
अलङ्कार है ॥ ८९ ॥

माममीभिरिह याचितवद्भिर्दातृजातमवमत्य जगत्याम् ।

यद्यशो मयि निवेशितमेतन्निष्क्रयस्तु कतमस्तु तदीयः ॥ ६० ॥

अन्वयः—जगत्यां दातृजातम् अवमत्य मां याचितवद्भिः अमीभिः यत् यशो मयि निवेशितम् । एतन्निष्क्रयस्तु कतमः अस्तु ।

व्याख्या—जगत्यां = भुवने, दातृजातं = दायकसमूहम्, अवमत्य = अवधीयं, मां = नलं, याचितवद्भिः = प्रार्थितवद्भिः, अमीभिः = एभिः देवैः, यत्, यशः = कीर्तिः, मयि = नले, स्थापितं = निहितम्, एतन्निष्क्रयस्तु = एतत्प्रतिनिधिभूतस्तु, कतमः = कः पदार्थः, अस्तु = भवतु ?

अनुवाद—लोकमें अन्य दाताओंका अनादर करके मुझसे याचना करने-वाले इन इन्द्र आदि देवताओंने जो यश मुझमें स्थापित कर दिया, उसके एवजमें कौन-मा पदार्थ हो ?

टिप्पणी—दातृजातं = दातृणां जातं, तत् (प० त०) । अवमत्य = अव + मन् + क्त्वा (त्यप्) । याचितवद्भिः = याच् + क्तवतु + भिस् । निवेशितं = नि + विश + णिच् + क्त + सु । एतन्निष्क्रयः = एतस्य निष्क्रयः (प० त०) ॥ ९० ॥

लोक एष परलोकमुपेता हा । विहाय निधने धनमेकः ।

इत्यमुं खलु तदस्य निनीपत्यिबन्धुखदयद्व्यचित्तः ॥ ६१ ॥

अन्वयः—एष लोको निधने धनं विहाय एकः परलोकम् उपेता । हा ! इति उदयद्व्यचित्तः अयिबन्धुः अस्य तत् अमुं निनीपति खलु ।

व्याख्या—एषः = अयं, लोकः = जनः, निधने = अन्त्यकाले, धनं = द्रव्यं, विहाय = त्यक्त्वा, एकः = एकाकी, सहायरहितः सन्निति भावः । परलोकं = लोकान्तरम्, उपेता = उपैष्यति, हा ! = कष्टम् ! इति = अस्मात्कारणात्, उदयद्व्यचित्तः = सद्यमानसः, अयिबन्धुः = याचकबन्धुः, अस्य = लोकस्य, तत् = धनम्, अमुं = परलोकं, निनीपति = नेतुमिच्छति । खलु = निश्चयेन ।

अनुवाद—यह मनुष्य अन्तकालमें धन छोड़कर अकेले ही परलोकको जायेगा, हाय ! इस कारणसे दयालु चित्तवाला याचकरूप बन्धु उस(मनुष्य)-के उस धनको परलोकमें पहुँचाना चाहता है ।

टिप्पणी—विहाय = वि + हा + क्त्वा (त्यप्) । परलोकं = परदचामी लोकः, बम् (क० घा०) । उपेता = उप + इण् + लुट् + तिप् । उदयद्व्यचित्तः =

उदयन्ती दया यस्मिंस्तत् (बहु०), उदयह्व चित्त यस्य त् (बहु०) । अधि-
बन्धु = अर्था एव बन्धु (रूपक०) । निनीयति = नेतुम् इच्छति, नी + सन् +
लट् + तिप् । अयं बन्धु धनीका सर्वस्व स्वयं ही लेते हैं, धनको धनीके पास
नहीं पहुँचाते हैं, इस कारणसे आपतिका बन्धु बाचक, सग्रहके योग्य है, यह
सात्पर्य है ॥ ९१ ॥

दानपात्रमधमर्णमिहैकप्राहि, कीटिगुणित दिवि दायि ।

साधुरेति सुकृतेर्यदि कर्तुं पारलौकिककुसीदमसीदत् ॥ ९२ ॥

अधम — साधु इह एकप्राहि, दिवि कीटिगुणित दायि दानपात्रम् (एव)
अधमर्णं सुकृत एति यदि (तदा) असीदत् पारलौकिक कुसीद कर्तुम्
(अलम्) ।

व्याख्या—साधु = सज्जनो 'वार्धुपिकश्च' इह = अस्मिन् लोके, एकप्राहि
= एकप्राहक, दिवि = स्वर्गे, परलोक इत्यर्थं, कीटिगुणित = कीटिषा आवृत,
दायि = दातृ, एतादृश दानपात्रम् = वितरणभाजन, बाचकमित्यर्थं, तदेव अध-
मर्णं = धनप्राहि, सुकृतं = पुण्यं, एति यदि = प्राप्नोति चेत्, तदा, असीदत् =
अविनश्यत्, पारलौकिक = लोकान्तरभव, कुसीद = वृद्धिजीवन, कर्तुं = विधा-
तुम्, अलम् इति शेष, पर्याप्तम् इति भावः ।

अनुवाद—सज्जन और वृद्धिजीवी (सृद्धखोर) इस लोकमें एक लेता है
और परलोकमें करोड़ गुना देनेवाले दानपात्ररूप ऋणी (कर्जदार) को पुण्यों-
से प्राप्त करता है तो नष्ट नहीं होनेवाले परलोकमें मिलनेवाले वृद्धिजीवनको
करनेके लिए पर्याप्त है ।

द्विषणी—साधु = "साधुस्त्रिषु हिते रम्ये, वार्धुपौ सज्जने पुमान् ।" इति
वैजयन्ती । एकप्राहि = एक वृद्धासीति, एक + ग्रह + णिनि (उपपद०) +
अम् । कीटिगुणित = कीटिषा गुणितं, तत् (तृ० त०) । दायि = ददातीति, तत्,
दा धातुसे "आवश्यकमधमर्णयोगिनि" इस सूत्रसे आधमर्ण्यमे णिनि प्रत्यय ।
इस पदके योगसे "कीटिगुणित" शब्दसे "अकेनोर्भविष्यदाधमर्णयो" इस सूत्रसे
षष्ठीके निषेधसे द्वितीया । "वस्त्रघान्यहिरण्याना चतुस्त्रिगुणा मता ।" इस
शास्त्रवचनके अनुसार वस्त्रमें चौगुनी, घान्यम तिगुनी और सोनेमें दुगुनी वृद्धि-
(मुनाफा) का परिमाण लोकमें कहा गया है, परन्तु यह (दानपात्र) तो
अपरिमित वृद्धिको देनेवाला है, यह सात्पर्य है । दानपात्र = दानस्य पात्र,
तत् (प० त०) । अधमणम् = अधमम् ऋण यस्य च, तत् (बहु०) । "दान-

पात्रम् अधमर्णम्” यहाँपर व्यस्तस्वरूप है । “उत्तमर्णाऽधमर्णौ द्वौ प्रयोक्तृग्राहकौ क्रमात्” इत्यमरः । एति=ङप् + लट् + तिप् । असीदत् = न सीदत् (नञ्०) । पारलौकिक-परलोके भवम्, “अध्यात्मादेष्ठजिष्यते” इस वातिकसे अध्यात्मादिके आकृतिगण होनेसे परलोक शब्दमे ठञ् प्रत्यय और “अनुशतिकादीनां च” इस सूत्रमे उभयपदवृद्धि । कुसीदं=“कुसीदं वृद्धिजीविका” इत्यमरः । “नाऽदत्तमुपतिष्ठते” इस शास्त्रोक्तिके अनुसार विना दानके कुछ भी उपस्थित नहीं होता है, अतः याचकको दान करना चाहिए, यह तात्पर्य है ॥ ९२ ॥

एवमादि स विचिन्त्य मुहूर्तं तानवोचत पतिनिपधानाम् ।

अयिदुर्लभमवाप्य च हर्षाद्याच्यमानमुखमुल्लसितश्चि ॥ ९३ ॥

अन्वयः—स निपधानां पतिः एवमादि मुहूर्तं विचिन्त्य अयिदुर्लभं हर्षात् उल्लसितश्चि याच्यमानमुखं च अवाप्य तान् अवोचत ।

व्याख्या—सः=प्रसिद्धः, निपधानां=निपधदेशानां, पतिः=पालकः, नल इति भावः । एवमादि=एवम्प्रभृति, “जीविताऽवधि० ५-८१” इत्यादिकं वाक्यमिति भावः । मुहूर्तम्=अल्पकालं, विचिन्त्य=विचार्यं, अयिदुर्लभं=याचकदुष्प्राप्यं, हर्षात्=प्रमोदात् हेतोः, उल्लसितश्चि=वर्धमानश्रीकं, प्रसन्नमिति भावः । याच्यमानमुखं च=दातृमुखं च, अवाप्य=प्राप्य, तान्=इन्द्रादीन् देवान्, अवोचत=उक्तवान्, वक्ष्यमाणानि वाक्यानीति शेषः ।

अनुवाद—निपधेश्वर नल, पहले कहे गये वाक्योंका कुछ समयतक विचार कर याचकोंसे दुष्प्राप्य, हर्षसे ममृद्ध शोभावाले (प्रसन्न) दाताके मुखको प्राप्त कर देवताओंको कहने लगे ।

टिप्पणी—एवमादि=एवम् आदिः यस्य, तत् (बहु०) । अयिदुर्लभम्=अयिभिः दुर्लभं, तत् (तृ० त०) । उल्लसितश्चि=उल्लसिता श्रीः यस्मिन्, तत् (बहु०) । समासान्तविधिके अनित्य होनेसे “नद्यतश्च” इस सूत्रसे कप्का अभाव और “ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य” इस सूत्रसे “श्री”का ह्रस्वत्व । याच्यमानमुखं=याच्यत इति याच्यमानं, याच् + लट् (कर्ममें) + शानच् + मु । याच्यमानस्य (दातुः) मुखं, तत् (प० त०) । अवाप्य=अव + आपु + क्त्वा (ल्यप्) । अवोचत=वच + लुङ् + त ॥ ९३ ॥

नाऽस्ति जन्यजनकव्यतिभेदः, सत्यमज्जनितो जनदेहः ।

वीक्ष्य वः छलु तनूममृताऽवां दृङ् निमज्जनमुपति सुधापाम् ॥ ९४ ॥

अन्वय — (हे देवा !) जन्यजनकव्यतिभेदो न अस्ति । जनदेह अन्न-जनित सत्यम् । अमृतादां व तनू वीक्ष्य दुक् सुधाया निमज्जनम् उपैति सलु ।

व्याख्या—(हे देवा !) जन्यजनकव्यतिभेद = कार्यकारणविशेषभेद, न अस्ति = नो वर्तते, कार्यं स्वकारणादभिन्नमिति भाव । जनदेह = मानवशरीरम्, अन्नजनित = मद्यपदार्थोत्पन्न, इति, सत्य = सत्यम् । अमृतादां = पीयूषमुजा, व = युष्माक, तनू = शरीर, वीक्ष्य = दृष्ट्वा, दुक् = मदीय लोचन, सुधायास् = अमृते, निमज्जन = वृहन्म् उपैति = प्राप्नोति, सलु = निश्चयेन ।

अनुवाद—(हे देवगण !) कार्य और कारणमें विशेष भेद नहीं है । मनुष्यका शरीर अन्नसे उत्पन्न होता है, यह सत्य है । अमृत पानेवाले आप-लोगोंका शरीर देखकर मेरे नेत्र अमृतमें निमग्न हो जाने हैं ।

टिप्पणी—जन्यजनकव्यतिभेद = ज-यञ्जनकञ्च (इन्द्र०), जन्य-जनकयो व्यतिभेद (प० त०) । जनदेह = जनस्य देह (प० त०) । अन्न-जनित = अनेन जनित (तृ० त०) । अमृतादाम् = अमृतम् अदन्तीति अमृताऽद, तेषाम् “अदोऽने” इस सूत्रसे विट् प्रत्यय, अमृत + अद + विट् + (उपपद०) + आम् । उपैति = उप + इण + लट् + तिप् । “एत्येधत्पूर्वसु” इससे वृद्धि । कार्य और कारणका विशेष भेद न होनेसे अमृतभक्षण करनेवाले आप लोगोंका शरीर देखकर मेरे नेत्र अमृतमें निमज्जनके सुखका अनुभव करते हैं, यह तात्पर्य है ॥ ९४ ॥

मत्तप क्व नु तनु ? क्व फल वा यूयमीक्ष्णपथ व्रजयेति ? ।

ईदृशान्यपि दधन्ति पुनर्न पूर्वपूरुषतपासि जयन्ति ॥ ६५ ॥

अन्वय — तनु मत्तप क्व ? यूयम् ईक्ष्णपथ व्रजय इति फल वा क्व ? ईदृशानि अपि दधन्ति न पूर्वपूरुषतपासि पुन जयन्ति ।

व्याख्या—(हे देवा !) तनु = अल्प, मत्तप = मत्तियमाचरण, क्व = कुत्र, यूय = भवन्तो देवा, ईक्ष्णपथ = नयनगोचर, व्रजय = गच्छय, इति = एतादृश, फल वा = अवदूर्शनरूप महाफल वा, क्व = कुत्र, उभयोर्वैरूप्यादिति भाव । ईदृशानि अपि = एतादृग्महाफलानि अपि, दधन्ति = पुष्पन्ति,

नः = अस्माकं, पूर्वपूरुषतपांसि = पूर्वजनियमाचरणानि, पुनः = पुनः, जयन्ति = सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते, तानीदानीमपि फलन्तीति भावः ।

अनुवाद—थोड़ी-सी मेरी तपस्या कहाँ और आपलोग जो मेरे दर्शनमार्गमें प्राप्त हो रहे हैं, ऐसा महत् फल कहाँ ? ऐसे महाफलोंको पुष्ट करनेवाले हमारे पूर्वजोंकी तपस्याएँ फिर अत्यन्त उत्कर्षसे बढ़ रही हैं ।

टिप्पणी—मत्तपः = मम तपः (प० त०) । ईक्षणपथम् = ईक्षणस्य पन्थाः ईक्षणपथः, तम् (प० त०) । व्रजथ = व्रज + लट् + थ । दधन्ति = धा + लट् (शतृ) + जस् । “वा नपुंसकस्य” इससे नुम् आगम । पूर्वपूरुष-तपांसि = पूर्वे च ते पुरुषाः (क० घा०), तेषां तपांसि (प० त०) । जयन्ति = जि + लट् + झि । इस पद्यमें विरूपोंका संघटनरूप विषम अलङ्कार है ॥ १५ ॥

प्रत्यतिष्ठिपदिलां खलु देवीं कर्म सर्वसहनव्रतजन्म ।

यूयमप्यहह ! पूजनमस्या यन्निजैः सृजथ पादपयोजैः ॥ ८६ ॥

अन्वयः—इलां देवी सर्वसहनव्रतजन्म कर्म प्रत्यतिष्ठिपत् खलु । यत् यूयम् अपि निजैः पादपयोजैः अस्याः पूजनं सृजथ, अहह !

व्याख्या—(हे देवाः) इलां = पृथिवीं, देवीं = देवतां, सर्वसहनव्रतजन्म = विश्वमर्पणव्रतजन्यं, कर्म = क्रिया, सुकृतमिति भावः । प्रत्यतिष्ठिपत् = प्रति-ष्ठापयामास, खलु = निश्चयेन । तत्कर्म प्रतिपादयति—यूयमिति । यत् = यस्मात्कारणात्, यूयम् अपि = भवन्तोऽपि, देवा अपि इति भावः । निजैः = स्वकीयैः, पादपयोजैः = चरणकमलैः, अस्याः = इलायाः, पूजनं = पूजां, सृजथ = कुरुथ । अहह ! = अद्भुतम् !

अनुवाद—पृथ्वी देवीको सब भारके सहनरूप व्रतसे उत्पन्न पुण्य कर्मने प्रतिष्ठित कर दिया है । जो कि आप लोगोके समान देवता भी अपने चरण-कमलोसे इनकी पूजा कर रहे हैं । आश्चर्य है !

टिप्पणी—इलां = “गोरिला कुम्भिनी क्षमा” इत्यमरः । सर्वसहनव्रत-जन्म = सर्वेषां (भारादीनाम्) सहनम् (प० त०), तदेव व्रतम् (रूपक०), तस्मात् जन्म यस्य तत् (व्यधिकरणबहु०) । प्रत्यतिष्ठिपत् = प्रति + स्था + णिच् + लुङ् + तिप् । “तिष्ठतेरित्” इस सूत्रमे उपधाका इत्व । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ १६ ॥

जीविताऽवधि किमप्यधिक वा यन्मनीषितमितो नरहिम्भात् ।

तेन यश्चरणमर्चतु सोऽय ब्रूत वस्तु पुनरस्तु किमीदृक् ॥ ६७ ॥

अन्वय — इतो नरहिम्भात् जीविताऽवधि, तत अधिक वा किमपि मनीषित यत्, वस्तु सोऽय तेन व चरणम् अर्चतु, ईदृक् पुन किम् अस्तु ? ब्रूत ।

व्याख्या — (हे देवा) इत = अस्मात्, नरहिम्भात् = मानुषशिशौ, जीविताऽवधि = जीवनपर्यन्त, तत = जीवितात्, अधिकम् = अनिरिक्त वा, किमपि = किञ्चिदपि, मनीषितम् = अभीप्सित, यत्, वस्तु = पदार्थ, स = तादृश, अयम् = एष, नरहिम्भ इति भाव, तेन = वस्तुना, व = युष्माक, चरण = पादम्, अर्चतु = पूजयतु, ईदृक् = एतादृश, पुन किम् = वस्तु, अस्तु = स्यात् ? ब्रूत = कथयत ।

अनुवाद — इस मनुष्य बालकसे जीवनपर्यन्त अथवा उससे भी अधिक कोई अभीष्ट जो वस्तु हो वह (मैं) उससे आपके चरणकी पूजा करूँ, ऐसी वस्तु क्या है ? कहिए ।

टिप्पणी — इत = इदम् + इति (तमित) । नरहिम्भात् = नरस्य हिम्भ, तस्मात् (प० त०) । जीविताऽवधि = जीवितम् अवधि (सीमा) यस्य तत् (बहु०) । तत = तद् + इति (ततिल्) । मनीषित = मनीषा + इतच् + तु । अर्चतु = अर्च + लोट् + तिप् । ब्रूत = ब्रू + लोट् + व ॥ ९७ ॥

एवमुक्तवति मुक्तविशङ्के वीरसेनतनये विनयेन ।

वक्रभावविषमामय शक्र कार्यकैतवगुहगिरमूचे ॥ ६८ ॥

अन्वय — एव वीरसेनतनये विनयेन मुक्तविशङ्के उक्तवति (सति) अथ कार्यकैतवगुह शक्र वक्रभावविषमामिरम् ऊचे ।

व्याख्या — एवम् = इत्थ, वीरसेनतनये = वीरसेनपुत्रे नले, विनयेन = नम्रतया, अकपटेनेति भाव । मुक्तविशङ्के = शङ्कारहिते, उक्तवति = कथितवति सति अथ = नलभाषणाऽनन्तर, कार्यकैतवगुह = कतम्यप्रयोजनकपटोपदेशक, शक्र = इन्द्र, वक्रभावविषमा = कुटिलत्वप्रतिकूला, गिर = बाणीम्, ऊचे = उवाच ।

अनुवाद — इस प्रकार वीरसेनके पुत्र नलके नम्रतापूर्वक शङ्कारहित होकर कहनेपर कार्योर्मि कपटके उपदेशक इन्द्रने कुटिलतासे प्रतिकूल वचन कहा ।

टिप्पणी—वीरसेनतनये=वीरसेनस्य तनयः, तस्मिन् (प० त०) । मुक्त-
विशङ्के=मुक्ता विशङ्का येन, तस्मिन् (बहु०) । कार्यकैतवगुरुः=कार्येषु
कैतवानि (स० त०), तेषां गुरुः (प० त०) । वक्रभावविपमां=वक्रभ्राजो
भावः (क० घा०), तेन विपमा, ताम् (तृ० त०) । ऊचे=ब्रून् (वच्) +
ञिट् + त ॥ ९८ ॥

पाणिपीडनमहं दमयन्त्याः कामयेमहि महीमिहिकांशो ! ।

दूत्यमत्र कुरु नः स्मरभीति निजितस्मर ! चिरस्य निरस्य ॥ ८८ ॥

अन्वयः—हे महीमिहिकांशो ! (वयम्) दमयन्त्याः पाणिपीडनमहं
कामयेमहि । हे निजितस्मर ! स्मरभीति चिरस्य निरस्य अत्र नो दूत्यं कुरु ।

व्याख्या—हे महीमिहिकांशो = भूतलचन्द्रे ! दमयन्त्याः = भैम्याः,
पाणिपीडनमहं=विवाहोत्सवं, कामयेमहि=अभिलषामः, वयमिति शेषः । हे
निजितस्मर=हे वशीकृतकाम ! स्मरभीति=कामभयं, चिरस्य=चिरकाल-
पर्यन्तं, निरस्य=निवार्यं, अत्र=पाणिपीडनकृत्ये, नः=अस्माकं, दूत्यं=दूत-
कर्म, कुरु=विधेहि ।

अनुवाद—हे भूतलचन्द्र ! हम लोग दमयन्तीके विवाहके उत्सवकी
कामना करते हैं । हे कामदेवकी जीतनेवाले (नल) ! कामदेवके भयको
चिरकालपर्यन्त निवारण कर इस विवाहके कार्यमें आप हम लोगोके दूतका
कार्य करें ।

टिप्पणी—महीमिहिकांशो=मिहिका अंशुर्यस्य सः (बहु०) “प्रालेयो
मिहिका” इत्यमरः । महीमिहिकाशुः (स० त०), तत्सम्बुद्धौ । पाणिपीडन-
महं=पाणेः पीडनम् (प० त०) । “तया परिणयोद्वाहोपयामाः पाणिपीडनम्”
इत्यमरः । पाणिपीडनम् एव महः, तम् (रूपक०) । कामयेमहि=कम् +
णिङ् + विधिलिट् + महिङ् । निजितस्मर=निजितः स्मरो येन, तत्सम्बुद्धौ
(बहु०) । स्मरभीति=स्मरात् भीतिः, ताम् (प० त०) । चिरस्य=“चिराय
चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरादर्थका.” इत्यमरः । निरस्य=निर् + अस् +
क्त्वा (ल्यप्) । दूत्यं=दूतस्य कर्म, दूत शब्दसे “दूतस्य भावकर्मणी” इस
सूत्रसे यत् प्रत्यय । कुरु = कृ + लोट् + मिप् ॥ ९९ ॥

आसते शतमघिक्षिति भूपास्तोयराशिरसि ते खलु फूपाः ।

किं प्रहा दिवि न जाग्रति ते ते ? भास्यतस्तु फलमस्तुलयाऽऽस्ते ? ॥ १०० ॥

अन्वयः—(हे नल !) अधिक्षिति शतं भूपा आसते । त्वं तोयराशिः अग्निः

ते कृपा खलु । ते ते ग्रहा दिवि न आगति ? तु कतमो भास्वत तुलया आस्ते ?

व्याख्या—(हे नल !) अधिक्षिति=पृथिव्या, सत=बहुसङ्ख्या, भूपा=राजान, आस्ते=सन्ति । सत्र त्व, तोयराशि=समुद्र, असि=विद्यसे, ते=भूपा, कृपा=उदयानानि, खलु, दृष्टान्तेनाऽमुमर्थं साधयति—किं ग्रहा इति । दिवि=आकाशे, ते ते ग्रहा=चन्द्रादयः, न आगति ?=न प्रकाशन्ते किम् ? तु=किन्तु, कतम=क, ग्रह=चन्द्रादि, भास्वत=सूर्यस्य, तुलया=साम्येन, आस्ते=विद्यते । न कोऽपीति भावः ।

अनुवाद—(हे नल !) पृथिवीपर सैकड़ों राजा हैं, परन्तु आप समुद्र हैं और वे (अन्य राजा लोग) कुण्ड हैं । चन्द्र आदि अनेक ग्रह आकाशमें प्रकाशित नहीं हैं क्या ? किन्तु कौन सा ग्रह सूर्यके समान है ? (कोई नहीं) ।

टिप्पणी—अधिक्षिति=सिती इति “अव्यय विभक्तिः” इत्यादि सूत्रसे विभक्तिके अथमे अव्ययीभावः । आस्ते=आस+लट्+ञ् । तोयराशि=तोयाना राशि (प० त०) । आगति=आगृ+लट्+ञि । कतम=किम्+उतमश्+सु । भास्वत=भाम्+भतुप्+ङस् । अन्य राजाओं और आपमें समुद्र और कुण्डके समान बहुत अन्तर (फर्क) है । जैसे आकाशमें सूर्यके समान कोई ग्रह नहीं है, वैसे ही भूतलमें आपके सदृश कोई भी राजा नहीं है, यह इस पद्यका तात्पर्य है । इसमें दृष्टांत अलङ्कार है ॥ १०० ॥

विश्वदुश्चनयना वयमेते त्वद्गुणाम्बुधिर्नाममवैम ।

त्वामिहैव विनिवेश्य रहस्ये निर्वृतिं न हि लभेमहि सर्वे ? ॥ १०१ ॥

अव्यय—(हे नल !) विश्वदुश्चनयना एते वयम् अगाध त्वद्गुणाम्बुधिम् अवैम । हि इह रहस्ये त्वाम् एव विनिवेश्य सर्वे (वयम्) निर्वृतिं न लभेमहि ?

व्याख्या—(हे नल !) विश्वदुश्चनयना=सर्वदुर्गिनेत्रा, एते=समीप तरपतिन, वयम्=इन्द्रादयो देवा, अगाध=गम्भीरम्, अतलस्पशमिति भावः, त्वद्गुणाम्बुधि=दयादालिष्यादित्वद्गुणसमुद्रम्, अवैम=अवगच्छाम । हि=यस्मात्कारणात्, इह=अस्मिन्, रहस्ये=गोपनीयकृत्ये, त्वाम् एव=भवत्तम् एव, विनिवेश्य=नियोज्य, सर्वे=सकला, वयम्=इन्द्रादयो देवा, निर्वृति=सुख, न लभेमहि=न प्राप्नुम ? लभेमहि एवेति भावः ।

अनुवाद—संसारको देखनेवाले नेत्रोंसे युक्त हमलोग आपके गुणरूप समुद्रको अगाध जानते हैं । इस रहस्यमें आपको ही नियुक्त करके हम सभी, सुख न पायेंगे क्या ? (पायेंगे ही) ।

टिप्पणी—विश्वदृश्वनयनाः=विश्वं दृष्टवन्ति इति विश्वदृश्वानि, विश्व + दृश् + क्वनिप् + जस्, “दृशेः क्वनिप्” इस सूत्रसे क्वनिप् । विश्वदृश्वानि नयनानि येषां ते (बहु०) । त्वद्गुणाम्बुधिः=तव गुणाः (प० त०), त्वद्गुणा एव अम्बुधिः, तम् (रूपक०) । अवेम.=अव + इण् + लट् + मस् । हमलोग आपके दया, दाक्षिण्य, जितेन्द्रियत्व और सत्यप्रतिज्ञत्व आदि गुणरूप समुद्रको अगाध (गम्भीर) जानते हैं, यह तात्पर्य है । विनिवेश्य=वि + नि + विश् + णिच् + क्त्वा (त्यप्) । लभेमहि=लभ + विधिलिङ् + महिङ् । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ १०१ ॥

शुद्धवंशजनितोऽपि गुणस्य स्थानतामनुभवन्नपि शक्रः ।

क्षिप्नुरेनमृजुमाशु सपक्षं सायकं धनुरिवाऽजनि वक्रः ॥ १०२ ॥

अन्वयः—शुद्धवंशजनितः अपि गुणस्य स्थानताम् अनुभवन् अपि शक्रः ऋजुं सपक्षम् एनं सायकं धनुः इव आशु क्षिप्नुः (सन्) वक्रः अजनि ।

व्याख्या—शुद्धवंशजनितः अपि=पवित्रकुलप्रसूतः अपि (इन्द्रपक्षे), अन्नवेणूत्पन्नोऽपि (धनुःपक्षे), गुणस्य=शौर्यादेः, मोर्व्याश्च । स्थानताम्=आश्रयत्वम्, अनुभवन् अपि=निविशन् अपि, शक्रः=इन्द्रः, ऋजुम्=अकुटिलबुद्धिम्, अवक्रं च, सपक्षं=सुहृदं, कङ्क्षपत्रसहितं च, एनं=नलं, सायकं=बाणं धनुः इव=कामुकम् इव, आशु=शीघ्रं, क्षिप्नुः=क्षेप्ता सन्, वक्रः=कुटिलः, अजनि=जातः ।

अनुवाद—जैसे छिद्रसे रहित वाँससे उत्पन्न, प्रत्यक्षाके स्थानको प्राप्त किया गया धनु, सरल और कङ्क्ष पक्षीके पंखवाले बाणको छोड़ता हुआ टेढ़ा होता है, वैसे ही पवित्र कुलमें उत्पन्न होकर भी दया-दाक्षिण्य आदि गुणके आश्रय होते हुए भी इन्द्र सरल बुद्धिवाले मित्र नलको दूतकर्ममें लगाते हुए कुटिल हो गये ।

टिप्पणी—शुद्धवंशजनितः = शुद्धआसी वंशः (क० घा०) । “वंशो वेणो कुले वर्ग” इति विश्वः । शुद्धवंशे जनितः (म० त०) । गुणस्य=“मोर्व्यां द्रव्याऽऽश्रिते मत्त्व-शौर्यं-मन्ध्याऽऽदिके गुणः” इत्यमरः । स्थानतां=स्थान + तल् + टाप् + अम् । अनुभवन्=अनु + भू + लट् (णृ) + मु । धनुः=

“अवास्त्रियम् । धनुश्चापी” इत्यमर । सिप्नु = सिपतीति, सिप धातुसे
“नसिगृधिघृषिसिपे क्नु” इस सूत्रसे क्नु प्रत्यय । इस पद्यमें श्लेष और
उपमाका मञ्जाङ्गिभावसे सङ्कुर अलङ्कार है ॥ १०२ ॥

तेन तेन वचसं मघोन स स्म वेद कपट पटुञ्च ।

आचरत्तदुचितामघ वाणीमार्जं हि कुटिलेषु न नीति ॥ १०३ ॥

अन्वय — उच्चै पटु स तेन वचसा एव मघोन कपट वेद स्म । अय
तदुचिता वाणीम् आचरत्, हि कुटिलेषु मार्जं नीति न ।

व्याख्या — उच्चै = अतितरां, पटु = कुशल, स = नल, तेन तेन
वचसा = “पाणिपीडनमह (५-९९)” “त्वामिहैवमनिवेश्य (५-१०१)”
इत्यादिरूपेण वचनेन, एव, मघोन = इन्द्रस्य, कपट = कर्तव्य, वेद स्म = ज्ञात-
वान् । अय = इन्द्रकपटवेदनाऽनन्तर, तदुचिताम् = इन्द्रकपटाऽगुरुषा, वाणी =
वाचम्, आचरत् = आचरितवान्, स्वयमपि कपटोक्तिमकरोदिति भाव । हि =
यत्, कुटिलेषु = वक्त्रेषु जनेषु, मार्जं = सरलता, अक्षौट्स्ममिति भाव ।
नीति = नय, न = नो विद्यते, कुटिलेषु कुटिलेनैव भाव्यमिति भाव ।

अनुवाद — अत्यन्त कुशल महाराज नलने इन्द्रके उन उन वाक्यसे कपटको
जान लिया । अनन्तर उहोने वैसे ही कपटके अनुरूप वचनका प्रयोग किया,
क्योंकि कुटिलोंमें सरलताका प्रदर्शन नीति नहीं है ।

टिप्पणी — तदुचिता = तस्य उचिता, ताम् (५० त०) । आचरत् =
आह् + चर + लृट् + तिप् । मार्जं = ऋजोर्भाव, ऋजु + अण् + तु । इस
पद्यमें अर्थान्तरन्यास अलङ्कार है ॥ १०३ ॥

सेषमुच्चतरता दुरितानामभ्यजन्तानि मयेव कृतानाम् ।

युष्मदीयमपि या महिमान जेतुमिच्छति कथापचषारम् ॥ १०४ ॥

अन्वय — सा इयम् अयजन्मनि मया एव कृतानां दुरितानाम् उच्च
तरता । या कथापचषार युष्मदीयम् अपि महिमान जेतुम् इच्छति ।

व्याख्या — सा = सादृशी, इयम् = एषा, अयजन्मनि = अपरजनने, जन्मा-
न्तरे । मया एव, कृताना = विहिताना, दुरिताना = पापानाम्, उच्चतरता =
महता, या = पापमहता, कथापचषार = वचनाऽचोचर, युष्मदीयम् अपि =
भवदीयमपि, महिमान = महत्त्वम्, आशरूप प्रभावमित्यर्थ । जेतुम् =
उल्लङ्घयितुम्, इच्छति = वाञ्छति । पापाधिवयाद्भवदीयाया आज्ञाया उल्लङ्घन-

कर्तुमिच्छामीति विनयोक्तिः । सर्वथा भवदादेशो नाऽनुग्रीयत इति भावः ।

अनुवाद—(हे देवगण !) यह दूसरे जन्ममें मुझसे ही किये गये पापों-की महत्ता है, जो कि वचनके अगोचर आप लोगोंके महत्त्वको भी भीतनेकी इच्छा करती है ।

टिप्पणी—अन्यजन्मनि=अन्यच्च तत् जन्म, तस्मिन् (क० घा०) । उच्चतरता=अतिशयेन उच्चम् उच्चतरम्. उच्च + तरप्, उच्चतरस्य भावः, उच्चतर + टाप् + सु । कथापथपारं=कथायाः पन्थाः कथापथः (प० त०), तस्य पारम् (प० त०) । युष्मदीयं = युष्मद् + छ (ईय) + अम् । महिमानं=महत् + इमनिच् + अम् ॥ १०४ ॥

वित्तं चित्तमखिलस्य, न कुर्यां धुर्यकार्यपरिपन्थि तु मौनम् ।

ह्रीगिराऽस्तु वरमस्तु पुनर्मा स्वीकृतं व परवागपरास्ता ॥ १०५ ॥

अन्वयः—(हे देवाः !) अखिलस्य चित्तं वित्तं । धुर्यकार्यपरिपन्थि मौनं तु न कुर्याम् । गिरा ह्रीः अस्तु वरम्, परवाक् अपरास्ता (सती) स्वीकृता एव पुनः मा अस्तु ।

व्याख्या—ननु कुटिलोक्तेर्वरं मौनमत आह—वित्तेति । (हे देवाः !) अखिलस्य=समस्तस्य, जनस्य=मानवस्य, चित्तं=हृदयं, वित्तं=जानीय । अतः धुर्यकार्यपरिपन्थि=इष्टसाधनसमर्थकृत्यविरोधि, मौनं तु=तूष्णीकत्वं तु, न कुर्यां=नो विदधीय, किन्तु गिरा=परिहारोक्त्या, ह्रीः=लज्जा, अस्तु=भवतु, वरं=मनाक् प्रियम् । तर्हि मौनादेव अस्वीकारे किं निषेध-पादप्येण ? तत्राह—परवाक्=अन्यवाणी, प्रार्थनोक्तिरिति भावः । अपरास्ता=अनिपिद्धा सती, स्वीकृता एव=अभ्युपगता एव, पुनः, मा अस्तु=न भवतु ।

अनुवाद—(हे देवगण !) आपलोग सबके हृदयको जान लें । इस कारणसे अभीष्ट साधनमें समर्थ कार्यका विरोधी मौन तो नहीं लूंगा । वचनसे अस्वीकार करनेसे भले ही लज्जा हो परन्तु दूसरेके प्रार्थनावचनको निषेध न करने पर स्वीकृत नहीं हो ।

टिप्पणी—वित्तं=विद् + लोट् + थ । धुर्यकार्यपरिपन्थि=धुर्यं च तत् कार्यम् (क० घा०), तस्य परिपन्थि, तत् (प० त०) । मौनं=मुनि + अण् + अम् । कुर्याम् = कृ + विधिलिट् + मिप् । अपरास्ता = न परास्ता

(नञ०) । “परमतमप्रतिपिद्धमभ्युपगतम् एव” अर्थात् दूसरेके मतका निषेध न करनेपर स्वीकृत ही समझा जाता है, इस उक्तिके अनुसार आप लोगोके आदिष्ट कायको मैं मौनका अवलम्बन न कर वचनसे ही अस्वीकार करता हूँ, यह तात्पर्य है ॥ १०५ ॥

यन्मती विमलदर्पणिकाया सम्मुखस्यमखिलं छलं तत्त्वम् ।

तेऽपि किं वितरयेदृशमाज्ञा या न यस्य सदृशी वितरीतुम् ॥ १०६ ॥

अन्वयः—यन्मती विमलदर्पणिकायाम् अखिलं तत्त्वम् सम्मुखस्य छलम् । ते अपि (यूपम्) ईदृशम् आज्ञा किं वितरय ? या यस्य (मे) वितरीतुं सदृशी न ।

व्याख्या—यन्मती=येषां मती (बुद्धी) एव, विमल-दर्पणिकाया=निर्मलादर्शरूपायाम्, अखिलं=समस्त, तत्त्वम्=वस्तु, सम्मुखस्य=प्रत्यक्ष, छलम्=निश्चयेन । तेऽपि=सर्वज्ञा अपि, यूपम् । ईदृशम्=ईदृशीम्, आज्ञाम्=अनुज्ञाम्, दमयन्तीसमक्षे देवदूत्यकरणरूपामिति भावः । किं=किमर्थं, वितरय=दत्तय ? या=आज्ञा, यस्य=मे, वितरीतुम्=दातुं, सदृशी न=योग्या न, दमयन्तीप्रणयप्राप्तितो मम स्वदूत्ये नियोजन श्रमिता नितान्तमेवाऽनुचितं कर्मेति भावः ।

अनुवाद—जिन आप लोगोके बुद्धिरूप निर्मल दर्पणमे समस्त वस्तु प्रत्यक्ष है । वैसे सर्वज्ञ होकर भी आप लोग मुझे क्यों ऐसी आज्ञा देते हैं ? जो जिसे देनेके लिए योग्य नहीं है ।

टिप्पणी—यन्मती=येषां मतिः, तस्याम् (प० त०) । विमलदर्पणिकाया=विमला चाऽसौ दर्पणिका, तस्याम् (क० घ०) । सम्मुखस्य=सम्मुखे तिष्ठतीति, सम्मुख + स्या + क + तु (उपपद०) । ईदृशम्=इदम् + दृश + कञ् + तु । “त्यदादिषु दृशोऽनालोचने कश्च” इस सूत्रसे कञ् प्रत्ययः । वितरय=वि + तृ + लट् + य । वितरीतुम्=वि + तृ + तुमुन् । इस पद्यमे रूपक अलङ्कार है ॥ १०६ ॥

यामि यामिह वरीतुमहो ! तद्भूततां तु करवाणि कथं व ।

ईदृशा न महतां वत ! जाता वञ्चने मम तृणस्य घृणाऽपि ॥ १०७ ॥

अन्वयः—इह या वरीतुं यामि, व तद्भूततां तु कथं करवाणि ? अहो ! ईदृशां महतां (व) तृणस्य मम वञ्चने घृणा अपि न जाता, वत !

व्याख्या—अथ नलः पद्याऽष्टकेन स्वस्य दूत्याऽयोग्यतां प्रतिपादयति—
यामीति । (हे देवा !) इह=अस्मिन् समये, यां=दमयन्तीं, वरीतुं=
स्वीकृतुं, यामि=गच्छामि, वः=युष्माकं, तद्दूततां तु=तस्यां (दमयन्त्याम्)
दूततां (दूत्यम्) तु, कथं=केन प्रकारेण, वः=युष्माकं, करवाणि=कुर्या,
न कुर्यामिति भावः । अहो ! =आश्चर्यम् ! ईदृशाम्=एतादृशानां, महतां=पूजा-
योग्यानां, युष्माकं, तृणस्य=तृणकल्पस्य, मम=मानवस्य, वञ्चने=प्रतारणे,
घृणा अपि=दया अपि, जुगुप्सा अपि वा, न जाता=न उत्पन्ना । बत ! =
खेदः !

अनुवाद—यहाँ जिस दमयन्तीको वरण करनेके लिए मैं जा रहा हूँ, उन-
(दमयन्ती)में आपलोगोंका दूतकर्म तो मैं कैसे करूँगा ? आश्चर्य है ! ऐसे
महापुरुष आप लोगोंको तृणके समान मुझको प्रतारण करनेमें दया ना जुगुप्सा
भी नहीं हुई, हाय !

टिप्पणी—वरीतुं=वृत् + तुमुन्, “वृत्तो वा” इससे इट्का दीर्घ । यामि=
या + लट् + मिप् । तद्दूततां=तस्यां दूतता, ताम् (स० त०) । करवाणि =
कृ + लोट् + मिप् ॥ १०७ ॥

उद्भ्रमामि विरहान्मुहुरस्या मोहमेमि च मुहूर्तमहं यः ।

ब्रूत वः प्रभवितास्मि रहस्यं रक्षितुं स कथमीदृगवस्थः ॥ १०८ ॥

अन्वयः—यः अहम् अस्या विरहात् मुहुः उद्भ्रमामि, मुहूर्तं मोहं च एमि;
ईदृगवस्थः सः अहं वः रहस्यं रक्षितुं कथं प्रभवितास्मि ? ब्रूत ।

व्याख्या—यः अहम्, अस्याः=दमयन्त्याः, विरहात्=वियोगात् हेतोः,
मुहुः=नारं वारम्, उद्भ्रमामि=उन्मत्तो भवामि, मुहूर्तं=क्षणमात्रं, मोहं
च=मूर्च्छां च, एमि=प्राप्नोमि, ईदृगवस्थः=एतादृगवस्थायुक्तः, सः=तादृशः,
अहं=नलः, वः=युष्माकं देवानां, रहस्यं=गोपनीयं, दूत्यमिति भावः ।
रक्षितुं=गोप्तुं, कथं=केन प्रकारेण, प्रभवितास्मि=समर्थो भवितास्मि, न
क्षयामीति भावः । ब्रूत=कथयत ।

अनुवाद—जो मैं दमयन्तीके वियोगसे, बारंवार पागल होता हूँ और कुछ
क्षणतक मूर्च्छित भी हो जाता हूँ; ऐसी अवस्थावाला मैं आप लोगोंके रहस्यको
छिपानेके लिए कैसे समर्थ हूँगा ? बतलाइए ।

टिप्पणी—उद्भ्रमामि=उद् + भ्रम् + लट् + मिप् । मुहूर्तं=“कालाऽध्व-
नोरत्यन्तसंयोगे” इस सूत्रसे कालके अत्यन्त संयोगमे द्वितीया । एमि=इष् +

लट् + मिप् । ईदृगवस्य = ईदृक् अवस्था यस्य सा (बहु०) । रक्षितु = रक्ष + तुप् । प्रभवितास्मि = प्र + भू + लुट् + मिप् । कृत = कृ + लोट् + क् ॥ १०८ ॥

या मनोरथमयीं हृदि कृत्वा य इवसिम्पथ कथं स तदग्रे ।

भावगुप्तिमवलम्बितुमौशे ? दुर्जया हि विषया विदुषाऽपि ॥ १०९ ॥

अन्वय - य (अहम्) मनोरथमयीं या हृदि कृत्वा इवसिमि । अथ स (अहम्) तदग्रे भावगुप्तिम् अवलम्बितुं कथम् ईशे ? हि विदुषा अपि विषया दुर्जया ।

व्याख्या—य = अह, मनोरथमयी = सङ्कल्परूपा, या = दमयन्ती, हृदि = हृदये, कृत्वा = विधाय, स्थापयित्वेति भावः । इवसिमि = प्राणिमि । अथ = अनंतर, स = तादृश अह, तदग्रे = दमयन्त्या पुर, भावगुप्ति = कामविकार-गोपनम्, अवलम्बितुम् = आश्रयितुं, कथं = केन प्रकारेण, ईशे = शक्नोमि । हि = यतः, विदुषा अपि = विपश्चिता अपि, विषया = सम्बन्धाय, दुर्जया = जेतुम् अशक्या ।

अनुवाद—जो (मैं) सङ्कल्परूप जिस (दमयन्ती) को हृदय (चित्त)-में रखकर प्राण धारण कर रहा हूँ, अभी वैसा (मैं) दमयन्तीके सामने कामविकार छिपानेके लिए कैसे समर्थ हूँवा ? क्योंकि विद्वान्को भी विषयोको जीतना कठिन है ।

टिप्पणी—मनोरथमयीं = मनोरथ + मयट् + क्रीप् + अम् । इवसिमि = इवस + लट् + मिप् । तदग्रे = तस्या अग्र, तस्मिन् (व० त०) । भावगुप्ति = भावाना गुप्ति, ताम् (व० त०) । ईशे = इक्ष + लट् + इट् । दुर्जया = दुश्चेन जेतुं शक्या, दुर् + जि + अच् + जत् । इस पद्यमें अर्थातिरन्त्यास मलङ्कार है ॥ १०९ ॥

यामिकाननुपमृद्य च मादृक् ता निरीक्षितुमपि क्षमते क ? ।

रत्निलज्जयचण्डचरित्रे पुंसि विश्वसिति कुत्र कुमारी ? ॥ ११० ॥

अन्वय—च (किञ्च) मादृक् क यामिकान् अनुपमृद्य तां निरीक्षितुम् अपि क्षमते ? रत्निलज्जयचण्डचरित्रे कुत्र पुंसि कुमारी विश्वसिति ?

व्याख्या—च = किञ्च, मादृक् = मत्सदृश, क्षमिष्य इत्यथ । च = पुरुष, यामिकान् = प्रहररक्षकान् पुरुषान्, अनुपमृद्य = अहत्वा, ता = दमयन्ती, निरीक्षितुम् अपि = द्रष्टुम् अपि, कि पुनराभाषितुमिति भावः । क्षमते = क्षमयीं भवति । यामिका हृन्मन्ताम् इत्यत्राह—रक्षीति । रत्निलज्जयचण्डचरित्रे =

लक्षसंख्यकरक्षकमर्दनक्रूरकर्मणि, कुत्र = कस्मिन्, पुंसि = पुरुषे, कुमारी = राजकन्या दमयन्ती, विश्वसिति = विश्वासं करोति, क्वोद्वाहं प्रसङ्गः कुत्र वाऽन्तःपुरमर्दनमिति भावः ।

अनुवाद—और भी—मेरे ऐमा कौन-सा क्षत्रिय पहरेदारोंको मारे बिना दमयन्तीको देखनेमें भी समर्थ होगा ? लाखों पहरेदारोंको मारनेसे क्रूर कर्मवाले किस पुरुषमें कुमारी दमयन्ती विश्वास करेगी ?

टिप्पणी—यामिकान् = यामान् रक्षन्तीति यामिकाः, तान् । याम शब्दसे “रक्षति” इस मूत्रसे ठक् (इक) प्रत्यय । अनुपमृद्य = न + उप + मृद् + क्त्वा (ल्यप्) । निरीधितुं = निर् + ईध + तुमुन् । क्षमते = क्षमूप् + लट् + त । रक्षिलक्षजयचण्डचरित्रे = रक्षिणां लक्षं (प० त०), तस्य जयः (प० त०), चण्डं चरित्रं यस्य सः (बहु०), रक्षिलक्षजयेन चण्डचरित्रः, तस्मिन् (तृ० त०) । विश्वसिति = वि + श्वस् + लट् + तिप् ॥ ११० ॥

आदधीचि किल दातृकृताऽर्घं प्राणमात्रपणसीम यशो यत् ।

आददे कथमहं प्रियया तत्प्राणतः शतगुणेन पणेन ॥ १११ ॥

अन्वयः—प्राणमात्रपणसीम आदधीचि दातृकृताऽर्घं यत् यशः, तत् प्राणतः शतगुणेन प्रियया पणेन अहं कथम् आददे ?

व्याख्या—प्राणमात्रपणसीम = जीवनमात्रमूल्यावधि, आदधीचि = दधीचि-पर्यन्तं, दातृकृताऽर्घं = वन्दान्यनिश्चितमूल्यं, यत्, यशः = कीर्तिः, तत् = यशः, प्राणतः = प्राणेश्वरः, शतगुणेन = शतगुणाऽधिकेन, प्रियया पणेन = दयितया (दमयन्त्या) एव मूल्येन, अहं = नलः, कथं = केन प्रकारेण, आददे = गृह्णामि ।

अनुवाद—प्राणमात्र मूल्यकी सीमा रखकर दधीचिपर्यन्त दाताओंने जिसका मूल्य निश्चित किया है ऐसा जो यश है, उसको प्राणसे भी सौगुना मूल्यवाली दमयन्तीरूप मूल्यसे मैं कैसे ले लूँ ?

टिप्पणी—प्राणमात्रपणसीम = प्राणा एव प्राणमात्रम् (रूपक०), पणस्य सीमा (प० त०), “पणो मूल्ये गलहे माने” इति वैजयन्ती । प्राण-मात्रं पणसीमा यस्मिन् (कर्मणि) (बहु०), तद्यथा तथा । आदधीचि = दधीचेः आ, “आद् मर्यादाऽभिविध्योः” इससे अभिविधिमें अव्ययीभाव । दातृ-कृताऽर्घं = कृतः अर्घः यस्य तत् (बहु०) । मूल्ये पूजाविधायकः” इत्यमरः ।

दातृभि कृताऽर्घम् (वृ० त०) । प्राणत = प्राणेभ्य इति, प्राण + तसि । शत गुणेन = शत गुणा यस्य स, तेन (बहु०) । आददे = आङ् + दद + लट् + इट् । देवकार्यके लिए दधीचि ऋषिने अपने प्राण दिये, उनकी हड्डीसे वज्र अस्त्र बना, उससे इन्द्रने अपने शत्रु वृत्रासुरका वध किया, ऐसी पौराणिक कथा है । जिस यज्ञके लिए दधीचि ऋषिने प्राण दिये, परन्तु प्राणोसे भी सौगुना मूल्य-वाली दमयन्तीको देकर मैं कैसे यज्ञको ले लूँ ? अधिक मूल्यवाली वस्तु देकर अल्प मूल्यवाली वस्तु कैसे लूँ ? यहाँपर पश्चिद्धि अलङ्कार है, उसका लक्षण है—“परिद्धित्विनिमय समन्तुताऽधिकैर्भवेत्” ॥ सा० १०-८० ॥ १११ ॥

अथना मयि भवद्भिरिवाऽर्घ्यं कर्तुमर्हति मयाऽपि भवत्सु ।

भीमजाऽर्घ्यपरयाचनचाटो यूयमेव गुरव करणीया ॥ ११२ ॥

अन्वय — अर्घ्यं मयि भवद्भि इव मया अपि भवत्सु अथना कर्तुम् अर्हति । भीमजाऽर्घ्यपरयाचनचाटो यूयम् एव गुरव करणीया ।

व्याख्या — अर्घ्यं = दमयन्ती, मयि = नले विषये, भवद्भि इव = इन्द्रादि-दिव्यालं इव मया अपि, = नलेन अपि, भवत्सु = श्रीमत्सु विषये, अथना = प्रापना, कर्तुं = विधातुम्, अर्हति = योग्या भवति, कतस्थेति भाव । कप कामुक-मुखात्कामिनीलिप्सा ? इति चेत्तत्राऽऽह—भीमजाऽर्घ्येति । भीमजाऽर्घ्यपरयाचन-चाटो = दमयन्तीनिमित्ताऽन्यप्राथ्यनाप्रियोक्ता, यूयम् एव = भवतो देवा एव गुरव = उपदेष्टार, करणीया = विधातव्या, करोमि चेति भाव ।

अनुवाद—(हे देवगण !) दमयन्तीके लिए मुझसे जैसे आप लोगोंने प्रार्थना की है, वैसे मुझे भी आप लोगोसे प्रार्थना करनी चाहिए । दमयन्तीके लिए दूसरेसे प्रार्थनारूप प्रिय उक्तिमें मुझे आप लोगोको ही गुरु बनाना चाहिए ।

टिप्पणी—अर्घ्यं = “तादर्थ्यं चतुर्थी वाक्या” इस वातिकसे तादर्थ्यमे चतुर्थी । भीमजाऽर्घ्यपरयाचनचाटो = भीमाज्जाता भीमजा, भीम + जन् + ङ + टाप् (उपपद०), भीमजार्घ्य इद भीमजाऽर्घ्यम् (च० त०), परस्मिन् याचनम् (स० त०), तस्मिन् चाटु (स० त०), भीमजाऽर्घ्यं च तत् परयाचनचाटु, तस्मिन् (क० घा०) । करणीया = कर्तुं योग्या, कृ + ञनी-यर् + जस ॥ ११२ ॥

अथिता प्रथमतो दमयन्तीं यूयम-बहुमुपास्य मया यत् ।

ह्रीन् चेद् व्यतियतामपि तद् सा ममाऽपि सुतरां ॥ तदस्तु ॥ ११३ ॥

अन्वयः—मया अन्वहं यूयम् उपास्य प्रथमतो दमयन्तीं यत् अर्चिताः, तद् व्यतियतां वः ह्री न चेत् तत् सा मम अपि सुतरा न अस्तु ।

व्याख्या—अथ प्रथमप्रार्थकत्वाऽभिमानस्तर्हि ममैव प्रथमप्रार्थकत्वमिति प्रतिपादयति—अर्चिता इति । (हे देवाः !) मया = प्रार्थकेन नलेन, अन्वहम् = अनुदिनं, यूयं = भवन्तो देवाः, उपास्य = उपासनां कृत्वा, प्रथमतः = आदौ एव, भवत्प्रार्थनायाः पूर्वमेवेति भावः । दमयन्ती = भैमीम्, अर्चिताः = प्रार्थिताः । तत् = प्रथमप्रार्थनं, व्यतियतां = व्यतिक्रमताम् अपि, वः = युष्माकं, ह्रीः = लज्जा, न चेत् = नास्ति यदि, तत् = तर्हि, सा = ह्रीः, मम अपि, सुतराम् = अतितरां, न अस्तु = मा भूत् ।

अनुवाद—(हे देवगण !) मैंने प्रतिदिन आप लोगोंकी उपासना कर पहलेसे ही दमयन्तीके लिए जो प्रार्थना की थी, उस (प्रथम प्रार्थना)को उत्लङ्घन करनेवाले आप लोगोंको लज्जा नहीं है तो वह लज्जा मुझे भी नहीं हो ।

टिप्पणी—अन्वहम् = अल्लि अल्लि, वीप्सामें अव्ययीभाव, “अनश्च” इस सूत्रसे समासाज्जटच् । यूयम् = “अर्चिताः” इस पदके योगमें गौण कर्ममें प्रथमा । उपास्य = उप + आस + क्त्वा (ल्यप्) । दमयन्तीम् = मुख्य कर्ममें द्वितीया । व्यतियतां = वि + अति + इण् + लट् (शतृ०) + आम् । “न गतिहिंसाऽर्थेभ्यः” इस सूत्रसे आत्मनेपदका निषेध । अस्तु = अस् + लोट् + तिप् ॥ ११३ ॥

कुण्डिनेन्द्रसुतया किल पूर्वं मां वरीतुमुररीकृतमास्ते ।

श्रीडमेष्यति परं मयि दृष्टे स्वीकरिष्यति न सा खलु युष्मान् ॥११४॥

अन्वयः—(हे देवाः !) कुण्डिनेन्द्रसुतया पूर्वं मां वरीतुम् उररीकृतम् आस्ते किल । (ततः) मयि दृष्टे परं श्रीडम् एष्यति । सा युष्मान् न स्वीकरिष्यति खलु ।

व्याख्या—(हे देवाः !) कुण्डिनेन्द्रसुतया = दमयन्त्या, पूर्वं = प्रथमम् एव, मां = नलं, वरीतुं = वरणं कर्तुम्, उररीकृतम् = अङ्गीकृतम्, आस्ते = अस्ति, किलेति वार्तायाम् । ततः, मयि = नले, दृष्टे = अवलोकिते सति, परं = केवलं, श्रीडं = लज्जाम्, एष्यति = प्राप्स्यति । एवं च मा = दमयन्ती, युष्मान् = भवतः, देवान्, न स्वीकरिष्यति = न अङ्गीकरिष्यति, खलु = निश्चयेन ।

अनुवाद—(हे देवगण !) दमयन्तीने पहले ही मुझे वरण करनेके लिए स्वीकार किया है । इसलिए मुझे देखनेपर वे लज्जित ही हो जायेगी, आप लोगोको निश्चय ही स्वीकार नहीं करेंगी ।

टिप्पणी—कुण्डिनेन्द्रमुनया=कुण्डिनानाम् इद्र (प० त०), तस्य मुता, तया (प० त०) । वरीतु=वृज + तुप् । आस्ते=आस + लट् + त । व्रीड=व्रीड + घञ् + अम् ॥ ११४ ॥

तत्प्रसीदत, विघत्त न खेद, द्रुत्यमत्यसदृश हि ममेदम् ।

हास्यतेव सुलभा न तु साध्य तद्विघत्सुभिरनीपयिकेन ॥ ११५ ॥

अन्वय—(हे देवा !) तत् प्रसीदत, खेद न विघत्त । मम इद द्रुत्यम् अत्यसदृश हि । अनौपयिकेन तद् विघत्सुभि हास्यता एव सुलभा, साध्य तु न (सुलभम्) ।

व्याख्या—(हे देवा !) तत्=तस्मात्कारणान्, प्रसीदत=प्रसन्ना भवत, खेद=वैलेश, न विघत्त=न कुस्त । मम=नलस्य, इद=भवदारोपित, द्रुत्य=द्रुतकर्म, अत्यसदृशम्=अत्यन्ताऽप्योग्य, हि=निश्चयेन । अत्र हेतु प्रदर्शयति—हास्यतेति । अनौपयिकेन=अनुपायेन, तद्=द्रुत्य, विघत्सुभि=चिकीषुभि, हास्यता एव=उपहासनीयता एव, सुलभा=सुप्रापा, साध्य तु=प्रयोजन तु, दमयन्तीप्राप्तिरूप तु इति शेष । न=न सुलभम् ।

अनुवाद—(हे देवगण !) इस कारण आप लोग प्रसन्न हो, खेद न मारें । मेरा यह द्रुतकर्म निश्चय ही अत्यन्त अयोग्य है । उपायके बिना जो प्रयोजनकी सिद्धि करना चाहते हैं, उनकी उपहासपात्रता ही सुलभ होती है, प्रयोजन नहीं (सुलभ) होता है ।

टिप्पणी—प्रसीदत=प्र + सद् + लोट् + थ । विघत्त = वि + घा + लोट् + थ । अत्यसदृशम्=न सदृशम् (नञ्०), अत्यतम् अतदृशम् (यति०) । अनौपयिकेन=उपाय एव औपयिक, उपाय शब्दसे 'विनयादिभ्यष्टक्' इस सूत्रमें पठित "उपायो ह्रस्वत्व च" इस वातिकसे स्वायिक ठक् (इक्) प्रत्यय, ह्रस्वत्व । न औपयिक, तेन (नञ्०) । विघत्सुभि = वि + घा + सन् + उ + भिस् । अनुचित कर्मका आरम्भ अनपेक्षे लिए होता है, फलके लिए नहीं, यह भाव है ॥ ११५ ॥

ईदृशानि गदितानि तदानीमाकलय्य स नलस्य बलाग्रि ।

शसति स्म किमपि स्मयमान स्वाऽनुगाऽऽननविछोक्तलोत्थ ॥ ११६ ॥

अन्वयः—स बलाऽरिः तदानीं नलस्य ईदृशानि गदितानि आकलय्य स्मयमानः स्वाऽनुगाऽऽननविलोकनलोलः (सन्) किमपि शंसति स्म ।

व्याख्या—स = प्रसिद्धः, बलाऽरिः = बलाऽरातिः, इन्द्र इत्यर्थः । तदानीं = तस्मिन् समये, नलस्य = नैपधस्य, ईदृशानि = एतादृशानि, गदितानि = उक्तानि, वाक्यानीति भावः । आकलय्य = आकर्ण्य, स्मयमानः = मन्दं हसन्, स्वाऽनुगाऽऽननविलोकनलोलः = निजाऽनुचरमुखनिरीक्षणचञ्चलः सन्, किमपि = किञ्चिद्वाक्यं, वक्ष्यमाणप्रकारमिति शेषः । शंसति स्म = वभाषे ।

अनुवाद—प्रसिद्ध देवराज इन्द्र उस समय नलके ऐसे वाक्योंको सुनकर मन्दहास्य कर अपने अनुचर यम आदि देवताओंके मुखोंको देखनेमें चञ्चल होते हुए बोले ।

टिप्पणी—बलाऽरिः = बलस्य अरिः (प० त०) । स्मयमानः = स्मयत इति, स्मिद् + लट् (शानच्) + सु । स्वाऽनुगाऽऽननविलोकनलोलः = स्वस्य अनुगाः (प० त०), तेषाम् आननानि (प० त०), तेषां विलोकनं (प० त०), तस्मिन् लोलः (स० त०) ॥ ११६ ॥

नाभ्यघायि नृपते ! भवतेवं रोहिणीरमणवंशमवेन ।

लज्जते न रसना तव वाम्यादर्थिषु स्वयमुरीकृतकाम्या ? ॥ ११७ ॥

अन्वयः—हे नृपते ! रोहिणीरमणवंशमवेन भवता इदं न अभ्यघायि । अर्थिषु स्वयम् उरीकृतकाम्या तव रसना वाम्यात् न लज्जते ?

व्याख्या—हे नृपते = हे राजन् ! रोहिणीरमणवंशमवेन = चन्द्रकुलोत्पन्नेन, भवता = त्वया, इदम् = एतत्, “सेयमुच्चतरता” (५-१०४) इत्यत आरभ्य “कुण्डिनेन्द्रसुतया” (५-११४) इत्यादिश्लोकपर्यन्तं निषेधवाक्यकदम्बमिति भावः । न अभ्यघायि = न अभिहितं, किन्तु चन्द्रवंशाऽनुत्पन्नेन अभिहितमिति भावः । अत्र हेतुमाह—लज्जते इति । अर्थिषु = याचकेषु, अस्मासु विषये, स्वयम् = आत्मना एव, उरीकृतकाम्या = अङ्गीकृतेच्छा, तव = भवतः, रसना = जिह्वा, वाम्यात् = प्रातिकूल्यात्, न लज्जते = नो जिह्वेति ? ततस्त्वं न चन्द्रवंशोत्पन्न इव प्रतिभासीति भावः ।

अनुवाद—हे राजन् ! चन्द्रवंशमे उत्पन्न आपने यह नहीं कहा है । याचना करनेवालोंमें स्वयं उनकी उच्छा पूर्ण करनेके लिए स्वीकार करनेवाले आपकी जिह्वा प्रतिकूलतासे लज्जित नहीं होती है ?

टिप्पणी—नृपते=नृणा पति (प० त०), तत्सम्बुद्धौ । रोहिणीरमण-
वशमवेन=रोहिण्या रमण (प० त०) तस्य वश (प० त०), तस्मिन्
भव, तेन (स० त०) । अभ्यधावि=अभि+धा+लुङ् (कर्ममें) +त ।
अर्थिषु=अर्थ+इति+सुप् विषयमे सप्तमी । उरीकृतकाम्या=उरीकृत
काम्य यथा सा (बहु०) । वाम्यात्=वामस्य भावो वाम्य, तस्मात्, वाम+
व्यङ्+इति । लज्जते=‘ओलस्त्री बीडायाम्’ धातुसे लट्+ठ ॥ ११७ ॥

भट्गुर च वितथ न कथं वा जीवलोकनवलोकयसीमम् ।

येन धर्मयशसी परिहातु धीरहो ! चलति धीर ! तवाऽपि ॥ ११८ ॥

अन्वय —हे धीर ! इम जीवलोक भट्गुर वितथ च कथं वा न अवलोक-
यसि ? येन तव अपि धी धर्मयशसी परिहातु चलति ।

व्याख्या—हे धीर=हे विद्वन् । इमम्=एत, जीवलोक=प्राणिसमूह,
भट्गुर=विनश्वर, वितथ च=विफल च, दुःखमयत्वादिति भाव । कथं
वा=केन प्रकारेण वा, न अवलोकयसि=न पश्यसि, न जानासीति भाव ।
येन=अज्ञानेन हेतुना, तव अपि=भवत अपि, विदुष अपीति भाव । धी=
बुद्धि, धर्मयशसी=पुण्यकीर्ती, अभट्गुराऽवितथे अपीति भाव । परिहातु=
त्यक्तु, चलति=चलता भवति । अस्थिरविषयाऽऽसक्ते स्थिरमुकृतयश-
परित्यागो भवादृशा विदुषाममुक्त इति भाव ।

अनुवाद—हे विद्वन् ! आप इस प्राणिसमूहको विनश्वर और विफल क्यों
नहीं देख रहे हैं ? जिस(अज्ञान)से आपकी बुद्धि भी धर्म और यशको
छोड़नेके लिए चञ्चल हो रही है ।

टिप्पणी—जीवलोक=जीवाना लोक, तम् (प० त०) । भट्गुर=
भञ्जधातुसे ‘भञ्जमासभिदो घुरच्’ इस सूत्रसे घुरच् प्रत्यय । अवलोकयसि=
अव+लोक+णिच्+लट्+सिप् । धर्मयशसी=धर्मयशस्य, ते (द्वन्द्व०) ।
परिहातु=परि+हा+तुभुन् । अस्थिर विषयकी लोलुपतासे स्थिर धर्म और
यशका परित्याग आप-जैसे विद्वानोके लिए उचित नहीं है, यह अभिप्राय
है ॥ ११८ ॥

क कुलेऽजनि जगन्मुकुटे व प्रायकेप्सितमपूरि न येन ? ।

इन्दुरादिरजनिष्ठ कलङ्की कट्टमत्र स भवानपि मा भूत् ॥ ११९ ॥

अन्वय —(हे राजन्) जगन्मुकुटे व कुले येन प्रायकेप्सित न अपूरि

(सः) कः अजनि ? आदिः इन्दुः कलङ्की अजनिष्ट । कष्टम् ! अत्र भवान् स मा भूत् ।

व्याख्या—(हे राजन् !) जगन्मुकुटे=लोकभूषणे, वः=युष्माकं, कुले=वंशे, येन=जनेन, प्रार्थकेप्सितं=याचकमनोरथः, न अपूरि=न पूरितम्, (सः=तादृशः) कः=जनः, अजनि=जातः ? आदिः=प्रथमः, युष्माकं कूटस्थः पुरुष इति भावः । इन्दुः=चन्द्रः, कलङ्की=कलङ्कयुक्तः, मृगलाञ्छन इति भावः । अजनिष्ट=जातः, कष्टं=खेदः । अत्र=अस्मिन् कुले, भवान् अपि, सः=कलङ्की, अयिवाञ्छया अपूरणेनेति भावः । मा भूत्=नो भवतु, भवानप्यगो न वितनोतिविति भावः ।

अनुवाद—(हे राजन् !) लोकके अलङ्काररूप आपके वंशमें जिसने याचककी इच्छाको पूर्ण नहीं किया है, ऐसा कौन-सा पुरुष पैदा हुआ ? हाँ ! आप लोगोके आदिपुरुष चन्द्र कलङ्की उत्पन्न हुए थे, कष्ट है ! आप भी वैसे (कलङ्कयुक्त) मत हों ।

टिप्पणी—जगन्मुकुटे=जगतां मुकुटः, तस्मिन् (प० त०) । प्रार्थकेप्सितं =प्रार्थकस्य ईप्सितम् (प० त०) । अपूरि=पूर+लुङ् (कर्ममें) +त । अजनि=जन्+लुङ् (कर्तामें) +त । कलङ्की=कलङ्क+इनि+सु । अजनिष्ट =जन+लुङ्+त (कर्तामें) । मा भूत्="मा"के योगमें "माङि लुङ्" इससे लुङ्, "न माङ्योगे" इस सूत्रसे अट्का निषेध । भू+लुङ्+तिप् ॥ ११९ ॥

याऽपदृष्टिरपि या मुखमुद्रा, याचमानमनु या च न तुष्टिः ।

त्वादृशस्य सकलः स कलङ्कः, शीतभासि शशकः परमङ्कः ॥ १२० ॥

अन्वयः—(हे राजन् !) त्वादृशस्य याचमानम् अनु या अपि अपदृष्टिः, या च मुखमुद्रा, या च न तुष्टिः, सः सकलः कलङ्कः, शीतभासि शशकः परम् अङ्कः ।

व्याख्या—(हे राजन् !) त्वादृशस्य=भवत्पदृशस्य दातुः, याचमानम् अनु=याचकं प्रति, या अपि, अपदृष्टिः=कुदृष्टिः, या च, मुखमुद्रा=मीनं, या च, न तुष्टिः=अमन्तोषः, सः=पूर्वोक्तः, सकलः=समस्तः, विकार इति शेषः, कलङ्कः=अपयशः, एतद्वैपरीत्येन, शीतभासि=चन्द्रे, शशकः=अल्पः शशः, परं=केवलम्, अङ्कः=चिह्नं, शीवत्मादिवत्, न कलङ्क इति भावः ।

अनुवाद—(हे राजन् !) आप जैसे दाता की याचकको लक्ष्य करके जो वृद्धि है और जो मौन है तथा जो असतोष है, वह सब विकार ही कलङ्क है, चन्द्रमें जो दास (सरगोश) है, वह केवल चिह्न है, कलङ्क नहीं है ।

टिप्पणी—याचमान=याचत इति याचमान, तम् याच + लट् (याचिन्) + अम् । मुखमुद्रा=मुखस्य मुद्रा (प० त०) । तुष्टि = तुष्ट् + क्तिन् + सु । शीतभासि=शीता भा यस्य स शीतभा, तस्मिन् (बहु०) । दासक = अस्मि दास, दास शब्दसे “अन्वे” इस सूत्रसे कन् प्रत्यय ॥ १२० ॥

नाऽभराणि पठता किमपाठि प्रस्मृत विमयवा पठितोऽपि ।

इत्यभियजनसशयदोलासेलन खलु चकार नकार ॥ १२१ ॥

अवय — (हे राजन् !) अक्षराणि पठता (भवता) नकार न अपाठि किम् ? अथवा पठित अपि प्रस्मृत । इत्यनकार अभियजनसशयदोलासेलन चकार खलु ।

व्याख्या — (हे राजन् !) अक्षराणि = वर्णान्, पठता = अभ्यस्यता भवता गीत इति शेष । नकार = निषेधवाचको न शब्द, न अपाठि किम् ? = न पठित किम् ? अथवा, पठित अपि = कृतपाठ अपि, प्रस्मृत = विस्मृत, इत्यम् = अनेन प्रकारेण, नकार = निषेधवाची नवर्ण, अभियजनसशयदोला-सेलन = याचकजनम-देहकोटिद्वयक्रीडा, चकार = कृतवान्, खलु = निश्चयेन ।

अनुवाद—(हे राजन् !) अक्षरोको पठते हुए आपने ‘न’ वर्ण नहीं पढ़ा क्या ? अथवा पढ़कर भी आप भूल गये ? इस तरह ‘न’ वर्णने याचकजनमे सदेहरूप दोला (झुला) में क्रीडा की ।

टिप्पणी—पठता = पठतीति पठन्, तेन, पठ + लट् (पठ्) + टा । नकार = ‘न’ वर्णसे “वर्णनिकार” इससे कार प्रत्यय । अपाठि=पठ + लुङ् (कर्ममें) + त । प्रस्मृत = प्र + स्मृ + क्त + सु । अभियजनसशयदोलासेलनम् = अभियज्ज ते जना (क० घा०), तेषा सशय (प० त०), स एव दोला (रूपक०), तस्या सेलन, तत् (स० त०) । चकार = कृ + लिट् + तिप् । इस पद्यमे सदेह और अधियोका ऐसे सशयमें सम्बन्धके न होनेपर भी उसको उक्तिसे अतिशयोक्ति है, उन दोनोंका अङ्गाङ्गीभावसे सङ्कर अलङ्कार है ॥ १२१ ॥

अत्रवीक्ष्यमानम् “यव नलेद लब्धमुज्जति यश शशिरूपम् ।

वत्पशुपतिर्माघिनमेन नाऽऽप कोऽपि शतमन्युरिहाऽन्य ॥ १२२ ॥

अन्वयः—अनल. तम् अब्रवीत्—“हे नल ! इदं लब्धं शशिकल्पं यशः वव उज्जसि ? इह अन्यः कोऽपि कल्पवृक्षपतिम् एनं शतमन्युम् अयिनं न आप ।

व्याख्या—अनलः=अग्निः, तं=नलम्, अब्रवीत्=अवदत्, हे नल=हे नैपघ ! इदम्=एतत्, लब्धं=प्राप्तं, शशिकल्पं=चन्द्रसदृशं, यशः=कीर्तिः, वव=कुत्र, उज्जसि=त्यजसि ? इह=अस्मिन् लोके, अन्यः=त्वदतिरिक्तो जनः, कः अपि, कल्पवृक्षपतिः=कल्पतरुस्वामिनम्, अनन्याऽर्थिनमिति भावः । एनं, शतमन्युम्=इन्द्रम्, अयिनं=याचकं, न आप=न लेभे, तदेतादृशं यशो मा त्याक्षीरिति भावः ।

अनुवाद—अग्निने नलको कहा—‘हे नल ! पाये गये चन्द्रसदृश इस यश-को कहाँ छोड़ रहे है ? इस लोकमें और किसीने भी कल्पवृक्षके स्वामी इन्द्र-को याचकके रूपमें नहीं पाया है ।

टिप्पणी—अब्रवीत्=ब्रू + लङ् + तिप् । लब्धं=लभ + क्त + सु । शशिकल्पम्=ईषत् असमाप्तः शशी शशिकल्पं, तत्, “ईषदसमाप्तौ कल्पवृक्षदेशीयरः” इस सूत्रसे शशिन् शब्दसे कल्पप् प्रत्यय । कल्पवृक्षपतिः=कल्पवृक्षस्य पतिः, तम् (प० त०) । शतमन्युं=शतं मन्यवो यस्य सः, तम् (बहु०) । इस पद्यमें उपमा अलङ्कार है ॥ १२२ ॥

न व्यहन्यत कदाऽपि मुदं यः स्वःसदामुपनयन्नभिलाषः ।

तत्पदे त्वदभिपेककृतां नः स त्यजत्वसमतामदमद्य” ॥ १२३ ॥

अन्वयः—(हे नल !) स्वःसदां नः यः अभिलाषः मुदम् उपनयन् कदाऽपि न व्यहन्यत । अद्य तत्पदे त्वदभिपेककृतां नः सः असमतामदं त्यजतु ।

व्याख्या—(हे नल !) स्वःसदां=स्वर्गवासिनां, नः=अस्माकं, यः, अभिलाषः=मनोरथः, मुदं=हर्षम्, उपनयन्=जनयन्, कदाऽपि=जातु-चिदपि, न व्यहन्यत=नो विहृतः । अद्य=अस्मिन्दिने, तत्पदे=अभिलाष-स्थाने, त्वदभिपेककृतां=त्वां स्थापयतां, नः=अस्माकं, सः=अभिलाषः, असमतामदम्=असाधारणतागर्वं, स्वसिद्धावन्याऽनपेक्षित्वमिति भावः । त्यजतु=मुञ्चतु ।

अनुवाद—(हे नल !) स्वर्गमें रहनेवाले हम लोगोका जो अभिलाष हर्ष-को उत्पन्न करता हुआ कभी भी प्रतिवद्ध नहीं हुआ । आज उस अनानमें

आपका स्थापन करनेवाले हम लोगोका वह अभिलाष अपनी असाधारणताके गर्वका परित्याग करे ।”

टिप्पणी — स्व सदा = स्व सीदतीति स्व सद, तेषाम्, स्वर उपपद-पूर्वक सद धातुमे “सन्सुद्धिप०” इत्यादि सूत्रसे क्विप् (उपपद०) । उपनयन् = उप + नी + लट् (कृत्) + सु । व्यह्व्यत = वि + हन् + लङ् (कर्म०) + त । तत्पदे = तस्य पद, तस्मिन् (प० त०) । “पद व्यवसितत्राणस्यानलक्षमाऽङ्घ्रिवस्तुपु” इत्यमर । त्वदभिषेककृता = तव अभिषेक (प० त०), त कुर्वतीति, तेषा, त्वदभिषेक + कृ + क्विप् (उपपद०) + आम् । असमतामद = न सम (नञ०), असमस्य भाव (असम + तल् + टाप्), असमताया मद्, तम् (प० त०) । स्थजतु = स्थज + लोट् + तिप् । आजसे स्वाऽर्पसाधनमे स्वयं ही देवता समर्थ हैं, ऐसे अहङ्कारको छोड़ देते हैं, यह तात्पर्य है ॥ १२३ ॥

अब्रवीद्य यमस्तमहृष्ट “वीरसेनकुलदीप ! तमस्त्वाम् ।

यस्मिन्मभिबुभूषति तस्मिन् चन्द्रवशवसते सहस्र ते ? ॥ १२४ ॥

अन्वय — अथ यम अहृष्ट तम् अब्रवीत् — “हे वीरसेनकुलदीप ! किमपि यत् तम त्वाम् अभिबुभूषति, तत् चन्द्रवशवसते ते सदृश किम् ?

व्याख्या — अण् = अग्निवाण्याऽनन्तर, यथ = धमराज, अहृष्टम् = असन्तुष्ट, त = नञ्म् अब्रवीत् = अवदत् । हे वीरसेनकुलदीप = हे वीरसेनवशप्रदीप ! किमपि = अनिर्वाच्य, यत् तम = मोह, अन्धकारश्च, त्वा = भवन्तम्, अभिबुभूषति = अभिभविषुम् इच्छति, तत् = तमोऽभिभवन्, चन्द्रवशवसते = चन्द्रकुलस्थिते, ते = तव, सदृश किम् = उचित किम् ?

अनुवाद — तत्र यमराजने अप्रसन्न नलको कहा — “हे वीरसेनके वशप्रदीपक ! अनिर्वाच्य जो मोह वा अन्धकार आपको पराजित करना चाहता है, वह चन्द्रकुलमे स्थितिवाले आपके लिए उचित है क्या ?

टिप्पणी — अहृष्ट = न हृष्ट, तम् (नञ०) । वीरसेनकुलदीप = वीरसेनस्य कुल (प० त०), तस्य दीप (प० त०), तत्सम्बुद्धौ । अभिबुभूषति = अभिभविषुम् इच्छति, अभि + भू + सन् + णट् + तिप् । चन्द्रवशवसते = चन्द्रस्य वश (प० त०), तस्मिन् वसति (स्थिति) यस्य स, तस्य (व्यधिकरण०) । जैसे चन्द्रके प्रकाशका अन्धकारसे अभिभव अनुचित है, वैसे

ही चन्द्रवंशमें स्थितिवाले आपका मोहसे अभिभाव अयोग्य है, यह अभिप्राय है । इस पद्यमें रूपक अलङ्कार है ॥ १२४ ॥

रोहणः किमपि यः कठिनानां, कामधेनुरपि या पशुरेव ।

नैनयोरपि वृथाऽभवदर्थो हा ! विधित्सुरसि वत्स ! किमेतत् ॥ १२५ ॥

अन्वयः—यो रोहणः (सोऽपि) कठिनानां (मध्ये) किमपि । या कामधेनुः (साऽपि) पशुः एव । एनयोः अपि अर्थी वृथा न अभवत् । हे वत्स ! किम् एतत् विधित्सुः असि ? हा !

व्याख्या—यः, रोहणः=रोहणनामको मणिनामाकरोऽद्विः, सोऽपि कठिनानां=कठोराणां पदार्थानां मध्ये, किमपि=कठिनः पदार्थः । या, कामधेनुः=सुरभिः, साऽपि पशु एव=चतुष्पात् एव, परम् एनयोरपि=रोहणकामधेनोरपि, पापाणचतुष्पदयोरपीति भावः, अर्थी=याचकः, वृथा=निष्फलः, न अभवत्=नो जातः, हे वत्स=हे वात्सल्यभाजन ! किम्, एतत्=विधित्सुः=चिकीर्षुः, असि=विद्यसे ? हा !—तव शोच्यत इति भावः ।

अनुवाद—जो रोहणनामक मणियोंकी खान पर्वत है, वह कठोर पदार्थोंमें एक कठोर पदार्थ है । जो कामधेनु है, वह भी पशु (जानवर) ही है । इनमें भी याचक निष्फल नहीं हुआ । हे वत्स ! तुम यह क्या करना चाहते हो ? हाय !

टिप्पणी—एनयोः=इदम् शब्दके ओस्में “द्वितीयाटोस्त्वेनः” इससे एन आदेश । विधित्सुः=विधातुम् इच्छुः, वि+धा+तन्+उ+सु । “हाय ! तुम पशु और पापाणसे भी गये गुजरे हो” यह तात्पर्य है ॥ १२५ ॥

याचितश्चिरयति क्व नु धीरः ? प्राणने क्षणमपि प्रतिभूः कः ? ।

शंसति द्विनयनी दृढनिद्रां द्राङ्निमेषमिषघूर्णनपूर्णा ॥ १२६ ॥

अन्वयः—(हे वत्स !) धीरो याचितः (सन्) क्व नु चिरयति ? (कुतः) क्षणम् अपि प्राणने प्रतिभूः कः ? द्राङ्निमेषमिषघूर्णनपूर्णा द्विनयनी दृढनिद्रां शंसति ।

व्याख्या—(हे वत्स !) धीरः=विद्वान्, याचितः=प्रायितः मन्, क्व नु=कुत्र नु, चिरयति=विलम्बते ? कुतः क्षणम् अपि=अल्पकालम् अपि, प्राणने=जीवने, प्रतिभूः=लग्नकः, कः ?=न कोऽपि इति भावः । द्राङ्निमेषमिषघूर्णनपूर्णा=शीघ्रपक्ष्मपातव्याजघ्नमणपूरिता, द्विनयनी=नयनद्वयम् एव, दृढनिद्रां=विरस्वापं, मरणमिति भावः, शंसति=सूचयति ।

अनुवाद—(हे वत्स !) प्रार्थना करनेपर विद्वान् कहीं विलम्ब करता है ? कुछ क्षणभर भी जीनेमें कौन जामिन होता है ? शीघ्र पलक मारनेके बढानेसे भ्रमणसे पूर्ण दोनों नेत्र भरनकी मचना देते हैं ।

टिप्पणी—याचित = याच् + क्त (कर्म) + सु । चिरयति = चिर + णिच् + लट् + तिप् । क्षण = “काशाञ्चनोरत्यन्तसयोगे” इस सूत्रसे कालके अत्यन्तसयोगमें द्वितीया । प्राणने = प्र + अन् + रयट् + डि । प्रतिभू = “ह्युल्लङ्घिका प्रतिभूव” इत्यमर । द्राङ्निमेषमिषधूणनपूर्णा = द्राक् (यथा तथा) निमेष (सुम्पुषा०), तस्य मिष (य० त०), तेन धूणनम् (तृ० त०), तेन पूर्णा (तृ० त०) । द्विनयनी = द्वयोर्नयनयो समाहार (द्विगु) । दृढनिद्रा = दृढा आञ्सी निद्रा (क० घा०), ताम् ॥ १२६ ॥

अभ्रपुष्पमपि दित्सति शीत साञ्चिना विमुञ्जता यदभाजि ।

स्तोकस्य खलु चञ्चुपुटेन ग्लानिग्लसति तद् घनसङ्घे ॥ १२७ ॥

अन्वय—शीतम् अभ्रपुष्प दित्सति अपि घनसङ्घे अचिना स्तोककस्य चञ्चुपुटेन यत् सा विमुञ्जता अभाजि तत् भ्रानि उल्लसति खलु ।

व्याख्या—(हे नल !) शीत = शीतलम्, अभ्रपुष्प = जल, मेघपुष्प, (मेघपुष्पसदृश दुर्लभ वस्तु) दित्सति अपि = दातुम् इच्छति अपि, न तु परिजिहीर्षतीत्यर्थः । तादृशे घनसङ्घे = मेघसमूहे, अचिना = याचकेन, स्तोककस्य = चातकस्य, चञ्चुपुटेन = श्रोत्रिपुटेन, यत् = यस्मात्कारणात्, सा = प्रसिद्धा, विमुञ्जता = पक्षिमुखता पराङ्मुखता च, अभाजि = आधिता, तत् = तस्मात्, विमुञ्जतामवनादिति भावः । ग्लानि = मलिनता, अकीर्तिरिति भावः, जलसमूहजनितेति शेषः । उल्लसति = स्फुरति ।

अनुवाद—ठण्डे जलको देनेकी इच्छा करनेवाले मेघसमूहमें भी याचक चातकके चञ्चुपुटेने जो विमुखता दिखलायी, उस कारणसे उस (मेघसमूह) में मलिनता प्रकट होती है ।”

टिप्पणी—अभ्रपुष्पम् = अभ्रस्य (मेघस्य) पुष्प, तत् (य० त०) । “मेघपुष्प घनरस” इत्यमर । अभ्रपुष्पका अथ यहाँपर जल वा मेघके पुष्पके समान दुर्लभ वस्तु, ऐसा अर्थ भी ध्वनित होता है । दित्सति = दातुम् इच्छन् दित्सन्, तस्मिन्, दा + सन् + लट् (शतृ) + डि, घनसङ्घे = घनानां सङ्घ, तस्मिन् (य० त०) । “सङ्घसाधौ तु जनुभिः” कोपकी इस उक्तिके अनुसार जन्तुसमुदायके लिए “सङ्घ” पदका प्रयोग उचित है, मेघके लिए इस पदका

प्रयोग उचित नहीं है, अतः “वृन्दे” यह प्रयोग अपेक्षित है । स्तोककस्य = “अथ सारङ्गः स्तोककश्चातकः समौ” इत्यमरः । चञ्चुपुटेन = चञ्चोः पुटं, तेन (प० त०) । विमुखता = विरुद्धं मुखं यस्य (बहु०), तस्य भावस्तत्ता (विमुख + तल् + टाप्) । दूसरे पक्षमें—वेः (पक्षिणः) मुखं यस्य सः विमुखः (व्यधिकरणबहु०), तस्य भावस्तत्ता । पक्षीके मुखका भाव, यह तात्पर्य है । अभ्राजि = भज् + लुङ् (कर्ममे) + त । उल्लसति = उत् + लस + लट् + तिप् । जल देनेकी इच्छा करनेवाले मेघमें जो मलिनता है, वह याचक चातकके विमुख (पराङ्मुख) होनेपर हुई है । इस प्रकार इस पद्यमें प्रतीयमानोत्प्रेक्षा अलङ्कार है । याचककी विमुखतामें दाता (मेघ) की यह ग्लानि है, दाताकी विमुखतामें क्या कहना है ? अतः आपकी याचकमें यह विमुखता अनुचित है, यह तात्पर्य है ॥ १२७ ॥

ऊचिवानुचितमक्षरमेनं पाशपाणिरपि पाणिमुदस्य ।

कीर्तिरेव भवतां प्रियदारा दाननीरक्षरमौक्तिकहारा ॥ १२८ ॥

अन्वयः—पाशपाणिः अपि पाणिम् उदस्य एनम् उचितम् अक्षरम् ऊचिवान्—(हे राजन् !) दाननीरक्षरमौक्तिकहारा कीर्तिः एव भवतां प्रियदाराः ।

व्याख्या—पाशपाणिः अपि = पाशी अपि, वरुणोऽपीति भावः । पाणि = हस्तम्, उदस्य = उद्यम्य, एनं = नलम्, उचितं = युक्तम्, अक्षरं = वाक्यम्, ऊचिवान् = उक्तवान् । (हे राजन् !) दाननीरक्षरमौक्तिकहारा = वितरण-जलप्रवाहमुक्तामाला, कीर्तिः एव = समज्ञा एव, भवतां = युष्माकं, प्रियदाराः = अभीष्टपत्नी, न तु भ्रमीति भावः ।

अनुवाद—वरुणने भी हाथ उठाकर राजा नलसे उचित वाक्य कहा—हे राजन् ! दानके जलप्रवाहरूप मोतियोकी मालावाली कीर्ति ही आपकी प्रिय पत्नी है ।

टिप्पणी—पाशपाणिः = पाशः पाणी यस्य सः (व्यधिकरणबहु०), “प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यो” इस सूत्रसे पाणि पदका परनिपात । उदस्य = उद् + अस् + क्त्वा (ल्यप्) । ऊचिवान् = वच् + लिट् (क्वसु) + मु । दाननीरक्षरमौक्तिकहाराः = नीराणां क्षरः (प० त०), दाने नीरक्षरः (ग० त०), मौक्तिकानां हारः (प० त०), दाननीरक्षर एव मौक्तिकहारो यस्याः सा (बहु०) । प्रियदाराः = प्रियाञ्च ते दाराः (क० घा०) । “अथ

पुष्पून्नि दारा ” इत्यमर । इस कथनमें पत्नीमें भी कीर्ति अधिक प्रिय है । इस कारणसे दमयन्तीके लोभसे आप कीर्तिको मत छोड़ें, ऐसा भाव निकलता है । इस पद्यमें रूपक बलङ्कार है ॥ १२८ ॥

चर्म वर्म किल यस्य नभेद्य, यस्य वज्रमयमस्थि च, तौ चेत् ।

स्यायिनाविह न कर्णदधीची, तत्र धर्ममवधीरय धीर ! ॥ १२९ ॥

अन्वय — यस्य चर्म नभेद्य वर्म किल, यस्य अस्थि च वज्रमय किल । तौ कर्णदधीची इह स्यायिनौ न चेत्, तत् हे धीर ! धर्म न अवधीरय ।

व्याख्या — यस्य = कर्णस्य, चर्म = त्वक्, न भेद्यम् = अभेदनीय, वर्म = कवच, किल = श्रुतम् । यस्य = दधीचे, अस्थि च = कीकस च, वज्रमय = कुलिशमय, किल = श्रुतम् । तौ = तादृशौ, महासत्त्वाविति भाव । कर्णदधीची, इह अस्मिन् जगति, स्यायिनौ = स्थितिशालिनौ, न चेत् = नो यदि, तत् = तर्हि, हे धीर = हे विद्वन् ! धर्म = सुकृत, न अवधीरय = न अवमन्यस्व ।

अनुवाद — जिम (वर्ण) का चमड़ा अभेद्य बबक सुना गया था । जिस (दधीचि) की हड्डी वज्रमयी सुनी गई थी । वैसे (दानी) कर्ण और दधीचि भी इस जगत्में स्यायी नहीं हुए, तो हे विद्वन् ! आप धर्मका अपमान मत करें ।

टिप्पणी — नभेद्य = न भेद्यम् (सुप्सुपा०) । वज्रमय = वज्र + मयद् + सु (स्वाऽयमे) । कर्णदधीची = कर्णश्च दधीचिश्च (ङ०) । स्यायिनौ = तिष्ठत इति, स्या + णिनि + औ । कर्ण और दधीचि आदिकी अस्थिरता और धर्मकी स्थिरता देखकर आप धर्मका तिरस्कार मत करें, यह तात्पर्य है ॥ १२९ ॥

अद्य यावदपि येन निबद्धौ न प्रभू विचलितु बलिविध्यौ ।

आधृताऽवितथतागुणपाशस्त्वादृशा स विदुषा दुरपास ॥ १३० ॥

अन्वय — (हे राजन् !) येन निबद्धौ बलिविध्यौ अद्य यावद् विचलितुम् अपि प्रभू न । स आधृताऽवितथतागुणपाश त्वादृशेन विदुषा दुरपास ।

व्याख्या — (हे राजन् !) येन = सत्यप्रतिज्ञत्वपाशेन, निबद्धौ = नद्धौ, बलिविध्यौ = वैरोचनिविध्यपवती, अद्य यावद् = एतद्दिनपर्यन्त, विचलितुम् अपि = सञ्चलितुम् अपि, प्रभू = ममयी, न रत = नो विद्येते, स = तादृश, आधृताऽवितथतागुणपाश = प्रतिज्ञातार्थसत्यता सूत्र बध, त्वादृशेन = भवादृशेन, विदुषा = पण्डितेन, दुरपास = दुश्छेद ।

अनुवाद—(हे राजन् !) जिस सत्यप्रतिज्ञारूप पाशसे बँधे हुए बलि और विन्ध्यपर्वत आज तक विचलित होनेके लिए भी समर्थ नहीं हैं । मञ्जूर किये गये अर्थकी सत्यतारूप गुणका बन्धन आप-जैसे विद्वान् पुरुषसे नहीं हटाया जा सकता ।

टिप्पणी—निबद्धी = नि + बन्ध + क्त + ओ । बलिविन्ध्यो = बलिश्च विन्ध्यश्च (द्वन्द्वः) । विचलितुं = वि + चल + तुमुन् । आश्रुताऽवितथता-गुणपाशः = अवितथता एव गुणः (रूपक०), आश्रुतस्य अवितथतागुणः (प० त०), स एव पाशः (रूपक०) । दुरपासः = दुःखेन अपास्तुं शक्यः, दुर् + अप + अस् + खल् (उपपद०) । सत्यप्रतिज्ञारूप पाशसे बँधे हुए बलि वामनको त्रिपादपरिमित भूमि न दे सकनेसे स्वर्ग राज्यसे हटकर अभीतक पातालमें हैं, उसी तरह सुमेरु पर्वतसे प्रतिस्पर्धा करनेवाले विन्ध्यपर्वत अपने गुरु अगस्त्यके “मेरे न लौटनेतक झुके ही रहो” इस वाक्यका पालन करनेके लिए अभीतक बबनत ही हो रहे हैं, अतः आपको भी देवकार्य करनेकी प्रतिज्ञा करके उस प्रतिज्ञासे हटना नहीं चाहिए, यह तात्पर्य है ॥ १३० ॥

प्रेयसी जितमुघांश्शुमुखश्रीर्वा न मुञ्चति दिगन्तगताऽपि ।

भङ्गिसङ्गमकुरङ्गदृगर्थे कः कदर्थयति तामपि कीर्तिम् ? ॥ १३१ ॥

अन्वयः—(हे राजन् !) प्रेयसी जितमुघांश्शुमुखश्रीः या कीर्तिः दिगन्तगता अपि न मुञ्चति । तां कीर्तिम् अपि भङ्गिसङ्गमकुरङ्गदृगर्थे कः कदर्थयति ?

व्याख्या—(हे राजन् !) प्रेयसी = प्रियतमा, जितमुघांश्शुमुखश्रीः = पराजितचन्द्रादिशोभा, अन्यत्र चन्द्रजयिमुखशोभायुक्ता, या, कीर्तिः = समज्ञा, दिगन्तगता अपि = देशान्तरगता अपि, न मुञ्चति = न त्यजति । तां = तादृशी, कीर्तिम् अपि = समज्ञाम् अपि, भङ्गिसङ्गमकुरङ्गदृगर्थे—भङ्गिसङ्गमायाः (भङ्गुरसङ्गतेः) कुरङ्गदृशः (हरिणनयनायाः) अर्थे (निमित्ते) । कः = विवेकी पुरुषः, कदर्थयति ? न कोऽपीति भावः ॥ १३१ ॥

अनुवाद—(हे राजन् !) प्रियतमा और चन्द्र आदिको जीतनेवाली शोभासे युक्त जो कीर्ति देशान्तरमें जाती हुई भी नहीं छोड़ती है, वैसी कीर्ति-को नाशशील समागमवाली मृगनयना स्त्रीके लिए कौन-सा विवेकी पुरुष व्यर्थ करता है ? (कोई भी नहीं) ।

टिप्पणी—प्रेयसी = अतिशयेन प्रिया, प्रिय + ईयमुन् + ङीप् । जितसुधाऽ
 शुमुखी = सुधा अशु यस्य स सुधाऽशु (बहु०), सुधाऽशु मुखम् (आदि)
 येषां ते (बहु०), सुधाऽशुमुखानां यो (प० त०), जिता सुधाऽशुमुखी
 यया सा (बहु०) । चन्द्र आदिकी शोभाको जीतनेवाली, इस व्युत्पत्तिके अनुसार
 यह कीर्तिका विशेषण है । मुखस्य श्री (प० त०), जित सुधाऽशुर्यया सा
 (बहु०), जितसुधाऽशु मुखी यस्या सा (बहु०) । चन्द्रमाको जीतनेवाली
 मुखशोभासे युक्त, इस व्युत्पत्तिसे यह स्त्रीका विशेषण है । दिगन्तगता = दिशाम्
 अन्ता (प० त०), दिगन्तान गता (द्वि० त०) । भङ्गिसङ्गमकुरङ्गद्वयम् =
 भङ्ग अस्याऽस्तीति भङ्गी = नाशशील, भङ्ग + इनि + सु । भङ्गी सङ्गमो
 यस्या सा भङ्गिसङ्गमा (बहु०), कुरङ्गस्य इव दूरी यस्या सा कुरङ्गदृक्
 (व्यधिकरणबहु०), भङ्गिसङ्गमा चाऽमी कुरङ्गदृक् (कर्म०), तस्या अथ,
 तस्मिन् (प० त०) । कदपयति = कुत्सित अथ कदप (गति०) । “को
 कस्तपुष्येऽपि” इस सूत्रसे ‘कु’ शब्दके स्थानसे क्त्वा आदेश । कदप्यं करोति
 कदपयति, कदप शब्दसे “तत्करोति तदाचष्टे” इससे णिच् होकर लट् + तिप् ।
 चन्द्रमा आदिकी श्री (शोभा)को जीतनेवाली जो कीर्ति देशान्तरमें जाती हुई
 भी नहीं छोड़ती है, अर्थात् सर्वत्र व्याप्त होकर रहती है उस कीर्तिको भी
 जिसकी मुखश्री चन्द्रमाको जीतती है परन्तु नाशशील समागमवाली मृगके
 समान नेत्रोंसे युक्त वैसी सुन्दरी स्त्रीके लिए कौन सा पुरुष व्यथ करता है, यह
 तात्पर्य है । इस पद्यमें व्यतिरेक अलङ्कार है ॥ १३१ ॥

यान् वर प्रति परेऽथयितारस्तेऽपि य वयमहो ! स पुनस्तवाम् ।

नैव न छलु मनोरथमात्र, शूर ! पूरय दिशोऽपि यशोभि ॥ १३२ ॥

अन्वय — (हे राजन् !) परे वर प्रति यान् (अस्मान्) अर्पयितार ते
 वयम् अपि य (वर) त्वाम् अथयितार अहो ! स (त्वम्) पुन न
 मनोरथमात्र नैव पूरय (किन्तु) हे शूर ! यशोभि दिशोऽपि पूरय ।

व्याख्या—(हे राजन् !) परे = अये अना, वर प्रति = इष्टलाम्
 उद्दिश्य, यान् = अस्मान्, अर्पयितार = याचनशीला । ते = तादृशा, वयम्
 अपि = इन्द्रादयो देवा अपि, य = वर प्रति, त्वा = भवतम्, अर्पयितार =
 याचनशीला, अहो ! = आश्चर्यम् ! स = तादृशस्त्व, पुन, न = अस्माक,
 मनोरथमात्रम् = अभिलाषमात्र, नैव पूरय = नैव परिपूर्ण कुरु, किन्तु हे शूर ! =

हे वीर ! यशोभिः=कीर्तिभिः, दिशोऽपि=दिगन्तानपि, पूरय=परिपूर्णाः कुरु ।

अनुवाद—(हे राजन् !) दूसरे लोग किसी भी वरको उद्देश्य करके जिन हम लोगो से प्रार्थना करते हैं, वैसे हम लोग भी जिस वरको उद्देश्य करके आपसे प्रार्थना करते हैं, आश्चर्य है ! वैसे आप हम लोगोके अभिलाषको ही नहीं पूर्ण करें, वल्कि हे शूर ! अपनी कीर्तिसे दिशाओंको भी पूर्ण करें ।

टिप्पणी—यान्=“अर्थयितारः” तृन्प्रत्ययान्त इस पदके योगमें “न लोकाऽव्यय०” इत्यादि सूत्रसे षष्ठीका निषेध होनेसे द्वितीया । अर्थयितारः=अर्थयन्त इति, अर्थ + णिच् + तृन् (ताच्छील्यमें) जस् । पूरय=पूर + णिच् + लोट् + सिप् । हे महाराज ! हमारे अभिलाषको पूर्ण करनेसे आपकी कीर्ति सब दिशाओं में फैलेगी, नहीं तो वैसे ही अकीर्ति भी फैलेगी, यह तात्पर्य है ॥ १३२ ॥

अर्थितां त्वयि गतेषु सुरेषु म्लानदानजनिजोरुयशःश्रीः ।

अथ पाण्डु गगनं सुरशास्त्री केवलेन कुसुमेन विधत्ताम् ॥ १३३ ॥

अन्वयः—(हे राजन् !) अथ सुरशास्त्री सुरेषु (अस्मासु) त्वयि अर्थितां गतेषु म्लानदानजनिजोरुयशःश्रीः (सन्) केवलेन कुसुमेन गगनं पाण्डु विधत्ताम् ।

व्याख्या—(हे राजन् !) अथ=अस्मिन् दिने, सुरशास्त्री=देववृक्षः, कल्पवृक्ष इत्यर्थः । सुरेषु=देवैः, इन्द्रादिषु, त्वयि=भवति विषये, अर्थितां=याचकतां, गतेषु=प्राप्तेषु, म्लानदानजनिजोरुयशःश्रीः=मलिनवितरणजन्य-स्वीयमहाकीर्तिशोभः सन्, केवलेन=कीर्तिरहितेन, कुसुमेन=पुष्पेण, गगनम्=आकाशं, पाण्डु=शुभ्रं, विधत्तां=करोतु ।

अनुवाद—(हे राजन् !) आज कल्पवृक्ष, हम देवताओंके आपके याचक होनेपर दानसे उत्पन्न अपनी बड़ी कीर्तिकी शोभाके मलिन हो जानेसे कीर्ति-रहित फूलसे ही आकाशको श्वेत करे ।

टिप्पणी—सुरशास्त्री=सुसणां शास्त्री (प० त०) । म्लानदानजनिजोरु-यशःश्रीः=दानात् जाता दानजा, दान + जन् + ट + टाप् (उपपद०), यशः श्रीः (प० त०) । म्लाना दानजा निजा उरुः यशःश्रीः यस्य नः (यद्ग०) । कुसुमे=करणमें तृतीया । विधत्तां=वि + धा + लोट् + त ।

अपने याचकोके दूसरेके याचक होनेसे कल्पवृक्षके दानकी कथा अस्त होगी, यह तात्पर्य है ॥ १३३ ॥

प्रवसते भरताऽर्जुनवैग्यवत् स्मृतिधृतोऽपि नल । त्वमभीष्टद ।

स्वगमनाऽफलता यदि शङ्कसे तदफल निखिलं खलु मङ्गलम् ॥१३४॥

अन्वय — हे नल ! प्रवसते भरताऽर्जुनवैग्यवत् स्मृतिधृत अपि अभीष्टद त्व स्वगमनाऽफलता शङ्कसे यदि, तत् निखिल मङ्गलम् अफल खलु ।

व्याख्या—हे नल—हे नैपथ्य ! प्रवसते=प्रवास कुवसे, भरताऽर्जुन-वैग्यवत्=शाकुन्तलेयहैहयपृथुवत्, स्मृतिधृत अपि=स्मर्यमाण अपि, अभीष्टद=इष्टाऽर्पेप्रद, त्व, स्वगमनाफलता=निजयात्रावैफल्य, शङ्कसे यदि=सम्भावयसि चेत्, तत्=तहि, लाके, निखिल=सर्व, मङ्गल=यात्रा-कालिक भरतादिस्मरणलक्षण मङ्गलाचरणम्, अफल=निष्फल स्यात्, खलु=निश्चयेन, वैग्य पृथुमित्यादीना स्मरणस्यापि वैयर्थ्यादितो स्वगमनवैफल्य त्वया नाशङ्कनीयमसौ गच्छेति भाव ।

अनुवाद—हे नल ! यात्रा करनेवालेको भरत, महाराजुन और पृथुके समान स्मरण किये जानेपर भी अभीष्ट फल देनेवाले आप, अपनी यात्राकी विफलताकी शङ्का करते हैं तो सब मङ्गलाचरण काय निष्फल होगा (ऐसा नहीं, अतः आप यात्रा करें) ।

टिप्पणी—प्रवसते=प्रवसतीति प्रवसन्, तस्मै, प्र + वस + लट् (शतृ०) + ङे । भरताऽर्जुनवैग्यवत्=भरतश्च अर्जुनश्च वैग्यश्च (द्वन्द्व०), तैस्तुल्य 'तेन तुल्य क्रिया चेद्वति' इस सूत्रसे वति प्रत्यय । स्मृतिधृत = स्मृतौ धृत (स० त०) । अभीष्टद = अभीष्ट ददातीति, अभीष्ट + दा + क् (उपपद०) + सु । स्वगमनाऽफलता = स्वस्य गमनम् (प० त०), अविद्यमान फल यस्य तत् अफलम् (नञबहु०), तस्य भाव, अफल + तल् + टाप् । स्वगमनं अफलता, ताम् (स० त०) । हे नल ! आप अपने गमनमें निष्फलताकी शङ्का करते हैं तो—

“वैग्य, पृथु, हैहयमर्जुन च शाकुन्तलेय भरत नल च ।

एतान्मुपान् य स्मरति प्रयागे, तस्याऽर्थसिद्धि पुनरागमश्च ॥”

ऐसा शास्त्रवचन अप्रमाण होगा । जिसके स्मरणसे और लोगोकी अर्थसिद्धि होती है तो उसकी अर्थसिद्धिमे क्या सन्देह है ? यह भाव है । इस पद्यमे द्रुतविलम्बित छन्द है ॥ १३४ ॥

इष्टि नः प्रति ते प्रतिश्रुतिरभूद्याञ्च स्वराह्लादिनी,
 वर्माऽर्था सृज तां श्रुतिप्रतिभटीकृत्याऽन्विताऽऽस्थापदाम् ।
 त्वत्कीर्तिः पुनती पुनस्त्रिभुवनं शुभ्राऽद्वयाऽऽदेशनाद्
 द्रव्याणां शितिपीतलोहितहरिन्नामाऽन्वयं लुम्पतु ॥ १३५ ॥

अन्वयः—(हे राजन् !) अद्य नः इष्टि प्रति स्वराह्लादिनी घर्माऽर्था या ते प्रतिश्रुतिः अभूत्, तां श्रुतिप्रतिभटीकृत्य अन्विताऽऽस्थापदां सृज, त्वत्कीर्तिः पुनः त्रिभुवनं पुनती द्रव्याणां शुभ्राऽद्वयाऽऽदेशनात् शितिपीतलोहितहरिन्नामाऽन्वयं लुम्पतु ।

व्याख्या—(हे राजन् !) अद्य = अस्मिन्दिने, नः = अस्माकम्, इष्टि प्रति = इच्छां यागं च प्रति, स्वराह्लादिनी = मधुरस्वराऽऽनन्ददायिनी (इच्छापक्षे), स्वर्गानन्ददायिनी (यागपक्षे), घर्माऽर्था = मुकृतप्रयोजना घमरूपा वा या, ते = तव, प्रतिश्रुतिः = “जीविताऽवधि किमप्यधिकं वा (५-९७)” इति पद्योक्ता अस्मदभिलाषपूरणप्रतिज्ञा, अभूत् = जाता, तां = प्रतिश्रुति, श्रुतिप्रतिभटीकृत्य = वेदप्रतिनिधीकृत्य, अन्विताऽऽस्थापदाम् = अन्वयनानामाक्षरां, सृज = कुरु । सत्यप्रतिज्ञो भवेति भावः । अस्य फलमाशीर्मुखेनाह—त्वत्कीर्तिरिति । त्वत्कीर्तिः = भवद्यशः, पुनः = तु, त्रिभुवनं = लोकत्रयं, पुनती = पावयन्ती, द्रव्याणां = नीलपीताऽऽदिपदार्थानां, शुभ्राऽद्वयाऽऽदेशनात् = शुक्लगुणाभेद-प्रतिपादनात्, शितिपीतलोहितहरिन्नामाऽन्वयं = कृष्णगौररक्तपालाशवाचक-शब्दसम्बन्धं, लुम्पतु = निवर्तयतु । हे राजन् ! याचकमनोरथपूरणेन यशः सम्पादयेति भावः ।

अनुवाद—(हे राजन् !) आज हम लोगोकी इच्छा वा यज्ञके प्रति स्वीकृतिके मधुर स्वरसे वा स्वर्गको आनन्द देनेवाली घमप्रयोजनवाली वा घमरूप जो आपकी प्रतिश्रुति (मंजूरी) हुई, उसको वेदकी प्रतिनिधि बनाकर अर्थानुकूल नामवाली बनाइए । आपकी कीर्ति तीनों लोकोको पवित्र करती हुई नील पीत आदि द्रव्योंको शुक्लगुणसे अभिन्न बनाकर कृष्ण, गौर, पीत और हरित इनके वाचक शब्दोंके वाच्यत्वसम्बन्धको दूर करे ।

टिप्पणी—इष्टिम् = यज् + क्तिन् + अम् । यहाँपर यज् धातुसे क्तिन् होकर “वचिस्वपियजादीनां किति” इससे सम्प्रसारण । “इष्टियमिच्छयोः” इत्यमरः । स्वराह्लादिनी = स्वरैः आह्लादयतीति तच्छीला, स्वर + आह् + ह्लाद + णिच् + णिनि + लोप् + मु (उपपद०) । इच्छापक्षमें—हम लोगोकी इच्छाकी मधुर स्वर-

से आनन्द देनेवाली, यागयज्ञमे-स्व बाह्यादयतीति तच्छीला, स्वर + आङ् + ह्याद् + णिच् + णिनि + ङीप् + सु (उपपद०) । यागसे स्वर्गको आनन्द देने वाली । धर्माऽर्था = धर्म अर्थ यस्या सा (बहु०) । श्रुतिप्रतिभटीकृत्य = श्रुते प्रतिभटा (प० त०), अध्रुतिप्रतिभटा श्रुतिप्रतिभटा यथा सम्पद्यते तथा कृत्वा, श्रुतिप्रतिभटा + कृ + चि + क्त्वा (ल्यप्) । प्रतिश्रुति (मजूरी) को श्रुति- (वेद) की प्रतिनिधि बनाकर, यह तात्पर्य है । अन्विताऽऽख्यापदाम् = आख्याया पदम् (प० त०), अन्वितम् आख्यापद यस्या सा, ताम् (बहु०) । सृज = सृज् + लोट् + सिप् । स्वरकीर्ति = तव कीर्ति (प० त०) । त्रिभुवन = त्रयाणां भुवनानां समाहारस्त्रिभुवन, तत् (द्विगु), “अकाराऽन्तोत्तरपक्षो द्विगु स्त्रियामिष्ट” इससे प्राप्त स्त्रीत्वका “पानाद्यन्तस्य न” इससे नियेध होनेसे नपुंसकलिङ्गता । पुनती = पुनातीति, “पूज् पवने” घातुसे लट् (घटृ) + ङीप् । “प्वादीनां ह्रस्व” इस सूत्रसे ह्रस्व । शुभ्राऽऽयाऽऽदेशनाद् = शुभ्रस्य अद्वय (प० त०), तस्य आदेशान्, तस्मात् (प० त०) । शितिपीतलोहितहरिष्मा- माऽवय = शितिश्च पीतश्च लोहितश्च हरिश्च (द्वन्द्वः), तेषां नामानि (प० त०) तेषाम् अवय (वाच्यत्वलक्षण सम्बन्ध), तम् (प० त०) । लुप्तपु = लृप् + लोट् + तिप् । इस पद्यमें नील आदि वस्तुओंका अपने गुणका त्याग कर कीर्तिगुणका ग्रहण करनेसे तद्गुण अलङ्कार है । शार्दूलविक्रीडित छन्द है ॥ १३५ ॥

य प्रासूत सहस्रपातुदभवत् पादेन खञ्ज कथ

स छायातनय सुत किल पितु सादृश्यमभिव्यति ।

एतस्योत्तरमद्य न समजनि त्वत्तेजसा लङ्घने

साहस्रैरपि पङ्गुरङ्घ्रिभिरभिः प्रक्षीभवन् मानुमान् ॥ १३६ ॥

अथय — य सहस्रपात् प्रासूत, स छायातनय कथ पादेन खञ्ज उदभ-
वत् ? सुत पितु सादृश्यम् अभिव्यति किल । एतस्य अथ त्वत्तेजसा लङ्घने
साहस्रं अपि अङ्घ्रिभि पङ्गु अभिव्यक्तीभवन् मानुमान् न उत्तर समजनि ।

व्याख्या—(हे राजन् !) य = शर्नङ्घर, सहस्रपात् = सहस्रचरण सूर्यङ्घ्र,
प्रासूत = प्रसूतवान्, स = प्रसिद्ध, छायातनय = छायापुत्र, शर्नङ्घर
इत्ययम् । कथ = केन प्रकारेण, पादेन = चरणेन, खञ्ज = खोड, उदभवन् =
उत्पन्न ? यत् सुत = पुत्र, पितु = जनकस्य, सादृश्य = समानताम्,

अन्विष्यति = अनुसरति, किल = खलु । एतस्य = प्रश्नस्य, अद्य = अस्मिन्दिने, त्वत्तेजसां = भवत्प्रतापानां, लङ्घने = अतिक्रमणे विषये, साहस्रैः अपि = सहस्र-संख्यैः अपि, अङ्घ्रिभिः = चरणैः, पङ्गुः = खञ्जः, अभिव्यक्तीभवन् = स्फुटीभवन्, भानुमान् = सूर्यः, नः = अस्माकम्, उत्तरं = प्रतिवचनं, समजनि = सञ्जातः ।

अनुवाद—(हे राजन् !) जिस शनैश्चरको हजार पादों (किरणों) से युक्त सूर्यने उत्पन्न किया, वे छायाके पुत्र शनैश्चर कैसे एक पैरसे लंगड़े हुए ? क्योंकि पुत्र पिताके सादृश्यका अनुसरण करता है । इस प्रश्नका आज आपके प्रतापकों लङ्घन करनेके विषयमें हजार पादों (किरणों) से भी लंगड़े प्रतीत होते हुए सूर्य हम लोगोंके उत्तरके रूपमें हो गये ।

टिप्पणी—सहस्रपात् = सहस्रं पादाः (रश्मयः अङ्घ्रयश्च) यस्य सः (बहु०) । “संख्यासुपूर्वस्य” इस सूत्रसे पाद शब्दका अन्त्यलोप । “पादा रश्म्यङ्घ्रितुर्याशाः” इत्यमरः । प्रासूत = प्र + पूङ् + लङ् + त । छायातनयः = छायायास्तनयः (प० त०) । “मन्दश्छायासुतः शनिः” इत्यमरः । पादेन = “येनाऽङ्गविकारः” इस सूत्रसे तृतीया । उदभवन् = उद् + भू + लङ् + तिप् । सादृश्यं = सदृशस्य भावः सादृश्यं, तत्, सदृश + प्यञ् + अम् । “कारणगुणाः कार्यगुणानारभन्ते” अर्थात् कारणके गुण कार्यके गुणोंका आरम्भ करते हैं, इस न्यायसे हजार पादोंवाले सूर्यरूप कारणसे कार्यरूप शनैश्चरको हजार पादोंसे युक्त होना था, सो वे कैसे लंगड़े हो गये ? यह भाव है । त्वत्तेजसां = तव तेजांसि, तेषाम् (प० त०) । साहस्रैः = सहस्रं (संख्या) येषां ते साहस्राः, तैः, सहस्र शब्दसे “अण् च” इस सूत्रसे मत्वर्थीय अण् प्रत्यय । अङ्घ्रिभिः = “येनाऽङ्गविकारः” इससे तृतीया । अभिव्यक्तीभवन् = अनभिव्यक्तः अभिव्यक्तः यथा सम्पद्यते तथा भवन्, अभिव्यक्त + च्वि + भू + लट् (शतृ) + सु । भानुमान् = भानवः (किरणाः) सन्ति यस्य सः, भानु + मतुप् + सु । समजनि = सम् + जन + लङ् (कर्तृभिः) + त । पूर्वोक्त प्रश्नका उत्तर हे नल ! हजारों पादों- (किरणों) से भी आपके प्रतापका लङ्घन करनेमें लंगड़े पिता सूर्यसे वैसे ही लंगड़े पुत्र शनैश्चर हुए, यही प्रतीत होता है, यह तात्पर्य है । इस पद्यमें अपङ्गु सूर्यकी भी पङ्गुताकी उक्तिसे अतिशयोक्ति अलङ्कार है, उसके हेतुके रूपमें शनैश्चरके पङ्गुत्वकी संभावना होनेसे उत्प्रेक्षा—इस प्रकार दोनों अलङ्कारोंका सङ्कर है ॥ १३६ ॥

इत्याकर्ष्य क्षितीशस्त्रिदशपरिपदस्ता गिरआदुगर्भा

वैदर्भीकामुकोऽपि प्रसभविनिहित दूत्यभार वभार ।

अङ्गीकार गतेऽस्मिन्नमरपरिवृढ सम्भृताऽऽनन्दमूचे

भूयादन्तर्धिसिद्धेरनुविहितभवच्चित्तता यत्र तत्र ॥ १३७ ॥

अन्वय—क्षितीश त्रिदशपरिपद इति चादुगर्भा ता गिर आकर्ष्य वैदर्भीकामुक अपि प्रसभविनिहित दूत्यभार वभार । अस्मिन् अङ्गीकार गते अमरपरिवृढ “(हे राजन् !) यत्र तत्र (अपि) अन्तर्धिसिद्धे अनुविहितभवच्चित्तता भूयात्” इति सम्भृतानन्दम् ऊचे ।

व्याख्या—क्षितीश = राजा नल, त्रिदशपरिपद = मुरसभाया, मुरसरूप-
स्येति भाव । इति = एवमुक्त्वा, चादुगर्भा = प्रियवचनप्रचुरा, ता = पूर्वोक्ता,
गिर = यवनानि, आकर्ष्य = धृत्वा, वैदर्भीकामुक अपि = दम्पत्यभिला-
पुक सन् अपि, प्रसभविनिहित = बलादारोपित, दूत्यभार = दौत्यभार, वभार =
भृनवान् । अस्मिन् = नले, अङ्गीकार = दूत्यभारवहनस्वीकार गते = प्राप्ते सति,
अमरपरिवृढ = देवप्रभू, इन्द्र इत्ययं, (हे राजन् !) यत्र तत्र = यस्मिन्
तस्मिन्नपि स्थाने, सर्वत्रेति भाव । अन्तर्धिसिद्धे = अन्तर्धानशक्ते, अनुविहित-
भवच्चित्तता = अनुसृतवर्त्मनस्कता, भूयात् = भवतात्, भवच्चित्ताऽनुसारेण
सर्वत्र भवत अन्तर्धानशक्तिरस्तु इति भाव । इति = एतादृश वाक्य,
सम्भृताऽऽनन्द = सहर्षम्, ऊचे = उवाच, इन्द्रो नलाय तिरस्कारिणीं विद्या
प्राददिति भाव ।

अनुवाद—राजा नलने देवसमूहके ऐसे खुशामदभरे वचनोको सुनकर
दम्पत्यभिलाषको छोड़कर भी जबदैस्तीसे रखे गये दूतकर्मके भारको
धारण किया । नलके इन्द्रवचनको स्वीकार करनेपर देवेन्द्रने—“हे राजन् !
जहाँ कहीं भी अपनी इच्छाके अनुसार आपको अन्तर्धानकी सिद्धि हो” ऐसे
वचनको आनन्दके साथ कहा ।

टिप्पणी—क्षितीश = क्षिते ईश (प० त०) । त्रिदशपरिपद = त्रिदशानां
परिपत्, तस्या (प० त०) । चादुगर्भा = चादूनि गर्भे यासां, ता (व्यधि-
करणबहु०) । आकर्ष्य = आङ् + कर्ण + णिच् + क्त्वा (ल्यप्) । वैदर्भी-
कामुक = वैदर्भी कामुक (प० त०) । प्रसभविनिहित = प्रसभ (यथा तथा)
विनिहित, तम् (सुप्सुपा०) । दूत्यभार = दूतस्य भार, तम् (प० त०) ।

वमार=(डु) भृञ् + लिट् + तिप् (णल्) । अमरपरिवृढः=अमराणां परिवृढः (प० त०) । अन्तर्घिसिद्धेः=अन्तर्घे. सिद्धिः, तस्याः (प० त०) । अनुविहितभवच्चित्तता=भवतः चित्तम् (प० त०) । अनुविहितं भवच्चित्तं यया (बहु०), अनुविहितभवच्चित्ताया भावः, अनुविहितभवच्चित्ता + तल् + टाप् । अपनी इच्छाके अनुसार आपको अन्तर्घनिसिद्धि हो” ऐसा वर देनेसे “यामिकाननुपमद्य० (५-११०)” इस पद्यमें कथित नलकी आपत्तिका परिहार हुआ । भूयात्=भू + आशीलिङ् + तिप् । सम्भृतानन्दं=सम्भृत आनन्दो यस्मिन् (कर्मणि) तद्यया तथा (बहु०), यह क्रियाविशेषण है । ऊचे=ब्रूञ् + लिट् + त । इस पद्यमे स्रग्धरा छन्द है ॥ १३७ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजमुकुटालङ्कारहीरः सुतं

श्रीहीरः सुपुत्रे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।

तस्य श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य भव्ये महा-

काव्ये चारुणि नैपघीयचरिते सर्गोऽगमत् पञ्चमः ॥ १३८ ॥

अन्वयः—कविराजराजमुकुटालङ्कारहीरः श्रीहीरः मामल्लदेवी च जितेन्द्रियचयं यं श्रीहर्षं सुतं सुपुत्रे । श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य भव्ये चारुणि नैपघीयचरिते महाकाव्ये पञ्चमः सर्गः अगमत् ।

ध्यास्या—कविराजराजमुकुटालङ्कारहीरः=पण्डितश्रेष्ठश्रेणीकिरीटभूषण-वज्रमणिः, श्रीहीरः=तन्नामको जनकः, मामल्लदेवी च=तन्नाम्नी जननी च, जितेन्द्रियचयं=वशीकृतहृषीकसमूहं, यं, श्रीहर्षं=तन्नामकं, सुतं=पुत्रं, सुपुत्रे=जनयामास । श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य = श्रीविजयप्रशस्तिनामकग्रन्थ-जनकस्य, तस्य=श्रीहर्षस्य, भव्ये=योग्ये, चारुणि=मनोहरे, नैपघीयचरिते=तदास्थे, महाकाव्ये = बृहत्काव्ये, पञ्चमः = पञ्चमसंस्थापूरणः, सर्गः=अध्यायः, अगमत्=गतः, समाप्त इत्यर्थः ।

अनुवाद—श्रेष्ठ पण्डितोंकी श्रेणीके मुकुटके अलङ्कार हीरेके समान श्रीहीर और मामल्लदेवीने इन्द्रियोंको जीतनेवाले जिन श्रीहर्ष नामके पुत्रको उत्पन्न किया । श्रीविजयप्रशस्तिनामक ग्रन्थके जनक उन श्रीहर्षके योग्य और सुन्दर नैपघीयचरित महाकाव्यमें पाँचवाँ सर्ग गया (समाप्त हुआ) ।

टिप्पणी—बहुत-सा अंश पहले विवृत होनेसे संक्षेपमें टिप्पणी की जाती है । श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य=श्रीसम्पन्नो विजयः (मध्यमपदलोपी स०) ।

तस्य प्रशस्ति (प्रशसा), (प० त०), सा चाऽगौ रचना (क० घा०),
तस्यास्तात (प० त०), तस्य । भव्ये = “भव्य शुभे च सत्ये च योग्ये
भाविनि च त्रिषु” इति मेदिनी । पञ्चम = पञ्चाना पूरण, पञ्चन् + लट्
(मट्) + सु । अगमत् = गम् + लृङ् + तिप् ॥ १३८ ॥

शुभमस्तु ।

— ० —

नषधायचारत महाकाव्यम्-श्लोकानुक्रमणिका

चतुर्थः सर्गः

श्लोकाः	श्लोकाङ्काः	श्लोकाः	श्लोकाङ्काः
अकरुणादव	१०२	उदयति स्म	१८
अतनुना	३९	उदर एव	६०
अतितमां समपादि	४	उपचचार	११२
अतिशरव्ययता	४२	उपहरन्ति न कस्म	९०
अथ कले कलय	११३	ऋजुदृशः कथयन्ति	६६
अथ नलस्य	१	एवं यद्वदता	१२२
अथ मुहुर्वहु०	४३	कतिपय०	१२१
अधित कापि	१११	कन्यान्तःपुर०	११६
अधूत यद्विरहोष्मणि	८	करपदाननलोचन०	१७
अनलभावमियम्	२२	कलकलः स	११५
अनुममार	७९	किममुभिर्गलितैर्जड	५२
अपि धयन्नितरामरवत्	८२	किमु तदन्तरुमी	५
अपि विधिः	८९	किमु भवन्तमुमा०	९७
अमृतदीधितिरेप०	१०४	कुरु करे	५९
अयमयोगिवधू०	४९	कुसुमचापजताप०	६
अयि ममैप०	५८	कुसुममप्यति०	९१
अयि विधुं परिपृच्छ	४८	जनुरघत्त सती	४५
अयि शपे हृदयाय	१०६	ज्वलति	३४
असमये	५७	तदनु	१२०
असितमेक०	६१	तरुणता०	७
इति कियद्वचसैव	१००	तान्यामभूद्	११७
इति विधोविधोक्ति०	७४	त्वदितरोऽपि	३१
इदमुदीर्यं तदैव	११०	त्वमभिघेहि	५०
इयमनङ्गशरावलि०	३३		

श्लोका	श्लोकाङ्का	श्लोका	श्लोकाङ्का
स्वमिव कोपि	९८	रुचय चाश्मते	११४
त्वमुचित नयनाक्षिपि	९९	रतिपतिप्रहितानिल०	४०
दहति कण्ठमयम्	७१	रतिपतेविजयास्त्र०	३७
दहनजा न	४६	रतिवियुक्तमनात्मपरञ्ज	७८
दग्धहृत्पदमृत्पु०	८५	रिपुतरा	२४
द्रुतविगमित०	११८	वदनगभगतम्	६५
द्विजपतिप्रसनाहित० (प्र०)	७३	वद विद्युत्तुदमालि	७०
ध्रुवमघीतवती	३	विधिरनङ्ग०	८८
न खलु मोहवशेन	३६	विधुरमानि	२०
नरसुराब्जभूवामिव	४४	विधुविरोधि०	१०७
नलविमस्तकितस्थ	६८	विनिहितम्	२८
निपततापि न	५१	विरहतसतदङ्ग०	३२
निविशते यदि	११	विरहतापिनि	२७
निशि शशिन् भज	५४	विरहपाण्डिम०	१५
न्यधित तद्गुदि	४१	विरहपाण्डुकपोल०	२६
पिकवतिध्रुति०	३५	विरहिणो विभूतस्थ	९६
पुरभिदा	७६	विरहिभिर्वहु०	६३
प्रकृतिरेतु गुण	२३	विरहिर्वगवध०	६२
प्रियकरप्रहमेव	३०	व्यतरदय	११९
प्रियसखीनिवहेन	१०१	व्रज धृति रम्यज	१०५
फलमलम्भत	८१	राशकलङ्क मयङ्कुर	५५
व्रत ददासि	८४	शशिमय दहनास्त्र०	३८
भूयन्मोहनजेन	८३	श्ववणपूरतमाल०	५६
मदनतापभरेण	१०	श्रीहर्ष कविराज०	१२३
मनसि सन्तमिव	१२	पङ्कतव कृपया	९२
मुखरपस्य यक्षोनव०	५३	सखि जरा परिपृच्छ	६९
यदतनुज्वरभाक्	२	सञ्जलया कलया	७२
यदतनुस्त्वमिद	९३	सहचरोऽसि	७७

श्लोकाः	श्लोकाङ्काः	श्लोकाः	श्लोकाङ्काः
सह तया स्मर	९४	स्मरसि मददुरितै०	९५
सुगत एव विजित्य	८०	स्मरहुताशन०	२९
सुहृदमग्निमुदञ्चयितुम्	१४	स्वरिपुतीक्ष्ण०	६४
स्फुटति हारमणौ	१०९	हितगिरं न	१०३
स्मरकृतां हृदयस्य	१६	हृदय एव तवास्ति	१०८
स्मर नृशंस०	८६	हृदयदत्तसरोरुहया	२१
स्मरमुखं हरनेत्र०	७३	हृदयमाश्रयसे	७५
स्मररिपोरिव	८७	हृदि दमस्वसुरश्रु०	१३
स्मरशराहति०	९	हृदि लुठन्ति	४७
स्मरसखौ रुचिभिः	६७	हृदि विदभंभुवः	१९
		हृदि विदभंभुवोऽश्रुभृति	२५

पञ्चमः सर्गः

अद्य यावदपि येन	१३०	आसते	१००
अन्वयुद्युतिपयः०	५५	इत्यमी	३४
अन्नवीत्तमनलः	१२२	इत्यवेत्य	७२
अन्नवीदय यमः	१२४	इत्याकर्ण्य	१३७
अन्नपुष्पमपि	१२७	इत्युदीर्य मघवा	१९
अर्चनाभिश्चि०	९	इत्युदीर्य स ययौ	४३
अर्घना मयि	११२	इष्टि नः प्रति	१३५
अर्घितां त्वयि	१३३	ईदृशानि गदितानि	११६
अर्घिताः	११३	ईदृशानि मुनये	४०
अरिनाम०	७९	ईदृशी गिरमुदीर्य	७८
अरिने न०	८६	उद्भ्रमामि	१०८
अरिनो वयममी	७७	उवंशी	५२
आः स्वभाव०	२४	ऊचिवानुचित०	१२८
आदधीच किल	१११	एवमादि	९३
आलिमात्ममुभगतत्वं	५४	एवमुक्तवति देवश्रृणोन्द्रे	३७

श्लोका	श्लोकाङ्का	श्लोका	श्लोकाङ्का
एवमुक्तवति मूक्त०	९८	दुर्लभ दिगधिप	८०
एष नैपद्य	७६	धर्मराजसलिलेश०	६८
क कुलेऽजनि	११९	न व्यहन्यते वदाणि	१२३
कथ्यते न कतम	२८	नाकलोकभियजो०	४६
कानुजे मम निजे	३८	नाक्षराणि पठता	१२१
कापि कामपि	५३	नात्र चित्रमनु	२
कामनीयकमध कृतकामम्	६४	नाभ्यघायि नृपते	११७
किं घनस्य	५९	नामधेयसमता०	१०
किं विघेयमघुनेति	७३	नास्ति जन्यजनक०	९४
कुण्डिनेन्द्रमुतया	११४	नैव न प्रियतमो०	६९
क्व प्रयास्यसि	७५	नैपद्ये बत वृते	७१
खण्डितेन्द्र०	४	पद्मसङ्कर०	८७
गच्छता पथि	३	पथमूद्दिनमणिद्विज०	६
घर्मं वम किल	१२९	पवतेन परिपीय	४४
चित्रमत्र	५७	पाणये	४५
जीवितावधि किम०	९७	पाणिपीडनमहम्	९९
जीवितावधि वनीपक०	८१	पायिव हि	१५
जीवितेन	४९	पूर्वपुण्यविभव०	१७
त कपांतुकथन०	१३	प्रत्यतिष्ठिपदिलाम्	९६
तत्प्रसीदत	११५	प्रवसते	१३४
तद्भुजादतिवितीण०	११	प्रागिव प्रसुवते	१४
तद्विमृज्य मम	१८	प्राप्तितेन	८४
तस्य तापनभिया	५	प्रेयसी शिशुमुद्यायु०	१३१
तेन जाग्रदधृतिदिव०	३५	प्रेयिता प्रियमयो०	५६
तेन तेन वचसैव	१०३	प्रेयरूपकप्रियेय०	६६
तेषु तद्विधवधू०	६४	अङ्गुली	११८
दानपात्रमधमर्ण०		भिक्षिता शतमक्षी	२१

श्लोकाः

श्लोकाङ्काः

श्लोकाः

श्लोकाङ्काः

भीमजा च हृदि

मत्तपः क्व नु तनु

मन्मथाय

मामुपैष्यति

मा घनानि कृपणः

मानुषीमनुसृत्यथ

माममीभिरिह

मीयतां कथमभीप्सित०

मुद्रितान्यजन०

मेनका मनसि

यं प्रासूत

यं बभार दहनः

यत्पथावधिरणुः

यत्प्रदेयमुपनीय

यन्मतो

यां मनोरथमयीम्

याचमानजनमानस०

याचितश्चिरयति

यान्वरं प्रति

यापदृष्टिरपि

यामिकाननुपमृद्य

यामि यामिह

यावदागमतेऽथ

येषु येषु सरसा

यो मघीनि

रामणीयकगुणाद्वय०

रूपमस्य विनिरूप्य

८३

९५

३१

७०

८९

४७

९०

८३

१२

५१

१३६

६३

२९

८५

१०६

१०९

८८

१२६

१३२

१२०

११०

१०७

१

७९

८६

७७

२४

११

रोहणं किमपि

लोक एष परलोक०

वित्त चित्तमखिलस्य

विश्वदृश्व०

विश्वरूप

विष्टरं तट०

वीक्षितस्त्वमसि

वीक्ष्य तस्य वरुणस्तरुणत्वम्

वीक्ष्य तस्य विनये

वेद यद्यपि

शीघ्रलङ्घित०

शुद्धवंशजनितोऽपि

शैशवव्यय०

श्रीभरानतिथिसात्

श्रीहर्षं कविराज०

संख्याविक्षत०

सम्पदस्तव

सम्प्रति

सर्वतः

स व्यतीत्य

साधु नः

सामिशापमिव

सा भुवः किमपि

सा शरस्य कुसुमस्य

उद्भ्रमामि

उर्वशी

उच्चिवानुचित० भवाहव०

एवमदि

१२५

९१

१०५

१०१

३९

७

४२

६१

२०

३६

५८

१०२

३३

२३

१३८

२५

२२

१३७

१९

४३

५०

१६

२६

३०

६०

१०४

४१